

- D I R -

NEVIDITELNÝ SVĚT

ANEB DĚNÍ V NEFYZICKÝCH ROVINÁCH POHLEDEM ZÁKONA PŘÍČINY A NÁSLEDKU.

*Jedenáctého ledna 1992 vyšlo Šesté slunce,
barva slunečního světla se změnila, jeho vibrace se zrychlily a zjemnily
a my jsme začali vstřebávat jiný druh energie.*

Don Miguel Ruiz, Toltécká prorocství

Zrození modrého Slunce a zrozování Indigových dětí, to jsou dvě důležitá, toužebně očekávaná znamení toho, že existují ve vesmíru síly připravené postavit se na stranu Modré planety, doslova hájit její barvy.

To je na jednu stranu úžasné.. na druhou stranu, děti podléhají výchově a společenskému přizpůsobení. Znam již čtyři Indiga, a všechna jsou naší brutální výchovou zmrzačená k nepoznání, a znám i další, byť jen z dopisování, která je budou – podle všeho – následovat.

A byl to právě jejich stav, co mě přimělo k vytvoření tohoto průvodce, ve kterém se budu zabírat rodičovskými a hlavně mateřskými ovládacími dramaty. To proto, že ženská manipulace je stejně hnusná jako mužská, ale jednak není průhledná, jednak je mnohem složitější, a hlavně je z devíti desetin skrytá, takže na ni není skoro možné poukázat.

Díky tomu všemu je téměř vyloučené se proti ní nějak bránit. A kdo v tom má žít?

Původní idea byla napsat tedy otevřený dopis Indigovým dětem, a upozornit je na pár věcí, na které si dát pozor.. jenže to jsem nepočítal s Plejád'any, kteří se do toho docela vložili – přeci jen Indigovost znamená především vybavenost plejádským vědomím – a spáchali mým prostřednictvím tohoto průvodce, který má oproti původnímu projektičku výhodu, že není psán čistě rozeným Indigum, ale že se s jeho pomocí může stát takovým Indigem každý.

Plejádské vsuvky, myslím, poznáte..

Varování

Upozorňuji, že to co tu popisuji je nepředstavitelný hnus, o válce rodičů proti dětem. Nečekejte proto hezkou knihu.

Zvěrstva, která se dějí na naší planetě jsou dost strašná.. je sice nutné je odhalit a co nejpravdivěji popsat, aby došlo k pochopení a dalo se začít s nápravou, ale.. ne všichni jsou na tyto popisy připraveni. Já v tuto chvíli nemůžu ovlivnit, kdo sem přijde, co si přečte a co z toho všeho si odnese, takže se omezují na varování, že si tu čtete na vlastní riziko, a na následující doporučení:

Čtete to z pohledu dítěte, kterým jste někdy byli, dítěte, které nechápe ani čárku z toho, co rodiče dělají, chce chápat a není mu to dovoleno, naopak je odbýváno a drženo v hnusném, uměle vytvořeném světě, kde nejsou žádné možnosti kromě rodičovské zvěsti. Staňte se dítětem, které se nespokojilo s rodičovským odmítáním a vylháváním, a našlo si odpovědi jinde, včetně vysvětlení toho, proč se rodiče a zvláště matky chovají právě takhle.

Nikdo si nezaslouží číst tyto hrůzy nepřipraven a zejména ne ženy a matky. Nikdo není „špatným“ člověkem sám od sebe, proto ani žádná žena ani matka si nezaslouží stanout zničehonic tvář v tvář holé pravdě, na které většinou nemá ani žádný vědomý podíl. Bez omezení si tu mohou číst pouze děti a mladiství, protože to co tu píší je to, co by nám řekli, kdyby mohli – směli – uměli dát do slov své vnímání.

Ono pokud jste se nerozhodli poznat pravdu, ať je jakákoliv, nečtete to vůbec. Jděte na [Růst člověka](#), na [Ženy v patriarchátu](#), zjistěte si první část (vrstvu) pravdy a zkuste se sem vrátit, až se srovnáte s tím, co se v patriarchátu děje ženám.. až budete rozumět tomu, pod jakým tlakem ženy jsou, až budete chápat, že nemají žádnou skutečnou sebeúctu ani čest, protože to vám pomůže pochopit zvěrstva, kterých se v rámci výchovy, v rámci patentu na děti a patentu na lásku dopouštějí.

Podmínka užití

Tyto stránky a informace smíte použít pouze pro vlastní osvobození. S každým jiným účelem na sebe berete smrtelné karmické riziko!

OBSAH

Díl I. – Život.....5

<i>Ztracený mír.....</i>	<i>5</i>
<i>Lidské světy.....</i>	<i>11</i>
<i>Rovina duchů.....</i>	<i>18</i>
<i>Obětní systém.....</i>	<i>26</i>
<i>Stará proroctví.....</i>	<i>35</i>
<i>Nelidská strava.....</i>	<i>47</i>
<i>Sdílení světů.....</i>	<i>56</i>

Díl II. – Děti.....64

<i>Dar života.....</i>	<i>64</i>
<i>Pojem výchovy.....</i>	<i>70</i>
<i>Dětský svět.....</i>	<i>78</i>
<i>Ztráta nevinnosti.....</i>	<i>84</i>
<i>Pohlavní rasismus.....</i>	<i>90</i>
<i>Výchovné drama.....</i>	<i>97</i>
<i>Nebeské srovnání.....</i>	<i>103</i>

Díl III. – Matky.....111

<i>Indigové děti.....</i>	<i>111</i>
<i>Historické křivdy.....</i>	<i>119</i>
<i>Oběť mateřství.....</i>	<i>128</i>
<i>Ženská magie.....</i>	<i>135</i>
<i>Mateřská péče.....</i>	<i>141</i>
<i>Příslib prince.....</i>	<i>149</i>
<i>Ztracená duše.....</i>	<i>156</i>

Díl IV. – Země.....163

<i>Barva zvuku.....</i>	<i>163</i>
<i>Nad trhem.....</i>	<i>169</i>
<i>Emocionální rakovina.....</i>	<i>176</i>

<i>Čtvrtá říše.....</i>	<i>183</i>
<i>Válka církví.....</i>	<i>190</i>
<i>Svobodný vývoj.....</i>	<i>196</i>
<i>Bratr Slunce.....</i>	<i>203</i>

Díl V. – Knihy.....210

<i>Potterologie.....</i>	<i>210</i>
<i>Bachovic Most.....</i>	<i>214</i>
<i>O bibli mužského šovinismu.....</i>	<i>218</i>
<i>O ženách, které běhaly s vlky.....</i>	<i>222</i>
<i>Erbenův Vodník.....</i>	<i>228</i>
<i>Ženské vyrovnání.....</i>	<i>231</i>
<i>Tarot.....</i>	<i>233</i>

Díl VI. – Lidé.....237

<i>Cesta k Lidství.....</i>	<i>237</i>
<i>Aštaroid & Bendisti.....</i>	<i>244</i>
<i>Trojústky a Sluníčka.....</i>	<i>252</i>
<i>Duchařský trojústek.....</i>	<i>258</i>
<i>Causa Duchosloví.....</i>	<i>265</i>
<i>Sluneční Trojústek.....</i>	<i>273</i>
<i>S odstupem času.....</i>	<i>285</i>

Díl VII. – Cesta.....294

<i>Svoboda volby.....</i>	<i>294</i>
<i>Řeka času.....</i>	<i>302</i>
<i>Vesmírné zrcadlo.....</i>	<i>309</i>
<i>Incubus a succuby.....</i>	<i>317</i>
<i>Krize sexuality.....</i>	<i>325</i>
<i>Experiment Země.....</i>	<i>333</i>
<i>Hra Stvoření.....</i>	<i>341</i>

DUCHOVNÍ INTERPRETACE REALITY

DIROSLOVÍ.CZ

DÍL I. – ŽIVOT

KOŘENY A PRINCIPY DNEŠNÍHO PATRIARCHÁTU A JEJICH VLIV NA LIDSKÝ ŽIVOT, VZTAHY A BUDOUCNOST.

Tento díl je všeobecný, a je o tom, co lidský život obnáší. Je tu nástin dění v jednotlivých nefyzických rovinách, principy toho dění a jejich návaznost na dění ve světě fyzickém..

..na to, že jde o všeobecné povídání je tu mnoho nepříjemných, leč velmi potřebných pravd, na které další díly navazují, a naopak, pokud si někdo četl o Sluníčkách, Bendismu či o matkách, dá se tu zpětně dohledat jak širší pozadí, tak i přesné zákonitosti, podle nichž jsou jednotlivé postřehy odhalovány. V každém případě přeji při čtení pevné nervy.. není to sranda.

ZTRACENÝ MÍR

Už po mnoho tisíciletí chybí člověku mír. Tak dlouho to trvá hlavně proto, že lidé se míru snaží dosáhnout vně sebe neboli ovládnutím těch druhých, a snaží se toho dosáhnout válkou.. což, zákon příčiny a následku je vcelku jasný, a historie také: je to nesmysl.

Lidé, kteří válčí, si nepřejí mír, protože kdyby si přáli mír, tak neválčí. Jak jednotlivci, tak i celé skupiny lidí, ba i celé civilizace se podle toho chovaly, dokonce raději odešly ze Země, než by se propůjčily k násilí. Je pravda, že u ostatních „lidí“ platí za poražené.. ovšem, kdo by se staral o názory tupců, kteří všechny mírumilovné lidi vyhnali či vyvraždili a žijí v neustálých obavách, kdy to jejich vítězství pomine?

No, kdo by se staral.. my, že?

My jsme totiž potomci těch, kdo o míru mluvili s meči/bajonety/samopaly v rukou. I my o míru neustále mluvíme, proto máme v rukou atomové pumy. Možná že našimi řečmi někoho oklameme..?

Opravdu..?

Možná sami sebe.. stejně jako naši předci.

Odkaz předků

Vezměte si, že tváří v tvář umírající planetě stojíte s hlavou hrdě vztyčenou, stojíte na smrtícím odkazu vašich předků, a jste na ně hrdí: jdete v jejich stopách a nedáte na ně dopustit, místo abyste se za ně styděli, snažili se od nich dostat co nejdál a založili pro sebe a vaše děti nový, úplně jiný život. Ne. Vy dál vraždíte ve jménu míru, místo abyste urychleně zjednali nápravu.

A stejný přístup máte i v neviditelných světech. To co vám nalžou rodiče, vychovatelé, učitelé a profesori, kteří všichni do jednoho jsou hrdí na tu vaši prolhanou společnost, kteří velebí ty ruce předků, celé od krve slabších, kteří uctívají ty hlavy, které vymyslely další a větší utrpení pro ty slabší, a kteří vzývají mozky, co vyplodily zneužití všech vynálezů proti těm slabším.. tento obdiv, smíchaný s úctou nakonec přejmete také, a nejenže se zbraní v ruce hájíte své zruďné předky před lidmi, kteří o nich promluví pravdivě, vy dokonce pocítíte touhu se těm předkům vyrovnat.. být také tak důležití, úspěšní, slavní.. nelidští.

Oslava a uctívání zruďnosti předků je jeden ze základních momentů ztráty vnitřního míru, kterou musíte projít, abyste mohli do vaší společnosti. Je asi jasné, že když ztratíte mír vevnitř, nebudete ho mít ani vně. A o to jde.

Člověk, který je sám se sebou v míru, je v míru i s okolím a nepotřebuje tudíž žádnou uměle organizovanou společnost a vládu. Naopak, takové potřeby má pouze člověk, který není sám se sebou v míru, protože pak není v míru ani se svým okolím, a potřebuje, aby mu někdo zvenčí stanovil hranice. Jenže, v tomto okamžiku se stává otrokem, protože tím právě za všech okolností musí přijmout diktát, a to ať je ten diktát jakýkoliv.

Nu, a jakmile jednou vznikne společnost ovládaná diktátem, je jen otázkou času, kdy se diktátor rozhodne poslat své ovečky do války, dobýt nová území, podmanit si další lidi a nadělat z nich otroky. Tím se z původních otroků stane střední vrstva, z dalších otroků nižší střední vrstva, z dalších spodina atd.

Vrstvy takto vzniklé jsou většinou mnohem horší než původní diktátor: to oni dohlížejí na to, aby se vytvořily „zavedené pořádky“, které jim budou co nejvíce vyhovovat, to jest, aby měli větší slovo než diktátor, kterého – pokud se nechá – po čase úplně odříznou od reality.

Když se z otroků stane střední vrstva, vytvoří „zavedené pořádky“ pro nové otroky. A když se pod takové otroky dostane další vrstva, začnou ty pořádky platit už jako zákony. Totéž se stane s pořádky dalších vrstev. Tak se stalo, že z původního prostého diktátu „dělejte, co vám řeknu“ vznikly dnešní tisíce stran Sbírky zákonů.

Tehdejší otroctví bylo velmi jasné a jednoduché – a tehdejší lidé měli i přes své otroctví jasný a jednoduchý i život. Dnes to otroctví už tak zřetelné není, i když fakticky máte neustále někoho nad sebou a musíte dělat, co vám řekne, a když něco udělat odmítnete, musíte počítat s následky. A složitost dnešního života je hrozná.

Hlavním rozdílem oproti „tehdy“ je ovšem to, že ta strašlivá masa zavedených pořádků, co se změnila v zákony a všem nám ztrpčují a zesložitují život, to je dnes společnost. Ne lidé, ale tisíce let hromaděné „zavedené pořádky“, to je dnes fakticky společnost.

Vláda nedostatku

Věříte v nedostatek, proto jste od něj na dosah ruky – místo abyste si jako všichni ostatní tvorové vzali jen to, co opravdu potřebujete, zabíráte všechno jako „své“ a zbytek recyklujete prostřednictvím znásilněných, zotročených tvorů, které si také zabíráte jako své.

Máte také zavedeno, že silnější vyhrává. Kombinace s vírou v nedostatek způsobuje, že si silnější zabere všechno pro sebe, a zbytek si něco získá, když splní nějaké – vlastně jakékoli – podmínky silnějšího. Abyste se mohli najíst, musíte zaplatit tomu, kdo si Zemi zabral pro sebe. Kdo nezaplatí, prostě utře.

Strach z nedostatku vede ty „silné“, lidi, ale i celé země k tak strašné neschopnosti se o něco podělit, že se u nich každý den tisíce tun potravin „recyklují“ (prostřednictvím zvířat, která se pak povraždí a prodají), a další tisíce tun se vyhazují, protože nejdou nebo se „nevyplatí“ je recyklovat.

Proto je na vaší planetě hlad, i když vám toho Země poskytuje ještě mnohem více, než potřebujete k vytvoření globálního blahobytu. A proto také jsou u vás neustále boje, protože si to čas od času někdo nechce nechat líbit.

A proto je u vás nedostatek, protože vyznáváte prokletou hru kdo z koho s tím prokletým „silnější vyhrává“. To je to, co vám dovolili vidět. Jenže, ono to také znamená, že slabší prohrává.. což tohle většina z vás už prostě nevidí a tu hloupou hru hraje a ty nejsilnější dokonce obdivujete a ještě i neúměrně platíte..

..a jelikož nevidíte ani jen druhou stranu mince, nemůžete vidět zlo, které tím plodíte. Ono totiž platí, že pokud někdo, i třeba jen jeden prohraje, všichni ztrácejí. To je klíč k vašemu nedostatku, přesně tímto ho dnes a denně vytváříte a prohlubujete.

Touto moudrostí přitom po celou dobu vašeho „civilizování“ disponují národy, které jste označili za primitivní a tudíž vhodné k vyhnutí. Ty národy se s vámi o tu moudrost podělily, jenže, vy ji nedokážete použít, protože vy jste se o nic nepodělili. Tak praví zákon příčinnosti. A zdaleka to není všechno.

Pokud dopustíte, aby na Zemi od hladu vymizely celé národy, když vy máte dostatek, zemřete v hladu sami, a někdy i zaživa. Příkladem, většina z vás umírá a hladoví po lásce, i když jste uprostřed svých nejbližších. A neplatí to jen pro umírání. Většina z vás hladoví po lásce i v objetí partnera.. po lásce, po citu, po naplnění něčím hezkým..

To by se třeba u domorodých afrických, australských či amerických kmenů stát prostě nemohlo. To se může stát jen bytostem, které hlad způsobují, i kdyby tou spouštěcí akcí měl být jen tichý souhlas. Ono když chcete žít v citu, musíte si otevřít to citění, které jste uzavřeli, abyste necítili bezmoc a frustraci z lidské bídy, a také aby vám nevadila nelidskost hry kdo z koho, aby vám nevadilo „vyhrávat“.

Ale to vy neuděláte.. neotevřete své citění, raději žijete o hladu.

Nemůžete otevřít své citění, protože by vám došlo, že poslušně, podle doporučení autorit odsuzujete Hitlera, a přitom stejnou, jen mnohem rozsáhlejší genocidu každý den schvalujete a svou lhostejností vykonáváte sami. A některým by pak mohlo dojít i to, jak strašlivě za svou lhostejnost platíte, což je to hlavní, co nechcete dopustit.

Nemůžete otevřít své citění, protože by vám ukázalo, že to na uměle vytvořeném nedostatku, na neskutečné lidské bídě jste si založili společnost, které drze říkáte civilizace. Proto radši žijete bez citu.. jako pohyblivé mrtvoly.

Zapojení rodičů

A lidé jsou pro tuto společnost přizpůsobováni.. ..musíte být vychováni, abyste byli dobrými otroky.. abyste vyhovovali tisíce let starým definicím toho, co je dobré a co ne. Už jste se poznali?

Ztráta vnitřního míru je tedy pro společnost a její přežití dost zásadní záležitost, a spolehněte se, že mocní tohoto světa dělají všechno proto, abyste mír ztratili a jen tak jej už nenašli. V současné době je přijato mnoho opatření, která se prolínají v několika vrstvách.

Aby společnost neměla takovou práci s vaším přizpůsobením, je ztráta vašeho vnitřního míru předkládána jako úkol „dobrých“ rodičů, a pojata jako otázka zachování jejich cti. Ve věcech cti nejsou s lidmi žádné žerty: mnoho lidí bylo hanobeno, tupeno, mučeno nebo i jen tak vražděno jen proto, aby někdo jiný získal dojem, že byla zachována jeho čest, a mnohdy aby se s ním zbytek jeho společnosti vůbec bavil.

Tak i rodiče, kteří nepřizpůsobí své děti podle aktuálních norem, riskují ztrátu „cti“ a embargo od okolí. To částečně vysvětluje jejich hysterii, kdykoliv děláte něco nestandardního a napadnutelného. Vysvětluje, ne omlouvá, to v žádném

případě. Tak či tak, rodiče zhoubné dílo jen začnou, dokončí jej společnost.

Skoro nikdy vás společnost nenechá jen pod vlivem rodičů, protože by se mohlo stát, že prohlédnou a slitují se nad vámi.. že všechny ty nesmysly, kterými vás celou dobu krmili, vezmou zpět. To se nesmí stát, proto se uměle zveličují generační rozdíly tak, abyste se v pubertě rodičům co možná nejvíc odcizili. Je to vcelku zrada.

Rodiče jsou systémem nuceni připoutat si vás a protáhnout váš vývoj na víc než trojnásobnou délku, a celou tu dobu vás držet přivázané a v poslušnosti, aby nepřišli o tu jakousi čest, a pak najednou se do toho přivázání šije tak, abyste se co nejvíc urvali od rodičů a co nejvíc zapadli do chtivé náruče systému.

Rozumíte, o co jde? Systém chce otroky, ale nechce se o ně starat.

Věci bude lépe rozumět, když si ztrátu vnitřního míru přeložíte jako ztrátu lidství. Jak asi víte, lidství bylo rozděleno na ženství a mužství, přičemž ze začátku bylo nadřazeno ženství, a po patriarchálním převratu mužství. Ženství bylo zatraceno, a teď nám chybí.. celá jedna polovina lidství tu prostě není, a mužství tu ani nikdy nebylo, takže nám ani nechybí.

Muži nikdy nedostali příležitost opustit atavistický rozměr a stát se civilizovanými, byli nejprve pod vládou žen, pak pod vládou mužských homosexuálů, nechali se zaslepit údajnou nadřazeností nad ženami, aniž by si dokázali všimnout, že je ženy ovládají tím úplně nejprimitivnějším způsobem, atavistickými přísliby klína. Přísliby.. ne jejich plněním.

Nikdy to nedokázali prohlédnout, ale to jim nebrání chlubit se zrůdnou, nelidskou logikou, která spolu s matriarchálními přežitky přivedla ke zkáze celou planetu, nejen „lidskou“ civilizaci.

Takže co se týká např. humanismu, jde o absolutní výsměch, o patriarchální náhražku lidskosti, ve významu, v jakém si ji představují vládnoucí vrstvy: mužský bůh bude – jejich prostřednictvím – dopouštět hrůzy a zvěrstva, jaké se mu zlíbí, a poddaní budou neustále brebentit něco o jakémsi milosrdenství a doufat v milost u posledního soudu. Budou své vládce prosit o smilování, a ti budou mít volné ruce se smilovat a nebo také ne. Budou moci cokoliv.. jménem boha.

Jméno boha

Jméno boha je něco, co už stálo miliony lidí život. Co je to ale za boha? Je to smyšlená obluda, krvelačný vampýr, který existuje jen proto, že jej někdo stvořil, vnutil ostatním a nakrmil ho jejich vírou, krví, a mnoha dalšími obětmi, a především jeho prostřednictvím držel lidi v hysterickém strachu a poslušnosti a zmařil tak ještě i celé životy i těm, které nepovraždil rovnou.

Žádné náboženství nedalo lidem lásku, jen strach a boj o moc. Ostatně, náboženství je o víře, a to už víme, že čemukoliv vám někdo řekne, že musíte věřit, je už z principu lež. Kdo ví, nepotřebuje věřit. A náboženství je i o ohrožení, pokud neuvěříte, a hlavně o vyznání: musíte totiž, abyste byli přijati, „svou“ víru hlasitě vyznat.

Vyznání znamená přihlásit se k dodaným slovům s dodanými významy. Když k tomu někoho donutíte, začne znenadání žít váš diktát, protože i když dotyčný s těmi slovy vnitřně třeba nesouhlasí, vyřkne je nahlas a tím se v jeho životě začnou dít, ať chce nebo ne. Je to tzv. černá magie, a není to vynález patriarchů.

Tuto techniku vynalezly matky už v matriarchátu, podsouvaly svým dcerám od nejútlejšího věku zákeřná sdělení a nutily je ta sdělení vyznávat, a to mělo za následek, že když dcera dorostla, nestala se matce hrozbou, ale jen výkonnější loutkou, neboli zůstala v područí.

Jinak by totiž nešlo zrealizovat systém matek rodu, a matky by ze sebe nemohly dělat zosobnění bohyně, protože nezmanipulované dcery by je okamžitě smetly. No, šlo tenkrát o jméno bohyně, ale děje se nám to úplně stejným způsobem dodnes.

Další, v patriarchátu velmi proslavená podoba tohoto zaklínání vznikla v době, kdy každou ženu, s níž se mělo vůbec nějak počítat, musel vlastnit muž. Ženy si však muže navzájem kradou, když u nějaké „projdete výběrem“, ostatní to poznají a vši mocí se vás snaží urvat pro sebe.

Proto začaly ženy vyžadovat od mužů hlášky „Miluji tě“, „Jsem navždy tvůj“ atd., protože když to řeknete, mají na vás dost velkou páku a svého druhu patent, krutý černomagický patent. Navždy je dlouhé slovo.. mnohem delší než vesmír, a když uděláte tak strašnou hloupost, krutě si naběhnete.

Muž sice v patriarchátu patří bohu, ovšem tato větička vás vydá ženě, která se tím stane bohyní – přijala vyznání, jistou víru a dostala první oběť. A co teprve až „vám“ povije děti – komupak asi budou patřit? Opět jméno bohyně.

Abychom to shrnuli, lidem chybí mír i proto, že v nich neustále válčí bůh s bohyní, a všechno se tedy děje jménem boha či bohyně. Napadlo vás někdy, jaké by to bylo existovat sami za sebe?

Jméno rodičů

Z jevu „jména boha“ a „jména bohyně“ vyplývá jev jméno rodičů. Nejčastějším zněním je „cti otce svého i matku svou“, a znamená to krutou direktivu absolutní poslušnosti, korunovanou brutální zvůlí onoho „o rodičích se nic

špatného neříká“.

Tím jsou z rodičů bozi, a cokoliv udělají, dítě musí akceptovat, pasivně (člověk míní, pámbu mění), bez odporu (bez rouhání), nejlépe s radostí a vděčností (chval každý duch hospodina, neboť je veliký a milosrdný), atd. Když dítě něco neakceptuje, je špatným věřícím, a hrozí se mu peklem, bubákem, čertem, klekánicí, a kdečím.

Aby to vyhrožování mohlo fungovat, jsou mu čteny stanovy jeho víry, které vyplývají z pohádek, pověstí, mýtů a dalších proradností, vykládají se mu lži o vlách, skřítcích a dalších bytostech, protože většina dětí je vidí, tak aby se s nimi nechtěly kamarádit a neměly náhodou něco vlastního.. aby zkrátka zůstaly ve všem odkázány na rodiče, kteří na ně mohou použít cokoliv, aniž by jim to mohlo být vráceno.

Toho většina rodičů všech dob sprostě využila, hojí si mindráky na dětech, a proto nejsou schopní prohlédnout, že stejným způsobem je nakládáno s nimi, jménem boha, a že tak může učinit kdokoli si usmyslí. Například Lucifer, že? Ten se přece rozhodl, že ho stvoření uzná za svého stvořitele, tedy rodiče.

Lucifer se v tuto chvíli věnuje hlavně lidstvu, protože člověk je pořád ještě správcem planety Země, a Země je Živoucí knihovnou celého tohoto vesmíru. No a celý vesmír, to už je přeci jen jakási součástka stvoření, takže se jeho zájmu nelze divit. O to více se divíme lidem, že s ním na tom spolupracují, na ten FB se registrují, dávají mu svá osobní data i velkou část toho, co žijí, a ztrácí tak konečně zbytky styku s realitou.

Lidé se z našeho pohledu snaží způsobit ten největší malér všech dob: rozbili už atom, zavrhlí svá těla, na genetické úrovni si degenerovali těla i potravu atd., celkově bychom to vyjádřili tak, že lidem je milejší a cennější cokoliv umělého než jejich život, planeta a příroda.

No, a není to snad přesné vyjádření Luciferovy vize? Není to snad až dojemná snaha vyjít mu vstříc?

Je pochopitelné, že když jsou lidé týraní výchovou a nemohou se bránit, že nenávidí své rodiče a hledají si náhradu, ostatně, stejným způsobem u vás rodiče nenávidí své děti. Ale proč si berete náhradou zrovna Lucifera, když máte hvězdné rodiče vlastní, skutečné, a po celém vesmíru?

Na to je jednoduchá odpověď: protože všechna náboženství a uctívání rodičů vám vnutil on sám.. měl na to celé věky a obrovské množství služebníků.. popravdě, i jeden celý národ na Zemi. Služebníci zařídili, že se k ničemu jinému neznáte, že ve vlastním zájmu nebytí zesměšnění, zhanobení nebo zabiti, a těch několik, kteří se snaží najít pravdu, nebo aspoň alternativu spolu se služebníky zesměšňujete, hanobíte a zabíjíte.

Takhle se ale prokletí „jména rodičů“ nikdy nezbavíte.. musíte jinak!

Falešné ego

Než se člověk vybabrá z výchovy, je jeho vývoj omezen na postupné rozpoznávání a opouštění výchovných lží. Ovšem čím více jsme z té výchovy „venku“, tím více se nám nabízí možnosti prožít to či ono, a tam už je ohromný prostor pro to, aby vám společnost něco nabídla, dřív než zkusíte něco vlastního.

Kvůli tomu bylo před pěti sty lety vytvořeno tzv. falešné ego, založené na technologickém pokroku a bezduché, bezbožné verzi mužské vědy. Zjistilo se, že církev osvětu zadržovala, vývoj zpomalovala, a ti, kdo měli ty ohromné plány ovládnout lidstvo, které se dnes naplňují, to museli zařadit jinak.. aby se to totiž stihlo.

Vývoj se dnes říká zkoumání hmotných jevů, vytváření „nových“ hodnot, které by se daly lidem prodávat a které by je za jejich vlastní peníze nějak zabavily, zneškodnily a udržely v područí, pokud možno tak, aby lidé sami nikdy nepřišli na to, že jsou otroci. A celé se to povedlo. Lidé žijí tím, co mají mimo sebe, tedy jejich ego není pravé, ale falešné. Proto jej ani nedokáží ovládat.

Navíc lidé s „moderními“ výtobytky nedokáží zacházet, nedokáží uhlídat jejich zneužití, ale to jim nevadí, protože jsou přesvědčeni, že jsou pány tvorstva, a nic od dalšího vývoje vlastně nečekají.. což jim však nebrání radostně oslavovat každý nový objev, který to pánotvorství popírá.

Jednotlivci se ukáží tím, co už lidstvo umí, a jen nejlepší z nejlepších, kteří nemyslí čistě jen na sebe, se už celé věky spokojují s nadějí, že to všechno povede k tomu, že třeba, možná, někdy v daleké budoucnosti se děti jejich dětí budou mít dobře.

Tahle vize se už mnoho tisíc let velmi nelíbí matkám, protože ony jsou od toho, aby stály modelem, a jejich děti zase od toho, aby ten model do puntíku ztělesnily. Většina matek někde v sobě nosí ukrutnou soupeřivost s vlastními dcerami a zanic na světě nechtějí připustit, aby se dcera měla lépe neboli žila jinak, než ona, a pokud možno aby jí nějakým způsobem zůstal i syn.

Kdyby totiž dcera žila jinak, nešlo dost dobře kontrolovat. Je to matriarchální obdoba otcovského Oidipova komplexu, který způsobuje podobné hrůzy synům, a dnes, kdy jsou ženy do té naší napodobeniny společnosti zapojeny, i dcerám.

Je asi jasné, že společnost, kde rodiče tímto způsobem ovládají své vlastní děti, se zákonitě nemůže vyvíjet jinak než k horšímu, což obvykle nazýváme degenerací, a tu nám nadevši pochybnost dokazuje fakt, že všechno, co „lidstvo“

vynalezlo, bylo použito proti lidem.. že v zájmu společnosti.

Ale kdo je společnost?

Výsledný obraz

Žijeme v systému, který denně vyprodukuje nepředstavitelné množství utrpení a zamořuje tak nejen svět fyzický, ale i sféru emocí a myšlenek. Výchova navíc dělí lidi na ženy a muže, mj. i tím, že ženám zakazuje myslet a mužům cítit.

Je tedy předznamenáno výchovou, že masové (jakože masově šířené) emoční problémy (třeba z TV atd.) ovlivňují přímo ženy a teprve pak, zprostředkovaně muže. Právě naopak ovlivňují masové myšlenkové pochody napřed muže, a zprostředkovaně pak ženy.

Tím je dáno, že muži vidí své emocionální problémy v ženách, ženy své myšlenkové nedostatky v mužích, ale nikoho nenapadne zpochybnit systém a především právě výchovu.

Výsledkem této rovnice je válka pohlaví, kde je momentálně přednastaveným vítězem muž. Ne že by na tom záleželo, hlavním účelem války pohlaví je čistě jenom ovladatelnost lidstva prostřednictvím „rozděl a panuj“, nadřazení muže je jen fiktivní a je preferováno jen proto, že dává stabilnější výsledky. Skutečným vítězem je vždycky vláda, tedy systém.

Nadřazení muže znamená, že muž se stará o zajištění tzv. „rodiny“ a žena vychovává. Tím se do výchovy dostane minimum mužova progresu a maximum ženských vyjetých kolejí, zvyklostí, které vnucují matky dcerám jako „takhle a jen takhle je to správně a neopovažuj se to zkoušet jinak“.

Jen tak se mohlo stát, že vaše výchova je už šest tisíc let stejná, i když celou tu dobu slouží – a to prokazatelně – výlučně proti lidem. Ženy však mají dojem, že to je „to jejich“, a urputně se toho drží, zřejmě ve snaze neztratit matrilineární vývojovou kontinuitu, která však byla přetržena a její pokračování je patriarchálním podvrhem, tedy z té vědomé části.

V nevědomé části se však toho „ženského“ uchovalo dost a dost, to že k tomu ženy nemají vědomý přístup a vlastně nic podstatného o sobě neví, je už věc druhá. Dnes celá známá matrilinearita bohužel začíná až u té jedné, která prodala ženy patriarchům a celou matrilinearitu postoupila pod „otcovskou“ kontrolu, přičemž patriarchát ji za to odměnil dosud neodvolaným smrtícím zlořečením: „Eva, strůjkyňě všeho zla, svůdce nevinných a viník svržení z ráje“. (Ano, to ztotožnění je záměrné).

Třetí pohlaví

Možná si vzpomenete, že už proběhlo mnoho pokusů změnit lidstvo, a že všechny byly marné. Ne vždycky by ty změny byly k lepšímu, ale něco by se stalo určitě. Všechny pokusy shořely na tom, že se sice změnila mužská (systémová) výchova, ale nikdo nepohnul s matkami – ty pořád vštěpují dětem stejné nesmysly jako kdybychom žili v nejhlubší matriarchální totalitě..

..což možná vlastně žijeme..?

Jediná naděje na změnu „lidstva“ byla zřejmě v tom vpustit ženy do společnosti a způsobit jim tím „jiné starosti“, což se sice stalo: děti dnes vychovává televize a ne matky, bohužel, změna neproběhla k lepšímu, ale k horšímu, jelikož v televizi je ještě více násilí než v mateřské a otcovské a školní výchově dohromady.

Televizní násilí je profesionálně zpracované a funguje bez odvolání. Otec i matka, děd i bába, a nakonec někdy i učitelé ve školách občas na dítě přestanou tlačit a zachovávají se lidsky, televize nikdy.

Evidentně jsme „zapomněli“ vpustit do té společnosti také děti – ty zůstaly úplně mimo, bez otců, bez matek, bez čehokoliv, co by aspoň vzdáleně připomínalo lidskost, zůstaly odkázané na televizi. Vzpomínáte si přece na dobu, kdy se lidé dělili na muže a ženy s dětmi? Dnes se dělíte na pracující a děti, přesněji řečeno na TV s pracujícími, TV se ženami, protože na ty jsou potřeba krom obecných ještě i speciální manipulační techniky a TV s dětmi.

V rámci pohlavního rasismu korunovaného ženským rádoby-zrovnoprávněním jsme z dětí postupně udělali zcela samostatné pohlaví, které se už po staletí vyznačuje především tím, že za žádnou cenu nesmí projevovat sexualitu. Sexualita je však životní síla: omezíte ji, a omezíte Život, zabijete ji, zabijete Život. Tohle děláte svým dětem, dnes a denně.

Tím vám vzniká dluh, který jen tak nesplatíte. Většina z vás sice nakonec opravdu poprosí své děti za odpuštění, aniž by však pro ně hla prstem, a hlavně aniž byste je propustili ze svých vražedných spárů. A teď už to nedokážete ani kontrolovat, protože nad vašimi dětmi skrze vaše spáry vládne televize.

Budete plakat..

Přednastaveným vítězem ve válce pohlaví zůstává muž, ženy však dlouhotrvající snahou dosáhly toho, že už není přednastaveným poraženým žena, jsou to její děti. Vražedné účinky mýtu o Adamovi a Evě, s přednastaveným vítězem a viníkem byly přesměrovány na děti, odznak patriarchátu, a dnes už i odznak integrovaného matriarchátu.

Skutečná válka

Ženy tedy definitivně zahodily ženství, a postavily se po bok mužům, a stojí tak proti ženám, proti dětem, stojí mimo ženství, proti lidskosti, které bez ženství nelze dosáhnout. Máme tu ženské patriarchy, kde ženské je jenom tělo, jinak nic. Patriarchové sami k tomuto stavu položili kdysi základ, když prohlásili dítě za plod hříchu, člověka díky tomu za „špatného“ a potřebujícího „spásu“, aby mohl – pokud bude celý život dělat, co se mu řekne – po smrti vejít do jakéhosi „nebe“.

(A to ještě jen proto, aby tam mohl spočinout v náručí laskavého Otce, který na Zemi – prostřednictvím svých pozemských zástupců – vyvraždil celé národy, celé živočišné i rostlinné druhy, jen aby jeho „slovo“ nenarazilo někde snad na nějaký nesouhlas, nedejbože odpor..)

Děti jsou dnes v rodině jen zbraní, kterou používají matky proti otcům a otcové proti matkám, o prarodičích a státu vůbec nemluvě: společnost používá děti a vlastně i lidi pro své vlastní účely, a prarodiče, kteří v takové společnosti celou dobu žijí a už to mají za správné, dělají totéž.. vlastně jsou toho nástrojem – slepým, hluchým, a bezcitným.

Oni to musí mít za správné, protože jinak by museli sami sobě, svým dětem i jejich dětem něco přiznat, a nedejbože se omluvit, a už vůbec nedej bože předat slovo, žezlo a správu mladým, nezkušeným, pravdivým a nezkaženým (inu lidským) jedincům.

A co kdyby ti jedinci po nich chtěli nějakou nápravu..? Změnu..? Činnost..?

Že?

Patriarchové tak konečně dosáhli svého: ženy na ně pracují (to jest aby dostaly 50-80% mužského platu, pracují leckdy i několikanásobně více), rodí jim děti, a žádné skutečné slovo už přitom nemají, a to ani vůči těm dětem, i když některé si třeba myslí, že ano. Jsou na tom stejně jako muži.

Zároveň se proto nebývalým, naprosto strašným způsobem rozmáhá používání těch nejčernějších a nejvražednějších praktik, kterými si matky, ale i ostatní ženy a i dívky svůj vliv snaží udržet, případně si ho vůbec dokázat.

A všechno, co dělají dětem (vlastně všem ostatním) ženy, dělá systém jak dětem, tak ženám, a tak celému lidstvu, protože patriarchové všechno odkoukali, zanalyzovali, a začali používat na ovládání lidstva.

Spoutání člověka

A jelikož většina mužů je vzhledem k zákazu emocí k takovým věcem naprosto nezpůsobitelná, používají se k tomu kromě homosexuálů (ženských i mužských) především matky, teď už konečně i ženské patriarchy (teď nevím, jak to skloňovat), a samozřejmě i děti, teď už bez nejmenších překážek ovládané televizí a internetem (a všemi příslušnými zbraněmi, jako je móda, značky, showbussines atd.).

A pro příklad, jak rozsáhlá kampaň to je.. totiž, do všeho oficiálního, tedy i do žrádla pro zvířata je zakódována informace „Jste bezmocní, jste otroci, vezměte to jako fakt a nepokoušejte se s tím něco dělat, jinak se vám zle povede. Bylo to tak od věků, a vy nám to kazit nebudete.“

Je to právě taková informace, jakou používají matky, když si přizpůsobují dcery, je to argument, jímž matky deformují víceméně celé své okolí k obrazu svému. Inu domov.. přitom ono „od věků“ je samozřejmě nesmysl, je to rodičovská lež neboli něco, co vám rodiče nakecají, aby vás přiměli něco udělat nebo naopak nedělat.

Je to právě stejný podraz jako když kněží zaváděli mýtus o Adamovi a Evě, jímž se vám tvrdí, že mužská nadřazenost a nadvláda tu byly od věků, a kterým se zcela vylučuje – vlastně popírá – existence matriarchátu.) Pravdivě klasifikováno je to zákeřná manipulace s bezbranným, důvěřivým člověkem.

Proč že dává nadřazení mužů stabilnější výsledky než dávalo nadřazení žen?

Zkuste si představit, že by právě ženy měly vytvářet hierarchii, která bude v nezměnné podobě ovládat lidstvo po několik tisíc let, když praxe je taková, že celá ženská hierarchie padá s první ženskou rvačkou, ke které pravidelně dochází nejpozději do několika týdnů po ustavení té hierarchie.

Žádná ženská autorita není nezpochybnitelná, vždycky se najde nějaká konkurence, žena, která si myslí (resp. především její matka si myslí), že by byla mnohem lepší a vůbec ta pozice patří jí, protože je přeci nejhezčí a také nejlepší na světě atd. atd., a snaží se to zrealizovat..

..prostě vlada žen nemá se stabilitou naprosto nic společného, proto byl nadřazen muž. Impuls k nadřazení muže přišel zvenčí, od jedné frakce našich tvůrců.. no, stvořitelů, a byli k tomu použiti uctívači mužského boha, žijící v homosexuálních sektách, v čistém, jen převráceném obrazu předchozího matriarchátu. Není to, jak ženy někdy tvrdí, něco, co si na ně muži vymysleli, aby.. něco..

Homosexuální uctívači mužského boha byli k ovládnutí lidstva vybráni čistě proto, že nejsou ženami ovladatelní – žádná žena nedokáže ovládnout gaye, protože do gay společnosti muži utíkají před matkou a jejím ovládáním a tudíž jsou na veškeré ženské prvky velmi alergičtí.. resp. ani ne tak na ty prvky samotné, jako hlavně na skryté dění, které ty prvky provází.

Ani tak do žádné církve ženy nesměly (vyjma snad jen mormonů), a pokud to už někde neplatí, je to proto, že jsou již všechny rituály i náležitosti dané a absolutně neměnné, a žádná žena s nimi našim patriarchům nic neprovede. To se nakonec týká i státu a „světské“ vlády.

Závěry

Pokud je přednastaveným vítězem muž, je to muž, kdo **nemá potřebu** používat **skryté ovládací manévry**. Vzhledem k zákazu emocí **jich většina mužů není ani schopná**, jak to kdysi už gayové zařídili. Muži jsou prostě pány tvorstva, jejich slovo platí, a kde neplatí, prosazují ho fyzicky – a jejich ovládání je tím pádem v 99% zjevné.

Zjevné znamená, že to vidí všichni (snad kromě typických mužů), a proto o tom nemusím mluvit (tady.. jinak jsem této problematice věnoval Ženy v patriarchátu).

Naproti tomu matky, které v uplynulých staletích musely zvládnout třeba deset dětí, které jim muž v souladu s katolickou nebo islámskou verzí kontroly porodnosti nasekal, a nesměly přitom použít ovládání zjevné, aby náhodou nezastínily, nebo snad nezpochybnily autoritu „hlavy rodiny“, matky neměly jinou možnost než sáhnout po prostředcích úplně jiných.. po těch, co nejsou vidět pouhým okem, a které patriarchát mnohdy nebere vůbec ani v potaz.. resp. bere, ale ne oficiálně.

(Ta kontrola porodnosti je cca toto: muž se zplozením dítěte rovná bohu otci, jen houšť, jen houšť, dělejte nám ovečky, statečně bojovníky za naši vlast, a jejich ženušky, s nimiž ti vítězní bojovníci vytvoří další ovečky..)

Ze značné části se tu proto budu zabírat především ženskými, potažmo mateřskými ovládacími dramaty. To proto, že ženská manipulace je stejně hnusná jako mužská, ale jednak není průhledná, jednak je mnohem složitější, a hlavně je z devíti desetin skrytá, takže na ni není skoro možné poukázat. Díky tomu všemu je téměř vyloučené se proti ní nějak bránit. A kdo v tom má žít?

No, je to tak, většina lidí má z dětství několik příjemných vzpomínek, což jim nebrání tvrdit, jak měli šťastné dětství, pak se dostanou do regrese a vidí ten sadismus, kterým prošli, a nechápou, co se pokazilo.. myslí si, že jim podvědomí popletlo osoby a role.

Ještě průkaznější výsledky nám dává holotropní dýchání, lidé, kteří si poslušně myslí o rodičích to nejlepší a dostanou se v průběhu dýchání do nějaké výživnější situace, bývají úplně vyhozeni ze sebe – zkratuje jim to vědomí. Někdy trvale.

Nakonec, sami uvidíte, že o těchto prostředcích se rozhodně vyplatí psát.. až zjistíte, co taková manipulace skrývaná pod ženskou slabostí a pod pečlivě udržovaným tabu mateřství obnáší. Víte, oni ti naši otcové, se vším tím mužským násilím a neschopností něco vůbec pocítit.. ti jsou prostě jen ubozí a většinou i hnusní.

Ale matky..? Ty matky, které už dva tisíce let zajišťují vládnoucí vrstvě zbytek vší manipulace..?

Budu se tu proto snažit zprůhlednit i některé z těch hlavních praktik, které dělají z dětství noční můru a ze života peklo na Zemi.

LIDSKÉ SVĚTY

Člověk ve svém těle spojuje několik oblastí. Těmto oblastem se říká roviny, nebo také dimenze, a každá z nich je vždycky vlastně celý jeden svět. Je tu svět hmotný neboli fyzický. Pak je tu svět pocitů. A nejjemnější svět, který umíte vašim tělem vnímat, je svět myšlenek neboli mentální. A letmo zmíníme i astrál.

Těmito třemi světy a jejich propojeními se tady budu zabývat, i když je jich mnohem víc. A jako protiváhu, která mi pomůže osvětlit některé zákonitosti návaznosti neviditelných světů na ten fyzický jsem si vybral svět duchů. I ten lze v lidském těle vnímat, a najdete ho jako samostatnou kapitulu.

Říkám vnímat, i když ve skutečnosti v každém tom světě vedete život. To, čemu říkáte myšlení, je váš život v mentální dimenzi, a to, čemu říkáte cítění, to je váš život v rovině pocitové. Takže ten život, který normálně žijete se vlastně skládá z několika životů, z těch, co žijete v jednotlivých rovinách. Ve všech světech se můžete vzdělávat, můžete se v nich živit, růst, profesionalizovat atd.

Základní potíž je v tom, že celou dobu vás učí ovládat pouze svět fyzický a ostatních světů si nevšímá: myšlenky i emoce se učíte ignorovat, popřípadě přelhávat. To ve vás nakonec vytvoří rozpory: pokud budete ignorovat své myšlenky, nepůjde vám ovládat fyzický svět, protože ten v těch myšlenkách vzniká. Vždycky je napřed myšlenka, a teprve potom, co vás myšlenka „napadne“, můžete začít s její realizací a způsobit její projevení fyzické.

Pokud tedy neovládáte svůj život ve světě myšlenkovém, nebudete ho ovládat ani ve světě fyzickém, a budete zcela odkázáni na to, co vám civilizace poskytne. A spolehněte se, že civilizace vám poskytne spousty svých „výdobytků“, na které si postupně zvyknete natolik, že se bez nich časem nebudete umět obejít, neboli na nichž se stanete závislí. Ztratíte svobodu.. a svobodu ztratíte proto, že jste kdysi kývli na ztrátu sebe, svého mentálního já.

Mentální rovina

Svět myšlenek.. napřed asi, co je to myšlenka, že? Myšlenka je zachycená, zformovaná energie, je to energie, která dostala tvar.

V rámci výchovy se člověk naučí některé tvary přitahovat, a některé odhánět nebo dokonce vůbec nevidět. Z tvarů, které vám rodiče (a televize) dodají, budujete konstrukci, jejímž prostřednictvím budete poznávat myšlenkový svět, skládáte z nich bludiště, v němž se vaše myšlení (neboli váš život v mentální sféře) bude pohybovat.

Při tom pohybu budete chodit vlastně jen na známá místa, o kterých jste s někým mohli mluvit, vyptat se ho a zkrátka si ty tvary trochu prosvětlit a prohlédnout. Naopak se budete vyhýbat místům, na která jste se ptali a na které jste jako odpověď dostali rodičovskou lež, zákaz se na něco takového ptát nebo dokonce zákaz příslušná slova vůbec vyslovovat.

Tím se však z tvarů, které původně vnímáte jako normální součást Života stanou nepřehledná, tmavá zákoutí, kterých se budete bát. To je základní účel současné ne-lidské výchovy, vzbudit v lidech strach. A tím strachem vás už mohou ovládat, a v tomto webu se budu snažit popsat způsoby toho ovládání.

Velice často dostanete pro nějaký tvar jiné, zavádějící slovo. Abyste tomu rozuměli, je třeba pochopit, co znamená slovo informace. Informace je popiska, je to poznámka o tom, jaká myšlenka vedla k vytvoření tvaru, na který se informujete. Vlastně se ptáte, co je „v“ (in) této myšlenkovém „tvaru“ (forma), neboli co tento tvar obnáší.

Slovo je zvuk, rozčleněný zvuk, který má za úkol tu kterou informaci vyjádřit, v daném jazyce. Informaci, ne tu myšlenku – ono vzhledem k tomu, že v každém jazyce je většina slov jiná než v těch ostatních, což by znamenalo, že by stejnou věc mohly vlastně vyjádřit různé zvuky, je jasné, že nejde o vyjádření přímo té myšlenky, jako čistě o její popis. A popis je závislý na pojetí popisovatele.

Některé jazyky dokonce nebyly vytvářeny pro určité informace a tedy některá slova dotyčný národ musí buď přejmout, nebo nějak obejít. Jazyk je specifické pojetí reality, je to způsob, jak realitu pojmout a samozřejmě přetvářet. Přetváření reality je nutností života v relativní sféře, protože abyste mohli něco prožít, musíte si vytvořit okolnosti, které vám to umožní.

Ve čtyřrozměrné „realitě“, popravdě iluzi to jde, rovina, na níž máte dojem, že existujete toto umožňuje.. žádá jiná rovina neumožňuje tolik přetvářky a lži. Jen ve vaší dimenzi lze považovat to, co fyzicky vidíte nebo slyšíte za skutečnost, ve vyšších světech je všechno mnohem zřetelnější a není tak snadné podlehnout omylu, nicméně vy jste podlehl, proto jste padli tak hluboko.. páni tvorstva.

K přetváření reality používáte slova nějakého dostupného jazyka.. mateřského, otcovského, společenského, pracovního.. je toho moc, a většina z vás se snaží mluvit co nejméně univerzálně neboli co nejvíc specificky, jak to jenom jde, protože si připadáte odborněji a fundovaněji, a to co tím ztrácíte je schopnost opravdu se domluvit. Tímto způsobem ještě pořád vytváříte prohlubujete babylónské zmatení jazyků, tak jak vám ho jistí lidé jistými mýty naordinovali. Naletěli jste, a neumíte si to přiznat.

Kupodivu nejuniverzálnějším jazykem mluví vaše matky, a pak vaše církve, potažmo vlády. Matky a vlády jsou základní frakce lidských otrokářů a obě používají jazyk symbolů, na které pořád spolehlivě reagujete, i když už jste dávno zapomněli, co znamenají a nikdo z vás neví, jak vznikly.

A nemylte se, není to tak nevinné, jak si možná myslíte. Až si to dovolíte a projdete skutečnými regresemi, poznáte, co ve vás způsobilo mateřské žvatlání a slizké ohmatávání a šíšlání atd. Způsobilo to ve vás porobu, neboli otroctví, a to už od základu vaší bytosti.

Kontrola mysli

V současné době je největším nepřítelem člověka jeho vlastní mysl, i když jen proto, že lidé nejsou vedeni svou mysl ovládat, a ta mysl v podstatě není vaše.. z čehož plyne, že ve skutečnosti je největším nepřítelem člověka právě jeho výchova. Právě díky výchově se veškerá pozornost lidí týká jen fyzického světa, a skoro nikdo si nehlídá myšlenky.

Proto se většina z vás podobá bláznů, který se v kině snaží ovlivnit děj na plátně a dělá pro to vše možné i nemožné, trhá plátno, přerývá reproduktory a demoluje kino, a zcela ignoruje základní fakt, že pokud chce jiný film, stačí jít do promítací kabiny a vyměnit cívku. Tak i vy demolujete všechno kolem sebe, zabili jste celou planetu ve snaze změnit svůj život, který přitom od těch nejmenších okolností až po vaše největší díla vzniká ve vaší mysli.

Samozřejmě, čím víc jste toho takto zničili, tím větší propadáte hysterii, protože na vaše problémy vůbec nic nezabírá – ani silácké řeči ani silácké kousky, a tím větší máte pocit viny, kterým jste následně globálně ovládáni, a tím horší máte vyhlídky do budoucna, protože tím jací jste teď, jak vidíte své okolí i sami sebe si chystáte to, jak budete v příštím okamžiku žít. Bohužel to tak vnucujete i svým dětem.

Co se týká kontroly mysli, vás a vaše předky učili, že cokoliv není z posvěceného zdroje, může být od ďábla, který se prý po většinu času baví našeptáváním hovadin nechráněným jedincům, proto většina z vás se většinu dění ve své

hlavě bojí vnímat, abyste se náhodou nedověděli, že jste také takovým napadeným jedincem. Další důvod je to, že společnost pro vás předdefinovala, co je pro vás dobré a co zlé, aby vám zamezila prožít něco osvobozujícího, a vy se děním ve své hlavě zabývat ani nemůžete, abyste náhodou nezjistili, že jste „špatní“.

Tedy, většina lidí svou mysl vůbec nekontroluje, a jak už možná víte, kdekoliv se vzdáte kontroly, někdo se jí vždycky ujme. A vaše společnost má nachystáno spoustu figlů, kterými vás průběhu růstu přemlouvá, abyste se své sebekontroly vzdali, a všeho, čeho se takhle vzdáte, se společnost okamžitě ujímá.. ve většině případů za vaše vlastní peníze (ekvivalent vynaložené energie). Společnost je wampýr parazitující na sobě samém.. tedy, z vašeho pohledu především na vás.

A toto dění, právě díky otupující lidské výchově není nijak hlídané, není chráněné, a člověk je tudíž na mentální úrovni strašlivě zranitelný. A toho společnost zneužívá. Dnes už každá reklama, každý film, každé umělecké dílo, ale i jídlo a vlastně cokoli, co nepochází ze zcela nezávislého zdroje, všechno obsahuje minimálně dvě, ale většinou více podprahových sdělení, ani ne tak fyzické nebo fyzickými smysly postižitelné, ale hlavně mentální a emoční přidané významy, což je v principu woodoo.

Šíří se to coby kořeny: pekař upeče sto housek, a podprahové sdělení strachu, zmaru a katastrof, kterým byl naočkován v průběhu ranních zpráv, které slyšel při pečení se dostane ke sto lidem a okamžitě zapouští kořeny. Základní principy už jsem popsal v Růstu člověka.

Některé kořeny jsou spíš kořínky, jemné, tenoučké předivo, které sice necítíte, ale které přesto funguje, některé jsou silné, mnohem silnější než vy, vaše celá rodina, ale i než celá města nebo národy – srovnajte si, kolik lidí ovládnete se svou víkendovou historkou, a kolik jich ovládla Joanne Rowling s historkou o čarodějnickém učni.. a také, jak dlouho to ovládnutí vydrželo, a co všechno to „nic netušící“ konzumenty stálo.

To, co konzumujete je to, co konzumuje.

Skutečné nebezpečí

Prostřednictvím těchto sdělení jste svými vládami nabádáni, abyste si tvořili bezpečné přibytky za hodně peněz, což odvede vaši pozornost a ovládne vaše očekávání – očekáváte nebezpečí.

Skutečné nebezpečí leží v mentálním světě, ve kterém máte ze své výchovy implantovány nepřekonatelné zábrany „zdravého“ rozumu, a vlastně se zcela spoléháte na to, že ostatní obyvatelé mentální sféry je mají také. Kde by je ale vzali, když útok jde přes vaše fyzická těla (a samozřejmě přes zvířata v domácnostech) a zasahuje tudíž výlučně lidi?

Bráníte svá těla, uklízíte je do prostor, ve kterých vám není dobře, a přitom tam, kde leží skutečné nebezpečí, jste nazí, a díky této výchově i slepí. Z rovnováhy vás dokáže vyvést každý člověk, který řekne něco neobvyklého, nebo nevypadá standartně atd., co teprve až začnete vidět skutečné tvary v mentálním světě? Tvary skutečných myšlenek, nevázaných na hmotu a její těžkopádnost, ani na čas a jeho omezení?

A co až budete chtít nějakou takovou myšlenku „domyslet“ neboli „dožít“ do konce a zjistíte, že vám v tom brání mentální bariéry, které vám pod dohledem systému naskládali rodiče, prarodiče, strýci, tety, sousedi, učitelé a šéfové.. on totiž každý, koho jste jen na okamžik uznali jako svou autoritu vám něco podsunul a něco jiného zablokoval (což je způsob, kterým se my lidé v našich školách a výchově učíme). Zásadní na tom je, že jen máloco z toho jste si uvědomili.

To, co vnímáte jako nápady, jsou ve skutečnosti formy života, a na mentální úrovni jsou totéž, co vy.. jen tělo jim chybí.. některým. Setkání s takovou bytostí berete jako „nápad“, a dokonce i takováto setkání z vaší strany probíhají v čase a prostoru. Z vaší strany, protože myšlenky, resp. mentální dimenze není omezena časem.. a ta vyšší část ani prostorem.

Poznáte to z toho, že když se otevřete nějakému zdroji, může vás napadnout i mnoho věcí – no, myšlenek současně. Jste schopní je současně vidět, jste schopní je i diagnostikovat, ale abyste je opravdu poznali, musíte je vpustit do svého osobního času a vlastně je prožít. Stejně tak to funguje nakonec i ve světě fyzickém – chcete-li něco udělat, musíte vpustit ideu do svého času a v tom ji teprve můžete realizovat.

Tak, teď byste měli být schopní pochopit výrok „Vše živé se chce realizovat“. Znamená to, že všechny myšlenky mají tendenci se dít a hledají vhodné prostředí.

Nápad berete úplně stejně jako napadení, má to pro vás stejný význam. Je sice pravda, že některé beztěle formy života jsou skutečně agresivní a „napadají“ někoho, kdo tělo má, a jeho prostřednictvím se snaží zakořenit v dalších dimenzích, ale vždycky jde o myšlenky, které jste si přitáhli svým předchozím rozhodnutím. Proč je tedy berete jako nezvané hosty? Proč je nepřijmete?

Když je přijmete, můžete s nimi manipulovat – např. zařadit jako nepotřebné. Když je nepřijmete, nemůžete vůbec nic.. budete před nimi jen utíkat, a ani to pro vás nebude fungovat, k tomu vám bude chybět právě to know-how, které vám výchova nedodala, resp. které vám výchova zatajila.

Právě takovou živou formou je i systém, nebo chcete-li, patriarchát (nebo společnost nebo třeba civilizace). Co ta už

pohltila.. jen proto, že se lidem zatajilo, co co znamená a jak se člověk může ovládat.

Aby bylo jasno, vždycky budete potravou pro nějakou jinou, většinou vyšší civilizaci. Podle toho, o jakou civilizaci půjde, bude zformována vaše vlastní civilizace. V současné době jste pod vlivem civilizací, které se živí vaším strachem. Proto jste drženi v nejistotě, v hrůze: „Co bude..?“

V tomto strachu jste chováni na základě toho, co vám „vaši“ tzv. historici říkají, že už bylo, a také na základě toho, co vám „vaši“ tzv. umělci ukazují, že by být mohlo. Většina těchto lidí jsou zrádci lidstva, a paradoxně mají z vás všech největší příjmy. Celá vaše civilizace je jejich prostřednictvím inspirována Strachem, a celá vaše civilizace jím patřičně zapáchá. Z lidí Strach doslova čpí.

A teď: jistě víte, co udělá pes, když v někom vycítí strach: začne na něj útočit. Co myslíte, že udělá celá příroda, až se vám konečně podaří se od ní oddělit a propadnout nějaké formě Facebooku, Luciferova nástroje, jímž Lucifer právě dosáhne toho „být lidstvu Bohem“ (neboli velkým bratrem, který se rozhodl, že ho lidstvo uzná za svého rodiče)?

Co udělá příroda, až vycítí váš strach, kterým máte prolezlé všechny myšlenky, slova i činy?

Šestý smysl

Když mluvím o tom, co příroda vycítí, nabízí se otázka, proč vlastně nemáte možnost vycítit, co jí provádíte, když schopnost vycítit veškeré dění je dána všem živým bytostem. O zvířatech mluvíte s despektem, a o tom, co zvířata vycítí, mluvíte jako o šestém smyslu, který vy lidé prý nemáte. Ale proč byste ho neměli? Možná proto, že o zvířatech mluvíte s despektem?

Podobná zvláštnost je, když jakýsi šestý smysl přiznáváte i ženám. Proč se však ženský šestý smysl netýká vycit'ování dění v přírodě? Ale abychom to zkrátili: protože přírodu d'ábelsky týráte, tak strašně, že kdybyste si dovolili cítit její rány, zemřeli byste bolestí, tak ji týráte.

Proto jste uzavřeli své emocionální schopnosti, ženy i muži, uzavřeli jste svá vědomí emoční rovině. A napadlo vás někdy, co by nastalo, kdyby příroda uzavřela své vědomí vám?

A dál, pokud jste se muži i ženy uzavřeli vnímání přírody, ženský šestý smysl nemůže být pravý, není to ten dar, kterým se ženy tváří, že je, protože právě nemá nic společného s přírodou. Ovšem, vzhledem k tomu, že ženám na vaši planetě nejsou oficiálně zakazovány emoce, kde se stala chyba?

Sami jste si, každý z vás, mohli všimnout, že se ženský šestý smysl týká jen lidí a věcí, které má žena nějak označované, s nimiž má nějaké pouto, a tedy jste všichni už dávno mohli přijít na to, že je uměle vytvořený – pak byste viděli i to, že byl vytvořen pomocí jistých postupů, které nemáte popsané a které většina z vás neumíte ovládat, natož se jim bránit.

Z vašeho pohledu se proto ženský šestý smysl dá popsat jako druh magie, která v ženách oživí odpad po výchovném přelhání jejich emocí, a s jejíž pomocí všechny ženy po zbytek života zneužívají svou emoční kapacitu, ke špehování ostatních, ke spekulacím o zjištěných výsledcích a na základě těch spekulací k následnému ovládání a dost často i k vyložené tyranii ostatních, především manžela či partnera, a samozřejmě dětí a jejich dětí.

Dostali jsme se k emocím a s nimi k nejzávažnějším lidským dramatům. Dramata jsou hry, které na sebe navzájem hrajete a v nichž jde o to, kdo ukořistí energii toho druhého. Všichni jste upíři, a kdekoliv, v jakékoliv vyšší civilizaci byste okamžitě způsobili rozkol.. proto do nich nemůžete, a proto jste na Zemi. Dlužno dodat, že pokud se chcete do vyšších sfér dostat, máte co dělat..

Neustále se navzájem zastrašujete, litujete, děláte na sebe tazatele i rezervované, a to všechno má za důsledek, že jste těmito boji oslabeni a nezbyvá vám energie na žádný skutečný osobní progres, neumíte svá vysávání vůbec zastavit, ne tak z nich vybřednout. A to jste dostali dar Celestinských prorocství..

Celestinská prorocství vám ukazují, že šestý smysl máte všichni, i to, jak jej všichni zneužíváte, i to – a to především – jak se z toho všeho dostat ven. Jenže vy jste z Celestinů raději udělali bestseller, což znamená si to koupit, protože to někdo chválil, tak abyste to měli, přečíst si pár kousků a pak tvrdit totéž, co o tom říkají ostatní, aniž byste pochopili aspoň jednu myšlenku.

Jako světlé vyjímky se vyskytlo několik skupinek lidí, kteří se mnoho z Celestinských poznání naučili aplikovat, dostali se k čisté komunikaci, k telepatii, k celistvosti.. ale kde dnes jsou? A kde je jejich poznání, kde jsou jejich duchovní školy, a hlavně, nezdá se vám několik skupinek u bestselleru, který obletěl celý svět, zoufale málo?

Něco vám řekneme, ti lidé narazili při výchově dítěte, všichni do jednoho. Neumíte udělat rovný vztah s dětmi. A tak je hezké, že Celestini popisují, jak přesně na to, bohužel zbytečně, protože většina rodičů, kteří se to kdy pokoušeli zrealizovat, dospěla k onomu: „To si buď vymysleli, nebo ještě nepotkali toho našeho fakana“, a válčí se svým dítětem a spolčují se proti němu, jako kdyby nic nečetli.

Úplně nejvíc se to samozřejmě týká matek, které se už samotným pokusem o změnu přístupu k dítěti ocitají v krutém konfliktu s vůlí jejich matek a s celou tradicí, která sice lidi drží v područí, ale matky na ní trvají, protože jim dává jakési to slovo aspoň nad někým, a to je pro ně to ono.

Emoční rovina

Emoce jsou formy života, které produkuje lidské tělo v návaznosti na to, co se děje v něm i v okolí. Účelem emocí je dát člověku zprávu, co se právě teď děje, případně, u emocí zanedbaných zprávu o tom, co se v té které situaci dělo. Je to klíčová vlastnost těla, protože tělo je nástrojem prožitku. Pokud provedete tělo prožitkem, obdržíte emoci. Emoce jsou prostředkem osobního růstu.

Emoce bývají mužům zakazovány, protože jako produkt těla daného ženou jsou d'ábelské, stejně jako to tělo, jen ženám bývají ponechávány, protože žena jako d'áblův nástroj si stejně žádnou zvláštní péči nezaslouží, ale ve skutečnosti proto, že když zbavíte ženu emocí, nebude ochotná se vám starat o děti, odznak patriarchátu.

Tady je nejlépe vidět, kdo vás ve skutečnosti ovládá, když ještě dnes zakazujete chlapcům brečet, cítit, a cokoliv pocitového vyjadřovat. Dcerám se emoce nezakazují, nicméně kdyby se nechaly, jak jsou, zbořila by první taková dáma patriarchát. Dcerám se emoce přelhávají, a to proto, že obsahují pravdu a vedou zase k pravdě a tím i ke svobodě. Po přelhání vedou naopak ke lži a k porobě.

Tohle musí pro společnost zařizovat matky, normálně vychovaný muž-otec toho v podstatě není schopný (jak by také mohl?), a poznáte to tak, že příkladně ani velmi zlý výsměch od otce nebolí, vlastně vás jen udiví, co na vás ten kretén zkouší, dokud vás matka nenaučí na něj patřičně reagovat.. pak už to bolí od obou.

To se týká i všech ostatních emocí, kterých se vám při výchově dostane, a jejichž zmršeniny vás pak budou provázet po celý zbytek života, samozřejmě, pokud se je nenaučíte brát za své a zpracovávat jako svou pravdu. Můžu říct, že po tom výchovném ubití a přelhání to není moc jednoduché, ale jde to. V mentální sféře je to o dost těžší, a zvlášť pro ženy téměř nemožné, i když i tam to jde.

A jde to prostřednictvím emocí. Emoce jsou okamžitá, aktuální pravda o člověku, a jejich prostřednictvím lze rozkódovat a rozpustit i mentální bariéry – občas se to nějaké ženě podaří.. ženě, a nebo muži, který dostal typickou dívčí výchovu, a ke svým emocím má aspoň nepatrné zbytky přístupu.

Na emoční rovině se děje nejvíce násilí. Je tomu tak nejen proto, že jsou prostřednictvím emočního násilí deformovány děti do podoby správných otroků, ale i proto, že si jeho prostřednictvím 99% žen dokazuje převahu nad muži, o kterou s nástupem patriarchátu přišly.

A funguje to tak, že žena drásá svého muže, a ten, výchovou zbavený emocí se nemá jak bránit, a když to žena přežene, použije holt násilí fyzické, jen aby s tím přestala. Tím žena vyhrává, protože muž se za to cítí vinen (to je jeden z mála pocitů, který je mužům povolen.. spíš vnucen), a tím pocitem ho pak žena ovládá.

Používá se to samozřejmě i na děti, ale ty se nemohou bránit vůbec, a o to je pak dopad horší. Plejád'ané k tomu podotýkají, že zatím nenašli matku, která by emoční násilí nepoužívala na své děti, a která by si tímto způsobem nehojila mindráky ze svého dětství, znají však takové, které se o to snaží, vysvětlily tu snahu potomkům a ti s nimi na tom spolupracují. Bohužel, není mezi nimi (nebyla v době psaní) žádná Češka..

Ženský přístup k emocím je naprostá katastrofa, jejich emoce nejsou jejich, ale to jim nebrání si na nich trvat, jakože takhle je to správně, to je to správné ženské, co mají na muže, děti a ostatní ženy. Jak emoce přímé (vztek, radost z vítězství, zloba), tak nepřímé (vydírání, litování), i jedovaté (zášť, závist), jsou neustále v permanenci, v použití proti všemu a všem.

99% veškerého násilí začíná v emoční rovině, a 90% jej vytváří ženy. Teprve těch zbylých 9% je to, že se ženy brání patriarchálním omezením, zbytek je násilí, které má za účel lépe umístit tu kterou ženu v ženské hierarchii, a to jakýmkoliv způsobem – na emoční rovině se většina žen neštítí vůbec ničeho.

Pokud ženský přístup k emocím je tak strašný, co teprve muži a jejich emoční hluchota? Víme, že je vnucená, uměle vytvořená i udržovaná, ale je to opravdu tak neprůstřelné? Opravdu se s tím nedá nic udělat? Nestojí to snad za to? Na tyto otázky nám dá odpověď' způsob, jakým se tu zneužívá empatie.

Prolhaná empatie

Empatie je optimální způsob, jak se dozvídat pocity druhých, a funguje, i když si dotyčný své emoce nepřizná. Bohužel, mnoho lidí zatím neví, že jejich emoce patří jim, a vnucují je ostatním.

Přitom by stačilo si je jen připustit, základní otázkou (Na základě čeho se tak cítím?) zjistit, jestli je ta emoce moje nebo podvržená, a pak se buď srovnat se svou pravdou, nebo si uvědomit cizí přelhání, těla se vyptat na emoci pravou a srovnat se s tou pravou. Vnucování však bývá tak důkladné a tak pojištěné hrozbami bolesti a nejrůznějších postihů (už jsem říkal, že v emoční rovině se ženy ničeho neštítí?), že si to většina lidí prostě rozmyslí, i když jinak už svým životem třeba vládnou sami.

Začíná to celé tím, že své emoce vnucuje matka svým dětem, čímž dává svým dětem příklad absolutní neschopnosti být sama sebou a srovnat se se svými prožitky, ale znásilňuje i jejich empatii. To celé bývá spojeno s tím, že matere nutí ostatní žít podle toho, co ona sama v tuto chvíli zrovna cítí, a tím znásilňují i jejich životy a připravují sebe i ostatní o pravdivé zrcadlo.

Většina lidí nedokáže do konce života žít jinak než podle toho, co by v tuto chvíli jejich maminka cítila. Technika je taková, že se něco uděje a dítě z toho má nějaký pocit. Ten pocit mu matka vyvrátí, vlastně sebere a uvolněnou energii pohltí. Tohle násilí dost bolí.. myslím opravdu hodně.

Bolí to i syny i dcery, a u dcer se matka uchýlí k náhradě. Vnutí jim to, co v té situaci cítila sama. Přetluče v nich jejich pravdu, a spokojená je až tehdy, když dcera projevuje to, co by podle matky projevovat měla. Tím se dcery naučí cítit podle matky neboli přelhávat své emoce a nahrazovat je matčinými, jednat podle nich a tedy nežít svůj život, ale její blábol.

Synům však matka nedá nic, jen se jim vysměje, jestli jsou snad holky, že brečí nebo se třeba schoulí, a když by její výsměch nepomohl, utluče je pocitem vlastním. Rozdíl proti přetloutání u dcer je tu v tom, že syn nesmí ty matčiny emoce projevit, musí jim jen bez řečí podřídít svůj život, jinak mu maminka, ta zlatá, nejhodnější na světě udělá ze života peklo, a ještě mu vyčte, k čemu že ji to nutí.

Říká se tomu emoční vražda, a tím se právě synové časem úplně odnaučí cítit, to jest, i kdyby se v nich jakýkoliv pocit objevil, strach z výsměchu a dalších postihů jim stejně znemožní se k němu přihlásit.

Většina z nich časem navíc skočí na lež, že emoce jsou špatné a mají je jen ženy, protože se ženami se stejně nedá vážně počítat, a ty, kdo na to neskočí, přimějí dříve či později jejich ženy svou emoční brutalitou, aby to velmi rychle udělali, nebo budou jejich pokusy něco cítit nejen vysmátý a zhanobený, ale také jejich emoce zaživa sežrány.

Z toho se častěji vyhrabou jen ženy, které se stanou také matkou a začnou dělat tutéž hrůzu zase svým dětem, většina mužů se však ke svým pocitům nedostane vůbec a jejich empatie zůstává zablokovaná až do jejich smrti. A všichni takto postižení jsou bezmocní proti jakýmkoliv mateřským ovládacím manévřům, které, jak už víme, používají na své ovce i patriarchové.

Komplikace je tu v tom, že emoce lze sdílet, což v partnerství je to absolutní nutnost, a tyto vnucovací postihy to téměř znemožňují. Vnucování je však pouhým důsledkem toho, že emoce byly prohlášeny za špatné, a jelikož nikdo nechce být špatný a skoro všichni věří, že jsou ty emoce opravdu špatné, skoro všichni se jich snaží zbavovat všemi možnými i nemožnými prostředky, a skoro všichni se tak připravují o poklad největší z největších, tedy o svou vlastní pravdu a tím i o vlastní život.

A také o veškeré naděje na partnerství.

Zákaz myšlení

Velmi podobná je situace u otců a samostatného myšlení dětí. Nicméně i toto začíná u matek, protože prvním nástrojem jsou zrůdné příběhy (pohádky) a jazyk, který je z nějakého důvodu zván mateřským. Ostatně, mateřským náboženstvím je móda, a ta je o prostoru. Je o tom, jaký příběh si vás označuje, a kam tedy poroste vaše nitro, zdeformované podanou stravou.

Příběhy pro vás vymýšlí vaše matka.. příběhy, které budete žít.. a vy je budete žít, to ona už zařídí, protože pak všechny vaše prožitky půjdou do ní. Totiž všechny, u dcer je to cca 90-95%, u synů tak 50-80%. Další příběhy pak produkuje systém. Příběhy, které dostáváte, mají zajistit, aby vaše nitro rostlo do prostoru, který kontroluje ten, kdo vám je vypráví.

Matka nemá jak kontrolovat synovy myšlenkové pochody, a zvlášť od doby, kdy synové přijmou zákaz emocí se na ně matka nemá pořádně jak dostat. Musela by mít v pořádku logiku a být si jistá svým samostatným myšlením, což 99% matek nic takového prostě nemá – ony pouze opakují chyby a lži svých vlastních matek, s jistotou, kterou vzaly z nezpochybněného příkladu své matky. Ta nezpochybněnost je však dána čistě tím, že „o maminkách se nic špatného neříká“. Je to podraz.

A jelikož každá generace je o něco chytřejší než ta předchozí a chyby prametek na zpracování dalších potomků nestačí, nastává ta pravá chvíle pro patriarchy, kteří ženám potřebují podvrhnout další generaci ženských autorit, to jest, najmou se známé ženy, aby se podepsaly pod nejnovější výbrky mužské vědy. Znamé ženy se podepíší, tím zradí ženství a další generace žen se veze v područí.

Ne že by se matky nezkoušely dostat synům na kobytku – synové jsou pro matku neuvěřitelným zdrojem emoční potravy v období, kdy se jim emoce zakazují, protože ty emoce dostane matka všechny, beze zbytku.. všechno sežere, a nic nemusí nahrazovat, což dcerám by musela dát rozhrěšení a nějakou emoci pro ni zase vypotit. No a když synové zákaz pocitů přijmou a přestanou je tím pádem vytvářet, produkují čisté, emočně nezbarvené myšlenky, na které nemá nárok matka, ale otec, potažmo systém.

Na otčích je, aby zlikvidovali vaše samostatné myšlení. Prostě cokoli vymyslíte, on nějak napadne a vyvrátí. Chlapce při tom jednou za čas nějak povzbudí, napoví jim, kudy mají myslet, aby to bylo „správně“, dívky nikdy. Do dívek se v tomto smyslu pouští i matky: „Tak si to vymysli sama, když jsi tak chytrá“, a pak vylučují její odpovědi argumenty jako „To nefunguje, to říkala už tvá prababička! No snad si nemyslíš, že jsi chytřejší než ona! Ať tě ani nenapadne to zkoušet!“.

Rozumíte tomu? Když se dívka nedá a chystá se něco zkusit na vlastní pěst, matka jí to zakáže. Pokud dívka ještě pořád vzdoruje a opravdu něco zkoušet začne, zpívá jí matka: „To ti nebude fungovat“, „Vzdej to“, atd. A zpívá to tak dlouho, dokud to dcera buď nevzdá, a nebo zdárně nedokončí.

Matce však nevadí, když dcera něco dokončí. Oznamí dceři, že to byla náhoda, a začne o dceři mluvit v jízlivostech „Ta naše holka je nějaká moc chytrá, myslí si, že sežrala všechnu moudrost a dělá mi tu nové pořádky..“, ještě ji za trest přiskřípne tam či onde, no a po pár takových zkušenostech se vzdá i ta nejvytrvalejší. Bude to samozřejmě mít ještě mnoho let na talíři, ale s tím přece měla počítat, když neuposlechla matku rovnou.

Tohle určování vašich výsledků je mimochodem nejodpornější rodičovská praktika. Začnete něco dělat, a rodič vám oznámí: „To ti nepůjde“. A vy se buď ohradíte, a svůj vliv si zpátky vybojujete, což vás ovšem připraví o dost energie a je dost pravděpodobné, že výsledku stejně nedosáhnete, a nebo se neohradíte, a o svůj vliv přijdete rovnou.. o svůj vliv na vaše dílo. Ono totiž, pokud se neohradíte, rodičovská informace vám v podvědomí ovlivní vaši představu výsledku – to vy sice nevíte, ani rodiče to neví, ale zkusit to na vás zkusí, protože na ně to fungovalo.

Cokoliv budete zkoušet vlastního, vždycky vám budou házet klacky pod nohy, dokud se dobrovolně nevzdáte jakékoliv své iniciativy a nezačnete dělat jen to, co vám řeknou. Pak vás teprve pustí ze zřetel, protože pak je teprve přestanete provokovat. A proč že to rodiče dělají? No protože jsou to otroci, a nesnesou vedle sebe svobodné lidi.

Dopad zneužívání

Je to tak, že vaše mentální tělo doslova pohltí otec, a emocionální zase matka. Vyžerou vaše „já“. Synové dostanou jistou kompenzaci mentální a úzký povolený způsob, kterým smí myslet, aby svým myšlením náhodou nepoškodili patriarchát, a dcery dostanou kompenzaci emoční, a je jim nadiktováno, co jejich pocity znamenaly. Tak se naučíte „správně“ myslet i cítit, tedy, dívky nemyslí a cítí podle matky, chlapci necítí a myslí podle otce. Hotovo!

Chtěli byste vědět, jak si máte za takových okolností rozumět mezi pohlavími? Typicky v partnerství?

No, ten hlavní vtíp je v tom, že vy si mezi sebou nemáte rozumět. Kdyby jste si mezi sebou rozuměli, nemohly by vás ovládat matky, tedy tchyně, báby a prabáby, a nemohl by vás jejich prostřednictvím ovládat patriarchální systém.

Proč stavím na prvé místo ovládání mateřské.. no, není to nijak složité, i když se vám to asi nebude moc líbit, jde však jen o to, že mateřská manipulace začíná dřív, je vnitřní a tedy primární. Systémová (mužská) manipulace jednak staví na mateřské, z toho důvodu začíná později, a tak jako tak v naprosté většině případů zůstává vnější. Vyjímky jsou mezi muži jen ti, kdo se naučili důsledně dusit své emoce, tedy kontrolovat, a vypouštět je jen při používání magických úkonů.

Většinou však takoví muži děti nemívají, protože přítomnost ženy znamená důslednou kontrolu mužových sil a celkového zaměření, a kdyby taková žena objevila u muže i jen pouhý zájem o magii, ne tak ještě snahu zapsat se pomocí magie do dětí, nezbylo by z něj vůbec nic, protože ovládání dětí pomocí magie je už po staletí výsostná ženská záležitost a ženy si to velmi důsledně hlídají.

Proto se mužská magie málokdy srovnává s heterosexuálními vztahy, a s otcovstvím téměř vůbec. I tak jsou muži, co se magie týká, většinou odkázáni na příručky a hotové obřady, zatímco ženám stačí cítit se nějak, eventuálně se nějak pohnout, a z podvědomí vyjede něco, ona se tomu odevzdá a je hotovo..

..a to celé se děje nevědomě. Celé generace mužů fungují tak, že zahazují všechno, co má něco společného s jejich otci jako přežitě atd. Ledacos se nám dochovává coby folklór, ledacos se nedochovává vůbec. Zcela naopak to mají ženy.

Je to tak, že ženy, které jsou důsledně vedeny nemyslet, jsou ovlivnitelné, a naprosto bezbranné na podprahové úrovni, protože zákaz myšlení u nich ve skutečnosti funguje jako blokáda jejich vlastního přístupu k jejich vlastní mysli. Neblokují se však žádné přístupy cizí..

Je nutné počítat, že naprostá většina žen má už jen ze své výchovy v podvědomí naskládány miliardy způsobů, jak si poradit s tím či oním, a jen víra ve vlastní neschopnost, kterou jim vtloukají matky i otcové, jim nedovoluje něco z toho použít.. k tomu obvykle dochází jen za vyjimečných okolností, jinak už by tu lidstvo nebylo.

Řada ženských kouzel provází dívky už od nejútlejšího věku, dost se toho probouzí v pubertě, a úplně všechno jí začne být k dispozici najednou, porodem prvního dítěte. Pak záleží jen na ženě, kdy co použije, nebo na její matce, kdy ji k něčemu popíchne, nebo na nějaké situaci, která jí něco připomene..

..a mohou se vyskytnout věci třeba dvacet generací staré, a žena, nemajíc to jak kontrolovat, způsobí stejnou pohromu jako kdysi její prabába.

A co takhle si přiznat, kde jsou v takovou chvíli muži i s celým tím slavným patriarchálem a nelidskou logikou, na kterou neustále doplácí vše živé.. jsou zcela namydlení, stejně jako dítě mají trauma, které nepochopí většinou po mnoho životů.

Je vidět, že otcové jsou proti matkám sice nadutými, ale slepými a bezmocnými břídily. Pokud se matky postaví, patriarchát skončí a už nikdy nebude. Jediný důvod, proč se tak ještě nestalo, je fakt, že ženy – a zvláště matky –

nedokáží táhnout za jeden provaz, protože každá myslí jen na sebe.

A to vše by mi ani tak nevadilo, kdyby matky nebyly ovládány globálně a nevedly lidstvo ke zkáze.

Krach astrálu

Takže máme probrány lidské světy mentální, emoční i jejich návaznosti na fyzické, a to je čas podívat se na jakýsi mezistupeň, o kterém jste vždycky hovořili, ohánějíc se tím samotným slovem, aniž jste pochopili, o co jde.. i když, takhle to máte s většinou světů, které obýváte.

Dlouhou dobu to fungovalo tak, že všechny ty úmysly, pocity, nápady a dojmy se formovaly do jakéhosi předobrazu, a ten předobraz byla vlastně další dimenze.. něco jako kniha těsně před tiskem, když už je vymyšlená, prošla korekturami a cenzurou a už je vysázená.

Tahle dimenze se jmenovala astrál, a byla vlastně souhrnem lidských představ o životě. A nejen lidských. Na astrálních pláních se pohybují spousty bytostí, a těch, které nemají fyzické tělo je jasně většina. Spousta lidí tvrdí, že existuje astrál vyšší a astrál nižší. My říkáme, kéž byste si to tak zařídili.

Představte si astrál jako ohromnou nádrž, do které neustále přitéká všechno, co myslíte a cítíte, a ze které ty věci odtéou jediné když je zrealizujete. Takže pokud neděláte to, co máte v představách, znamená to, že z astrální roviny neodtéká všechno, co do ní nateklo.

Příkladně s prvními omezeními volného sexu vznikaly kromě zábran také první nesplněné/potlačené touhy a představy. Jejich prostřednictvím je možné člověka vysávat, a pokud je možné něco takového, vysavač se vždycky najde. Na nešťastné lidské sexualitě dnes sedí celé hromady astrálních larev, nesčetné množství malých a jedna obrovská egregora.

Pokud se člověku objeví v hlavě představa sexu s někým jiným než s partnerem, podvědomě se obrátí k patriarchálnímu bohu, jestli si toho všiml. Ona obrovská egregora, kterou vytvořili lidé svými představami patriarchálního boha odpoví, že bůh vidí vše a že samozřejmě došlo k hříchu.

Následuje úlek, pocit viny a strach z trestu. Strachem se živí larvy, a dalo by se říct, že právě larvy našeptávají (promítají) lidem většinu „hříšných“ představ. Jednotlivé hříšné představy jsou vlastně centra malých egregor. Píšu malých, ale hříšné představy na základě některých sex-symbolů vytváří egregory o mnoha milionech duší.

Pokud si myslíte, že jste v sexu otevření a nemáte takové zábrany, doporučuji ověřit si to tvrzení regresí.. čistě jen abyste se pak nedivili. Většina lidí je dnes něčím posedlá, a téměř polovina tak, že se bez cizí pomoci neobejde.

Několik lidí zařídilo, že se vám po mnoho desetiletí dostávaly téměř výlučně knihy, písně a filmy s násilnou tematikou. I zprávy ve sdělovacích prostředcích jsou převážně o násilí. Tím jste byli přinuceni myslet a cítit v násilných kolejích, ačkoliv jste nic jako násilí nemohli projevovat.

Tak se stalo, že lidstvo přeplnilo astrál myšlenkami násilí, zvůle, válek a především myšlenkami na to, že se objeví nějaké strašlivé bytosti, které budou lovit a otročit lidem atd. atd., však sami víte, čeho všeho se člověk bojí a jaké příběhy se na vás valí.

No a přeplnění astrální dimenze přivedlo její krach. Nádrž praskla a přetéká. To znamená, že to, co mají lidé v představách už nemá kde být zadrženo a začíná se to rovnou dít. A jelikož lidé mají v představách hlavně násilí a strach z veřelců, dá se docela jednoduše spočítat, co se na vás chystá.. nebo spíš co si na sebe chystáte.

Spočítali to ostatně už staří.. a vlastně i proroci, když popisovali třeba Apokalypsu. Všichni, kdo chtějí být vyzvednuti do „nebes“ by měli asi hledět, aby se dopracovali k potřebné kvalitě a nepropadli po tom vyzvednutí zase zpátky.

Toto je jen malý nástin dění, které naši civilizaci provází v jiných světech, v tomto případě ve světě astrálu. Tyto světy byly lidem zatajovány, a lidé, kteří se jimi přesto zabývali byli vysmíváni a někdy i pronásledováni.

Kam se přidáte vy? Budete se dalším světům vysmívat, nebo je začnete studovat a zkoumat, co vám mohou přinést?

ROVINA DUCHŮ

Už je to hodně dávno, co jsem vcelku pravidelně chodíval na fóra o duchách, odchytil lidem vyděšené z prvních či nějakým způsobem nepříjemných kontaktů se záhrobím a jeho obyvateli a písmenkoval s nimi tak dlouho, až se problému dokázali postavit.

Někomu stačilo dodat odvahy, někdo navíc potřeboval trochu know-how, a někdy bylo potřeba rozplést nitky karmy a navodit její vyřešení. Práce to byla úžasná: hodně jsem se dozvěděl a naučil, o lidech, o duchách, o sobě, nicméně všechno jednou končí, a už pár let je to celé pryč.

V souvislosti se svým odchodem jsem si umínil, že sepišu to nejpodstatnější a dám to na web.. ehm, no, tak „už“ to tady je, jako součást povídání o neviditelném světě. Ono totiž srovnáním s posmrtnou dimenzí lze pochopit mnohé jevy

v naší výchově, v našem světě.

(Pozn.: budu skloňovat nespisovně o duchách, a ne spisovně o duších, bo to tak bude přehlednější. Asi..)

Co je to duch?

Pro účely tohoto spisku se domluvme, že slovo „duch“ nebude znamenat

- část lidské trojnosti tělo-duše-duch, ani
- část božské trojnosti otec-syn-duch, na druhé straně ani
- demony a podobnou havěť, kterou lze „také“ vyvolávat, a ani
- energetické obtisky událostí dávno minulých, které občas nalézáme ve věkovitých stavbách.

Pro účely tohoto spisku nechť je duch pouze to, co zbude, když se člověk zbavil těla, ale nedostal se ještě z posmrtné dimenze. Co to znamená:

Fyzické tělo má svůj předobraz, který se formuje myšlenkami, slovy, úmysly, pocity a u rozvinutějších jedinců i city, jazykem duše. Tento předobraz je vlastně vaše představa o vašem životě, která se pomocí „vesmírné“ promítačky vteřinu za vteřinou obtiskuje v hmotě, coby vaše fyzické tělo.

Toto obtiskování je to, co si většina lidí představuje pod názvem život, a myslí si, že to je to skutečné.. (a někteří věří, že to má i nějakou důležitost). Zatím naprostá většina lidí věří dokonce i v kontinuálnost času.. ale to je teď jedno. Prozatím bych zvlášť zdůraznil skutečnost, která spouště lidí nedochází, a která přitom dost zásadně určuje vztah „živých“ k posmrtné dimenzi a jejím obyvatelům:

Každý z nás je duchem neustále, v každém okamžiku. Neustále obýváme krom fyzické i tu „posmrtnou“ rovinu Bytí. Tedy, duch není něco, čím se teprve stanete, až se po smrti budete stěhovat do té po-smrtné dimenze. Ne! Berte to prostě tak, že jste duch, který ještě nepřišel o tělo.

Tenhle přístup vám v konečném důsledku pomůže i se strachem, který vůči duchům v podvědomí nosíme. Ono hodně lidí má tendenci si představovat, že duch je něco, na co oni nemohou, a žije někde, kam nemohou, atd. Přitom je to úplně naopak.

Jsou to duchové, kdo dost dobře nemůže k nám do fyzické dimenze. Mohou nás sice nepatrně ovlivnit na éterické úrovni, ale to skoro nestojí za řeč – ne v našem případě. Není jednoduché ovlivnit ducha, který disponuje hmotným tělem (no já vím, člověka), který prošel běžnou výchovou a má ty rodičovské a školní myšlenky a principy, které ho řídí (mnohdy i celý zbytek života), vryté příliš hluboko.

Vždyť my i sami máme kolikrát problém se změnit. Kolik lidí se sebou nedokáže udělat ani tak jednoduchou změnu, jako je přestat kouřit. A to je přitom změna, která vám nepřinese žádné negativum.. někdy teda.. ale podle oficiální propagandy tomu tak je.

Co teprve zásadnější změny, které člověku přinesou jen drobné zlepšení, třeba jen lepší vyhlídky do budoucna? Kolik lidí má problém změnit velké zlo za menší v horizontu menším, než je desetiletí, že?

Příčinou tohoto stavu je těžkopádná, otupující výchova, kdy dítě chce dělat to co dospělí, a je dvacet let odkazováno čekat, až bude „velké“. Když se pak dočká, zjistí, že vůbec nebylo o co stát, a snaží se způsobit podobné zklamání někomu dalšímu.. najde si partnera, udělá si dítě, a historie se opakuje.

Tohle by samozřejmě zabilo kreativitu v každém – resp., důslednější jedinci tak dopadnou, méně důslední ji dokáží rozvinout v činnostech, které jejich výchova nepoznamená. Ale budiž, člověk si lehce může přizpůsobit život dispozicím a změnám svého nitra, nemusí přestávat kouřit..

Co však změny vyvolané zvnějšku? Když víme, že většina lidí vůbec nepočítá s tím, že má své nitro totálně propojené se svým okolím, když neví, že okolí si každý vytváří tím, jaký je uvnitř? A když většina lidí jeho ovlivňování používají čistě jen reflexy a násilné způsoby naučené z výchovy?

Když se lidé snaží ovládnout své okolí silou moci, i když by stačila drobná změna v jejich nitru? A když neví, že se ta jejich válka s okolím obrací zpátky proti jejich nitru, protože z něj prostě vyšla?

Tohle všechno jsou věci, které většině lidí brání změnit způsob života i po smrti: jelikož každá jejich myšlenka úplně přeformuje jejich okolí, většina se poleká svých nenadálých schopností a začne se bát, co to bude příště a tedy začnou vytvářet a realizovat krizové scénáře. Tam nesmíte dojít.

Druhy duchů

Úplně stejně jako okolo lidí na Zemi je kolem odtělených spousta nejrůznějších bytostí, které mají – stejně jako lidé – nejrůznější cíle. Některé tam jsou, aby vám dodaly odvalu a pomohly vám přejít, nebudou vás ovšem k ničemu nutit, protože ctí vaši svobodnou vůli.

Jiné bytosti se budou naopak snažit vaši svobodnou vůli znásilnit, a stáhnout vás do končin strachu a cyklického utrpení, aby si v nich nepřipadali tak sami. Nebudou to ovšem mít jednoduché: všeobecně je smrt pro člověka úleva,

obrovská, radostná úleva, proto není tak snadné sklouznout do říše strachu.

Proto to, co přesně se děje po smrti závisí na mnoha a mnoha faktorech. Příliš mnoho lidí / duchů však zůstává ve vyjetých kolejích a žijí jak byli zvyklí, jak je maminky vychovaly, jenom bez těla.

Ne že by na tom bylo něco špatného, je to každého věc, jak se svým Bytím naloží, nicméně se za těchto okolností nelze divit, když určitá část tzv. odtělených vůbec nezaregistruje, že už nemá tělo, a dál bloumá „mezi živými“. To je však jen jeden druh duchů.

Jako duchy můžeme vnímat odtělené lidi, kteří zůstávají viset v posmrtné dimenzi, většinou zacyklení v nějaké situaci, a nevidí cestu ven. Zacyklení v situaci.. to znamená, že se vám neustále přehrává nějaká situace, jeden a tentýž scénář, a vy věříte, že je to pravé. V tomto se trápí nějakých devadesát procent uvízlých duchů – a ti s živými lidmi nepřijdou téměř do styku.

Někteří duchové uvíznou v situacích, které je poutají k lidem ještě žijícím, a občas se nějaký duch dokonce připoutá k nějakému místu nebo k majetku. Ty můžeme občas potkat. Ve všech těchto případech jde právě o zaslepenost, která jim brání vidět cestu ven.

Pak jsou duchové, kteří se v našem časoprostoru rozhodli setrvat vědomě. Je jich cca jedno procento, a dělí se na opravdu hodně zlé, hnané touhou škodit, a těch bývá na planetě jenom několik – opravdu jen pár, a zbytek jsou duchové, kteří prošli na druhou stranu, vrátili se a teď tu pracují na jednom úžasném projektu, o kterém bude řeč dále.

Ti, co by rádi uškodili, jsou tu kvůli nějaké pomstě, jsou orientováni na konkrétní lidi, které by rádi zlikvidovali, a na ty, kteří jim to mají splnit, pak na konkrétní místa, kterých se to týká, případně předměty, na které se zafixovali. Jejich zájmy jsou velmi úzké a specifické, a naprosté většiny lidí si vůbec nevšimnou, protože ti lidé svým magnetismem neodpovídají jejich zaměření.

Všichni duchové, bez výjimky, potřebují a vyhledávají pomoc. Takže nejen lidé, ale i duchové jsou ti potřební.. a na lidech je, jestli jim pomohou, nebo jestli se zařadí mezi lemry. To už jsou další termíny, a hned si je vysvětlíme.

Potřební a lemry

Potřebnými striktně označuji lidi (potažmo samozřejmě i duchy a další druhy bytostí), kteří narazí na překážku, snaží se ji překonat a potřebují s tím jenom pomoci – tj. nechťejí po mně, abych to udělal za ně, a jsou ochotní se něco eventuálně i přiučit.

Většina lidí nemá ráda potřebné, protože neskytají žádnou jistotu a tudíž se na nich nedá založit byznys. Nikdy z nich nevytvoříte klientelu, protože nikdy nepustí svůj život z vlastních rukou, a pokud už v něčem musí přijmout pomoc, snaží se, aby příště už nemuseli. Jinými slovy, učí se.

Klientelou myslím naopak lidi, kteří nejsou ochotni nebo schopni se něco naučit, a radši donekonečna otravují ostatní. To ovšem nejsou potřební lidé, to jsou jen **lemry**, a lemrám kromě pár facek a „Koukej se starat sám!“ žádné skutečné pomoci stejně ani není.

Lemry tedy chodí s fiktivními problémy, což ovšem nevadí, protože s nimi většinou chodí k fiktivním odborníkům. Jejich představu odborníka totiž nejčastěji splňuje právě věci naprosto neznalý machýrek.. vlastně stačí, když budete oplývat sebedůvěrou a nesrozumitelnými, dostatečně vznešenými výrazy.

Lemrám, jelikož přicházejí se smyšlenými problémy se proto dostane fiktivní pomoci, přesně podle zákona „akce = reakce“. Klíčová vlastnost lemroidů je pak ta, že jsou ochotni si tu fikci zaplatit, a z toho někteří i pravidelně. To znamená, že s lemrámi si můžete zavést praxi.. heh, a to aniž byste cokoliv uměli. Vlastně, vždyť to sami znáte..

..vzato do důsledků, v nějaké oblasti žití je lemrá každý z nás. Na principu lemrovitosti je totiž založena naše civilizace. Lemra základ státu. Někdo se vám stará o jídlo, někdo o pití, někdo o bydlení, většina o peníze.. a když se nad tím zamyslíte, není toho, co si v životě kontrolujete sami, zase tolik.

Společnost nám neustále vštěpuje, že jediné, co je nám potřeba, jsou peníze, jelikož za peníze lze pořídit vše, co by nás (podle ní) mohlo zajímat, a že naopak to, na co peníze nestačí, nestojí ani za to chtít. Hlavní argument byl ten, že to, co se nedá zaplatit, není jisté, zatímco s penězi se můžete naučit počítat.

Je pravda, že v Čechách tento přístup dlouhou dobu nezaznamenal až takový úspěch.. lidé u nás nevěřili jistotám, které nabízí stát, který je už tolikrát prodal. Ještě donedávna si většina Čechů dělala všechno, co aspoň trochu šlo, doma na koleně, popř. u kamaráda, a hlavní českou měnou byla flaška.

V posledních letech nás ale dostala naše snaha přiblížit se západu, kde peníze jsou alfou i omegou všeho dění; i u nás se začaly objevovat manýry „mám peníze = nepotřebuju umět“. (A co je zadarmo, není dost dobré, už proto, že to může mít každý. Proto je mnohem lepší pořídit si totéž za co nejvíce peněz, a dát to sousedům patřičně sežrat.)

Tak jsme se vzdali lásky, radosti, zdraví a veškeré přirozenosti, protože to všechno zadarmo je, a nahradili jsme to uměle vykonstruovanou životní úroveň, která se dá poměřovat vlastně právě jen počtem nainvestovaných peněz. Lidem v tom sice moc dobře není, ale mají jistotu.. byt' jen domnělou.. zatímco společnost si mne ruče, protože společnost

získala jistotu skutečnou. Stačí ovládat toky peněz, např. skrz DPH, a ovládá se i obyvatelstvo. Samo.

Většina lidí je dnes v jedné oblasti odborníkem, a ve všech ostatních lemrou, přičemž to, jak dobře vám někdo zaplatí vaše odbornictví určuje to, kolik dalších oblastí bude váš život vůbec mít.. tedy pokud si je nezařídíte sami. Právě proto bylo nutno udělat všechno natolik složité, abyste si sami prostě nevystačili, nikdy a s ničím. V cíli pravda ještě nejsme, ale už se blížíme, blížíme.

Pamatujte si, že lidská soběstačnost ohrožuje stabilitu a jistotu a vůbec životaschopnost společnosti, kterou sice nikdo na nic nepotřebuje, ale kterou nám předkládají jako jedinou možnost žít na této planetě, proto vám veškerá soběstačnost musela být odebrána.

A vy jste na to řekli „Ano“. Tak si to užijte..

Strach z duchů

Prvním hlavním důvodem strachu z duchů je dvoutisíciletá násilná agitace katolické církve, která v tomto plynule navázala na starší náboženské byznysy, hebrejský a egyptský: patriarchům šlo o to, aby lidé za žádnou cenu nekomunikovali se svými mrtvými přímo. Mrtví totiž vědí.. nebo tedy přinejmenším vědí mnohem více než „živí“. Stejně tak vědí (nebo vědět mohou) všichni, kdo s „mrtvými“ komunikují, takže by se velmi rychle zjistilo, že kněží lžou..

..takhle věděly i naše prachbáby, ty, co rozuměly přírodě, životu i smrti.. ty co neustále pomáhaly lidem.. a co je katolíci vyvraždili coby čarodějnice. Ono katolictví nefungovalo, dokud lidé měli alternativu a nepotřebovali ke všemu kněze. Zdá se, že tyto ženy byly posledními lidmi, kteří nebyli lemrou v žádné oblasti života, jelikož žily téměř výlučně z darů Země, a životu a přírodě rozuměly natolik, že nepotřebovaly kněze, felčara, ani psychologa.

V každém případě, strach v tomto případě nebyl přímo z duchů jako takových, ale z lidí – vlastně při odhalení jakékoliv spojitosti se světem duchů hrozilo nařčení ze spolků s ďáblem a v těsném závěsu smrt. Církev vyhlásila svou totální exkluzivitu ve věcech duchů a tedy i právo omezovat (např. vraždit) „konkurenci“. A lidé spolupracovali, umožnili katolický diktát.. a jak rádi.. kolik takových „lidí“ si falešným udáním vyřídilo své účty se sousedy..

..a právě tyto skety byli naši předci. Protože ti ostatní nepřežili. No, a jelikož se stalo mnoho bezpráví ve vztazích mezi lidmi a duchy, a my jsme jednoznačně potomci viníků, máme dost co dělat.

Druhým hlavním důvodem lidského strachu z duchů jsou špatné zkušenosti hloupých a nepoučitelných jedinců, kteří nějakého ducha vyvolali, propadli strachu, dodali tím duchovi sílu a doplatili na to.

Třetím důvodem obecného strachu z duchů jsou duchaři – lidé, kteří s duchy komunikují, převádějí na druhý břeh, nebo je vyvolávají (nebo o tom aspoň mluví), tedy profíci, hazardéři, amatéři a podvodníci.

Mnoho z nich přehání líčení svých kontaktů s duchy a hlavně nebezpečí, která při takových kontaktech hrozí, a někteří zveličili i cizí špatné zkušenosti tak, aby sami vypadali o to odborněji a důvěryhodněji. Prostě jen straší ostatní a dokazují tak jim i sobě, jak velice jsou dobří.

Jednak si tímto primitivním způsobem dodávají vážnost a důležitost, a jednak si budují klientelu lidí, kteří se na ně budou obracet. A berou to docela vážně: někteří se straší i mezi sebou navzájem, a oblíbeným trikem v duchařské komunitě je pomlouvání kolegy (likvidace konkurenta), že je pod vlivem „temných sil“. Takové prohlášení se sice rovná klatbě, ale to těmto „lidem“ nevadí. Někteří toho neušetří ani své vlastní děti.

Když si vážení duchaři vyřizují obyčejné nelibosti pomocí polo-vědomých magických útoků, pomocí ďáblů smrti (a to ať už je to pravda, nebo jen ošklivá pomluva), a neušetří toho ani své vlastní děti, jak poznat duchaře, který vám pomůže a neublíží.. který vás nesejme v nějakém záchvatu, který neumí (nebo nechce umět) ovládat?

Já vím, že takoví nejsou všichni. No samozřejmě že nejsou. Ale jak je rozlišit..? Jak má normální člověk věřit duchařům a nemít strach z duchů, když se dějí takovéhle věci?

Duchaři, duchaři

Možná někdo namítne, že normální a běžný člověk o takových věcech ani neví. Tak to je do značné míry pravda, jenže, podvědomí máme všichni, a tam to je zapsané u všech stejně, takže když narazíte na ducha, ať už přímo nebo třeba jen v hovoru, začne se vám to všechno hrnout do hlavy.

A kdyby se vám tam hrnula jenom fakta. S fakty se vyrovnáte lehce, protože všechno kolem duchů je logické a přirozené. Potíž je v tom, že většina takových faktů je v tom podvědomí obestřena hrůzou, která do hlavy chodí vždycky napřed.

A když té hrůze podlehnete, potřebujete nutně pomoc, protože svým strachem krmíte libovolnou bytost, která se na vás přilepí a která, posílena vašim strachem, vám tu kterou obavu pomůže zrealizovat. Na druhou stranu, když svou hrůzu překonáte a dovolíte si prozkoumat, co v sobě nosíte, nebudete potřebovat vůbec nic. A tento spisek by vám k takovému postoji mohl dopomoci.

Přemýšlím, vzpomínám, jaké vlastně znám duchaře? Už na základce jsem pobýval v blízkosti osoby, která viděla duchy. Nedá se říct, že by šlo o standartního, normalizovaného človíčka, detaily už si ale nepamatuju. O to lépe si ze střední pamatuju dvě slečny, obě spolehlivě vidoucí, a nesmírně silné.

Jedna byla enfant terrible už na první pohled, druhá byla zcela nenápadná, dokud ovšem nenastala nějaká nenadálá.. svízel.. Pak z ní šla síla (a někdy i hrůza) ještě větší než z té první. Obě měly ovšem nesmírně dobré srdce a neustále pomáhaly všem okolo.. nepamatuji si, že by kdy svou neuvěřitelnou psychickou sílu nebo omračující know-how zneužily. Byly plné soucitu.. a měly zodpovědnost..

..když na to tak vzpomínám, musím říct, že obě mě svým přístupem i jednáním hluboce ovlivnily. Začínám si myslet, že právě z jejich příkladu vzešlo moje pozdější rozhodnutí zůstat za všech okolností člověkem.. navzdory okolím, které očekává, že budu na veřejnosti ten nejkamennější chlap, v posteli ten nejpozornější a nejžhavější milenec, v práci ten největší (a nejvýkonnější) odborník atd. to vše neustále a na 106% .. jak už se to tak předpokládává.

Však to znáte, člověka by všichni chtěli mít jako automat, robot s výhradním právem ovládání. Jenže, koho by to bavilo? A stejně, měl jsem jinou představu. Soucit a zodpovědnost, důstojnost i čest v chování kamarádek, hluboké lidství v jejich jednání, to mě oslovilo.

(Ano, opravdu jsem napsal čest. Ne, to opravdu není ta tzv. ženská ctnost, ten zrůdný výmysl patriarchů, vyvinutý pro účely dokazování otcovství. A ano, opravdu jsou ženy, které krom důstojnosti mají i svou čest. A některé jsou i prvotřídní duchařky.)

Tedy ne jejich odbornost, přestože byla bezesporu hodně vysoká, ani to, nakolik je jejich chování striktně ženské a splňovalo parametry našich vychovatelů (matek), ale to, jak byly lidské. A to byly.. a hodně.. ani velmi drsná a krutá pravda od nich nebolela.

Takoví duchaři jsou potřeba.. i když, mezi námi, každý z nás by si pravděpodobně do smrti gratuloval, kdyby získal vůbec nějakého kamaráda s takovými vlastnostmi..

..je to prostě lidství, co je skutečně potřeba.. a ve všech oborech, nejen v duchařství.

Záměry duchů

Proč vlastně že jsou duchaři vůbec potřeba.. jak jste si nejspíš všimli, na Zemi začal proces obrody. Tento proces má Zemi dopravit do vyšší existenční roviny (dimenze), a to včetně všeho, co na Zemi je.

Mnoho lidí již zareagovalo a vyvíjejí se jako o závod, aby se na Zemi v průběhu její proměny udrželi. To totiž ani zdaleka není samozřejmost. Změna je o zvýšení kmitočtu molekul v našich tělech, což nám sice přinese mnohem více energie, ale ne každý to vydrží. Plejád'ané říkají doslova:

„Se smrtí se přitom počítá.“

Někde jinde upřesňují, že mohou umírat tisíce, ale i miliony lidí najednou, a výslovně upozorňují, že budou potřeba nejen lidé schopní provázet na smrt, ale také lidé schopní vidět duchy, komunikovat s nimi a uklidnit je natolik, aby se nechali standartním způsobem převést na druhý břeh.

V záhrobní říši existuje nádherný záměr propojit záhrobní s pozemskou dimenzí, dodat pozemšťanům informace a zbavit je jak pochybností, tak strachu ze smrti. Panuje tam horečná činnost na jeho přípravě a realizaci. A že nejde o nic malého.

Je to grandiózní projekt. Na Zemi už jsou vtělení (a stále se vtělují další) partneři, z nichž vždycky jeden si v určitém bodě života (a vztahu) ten život vezme, a zůstane v posmrtné dimenzi, nachystaný na partnerův kontakt. Jsou to tisíce párů. (Hle, jak vtipné obrácení zhoubné lidské módy sebepoškozování k lepšímu účelu..)

Rodí se sem lidé s cílem podílet se na rozvoji EVP (Elektronic voice phenomenon), což je souhrnné označení pro nahrávání zvuků, které nepochází z našeho světa, v nichž hlasy našich mrtvých zabírají dost podstatné procento.

A jen pro úplnost.. rodí se sem také lidé, jejichž úlohou je pochybovat tak dlouho a nahlas, dokud ono chystané propojení dimenzí nevyprovokují :-)

Psal jsem, že všichni duchové shání pomoc. U těchto už asi tušíte, jak ta pomoc bude vypadat, když známe jejich záměr. Ted' co ti ostatní.

Záměrem všech ostatních duchů je dostat se na druhou stranu, a potíží je v tom, že většina o tom neví a ve svém momentálním zacyklení v nějaké situaci a zaslepenosti nejsou schopni přijmout pomoc od bytostí, které jsou k tomu připravené, a bez kterých se na druhý břeh nedostanou.

Druhá strana, druhý břeh.. no, o moc konkrétnější momentálně nebudu, nemám vlastní zkušenost. (Zkuste knížečku [Život ve světě nespatřeném](#).) Jistě vím jen to, že tzv. druhý břeh, který má být po smrti naším cílem, není totožný s tím, čemu se říká posmrtná dimenze, a ta je tím pádem jen dimenzí přestupnou.

Kolem dokola je vesmír svobodné vůle, nebo tak dobře, momentálně spíš zvůle, jíž je obklopena Země, kvůli čemuž má být nemožné dostat se do cíle bez průvodců, světelných bytostí. A právě někteří umrlí nejsou ve stavu na tyto bytosti

vůbec ani pohlédnout.. tím spíš se k nim přidat. Bojí se jejich záře natolik, že radši trpí dál, i když už nemusí.

Trpí.. to je to, že peklo neexistuje, nebo rozhodně ne tak jak nám ho malovali naši církevní byznysmani. Ale existuje něco, co bychom peklem asi nazvali, a je to právě ono zacyklení v kritických situacích.

Nebe, peklo, ráj

Obehraným, nicméně funkčním příkladem: zavražděný člověk může uvíznout v posmrtné dimenzi na stovky let, a třeba milionkrát prožít své zavraždění znovu a znovu, tak jak si ho pamatuje. Prožívá to tak dlouho, než mu dojde, že by měl být mrtvý a že by mělo vlastně být něco dál.

Je to něco jako zlý sen, který by měl skončit vaší smrtí, a jelikož nemáte kam se probudit, také tou smrtí skončí, a hned ale jede zase znova. Jste mu vydáni na milost a nemilost, dokud si neuvědomíte, že jde jen o projekci vaší mysli.. a to ale může trvat klidně i miliony let.

Během té doby jste nesčíslněkrát kontaktováni nejrůznějšími bytostmi, které však většinou vůbec nevnímáte.. a v mnoha případech je to i štěstí. Končiny, kde se může donekonečna odehrávat vražda, většinou neobývají bytosti zrovna povznášející.. jak si nakonec můžete odvodit i ze zlých snů vašich, osobních. Ptáte-li se, ublížit vám mohou právě jen natolik, nakolik svému ublížení uvěříte.

Takový zavražděný je na tom mnohdy hůře než vrah, protože když se vymaní ze scénáře své vraždy, popadne ho pomsta, což většinou znamená nový scénář a novou sadu utrpení v cyklických situacích.

(Asi nejlépe to všechno popsal James Redfield v [Desátém proroctví](#))

Jediným skutečným řešením je zřejmě přinést si ze života na Zemi správné návyky, jako např. kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem. Lidé se vám sice budou smát, jako se smáli Kristovi a podobným, ale tak se podívejte, kde je Kristus, a kde ti posměváčci.

Pro většinu pozemšťanů je teprve toto peklo místem, kde si – nakonec – dokáží uvědomit, jak strašlivá je moc mysli nad jejich životy.. moc volně mysli, kterou vás nikdo neučí ovládat, ačkoliv právě mysl zcela a naprosto určuje, co budete žít, a kterou pak zcela bez jakýchkoliv překážek ovládají vaše autority prostřednictvím TV, reklam atd.

Tak, dejme tomu, že si to v tom pekle uvědomíte, pak se narodíte, zapomenete, a po další smrti uvíznete znova.. a znova, třeba sto životů, než se dostanete dál, to vše z toho jediného důvodu, že vám hodnostáři na Zemi zatajili reinkarnační mechanismus vývoje, a vy jste jim zase celý život pracovali na církev nebo na stát v setrvačném, 2000 let pěstovaném domnění, že vám to po smrti nějak pomůže..

..nepomůže! Nebe neexistuje. Stejně jako peklo. V posmrtné dimenzi existují jen různě příjemná prostředí, od něčeho, čemu byste možná řekli ráj, až po úplnou pustinu. Svým životem na Zemi si určujete prostředí, ve kterém vám bude nejlépe, které bude nejlépe odpovídat vámi vytvořené vibrační úrovni. Tam se nejlépe pozná, že jak si ustelete, tak si také umřete.

Dělejte za života ráj na Zemi podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a vaše vyzářování vás vezme do ráje i po smrti. Tady se po nezvykle dlouhé oklice dostáváme k magnetismu, a k jeho určujícímu významu při vybírání budoucnosti, přátel, situací.. prostě, jací jste, to a jenom to přitahujete. Co si z toho uvědomíte, je věc druhá, a závisí jen a jen na vás.

Tak je to i s duchy. Jací jste, takové přitahujete duchy. To je jedna z největších pravd, kterou vám můžu sdělit. Pokud vás navštíví duch, který vám svým vyzářováním nevyhovuje (jakože známe i takové případy), nebojujte s ním, protože tím mu jen přidáváte sílu, nebojte se jeho opětné návštěvy, protože takovým strachem byste si tu situaci jenom přitáhli, prostě se změňte a on vás už nenajde, protože prostě nebude mít podle čeho.

Změna osobního magnetismu je pro nehmotné bytosti něco jako kdybyste v našem světě nikomu nic neřekli a náhle a tajně změnili adresu. Není vás jak vysledovat. Jen stejně přitahuje stejné.

Pomoc lidem

No, dostáváme se k syntéze všeho, co zatím bylo řečeno. Víte, ono se řekne pomoc duchům, ale vzhledem ke strachu, který lidé z duchů mají, a pak také k tomu, jak příšerné věci se dějí v duchařské komunitě je asi jasné, že úplně napřed je potřeba pomoci lidem.

Nakonec, problém nemají duchové s lidmi, ale lidé s duchy. Problémem duchů jsou jen oni sami, resp. jejich osvobození.. samozřejmě kromě těch, co jsou tady zapojeni v projektu přemostění dvou dimenzí.

Strach z duchů je z důvodů již uvedených obecný fenomén, který nám jako lidstvu velmi ztěžuje některé z nadcházejících úkolů a tím i zdánlivý průchod nadcházejícími dobami. Je úzce spojen se strachem ze smrti, přičemž strach ze smrti je dán strachem z mrtvých těl.

Všechny tyto strachy jsou v lidech cíleně pěstovány, právě proto, aby lidé neměli chuť navazovat se „záhrobím“ nějaké spojení.. což většinou také nemají.. pochopitelně, ke své vlastní škodě. Podívejme se tedy na další mýty.

Co se týká fyzických projevů, většinou se duchové sotva zmůžou na klepání, šramoty, a jen pokud jde o někoho, komu jste byli velmi milí nebo velmi nemilí, může se vzepnout k něčemu výraznějšímu. Je to díky poutu, které s vámi má, a díky vaší síle, kterou může tímto poutem získat. Jiná situace vzniká při vyvolávání, ale k tomu se ještě dostaneme.

Další, tentokrát velmi hloupý mýtus je tvrzení, že duchové jsou studení. Pokud při doteku ducha cítíte chlad, je to důkaz, že nejen logiku, ale i veškeré tělesné vjemy i jejich výsledky (včetně pocitů) lze docela dobře přelhat. Budiž vám to důkazem, že myšlení vytváří zkušenost: vy si myslíte, že duchové jsou studení, proto při jejich doteku cítíte chlad (i když, v mnoha případech vás mrazí nejspíš jen vaše vlastní hrůza ze smrti a záhrobí a jeho obyvatel).

Přece, když člověk odloží tělo, nevychládá duch, ale tělo, ne? Přece, když člověk odloží tělo, duch je to, co ŽIJE dál, tak proč by vychládal? Duch není to, co umřelo, duch je to, co přežilo.. kdyby nic dál nežilo, nebavili bychom se tu o duchách.

Vychládá tělo. A tělo vychládá proto, že ho duch přestane prohřívát. Ta báčorka o chladných duchách vznikla z toho, že se chlad obvykle spojuje se smrtí, což vcelku chápů, stejně jako se se smrtí spojuje duchovitost, což nechápů. Duchovitost je forma života, ne smrti. Smrt k ní jenom vede.

Duchové prostě nejsou studení. Jsou milí a hřejiví, mnohem milejší a hřejivější než lidé fyzičtí, protože je fyzické tělo netíží a neovlivňuje negativně jejich myšlenkové pochody, ani jim nekafrá do života manželka nebo matka, potažmo tchyně, ani jim nikdo nedokazuje nadřazenost patriarchy a patriarchálního boha.

Krom toho, duchové jsou v rovině, která má mnohem vyšší vibrační kmitočet – jejich molekuly nejsou obaleny takovým množstvím hmoty a jejich vibrace (tanec života) není tak bržděna. To znamená, že i kdybyste to chtěli brát podle fyzikálních měřítek, je tam mnohem větší teplo.

Duchové milí a hřejiví – opět někteří lidé budou mít opačnou zkušenost, kterou ovšem opět vytvořili na základě předsudků, nebo na základě nepovedeného vyvolávání, nebo na základě nějaké kombinace obou těchto možností. A to už je o magnetismu. O tom, co si přitáhnete do svého života.

Resumé: duchové jsou, jako že existují, jsou jako lidé, akorát nemají fyzické tělo, což, na jednu stranu se nemohou nějak výrazně účastnit života ve fyzické dimenzi, na druhou stranu to většinou z nich vůbec nevádí, protože mají dost práce i bez něj. Jo, a nejsou studení..!

Vyvolávání duchů

Vyvolávání je pokus o částečnou materializaci ducha, jde o to jej zviditelnit, aby byl viditelný pouhým okem, nejen tím vnitřním. Jde o to, že je spousta lidí, kteří chtějí ducha vidět, aniž by pro to cokoliv udělali (ve smyslu práce na sobě, na své senzibilitě a vůbec duchovním vývoji).

Prostě, typické lidské lemmě se zachtělo shlédnouti ducha...

Vyvolávání je pro ducha zvlá a násilí. Pamatujte na to. Je to jako byste šli do ZOO, nebo ještě spíš jako byste si nechali chytit tygra, zavít do klece a přivést domů, že se na něj podíváte. Dobře provedené vyvolávání znamená, že je tygr dobře zajištěný, a že se za celou dobu setkání nestane nic, co by ho odjistilo.

A teď si to vezměte: všichni víme, jak otevřít zástrčku u klece s tygrem, takže si všichni můžeme dát pozor na to, abychom to neudělali, že? Jenže, kolik z nás ví, jak nepustit z řetězu ducha?

A zase: duchové jsou lidi, kteří jen nemají fyzické tělo. Je pravda, že spousta z nich je v naprostém klidu, jsou nad věcí a neublíží vám. Na druhou stranu, spousta z nich fungují setrvačně i emoce, tedy byste měli počítat s tím, že mnoho z nich má kupříkladu neustále vztek. A při vyvolávání vztek dostanou skoro všichni.

Nakonec, vy byste nedostali vztek, kdyby si vás chtěla prohlédnout nějaká bytost, která dobrovolně degenerovala natolik, že jste pro ni neviditelní, která si vás pro zviditelnění musí zalít betonem, s tím, že až se pokochá, tak z vás ten beton zase sklepe, a kterou absolutně nezajímá, že někde zrovna jste a něco děláte a která se vám ve většině případů ani neomluví za vyrušení..? Vám by snad byla cizí myšlenka odhodit co nejvíce toho betonu tomu vyvolávači na hlavu? Mně tedy ne..

A to jsou ještě experti, kteří nepovažují za nutné se nějakým odvoláváním obtěžovat, nebo o tom třeba ani neslyšeli. Jaký to neotřelý způsob, jak řešit přelidnění Země.. co je proti tomu ruská ruleta.

To je jeden pohled, druhý bude snad výmluvnější. Totiž, co vlastně taková materializace je?

Materializace = vkládání energie, zahušťování myšlenky slovem i skutkem. Ukažme si to na dvou příkladech.

V prvním případě budeme materializovat třeba šálek kávy: Zajedeme si někde, kde roste kávovník, počkáme si, až se urodí nějaký ten bob, mezitím si nachystáme dva placaté kameny, pokud možno mlýnské, nebo aspoň mozdíř (těžko říct, co je horší?), boby umeleme.. a teď by se nám hodilo něco, v čem uvařit vodu, event. něco, z čeho to budeme pít.

Materializovaná myšlenka šálku kávy je tedy zhodnocením cesty do tropů, nabytí know-how a nějaké té práce, což je dohromady slušné množství vložené/zhodnocené energie. Potíž s námi lidmi je v tom, že pro většinu z nás roste káva v obchodě (nebo rovnou v kredenci) a její materializaci vnímáme jako souhru rychlovárné konvice s dvěma lžičkami

v šálku, či jako sólo pro presovač nebo překapávač. V žádném případě nejsme v reálu (i když, tak je to skoro se vším).

A zadruhé se podíváme, jak je to s materializací ideje člověka. Tak předně, co energie padne už na početí, že..? No dobře, tak vážně: devět měsíců růstu, devět měsíců užívání matčina života dá teprve ani ne půlmetrový balíček, do cca čtyř kg váhy. A co energie to tu matku stojí.. a jejím prostřednictvím dost často i všechny okolo.

A co energie má takový balíček o pár let později, když se dobře vyspí a rozhodne se, že si zařadí. Představte si množství nastřádané energie, kterou představuje tříleté dítě. Představte si, co by se muselo stát, kdyby se tato energie uvolnila najednou.

Máte? Tak to by vám mohlo poskytnout hrubou představu, co se děje při vyvolávání a odvolávání duchů. Je jasné, že té energie ani zdaleka není potřeba až tolik, ale přesto, do určité míry odějete ducha tělem, a pak ho zase odtěsíte. Ani jedno mu není příjemné (napřed narvete tygra do klece, pak ho z ní zase vyhazujete), takže je velmi pravděpodobné, že pokud se na vás jakkoliv dostane, že vám dá tu nelibost pocítit.

Nepovedené vyvolávání

Nevyvolávejte duchy. Je to násilí, a násilí jest prostředkem násilníků. Nedělejte ze sebe násilníky, a když už máte potřebu něco vyvolávat, zkuste to s demony nebo jinou podobnou havětí, neotravujte život duchům, mají toho dost i bez vás. I duchové jsou jen lidi.. potřebují pomocníky, ne prudiče. A krom toho, komunikovat s nimi můžete i bez vyvolávání, absolutně bez násilí. K tomu se ale teprve dostaneme.

I když duch normálně nemá „fyzickou“ sílu skoro žádnou, pokud se mu podaří uchopit energii použitou na jeho zviditelnění, má jí najednou docela dost.. kolik, to záleží na tom, kolik lidí vyvolávalo, a kolik jich podlehl strachu.. jakou příčinu kdo zadal (a jaký následek vytvořil)..

Tady už ovšem nehrají roli jen předsudky, ale i osobní magnetismus a vlastně celková karma dotyčného. To jsou faktory, které určují vztah k duchům a tím i to, jaké v tom vztahu získáte zkušenosti. A vlastně v jakémkoliv vztahu: člověk, který se bojí třeba psů, protože má vůči nim nějaký předsudek, může už samotným tím strachem nějakého psa vydráždit až k napadení. Pro duchy to platí stejně.

Takhle, pokud se duch dokáže veškeré získané energie střepat najednou či nadvakrát.. no, bývají to zdemolované pokoje, byty, nebo i celé domy, a často to doprovázejí úrazy, i těžší.. a někdy i smrtelné.

Pokud mu to nejde shodit takhle naprudko, jako třeba když mohou zasahovat andělé a chrání vás, nebo se drží zpátky přímo ten duch, nebývá to tak hrozné. Zřídka ale projde urvání ducha ze řetězu zcela bez následků.

Andělé mohou zasahovat, pokud se právě neoddáváte nenávisti, protože ta je odpuzuje, a pokud nelpíte na následcích svého ujetí, tedy pokud netrváte na své akci a příslušné následné reakci. Ani andělé vám nemohou bránit v prožití toho, co si způsobíte, pokud na tom budete trvat.

Trvání na příslušné reakci.. jde o to, že každá akce má svou reakci. A když uvidíte, že jste udělali chybu a situace se nevyvíjí pro vás dobře, měli byste sklapnout, přiznat si to, a přehodnotit své touhy. Vlastně se tak trochu kát.. ne snad vůči někomu, jak známe od lidí, kteří si libují, když nás můžou pokořit, ale vůči sobě a Životu. Kát se tu myslím jako upustit od svého původního plánu a nevymýšlet nic dalšího.. tím se uvolní řídítka vašeho života a umožní se zásah andělů (nebo ochránců nebo jak to je). Stačí na to setina vteřiny.

Příčinnost (= karma, zákon akce a reakce, nebo také příčiny a následku) je v tomto úplně jednoduchá: co se týká reakce, musíte ji poznat. No a když ji poznáte dříve než dopadne a upustíte od svého záměru sami, z vlastní vůle, a vlastně proto, že jste se již poučili, nemusí zpětný náraz dopadat a vy můžete jít dál, k další zkušenosti.

Lidé, kteří to neudělají, kteří se nechají ovládnout zpupností, vztekem, hněvem nebo třeba justem, ti si náraz projdou, to je asi jasné. To se týká i lidí, kteří dělají nějakou hloupost podruhé, opakovaně, přestože byli varováni. Všeobecně jsou totiž ty první špatné zkušenosti jakéhokoliv druhu rovnou retušovány naší Mateřskou vesmírnou inteligencí a mají sloužit jako varování, kudy cesta nevede.

Neposlušnost se v tomto případě nevyplácí – podruhé už jde o vědomý akt, že?

Nenásilná komunikace

Jako u všeho, i u komunikace s duchy je způsob, jak toho dosáhnout bez použití násilí. Mnohým lidem vychovaným v této společnosti to možná bude připadat jako nemožnost, jiní si možná ani neuvědomí, kolik násilí v nás je a bude jim připadat jako hloupost, že to vůbec zmiňuju, ale tak se na to podívejme:

Máme tu násilí přímé, což je všechno, co musíme nebo nesmíme. Máme i násilí nepřímé neboli všechno, co bychom měli nebo naopak neměli. Tímto násilím se vyselektuje to málo, co můžeme, a to ještě jen tehdy, když zrovna něco nemusíme, takže pokud něco můžeme, nese to stejný punc násilí jako vše ostatní.

Toto všechno je násilí, a máme to ve slovech, v myšlení, v jednání, máme tím prolezlý život ve všech dimenzích, v nichž existujeme, snad krom úrovně čistého Bytí, a týká se to mužů, žen i dětí stejným dílem, jen v jiných kombinacích. A založili jsme si na tom společnost.

Komunikace bez násilí znamená říct to, co říct chceme, aniž bychom vyžadovali pozornost nebo reakci, zeptat se na to, co chceme vědět, aniž bychom vyžadovali odpověď, a v obráceném směru to znamená přijmout reakci či odpověď takovou, jaká je, včetně toho, že žádná přijít nemusí.

S duchy se dá komunikovat pomocí mentální a citové telepatie, tedy stejně jako s lidmi, nefunguje příliš emoční telepatie, protože pocity jsou jazykem těla, a samozřejmě vůbec nejdou způsobit fyzické doteky – doteky se dějí prostřednictvím myšlenek, a jsou mnohem účinnější.

Tedy jak komunikovat s někým, koho nevidíme. Ono tedy jde duchy i vidět, což, málokdo to umí, ale úplně stačí jejich přítomnost vycítit, a to dokáže každý, jen se to naučit rozlišovat. A komunikovat s duchy se naučíte nejjednodušeji tak, že se naučíte „neviditelně“ komunikovat s lidmi. Tady je k tomu způsob:

Vyberte si člověka, jemuž potřebujete něco říct a nejde to, protože on to nechce slyšet nebo se s vámi vůbec nechce potkat atd., počkejte, až bude spát, zavolejte si jeho vědomí – normálně zavolejte jeho jméno, a až ucítíte jeho přítomnost, řekněte mu, co potřebujete. Většinou se pak jeho chování vůči vám „zázračně“ změní.

Stejným způsobem můžete oslovit i „své mrtvé“ a říct jim, co jste jim říct nestihli. Tím se naučíte vnímat přítomnost duchů a i pozornost druhých lidí, pokud ti lidé ve svých myšlenkách dlí u vás.

Další věcí je naučit se vnímat jejich vyjádření, a to, pokud vám nepůjde samo, navodíte nejrychleji tím, že si budete představovat, že vám ten dotyčný odpovídá. Chce to trochu vnímavosti vůči svému tělu, protože tělo ví, v každém okamžiku ví, co se děje a dává to najevo určitým pocitem. Ten pocit si přeložíte a znáte odpověď, přijde-li jaká, nebo se aspoň dozvíte, že na ni nemusíte čekat.

Vědomí všech živých bytostí jsou od vás vzdálena na pouhou myšlenku, stejně jako duchové „mrtvých“. Mějte na paměti, že mnozí už pokračují další inkarnací a i kdyby ne, vaše myšlenky je ruší. Proto se při každém kontaktu omluvte za vyrušení, vyřídíte, co vyřídít potřebujete a nechte je žít.

Buďte si vědomi, že nic se neděje náhodně, nikdo neumře, aniž by s tím na nějaké úrovni Bytí nesouhlasil, proto své mrtvé nechte svobodně odejít. Není nic horšího než vyčítat zemřelým, že vás tu nechali. Nezapomeňte, že oni ví, že jste se tu nechali sami – vždyť jste mohli odejít s nimi, kdyby to vaše duše měla v plánu.. to že třeba nejste v kontaktu s vaší duší (a to většina lidí není), to na věci nic nemění.

A to poslední a nejdůležitější, všechny kontakty dělejte s největší úctou a láskou, které jste vůbec schopní, předejete tak karmickým i jiným problémům. A to se nakonec týká i kontaktů se vším životem ve všech dostupných formách.

OBĚTNÍ SYSTÉM

Už od doby, které dnes říkáme starověk se táhne dlouhá řada lidských záměrů podepřených obětí. Ono se to teda táhne o dost déle, ale to teď není podstatné. Ceremoniál obětování měl upozornit aktuální božstvo na existenci nějakého záměru, oběť sama znamená zaplatit taxu. Dodneška se na tom nezměnilo vůbec nic.

Každý úřad má své ceremonie, protokol (vlastní jazyk), kněžstvo (úřednictvo) i taxy. Ceremonie byly s vynálezem tisku zjednodušeny na formulář, oběť na kolek, ale princip je pořád stejný a stejně účinný.

Pak je ještě jeden druh obětí, a ten se týká vyživování splněného záměru, aby se ten který projekt udržel v rozměru, který nazýváme časem. Krmení prostě. To se týká i jednorázových obětí, protože každý obřad má určitou platnost, období, po jehož uplynutí je nutné obřad opakovat.

Příkladně i občanské průkazy je nutné čas od času obnovovat, a i když někdy je to obnovení bezplatné, co se týká peněz, čas a energii vás to stojí vždycky, plus samotné absolvování toho obřadu, plus samozřejmě hlídání doby platnosti.

I nadále z obětí neprofituje žádné božstvo, ale kněží (úředníci), jeden příklad za všechny budiž třeba VZP – budovy, vybavení, stav a platy zaměstnanců pojišťovny versus platy doktorů a stav nemocnic.. Že?

Upozornění:

Tohle čtení může vyžadovat dost cynismu nebo jiného obranného mechanismu, tím spíše, že zde získané informace opět smíte použít jen pro vlastní poučení a osvobození, jinak riskujete brutální karmické postihy. Doporučuji číst opatrně..

Cenina a taxa

Základním platidlem je v patriarchátu člověk. Nebo člověk, otrok. Peníze = moc, otrok = způsob, jak ji získat. Nemusí jít nutně o jeho zabití, ale o to, že nebude moci žít vlastní život, neboli jej obětuje ve váš prospěch. Jeho životní energie vyživí váš úspěch v tom kterém záměru a dodá vám k jeho splnění moc.

Jak už napovídá dvojí druh obětí, jsou dva základní způsoby placení. Jeden je upíří, druhý vampýří. Upírstvím

myslím jednorázové napíchnutí a vysání energie coby akcí, která má zajistit úspěch obřadu (a opět nemusí jít o fyzickou smrt), vampýrstvím myslím označování a průběžné vysávání oběti (podrobnosti viz [Růst člověka](#)). Pokud chcete svůj projekt udržet v časoprostoru, oba tyto způsoby se kombinují.

Příkladem, který znáte snad všichni, váš šéf nebo třeba učitelka je nervózní před důležitým jednáním nebo třeba jde na kobereček k majitelce či řediteli a sejme vás. Tím přijmete o určitou energii, kterou ten dotyčný nakratičko pohltí, a pak tou energií nakrmí autoritu, jejíž přízeň zrovna potřebuje. A aby o tu přízeň průběžně nepřišel, vysává vás ještě drobnými způsoby celou dobu, co jste v práci nebo třeba ve škole.

Podle velikosti projektu se často platí i mnoha lidmi naráz, jako například při vytváření státu či impéria. Spousta lidí se obětuje najednou ve válkách či při genocidách, a když se pak impérium vytvoří, vysává se obyvatelstvo, např. prostřednictvím daní, aby se ten který mocenský objekt udržel při „životě“.

Pokud má nějaká taková oběť zafungovat, je zapotřebí zaplatit polovic a více. Když pošlete sto mužů do války, musíte být připraveni jich padesát ztratit. Počítá se ta připravenost, pokud je ovšem opravdová, a tak jako tak o ty lidi časem opravdu přijdete.

Pokud chcete ovládnout cizí území, musíte být připraveni obětovat polovinu svého. Ovládnutí obyvatel je o tomtéž. O tom jsou války a i proto jsou tak strašně děsivé. Dost často se ještě požaduje i lidská oběť na začátku „podnikání“, která té které mocnosti slouží jako záloha.. ovšem nevratná.

Z pohledu zákona příčinnosti jde o akci, která vašemu „božstvu“ umožní a zároveň ho donutí příslušně reagovat. Je to způsob, jak obejít zásadu nevměšování, platnou pro celý náš vesmír, protože náš vesmír je zónou svobodné vůle a ta musí být zachována. Jistá „božstva“ proto už mnoho tisíc let jásají: ještě že lidstvo je tak tupé, že se o cizí vměšování přímo dere, že?

Adolf Hitler měl záměr ovládnout svět. Jako člen tajných společností Zlatý Úsvit a Thule si chtěl prostřednictvím magie zajistit spolupráci nějaké vesmírné mocnosti. Jako cena (oběť) byl určen židovský národ, nicméně musel nutně poskytnout oběti i z vlastních řad (viz Stalingrad).

Hitlerovi to nevyšlo, místo jednoho vznikla impéria dvě, z čehož o vzniku západního nic moc nevím, o vzniku východního vím, že jako slepý k houslím k němu přišel jakýsi Stalin. Stalin ovšem dělal téměř totéž co Hitler, aby to impérium do-ustanovil, jen ne tak okatě. Podařilo se mu zlikvidovat daleko více lidí, aniž by někoho výrazně popudil, popravdě, aniž by si toho někdo všiml, dokud nebylo pozdě.

Síla získaná touto obětí se proto tolik netříštila, a Stalin tak mohl dát socialismu daleko lepší základy. A protože v tom neustále pokračoval, socialistický blok netrval pět let, ale čtyřicet.

No já vím, že je to absurdní. A co když je to pravda?

Impéria víry

Zdaleka nejdéle trvá ovšem blok katolický. Odhadnout tu nelze dost dobře ani počet vyhlazených národů a kmenů, ne tak počet zabitých. Hned za katolickým blokem je jeho největší odnož a soupeř, islám. Islám ale jaksi nemohl vyvraždit to, co už vyvražдила katolická církev, proto musel poskytnout oběti z vlastních řad.

Nesmiřitelné boje s křesťanstvím, ale i mezi některými jeho frakcemi, propracovaný zákon ceny krve (legální oko za oko a zub a zub), i to, že za zabítí „nevěřícího“ je jakési plus u Alláha, to sice přivodilo miliony mrtvých, ale to by nestačilo. Proto islám krom muže obřezal i ženu a obětoval tak cit, štěstí, radost a lásku svých oveček.

Jak vidno, nemusí být vždycky obětován lidský život, někdy stačí i jen jeho část, podmínkou je čistě jen to, že ten život už nebude nikdy životem, a veškerá uvolněná energie půjde tím jistým směrem.

Člověk se maně ptá, co vlastně obětovali Židé, resp. Semité. Zakletí „Vy jste mým vyvoleným národem“ je sice nesmiřitelně mocné a jeho účinky skutečně trvají dodnes, ale – že by to opravdu stačilo?

Historie vyvoleného národa se začíná psát v okamžiku, kdy se Mojžíš (opravdu to byl Tutanchamon, tzv. vtělení boha slunce, zázračně zachráněný syn egyptského krále Achnatona?) ujal realizace otcova plánu a vyvedl Židy do tzv. země zaslíbené. Jejich „bůh“ po cestě uskutečnil několik zázraků – používal při nich některá zařízení, které vlastnila a uměla používat jen královská rodina (a nejvyšší kněží).

Tato zařízení – jako např. rušička gravitace – se používala ke stavbě pyramid a k dalším „zázrakům“, které těm několika lidem dávaly do rukou zdrcující převahu nad miliony ostatních. Domnělé zázraky měly na semitský lid fenomenální účinek – ti lidé skutečně věřili tomu, že je vede bůh.

Zkuste se vžít do jejich kůže. Stojí před vámi bůh, který vám své božství mnohokrát dokázal, který vám dokázal i to, že má na vás zájem, protože vás zachránil před aktuálně hrozící genocidou a dovedl vás do plodné, nedotčené země, která je tu jen pro vás. Takový člověk/bůh vám na konci cesty řekne: „Vy jste můj vyvolený národ“. No samozřejmě že mu to uvěříte. Během několika setin vteřiny to máte až v morku kostí, ne-li rovnou v genech.

Nelze se divit, že židé striktně zachovávají podmínky, které jim uložil – národní dieta, jeden den v týdnu volno

v kombinaci s rozjímáním a půstem, atd. Takové podmínky ještě nikomu neublížily a je z nich vidět Tutanchamónova moudrost. Tato moudrost i hierarchie židů by mohly mít kořeny v kněžské struktuře egyptanů, koneckonců, židovskou obec zakládal egyptský král, který byl celé mládí uklizen mezi kněžími.

Vyvolenost z židů tak trochu čiší, což na ostatní lidi působí dost odpudivě. I to Mojžíš předpokládal a nechal jim patřičné instrukce. Kromě instrukcí si u nich nechal i ona královská zařízení (coby Archu úmluvy) a slib, že se vrátí, až jim bude nejhůř. Slib však nedodržel, po návratu do Egypta byl zavražděn, a Archa úmluvy tak židům zůstala.

Archa obsahuje přístroje, které patriarchát oficiálně zavrhuje, protože nikdo neví, jak fungují, ví se pouze, že fungují. Ještě stále platí, že pokud nevíme, jak něco funguje, může to být ďábelské a proto pryč od toho. Nicméně neoficiálně je vztah k takovým přístrojům úplně jiný, jako ke všemu, co může jednotlivcům pomoci ovládat ostatní.

Oběť židů

Musím zde upozornit, že s **většinou popisovaných věcí nemají obyčejní židé nic společného**, jsou to lidé jako všichni ostatní, a z mnoha z nich není cítit ani ta vyvolenost. Ty klíčové vlastnosti a vědění má většina židů nahodile a nevyváženě, někteří je nemají vůbec. V plné míře si je však drží a pěstuje pár lidí, o kterých zde jako o židech bude řeč, a které někdy souhrnně nazývám židovskou elitou.

Co se obětí týká, zdá se, že židé na sebe vzali neskutečné riziko a obětovali zaslíbenou zemi. Jako ten král, který vyslal své tři syny do světa, každého se sto zlaťáky, kteří aby ukázali, jak dobří jsou hospodáři, měli rozmnožit bohatství a do roka se vrátit. Ten král také netušil, jestli se vůbec vrátí aspoň některý z nich.

Židé se evidentně rozprchlí do mnoha stran, a byli nesmírně úspěšní. Jsou téměř ve všech státech, a z nich ve všech jsou buď přímo na vedoucích pozicích. Jak toho dosáhli, že? Fyzické praktiky rozebírat netřeba, ale o těch neviditelných si něco řekneme, protože nám to pomůže pochopit celé dění v naší slavné civilizaci.

Křesťanství je dílem židů, Starý zákon „naší“ bible vychází přímo ze židovské kabaly. Přijetím Starého zákona a jeho implementací do bible zpečetili první křesťané své vazalství a neviditelné poddanství židovskému národu. To je v neviditelných světech klíčová vlastnost bible, drží vás v židovské moci.

Islám je dílem židů, korán vychází ze židovské kabaly a z křesťanské bible, která vychází ze židovské kabaly. Z čehopak vychází kabala? No přeci ze znalostí Tutanchamóna alias Mojžíše, egyptského krále a vystudovaného kněze, který (řečeno dnešním jazykem) ukradl licenci a založil si vlastní firmu.

Po návratu do Egypta byl ale Moses zavražděn a firma tak zůstala židům (nakonec, pro ně ji odcizil, že?) a dostala i první oběť. Pro veškerá odvislá náboženství je příznačné, že tou obětí byl zakladatel, a je příznačné i to, co se dělo dále, to jest podmaňování a vnucování svého náboženství a způsobu života dalším národům, to vše pod záminkou „spasení“ neboli zaprodání své duše a ducha a někdy i fyzického těla cizí mocnosti.

Takto mají židé klíče ke třem základním náboženstvím celé světové kultury, nelze se proto divit, že Ameriku, novou zaslíbenou zemi vlastní úplně celou. Právě tak se nelze divit, že právě do Ameriky putovalo všechno bohatství ze všech zemí celého světa. Všimněte si, že Amerika nejvíc bohatne právě na poskytování licencí, a že z těch všech licencí mají suverénně největší objem právě licence náboženské..

Prostřednictvím kabaly mají ovšem židé klíče i k náboženstvím starého Egypta, a to ke všem třem hlavním úrovním zápisu – kabala je podle všeho přesnou kopií egyptských spisů, je zřejmě i kódovaná stejnou šifrou, akorát v jiném jazyce, ale touto odlišností si nejsem až tak docela jistý. Židé díky tomu znají pravou historii patriarchátu.

Co se kradení licencí týká, patriarchát si to nese od svého vzniku přímo v sobě, protože byl na základě ukradení licence založen. Licence byla ukradena matkám rodů, a stejně jako veškeré jejich manipulační techniky byla dost dokonale zanalyzována a použita ke globálnímu ovládnutí rodu lidského.

Vyvolený národ

Ve všech státech, kde židé vůbec jsou, zastávají ty nejvýznamnější pozice. Pro jejich získávání je příznačné právě to, co dostal vyvolený národ do vínku: ukradená licence a vlastní firma. Toto, spolu s onou vyvoleností, která židům vlastně předurčuje vedoucí pozice je recept na ovládnutí trhu. A trh je v patriarchátu vším.

Vy přeci víte, že pokud chcete něco dokázat, potřebujete si věřit. Nu tak to židé nepotřebují, to už zařídila jejich vyvolenost. Vyvolenost znamená volnou mozkovou kapacitu, know-how mají nejstarší na světě.. nemají moc soupeřů v ničem, do čeho se vrtnou.

Výnález „vyvolenosti“ má jeden háček, a to ten, že jejich vyvolenost ti ostatní musí uznat. Jak už asi víte, židé ho velmi vtipně vyřešili. Nařídili vám kořit se jednomu bohu a jeho zákonům, a vy to děláte – v hrůze, že vás ten bůh sleduje a že si na vás došlápne. Bohužel pro vás, toto vůbec neznamená, že se koříte bohu, to znamená jenom, že se koříte židům, a cítíte tak jejich vyvolenost. Tato pokora je ale falešná, je to jen druhá strana hry na vyvolené.

Takže, jak se vyvolenost projevuje, jak to přesně funguje? Židé na rozdíl od vás nikdy neztrácejí čas tím, že by přemýšleli, jestli něco mohou nebo nemohou, jestli si něco zaslouží. Oni rovnou jednájí. Proto se vám zdá, že vám

berou z úst slova, že u každého zdroje jsou dříve, že vám všechno berou před nose atd., to všechno s naprostou samozřejmostí a nenuceností.

Je to právě to vteřinové zaváhání, kdy vy poměřujete svůj nápad mravním systémem, který vám židi vnutili, kvůli kterému vy zaséváte, když oni už sklídili. To oni vás uvěznil ve výčitkách jakéhosi neexistujícího a nedefinovatelného pojmu „svědomí“, který si pro vás vymysleli.

Možná budete namítat, že svědomí existuje a je dobré. Dobře, namítejte. Ale aspoň si všimněte, že židé sami pro sebe nic jako svědomí nevedou! To zavedli jen a jen pro vás, porobené národy. Ve skutečnosti svědomí existuje i právě, ale vy k němu nemáte žádný přístup. Blokuje vám ho hra na vyvolené, všem.

Když jste vyvoleným, držíte v rukou klíč ke všem domluvám. Chováte se tak, jakože je na ostatních, aby chtěli se s vámi domluvit a ono to většinou opravdu funguje – než se král, kterého žádáte o místo rozmyslí, jestli si může dovolit vás neposlušovat, už má v hlavě váš celý projev, podaný tak, aby se mu líbil. Takto jedná židé. Pak si samozřejmě mohou klást podmínky, a na rozdíl od vás nemají morální zábrany to udělat.

Morálka je další ze lží, kterými vám židé zamořili hlavu. Morálka, spravedlnost, milosrdenství, to jsou všechno lži, které vám měly nahradit ztracené lidství. Vy jste jim to uvěřili, protože vám to podstrčili pomocí vynálezu „boha“, pomocí vynálezu „božího slova“, a prostřednictvím distribuce, která s nimi navenek neměla nic společného. Vám se v tom sice nelíbí, ale nemůžete se postavit skutečným manipulátorům, jelikož na ně prostě vůbec nevidíte..

..a protože z toho chcete ven, jdete proti najatým distributorům a rvete se tím pádem mezi sebou. Židé vám k tomu prodávají zbraně – a už zase nad vámi vyhrávají a se vám smějou. A navíc mají nejlepší příležitost oznámit, že společenská zvrhlost překročila únosnou mez a každý obyvatel je v nebezpečí života, a proto budou přijata nějaká opatření.. nic příjemného, ani pohodlného.. více kontroly.. ale co byste neudělali pro vaše vlastní bezpečí. Jo a bude vás to něco stát.

Dědičnost karmy

Vyvolení všude kam přišli infiltrovali vedoucí pozice, z nichž ostatním diktovali zákony a pravidla. Jejich diktát se týkal všeho, s čím lze obchodovat, a nahrával výdělků z rukou židů do rukou židů, nikdy jinak. Většina židovských rodin ovšem zůstala chudá, to byli ti, kteří peníze sbírali od obyvatelstva a odevzdávali je elitě, která jim zpětně jistila „spasení“, a někdy i přežití.

Židé ve všech zemích vytvářeli separovaná společenství, státy ve státech. Každý židovský stát vysával hostitelský systém, ale zevnitř, ne zvenčí, jako to dělali všichni ostatní. Když to přeložím, židé projeví schopnost zdárně parazitovat bez války. Ostatně pokud hostitelský stát vstoupil s jiným státem do války, málokdy šli bojovat židé, ti za války vždycky ponejvíc obchodovali a pak se přidali k vítězům.

Židé tímto způsobem obětovali všechny ostatní národy a jejich přirozený vývoj. Pro svůj vlastní zisk a pro potvrzení své vyvolenosti manipulují ostatní a nutí je vytvářet židovskou karmu. Tím se jejich oběť z velké části přesouvá na bedra ostatních, jednotlivců i celých národů. Chová se to jako prokletí.

Bylo učiněno několik pokusů židovský diktát zlomit. Za nejvýznamnější z nich považují hitlerovské povstání, protože Hitler jako jediný si za tím účelem nechal vytvořit vlastní ideologii, pojetí světa i vlastní VYVOLENOST! Hitler se jako jediný pokusil porazit židy jejich vlastními zbraněmi. Neměl však dostatek prostředků, a ani německá ničivá zbraň, protějšek židovské atomové pumy, nebyla dokončena včas.

Tímto popisem se samozřejmě nehlásím k Hitlerovi.. a právě tak se nehlásím ani k židům. Nemám proč. Jejich kultura je obrovská, prastará a velkolepá, ale jejich jednání a vliv nám přinesly krom jedinečné kultury také spousty hrůz, krveprolití a zmaru.

Je pravdou, že jsme se do toho nemuseli zapojovat, nemuseli jsme s nimi hrát hru na vyvolené, mohli jsme s nimi koexistovat normálně, takže **židy nelze z ničeho obviňovat**, ale hlásit se k nim nehlásím a snažím se z toho všeho jenom poučit pro svou vlastní budoucnost. To je také to jediné, co s těmito informacemi člověk může udělat, aniž by si přivodil šílené karmické zatížení.

Pumy svržené na Hirošimu a Nagasaki neměly samozřejmě nic společného s druhou světovou válkou, i když byly učiněny pokusy to na válku svést. Nebyla to ani zkouška, protože zbraň byla dost odzkoušena. Byla to od židů výstraha. Japonsko totiž nikdy nebylo židovskou državou, ani nevychází z židovské kultury a náboženství, takže jej židé neměli jak kontrolovat. Svrhnutí pum bylo jednou z mála možností, jak si Japonci podrobit/přimět k poslušnosti.

Dnes už je zjevné, že to zafungovalo dokonale, po pár desítkách let si Japonci pustili do země dokonce i McDonalda, takže i odsud se penízky vesele kutálají směrem do nové země zaslíbené. Krom toho pumy vyřadily Japonce ze hry, když si ruští a američtí židé dělali Evropu.

Na Hitlerově pokusu je stěžejní myšlenka stát se vyvoleným národem tak, že obětuje dosavadní vyvolený národ. To je sázka nejvyšší z nejvyšších, a riziko jí samozřejmě odpovídá. Hitler tuto sázku prohrál, a nezdařená genocida zapůsobila jako další, podle všeho již konečná oběť židů. Jejich vyvolenost tím byla potvrzena s nebývalou silou, a dnes

již kontrolují téměř celou planetu.

Antisemitismus

Jak už jsem předeslal, nejsem antisemitou a ani nebudu, nicméně, je nutné si přiznat, že si židé svým přístupem nadělali opravdu hodně nepřátel. To nakonec dokládá už samotný termín antisemitismu.

Přitom však židé používají stejné praktiky jako vaše matky, které je nedokázaly změnit ani za celou dobu patriarchátu, a které máte za svaté. Jak tedy můžete chtít změnu po židech, když sami děláte a uznáváte totéž? Pokud chcete změnu, začněte u sebe.. (Heh, Plejád'ané psychicky nevydrželi a vložili se mi do toho :)

..Židé budou mít sami se sebou dost starostí, a vy se sebou také. Tuhle „civilizaci“ si vytváříte všichni tak, jak vám to vyhovuje. Kdyby vám to nevyhovovalo, opravdu nevyhovovalo, vytvářeli byste ji jinak. Nemáte si tedy nač stěžovat, a pokud v té „civilizaci“ nechcete uvíznout, máte co dělat, všichni.

No, to tak asi bude. Plejád'ané očividně naráží na to, že tahle hra, jak se na Zemi hraje vede k dalším a dalším krveprolitím, přičemž to jediné, co je doopravdy potřeba je, aby si každý hleděl svého a toho, aby sám byl co nejlepším a co nejláskyplnějším a co nejméně zapikolovaný v nástrahách hmoty.

Ano, jinak se ven nedostanete..

No to je teď jedno, potřeba dokončit studii obětismu. Víme, že spousta lidí, kolektivů i celých států se pokoušelo židy zbavit vyvolenosti, majetku i životů. Tyto snahy však pohořely a celou dobu fungovaly jakoby židé přinášeli na svůj oltář lidské oběti ze svých vlastních řad. To totiž lze zařídit, a budeme se tím zabývat až po dílu o matkách, protože to je díl o magii.

To je důvod, proč byl (a dodnes je) Hitler tak nesmírně populární, a proč na svou stranu okamžitě strhl takové spousty příznivců, a to i z řad lidí učených a velmi schopných. (Plejád'ané teď hudrají něco o tom, co to probíhá znamená učenost a čeho že ti lidé byli schopní). No, myslel jsem to v měřítku tehdejší společnosti. (Ano, Hitler nebyl ani první a nejspíš ani poslední, kdo si takhle naběhl.)

Hitlera podpořil i Vatikán (a snad prý i odpovídající šarže islámu). Asi se chtěli zbavit židovské platformy, jako kdyby na to snad někdo z nich měl dostatek poznání. Vždyť jim snad ani nedošlo, že by museli jako první zahodit celý starý zákon i se vším, čeho s jeho pomocí kdy dosáhli. Museli by zahodit židovský podpis i ducha, aby to mohlo fungovat, a v mnohém by museli začít znovu.

A měli na to know-how? Podle nás neměli vůbec nic, to zaprvé, a zadruhé, právě přítomnost židovského podpisu a ducha u těchto spojenců narušila Hitlerovy magické operace a způsobila vnitřní rozklad struktury nacistického Německa. Vatikán, židovský produkt se tak svým spojenectvím přičinil o Hitlerův pád.

Bohužel to nebylo úmyslem, což jasně dokazují nesmělé, velmi tichoučké a co možná neadresné Vatikánské pokusy o omluvu za účast ve válce. Jisté kruhy dokonce považují tyto omluvy za pouhou diplomacii, konkrétně za snahu ukoľébat ostrážitost židů vůči křesťanskému světu..

..tedy, ne že bych jim chtěl do toho nějak kecat, já si tady jenom probírám principy, které nás v neviditelných světech ovlivňují, ale nevím, jestli předpokládat tak beznadějnou naivitu u lidí, kteří ovládají křesťanský svět, v boji vůči těm, jejichž jsou v tom ovládání nástrojem.

Měli byste si uvědomit, že antisemitismus je nesmysl, nikam to nevede, jen utrácíte drahocenný čas a svůj život, a vytváříte si další šílené karmické problémy, jako byste jich měli málo.

Náboženský byznys

Když zakládáte byznys, potřebujete maskota či logo, nejlépe obojí, plus hodně dobrý marketing. Roli maskota nejlépe splní známá osobnost, superstar, a to dodneška znamená slavný, mrtvý & pokud možno žid. Smrt maskota by měla rozhodně být násilná. Oběť prostě.

Dalo by se říct, že se autoři a zakladatelé křesťanského byznysu seklí jen v jedné věci: křesťanství fungovalo tak skvěle, že nevytvořilo plánovanou konkurenci původnímu židovskému náboženství, nýbrž jej zcela položilo. Konkurence je však pro náboženství stejně jako pro jakýkoliv jiný byznys stejně důležitá jako logo a marketing – rozděluje lidi a vy jim můžete vládnout.

Krom toho jim můžete také cokoli prodat, pokud to vhodně okecáte, takže správně nastavenou konkurencí se váš byznys násobí. K tomu je nutné, aby všechny licence ve skutečnosti vlastnil jeden majitel, což v tomto případě souhlasí: hlavní náboženské byznysy vlastní nebo až donedávna vlastnila židovská elita.

Židovská elita, která si záměry a úkoly předává z generace na generaci asi nebyla nadšená z vývoje věcí, jejich přes-další generace musela znovu vytvořit tým marketingových poradců a nastartovat další, zdánlivě konkurenční byznys, založený na obrovském úspěchu prvního, adaptovaný na jiné místní podmínky.

Mezi křesťanstvím a islámem měla být studená válka, protože hrozba války je ohrožení, a to umožňuje jednak

bohatnout na zbrojení a jednak dobře kontrolovat otroky, totiž obyvatelstvo. Když se válka neudrží ve studeném stavu, zemřou ve jménu stejného (židovského) boha nějací lidé, tím vznikne oběť a obě (teď už obě tři) náboženství dostanou novou sílu. Tohle židé vymysleli vskutku geniálně, oni totiž vyhrají vždycky.

I dnešní židovská elita může být rozhodně spokojena. Jenom jejich náboženské produkty přímo kontrolují více než polovinu světa, a nepřímo další ne zrovna malou část. A není to jenom přítomností židovské kabaly, jakési výrobní značky a zaklínací formule v Bibli a v Koránu (a v Egyptě). Je to především marketing, který dodnes nebyl překonán – stále se používá a stále funguje, plus jejich už zmiňovaná vyvolenost.

Židovský marketing je tento: vytvořit fiktivní nebo v nejhorším i skutečné nebezpečí a prodávat ochranné prostředky, případně dělat placeného prostředníka. Je jedno jestli tím prostředkem bude odpustek nebo zázračná pilulka proti kašli, a jestli budete prostředníkem mezi člověkem a bohem, nebo mezi člověkem a jeho zdravím či třeba sexem.

(Člověk dumá, jestli náhodou nebylo fiktivní i ohrožení semitů ve starém Egyptě, z něhož byli – za nějakou tu úplatu – zachráněni, a to samozřejmě vede k otázce, jaká úplata že to byla.. nebo možná ještě je..? Jestli to prostě židé nedostali rovnou do vínku..?)

Tento marketing je výrobním způsobem dnešního patriarchátu. Dnešní patriarchát je tím pádem židovský vynález. Tento marketing se širší populaci podařilo dešifrovat a začít masově používat až v nedávné době.

To znamená, že inteligenci byli židé minimálně o 1500 let před naší slavnou západní civilizací, která je mimochodem také hlavně jejich produktem, stejně jako dodneška trvající otroctví, jež je v patriarchálních náboženstvích kladeno za vinu ženám!

Přesněji řečeno, za účelem zotročení lidstva byl zfalšován mýtus o lidském určení, a jako viník(!) byla určena Eva, v tom mýtu coby pramatka lidského rodu (v potu tváře svůj žvanec dobývatí budeš). Tento přístup úzce koresponduje s Murphyho odporným vyjádřením „Matička příroda je děvka“, a určuje nejen náš celkový vztah k mateřství, určuje i ženu za automatického viníka čehokoliv. Měli bychom se asi probrat.

Židovské vynálezy

Upozorňujeme, že **když je něco židovský vynález, neznamená to, že to židé také dělají**. Ve skutečnosti židé tento typ vynálezů použijí jen velmi zřídka, protože na to mají lidi. Vás. Vy si to děláte. Sami. Urputně se o to derete.

Židovstvo tady používáme jen jako model, na kterém jsou potřebné rysy obětismu dobře vidět, jinak jsme mohli použít jakýkoliv jiný příklad, včetně jejich vlastních učitelů.

Nechali jste se postavit proti sobě navzájem, bojujete s „protivníky“ židovskými zbraněmi, tím jste umožnili vaše ovládnutí třetí stranou, a vašim mocným stačí to držet v mezích, které jim vyhovují, ale většinou se tím ani nezabývají, protože si to už celé věky hlídáte sami.

Ještě jednou: jak už bylo poznamenáno, vaše inteligence se v poslední době přiblížila ke stavu, v němž byla inteligence židů před patnácti sty let. Mnoho jejich vynálezů jste přejali, máte je za správné a používáte je proti sobě, neustále. Tím se umožňuje vaše globální ovládnutí a otročení třetí stranou.

Ovšem, napadlo vás někdy, že tou stranou nemusí být vůbec židé? Různé mocenské skupiny s nejrůznějšími zájmy jsou dnes v každém státě, každá skupina má své mozky a používá je na ovládnutí nějaké cílové skupiny obyvatelstva. Do určité míry se tento přístup i s některými základními praktikami učíte ve svých školách.

Proč by pak nemohly existovat takové mozky, které analyzují činnosti židů, vyhmátnou potřebné principy a použijí je k získání moci? Ve skutečnosti takové mozky existovaly mezi nežidy téměř vždycky, ve všech dobách. Byly tu proto, aby se hra vyvolenosti udržela v jistých mezích, nebyly však vždycky úspěšné.

A chcete-li vědět, jak se takový mozek mezi nežidy mohl vyskytnout, musíte si vzpomenout, že staré kmeny odpozorovaly hierarchii, mocenské způsoby a ovládací praktiky od tehdejších matek, od matek rodů v matriarchátu, který tu trval desítky tisíc let. Už víte, proč vám existenci matriarchátu tajili?

Uvědomte si, že na školách se tyto věci učíte až v poslední době, a že je to dáno tím, že jste pustili ženy do společnosti, ke vzdělání a i k rozhodování. Sami byste na to jen tak nepřišli, páni tvorstva. A i židům pomohly k potřebné inteligenci kontakty s vesmírnými bytostmi jistého rodu, a to ještě ne všem.

Právě tak tu vždycky byli lidé, kteří studovali kabalu, starý zákon a magii. Ty také nelze opomenout. Máte na Zemi mnoho tajných společností, a leckteré jsou zodpovědné za stejná zvěřstva, jakých se občas dopouštěli židé, ale stihly to napáchat za pár set roků, zatímco židé jsou pod drobnohledem přes tři tisíce let.

Nikdo na Zemi tedy nemá komukoliv dalšímu co vyčítat, leda sami sobě, svou omezenost, náchyllost ke lžím, pověrám, pohádkám, a k chování a jednání na základě toho, co jste se v těch nesmyslech dozvěděli. Kdybyste byli chytrí, budete se od židů učit, a to by vám umožnilo přestat hrát hru na vyvolené.

Ale vy jste je radši zařadili jako „něco jiného“, v mnohých obdobích jako něco nečistého, zavrženíhodného atd., a to je to, na co doplácíte. Je to vaše lež, vaše křivda, kdo na to může doplatit kromě vás? Neříkáme, že k tomu židé nezadali určité příčiny, ale vy jste nebyli stvořeni jako dobytek, který si neumí pomoci a nemůže než slepě reagovat na podněty.

Mohli jste se zachovat jinak.

Tento text vám budiž světlem, které vám pomůže najít pravdu, ničím jiným. Nedáváme vám ho k rozdmýchávání starých nenávistí a k jitření ran z minulosti. I celá minulost je tu jen a jen kvůli poučení.. židé mají svou karmu a vy zase vaši. To je potřeba si uvědomovat. A teď můžeme jít dál.

Křesťanství

Židé si jako maskota pro křesťanství vybrali Ježíše, velmi populární osobnost, která stejně byla ortodoxním židům (plebejcům) malinko trnem v oku. Podrobili si Ježíšovy následovníky, zadrželi a zfalšovali svitky, k výsledku připojili upravenou verzi kabaly coby starý zákon a výsledek vydávali za Bibli, slovo Boží.

Tihle pánové měli veliké povědomí o obchodu, resp. to oni založili to co my dnes známe jako marketing, takže způsob zavedení se nijak nelišil od dnešních způsobů prosazování výrobku. Tím se v poměrně krátké době získalo dost slušné podhoubí a začalo být potřeba podepřít úsilí vhodnou obětí.

Lidé, kteří tohle vymysleli už byli dávno po smrti, když se z neo-křesťanských center vydali válečníci zabíjet a pálit ve jménu boha. To už nebyli ti mírní a milující následovníci Krista. To už byli vojáci, kteří prošli výcvikem (vymytím mozků), a měli instrukce chodit po světě a všude dávat na výběr: „Náš bůh nebo smrt“. A skutečně po nich zůstávali novopečení křesťané a mrtvolky. Tohle se velice osvědčilo a dostal to do vínku i islám.

Kontrola porodnosti byla vyřešena 1. extrémními zákazy a zošklivováním sexu, což samozřejmě zvýšilo lákavost ženského klína, 2. postavením muže, který zplodil potomka dočasně na úroveň boha-otce, a 3. striktním zákazem onanie. Ten byl považován dokonce za tak důležitý, že byl do Bible implementován příběh Onana, kterého (v tom příběhu) bůh zavraždil za to, že vypouštěl semeno jinam než do ženy. To se ví, že se lidé báli a dělali poslušně nové ovečky.

Se skutečným Ježíšem a jeho životem má křesťanství společné jen jméno a několik pokroucených historek. Z Marie Magdalské udělali naši homosexuálové poběhlíci, ačkoliv byla stejně jako Ježíš královské krve i vzdělání, a ačkoliv zázraky produkoval Ježíš jen díky společnému růstu s ní.

Jejich partnerství bylo vlastně utajeno celé.. a to všechno proto, že na ni Ježíšovi apoštolové strašně žárlili a kydali na ni hnůj, a pak také proto, že homosexuálům, kteří na Cařihradském koncilu dávali dohromady bibli to bylo také proti mysli. Ještě že máme ty apokryfy. Svitek Máří je geniální záležitost.. ano, i ten upravený.

I ukřižování možná nebylo to, co se z něj dnes dělá. Něco asi proběhlo, i když..

Příkladem holografické projekce, která byla v minulosti inscenována na této planetě, aby změnila běh historie, je Kristovo ukřižování. Drama, které bylo sehráno a historicky vám předáno, není realita, kterou sem Pomazaný přišel hrát. Jistá verze života této entity byla vymyšlena a sehrána v holografickém zábavním studiu, a pak byla vsunuta a přehrána, jako by byla skutečná.

Plejád'ané, v knize Barbary Marciniak Poslové úsvitu

Tak nevím. Jisté je, že ukřižování neproběhlo kvůli smazání hříchů a vin lidí, protože hříchy ani vina neexistují, tudíž mazat nebylo co. Ukřižování byl tenkrát obvyklý trest, a někoho zabít bylo nutné, protože lidé nechtěli hřešit a zařizovali si ráj na zemi, takže je nebylo jak kontrolovat, a hlavně, úplně především byla potřeba prvotní obět.

A pokud to byla opravdu mimozemská inscenace, klobouk dolů před panem nevěřícím Tomášem. V tom případě už vím, kde se vzal termín „nevěřící“, označující lidi, kteří nejsou slepí, hluchí a hloupí.

Ukřižování, to byla pohružka: „Vyčnívající bude vždycky zabit!“ a její platnost si vyzkoušelo dost lidí, kteří Krista následovali i s vírou v ukřižování, tedy s rizikem násilné smrti. Přinejmenším většina blahoslavených a svatých. Samozřejmě že je zabili.. tedy obětovali.

To ze strachu se lidé naučili očekávat ráj až po smrti. Z šíleného strachu z krutého, násilného boha, který je měl všechny v hrsti. Nepřipomíná vám to něco? Nenechte se zmást tím, že není bůh jako bůh.

V šíleném strachu jsme dnes všichni, stejně jako tehdy. Jenom dnešním strachem není bůh-křesťanství, ale bůh-kriminalita. Je stejně umělá, úplně stejně se chová, a věří v ni úplně všichni. A jako by to nestačilo, je tu bůh-terorismus, právě tak umělý a tak dobře vymyšlený jako cokoli jiného.

Islám

Islám se svými mnoha miliony mrtvých má se životem a učením Mohameda společného asi tolik, co křesťanství se životem a učením Ježíše, tedy vůbec nic. Tvůrci islámu v době, kdy v lidech dozníval život Mohameda, zadrželi veškeré dostupné svitky, upravili Bibli a vydali ji jako Korán.

Protože potřebovali něco jako křesťanství, ale lepší (jako atraktivnější), aby jim do toho šli lidi, dovolili lidem mnohem víc než křesťané, i když jen naoko. To má za následek, že mohamedáni mnohem více věří božímu milosrdenství než křesťané, a i milosrdných skutků dělají dodnes daleko více. Důvěry od systému dostává stoupenec

islámu také mnohem více než křesťan.

Důvěry sice zdánlivé, protože poslušnosti obyvatelstva se dosahuje ženskou obřízkou, příšerným zásahem do těla ženy. Ženskou obřízku islám okopíroval od velmi primitivních kmenů jako způsob, jak vyjít se ženou, neboli jak ženu zbavit vrozeného d'ábelství. Hádejte, kdo to naučil ty kmeny!

Ženská obřízka dost často znamená nulovou radost ze sexu. Tvůrci islámu navíc povolili lidem legální pomstu: ono Mojžíšovské (Tutanchamonské) oko za oko, zub za zub. To však vyžaduje poněkud jinou formu kontroly porodnosti než u křesťanů, protože s pouhým zákazem onanie by muslimové brzy vyhynuli.

Ženská obřízka však také znamená totální ochromení ženy, takže islám nakonec dal ženu zcela do rukou mužů, a k výrobě dětí motivoval muže: každý musí zplodit aspoň jednoho syna. Samozřejmě, nikdy nebylo řečeno, že ty ruce nemohou být laskavé, ale jak může dopadnout situace, kdy na tom, co žena porodí závisí uspokojení mužovy hrlosti a ješitnosti, a zároveň si s ní muž může beztravně dělat cokoli chce?

V islámu je žena méně než nic, a každé dobré slovo si musí tvrdě zasloužit, třeba tím, že porodí muži tolik synů, kolik si muž řekne. Je pravda, že díky tomuto barbarství mnoho islámských žen přišlo na to, že dokáží ovlivnit pohlaví dítěte. Ale to je tak všechno.

Tvrzení o vrozeném d'ábelství ženského pohlaví a očist'ujícím účinku jeho amputace, stejně jako tvrzení že žena nemá duši, také není oficiální součástí Koránu a původně snad ani islámu, aspoň pokud vím. Těmito tvrzeními se pouze ospravedlňoval řeznický přístup k ženám, největší „lidské“ barbarství od dob matriarchátu, nejkrutější způsob kontroly obyvatelstva na celém světě.

Dnes je na světě cca 160 milionů obřezaných žen, a každých 15-20 vteřin k nim přibývá další. A to už je situace lepší, než byla. Dnes již existují zákony, které obřízku zakazují, existují i fetvy, výnosy islámských duchovních o nelegálnosti, škodlivosti a celkové hrůznosti ženské obřízky, není však téměř nijak dosledovatelné jejich dodržování..

..jejich dodržování dokonce v mnoha případech nelze ani vynutit, protože to mají v rukou matky, a většinu matek nelze žádným způsobem donutit, aby dcery ušetřily hrůz, které musely projít samy. Museli byste jim tu dceru ukrást a někde hodně daleko ukrýt, aby ji matka neobřezala aspoň sama, v hysterické hrůze, že dcera bude jiná než ona, a co by na to babička řekla..

Mýty, které islám přejal jsou prostě mocnější: žena je pod přímým vlivem d'ábla, když není obřezaná, a navíc pokud se poštěv'áčku dotkne dítě při porodu, zcela jistě zemře atd.

No to jen na okraj. To podstatné je, že křesťané a muslimové se nechali postavit proti sobě, a umožnili tím někomu to celé ovládat. A kdopak ten někdo asi je?

Terorismus

To je další židovský vynález. Terorismus je taková polo-studená válka, a používá se v obdobích, kdy je obyvatelstvo příliš v pohodě a je potřeba je nějak přiskřípnout, ale nehodí se vám právě vyhlásit válku nebo přímé ohrožení. Vyhlásí se proto ohrožení obecné a podpoří se nějakým tím výbuchem, střelbou do dětí, náhodným zabíjením a tak.

Pro tyto případy si všechny větší mocnosti vydrží celí pluky ulovených, neboli záhadně zmizelých občanů různých národností. Před akcí je jim podána droga, vymyt mozek a vydán příkaz (většinou v tomto pořadí). Po akci jsou zainteresováni novináři, kterým jsou jim dodány „průkazné materiály od náhodných přihlížejících“, včetně důvodného podezření na nějakou „teroristickou“ skupinu. Je to divadlo.

Nepokoje vždycky vyvolává ten, kdo potřebuje záminku k útoku. Nepokoje jsou podněcovány uměle lidmi, kteří k tomu mají know-how a potřebné prostředky. Vždyť si to spočítejte sami: co všechno byste potřebovali, kdybyste chtěli dostat záminku k napadení země, která je v míru a na úplně jiném kontinentu?

No musíte 1. proniknout na jejich území a vyvolat tam nepokoje, a 2. odchytit jejich člověka a přimět ho udělat něco ve vašem státě. Pak teprve můžete na jejich území poslat vojenskou posádku.

Tak například takový Saddám Hussejn je od začátku do konce americkým výmyslem. Nikdo takový nikdy neexistoval. Mnoho lidí se hlásilo k jeho odkazu, který ovšem vytvořili Američané, a vběhlo jim přímo do rukou. Člověk maně přemýšlí, odkud vzalo gestapo své metody.

Položka Hussejn byla navíc dobrým důvodem zkontrolovat všechny lidi v celé Americe, daleko detailněji prohlížet úplně všechno, co kdo má u sebe a dělat o tom záznamy. A zmanipulovaní lidé skutečně radši ztratili zbytky soukromí.. Teď si vezměte, že celá akce šla z peněz daňových poplatníků, že každý Američan svou ztrátu soukromí a nezbytné státní vybavení na její zpracování ještě zaplatil!

Terorismus není dílem islámu. Zabití nevěřícího je skutečně bráno za jakési plus u Alláha, ale to většina stoupenců islámu již po mnoho generací nebere vůbec vážně. No vždyť si představte, jak by to asi vypadalo, kdyby to vážně brali!! Protiamerická propaganda v muslimských zemích je obdobou protimuslimské propagandy v Americe, je to zase jen forma studené války.

Všechny události v této válce opět drží v rukou židé, protože to je způsob, jak vydělat nejvíce peněz, a ovládnout největší část světa. Ten způsob je jejich, a i když jej používají i mnohé další spolky, chová se to téměř vždycky jako židovská frenčiza a opět jde o výtěžek židům.

To je důvod, proč se terorismus málokdy zvrhne ve válku, i když normálně by k ní v současném stavu lidstva přímo vedl. Je z toho poznat, že to všechno někdo dokonale ovládá. A ta dokonalost je dána něčím, vrcholnou formou terorismu neboli „zpravodajstvím“ v nejrůznějších médiích.

Je úplně jedno, co se kde na světě stalo nebo kolikrát ani nestalo, podstatné je, co se vám o tom řekne, kdo vám to řekne a jak to podá. Většina z vás proti tomu nemá nejmenší šanci, i kdybyste tisíckrát vyhodili televizi a nikde nezahledli žádnou zprávu, protože to čtou nebo vidí všechny ty miliony lidí okolo vás a vyzarují to do éteru, a chtějí, neviditelná ústa to všechno vyžirají.

Jsou to obrovské pohyby energie, kterých nemáte možnost se neúčastnit, protože nikdo z vás se nedokáže vypojit z kolektivního vědomí. A jelikož ta energie má přesný náboj, víte v podvědomí všichni, o co jde.

Je to po tisíciletí vyvíjený a osvědčený způsob, jak vás přinutit myslet a cítit stejným způsobem, jak vás zapojit do vysávající války příběhů.

Resumé a srovnání

Resumé je hrozně jednoduché. Systém obětí, tak jak je děláte, jde přímo proti vám.

Since ten dojem nemáte, protože nikdy neobětujete sebe, vždycky nastrčíte někoho jiného, ale jednak si tím tvoříte příslušnou karmu, což je totéž, jako byste to udělali sobě, ale hlavně nežijete svůj život, protože svým směrem posíláte cizí energii, zatímco někdo jiný posílá vaši energii směrem jeho záměru. Následkem toho si všichni připadáte jako oběti a máte odpovídající, to jest nefunkční a nelidský postoj k životu a k Zemi.

Z našeho pohledu je to, jako byste si hráli na schovávanou. Neumíte se postavit za své cíle, proto za ně stavíte jiné, a protože to tak dělají „všichni“, nepřijde vám to ani divné. Co takhle se vzpamatovat?

Ke srovnání si vezmu výňatek z poselství od jednoho australského kmene:

Domorodci si s sebou nenesli žádné zásoby, neseli žádné plodiny ani nic nesklízeli. Kráčeli rozžhavenou australskou pouští s vědomím, že každý den obdrží v hojné míře dary světa, a nikdy se nedočkali zklamání.

Pochopila jsem, že domorodci nikdy nepovažovali jídlo za samozřejmost. Vždy o něj nejdříve požádali, očekávali, že se objeví, a také tomu tak bylo. Přijímali však každý pokrm s vděčností, kterou patřičně projevovali. Členové kmene zahajují každý den tím, že poděkují Božské Jednotě za dnešní den, za sebe, za své přátele a za celý svět. Někdy požádají o určitou věc, ale i taková prosba vždy zní následovně: „Je-li to k mému nejvyššímu dobru a pro dobro všeho živého.“

Opravdoví Lidé mi vyprávěli, jak absurdní jim připadalo, když misionáři trvali na tom, že se jejich děti musí naučit sepnout ruce a v dvouminutovém tichu vzdát díky, než se pustí do jídla. Oni jsou přece naplněni vděčností od okamžiku, kdy se ráno probudí a po celý den nikdy neberou nic jako samozřejmost! Jestliže misionáři musí učit své vlastní děti vděčnosti, něčemu, co je všem lidem vrozené, měli by se vážně zamyslet nad svou vlastní společností. Možná že sami potřebují pomoc.

Nemohou také pochopit, proč jim misionáři zakazují dávat poplatky zemi. Každý přece ví, že čím méně si toho ze země vezmeme, tím méně jí toho dlužíme. Opravdoví Lidé nevidí nic barbarského na splácení dluhu nebo projevování vděčnosti zemi tím, že na ni necháme ukápnout několik kapek vlastní krve.

Marlo Morgan, Poselství od protinožců

Z těchto několika slov zřetelně vysvítá, že systém obětí, na kterém jste si založili civilizaci, je pravým opakem lidství. Je to opak důvěřivé prosby, která vede k vděčnosti, je to násilí, které vede k násilí.

Je to zneužití vesmírného principu reciprocity, je to vnucení platby, která někoho donutí vám splnit, co jste si něm vynutili, a ještě ta platba není vaše.. platíte cizími životy, cizí energií. Můžete si domyslet, že bytosti, které takovou „platbu“ přijmou nebudou nijak povznášející, a nebudou s vámi hrát fér hru.

Nezapomínejte, že to, co jíte je to, co jí! Analogicky pojato, to, čemu vnucujete je to, co vám vnucuje! To je také jeden vesmírný zákon, a z tohoto zákona obětismus není žádnou výjimkou.

Systém vděčnosti

Počítejte s tím, že systém obětí budete muset dříve nebo později úplně zrušit, a je na vás, jestli to v zájmu postupu do vyšší dimenze uděláte dobrovolně, nebo zůstanete stejnými a přijde to k vám jako karmický dopad vašeho násilí, jako betonová stěna, která vás rozmačká, pokud si nepovolíte nápravu.

Za tímto účelem vám postavíme před oči způsob, který funguje.

Uvedený kmen žil přesně tím způsobem, jakým žijí všechny vyšší civilizace. Veškeré své znalosti s vámi sdíleli, ale vy jste je označili za primitivy, vzali jste jim všechno, co měli, i půdu pod nohama, donutili jste je stáhnout se na poušť, kde podle vás člověk nemůže přežít, a oni tam nejenže přežili, ale ještě vám předali své poselství a část vědění aspoň ve formě knihy.

Dokážete to však přijmout?

Odpověď je dána tím, jestli něco sdílíte, něco, co vytváříte sami. To je lidský způsob vytváření společnosti, a vede ke globálnímu blahobytu. Blahobyť vzniká tím, že každý člověk tvoří něco, k čemu má nadání a co ho zároveň uspokojuje a těší, a výsledky sdílí s ostatními. Pak může přijímat výsledky ostatních.

Toto jednání plodí hrdost, hrdost plodí vděčnost, a vděčnost ve vás způsobuje pokoru, pravou pokoru, což je výraz pro účast na Stvoření. Tato účast otvírá srdce, ze srdce začne vytékat soucit, který vás s tím Stvořením spojí. Spojení, to je Láska.

Z této Lásky se jmenovaný kmen za posledních mnoho tisíc let vůbec nevzdálil, proto jeho členové neměli nouzi ani na poušti. Ono totiž není možné, aby se živá planeta nepostarala o tvory, kterým dala tělo, když si jí váží a jednají s ní s úctou, láskou a vděčností. I to je jeden zákon.

Vaše Země by se stejným způsobem starala i o vás, a ve skutečnosti to jistými nenápadnými způsoby dělá. Nemůže se o vás starat normálně, protože ji máte za mrtvou hmotu a ona nesmí narušit vaši svobodnou volbu utrápit se třeba hladem, nouzí, nebo třeba nedostatkem lásky neboli strachem.

Je to tak. Sdílení vede k lásce, systém obětí ke strachu. Z lásky vyplývá blahobyť, ze strachu nouze. Tou trpíte všichni, i vaši nejbohatší jedinci mají neustále strach, že to, co mají je ještě příliš málo, a že o něco z toho přijdou a jejich plány budou ohroženy.

Jste na tom všichni stejně. Jste všichni ovládáni bezmezných strachem. Strach je nepřítomnost lásky, a podle toho to na vaši planetě vypadá. Z vašeho strachu vyplývají veškeré vaše akce, což znamená, že jako reakce se k vám může vrátit zase jenom strach, nic jiného.

Pokud to chcete změnit, musíte se zastavit, uvědomit si svůj strach, podívat se na něj a prohlížet si ho tak dlouho, dokud nezmizí. Pak přijde uklidnění a s ním prvé záchrany lásky. Pak teprve udělejte, co jste před zastavením měli v plánu, pokud se to s láskovým postojem slučuje a tedy pokud je to ještě žádoucí.

Začněte prostě dělat všechno s láskou, ať už to pro vás v tomto okamžiku znamená cokoliv. Tím si přitáhnete lásku do života, a ta vám pomůže srovnat se s pravdou a zbavit se strachu nadobro.

A začněte s tím co nejdříve..

STARÁ PROROCTVÍ

Ohledně našeho dnešního světa je mnoho dohadů, kam to spěje, kdo to má v rukou, jak se to dá ovlivnit a s čím při tom počítat. Velkou paseku nám v tom nadělala různá proroctví z dob, kdy ještě Andělé běžně chodili po Zemi mezi lidmi a pár vytipovaných jedinců vzali na kosmický výlet časem, nebo jim ho přinesli do jeskyně.

Přitom tu paseku nenadělala ani tak ta proroctví samotná, jako spíš jejich výklady, některé přirozené, jiné přitažené za vlasy, potažmo za leccos jiného, některé účelově sestavené, některé úplně smyšlené atd. Můžeme je rozdělit na dva druhy: zastrašující a varující.

Samotné slovo proroctví znamená "slovo o tom, co jsem viděl", a účel toho kterého slova je dán významem výrazu pro-rokování. Rokování je dnes přeložitelné jako diskuze, takže termín proroctví můžeme přeložit jako téma pro diskuzi. Není to nic víc, a nic méně.

Spousta lidí si ale drží předsudky, že co proroctví, to konec světa. Je pravda, že konec světa, a vlastně jakákoliv katastrofa je oblíbené téma, ne sice moje, ale je až k nevíře, kolik lidí a kolikrát i pokročilých duchovních autorů se koncem světa ve svých dílech zabývá a krmí se lidským strachem z toho plynoucím. Ach ta panika.. taková nechutná energie..

Konec světa?

První, co si člověk musí ujasnit, že není důvod k panice. Panika rozhodně není nic, co by při konci světa někomu mohlo nějak pomoci. Připomenu zde svou oblíbenou větičku: „To, co housenka nazývá koncem světa nazývá Mistr motýlem“. Autorem je Richard David Bach, a já s ním vřele souhlasím.

Když si odbouráme paniku, mohli bychom se snad už opatrně zamyslet nad významem obratu konec světa. Konec znamená nějakou změnu, svět.. co pro koho znamená svět? Lze tohle vůbec zobecnit? Ale proroctví mluví obecně, o něčem, co se týká celého lidstva, tak se to musí dát zobecnit. Ale jak?

Mohli bychom možná říct, že jde o konec světa, jak ho známe. Je pravda, že současný stav je nevyhovující a že změna je nutná, už pro to, kolik lidí po ní dnes a denně volá. Většinou sice pro změnu nic moc nedělají, protože lidé se změně bojí, ale volá po ní kdekdo. To už je mocná příčina a může vyplodit mocný následek. Nehledě na to, že po změně nevolají jen lidé..

To už jsme u zákona příčinnosti, a ten praví, že příčina se rovná následku. Platí pro každého jednotlivce zvlášť, pak pro každou skupinu, pro jakýkoliv kolektiv, město, národ, kontinent.. tedy co dělá jednotlivce, obdrží jednotlivce, co dělá stát, vrátí se státu, poměřeno děním na celém kontinentu a v kontextu toho, co postihne planetu. No nazdar..

..kam se odstěhovat?

No dobrá, paniku nebrat :D Můžu si zkusit odvodit reakci na současné chování lidstva, podle toho, co už znám a umím. Takže do toho (na mé otázky odpovídají Plejád'ané):

Plejádský pohled

Způsobilo lidstvo nějaký konec? – Ano, lidstvo vyvraždilo celé národy, živočišné druhy, rostlinné druhy, drancuje strašným způsobem Zemi a zbytky Přírody. Dalo by se říct, že lidé zabili Přírodu, protože z utržených ran se bez cizí pomoci Příroda už nevzpamatuje, rovnováha jejího společenství je v nenávratnu, a teď ji ještě dobíjejí.. chemií, neúctou, zlovolným myšlením.. týká se to všech rovin. Lidstvo tedy čeká svého druhu konec.

Způsobilo lidstvo nějaké utrpení? – Ano, dnes a denně, všude, kam se podíváme. Lidstvo čeká strašné utrpení.

Pomáhá někde lidstvo? – Ano, ale to jsou jen jednotlivci. Někteří pomáhají Přírodě, někteří jiným lidem, někteří duchům, někdo to kombinuje. Může se stát, že jednotlivci obdrží pomoc, ale nikdo nezaručí, že ji budou schopni přijmout. Lidstvo jako globál pomoc obdrželo, včetně všemožných varování, a málokdo si toho vůbec všimnul, a skoro nikdo to zatím přijmout nedokázal.

Tyhle tři otázky mi zatím stačily. Budeme muset jít holt o něco hlouběji. Ne že by se mi chtělo..

Takže lidstvo globálně způsobuje utrpení, způsobilo nejružnější konce, to vše za použití násilí, pomáhají jen jednotlivci a jen těm se může dostat pomoci, kterou ale nemusí být schopni přijmout. Jednotlivci jsou zároveň součástí lidstva, ale jelikož sami nepomáhají, vůbec pomoc nevidí. To je teda síla.

Co se týká pomoci, máte k dispozici prorocství, mnoho poselství, mnoho lidí, kteří chodí mezi vámi a léčí, co se dá, ale vy na nic nereagujete, a když reagujete, stojí to ty, kdož vám pomáhají čest, uvržení v hanbu, zavření do blázince, a kolikrát i život. Tak co byste chtěli?

Z našich dětí, ze živoucích darů vyšší civilizace jste udělali padlé Anděle. Totéž jste udělali se Sluníčky a s dalšími podobnými dary zase z jiných civilizací. Způsobujete jeden konec za druhým – proč by se vám to nemělo vrátit? My vám karmu rozhodně zadržovat nebudeme. Vy si ji ještě chvíli zadržet můžete, ještě máte pár měsíců na přípravu, ale pak se budete muset srovnat s tím, co jste vytvořili.

A to, co jste vytvořili je poušť. Fyzická, mentální, emocionální. Vytvořili jste hlad. Dopustili jste, aby hladověly celé národy, a dopustili jste to vědomě. Dopustili jste, aby vymřely národy, které měly jinou víru, názory, moudrost. Některé jste sami vyvraždili. Mučili jste lidi a mučíte dodnes. Víte to, nebo to máte možnost vědět, ale nic s tím neděláte. To co se děje ve věznicích s vězni, ve vojenských táborech se zajatci, co se děje na trhu s bílým masem, v rodinách s dětmi, zvířaty atd., to nemá s lidstvím nic společného.

Rozbili jste atom. Nemáte žádnou úctu k základnímu stavebnímu prvku našeho vesmíru. A jen co jste se ho naučili rozbíjet, používáte to k zabíjení lidí, nebo k jejich týrání nesmyslnou hrozbou jaderné války, která by nejen vyhubila vše živé, ale poškodila i značnou část naší galaxie.

Byli jste stvořeni jako správci Živoucí knihovny našeho vesmíru, správci planety Země. A jak jste se svým správcovstvím naložili? Zdá se vám, že si nezasloužíte stejné zacházení?

Hazardujete s genetikou, a jste na nejlepší cestě způsobit největší katastrofu všech dob. Nemyslíte, že je nejvyšší čas vás zastavit?

A co je nejhorší? Váš vztah k životu. Na vaší planetě každý den mizí stovky až tisíce lidí. Vědět to víte, ale pátrali jste někdy po tom, kam ti lidé mizí? Mizí na obrovském, celosvětovém podzemním trhu, kde se ti lidé prodávají. Jeden příklad za všechny: zakládáte spermabanky, tajně z nich vybíráte semena, oplodňujete jimi uloupené ženy, které musí родit jedno dítě za druhým, a ty děti používáte k pokusům, k magickým obřadům nebo na orgány. Karma těch dětí je i karmou vaší, karma uloupených lidí také. Atd., atd., atd.

Jste krutí a vaše karma je hořká.

My to vidíme tak, že konec světa, ať už si pod tím obratem představíte cokoli, je pro vás jedinou skutečnou možnou pomocí, takovou, která jediná vám dokáže zabránit padnout ještě hloub.. někam, odkud už není návratu. Tam, kam jste svou „výchovou“ poslali naše děti.

Andělé na oblacích

Tak znovu. Konec světa jako jediná možná pomoc, to mi asi bude chvíli trvat, než toto Plejádské dobrozdání ohledně naší civilizace strávím. A ještě ta nezbytná douška „ať už si pod tím obratem představíte cokoli“. To by jednomu skoro nahnalo strach. Ještěže jsme se domluvili, že nebudeme panikařit..

No, kudy začít? Začnu zase jedním výrokem Plejád'anů: „Nikdo se zdravým rozumem nebude zpochybňovat práci a vývoje Ericha von Dänikena, ani poselství všech ostatních kontaktérů. Není sice nutné hned všemu věřit, ale je velmi nemoudré se čemukoli uzavírat.“

To se týká Adamskeho, Hesemanna, Dibitonta, u nás Bendy a mnoha a mnoha dalších. Napsali pro nás spoustu knih, v nichž lze najít spousty podnětných myšlenek, a většina z nich se shodne v tom, že lidstvo čeká jakási změna, buď po dobrém, nebo po zlém.

No a pokud se nebudeme uzavírat těmto zdrojům, nebudou pro nás stará proroctví tak stresující, protože přestanou být nesrozumitelná. V podstatě zjistíme, že jsme už po dva tisíce let neustále varováni, že míříme ke katastrofě, a pokud se jako lidstvo nezměníme, budeme si jí muset projít. A že by to nemuselo být nic příjemného.

V biblické verzi najdeme ještě zmínku, že někteří budou zachráněni. Musím říct, že to je na celé věci to nejvíc matoucí, a mám určité pochybnosti o tom, že to patřilo do původního znění, už proto, že je záchrana slibována dobrým věřícím. Věřící je od slova věřit, a věření je potenciální reakce na lež. Je to opak od vědění, což je znalost pravdy. Na druhou stranu u kontaktérů najdeme zmínky o lodích, které jsou připraveny pojmout vytipované lidi a někam je odvézt.

Dobrym věřícím je však v bibli slibována destinace v El Doradu neboli ve Zlatém městě, což u mě budí ještě větší pochybnosti o tom, že by se opravdu jednalo o záchranu. Všichni známe pohádku o mamonáři, jehož největším přáním bylo, aby se všechno, čeho se dotkne proměnilo ve zlato.

Když mluvím o lodích, myslím tím lodě vesmírné, řízené tzv. mimozemšťany. Däniken vcelku příhodně přirovnal někdejší lidstvo a jeho popisovací schopnost k situaci, kdy by středověký člověk popisoval dnešní stroje. Ale jelikož se mi jeho příměr nechce hledat, mám tu svůj vlastní.. jak by příkladně takový žnec s kosou a srpem popsal kombajn? Jestli ne jako ohromnou nelidskou obludu s tlamou plnou čepelí, produkující pekelný dým a řvoucí, až se zem otrásá?

Analogicky vzato oblak, který nese lidi je něco jako letadlo, a jelikož to přiletělo z vesmíru, je to v dnešním jazyce vesmírná loď. Kdo ji řídí a jaké má úmysly, to je věc druhá, za jakým účelem odvezou člověka, ukáží mu pohled na jednu verzi budoucnosti Země a lidstva, je věc ještě úplně jiná.

A jak se dobrat pravdy? To jediné, co můžeme udělat je obeznámit se s problematikou, udělat si nějaký obrázek a vyvodit z toho důsledky, ne samozřejmě pro lidstvo, ale každý sám pro sebe. Ono to úplně stačí.

Tak třeba pro mě je podstatné, že i v novějších materiálech je zmiňována ta možnost „po dobrém“.. pokud ještě existuje. Takže jsem se jí trochu zabýval, samozřejmě ve srovnání s tou možností jinou, a něco z toho celého procesu sem dávám k dispozici.

Jaké jsou ty šance na „po dobrém“? – Mizivé, a vzhledem k času, který ještě máte skoro na nule..

No dobrá, zkonzultujeme ještě jiné zdroje. Kde znám dobu kontaktu, uvedu dobu kontaktu, popřípadě vydání knihy..

George Adamski

Uvnitř vesmírných lodí – 1954

Vý lidi na Zemi vlastně nechcete být k sobě tak krutí. Je to způsobeno nedostatkem sebepoznání, který vás činí slepými a netečnými k zákonům vesmíru, jehož jsme my všichni nedílnou součástí.

Ve svých rodinách tolik hovoříte o lásce, kterou k sobě navzájem cítíte. Avšak tato údajná láska se často ukazuje jako vlastnická moc, která vede až k nevolnictví. Nic nemůže více odporovat opravdové svobodné lásce. Pravá láska v sobě chová vzájemný ohled, porozumění a důvěru. Tak jak je láska známa v jiných světech a jak se projevuje, neobsahuje nic z falešné touhy po vlastnictví, která na Zemi lásku zcela znetvořuje.

My rozumíme láskou vyzařování Srdce Božího, které proniká všechno Stvoření a zvláště člověka vůči všem formám života bez jakékoli výjimky. Ve skutečnosti není možné dávat přednost jedné živé formě před druhou.

Podívej se na znetvoření pozemské lásky, k němuž dochází jen proto, že člověk nerozumí ani sobě ani svému nebeskému Otci. Následkem této neznalosti jdou lidé do válek a bez milosti vraždí lidi jiných národů, jiné rasy, jiného náboženství, aniž chápou, co činí. Pro nás lidi z jiných světů je nepochopitelné, proč si lidé Země nemohou uvědomit, že vzájemné ničení nejen žádný problém nevyřeší, nýbrž přinese světu ještě další utrpení. Bylo tomu tak vždy a tak to zůstane stále. Vaše vědecké znalosti předběhly tak daleko váš sociální a lidský pokrok, že tento odstup musí být co nejrychleji překlenut. Lidé Země znají hrůzostrašnou moc a sílu bomb, které hromadí, aby jich použili proti sobě navzájem. Nicméně se stále přibližují k nepředstavitelnému světovému krveprolití. Pro nás je to naprosto nelogické.

Ve skutečnosti nejsou na Zemi lidé, kteří by byli od přírody zlí. To neexistuje nikde ve vesmíru. Když, jak někteří z vás říkají, se život na Zemi zdá být peklem, pak na tom nesete vinu sami.

Nikdo nemá právo svého bližního přehlížet, urážet nebo dokonce zabíjet jenom proto, že je mu cizí. Stanovili jste přece na Zemi jeden den, ve kterém si připomínáte bratrství mezi lidmi a hovoříte o otcovství Stvořitele. Ale v úplném rozporu k jednání, které by muselo z takových osvícených projevů vzejít, maříte čas a sílu tím, že hledáte stále rychlejší a účinnější prostředky vzájemného ničení. Není absurdní, když prosíte Boha Otce, aby vám dal požehnání k takovému nemilosrdnému ničení?

My slyšíme tyto modlitby, které vycházejí z vašich chrámů, od vašich vládních činitelů, z vašich domovů a z vašich bitevních polí. Což opravdu nevidíte, jak daleko jste zašli ve svém bláznovství ?

Pokud budete takto žít dále, oddělení jeden od druhého, budou se vaše starosti a utrpení jen množit, když totiž usilujete o život svého bratra, pak zase usiluje někdo druhý o život váš. To je význam slov, která kdysi vyslovil Ježíš Nazaretský. Pomyslete na to, co řekl: „Zasuň meč do pochvy! Neboť kdo s mečem zachází, mečem také sejde.“ Pravda těchto slov byla vždy znovu v lidských dějinách potvrzována.

Giorgio Dibitonto

Andělé v hvězdných lodích – 1980

Není to poprvé, kdy jsme zvolili tento způsob setkání s lidmi. Po celá tisíciletí jsme navazovali kontakt s vámi prostřednictvím našich létajících disků a kosmických lodí. V Písmě svatém můžeš číst, že Pán hovořil k lidem z oblaku; a ty dnes prožíváš to samé, co prožívali vaši otcové v dřívějších dobách. Odedávna k vám přicházíme z prostorů kosmu a přinášíme vám pomoc a záchranu.

... v tom okamžiku jsem mohl zřetelně vidět vnitřek létajícího disku tak, jako by se ke mně přiblížil a stal se průhledným. Uprostřed této kopule stál Rafael a vztahoval ke mně ruce. Měl na sobě dlouhou řízu, která sahala až ke kotníkům...

Je velmi krásná! Vaše Země je jedna z nejkrásnějších ve vesmíru a přesto se nyní nad ní vznáší nebezpečí, že bude zničena následkem egoismu a pýchy těch, kteří jsou ochotni podstoupit riziko jejího zničení. Od dávných dob se snažíme vám pomoci, snažíme se, abyste se vyvarovali všeho špatného, všeho toho, co nyní připravujete na Zemi; snažíme se, aby vaše konání směřovalo k dobrému. Všechno to ale děláme s ohledem na vaši svobodnou vůli a váš svobodný vývoj. U nás neexistuje žádné násilí a touha ovládat druhé.

Jestliže lidé neuznají své omyly, brzo se začnou odehrávat události s dalekosáhlými těžkými důsledky. Ty byly v písmech předpověděny a mnozí o tom vědí. Ale bohužel většina z nich tomu nevěří a myslí si, že to, co bylo napsáno, je jenom nějaká báj, že je to řečeno pouze obrazně.

Všechna proroctví, která kdy byla dána lidem schopným dále je nést a rozšiřovat, se blíží vyplnění. Většinou byli tito lidé vysmíváni, nepochopeni, pronásledováni a dokonce zabíjeni. A přece se jejich slova pokaždé vyplnila.

Tolik bolesti by si lidé ušetřili, kdyby se vzdali své pýchy a používání násilí. Kdybyste se zřekli toho, používat zlo, abyste jím bojovali proti jinému zlu, byla by vaše cesta značně zkrácena a dělali byste velké a rychlé kroky směrem k dobru.

I když se však podaří zabránit nejtragičtějším okamžikům v historii Země díky dobrotě Stvořitele a našemu zásahu, bez kterého by události předpovězené v Písmu vši tíhou dopadly na její obyvatele, v každém případě Pán přijde a my s ním, abychom učinili konec zlu na Zemi a evakuovali ze Země všechny ty, kteří musí být zachráněni, než přijde konec.

Pravé skutečnosti jsou skutečnosti ducha, nikoliv skutečnosti hmoty. Když s vámi hovořím, mám vždy na mysli především tyto duchovní skutečnosti. Velká válka (Harmagedon), která dosud neměla v dějinách této planety

obdobu, bude pouze bledým obrazem zpusťování, kterého se nepřítel v duchovním smyslu dopustí na Otcových dětech. Pro tyto původce zla a ničení nebude žádné omluvy. Neboť se již udála taková zjevení, že jejich ohlas již musel dosáhnout i slepé a hluché.

Vanessa Dargomm

Horský štít

Vidím řeku. Její voda je kalná, jako by se teprve uklidňovala po rozsáhlých záplavách. Nikde není vidět lidí. Ale jsou tady. Jen dobře ukrytí. Nevím proč. Ale ve vzduchu je cítit napětí. Jako by někdo nebo něco rozsávalo smrt.

Není to hmotné. Je to virus. Přináší lidem zkázu. Činí z nich zvířata bez zábran a morálky. Na vícero místech, na území velkém asi 100 km² byly vypuštěny sondy, ze kterých vypadly světle zelené granule. Jejich povrch na vzduchu zoxidoval a umožnil tak postupné uvolňování viru do vzduchu.

Napadá určitou část nervové soustavy. Ne celý organismus. Usazuje se především v hypotalamu a blokuje přísun informací k ostatním částem mozku. Z lidí se postupně stávají tvorové horší než divoká zvěř. Není nic, před čím by se zastavili. Ani příslušníci vlastního rodu si před nimi nemohou být jisti. Nenapadá všechny lidi. Jen ty, kteří k němu mají potřebné dispozice. Určitý gen v jejich DNA. Jen přirozená imunita mu může zabránit v tom, aby se šířil organismem. Nic jiného nevímám. I ti, kteří jej vytvořili, musí být chráněni speciálními obleky, aby se nenakazili.

Vir je výsledkem spolupráce dvou ras. Ti jedni vypadají jako lidé. Jsou od nich k nerozeznání. Ti druhí jsou malí, drobní, mají široké černé oči a lehce našedlou kůži. Je určen k ovládnutí. V lidském těle zmutuje a vytvoří něco, co splyne s genetickou výbavou každého jednotlivce a zapadne tam jako kostička puzzle. Člověk pak není sám sebou. Zastavuje se mu možnost spojovat se s vlastní duchovní podstatou, ztrácí půdu pod nohama, je nejistý a stává se velmi snadno ovlivnitelným.

... tady člověk nemá vůbec nic jistého. Ani ten, komu dnes věříš, už zítra nemusí být tím, kým je teď. Nutí tě to prostě spoléhat jen sám na sebe...

Přiletí si sem kde kdo a tvrdí, že je tu pro nás. V okamžiku, kdy budou lidé v tísní, přijmou pomoc od kterékoliv bytosti. Kdo jim ale zaručí, že se nestanou jenom genetickým materiálem, nebo otroky. Mám z toho hrozně špatný pocit. Podle čeho se pozná, že nabízená pomoc je myšlena upřímně?

Je asi zbytečné to probírat teď, protože tohle je jenom jedna z mnoha variant. Bylo nám řečeno, že tady se situace mění ze dne na den a není možné s určitostí říct, co bude zítra. Bude se to muset řešit až k tomu dojde. Už bylo tolik prorockých předpovědí a kolik z nich se naplnilo? Já osobně si myslím, že se to nestane.

Jsem Amodiem. Sledujeme život na Zemi mnohá staletí, ale dosud jsme nepochopili základní princip vašeho bytí. Proč žijete? Proč jste přijali fyzická těla, když vůbec netušíte, k čemu vám byla dána?! Každé zrození má svůj význam a ne malý. Je možností, jak získat vlastní zkušenosti a o ně se pak opírat v dalších existencích. Vy odvrhujete všechno. I sami sebe. To nechápeme. Jste skutečně vrcholem evoluce, jak říkáte, ale nejste vlastně ničím! Jste fyzickou koulí, valící se životem, která po jistotu ničí vše, co jí přijde do cesty a která není ochotná nést následky svého chování. Měli byste se učit od dětí. Těch nejmenších, ne starších než čtyřletých. Ti se dívají na svět ještě očima Boha, nejsou zatíženi předsudky a vidí i to, co vy považujete za výplod fantazie. Jste skutečně jako nákaza. Každý, kdo neodpovídá vašim smyšleným konvencím, je nemilosrdně zničen. Když ne fyzicky, tak alespoň ekonomicky nebo lidsky. Je postaven na okraj společnosti a má stejná práva jako zvíře. Tudíž žádná.

Nechápeme smysl vašeho snažení, které je zaměřeno na požitky, ego a malichernosti. Nejste první civilizací, která se vlastními silami dopracovává ke zkáze. Snad tady hraje roli i to, že máte základy v mnoha odlišných mimozemských kulturách. Některé vaše národy jsou mírumilovné, jiné bojovné, toužící po moci a majetku druhých. Příliš mnoho ras zanechalo na Zemi své značky v podobě lidí, odpovídající jim svým založením. Tím byl dán váš zánik už na samém počátku vaší existence.

Ale přesto všechno jste měli možnost za tisíce let poznat, co je to dobro. A ten, kdo pochopil, musel zemřít. Jako kacíř, nezaboh a antikrist. Jste zářným příkladem toho, jak technický rozvoj ničí duši a vede k marnosti. Vaše duše budou potřebovat staletí životů, než se dokáží očistit od nánosů bahna a budou schopny se dívat na svět očima duchovních bytostí.

Poselství lidstvu

1. Moje změny na zemské rovině budou konečné a úplné.
2. Nic na této Zemi nemůže zastavit Moje plány.
3. Moje spojky jsou vedeny dokonale a přímo. Proto se nestane nic bez Mojí absolutní vůle.
4. Když se klíče dostanou do správných rukou, otevřou se brány dokořán a Já se poté brzy projeví. Lidstvu ať je dáno plné světlo. Všechno je dobré.
5. Každý přijme světlo pravdy, až nastane čas. Nikdo se nemůže vyhnout Mé vůli. Všechno je dobré. Klid vám.
6. Můj vesmír je dokonalý. Nic nemůže být změněno.
7. Nic se nemůže vyhnout Mé vůli. Nic Mi nemůže zabránit dokončit Moje dílo.
8. Každý má úplnou svobodu. Nikdo nebude nucen snášet jakoukoliv formu násilí.
9. Veliké světové události brzy nabudou obrátky. Nenechte se zmást. Je to konečné a je to Moje vůle. Dodejte si odvahu – důvěřujte. Všechno je v Mých rukách.
10. Tyto události začnou v Číně. Rozšíří se do Ruska a Evropy. Svět bude infernem pekla, z něhož vznikne Moje království jako pták fénix. Já jsem fénix.
11. Když události dostanou spád, nastane velké utrpení. Je to nutné a nesmí vás to trápit. Všechno a každý je v Mých rukách. Nikdo nemůže uniknout Mé vůli v naplnění svého osudu. Nikdo ale nebude trpět nouzí. Můj plán je dokonalý. Všechno bude pro tento průběh akce připraveno pečlivě. Každý bude umístěn tam, kam duchovně patří. Můj dům má mnoho rezidencí. Mám pokoj pro každého. Někdy je však nezbytné určité třídění.
12. Do vaší mysli nikdy nesmí vstoupit nejistota. Všechno musí fungovat, aby se v místě a v době, kterou jsem určil, mohla splnit Moje vůle.
13. Do budoucnosti se dívejte s důvěrou. Nic nebylo necháno náhodě. Moje vůle je konečná a absolutní. Všechno je dobré.
14. Moje jméno je zatím pro vás Orthon (Orton). Ovšem Nejvyšší z Vysokých, Jeden a Jediný, Nejpravdivější z Pravdivých je mnou reprezentován.
15. Já jsem vždy s vámi.
16. Já jsem Život a Pravda.
17. Důvěřuj mi bezvýhradně. Všechno je dobré.
18. Zásada duchovní hierarchie musí být pochopena a zcela chápána. To je nezbytné pro to, aby se vytvořila duchovní reforma, která bude nyní na Zemi zavedena.
19. Všechno, co Člověk dostal, mu bylo dáno námi. Představa byla taková, že tyto věci by měly být užívány, nikoliv zneužívány, libovolným způsobem. Proto byli na zemskou rovinu posláni duchovní ručitelé.
20. My, kteří také obýváme vesmír, ať už na duchovní nebo na fyzické úrovni, musíme trvat na absolutní záruce, že síly, které budou nyní lidstvu dány, nebudou použity tak, aby překážely Mému vesmírnému plánu.
21. Stane se mnoho úžasných věcí. Věcí, které by lidské bytosti nebyly schopny pochopit. Jelikož nedokáží k jejich podstatě proniknout, neodvážejí se jim věřit. Netrapte se! My přesně víme, co děláme a co potřebujete. Všechno a každý bude změněn najednou. Nikdo nic nepozná. Ani sebe samého ze dne na den.
22. Mnozí lidé dnes cítí, že se blíží velké změny. To způsobuje nervozitu, která má za následek vzrušení. V jejich životě tak dochází k disharmonii.
23. Někdo vyhledává léky. Jejich užívání by měl omezit, aby vystoupil z každodenních životů a dosáhl umělého blaha, které je odděleno od reality jako duchovní projev vyjádřený lidstvem.
24. Všechny druhy povzbuzujících prostředků, které jsou vám známy, budou brzy zcela zbytečné. Povzbuzující prostředek, který bude nyní zaveden, je duchovní. Jeho účinek bude mnohem působivější než jsou různé formy

povzbuzujících prostředků, jimž lidé holdují.

25. Dovolte mi ujistit vás, že až bude změna hotova, hodně z toho, čím se zabýváte na výrobním základě, zmizí. Takovým způsobem se uvolní ohromné síly energie pro práci daleko lepší, než je lidstvu doposud známa.

26. Všechno, co Člověk v budoucnu získá, co se týče technických vědomostí a schopností, stejně jako změna jeho pochopení matematiky, bude dáno NÁMI. Nemůžeme dovolit, abyste k tomuto poznání došli v současnosti. Vaše duchovní zralost musí být absolutní a dokonalá. Musí nastat dříve, než vám můžeme takové poznání zpřístupnit. Dostanete hodně. Bude dosaženo ohromných výsledků. Uvidíte celou vesmírnou rovinu v úplně novém světle. To budou Nová Nebesa a Nová Země.

27. Vyprávíte-li o lidské vědě, mohli byste hovořit o lidské slabosti. Ten, kdo si myslí, že ví, nepochopil nic. Ten, kdo hledá, pochopil všechno.

28. Ve všech oblastech jsme po dlouhou dobu museli dbát na to, aby energie a síly, s nimiž pracujeme od doby, kdy začal čas, nepadly do rukou Člověka. Bylo by to pro Něho zhoubné. Proto se nedožijete uvědomění u žádného z vašich vědců. Nesmějí je pochopit dříve, než nastane čas.

29. Předtím mnozí z těch, kteří jsou nyní na Zemi vybráni, obdrží projev naší fyzické roviny působící na rovinu duchovní. Tomu je nutno porozumět v tom smyslu, že to není jen Zem, která je fyzickou rovinou ve Vesmíru. Existuje hodně fyzických rovin. Nejen v Galaxii, do níž patříte vy, ale v tisících galaxií, které ve vesmíru jsou. Člověk si myslí, že se do Vesmíru může dívat zrcadlovými teleskopy. Dovolte mi říci, nevidí ani milimetr z toho, co skutečně obsahuje.

30. Kdybychom se spokojili s duchovní změnou pozemské roviny, bylo by to špatné. Kdybychom se spokojili s její fyzickou změnou, bylo by to také špatné. Duchovní a fyzické změny jsou vzájemně těsně svázány. To je naše vůle. Každá lidská bytost na světě to pochopí ve velmi krátké době.

31. V budoucnu budete schopni dělat věci a pořádat po vaší Zemi ve vašem Slunečním systému výlety, ano, dokonce v celé Galaxii, do níž patříte, věci a výlety, které v současné době nemůžete pochopit.

32. Poznání v oblasti fyziky, chemie a matematiky, které lidstvo získá, mu bude dáno duchovně. Všechno bude dáno Námi. Současně se na Zemi projeví fyzikální, chemické a matematické poznání. Bude to dílem lidí, kteří takové poznání ovládali tisíciletí.

33. Byli jste pozorováni dlouhou, dlouhou dobu. Nejen duchovně, ale i fyzicky. Mnohem déle, než jste sami tušili. Techniku a fyziku, která je vám nyní dávána, bude od této chvíle dovoleno používat pro blaho všech a všeho, co žije na Zemi. Váš způsob života změní charakter a formu. Díky tomu bude v budoucnu váš život harmonický. To je naše vůle. Není to jen pouze z naší strany. Musíte si uvědomit, že je to dar milosti.

34. Na Zemi se stanou věci, které se budou mnohým zdát kruté. Pro nás jsou zcela přirozeným procesem. Hovořili jste o očistě; my mluvíme o duchovní očistě. Když hovoříme o duchovní očistě, máme na mysli duchovní posun. To musíte pochopit. Nic, co bylo stvořeno, nebude ztraceno.

35. Nedovolte skeptikům, aby zmátli vaši mysl. Osobně se o ně postarám. Vy jděte ve světle, které vám dáváme My a které pro vás bude pravdou.

36. Všechno je božského původu. Věho, co má božský původ, dříve nebo později dosáhnete. Uvědoměním si Boha.

37. Všechno se stane tak rychle, že jen ti, kteří pochopili, budou v našem plánu po duchovní stránce zahrnuti. Uchopili jsme moc na Zemi. Budeme to my, kteří budeme v nejbližší budoucnosti všechno vést. Nedovolte vnějším věcem zmást vaši mysl. Nechte druhé jít v jejich světle.

38. Náš plán je konečný. To, zda se ten či onen zúčastní práce, která se má udělat nebo ne, je v této chvíli skutečně bezvýznamné. Mohu jen říci, že tisíce lidí jsou už do této práce zataženy a že další tisíce zataženy budou. Mnozí byli voláni, ale jen někteří byli vybráni.

39. My nikoho nenutíme dělat to nebo ono. Záleží na vaší svobodné vůli, zda nás budete následovat. My máme svobodnou vůli na to, abychom následovali vás.

(K tomuto jen poznamenám, že Orton je tzv. duchovní ručitel naší galaxie)

Vladimír Strejček

Planeta Logo

Je třeba si uvědomit, že ať to jsou války, revoluce, kriminalita, nepoctivost nebo mocenské boje, toto vše vyzařuje negativní vibrace do atmosféry takovéto planety a dále tyto vibrace pokračují do Vesmíru. Tyto negativní vibrace však svou negativní podstatou narážejí proti harmonickým zákonům Vesmíru, což automaticky vytváří protiklad, který vede ke změně negace v pozitivní a harmonické síly. Takže potom dochází ke střetnutí vibrace negace s vibracemi pozitivními, což vede k bojům a roztržštěnosti. Teprve až začnou ve vědomí lidí existovat vibrace kladné a harmonické, které nebudou v rozporu s Vesmírnými zákony, potom nebude třeba, aby docházelo k negativním situacím, jako jsou války, boje a podobné příklady. Tuto znalost vibrací a vesmírných zákonů na Logo máme a všichni se jimi snažíme řídit.

Na Logo neexistuje výroba věcí, které by mohly připomínat zbraně, nebo byly určeny k zabíjení. I to, co by mohlo být viděno jenom jako hra a zábava, která by však měla formu ničení, zabíjení nebo pronásledování, na Logo neexistuje. Důvodem je to, že už samy vibrace, které z myšlení a soustředění na takovou negativní hru vyzařují, se potom při větším nashromáždění materializují a nakonec se také uskuteční a mají potom karmický dopad na všechny, kteří s nimi přicházejí do styku.

Proto na Logo je zásadou odmítnout vše, co vzbuzuje jakékoliv myšlenky na násilí, ubližování nebo dokonce zabíjení. Proto planeta Logo má velmi kladné vibrace, které jsou radostné, klidné a duchovně vyspělé. Naproti tomu planeta Země, ze které přicházíš, má vibrace, které vyzařují vesměs neklid, různé životní touhy a chaos. To také vyplývá z toho, že na planetě Zemi jde obyvatelům a vůdcům o předhánění se ve snaze být prvním, avšak s tím přichází rozštěpování a rozdělování, ze kterého pro některé skupiny vznikají politické a ekonomické výhody. Oproti na Logo, kde něco takového neexistuje, je dáván důraz na jednotu a z ní vycházející spolupráci.

Tak, jak si představuješ násilí na planetě Zemi, něco takového, kdy jeden trápí fyzické tělo druhého, na Logo neexistuje. Velmi dobře víme, že při takovém činu na každého, kdo jej provádí, dopadne karmická odplata v přítomném nebo příštím zrození, což by s sebou přineslo fyzické nebo i mentální utrpení nebo i případný zrod na planetu nižšího stupně.

Kdyby například na planetě Logo se některé vývojově nižší duše chtěli odvrátit od duchovního vývoje a přibližovat se více materiálnímu myšlení, mělo by to důležitý katastrofický následek. Znamenalo by to, že jejich vědomí by se začalo více sjednocovat s hmotou a tak by začali dříve a hromadně umírat. Kdyby v tomto způsobu myšlení dále pokračovali, stávali by se z nich lidé podobní těm na planetě Zemi, kteří jsou svým myšlením zaměřeni většinou na hmotu, která otupuje jejich duchovní vědomí. Trvalo by velmi dlouho, než by se opět postupným vývojem dostávali zpět na duchovní úroveň vědomí.

Avšak i na Logo existuje u některých lidí to, co zde nazýváme nevědomostí, což je pád do hmotného myšlení. Něco takového znamená vnitřní nevyváženost, kdy dochází k poškození harmonie a vyváženosti mezi intuitivním a duchovním s intelektuálním a hmotným. U některých nevyrovnaných lidí tak dochází k upadání do materialistického způsobu myšlení.

Frank Sunn

Internet – šelma z apokalypsy?

... A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména. To je třeba pochopit: kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To číslo označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest.

Čte-li si Janovu Apokalypsu člověk znalý novodobé techniky, dojde mu, že se jedná o popis současných poměrů. Napadlo vás někdy, že se v Bibli popisuje práce s obrazovkou, síťové propojení a internet? Nebo také označení zboží čárovými kódy. Věřili byste tomu, že budeme označeni – lépe řečeno: ocejchováni – injektovanými počítačovými čipy a že se s tím vlastně již začalo? Víte o tom, že vše, co pokládáme za spontánní vynálezy či normální vývoj, bylo ve skutečnosti přesně naplánováno a řízeno? A že cílem toho všeho je získání absolutní kontroly nad všemi lidmi?

Tajemné zvíře z Apokalypsy, honosící se číslem 666, se již dávno odhalilo, a to již celkem třikrát. Poprvé v čárových kódech, podruhé v internetu a ve „world wide web“ a potřetí v počítačových čipech, jež nám všem mají být implantovány.

Podívejme se na to takhle: když Jan před dvěma tisíci lety viděl stovky a tisíce lidí zírat do obrazovek, co si mohl – jako člověk náboženský a duchovně orientovaný – myslet jiného, než že všichni lidé uctívají obraz, navíc obraz, který mluví (toho jsou samozřejmě dnešní počítače již schopny)?

Uvědomme si navíc, že prorok, v našem případě apoštol Jan, vidí svět racionalizmu a materializmu. Svět, ve kterém jsou podle něj ohroženi lidé hlásající slovo boží, jelikož všechny duchovní hodnoty zažívají úpadek. Jakými slovy pak tuto vizi popíše? Co takhle příšerný netvor, hrozivý a nahánějící strach? Takový netvor je drak, který lidem odedávna škodí a jehož lze jen stěží porazit.

Nyní si představme, že tento drak jako duch času nepřináší jen technizovaný svět, nýbrž jako nejnovější vynález počítačové systémy a síťové propojení: „bájnou bytost“, která otáčí krkem a hlavou do všech stran. Nezapomeňte, že Jan žil před dvěma tisíci lety. Jak by mohl popsat dnešní vynálezy či dnešního lidského ducha? To bylo v té době nemožné, vzal si tedy na pomoc přirovnání a symboly a musel se spokojit s tehdejší slovní zásobou.

Draky a zvířata však můžeme ztotožnit s jevy současnosti jen díky tomu, že se příslušné pasáže nacházejí bezprostředně před zmínkou o čísle 666, což vedle jiného analyzujeme v kapitole 666: znamení šelmy. O negativním působení tohoto čísla se mluví již v Bibli a současnost to jen potvrzuje. Technický vývoj již dosáhl takového stupně, že lze jednotlivé předpovědi správně pochopit.

Po drakovi následuje v Apokalypse popis dalšího zvířete, které též má mnoho krků a hlav, a jeho vystoupení z moře. Voda či moře byly vždy symbolem nevyčerpatelného ducha lidstva, kolektivního vědomí a kreativity, jinými slovy: duch doby vytvoří technologii, jejíž části (počítače) mají tendenci se rozvíjet, nejprve v malé míře, posléze celosvětově.

K návštěvě stránek internetu se musí jako začátek adresy většinou napsat písmena „www“, zkratka sousloví world wide web. Tento třímístný kód značí číslo 666, tedy nepřítel lidstva. Každý uživatel internetu tedy do počítače jednoduše natuká – často několikrát za sebou – číslici 666, převlečenou za zkratku www! Nemůže to být náhoda. Jisté kruhy totiž význam kabaly dobře znají.

Prohlédněte si nyní čárový kód na nějaké potravíně. Uprostřed, na začátku a na konci je jedna dvojice čar vždy delší. A víte, co tyto dvě čáry značí? Číslici 6. A jelikož jsou takovéto dvojice tři, dostaneme číslo 666!

Tímto číslem jsme tedy již několik let doslova „bombardováni“. Jinak řečeno, všechny výrobky jsou oceňovány tímto znakem. V předchozích kapitolách jsme se zmínili o tom, že podle staré nauky o číslech každé číslo i každá číselná kombinace může představovat určité duševní pochody. Těmito pochody můžeme označit všechny možné předměty. Toho se dnes využívá po celém světě, bohužel nikoli jen k dobrým účelům.

... zabýváme se zajímavým opatřením, před kterým stojí celé lidstvo: cejchováním pomocí implantovaného čipu. První pokusy již byly provedeny na věznicích a kojencích!

Ve světě se už čipy používají k identifikaci domácích zvířat a dobytka. Během několika málo let bylo takto označeno několik milionů zvířat. V USA – ale i v jiných zemích – jsou již o krůček dál: čip byl již implantován i lidem!

Vězňů a vojáků se nikdo na jejich názor neptal. V USA však byl čip implantován i 17 000 novorozenců. Rodiče k tomu dali souhlas poté, co jim v nemocnici vysvětlili, že by mohlo dojít k záměně jejich dětí. Americkému kongresu již byly předloženy návrhy zákona o povinném označení všech dětí. „Báječný nový svět“ je již blíže, než si myslíme.

Bouřlivý vývoj počítačové sítě a příslušná hospodářská a politická opatření vzbuzují u přemýšlivých lidí často dojem, že vše je řízeno určitými instancemi. Nahlédneme-li do zákulisních praktik průmyslových skupin, zjistíme, že onen dojem je naprosto správný.

Je dokázáno, že nejbohatší a nejvlivnější osoby světa jsou členy tajných spolků, lóží a řádů a že jsou skutečnými tvůrci veškerého světového dění. Ironií je, že i tito takzvaní tvůrci jsou často řízeni někým jiným. Kým?

Milton William Cooper

Mimozemšťané v pozadí vlády USA – 1989

V roce 1953 odhalili astronomové velký počet létajících objektů ve vesmíru, které se blížily k Zemi. Nejdříve se myslelo, že jsou to asteroidy. Pak se ukázalo, že tyto objekty jsou vesmírné lodí. Když se tyto objekty dostaly do blízkosti Země, začaly kroužit ve velké výšce kolem zemského rovníku. Bylo to velké množství obrovských lodí a jejich vlastní záměry zůstávaly neznámé. Pomocí radiokontaktů za použití „Computeru Binaer Speach“ podařilo se projektu zaranžovat přistání, v němž došlo ke kontaktu tváří v tvář s mimozemskými bytostmi z jiných planet.

Mezitím navázala jiná rasa mimozemšťanů, podobných lidem, kontakt s vládou USA. Tato skupina mimozemšťanů nás varovala před mimozemšťany, kteří kroužili kolem rovníku, a nabídla nám pomoc pro náš duchovní vývoj. Jako podmínku spolupráce od nás žádali zastavení výroby nukleárních zbraní a jejich zničení. Odmítli výměnu technologických zkušeností s poukazem na to, že jsme duchovně nevyspělí a že nejsme schopni zacházet s technologiemi, které jsme měli už tehdy k dispozici. Tvrdili, že vědí, že technologii, kterou by nám předali, bychom používali jenom k tomu, abychom se navzájem vyhubili. Tato rasa mimozemšťanů uvedla, že jsme na cestě k sebezničení; museli jsme vyslechnout, že je třeba přestat se vzájemně vraždit, znečišťovat Zemi, znásilňovat přírodní zdroje Země a naučit se žít v souladu. Tyto podmínky se setkaly z naší strany s nejvyšší nedůvěrou, obzvláště požadavek zničení nukleárních zbraní. Věřilo se, že splnění této podmínky by nás učinilo bezbrannými vůči mimozemšťanům. Nemohli jsme použít žádných zkušeností z dějin, které by nám mohly pomoci při rozhodování. Nukleární odzbrojení nebylo považováno za prospěšné pro USA, a tak tato nabídka byla zamítnuta.

Během roku 1954 přistála rasa velkonosých, šedých mimozemšťanů, kteří kroužili kolem Země, a to na základně Holloman Airforce. Bylo dosaženo zásadního ujednání.

V úmluvě byla podmínka, že se mimozemšťané nebudou vměšovat do našich záležitostí a my zase do jejich. My utajíme jejich přítomnost na této Zemi a oni nám předají nové technologie a pomohou nám v našem vědeckém rozvoji. Dále že neuzavřou žádnou úmluvu s žádným jiným státem. Bude jim umožněn odvoz určitého počtu lidí k lékařskému pozorování pod podmínkou, že tito lidé neutrpí žádnou škodu, budou vráceni na svá původní místa a na nic si nevzpomenou.

V roce 1955 bylo zřejmé, že mimozemšťané Eisenhowera přelstili a porušili ujednání. Na mnohých místech USA se objevovaly zohavené mrtvoly lidí a zvířat. Vzniklo podezření, že mimozemšťané neuzavřeli nějakou stálou a platnou dohodu o svém kontaktu s lidmi a pod záštitou MJ 12, která jim povolila odvážet lidi této země k vlastním pokusům, svou kompetenci překračovali. Vznikly obavy, že odvezení lidé se již nikdy nevrátí. Objevilo se rovněž podezření, že spolupracují se SSSR. Toto podezření se pak potvrdilo.

Dospělo se k závěru, že mimozemšťané za pomoci tajných společností, čarodějnictví, magie a okultismu i za pomoci církví používali určitý počet lidí k pokusům.

Nejdůležitějším výsledkem studie o mimozemšťanech bylo, že se veřejnost nesmí nic dovědět, neboť by to vedlo s největší pravděpodobností ke zhroucení národního hospodářství, všech struktur náboženství a k celosvětové panice, která by mohla vyústit v anarchii. Proto se vše drželo dále v přísném utajení.

V roce 1957 se konalo symposium v Hutsville, Alabama AdU, kterého se tehdy zúčastnili špičkoví vědci. Došli k závěru, že ke konci tohoto století se Země sama zničí nárůstem obyvatelstva a ničením a vykořisťováním životního prostředí, pokud se nám nedostane pomoci od Boha a mimozemšťanů.

Na tajný rozkaz prezidenta Eisenhowera byli „Jason Schollars“ pověřeni prověřit scénář a přepracovat návrh „Jason Schollars“. Potvrdili výsledky zkoumání vědců a sestavili tři návrhy, které byly nazvány Alternativa 1, 2 a 3.

V Alternativě 1 by měly nukleární zbraně vytvořit díry ve stratosféře, kterými by měly jako komínem odtáhnout všechny jedovaté zplodiny z atmosféry i nezdravé oteplení klimatu. Později by měla být podniknuta opatření, aby se civilizace obrátila k přírodě na záchranu této planety. Ale těmto třem možnostem se nepřikládalo mnoho důvěry, neboť je známá všeobecná nechuť lidí k nějaké radikální změně a k eventuálním škodám, které by atomové exploze vyvolaly.

Ve 2. alternativě měla být vybudována síť podzemních měst, spojených tunely, kde by byl umístěn výběr nositelů kultury a význačných povolání, aby tak byla zachována lidská rasa. Zbytek lidstva měl být ponechán na povrchu Země svému osudu.

Ve 3. alternativě mělo být malé skupině lidí umožněno za pomoci mimozemské a konvenční technologie opustit Zemi a vybudovat kosmické kolonie. Nemohu ani vyvrátit ani popřít tvrzení o existenci tzv. „deportované skupiny“ (viz knihu „Alternativa 3“ od Leslieho Watkinse) o lidských otrocích, kteří měli být nasazeni v rámci tohoto plánu jako dělníci.

Jako kosmická kolonie byl vybrán Měsíc pod krycím názvem „Adam“ a jako další cíl Mars pod krycím názvem „Eva“. Mezitím mělo dojít na Zemi k nasazení smrtících mikrobů, aby se získal čas a zmenšil počet obyvatel. AIDS je jedním z výsledků tohoto plánu a jsou připraveny ještě další. Protože redukce obyvatelstva Země byla pokládána za důležitou, bylo rozhodnuto, že v zájmu lidstva bude nutno lidskou společnost zbavit nežádoucích elementů. USA a SSSR odmítly společně alternativu 1, ale nařídily ihned realizovat alternativy 2 a 3.

Byly znovu zkoumány události z Fatimy z počátku tohoto století, neboť vzniklo podezření, že se jednalo o manipulaci mimozemšťanů. Za účelem vysvětlení fatimských zjevení byla aktivizována špionážní činnost. USA využily svých kontaktů s Vatikánem, které se vytvořily během druhé světové války a jsou nadále udržovány. Na základě toho obdržely z Vatikánu kompletní studii včetně proroctví.

V proroctví je uvedeno, že jestliže se člověk neodvrátí od zla a neklesne k nohám Krista, pak lidstvo zničí planetu Zemi a všechna zjevení popsaná v Bibli se naplní.

Když byli mimozemšťané konfrontováni s uvedenými výsledky šetření, potvrdili jejich pravdivost. Potvrdili, že vždy stáli za všemi zlými událostmi a manipulovali lidskou rasou náboženstvím, satanismem, čarodějnictvím, magií a okultismem. Dále vysvětlili, že umí putovat v čase a že předpověděné události by se mohly skutečně stát. Pozdější použití mimozemské technologie jak v USA tak v SSSR toto proroctví postupně potvrdilo. Mimozemšťané nám ukázali hologram, který byl nafilmován, který vydávali za skutečné ukřižování Krista.

Eisenhower byl posledním prezidentem, který měl plný přehled o problému „mimozemšťanů“. Následující prezidenti se dověděli jenom tolik, kolik jim MJ 12 dovolila. A věřte mi, i to málo, co jim bylo umožněno poznat, nebyla vždy pravda.

MJ 12 předkládá každému prezidentu obraz o jedné ztracené mimozemské kultuře, která touží po obnově a přeje si zřídit novou vlast na této planetě. Za to nám daruje svou technologii. V některých případech nebyl třeba prezident informován vůbec. Každý prezident spolkl tuto pohádku a po všem čas muselo tisíce nevinných lidí trpět pod rukama „mimozemšťanů“ a našich vědců, kteří se zabývali barbarskými výzkumy, a proti kterým byli nacisté andělskými kůry.

Dokumenty, do kterých jsem měl možnost nahlédnout, hovoří o 40 lidech, kteří byli připoutáni k přístrojům, jejichž účel jsem až do dnešního dne nepochopil. Tajná vláda doufá, že mimozemšťané jsou schopni vytvořit ze zmrzačených lidí armádu, která by podle potřeby byla aktivována a nasazena proti nám, proti nám všem. Tito lidé jsou uměle zbaveni vůle, jejich mozky jsou poškozené a jsou vlastně pouhými automaty, vykonávajícími vůli těch, kteří jimi vládou. A věřte, že takto zmrzačených lidí je již velké množství. V budoucnu nesmíme zapomínat, že nemáme žádné účinné prostředky, které bychom proti nim mohli použít. A ptám se, jakou cenu má technologie, kterou nám předali?

Závěry?

No, tak nevím. Mě by skoro zajímalo, co byste na to řekli vy..? Pro mě jsou věci jasné, situace je nezvykle závažná, žádné zlehčování nepomáhá, techniky ovládnutí lidstva jdou nadoraz, způsoby záchrany také, a bohužel je mezi nimi jistý nepochopitelný poměr.

Ten nepochopitelný poměr se týká zásady nevměšování, žádná vyšší bytost nám svou vůli cpát nebude, a lidé, jak je vůbec znám, nedělají nic, co „nemusí“. Holt to vypadá, že budeme plakat, hrozně plakat. A nejsem si jistý, že to něčemu pomůže.. znáte to rčení „s křížkem po funuse“? Já jo, a docela mě z toho mrazí.

Dirosloví vznikalo z mnoha důvodů, a jeden z nich byl o tom, že z mnoha pramenů lze vyhmátnout stejné věci, a ty věci jsou jasně pravdou, zatímco ten zbytek je balast. Ve všech světových i méně světových náboženstvích, stejně jako v dílech mystiků, alchymistů a dalších jsou jasně definované základní pravdy. Všude.

Každý duchovní vůdce (nebo jeho písař) k těm pravdám sice přidává svoje nesmysly, ale to neznamená, že to při

konfrontaci s ostatními zdroji nevyjde najevo. Dal jsem si tu práci a srovnal jsem si různé duchovní školy, a to, co mají všechny ty školy společné jsem sepsal dnešním jazykem coby „[Duchovní styl](#)“, s aliasem „nejjednodušší duchovní škola na světě“.

Ta škola funguje! Funguje dokonale, lépe, než bych si kdy dokázal představit. A přesto je to jen nepatrný můstek pro lidi, kteří chtějí nějaký ten růst absolvovat. I já jsem někdy „růsty“ absolvoval. Z nich jsem zase vyhmátnul to podstatné a vytvořil jsem [Mistrovský kurz](#). I ten funguje.

Totéž bych mohl – pravděpodobně – udělat s těmi prorocstvími, ale.. netroufám si. Kdo může říct, co bude nebo nebude, a co pro koho bude platit tak nebo úplně jinak? Ne, nebudu sem dávat své závěry..

Pojal jsem proto tuto kapitolu úplně jinak než zbytek dirosloví. Vybral jsem namátkou pár citátů, které mně přišly podstatné, a sledoval jsem tím jen jeden cíl: podnítit vás k hledání vlastních citátů, ke hledání zdrojů, které osloví vás.

Tady se nám v tolika ohledech shoduje tolik zdrojů, i když jsem je vybíral namátkou.. nechal jsem se vést čistě jen tím, čím dnes jsem. Je to bohužel určité omezení, jisté je snad jen to, že kdokoliv podstoupil náš Mistrovský kurz (myšlen je 1. díl), bude dokonale rozumět všemu, co jsem zde citoval. Ostatní.. no, můžete to vzít tak, že je to účelová snůška postřehů, která pro určité lidi není bez významu.

Ve skutečnosti je těch zdrojů mnohem, mnohem více. Zjevení z Fatimy, zjevení Ignácova, Apokryfy (tajné svitky, z nichž „také“ mohla být sestavována bible), svědectví dalších kontaktérů (Hesemann), prorocství současných vizionářů (Orwell), to všechno jsem pominul, stejně jako množství zdrojů dalších.

To je úmyslem. Nemůžu a nebudu nikomu diktovat, jak nadcházející události pojmout, nejsem žádný duchovní ručitel. Můžu jen upozornit na závažnost situace, můžu dát k dispozici zdroje, z nichž jsem čerpal, a podnítit vás k hledání a k utváření vlastního názoru.

Zbytek Neviditelného světa je opět jen snaha demaskovat jevy v naší společnosti, které většině lidí v té snaze utvořit si vlastní názor překáží. A o tom, přesně o tom dirosloví je..

..a není tu zbytečně. Bylo slíbeno, že všichni dostanou šanci, a dirosloví tou šancí je, beze zbytku. Kdo jej využije, je věc druhá, a samozřejmě, zatřetí budiž řečeno, že dirosloví není jedinou šancí, to ani omylem. Ale své místo tu má.

Dvě záchrany

Dirosloví je základní připomínkou určenou všem lidem, a ta připomínka se týká hledání toho, co mají lidé, duchovní nauky, ale i každodenní povinnosti společného. To jsou ty podstatné věci, zbytek je balast, který nám zesložituje život a životní rozhodování.

Budiž tu proto řečeno, že sám, osobně spatřuji naději ve zjednodušení života. Jednoduchý život znamená v překladu život v jednom duchu.. ne v tisících povinnostech a dalších nesmyslů. Skutečný duch je naprosto svobodný, a tisíce povinností mluví o něčem, co není přirozené a co bylo lidem dodáno.. spíš vnuceno.

Jenže, lidé se povinnostmi drží, protože složitý život je návykový.. je to jako droga, akorát.. no, pomůžu si citátem:

„K tomu, abys žil svobodně a šťastně, musíš obětovat nudu. Není to vždy snadná oběť.“

Richard David Bach

Už jsem někde psal, že lidský život bývá brán jako tisíce automatických úkonů. Až na to, že automatika není životem jako takovým, jinak by kdejaký robot byl živější než většina lidí. Automatika je právě jen nuda, nic víc, je to činnost, která postrádá ducha.

Při zjednodušování života je základem jej osvobodit od automatiky, od věcí, které děláme a máme jako „normální“, pořádně se oklepat a začít dělat jen to, co opravdu dává smysl. To je to..

**Jeden je duch, který spojuje
každou jednotlivou bytost s veškerým Stvořením.**

**Toho ducha nelze spoutat žádným náboženstvím,
příkázáními ani proroctvím.**

**Každá bytost v tomto vesmíru má svobodnou volbu
s tímto duchem kdykoliv splynout v jedno.**

Tomu duchu se lze odevzdat a nechat se jím provést těmi nadcházejícími událostmi, tak bezpečně, jak jen to bude možné. Není třeba ani řešit, jak se ten duch jmenuje, protože je vším Bytím a tedy slyší na jakékoliv jméno. Je velmi vstřícný a je osobní. S každým člověkem a jakoukoliv další bytostí má osobní vztah.

Nemá rád trápení, proto se netrapte, netýrejte, a nepoužívejte násilí. Čtěte cizí teritoria a najděte si vlastní – a to se týká všech oblastí života. Zapomeňte na „výhody“, protože každá výhoda znamená něčí úkor a odřízne vás od ducha, protože uzavře váš soucit, vaše spojení s duchem. Čiňte a milujte.. to je Cesta, Pravda i Život.

K veškerým výše uvedeným materiálům toto je klíč, kterým lze jejich poselství odemknout a uspět. Je to klíč dirův,

a opět, není jediný, nejspíš není ani nejlepší, ale jednak je suverénně nejjednodušší, a hlavně je tu.

* * *

A poslední poznámka, prorocství byla zprostředkována lidmi, kteří do značné míry vycházeli z této civilizace, především z uctívání Otce. Snažil jsem se zmínky nebeském Otci vynechat, protože jsou velmi matoucí.. vyšší civilizace ctí Matku úplně stejně jako Otce, přesto o Matce nikde nepadlo ani slovo.

Proto je tu řeč o duchu, a proto to píšu s malým „d“. Ten duch však je jedinečným, živoucím vztahem mezi Matkou a Otcem, je to ve skutečnosti plod, který obvykle nazýváme Stvořením.

Napojením na tohoto ducha a odevzdáním se jeho vedení lze obejít řadu nástrah naší války pohlaví, které většině lidí znemožňují žít v jednom duchu. Některé obejít nelze, ale toto odevzdání je i perfektním výchozím bodem pro jejich analýzu, kterou najdete ve zbytku webu, a pro jejich konečné pochopení a osvobození z jejich vlivu.

NELIDSKÁ STRAVA

Vypadáme, jako bychom se skládali z hmotné látky, z masa a kostí, ale skládáme se z atomů! Jsme čistá energie! Vaše věda tento fakt dokázala. Když se podíváme na atomy, nejdříve zaznamenáme hmotné částice; ty se však na hlubších úrovních mění v proudění čisté energie, vibrující určitou rychlostí. A když přemýšlíme o jídle z tohoto hlediska, uvědomíme si, že to, co jíme, ovlivňuje náš vibrační stav. Některá jídla urychlují vibraci naší energie, zatímco jiná ji zpomalují.

Všechny nemoci jsou důsledkem snížení vibrační energie. Když se vibrace naší energie zpomalí na určitou rychlost, přírodní síly začnou rozkládat naše tělo.

James Redfield, Tajemství Shambhaly

Fyzická strava je všechno, co dáváme tělu. Tělo je způsob, jakým se může duše účastnit života na této Zemi. Tělo má svůj předobraz, ideální tvar i funkčnost celku i jednotlivých orgánů. Tento předobraz je volně dostupný soubor na vesmírném harddisku, a v každé naší buňce je na tento soubor odkaz. To znamená, že každá buňka se může při své regeneraci řídit tímto předobrazem.

Když něco sníme, naše buňky si vezmou za vzor buňky ze stravy, a ne ideu ze svého předobrazu. Je to tak proto, že jídlo (v původním záměru) není jen jídlo, ale jeden ze způsobů, jak poznat jinou formu života, je to forma splnutí. Příkladně květinu můžeme prožít zrakem, hmatem, čichem, sluchem a chutí, tedy s ní můžeme splynout nejen vnímáním její fyzické krásy a vůně, eventuálně když zaslechneme její šepot, ale i tím, že ji sníme.

Tímto způsobem sdílíme s květinou svou podstatu, doslova smísíme naše těla na atomové, molekulární a buněčné úrovni. Duše květiny tak získává nový zážitek a evoluční potenciál pro příští inkarnaci, člověk získá do svého těla něco čistého, nezprzněného „civilizací“.

Tímtež způsobem to funguje i se zvířaty, což znamená, že vegetariánství a veganství nedává až takový smysl, jak by se někomu mohlo zdát.

Na Zemi je to tak, že všechno živí všechno. V přírodě je to jasně vidět. Každá forma života časem zaniká, vrací materiál Zemi a dává tak jejím prostřednictvím vzniknout dalším formám. Stravou se tedy automaticky stává vše, co již naplnilo účel svého života, a je to tak v pořádku.

Zprostředkování identit

Potrava původně byla myšlena jako způsob, jak prožít cokoliv.. jeden ze způsobů, jak z lidského pohledu porozumět jakékoliv identitě.. jakéhokoliv tvora na planetě. Souvisí to s funkcí správce Zahrady Země, živoucí knihovny tohoto vesmíru, pro kterou byl Člověk (tehdy ještě s velkým „Č“) stvořen.

Pokud něco sníte, je to důrazné oznámení tělu, co vám má zprostředkovat. Je to zadání, jací chcete být, a rozkaz k následování zadaného vzoru. Znamená to, že se vám něco zalíbilo natolik, že jste se rozhodli to prožít ve vlastním těle, doslova uzpůsobit své tělo prožitku jiné identity.

Pokud něco jíte často, to jest nejméně jednou týdně, je to signál pro tělo, že jste se tím směrem rozhodli svou identitu rozšířit trvale. Jídlo ale nebylo myšleno jako závislost – jinak by se právě mohlo stát, že se z cizí identity nevyhrabete.. třeba několik let. A někdo třeba celý život.

A je jedno, jestli je ta identita hovězí nebo rybí. Sami jste si mohli všimnout, že s proklamací a následným hromadným přeorientováním na bílé maso se značná část lidské populace začala chovat jako poděšená, příliš rychle vyrostlá kuřata. Pokud často jíte vepře, nevyhrabete se z identity prasečí. Tady to však není všechno.

Uvědomte si, že se každý den identifikujete s vykastrovaným zvířetem, a počítejte s tím, že to nutně bude mít určitý dopad i na vaši potenci, jste-li muž, a na potenci partnera, jste-li žena (to proto, že partner je stejně jako všichni ostatní

vaším zrcadlem), jelikož vzorem, který kopírujete, je mj. kastrát.

To bude mít nakonec negativní dopad na vaši peněženku, protože vzniklou erekční nejistotu podpoří obrovská mediální masáž, a vy se – s její pomocí – postupně odkážete na viagru (máte rádi marketing?), jenom tím, že jíte, co jste se kdysi naučili jíst.

Jsou nepředstavitelné rozdíly mezi stravou živou a mrtvou – a začínají ty rozdíly tím, že vaše těla obdrží informaci buď života, a nebo rozkladu. Když vaše tělo zpracovává řízek, prožijete emoce a vlastně výňatky ze života toho vepře, ale ta stěžejní informace je o tom, že je mrtvý a v rozkladu.

Samozřejmě, pokud je o vepře z nějakého toho velkochovu, většina těch výňatků je na téma klaustrofobie, otroctví, pokud byl navíc zavražděn na jatkách, většinu toho přehluší šílená atmosféra jatek a stejně šílená smrt. Pokud jde o vepře, kterého si chováte doma, je to dost podobné.

Ve skutečnosti jde o způsob recyklace odpadků: vezmete nevinného tvora, zavřete ho do ohrádky, v níž se v podstatě nemůže hýbat a musí žrát a tloustnout, ať mu předhodíte cokoliv. A jelikož se nemůže ani bránit, předhazujete mu odpadky, protože jinak byste je „zbůhdarma“ vrátili Zemi, a to vy rozhodně nechcete.

S vámi to pak dopadá stejně. Vaše vlastní společnost vás drží v ohrádce, v níž se v podstatě nemůžete pohnout, prostřednictvím televize (kterou přeci nemůžete nemít) vás krmí mentálním odpadem a emočním brakem, a vy kynete. Čas od času vás společnost nějakým dobře natočeným filmem nebo třeba povedenou politickou inscenací „porazí“ a vyžere to, co jste vykynuli. Výhodou je, že krmivo i porážku platíte vy.

A odpad dostáváte i v normální stravě. S proklamací zdravé, celozrnné, vícezrnné a mnohazrnné stravy, zaměřené na štíhlou linii se do pečiva začal čím dál častěji dostávat třeba otruby, které se dřív dávaly výhradně prasatům, protože se po nich bytelně tloustne. To by se tam dřív nikdo neodvážil dát, ale doba se změnila, lidé opět o něco zhloupili, a – takže, proč vlastně ne, že?

Návykové látky

Už před mnoha a mnoha lety se zjistilo, že sůl, nejrozšířenější návyková látka, umožní dát do těsta více vody, aniž by to bylo poznat na chuti, čímž se výrobek zadarmo stává těžším, a ještě se lépe prodá. Některé dopékařny tento poznatek zkombinovaly s používáním otrub, a vytvořily hit, tzv. pečivo k okamžité spotřebě (do 24 hodin).

To pečivo má jednu základní vlastnost, že vám totálně zacpe žaludek. Dostaví se něco jako pocit sytosti, který je velmi nevhodně doplněn pocitem neprodyšnosti a neschopností vyvinout nějakou aktivitu. Nevím, jestli jste někdo zkusili, jaké to bude další den – neboli proč se to má tak rychle spotřebovat, já jsem to zkusil a získal jsem dojem, že to je hlavně proto, abyste si to náhodou nepřestali kupovat.

Nejpozději další den to totiž chutná asi jako zmoklé piliny se solí.. na jazyku je to něco dost nechutného. Tak jsem to zkusil nadrobit do polévky, jakože menší zlo, jenže v polévce se to prostě rozpadlo, takřikajíc na kaši. A chuť byla strašná.

Takže, jestli jsem to dobře pochopil, objevilo se pečivo, kde otruby tvoří skoro 90% stavebního materiálu. Zbýlých deset procent bude normální mouka, sůl, trocha dobře vybraného koření a pár semínek bez účelu nasypných do těsta a na povrch. Nebo bez účelu.. ten účel tam je, ale nemá nic společného s kvalitou jídla, jen se to líp prodá, protože to pak vzhledově připomíná skutečné pečivo.

To vše se zaleje stejným množstvím vody, čímž pádem je potřeba ještě nějaké svinstvo, které to po 24 hodin udrží pohromadě, a plus mínus nadýchané. Nepochybuji o tom, že to svinstvo má někdo patentované, aby nikdo další nemohl provozovat podobný výhodný kšeft.

Však také, kdy se vám podaří prodávat bezcenný zemědělský odpad smíchaný s vodou za dvaceti i třicetinasobek nabývací ceny, po metrácích, každý den? Jestli ne jen tehdy, když si právně zajistíte, že nikdo jiný nemůže nabídnout nižší cenu.

Nicméně, když jsem se do toho obchodu dostal příště, tohle všechno jsem sice věděl, ale stejně jsem, jdouce kolem a cítíc tu vůni dostal na ty slibné, krásně vypečené napodobeniny jídla chuť. A bylo jasno.. nejen sůl je návyková, a tohle musí být takových věcí úplně plné. Slibotechna z otrub..

Navykání na pravidelné množství jídla je o to jednodušší, že člověk zároveň se sytostí získá pocit plnosti. Tímto pocitem si pak spousty lidí (vlastně většina) nahrazují citovou, emocionální, ale i mentální prázdnotu ve svém životě, dají si dobré jídlo a cítí se naplnění, nezávisle na tom, jak je jejich duši.

A nejen duši. Pocitem naplnění z jídla se dají přerazit nejen city (jazyk duše), ale i jiné pocity (jazyk těla), takže dobrým jídlem se dají přehlušit i zprávy těla.. o mozku a zachycených myšlenkách vůbec nemluvě.

Dost to souvisí i s pojetím jídla jako s odměnou. Čím vás rodiče uchlácholí po tvrdší výchovné lekci? Dají vám jíst dostatek toho, co máte rádi. Jak vás rodiče odmění, když jim uděláte radost? Dají vám cukrátko. A jak vás rodiče motivují? Slíbí vám cukrátko. Atd.

Tím si postupně spojíte přijetí své osoby s dobrým jídlem, takže často pokud nemáte co jíst nebo zrovna nemáte dostatek či přebytek toho, co vám chutná, necítíte se přijímání, ani když máte milujícího partnera, který vás bere se vším všudy, i se vám se vším všudy odevzdává. Vám to v ten moment nestačí, protože jste naučení na cukrátko.

Sejme vás šéf (učitel, vychovatel, trenér), partner se vás pokusí utěšit, ale to má problém, protože vy v ten moment nechcete partnera, vy chcete cukrátko. Jak je možné, že to váš partner nechápe? No a běžná reakce je naštvat se na nechápajícího partnera, sejmut ho (neboli zchladit si na něm zlost), vyrazit nazdařbůh do města a jako náhodou kápnout na cukrárnu a pořídit si cukrátko.

Dostanete ho, a najednou se cítíte přijati, a partner nechápe, a někdy dokonce žárlí, protože v ten moment nad vámi absolutně vládou vaši rodiče a nikdo se k vám přes jejich diktát nedostane. Pokud jste partnera stihli sejmut, přidává se pocit viny, a těch cukrátek je potřeba koupit víc.. a nejlépe jedno i pro něj, že ano?

Pojetí stravy

Strava člověku dodává 1. stavební materiál, 2. energii, a 3. buněčné vzory.

1. Stavební materiál jsou buňky, které jsou použity k výstavbě těla. To by se mělo týkat vlastně jen dětí, jenže, jak sami víte, většina lidí se neumí jídla vzdát a snaží se růst, i když už není proč a mnohdy ani kam. A někdo kyne snad ještě i v hrobě.

2. energii z jídla získáte oceňováním jeho chuti, což je opět pro většinu lidí problém, protože se svými chutěmi podlehli návykům a vlastně žádné skutečné chutě neznají.. znají jen pachutě solamylu, kečupu, majonézy a hořčice, potažmo soli, octa a cukru. Energie, kterou takto získají je spolehlivě dostane mimo reál, protože prostě nevnímají původní chuť.

Krom toho, jídlo vám energii buď dodává, nebo vás jí zbavuje. Čím těžší jídlo, tím více energie vás bude stát jeho strávení a tím méně energie z něj dostanete. Počítejte s tím, že většina tradičních českých jídel vás s energií odsune do mínusu, dostanete vlastně jen stavební materiál, který však, pokud jste již dospěli, k ničemu nepotřebujete.

3. Buněčné vzory. Z buněk, které sníme, naše vlastní buňky získávají informaci, podle níž se pak pro jednu zregenerují. To znamená, že po sněžení kusu vepře se vaše buňky zregenerují podle vepřových vzorů a vlastně se přestaví do jejich podoby – implantujete si vepřový vzor, a můžete prožít vepřovou identitu.

Pokud se naše buňky regenerují podle stravy, je jasné, že při jakýchkoliv problémech s identitou, ale i se zdravím úplně stačí přestat na nějakou dobu jíst. Výchozím stavem pro tělo je zdraví, a když své tělo nebudete plést zavádějícími informacemi, zase se do tohoto stavu vrátí. Samo!!!

Většina „dospělých“ lidí jí ze zvyku, setrvačně. Mají z dětství zafixováno, že jíst se musí, a to i když nemají potřebu ani hlad, a podle toho se – ke své škodě – také chovají. Ti kteří setrvačně také tráví a vydávají, na tom tak špatně sice nejsou, ale i u nich se často jedná o přetěžování těla. Co teprve ti, kdo jí více a rychleji než stačí strávit a eventuálně vydat? Kynuté postavy..

..samozřejmě, ne každá taková postava nakynula z jídla, nicméně většina lidí jí proto, že je k tomu kdysi vychovali, mnohdy dost nevybíravými prostředky. Nejhorším důsledkem české výchovy však nebývá samotná konzumace toho či onoho, ale šílený, u mnoha a mnoha lidí až patologický odpor a nedůvěra k jídlu, které jí.

Pak nastává pro podvědomí neřešitelná kolize dvou směrů, na jedné straně „jíst se musí“, „když to je tak dobré“, „dojít se musí“ atd., a na druhé „já to nechci“ nebo „tohle bych neměl (není to zdravé, nechutná atd.“, a pak se kyne opravdu hodně rychle, protože člověk sice jí, ale tělo z toho přijímá minimum, a zbytek nejenže nevyloučí, zbytek ani nezpracovává. To je to..

Pojetí stravy je u nás vůbec dost tristní. Po většinu dne je člověk absolutně mimo, protože tělo zpracovává stravu. Třikrát denně hromada jídla není asi to, co by tělu (a zdraví) prospívalo. Zvlášť když v kvalitě jídla už nehraje původní chuť žádnou roli.

Přitom původní chuť je to, co dodá člověku energii. Ne množství, nebo snad chuť dodaná. Dodávané chutě jsou unifikované: sůl, solamyl, kečup, hořčice, křen, majonéza, pepř, a pak cukr, skořice a čokoláda. V těchto intencích se nalézá 99 procent všech našich jídel.

To znamená, že masově podporované jsou pouze chutě určitého typu, které nám dodají energii zase jen určitého typu. Pokud jsou tyto chutě většinové a pokud se většina populace chová jako ovce, je už asi jasné, odkud vítr vane.

Mutace a sterilizace

Od doby, kdy tohle došlo našim vědcům uplynulo mnoho let. Dnes jsou známy první výsledky zneužití jejich objevů – strava geneticky upravená. Tato strava pochopitelně nese jinou informaci, ačkoliv na pohled vypadá úplně stejně, takže, máte-li dojem, že si z nákupu nesete jablka, mrkev, nebo třeba kuřecí maso, je tento dojem mylný. To co vláčíte je hromádkou chemie, která je vydávána za skutečné jídlo.

Jako, on ten umělohmotný preparát skutečně zajistí, že pár hodin nebudete cítit pocit hladu. Jenže to je z těch

pozitivních vlastností asi tak všechno.

Stejně jako maso, které je běžně k dostání nese informaci strachu z hrůzné smrti v podobě extrémně vysoké hladiny adrenalinu, ve které zvířata na jatkách umírají, stejně jako jíme pocity stísněnosti, ve kterých jsou zvířata chována, úplně stejně jíme to, co naši vědci implantovali do stravy, kterou jsou tato zvířata krmena.

Vůbec veškerá naše nedomácí strava je závislá na tom, co naši zemědělci a jejich chemici narvou do země. Obecný postup je zabít v zemi chemickou cestou všechno živé, a pak stejným způsobem dopravit do půdy přesně vyměřené živiny pro tu kterou konkrétní plodinu. Ty plodiny, dále zpracované jíme buď my, nebo jsou jimi krmena zvířata, která jíme.

Tak tedy, dnes už Země není jen zneuctěná a zneužitá, dnes ji před setbou umrtvujeme. Půda se nechá prosáknout jedy, které ji dokonale umrtví, a pak se do ní dopraví přísně odměřené a sterilní chemické preparáty pro tu kterou plodinu jako živiny, a pak se teprve seje.

Je to jako kdybyste ženě před otěhotněním umrtvili dělohu, pojistili ji několika druhy jedů proti rozkladu, zánětu a plísni, pak ji oplodnili, čas od času doplnili jedy pro matku a živiny pro plod a za devět měsíců poslali robota pro výsledek. To je náš dnešní přístup. Tím odpadají problémy s většinou škůdců, a začínají závažné problémy se zákonem akce a reakce.

Začněme sterilitou. Podle mých zkušeností se zákonem akce a reakce.. co přinese sterilní produkt normálnímu tělu? Můj osobní, hrubý odhad.. takové produkty by měly být schopné za nějaké dvě až tři generace sterilizovat celý rod. Snad se ale mylím.. i když, akce se vždycky rovná reakci, a že by žádný dopad nepřišel, o tom se nedá vůbec uvažovat. Lidstvo je varováno dnes a denně, každý už se mohl změnit tisíckrát..

Dalším problémem bude patrně to, že chemické preparáty nemohou sloužit jako živiny. Ne pro živou bytost. Je to jako kdybyste si smíchali vodík s kyslíkem vždycky, když budete mít žízeň. Ano, zaženete žízeň, ano, bude to voda, ale ne, nebude to pro vás život. Chápete?

My lidé tvrdíme, že jsme páni tvorstva, a snažíme se to dokázat, proto všechno vraždíme a zkoušíme, jestli to dokážeme vytvořit uměle. Jenže, dvě věci: 1. my nejsme ten, kdo nás stvořil, a 2. jsme součástí přírody. Naše pokusy s genetikou a s umělými živinami a vlastně vůbec s umělým životem NEPOČÍTÁJÍ s těmito dvěma faktory. Proto se nám to nedaří, a proto na výsledky můžeme vždycky jen doplatit. Každým takovým soustem se například odřezáváte od Života.

Dalším, tentokrát katastrofálním důsledkem je to, že vzniklou umělou hmotou krmíme i zvířata. Když se konečně začalo něco dělat s příšernými podmínkami, ve kterých byla zvířata chována, a nám všem se začalo aspoň trochu ulevovat v karmě ze zacházení se zvířaty, je tu nová a lepší lidská zvrhlost, cílené odřezávání zvířat od života prostřednictvím neživého krmení.

Takže jsou to umělohmotné rostliny, teď i zvířata, a – toho všechno my jíme dvě tři hromady každý den. Myslíte si, že se nám ta umělohmotnost vyhne? Když ji máme v umělohmotném mléce a ve všech výrobcích z mléka? Když ji máme v obilí i v masu?

Takové jídlo je sterilní a mrtvé, přesně jako země, ze které vyrostlo. Není tedy divu, že lidstvo už je napůl sterilní také. Evropská unie však není spokojená ani s tím, a nařizuje taková opatření, aby jídlo bylo sterilní ještě i na našem talíři. Jediné co ještě chybí, je zmutovat člověka tak, aby z něj vycházela sterilní stolice, a na tom se, myslím, pracuje.

Týrání zvířat

Plejadřané říkají (Země): „Zvířata jste na této planetě dostali jako společníky. Je na vás, jestli je sníte nebo ne. Zvířata nenamítají nic proti tomu, že je jíte, pokud to zlepšuje kvalitu vašeho života. Ale v současné době si lidé neváží zvířat pro kvalitu jejich života, zacházejí s nimi, jakoby nebyla živá, jakoby necítila, a jakoby byla otrokem lidského druhu.“

Většina zvířat, které jste zvyklí jíst, bývá vězněna, někdy vykastrována, a teprve potom nakonec zavražděna. To vám krom falešné identity zaručuje i velmi nepříjemnou karmu, skoro tak nepříjemnou, jaká vám naskakuje při požívání mléčných výrobků ze současné „výroby“.

Mléčná výroba sama o sobě je absolutní ostudou lidstva. Je to vizitka tvora, který neumí dospět, a není proto schopen existovat bez mateřského mléka. Neschopnost dospět však pro něj není důvodem něco se sebou urgentně udělat, neschopnost dospět je pro něj důvod zotročit jiné tvory a ďábelsky je týrat – krást jim mláďata a vyžírat jejich mléko.

Současná mléčná výroba je navíc hnus, který nemá obdobu. Automatizované ždímání kravských vemen, vlastně prsu jiných savců, jejichž mateřský cyklus byl zneužit a předělán na výrobní linku, na jejímž jednom konci automat sype krmivo, na druhém odklízí odpad, a mezi tím ždímačka odsává výsledný produkt..

..zřejmě to vymysleli a prosadili „lidé“, kteří ví, že když člověk dostane stravu, která je tak strašlivě karmicky zatížená, bude neustále, téměř sám od sebe chytat pocit viny a půjde ho tedy snadno ovládat. Masově.

Stejně tak na tvrzení, že člověk přece potřebuje ke svému životu mléčné výrobky, trvají „lidé“, kteří vědí, že když se člověk bude dost dlouho živit mlékem a masem otročených zvířat držených ve zcela nepřijatelných podmínkách, nebude mu tak zatěžko otročit a přežívat ve vymezených prostorách, ať už je to zlatá klíčka, panelák nebo utečenecký lágr, ba že mu to nepříjde ani divné.

Jste to, co jíte. Užijte si to..

Už to, že zvíře někam zavřeme, pro něj znamená ztrátu svobody. Ve skutečnosti je to pro spoustu lidí v pořádku, protože když nemáme svobodu my, proč by ji měla mít zvířata? Jenže, ono to právě ovlivňuje i zpětně: držíte zvíře v otroctví, nebo se pod tyto praktiky podepisujete koupí výsledného produktu, a tím držíte v otroctví (= ve hře na otroky) i sebe.

Všechno zlo, které se člověku děje, se mu děje proto, že ho nějakým způsobem vytváří, proto pokud někdo chce, aby se mu přestalo něco dít, musí to napřed přestat dělat sám.. pokud se chcete například dostat z otroctví, nepomůže vám stát se otrokářem, musíte se postavit mimo celou hru na otroky.

A tak se nelze divit, že čím dál víc lidí přichází na to, že jíst nejenže není potřeba, ale vzhledem k tomu, jaké rádoby potraviny nám naše společnost nabízí, není to ani záhodno.

Myslíte si, že se vám nedostatek, násilí a otroctví vyhne? A krom toho křivda? Křivda, které se denně dopouštíte na zvířatech a samotné Zemi?

Zásada zabíjení

Optimální přiděl masa pro normálního člověka je žádné maso. Pokud se bez masa neobejdete, optimum je jednou až dvakrát měsíčně, a když pracujete vyloženě fyzicky, jednou týdně. Tak jedli naši předci, a ti dokázali dřít obvykle celý život.

Jíte-li maso, měli byste asi vědět, že maso prochází trávicím traktem cca dva dny. Jíte-li maso každý den, nosíte většinu času ve střevech i týden staré mršiny (počítáno samozřejmě od snědení, ne od vraždy zvířete), a jíte-li maso i vícekrát za den, počítejte, že ve vás hnije těch týdnů několik.

Pozření masa by se rozhodně nemělo dít častěji než jednou za rok, jelikož všechno maso rozšiřuje do našeho těla informaci rozkladu – vše, co zabijeme se začíná rozkládat okamžitě, a všechno, co s masem získáme je tedy prolnuto s pokynem k rozkladu. Rozklad je pro živé tělo strašlivá věc, a například v kombinaci s jistým druhem myšlení vede ke vzniku rakoviny.

Pokud maso nejíte, jste na tom mnohem lépe, i když některé zážitky vám pravděpodobně uniknou.. a s nimi jeden celý druh zkušeností. A zároveň nepřispějete k evoluci oněch zvířat – neumožníte jim smísit vědomí právě s vámi. Pojídání ovšem není jediným způsobem, jak se mohou různé životní formy navzájem obohatit, a do budoucna to bude právě pojídání živočišných forem, co lidstvo odloží jako přežitek.

Co se týká jídla, bude to ten nejbližší krok, i když, pokud máme v evoluci držet krok s planetou, budeme potřebovat odložit veškerou mrtvou stravu, nejen pojídání vražděných živočichů. Jako další krok byl ohlášén návrat do Zahrady Eden, což je posun ne o jednu, ale hned o dvě dimenze. Zahrada Eden znamená život beze strachu, tam, kde se vlk pase vedle beránka, což nás přivádí k otázce zabíjení.

Orton (Borupská duchovní škola) říká: „Zásada zabíjení musí být zcela zavržena. Když mluvíme o zásadě zabíjení, mluvíme o tom v jasném smyslu slova. Nic, co se narodilo pro život na Zemi, nikdy nesmí být zabito. Dokonce ani k zajištění jídla, jak to bylo doposud praktikováno.“

James Redfield v Tajemství Shambhaly navrhuje jíst čistě jen zeleninu s ořechy, přičemž ta zelenina může být i vařená, resp. může se podávat i jako polévka, tedy vývar, a to i v Shambhale, v komunitě žijící na vyšší úrovni vědomí. Vyjímku představují lidé, kteří pracují v chrámech této komunity, z nichž většina nejí vůbec.

Kontaktéři George Adamski a Giorgio Dibitonto popisují výlety do kosmu, kdy jako běžná potrava slouží výlučně ovoce a ovocné šťávy a voda, pouze v Adamského případě se při jakési hostině objeví i zelenina (a to i upravená). Jejich zkušenosti však nemusí odpovídat skutečnému provozu, to je asi jasné.. a krom toho z knížek není tak úplně patrné, kdy zůstali v naší dimenzi, a kdy postoupili výše. Jediné, co ukazuje na čistě ovocné složení stravy vesmířanů, jsou jejich ovocné „větry“.

Všichni kontaktéři dost často zmiňují, že se okolo vesmířanů každou chvíli rozleje krásná vůně, což je jedna z mála věcí, které si může vyzkoušet každý: dejte si pár dní půst, a až se vyčistíte a začnete zase jíst, konzumujte první den jen jeden druh ovoce. Pokud možno ne banány, protože ty začínají hnit ještě na stromech (a kdoví jaké „vůně“ byste se dočkali), a možná bych to nezkoušel ani s citrusovými plody, jelikož jejich šťávy jsou agresivní samy o sobě, a kvůli dopravě bývají ještě navíc napuštěny nějakým svinstvem. Zkuste třeba meruň, nebo tak něco.. pokud možno z Českých luhů, hájů, a tedy hlavně ze sadů.

Našel jsem jedinou zprávu popisující stravování v dimenzi prokazatelně vyšší, než je naše, v knize Život ve světě nespátřeném (Anthony Borgia). Z této knížky vysvítá, že potrava jako taková tam potřeba není, nicméně jsou tam

stromy poskytující ovoce, a to čistě pro radost – někdo může rozdávat úsměv, někdo lásku, někdo hřejivé, milující přijetí, a stromy rozdávají ovoce.

Vegetariánství a veganství

Zvířata ani rostliny nemají problém s tím, že je jíme. Kdyby s tím měly problém, nemohly by se tu vůbec vyskytnout, protože takhle to na Zemi v tuto chvíli je. Musíme uvážit, že žádná forma, která se nechce stát potravou pro ostatní formy, zákonitě nemůže přijímat potravu ani sama. Rostliny ani zvířata nejsou žádnou výjimkou, naopak, jdou nám příkladem.

Plejáďané říkají (Poslové úsvitu): „Vše na Zemi můžete použít, pokud přitom Zemi projevujete lásku a úctu.“

Orton (Borupská duchovní škola) říká: „Co se týče vašich stravovacích zvyků, tyto věci nepovažujeme za tak důležité. Neznám osobu, jíž by se povedlo projít si cestu do Nebes. Naše stravovací zvyky jsou trochu jiné než vaše. Vaše budou brzy stejné. Velice rychle dosáhnete duchovního výsledku a takových rysů životního způsobu, jaké v současné době nikdo na Zemi nezažil.“

Vegetariánství a veganství dává smysl jednak jako zkušenost, a jednak pokud se tím beztestně ušetří utrpení zvířat, která jsou v dnešní době chována v příšerných podmínkách. Beztestně píšu proto, že ne každé tělo je na vegetariánství v tu kterou chvíli stavěno, a nemusí vám to projít. Pokud máte chuť na maso, bývá lepší si ho dát, aspoň kousek.

Urpутné vegetariánství ani veganství nedává při duchovním růstu smysl. Prakticky vzato, při duchovním růstu je potřeba odblokovat věci, které vznikaly v nejrůznějších situacích, a ty situace, kolikrát mnoho životů staré, je potřeba znovu navodit. A strava je toho nástrojem, ne sice jediným, ale také ne zanedbatelným.

Striktní vegetariánství i veganství dává smysl tehdy, když chceme dosáhnout výsledků, kterých jinak nedosáhneme. Budiž však řečeno, že současná výroba potravin je podmíněna držením zvířat v děsivých podmínkách a znamená strašné utrpení, které pochopitelně jíme také.

Maso je jinak něco, co se hned po smrti začíná rozkládat, to znamená dáme-li si maso, naše buňky obdrží informaci rozkladu. Naši předci mívali maso cca jednou týdně, a to možná bude právě to optimum.. tedy pro lidi, kteří se bez něj neobejdou.

Častým argumentem lidí, kteří se z nějakého důvodu nechťejí vzdát masa, bývá to, že většinu rostlin musíte také zabít nebo zranit, abyste z nich získali jídlo, a že je tedy jedno, jestli zabijíte jen rostliny, nebo i živočichy. To je do značné míry pravda, a nelze dost dobře popřít ani logický vývod, že na této úrovni pochopení není vegetariánství ani veganství žádným řešením.

Dalším argumentem bývá to, že jak ty rostliny, tak i ti živočichové jsou na potravu přímo pěstováni a jinak by tu nebyli. To je také svým způsobem pravda, a na této úrovni chápání věcí začíná nečekaně dávat smysl veganství. Pokud by tu zvířata jinak nebyla, a pokud při jejich chovu trpí, není žádný důvod je pěstovat. Dost na tom, že trpí ty rostliny, které by tu jinak nebyly.

Člověk však nemá právo působit utrpení nebo svévolnou smrt ani rostlinám. Každé větší proroctví a poselství lidstvu obsahuje zmínku o tom, že lidé, kteří budou chtít postoupit do vyšší dimenze spolu se Zemí, budou muset zcela opustit zásadu zabíjení.. míříme tam, kde vlk se pase vedle beránka.. aspoň někteří.

Takovýmto důsledným odmítnutím zabíjení vyřadíme z jídelníčku i většinu zeleniny, a zůstává vlastně jen to, co může na rostlinách dozrát a odpadnout, tedy nejrůznějších semínka, luštěniny, rajčata, a především ovoce. Sladké ovoce však Redfield označil jako stravu produkující kyselé odpadní látky, a proto nevhodnou, protože tělo se těch látek těžce zbavuje.

To je samozřejmě rozpor, který nemáme jak vyvážit, protože žádný člověk nemá v tomto směru takovou zkušenost, aby se dala předejmout jako obecně platná. Neumím si však představit, že když člověk za den sní dvě jablka a pár merunek, že by s tím tělo mělo mít problém.

To je jinak množství jídla, které opravdu dospělému člověku naprosto stačí – je plný energie, kterou může lehounce investovat do čehokoliv si vzpomene, a to proto, že jeho tělo nebojuje se zpracováním stravy. Takovou energizovanost si může vyzkoušet každý, takto se tělo projevuje už po prvním dnu půstu.

Ideální strava

Ideální strava jako obecný termín nemá v současném stavu lidstva žádný určitý význam. Je to pojem, který pro každého nutně musí znamenat něco jiného, a je to tak proto, že různí lidé mají nejen různé výchozí pozice, ale také různé cíle. Zdaleka ne všichni lidé míří k duchovnímu povznesení, čemuž bude odpovídat i jejich zvolená potrava. Toto je nutno respektovat.. a ovšem o těchto lidech už se bavit nemusíme.

Pro ostatní, kteří se chtějí vyvinout dále, směrem k vyšší civilizaci, bychom snad ale mohli velmi opatrně naznačit určité principy. Ale ještě předtím: pokud nemáte zkušenost s půstem, vytvořte si ji. Dejte si aspoň tři dny (nejlépe týden), a následující den snězte špičku rohlíku, další den druhou, a teprve třetí den ten zbytek. Tak zjistíte, kolik jídla

skutečně potřebujete.

Právě tak, pokud ji dosud nemáte, vytvořte si zkušenost s obecným vegetariánstvím, už proto, že ideální strava zřejmě velmi souvisí s připraveností člověka opustit zásadu zabíjení. To nemusí být nic jednoduchého, protože z běžné výchovy má člověk myšlení a jednání plné násilí, čemuž nutně musí odpovídat i složení jídla, jinak hrozí, že nenásilně živé tělo nebude v rovnováze se svým násilným předobrazem, a vzniklé stavy bude násilně řešit psychiatr.

Ve středověku bývalo zvykem poměřovat společenský kredit i tím, kolikrát týdně jste si mohli nějaké maso dovolit. To nám v podvědomí zůstalo dodnes, a poměrně hodně lidí si takto neuvědoměle dokazuje svůj vlastní blahobytný konzumací masa čtrnáctkrát týdně, k obědu i k večeři, když tedy nepočítám salám ke snídani či svačině. Takoví lidé by při zkoušení vegetariánství měli být extrémně opatrní.

Zkusit vegetariánství, pokud jste dosud jedli maso normálně (no normálně, denně), znamená vysadit maso minimálně na tři týdny: po prvním se vám maso dostane ze střev, druhý berte jako přizpůsobení, a teprve ten třetí pozorujte, co to s vámi dělá – pak můžete pracovat s poměrně už docela reálnou představou, co vám to dává a co naopak bere, a jaké by to eventuálně bylo nastálo.

A nebojte se, tři týdny bez masa ještě nikomu neublížily.. lze to jen doporučit. Vlastně, bez této zkušenosti vám určité duchovní pohledy a postřehy zůstanou nedostupné, ve smyslu, že je můžete znát teoreticky, z vyprávění nebo z knih, ale nikdy je neochutnáte..

A ten ideál?

Podle mé zkušenosti je nejlepší spolehnout se na své tělo a dát mu to, o co si řekne. Ne však bezhlavě, a rozhodně ne automaticky, jen ze zvyku.

Může se stát, že v rámci vývoje budete procházet nějaké staré situace a k jejich vyřešení budete potřebovat navodit určitý stav mysli, a také určitý stav těla. A čím jiným, než jídlem? Když půl roku nebudete jíst maso a náhle dostanete chuť na guláš, je jasné, že mu ho nedáte, protože chuť je z větší části prostě jen zvyk.

Ale když ta chuť nezmizí ani po týdnu, víc o tom už neuvažujte a jděte si ho dát. Vyjádřete však vděčnost a úctu zvířeti, které vám na něj poskytlo maso. Neberte to jako samozřejmost, protože byste si ublížili. Prostě si ho představte a poděkujte mu. A mějte na paměti, že vaše poděkování nepotřebuji já, ani to zvíře, ale vy.

Ve vděčnosti a úctě k jídlu je totiž něco, co uláme i u dnešní potravinářské produkce spoustu škodlivých účinků. Když jdete do obchodu a koupíte chemické jídlo, protože nějaké jídlo potřebujete a jinou možnost momentálně nemáte, poděkujte za něj Zemi a v klidu ho snězte.

Vyjádření díky Zemi vytváří alternativní propojení vašeho těla s jeho Matkou, vlastně způsobí alternativní zpětnou vazbu a uzavře tak kruh. To umožní vašemu jídlu nenapáchat ve vás tolik škod.

Pitný režim

O pitném režimu se více mluví až od doby, kdy se začala pitná voda prodávat. O motivech téhle propagandy jsem si proto udělal obrázek velmi nelichotivý, nicméně jsem na své cestě potkal několik postřehů, o vztahu pitného režimu k duchovnímu růstu.

Marlo Morgan, americká lékařka, která zažila putování s australskými domorodci, o tom píše toto: „Vím, že lidské tělo obsahuje zhruba 70 % vody a že v optimálních podmínkách vyžaduje minimálně čtyři a půl litru tekutin denně. Všimla jsem si však, že domorodci potřebovali mnohem méně tekutin než já. Vlastně téměř vůbec nepili vodu z měchů, které jsme nesli, a jejich těla maximálně zužitkovávala tekutiny obsažené v jejich stravě.“

To je informace přinejmenším zajímavá. Naše těla mají spotřebu skoro pěti litrů denně, a australští domorodci nepotřebují skoro žádnou, i když pochodují po poušti? Kde se stala chyba?

Jakousi odpověď (jako obvykle úplně odjinud) dávají Plejáďané: „Paměť je jako tůň nebo zrcadlo ve vašem těle a musí se doplňovat a osvěžovat pomocí schopnosti vody odrážet paprsky. Voda je to, co zlepšuje paměť ve fyzickém těle.“

Nutno říct, že Marlo Morgan skutečně píše, že domorodci, s nimiž putovala, mají všichni do jednoho paměť velmi dobrou, po celou délku života (což bývá 120 – 130 let), a tudíž neměli potřebu ji nějak vylepšovat. V souvislosti se zpíváním písní o mnoha slokách poznamenává: „Domorodci odmítli psané slovo, protože by se jeho přijetím vzdali své vyvinuté paměti, kterou neustálým procvičováním udržují na optimální úrovni.“

Koho by napadlo, že bude taková souvislost mezi pitným režimem a pamětí, že?

A souvislost s duchovním růstem je tu taková, že prožít může člověk jen to, co si vzpomene. To znamená, že pokud chcete vykazovat nějaký vývojový progres, je potřeba vzpomínat nové a nové věci, přičemž pít hodně vody může pomoci tu paměť rozhýbat.

Lidské tělo je skutečně ze sedmdesáti procent elektrizovaná voda, každá buňka je svého druhu kondenzátor – kondenzuje elektrické napětí a to napětí oživuje buněčnou paměť. Oživená paměť je vědomí. A člověk by měl počítat

s tím, že po výchově voda v buňkách není čistá, a vědomí je přizpůsobené: starší lidé vychovaní touto civilizací mívají poruchy obojího, jak paměti, tak i vědomí (senilita, skleróza atd.).

Takže ti, kteří doporučují zavést a dodržovat nějaký pitný režim, mají docela pravdu, ať už byly jejich původní motivy k tomuto tvrzení jakékoliv. Samozřejmě v Čechách není potřeba kupovat vody balené.. ve vodovodech tu teče kolikrát i o dost lepší voda než se běžně plní do lahví.

Voda v lahvích však kromě huntování přírody výrobou plastů není nic proti ničemu.. snad jen lidi, kteří používají filtrační zařízení, která ve vodě zabíjejí mikroorganismy (např. UV lampou), bych chtěl upozornit na to, že lidské tělo potřebuje mikroorganismy ke svému životu. Nutně. Člověk bez nich nemůže existovat.

A vzhledem k tomu, že většina kupované stravy je sterilní a tedy co možná mrtvá, zůstává pití jako jediný způsob, jak se do vás mikroorganismy mohou ještě dostat. Tedy, UV lampu a podobné záležitosti spíš nebrat, pokud tedy nechcete být sterilními otroky podle přání a výrobních postupů EU.

Alkohol a drogy

Co se duchovního růstu týká, máme tu skvělé prostředky pro dosažení jiných stavů vědomí, kterých můžeme využít. Není v tom žádná věda, je to jako obvykle jen způsob, jak zjistit, co v nás je. Veškeré opojné prostředky v nás uvolňují zábrany z výchovy a dalších přizpůsobení, a jejich použití je regulérní způsob, jak se dozvědět, kde jsou, jak jsou rozsáhlé a jak by nám bylo bez nich.

Pivo, když se jím člověk „zdělá“, uvolňuje hrubé nebo rozsáhlé nebo základní bloky, víno spíš jednotlivé stavební kameny, které nás v tu chvíli právě tlačí, a tvrdý alkohol umožní srovnat si v hlavě hluboké rány a dlouhodobější bolístky, z nichž nevede ven žádná běžná cesta. Veškerý alkohol napomáhá tomu se srovnat s věcmi, které máme problém si přiznat. Utápění ale nepomáhá ničemu..

Kouření umožňuje získat odstup od všeho, čím se právě zabýváte a snáze najít řešení. Při vykuřování potvůrek je to i obdoba vonné tyčinky, akorát že se vykuřuje zevnitř a mnohokrát účinněji. Kouření však přitahuje potvůrky jiné, a to ten druh larev, s jejichž našeptáváním musí počítat jakýkoliv závislák.

O tom, že kouření neškodí zdraví, je snad už zbytečné se rozepisovat, na naší planetě šťastně žily tisíce závisláků v dobách, kdy tu ještě rakovina ani nebyla, a kdy cigareta bývala voňavým společenským protokolem. Pozor si však dejte na nápisy na krabičkách, ty jsou skutečně nebezpečné, protože zakládají šílené programy do podvědomí, a ještě k tomu proti vám štvou nekuřáky.

Drogy jako takové spíš odblokovávají, stimulují a oživují spící oblasti psychiky a ukazují nám schopnosti, o které jsme přišli. Mluvíme o těch „lehkých“, tvrdě jsem nezkoušel a ani zkoušet nebudu.

Docela bych doporučil s použitím omamných látek šetřit, to je asi jasné, mnoho lidí u nich skončilo, a často dost špatně. Pokud se však chcete vyvíjet, asi bych se jim nevyhýbal, už není čas na striktní odmítání čehokoliv, co by nám mohlo nějak pomoci.

Použití je co nejjednodušší, dejte si, na co máte chuť, a sledujte, co to s vámi dělá. Když máte pocit, že se řítíte do závislosti, uvědomte si, že si zřejmě něco nahrazujete. Když něco řešíte pivem, může to trvat třeba i týden plzeňských lázní, než se to odkryje všechno, a to pak poznáte podle toho, že vás další den bolí hlava nebo se necítíte dobře.

Kocovina je všeobecně o tom, že vám vaše tělo vnucuje uvolněné pravdy. Někdy to není jednoduché, ale hned jak ze sebe ty pravdy vyřknete, kocovina zmizí, jenom tělo možná ještě pár hodin budete mít trochu naimpregnované.

Při zkoušení drog jsem byl mnohem opatrnější, a pokud už máte tu potřebu a chcete si něco dát, dbejte na to, aby s vámi byl někdo, kdo vás v ničem nenechá, a vždycky si uvědomujte, že „něco zkoušíte“ a dobře sledujte, co se s vámi děje, abyste nezkoušeli zbytečně.

Pamatujte, že s úplně uvolněným člověkem, který má funkčních 100% mozkové kapacity drogy neudělají nic, tedy, každý výlet je ukázkou toho, co si můžete zprovoznit i normálně. Osobně jsem si párkrát něco dal a získal jsem dojem, že napříště se bez stimulantů radši obejdu.. a zatím mi to tak zůstalo, už víc než deset let. Pravdou je, že jsem tušil, o co mě výchova připravila, kam chci a co potřebuji ukázat..

Ideál je tady jasný, lidské tělo není stavěno ani na alkohol, ani na drogy. Bohužel není stavěno ani na naši výchovu, takže můžeme být rádi, že tu takové pomůcky máme..

Chemické pomazánky

Hippokrates, nejznámější lékař starověku měl k dispozici na šest tisíc léčivých rostlin, a přesto hlásal: „Zanechte všechny léky v lékárně, pokud nejste schopni vyléčit pacienta stravou“.

Co na to my, když víme, že Hippokrates neznal ani základní poznatky o krevním oběhu, a přesto patřil k lékařům, kteří udržovali lidi ve zdraví po tisíce let? Oni tedy neměli ani jinou možnost. Pokud neudrželi lidi ve zdraví, nebyli zaplacení, a to i tehdy, když člověka vyléčili – protože neudrželi stav zdraví...

Tehdejší lidé brali vše, co existuje jako projev univerzální inteligence a nemoc jako důsledek porušení její kontinuity v lidském vědomí. Jejich léčení pak spočívalo v obnovení celistvosti této inteligence.

Vycházelo se z toho, že jelikož vše je svým způsobem různými projevy téže inteligence, je třeba vyhledat přírodní prostředky s podobným projevem, jako má ten který orgán lidského těla, ať to bude kámen, rostlina či jen dobré slovo a pobyt pacienta v přírodě a na slunci, odkud obraz své celistvosti získá automaticky a z těch nejlepších zdrojů. Léčení tedy znamenalo „promlouvání“ podobného s podobným a nepoškozeným. Většinu rostlin stačilo k tělu přiložit...

..což by znamenalo, že pokud jste nemocní a zamíříte na louku a budete si hrát s rostlinou, která vás zaujme, je velká pravděpodobnost, že se uzdravíte. Pokud většinu léků stačilo k tělu přiložit, aby se člověk uzdravil, jaký vliv pak musí mít to, co člověk pozře, co přijme dovnitř do svého těla?

A chápete, že se to týká i všech krémů, mastidel, zvlhčovačů, lubrikantů a dalších hovadin? Dáváte si jelení špek na rty, tisíc druhů mléka, sádla, oleje na nejrůznější části těla, a s tím vším si do těla strkáte jedy, chemicky izolované látky, protože prý pomáhají. To je ale lež! A vražedná!

Použití hydratačního krému znamená zabití jedné celé tělesné funkce, jedné schopnosti kůže. Použití výživného krému znamená zabití druhé tělesné funkce, použití krému s „ochranou“ proti slunečním paprskům je mimoto i dobrovolné zřeknutí se Zdroje Života, atd.

99% kosmetiky je tu proto, aby se tělu odebraly jeho přirozené vlastnosti a nahradily umělými. Co k tomu dodat? To, co tímto vytvoříte, není lidské tělo, což se odráží na myšlení, citění i jednání a tudíž vše, co s pomocí tohoto těla vytvoříte, nebude tak docela lidské. A váš život už vůbec ne.

A je to ještě horší. To, co tím dáváte najevo svému tělu je nedůvěra, odpor k jeho funkcím, vzhledu, vůni.. nic vás na vašich tělech neuspokojuje, všechno se snažíte nahradit vašimi vynálezy. A ty vynálezy? Vaši největší vědci o lidském těle ví sotva desetinu, a to ještě tu nejméně podstatnou, a už vám prodávají zlepšující přípravky.

Zdá se vám to v pořádku? Asi ano, protože, místo abyste je dali do karantény, a nechali je tam tak dlouho, dokud je nepřejde touha ublížovat lidem na zdraví a cíleně mutovat – doslova degenerovat člověka na umělohmotný pohon, místo toho jim líbáte pozadí, poslušně si ty věci kupujete a opravdu si s nimi svá těla likvidujete.

Tím se podepisujete pod váš nelidský výzkum, pod testování zhoubných přípravků na nevinných zvířatech, pod likvidaci své planety, protože toto dění ovlivňuje celou její existenci. Jste tím, čím se mažete, tedy chemickým hnojem a zvířecím sádem.

Užijte si to.. a buďte připraveni, budete-li chtít postoupit do vyšších civilizací, na otázku: „Kdo jste, že se takto chováte k nejužasnějším pokladům, které se v tomto vesmíru vyskytují, k vašim tělům, k vaší Zemi a k tomu neskutečně dokonalému organismu, kterému říkáte příroda a který se vám už téměř podařilo zničit?“

Ideální kosmetika

Člověk potřebuje mýdlo, šampón, zubní pastu a deodorant, popř. parfém, a to ještě jen proto, že jíme, co jíme, a tělo pak prostě nevoní, a pak ještě proto, že jsme otroci, a otroci musí pracovat, ať se jim zrovna chce nebo nechce, což tělo také komentuje, a to mimo jiné i určitým pachem. Pach otroka není moc příjemný a lidé mají tendenci ho ze sebe smýt. Proč však lidé neskončují raději s otroctvím?

Kromě toho se člověk při práci umí zašpinit, a to je další důvod, proč trvat na mýdle a šampónu. Plejád'ané však opět podotýkají, že neví, proč trváme na tom ovládat fyzicky, když stačí drobná změna v mysli a okolí se přizpůsobí, doslova přetvaruje do požadované podoby. Vždyť všechno je jen energie.

V každém případě, ideál kosmetiky vidím jako přírodní produkt z kontrolovaného ekologického zemědělství, který nebyl testovaný na zvířatech a nenese cejch utrpení. Dost na tom, že většina dostupných produktů nese cejch „šelmy“. Kromě ní by tato kosmetika měla nést ještě označení BIO a Vegan.

Takovou kosmetiku najdete i v řetězci Drogeria Markt, a to i mezi produkty nebrandovanými, slovy „mojeznačkovými“, tedy za přijatelný peníz (Alverde). Když už jsem u DM, nepřišlo vám někdy divné, že první BIO-potraviny u nás začala nabízet drogerie? Mně teda jo, a abych se přiznal, nějak jsem v tom prostředí k tomu jídlu nepojal důvěru.

Co se zubní pasty týká, člověk nevěří svému jídlu a věří, že zbytky jídla kazí zuby. Podívejte se na zvířata, a uvidíte sami, že je to nesmysl. U domácích zvířat sice bývají problémy, ale to je tím, že jsou závislá na tom, co jim dávají žrát lidé, kteří si myslí, že jako páni tvorstva ví nejlépe, co ostatním bytostem svědčí.

Zvířata v přírodě a zkažené zuby, to jen tak neuvidíte, i když stát se to samozřejmě může, i zvířata mohou mít psychické problémy, které naruší organismus a jejichž zuby pak reagují se zbytky jídla kažením. To jsou ale takové výjimky.. a většinou je nepotkáte, protože nemocné zvíře si někam zaleze a nežere, dokud se neuzdraví. I zuby se mohou uzdravit, a ne že ne. Ale proč že to nefunguje člověku..?

Abych se do toho Plejád'anům zase vložil, zubní pastu si kupuju ájurvédkou. Ájurvéda je medicína stará více než pět tisíc let, receptura na zubní pastu také, a za celou tu dobu nikomu neublížila. Ničemu jinému – po rozhovoru

s jedním chemikem – už nevěřím, a zejména těm hrůzám, co inzerují „nové lepší složení“.

Obvykle totiž nic horšího na trhu není, a to se právě pozná podle potřeby vylepšovat.. pan chemik říkal, že v této oblasti ještě na 100% platí, že opravdu dobré zboží se chváří samo. Říkal, že kdyby se to nové lepší složení uvedlo na obalu, nikdo, kdo by si to přečetl by to nikdy nekoupil.

Místo parfému, když už mám chuť nebo potřebu se ovonět, používám indické vonné olejčky Song of India, čisté přírodní produkty. Mají výhodu, že si je můžete dát na tělo, na oblečení, na polštář, nakapat do vody v aromalampě nebo si ovonět olej na masáž, neublíží nikomu a ničemu, a nádherně voní. Když to srovnáte se Salusem a podobnými, nebudete chápat, a nejspíš už nikdy nebudete chtít nic jiného.

Přestože jsou jednotlivé Písně Indie balené v průhledných lahvičkách, ničemu to nevádí, každá lahvička je ještě i v krabičce, a tak vám nic nebrání kochat se olejčkem ještě i vizuálně, aniž by mohl utrpět nějakou újmu, stačí ho pak do té krabičky zase schovat.

Plejádané se ještě svým milým, leč značně poťouchlým způsobem ptají, nakolik si myslím, že se dá věřit známkám BIO atd., ale na tohleto už teď nervy nemám.. snad někdy jindy. Nervy se sice dají uzdravit stejně jako zbytek člověka, ale někdy to může chvíli trvat, a mě už ten vyšponovaný stav leze krkem..

..napadlo vás někdy, jak může být takové channelingování náročné? Mě teda ne.. jinak bych se na to asi nedal.

SDÍLENÍ SVĚTŮ

Každý člověk má svůj svět, svět víry, naděje, spásy, u pokročilejších jedinců důvěry, pravdy a lásky, a ten svět je výsledkem dění na všech rovinách, na nichž člověk existuje. Těch rovin je mnoho, zde se opět zabývám jenom třemi nejpodstatnějšími, mentální, emocionální a tělesnou.

Na všech rovinách je možno žít, přežívat, i zemřít, a ničeho z toho si člověk nemusí všimnout. To je dáno mírou uvědomění, a míra uvědomění je dána výchovou. Nejkritičtějším parametrem, podle kterého můžeme lidi tímto směrem rozlišovat je celistvost. Celistvost je dána tím, nakolik člověk žije na všech rovinách, a jak si ty roviny v sobě dokáže sladit.

Pokud někdo žije naplno v rovině mentální a straní se dění na rovině emoční, nutně to bude mít dopad na dění fyzické, a jeho bytost bude děravá a strašně zranitelná. Pokud se někdo nechá unášet emocemi a neobtěžuje se rozvažováním a meditací, bude na tom stejně zle.

Když se pak takoví dva lidé potkají, hrozí nebezpečí, že se budou dobře doplňovat a dvě děravé bytosti splynou v jednu. Toto se většině lidí moc a moc líbí, protože získají pocit celistvosti, a jen velmi obtížně se srovnávají s tím, že o celistvost absolutně nejde, že se ten rozpor časem projeví, a že jakýkoliv pokus o cokoliv vlastního bude strašně bolet, protože srostlá energie bude trhána na kusy.

Svátost vztahu

Vztah je něco, co umožňuje existenci v relativní sféře Bytí. Vztahy umožňují v této sféře žít. Na rozdíl od sféry absolutní je tu nutné vyjádřit sebe vůči někomu nebo něčemu jinému, a účelem je dozvídat se, kdo jsme, prostřednictvím zkušenosti, kterou takové vyjádření přinese, prostřednictvím zrcadla.

Tohle je samozřejmě závislé na více faktorech. Pokud má člověk objevovat, čím je, musí existovat něco, čím není. Pravda nikdy nezjistí, co je to být Pravdou, dokud nepozná lež jako něco, čím není. Teprve ve světle zkušenosti, čím nejsme můžeme poznat, čím jsme. Lásky není strachem, světlo není tmou, bílá není černou atd., funguje to se vším, co je v relativní sféře dostupné.

Samotná podstata vztahů má proto několik úskalí, tedy dalších faktorů. Základní podmínkou vztahů je otevřenost, umožňující sdílet sebe, svůj svět, s někým jiným. K tomu je nezbytná rovnost, absolutní, bezvýhradná a důvěřivá rovnost partnerů. Tuto rovnost několik žen umí..

Základní problém je ten, že lidé žijí ve lžích. Maskují své nitro, přetvařují se, na ostatní vyjadřují jen to, co připouští společenské konvence, a od málokoho se lze dozvědět pravdu. Lidé se bojí doma říct pravdu, protože co by na to partner řekl. Nevybíráte si náhodou za partnery další rodiče?

Další fáze je o tom, že skoro každý člověk má něco, co nechce slyšet, co nechce, aby se probíralo, na většinu různých bolístek si lidé lpí a hýčkají si je a nutí partnera je přehlížet.. lhát o tom, co vidí a s kým žije. Tomu odpovídá vzájemné nepochopení, neschopnost se domluvit, a samozřejmě to určuje kvalitu lidských vztahů, která je povětšinou nulová.

Vztahy mezi lidmi neplní svou funkci, s výjimkou té nejabsurdnější podoby, kdy prolhaný člověk dostane prolhané zrcadlo. Takových je vás většina. Ideálně by vás to přivedlo k vyjadřování pravdy, a vaše zrcadla by nabrala novou kvalitu, ožily by vaše vztahy a upokojilo by se to, co ve vás vříská a cloumá s vámi ve snaze vás probudit. Začali byste žít..

..až na to, že většina z vás má pravdu zablokovanou tak, že k ní v podstatě nemůžete. Většina z vás vůbec neví, kde ji hledat.. nevíte, že pravdu máte v pocitech, a že nemá smysl ji hledat nikde jinde než v sobě. A i tam máte problém, protože vlastní pocity si připouští 1% mužů a asi 50% žen, a jelikož s nimi vůbec neumíte zacházet, nechali jste si je přelhat.. od rodičů, od vychovatelů, zaměstnavatelů a dalších autorit. Vaše emoce nejsou vaše..

..i na to lze přijít, ale vy jste se je naučili obcházet takovým způsobem a tak jste si na ten stav zvykli, že už na to přijít ani nechcete. Museli byste se změnit, a to je vaše noční můra. Ve strachu ze změn se však dopouštíte takových zvrstev, že až vám Příroda a Vesmír nastaví zrcadlo, budete plakat a skřípět zuby. Teprve pak většina z vás sezná, že žádná změna by nebyla tak strašná, jako to, co jste si touto stagnací vytvořili..

..seznáte, že změna je Život, a strach a odpor ke změně je odporem k Životu. Kdybyste neměli odpor k Životu, neuzavírali byste se Otcí Slunci a neničili byste planetu, Matku, která vám spolu se Sluncem ten Život dává. Jsou to obrovské entity, gigantická kolektivní vědomí, dávají vám život, a dávají vám ho prostřednictvím vztahů.

Jak Země, tak Slunce vytváří jedinečný vztah s každým z vás, jehož prostřednictvím jste schopni života na planetě Zemi, ale vy to odmítáte a snažíte se od nich odříznout. A už jste velmi blízko bodu, kdy se vám to může podařit. Má smysl opakovat, co všechno to může obnášet?

Uzavření kruhu

Nás teď zajímá otázka, jaká karmická reakce může čekat bytosti, které berou život jako samozřejmost, nevází si ho ani u sebe, natož u ostatních, doslova pohrdají tím nesmírným darem, který dostali od Země a Slunce, cíleně destruuji svou planetu, degenerují vlastní rasu a zkouší modifikovat i ostatní druhy.

Člověk si vůbec neuvědomuje, že Život je posvátný. Proto jste dopustili, aby i vaše vztahy, které jsou původně stejně posvátné, byly plné lží, násilí a jedů – nenávisti, zloby, zášti a závisti. Váš vztah k Zemi je vražedný a k Slunci nenávistný, jen proto, že vám nakecali, že Příroda není bezpečná a že Slunce vám přímo škodí. Váš vztah k Životu je docela dobře vidět i z toho, jak slepě jste na to skočili.

Chápeme, že pokud si máte uvědomit posvátnost Života, musíte si tím strachem a odporem projít. To jsme museli všichni. Ale slovo „projít“ má určitý význam, proto se musíte pohnout, jinak se zařadíte mezi ty, kdo neprošli. Vaše bible vám popisuje několik možností, jak se takoví zatvrzelí jedinci mohou cítit, když zmeškají poslední příležitosti k rozpoznání, pochopení a odložení lží.

Jsme zvědaví, jakou reakci si vyberete, jaký konec zvolíte. V ideální případě se zastavíte, nebo aspoň zpomalíte natolik, abyste byli schopni vnímat Život jako dar, kterým ve skutečnosti je, a začnete si ho vážit. A pokud si začnete Života vážit, začnete se měnit, abyste se ho mohli účastnit.

Jinými slovy začnete žít, jelikož když se začnete měnit, nemůžete jinak a musíte začít žít. Pokud žijete a měníte se, není možná jinak a musíte se vyvíjet. Pokud se nevyvíjíte, nežijete, to je asi jasné. No a život, to je láska, a v prvé řadě je to láska k Životu, a tu lze ve svém životě dopustit právě prostřednictvím vztahů. Proto jsou vztahy posvátné úplně stejně, jako je posvátný život.

(Aby bylo jasno, jsou také lidé, kteří mají sice pocit, že žijí, hlavně třeba při koukání na TV a podobně, ti si však ve skutečnosti život pletou s adrenalinem, který jim ta TV dává, změnu vnímají v postupném ztracení lidskosti a vývoj pro ně znamená odhalit a pomluvit triky filmových tvůrců u nejnovějších titulů..

..a samozřejmě, kdo to stihne sehnat, zhlédnout a někde pomluvit dřív, vyhrává. A jelikož ani všechna filmová studia na celém světě nestačí „vývojovému“ tempu českých nactiutřačů, pomlouvá se a rýpe také do článků na všech portálech a blozích, kde je povolena diskuze. Nezřídká musí autoři velmi tvrdě obhajovat svoje dílo.

Mohlo by to pro mě být dokladem o tom, že tu byl jakýsi tzv. komunismus, zřízení, které upírá svým občanům právo na vlastní názor, a že si prostě malý český člověk dokazuje, že „už může“. Mohlo by.. ale jednak už to trvá dost dlouho, a jednak v tom jedou i ročníky, které s minulým režimem nemají lauter nic společného, tedy, špatně je toho asi vícero. V každém případě, o tomto životě, změně a vývoji řeč nebyla.)

Láska k Životu je to, co vám pomůže srovnat se s Pravdou, pochopit a napravit ty hrůzy, které vaše „civilizace“ neustále páchá. To je způsob, jak vyrovnat nejbolestnější karmickou zátěž, jakou kdy lidstvo vytvořilo, uzavřít mnohatisíciletý kruh a vytvořit zkušenost, která vás posune do vyšší dimenze.

Jenže vám se nechce do vyšší dimenze, vám se líbí ve vašem otroctví, s nepochopitelnou radostí se značkujete nejružnějšími značkami jako je tetování, piercing atd., a v neviditelných světech nejružnějšími kydy, citáty a příběhy, a vybíráte si tak své nové pány pro své nové, celovesmírné otroctví.

Možná si někdo z vás myslí, že mu ve „zlatém městě“ bude dobře. My říkáme, že je to vaše volba. Město ze světla a město ze zlata může znamenat velký rozdíl. Kdo zapsal prorokova slova tak, jak je zapsal, a proč to tak asi udělal..?

Pavoučí partnerství

Pokud má každý člověk svůj svět, pokud je většina lidských světů v děravém stavu, pokud navíc většina lidí

zahodila Matku i Otce a nahradila si je otroky společenského systému neboli rodiči fyzickými, ačkoliv po sedmi letech (jedna obnova těla) už s nimi nemají nic společného, co se u člověků děje v partnerství?

Abychom toto mohli popsat, je nutné začít u rodičů, kteří si své děti přivlastňují, aniž by na to měli právo, a odřezávají je od původních, přirozených zdrojů Života, tedy od Slunce a Země. Křivdě, kterou toto plodí se budu věnovat jinde, zde si probereme obecné důsledky pro lidské partnerství.

Symbolem lidského otcovství je hrozivý mužský bůh, který na Zemi potřel matriarchátem zhanobenou Bohyni a nahradil ji něčím, co bychom nazvali globálním despotickým diktátem. Globálním proto, že muže ovládá systém, málokterý muž umí existovat samostatně.

Symbolem lidského mateřství je pavoučí samička. Ženy, které už přivedly na svět aspoň jednoho potomka to dávají velmi zřetelně najevo. Dokud žena neporodí, nejde ji poznat od slečny, matku poznáte vždycky. Ta zvláštní nadutost a nafoukanost na to, že už přivedla do přelidněného světa dalšího člověka sama o sobě připomíná kokon s vejci.

Vysání života ze samečka je pak velmi příznačné pro to, co matky dělávají se svými muži. A konečně někdy se stane, že pavoučice sežere i svá mláďata. Pavouci však nemají na výběr.

Je-li naše představa společenského zřízení dosud jen jinou verzí otrokářského systému, naše pojetí vztahů je na tom ještě daleko hůř. Většina z nás ještě pořád napodobuje pavouky. Svého vyvoleného se snažíme zamotat do sítí slibů, podmínek a zákazů a používáme k tomu nejrůznější druhy přetvářky, a dokonce někdo i fyzické přizpůsobení (jako vycpávky řader a zvětšení penisu). Koneckonců ten druhý většinou dělá totéž.

Tomuto procesu my říkáme láska, a pokud se ten druhý zamotává i sám, je to navíc romantika. Obojí je lež, a s Láskou to nemá společného vůbec nic. Romantika je lež pramenící z toho, že se nám to daří rychleji, než jsme čekali. Pak říkáme, že jsme potkali toho pravého.

Vztah je pak ve výsledku takové mini-otroctví, jde o smrtelný zápas, kdo z koho, a vždycky ten, kdo vyhrává, vysává toho druhého. K tomu se ještě dostaneme mnohem podrobněji.

Tento zápas potvrzuje i legislativa. V současné době u nás děti nepatří ani sobě, ani rodičům, automaticky patří matce, a v případě rozvodu i s pravidelným měsíčním příjmem od partnera. Toho nečekané množství žen využívá k tomu, aby z partnera skutečně vysály všechno. A pro koho asi?

To je tedy naše „láska,“ jak ji vyjadřujeme svými životy, láska „na pavouka“. Je z toho zřetelně poznat, kdo k tomu své potomky vede. Zdá se, že se s patriarchátem vracíme k tomu, z čeho jsme vyšli.. k matriarchátu. Matky už zase ve zneužívání života vedou. Mateřský vliv však nechám na třetí díl..

Pořád si říkám, jestli by nešlo nějak pozměnit model partnerství, že bychom napodobili nějaký jiný, nejlépe vyšší vývojový druh. Třeba by to nemuseli být ještě savci (abych nechtěl zase tak moc), jenom jestli bychom nemuseli zůstat mezi členovci..

Změna modelu

..ale lidé musí změnit model vztahů, jinak nepřežijí současné dělení lidstva. To dělení není na dobré a špatné, ale na lidi schopné progresu a ochotné dělat něco jiného, než jsou zvyklí, kteří se dobrovolně podřídí karmickému vyrovnání ještě před tím, než bude dáno zvenčí, a na lidi progresu neschopné, které čeká karmický náraz bez vědomí toho, o co jde.

Tím vypadá ze hry strašné, hrůzné vysoké procento žen, a 40% mužů, nicméně, přijdou ještě určité impulsy, které tento odhadnutý stav mohou změnit.. a pevně věříme, doufáme, že se tak stane.

Ženy přitom ke skutečnému duchovnímu progresu nemají tak daleko jako muži, a u nich se impuls bude týkat především osvobození od mateřských a systémových naučení. Ženy jsou příliš poslušné svých autorit, především v Čechách, a nevdají jim ani to, jak moc na to doplácí.. jak samy, tak i jejich rodina, tak i – a to hlavně – jejich děti.

Muži jsou stejně poslušní, jen trochu jiných autorit, a nebude jim až tak zatěžko přijmout smysluplnou změnu, pokud ovšem jejich logika tu změnu absorbuje. To totiž není samozřejmost. Zatímco ženská ješitnost a tím i neschopnost se změnit vychází z mateřství a výsledků (pánovství) jejich dětí, mužská ješitnost vychází přímo ze lži o pánech tvorstva, kterou pro některé jedince nemusí být lehké zlomit.

Tyto přístupy se ve vztazích setkávají, vytváří válku pohlaví, s níž do vyšších sfér nemůžete, a dělají vám ze života peklo, přesně tak, jak vám to doporučili. Rádi bychom vás v této souvislosti upozornili na vaše vlastní přísloví, které praví, že kde se dva perou, třetí se směje. Komu si myslíte, že vaše nesváry, nadutosti a ješitnosti slouží?

V kapitole o partnerství budiž vyjmenováno, že vaše partnerské rozbroje slouží vašim matkám a otcům, přičemž to, co slouží matkám je sice jednoduché, ale neviditelné, a to co slouží otcům je viditelné, ale složité, protože otcové jsou přímým nástrojem vašeho bratrovražedného pseudo-společenského systému. Možná by se dalo říct, že sloužíte systému, byť skrz otce, a sloužíte mu i skrz matky, které vás mají v rukou.

Právě tak sloužíte ovšem matkám v té jejich druhé, utajené podobě, a jejich prostřednictvím sloužíte celé té zruďné

ženské hierarchii, která od matek odvisí, kterou berete jako že takto to je, potažmo takto to bylo od věků a nebude se to měnit.

My říkáme, že se to měnit bude, pro aktivní sebezkoumálky k lepšímu, pro ostatní k větším okovům. A pro matky..?

Je na vás, kam se zařadíte, a jestli to sebezkoumání stihnete sami, nebo vás k tomu donutí okolnosti, které si svou zrůdností jako lidstvo vytváříte. Lidé se chovají jako zrůdy, na to nezapomínejte, naopak, mějte tuto pravdu neustále na paměti. Pomůže vám s rozlišováním pravdy od lži.

Svoboda volby

Základem všeho je svoboda, v tomto vesmíru. Se svobodou lze naložit různě, některé bytosti, potažmo celé vesmírné klany zvolily dobrovolně možnost vytvářet a být to, co není, to jest strach, nenávisť, závist, zášť a násilí, nicméně až bude lidstvo za svým rozhodnutím, budou buď pokračovat slíbených tisíc let, ovšem v jiném pojetí času, než ho znáte, ale ideálně se všichni lidé zavčas poučí o svém původu a účelu, přestanou dělat blbosti a napraví svou karmu.

A tato věc docela spěchá. Nebylo to tak vždy, i když určitý spěch byl po dobu trvání vaší „civilizace“ vždycky nakládán lidem, kteří mělo ostatním sdělit pravdu, protože existovalo velké množství plánů na osvobození lidstva, a jednotlivá poselství na sebe měla navazovat. Totéž se mělo dít v těchto dobách, ale někteří probudivší se byli sice rychlí, ale jejich poselství selhávala u těch, kdo se nedokázali probudit.

Tato doba je však klíčová. Kdo máte nějaké poselství, musíte ho co nejdříve předat, protože pak už může být pozdě. Jenže vy nespěcháte ani s probuzením, natož s předáváním poselství. Přišlo na řadu již mnoho impulsů, leckdo skončil na vozíčku nebo je upoután na lůžko, a ne a ne jim to dojít.

Kdo za to může se dozvíte v kapitole o matkách, nicméně, karmu si tvoříte sami, každý člověk svou vlastní. Ale to vy nevidíte, vy vidíte jen matčinu nespokojenost, když uděláte něco nestandardního, a podle toho řídíte svůj život. A co takhle si uvědomit, že všichni vaši předci byli poplatní stejným direktivám a přivedli planetu i její obyvatele na pokraj zkázy..?!

Opravdu v tom míníte pokračovat? Máte plnou svobodu v tom pokračovat, není problém. Problém z toho vznikne váš a bude se týkat především vás. Ostatních sice také, protože vše je propojené, ale na rozdíl od ostatních vy budete strašně plakat a skřípět zuby.

Mnohokrát vám toto všem bylo řečeno, ale vy jste se cítili nad takové obyčejné věci povzneseni, dílem proto, že ve výchově trpíte skoro tak, jak vám slibují trpět v tom vašem pekle, dílem proto, že si – někteří – opravdu myslíte, že jste pány tvorstva.. pitomci.. idioti.. debilové. Toto je přesný výklad čísla člověka, čísla 666.

Je to číslo člověka, který se povýšil na boha. Pitomec značí hloupé jednání, idiot značí, že si na tom trváte a máte to za správné, debil označuje nepoučitelnost a ukazuje na bytost, která dělá chyby, ví to o sobě a přesto nedokáže z nich vybřednout. Jste hloupí, ve své hlouposti neotřesitelní a bohužel nepoučitelní.

Je pro vás málo šancí, nicméně i my máme svobodu volby a pomáháme vám, jak se dá. Ctíme vaši svobodnou volbu, ale vy jste vůbec neměli z čeho si vybrat. Kdokoliv vám kdy přinesl pravdu, zabili jste ho nebo aspoň zesměšlili nebo jiným způsobem znemožnili. Na co jste mysleli?

Jen pro úplnost, my víme, na co jste kdo při čem mysleli, každý z vás. Ale nejsme to my, kdo vás bude soudit.. je možné, že někteří spoluobytelé našeho vesmíru vás soudit budou, protože to je něco, co děláte sami a nemůže se vám to nevrátit. Pokud by v příslušné době na Zemi nezbyl nikdo, kdo by byl takové špinavosti schopen, uděláte to sami, tak jste hloupí a slepí. Dobře vám tak..

..zdají se vám slova „Dobře vám tak“ příliš krutá? Pak si vzpomeňte na bytosti, kterým denně říkáte totéž, myšlenkou, slovem, skutkem.

Beze změny se prostě neobejdete, svoboda volby je v tomto vesmíru těsně spjata se zákonem karmy, který zcela prostě praví, že není akce bez reakce, a reakce se rovná akci, se vším všudy.

Partnerské vztahy

Abychom se vrátili k lidskému partnerství, či spíše k té napodobenině a zvrhlosti, kterou partnerstvím jmenujete, svátost vztahu je způsob, jak projevit sebe a obdržet pravdivé zrcadlo na stavy vašeho nitra, které jinde projevit nemůžete. Jenže pokud máte nitra taková, jaká je máte, co můžete projevovat? A také, jakým způsobem to vůbec můžete projevovat?

A tady je jeden z nejzásadnějších rozdílů mezi muži a ženami na planetě Zemi, muži trvají na tom, co se bude projevovat, a to až do absurdního extrému manželské povinnosti, a ženy trvají na přesném způsobu, jakým se jim ta zrůdnost podá, a hrozně jim medí, že jiný než matkou nebo přítelkyní nadiktovaný způsob nefunguje, čímž se utěšují, a někdy i ukájí.. otrokyně.

Ženská role sice v tak zvrhlé formě patriarchátu není a ani nemůže být nic lehkého, i kdyby vaše matky pro

patriarchát dělaly jen to nejnutnější a nehojily si na dcerách své mindráky a nenutily jim hrůzy matriarchátu neboli absolutní poslušnost všech matčiných slov, emocí a zbytků myšlenek implantovanou v dětství.

Ale vaše matky všeobecně dělají pro patriarchát maximum, což obecně znamená, že na veškerých systémových nařízeních trvají jako na jejich vlastní vůli, takže je zaštiťují svou vlastní autoritou, a přidávají k těm nařízením ještě svoje doložky, kterými vám kradou zbytky vás, vaší životní energie.

Pro srovnání, většinu zvířat u vás vraždí muži, ale kdo vraždí vás, lidi? A zvířata aspoň zabíjíte se vším všudy, neděláte z nich zombie, ale lidé jsou u vás fyzicky naživu, zatímco duch je ubit, emoce ubité nebo přelhané, a duše ukradená.

Aniž bychom se chtěli dotknout matek (což stejně v podstatě nejde, protože většina pozemských matek má na všechno odpověď, byť v drtivé většině vylhanou a zcestnou), musíme říct, že tento přístup zabil lidstvo.. celé.. váš matriarchát je přímým předchůdcem a vzorem pro patriarchát a jeho tendence, jak je znáte, a jako takový je to hnus, který nemá v tomto vesmíru obdoby. Tak to je..

Právě díky mateřskému vlivu nemáte skoro šanci vyhrabat se z poroby neboli otroctví, a musíte – nebo si to aspoň myslíte – snášet patriarchální zlo. Přitom skutečný patriarchát je jedna z největších vesmírných svátostí, stejně jako čistý, zlobou a zneužitím neposkrvněný matriarchát. Patriarchát se totiž s matriarchátem nevyklučuje, ale doplňuje, dokonale, a tedy božsky. Co jste s tím udělali, je věc jiná, a dost skandální.

Skutečné partnerství u většiny bytostí v celém tomto vesmíru svobodné volby tkví v naprosté sounáležitosti partnerů, kteří se někdy nehledají úplně lehce. V každém případě u nás není bytost, která by pohrdala svým partnerem jen proto, že dělá to nebo ono a to by se mamince nelíbilo. Vůbec.. tento váš přístup jakémukoliv pokusu o sounáležitost přímo odporuje, aspoň ve vašich podmínkách..

Ve vesmíru svobodné volby je partnerství založeno na svobodné volbě, protože partnerství je základní podoba vztahu a umožňuje partnerům, kteří se na základě obecného magnetismu dají dohromady, prožívat vše, co v sobě mají. Poskytují si vzájemně příležitosti k nejrozumnějším prožitkům, což je úlohou vztahů.

Odevzdání sebe

Když nepočítáme pozemšťany, všichni se partnerství beze zbytku odevzdají, což je právě ten moment, kdy partnerství může vůbec začít fungovat. U pozemšťanů je to ale tak, že

- muž ženu automaticky vlastní, což je absolutně nelidské
- muž s tím vlastněním krutě naráží na to, že jeho ženu vlastní ještě i její matka a ovládá ji už pouhým pomyšlením
- muže samotného vlastní jednak systém, a jednak jeho matka, která jeho ženě poskytuje některé otěže.. když uzná za vhodné, a nakolik uzná za vhodné

Jak má být muž schopen odevzdat se vztahu, když není svým pánem, a jeho žena není svou paní? A jak toho má být schopná jeho žena? Nesmysl, že?

Z uvedených důvodů dopadá lidské partnerství tak, že muž se snaží svou ženu ovládat, ženě se to nelíbí, protože to smí jen její maminka a snaží se mu to oplácet. Na to vztah okamžitě umírá.. jenže, co je to vztah?

Vztah dvou lidí jsou dvě vztažení sebe vůči druhému. V místě (no, v časoprostoru), kde se tato vztažení střetávají vzniká něco, energetický vír, průběžně formovaný dvěma představami o tom, co je to vztah a jak s ním naložit. Představy se mění, vír nabírá různé odstíny, mění se jeho náboj atd., a tomu říkáme, že vztah žije. Je to forma života, je to svého druhu bytost, prolnutí oněch dvou vztažení vytváří plod neboli dítě.

Tomuto plodu je nutné se odevzdat, pokud má vztah fungovat jako partnerství. Sebou miníme svůj život. Člověk něco žije, vytváří svůj svět, a prostřednictvím takového vztažení může ten svůj svět sdílet s někým dalším a získat zrcadlo. Rodiče se vždycky učí od svých dětí, kromě většiny rodičů pozemských..

..když vám v důsledku snahy ovládat partnera vztah odumře, nemáte se čemu odevzdat, a navíc ztratíte své zrcadlo. Mnoho z vás v tomto bodě dokonce rovnou začíná. Celá jedna verze vašeho zamilování je o tom, že se v někom zhlédnete a snažíte se žít přímo jím. A aby dotyčný fungoval jako vaše zrcadlo, používáte šílené prostředky, abyste ho k tomu donutili.

Vaše odevzdání znamená, že se vám ten druhý musí odevzdat, se vším všudy, a nechat se vámi ovládat tak, aby vy jste měli dojem, že jste dobří. Nutíte své partnery ke lživým reakcím, nutíte je dělat vám falešné, pokřivené zrcadlo. To proto se nedokážete vyvíjet.. znásilnili jste své vztahy tak, aby vám nepřipomínaly nic z toho, s čím se potřebujete vypořádat. Totéž děláte se svými dětmi.

V žádné oblasti vašeho života není tolik násilí jako ve vašich partnerských a všeobecně milostných vztazích. Vy to sice nazýváte láskou a milováním, ale ve skutečnosti je to vzájemné otročení dvou nevolníků. To má strašný dopad na děti, protože kvůli snaze řídit a kontrolovat toho druhého je vůbec nevnímáte, nejste schopní se na ně naladit, a díky tomu jim absolutně nerozumíte. Matky obzvlášť.

Žítí druhými

S falešným odevzdáním je spojen jeden z nejzrůdnějších jevů vaší společnosti. Vztah je dítě dvou bytostí. Je to něco, co se utvoří mezi dvěma partnery. Je to energie, která tvarem odpovídá svým rodičům, a ta energie je živá, celistvá, dokonalá. V případě zplození dítěte se ta energie projevuje i na fyzické rovině.

Vy říkáte, že vaše dítě je plod vašeho vztahu. My říkáme, že si nevidíte ani na špičku nosu, protože dítě je vašim vztahem, je to vašeho vztahu fyzický projev. Vaše dítě je vaším plodem, ne plodem vašeho plodu (vztahu). Kde jste na ten odcizující a demotivující nesmysl přišli?

Může vám to připadat jako hra se slovíčky. Tak se na to podívejme: každým pokusem o ovládnutí partnera zabíjíte váš vztah, a to až do úplného zničení. Ale pro vás to není důvod se zamyslet. Vy na to čekáte, protože vztah je energií, a cokoliv takto zabijete, okamžitě sežerete.

A jak má to dítě získat svůj časoprostor, když jeho předlohu jste dávno předtím zabili a pohltili? Kde má ten plod žít? V současné době je vašim dětem poskytován náhradní prostor, ale vy jim ničíte a vyžíráte i ten. Ustanovili jste se vlastníky svých partnerů i dětí, odsekáváte z nich kousky a ty kousky požíráte.

Požíráte vlastní vztahy, a občas to poměrně trefně vyjádříte výrazem „žít vztahem“. Co to asi znamená? No a totéž děláte se svými dětmi. Snažíte se je ovládat, tím v nich něco zabíjíte, například nevinnost, důvěru, bezprostřednost, vděčnost atd., a to jsou energie, které vám moc a moc chutnají. Krmíte se svými vlastními dětmi, dokud v nich něco zbývá. V neviditelných světech jste zombie a kanibalové, a vůbec to nevíte.

Odevzdání sebe u vás nakonec dopadá tak, že když vyžerete energii vašeho vztahu, krmíte se svým partnerem. Neustále spolu soupeříte, kdo bude mít navrch, kdo vyhraje hádku, kdo bude moct druhému něco vyčíst, kdo koho bude vydírat, obviňovat atd., protože tyto praktiky ve vašem „milovaném“ uvolní energii, kterou ten vítěz pohltí a na krátkou dobu se sasytí neboli doplní si ukradenou energií díru ve své bytosti.

Ta energie vám však nepatří a v souladu se zákonem akce a reakce o ni velmi rychle přijdete, a to stejným nebo podobným způsobem, jakým jste ji ukradli. Ale ani tohle pro vás není důvod se nad sebou zamyslet a co nejrychleji se změnit, pro vás je to naopak důvodem osočovat a týrat partnera, nebo ho dokonce zahodit. A co na to váš vztah? Vaše dítě? Sežrané zaživa?

Chápete už, že kolem sebe, ale i přímo ve vás samých děláte poušť? A to by ještě tolik nevadilo jako fakt, že totéž, všechny tyto a ještě mnoho dalších zrůdností provádíte svým dětem, dnes a denně.

Vaše sdílení je proto stejným paskvilem jako všechno ostatní. Místo abyste sebe věnovali partnerovi, nabídli mu k prozkoumání celý svůj svět a těšili se z toho, jak roste, nutíte ho, aby vám odevzdal svůj svět ke zkontrolování, aby se sebou nechal manipulovat, aby si ten svět upravil k vašemu uspokojení bez ohledu na to, co cítí, vnímá a žije on. Nutíte ho ke lži, k zahazení jeho života a k přijetí vašeho diktátu..

..nutíte ho dělat vaši karmu a pykat za to, k čemu ho doženete. A nejhorší je, že vašim partnerům na tom není nic divného.. stejně jako vám, když totéž dělá váš partner s vámi.

Klíč je v tom, že totéž dělají rodiče dětem, dělali to i vaši rodiče vám, a dělali to tak dlouho, až jste to vzali jako správný způsob, jak vytvářet vztahy.

Tohle všechno chápeme, lépe, než si možná myslíte. Nechápeme jinou věc:

Když ve svých vztazích nejste šťastní, když vidíte, že váš model vztahů nefunguje, když všude okolo sebe vidíte, jak se lidé ve vztazích dusí a trápí, proč ten model nezměníte?

Kolektivní světy

Kolektivními světy zde budeme souhrnně nazývat světy, které vytváříte prostřednictvím vašich kolektivů. A především nám jde o svět mužský a svět ženský. Tyto dva světy máte nesourodé, a velmi těžko slučitelné.

Rádi bychom se vás zeptali, proč ženy mají svůj svět, do kterého muži nesmí a vší silou a mocí je jim bráněno do něj byt i jen nahlédnout, zatímco muži mají svět „pro všechny“, který jim ženy neustále zabírají pro sebe a tyjí z něj tak dlouho, dokud ze svých mužů nevysají všechno. A z dětí. A z jejich dětí.

Právě tak bychom se chtěli zeptat, proč svět mužů, když je „pro všechny“, nepočítá se ženami, neobsahuje žádné emoce neboli osobní pravdu jednotlivců, nepočítá ani s dětmi, s přírodou, s planetou, není v něm žádný soucit a tím ani cokoliv lidského.. a proč je při tom všem pro všechny povinný?

Pořádí jsme přitom nezvolili náhodně. Uzavřený ženský svět byl u vás jako první. Zplodil hrůzy, jaké nemají obdoby. Lidstvo ztratilo lidství mnohem dříve, než se k vám dostalo vůbec jakékoliv povědomí o otcovství.

Nicméně, ženy byly sice zbaveny moci (a dalo by se říct, že zaslouženě), ale jednak nikdy nepřestaly ovládat své potomky, a nastupující patriarchát navíc převzal veškeré jejich ovládací metody, takže se pod to celé podepsal. Muži se přihlásili k zatracování a vylučování druhého pohlaví ze společnosti. Jako lidstvo máte proto karmu velmi nepřehlednou.

Muži však neví, co dělají. Kdyby to věděli, nedělali by to.. možná se najdou ženy, které ještě ocení mužství jako něco krásného, velmi subtilního a zranitelného, i když vám vaši vládci vnucují opak a vaši muži je v naprosté většině slepě poslouchají a dělají ze sebe bezduché, výkonné stroje.

My to vidíme tak, že proti homosexuálnímu světu ženskému byl postaven homosexuální svět mužský, který vznikl na základě strachu z ženské síly a mateřských praktik, jehož představitelé zůstali vskrytu, aby se jim ženy nemohly mstít. Jejich vliv vidíte všude kolem sebe, ale samotné iniciátory jste nikdy neodhalili a jejich potomci vám vládnou dodnes.

Jejich vláda se vykonává pomocí mužů, proto ženy, ale i muži nenávidí muže, jejich záštitou je mužský bůh, proto nenávidíte boha, kterého vám vnutili, na mužského boha však paradoxně nejposlušněji reagují vaše matky a nutí vás svým vlivem a autoritou zachovávat „jeho“ vůli, takže všichni nenávidíte své matky a především tchyně, a všichni do jednoho nenávidíte mužské homosexuály, protože všichni do jednoho cítíte, kdo je za tu hrůznou situaci zodpovědný.

Běžní mužští homosexuálové sice za nic z této situace nemohou, ti jen utíkají před ženami a především před mateřskými praktikami do jediné společnosti, která jim ten útěk vůbec umožní, ale jejich vyzařování a úspěšnost vám něco velmi připomíná, proto jste si je zošklivili a nenávidíte je také.

Bohužel, nemáte v tom pravdu, protože nenávisť je láska bez znalosti faktů, je to ponejvíce strach z neznáma, a kdybyste se snažili poznat a pochopit mužské homosexuály, přišli byste na všechno, okamžitě byste poznali, co je ve vaší společnosti špatně. To vaši vládci nechťejí, a proto ve vás tu nenávisť a odpor podporují. A především církve, které jsou na mužské homosexualitě založené i se svou vládou.

Sdílení vašich kolektivních světů je v tomto stavu téměř nemožné, a to má kromě jiného jeden takový dopad, který vidíme jako nejstrašnější zvěrstvo, které se v tomto vesmíru děje. Vaše děti..

Když ženy uzavírají ženský svět před muži, a když muži vnucují svět mužských homosexuálů ženám, co se děje v dětech, které jsou jedno každé z půli matka a z půli otec? Ty dvě poloviny se v dětech polarizují až do nesnesitelné podoby, jeho dvě půlky spolu neustále strašně bojují, stejně jako to dělají jeho oba rodiče, a tím se umožní – přímo nabízí jeho ovládnutí třetí stranou a tedy se tímto, přesně tímto z dítěte stává otrok, dokonale ovladatelný jedinec. Kde se dva hádají, třetí se směje, že?

Homosexualita

Tohle slovíčko je vzhledem k předešlé kapitole také ještě nutné vysvětlit, abyste rozuměli, jak to myslíme. Vychovávají vás, jako by homosexualita byla jen jakousi sexuální úchylkou, kterou je možné tolerovat nebo ne. To je ale lež, brutální zastírací manévr.

Homosexualita je ve skutečnosti způsob, jakým jste vychováni – muži k mužům a proti ženám, ženy k ženám a proti mužům, přičemž muži jsou důležitější než ženy a jsou ženám nadřazení (já vím, prý už to tak není). Tato výchova vylučuje rovnost mezi pohlavími, nastoluje jejich válku a umožňuje rovnost jen mezi příslušníky stejného pohlaví.

Rovnost je však základní podmínkou pro funkční partnerství; proto jediná přirozená (= vycházející přímo z obecné výchovy) a funkční partnerství jsou v současné době ta homosexuální. Homosexuálové si mezi sebou rovní jsou a svá partnerství tudíž v jednotě už začínají, což heterosexuálové nikoli.

Heterosexuální partnerství prostě nejsou v souladu s režimem, i když jsou zdánlivě normální. Režim je podporuje jen proto, že je to jednoduchý, resp. nejjednodušší způsob, jak získávat neustále další otroky. Režim samozřejmě mohl vytvořit speciální lágry (kláštery) pro veškerou ženskou populaci, vlastně jakousi líheň oveček, ale musel by se o ně starat.

Z pohledu režimu je jasné, že je lepší, aby ženu měl na starosti vždycky jeden muž: napřed otec, pak manžel, a nakonec, bude-li to třeba, ještě syn. Režim se tak nemusí o ženy starat vůbec, a naopak, ženy s církví téměř pořád spolupracovaly na ovládnutí mužské populace.. jinými slovy uzpůsobily mateřskou výchovu potřebám režimu.

Nebo takhle: muže jednotlivce neuhlídáte. Pověste mu na krk ženu, a ona to udělá za vás: bude kontrolovat jeho myšlení, zbytky citění, většinu jeho činnosti (jako například sehnat dvojnásobek toho, co vlastní všechny sousedky dohromady), i jeho loajalitu k vám coby zástupcům režimu, a ještě vám porodí nové otroky. Hod'te mu na krk ženu, a on už nikdy nebude přemýšlet nad nesmyslností režimu. A ještě navíc je můžete kontrolovat, vydírat a vysávat prostřednictvím teorie hříchu, praxe zpovědi a byznysu s rozhřešením.

Toto vše zajišťují po celou dobu trvání katolického patriarchátu ženy, ne muži. Vlastně až dodnes.

Vlivem matek se ještě budeme zabývat, ale to co chceme říct, je že vaše světy jsou vyžrané ostatními lidmi a astrálními larvami, vaše energie neustále proudí mimo vás, mimo celou planetu, téměř vším, co uděláte vyživujete egoru vašeho zřůdného boha, kterému jste přisoudili vaše vlastnosti, a který se tak – v souladu s vašimi vlastními očekáváními – opravdu chová. Vaším prostřednictvím, a na váš pohon.

Vaše existence se z těchto důvodů orientuje na svět fyzický, kde ještě jakýmsi způsobem existujete, máte však

množství nemocí a bolestí a stále vám vznikají další, které váš předobraz, jak ho vytváříte v neviditelných světech realizují ve světě hmotném. Jste chodící mrtvolky, to jste..

Některí probuzení jedinci se snaží svůj svět aspoň vybudovat, ale protože je každý jednotlivec dokonale obšancován wampýry jak mateřskými, tak i systémovými, naráží takoví lidé při každém kroku na nesčetné množství překážek, z nichž některé bez pomoci nelze překonat.

Každému se sice pomoci dostane, i když ne od vás lidí, protože když se někdo probudí a něco se mu v této věci podaří, vy ho stejně hned znemožníte nebo zavraždíte (nebo obojí). A otázka, kterou bychom vám chtěli v této souvislosti položit, zní:

Co teda vlastně chcete?

Závěry a řešení

Já bych připomenul, že „to, co jíme je to, co jí“. Pokud se většina lidí živí světem někoho jiného, co to může znamenat jiného než pavoučí kolonii? Lidé se vzájemně častují jedem, který je rozkládá, a uvolněné energie požírají. V tuto chvíli snad každý člověk je profesionálním požíračem duší.

A týká se to i fyzické stravy. Naši živitelé nám nutí potraviny, které nás vysávají a dělají z nás tupé ovce, počínaje mateřským mlékem jiných savců přes nejrůznější chemické přípravky pro zlepšení chuti a barvy, až po kosmetiku a léčiva. Ani fyzická těla už nám zřejmě nesmí sloužit tak jak by měla.

Pak ovšem stojí za připomenutí, že „jsme to, co jíme“. Pokud se většina lidí živí zbytky světů jiných lidí, co jsou lidé, když ne zbytky lidských světů, žalostná torza sebe samých? A zdá se mi to, nebo toto konstatování odpovídá deseti procentům průměrné mozkové kapacity lidí?

Co pak chcete s druhými lidmi sdílet? Vždyť sami nic nemáte..?! Kdepak, vaše „milování“ je ve skutečnosti hrubá závislost na cizí energii, a naprostá většina vašich pokusů vytvořit milostný vztah se rovná pokusům o ovládnutí člověka, jehož energie vám chutná, a obnáší jeho zmanipulování, aby vám dal svá torza k snědku. A když to někdo udělá, cítíte se povzneseně, místo abyste ze sebe zvraceli. Říkáte, že dáváte lásku, a přitom jen berete, berete a berete..

Ženy stojí proti mužům, prý na straně systému. Muži stojí proti ženám, prý na straně systému. A systém? Na čí straně je systém? Chápete, že stojíte-li na straně systému, stojíte proti vlastnímu partnerovi? Chápete už, že jste se prostě zaprodali? A víte komu?

Řešení vidíme v tom přestat si lhát, a začít se sebou pracovat. Každý vztah lze pozvednout, protože každý člověk se dokáže pozvednout. Osvědčilo se nám pozvedávání tajné, úplně bez vědomí partnera, a nebo pak společné. U toho tajného jde o to, že lidé se bojí změn, a pokud se budete chtít zlepšit, partner se vám to bude snažit překazit, protože se bude bát, čeho se u vás dočká.

Zachovali se tak zatím všichni „partneři“, co jsme kde sledovali, většinou si to ani neuvědomili, jejich podvědomí vše zařídila k jejich výsledné spokojenosti (= návrat partnera ke starému stavu, sice nefunkčnímu a zcela neuspokojivému, ale předvídatelnému a ovladatelnému a tudíž jistému stavu).

Leccos vypovídá i fakt, že to byli především muži, kdo se chtěl měnit. Jejich partnerky jim navenek tleskaly, a uvnitř bylo: „Tak ty máš ještě čas a energii na takové hovadiny? Jak tě jenom zaměstnat, aby ta energie šla do mě..?“ To jsou vaše ženy, a proto se jako lidstvo nedokážete vyvíjet. Neskutečná podlost..

..ta podlost je ovšem z velké části dána mýtem o Adamovi a Evě a vaším přístupem a chováním k ženám. Proto bychom navrhovali začít své pozvednutí žensko-mužským vyrovnáním, protože pak můžete pracovat společně, a hlavně se vám do sebezkoumání nebude plést válka pohlaví.

Domluvte se na absolutní rovnosti, uzavřete smlouvu o neútočení, a začněte oba mluvit pravdu, každý svou, a mluvíte ji srdcem. Pravda vyslovená srdcem vyplodí důvěru a už v ten moment mezi vámi může začít proudit láska. No a láska, to je život.

Domluva je domluva, a člověk není stroj. Čeká vás mnoho pochybení, a pak je na místě omluva a obnovení domluvy. Nic víc pro začátek nepotřebujete, základní principy jsou tu hned v několika podobách, a složitější situace tu navíc najdete rozebrané. Nic vám nechybí, můžete klidně začít.

Během pár minut můžete začít žít svůj život, a v tom okamžiku začnete mít co sdílet. Tak je to jednoduché.

DÍL II. – DĚTI

DĚTI V PATRIARCHÁTU, VÝCHOVNÉ METODY A POSTIHY VE VÁLCE RODIČŮ PROTI DĚTEM.

Tato část Neviditelného světa se týká dětí jako třetího pohlaví. Rozvinutější název by mohl znít Děti v patriarchátu, a je to obecný popis zrůdností, kterými jsou děti v naší „společnosti“ postihovány, aby vyrostly v dobré otroky a nepřekážely vládčům organizovat svět podle své vůle.

Počítejte s tím, že příjemné počtení vypadá úplně jinak, a vězte, že zde předpokládám lidi, kteří si pročetli jak [Růst člověka](#), tak i [Ženy v patriarchátu](#), a kteří aspoň zběžně prolistovali první díl Neviditelného světa ([Život](#)), a kteří přes to všechno chtějí ještě víc.

DAR ŽIVOTA

Lidstvo je na tom velmi špatně, protože bylo odtrženo od Země, od naší Matky, od jedné celé poloviny našeho zdroje života, a pomocí UV filtrů se cíleně odřezáváme i od Slunce, od druhé poloviny našeho zdroje života.

Člověk se tyto Zdroje pokusil nahradit: Zemi lidským mateřstvím, Slunce lidským otcovstvím. Říkám lidským, ale jen pro odlišení, jinak na lidském mateřství a otcovství není lidského už nic.

Začaly s tím ovšem už ženy, ještě v matriarchátu: už ženy si hrály na to, že ony jsou zdrojem života.. ne Země, Slunce, nebo Bohyně Matka, ony. Většina žen si na to hraje dodnes, a hádají se s patriarchy o to, komu patří „jejich“ děti. Po mnoha stech letech se v některých zemích dokonce ženy ujímají vedení: děti patří jim. Patriarchát (vláda OTCŮ!!) tak nečekaně dostal úplně nové rozměry. Zdá se, že nikdo nějak vážněji neuvažuje nad tím, že by děti, potažmo lidé mohli patřit třeba sami sobě.

Patriarchát to po matriarchátu celé převrátil, a jal se dokazovat, že naopak matek k životu netřeba, že záleží jen na otcích. Proto také do vesmíru vysíláme podmrzené sperma našich největších vědátorů a patriarchů..

..zajímalo by mě, jestli do těch zásilek přibalili i vajíčka od nejvhodnějších žen (nejvhodnějších samozřejmě pro patriarchy, tedy co nejpasivnějších a hlavně němých), a jestli tam přidali také menstruační krev, bez které se do vajíčka nedá dostat a bez které je ta spermie úplně k ničemu. Ale spíš by mě to ani nezajímalo.

Patriarchát dokonce založil mužskou vědu, jejímž základním úkolem bylo dokázat, že se život obejde bez matek. Když se o něco podobného pokoušely kdysi matky, lidstvo málem vyhynulo. Teď nám hrozí vyhynutí také, ale není to tím, že by byly ženy plánovitě vyvražďovány, jak tomu bylo v matriarchátu s muži

Je to tím, že ve snaze vytvořit umělý život, nezávislý na ženách jsme vytvořili umělou stravu. Ta strava je sterilní a sterilizuje nám těla. Také je lidstvo dnes už napůl sterilní. Člověk by řekl, že když jsme jako lidstvo napůl sterilní, neměli bychom mít vlastně žádné nemoci..

..to je docela zvláštní, protože byznys s léčivý kvete jako snad ještě nikdy. Sterilita zřejmě není všechno.. a její prospěšnost zřejmě není až taková, tak univerzální a všepłatná, jak by se mohlo zdát. Zdá se, že kromě umělé stravy máme i umělé nemoci – což zase ukazuje na systém, kterým pracuje mužská věda: zabít, rozebrat, a pak se to pokoušet udělat uměle.

Zjevně je tu vyvíjena snaha „předělat“ člověka na umělé nemoci, jelikož logika říká, že když se to podaří, bude lidstvo schopno své zdraví kontrolovat uměle. To je exemplární ukázka toho, kam až lidstvo dovedla bezcitná, chladná logika, ta vychvalovaná mužská schopnost, již si muži dokazují svou nadřazenost nad ženami. A že toho dokazování dnes a denně probíhá.. Člověk maně přemýšlí, co musí muži mít za mindrák, když si něco musí tak vehementně dokazovat.

A také je zvláštní, že ženy, kterým se nepodařilo logiku zakázat, myslí úplně stejně dobře – totiž, stejně dobře.. stejně špatně(!) jako kterýkoliv muž, ba mnohdy ještě dokonaleji, protože si tu schopnost musely tvrdě obhájit.

Bezcitná logika

Dlouhá staletí ženy nemohly s mužským myšlením držet krok, protože mužské myšlení, ta nad nebesa vynášená logika, bylo vysláno zrůdným, nelidským směrem, takže aby se ho ženy mohly účastnit, musely by v sobě udusit veškeré emoce. Tím by ale přišly o zbytek lidství, na rozdíl od mužů, a to se povedlo až v poslední době.

Člověk by si asi měl uvědomit, že to není muž, kdo dává život, a že to není ani žena. Není to otec, ani matka – ti vám dají jen tělo. Život je něco úplně jiného, jak vám řekne každá matka, která prožila potrat, interrupci nebo porodila mrtvé dítě, a jak vám řeknou všichni rodiče, kterým dítě zemřelo.

Patriarchát však při svých výzkumech nevychází z tohoto pohledu. Patriarchát vychází z toho, že je možné, aby se mrtvé matce narodilo živé dítě. Já vím, je to morbidní. Ale takoví my jsme, páni tvorstva, vrchol evoluce. Domnělý.

Myslím si, že na dnešní dobu se všichni naši potomci budou dívat jako na ten nejhorší lidský úpadek.. nebo potomci.. pokud se Země přes tuto „lidskou“ pohromu nějak dostane a nějakí lidé na ní ještě zbudou. To totiž není samozřejmost. Země bez lidstva fungovat dokáže..

I pouhým nadřazením jednoho prvku již mizí rovnováha a vznikají problémy. Co se asi stane, když jeden původně rovnocenný prvek vynecháme? Vznikne systém, který denně vyprodukuje nepředstavitelné množství utrpení. Patriarchát je na utrpení založen, nechává trpět kdykoliv a kohokoliv, protože se mu z toho dobře „žije“, je to systém, který uřízl nohu sprinterovi a poslal ho závodit. To jsme my, každý z nás, lidé bez ženství.

Nejvíce trpí samozřejmě ženy. Ale protože patriarchát vládne tvorstvu a ženy opomíjí, není jejich utrpení vůbec bráno v potaz. Ženy samy o něm ani nemluví! Zdá se, že nikomu nevádí ani to, že ženské utrpení zamořilo celý lidský rod. Jenže on lidský rod vlastně ani neexistuje. V patriarchátu existuje jenom patriarcha. A dnes už to nemusí být ani muž. Vytvořila se nám nová identita, kterou pracovně nazývám „ženským patriarchou“.

To jsou ženy, které si uzavírají svá centra emocí víc než muži, myslí ještě přísnější logikou a jednají ještě neúprosněji než muži, a jako takové se stále častěji dostávají do řídicích pozic.

To, co tyto „dámy“ předvádí, to nemá vůbec žádnou dobu: používají zbraně ženské i mužské, neštítí se ničeho a svatě jim také nic není. A jako by to nestačilo, každá z nich má matku, která je v tom všem podporuje, poštvává proti ostatním, aby se mohla svým dítětem ohánět mezi ostatními matkami.

Patent na děti

Matky si od jistého období matriarchátu dělají patent na děti včetně jejich absolutního vlastnictví, což je ale v patriarchátu výlučně právo otců. Vyvyšování otcovství a právo otců na „své“ děti však matky respektují jen navenek, vevnitř to pokládají za anomálii, která za čas zase pomine a děti zase budou patřit výhradně jim.

Většina matek si velice přeje, aby ten čas už přišel, našťástí aniž by pro to kdy dokázaly něco udělat.. proč to nedokázaly a proč našťástí, to je rozebráno z mnoha stran po celém Neviditelném světě.

Naše matky se po nástupu patriarchátu musely vzdát přímého ovládnutí, které je v našem homosexuálním zřízení vyhrazeno mužům, a vládnou už „jen“ tak, že nás odmalička staví proti sobě a pak už jen tahají za provázky. Přitom však ani zdaleka nepoužívají jen rozdělení hodné dítě X zlobivé dítě, naopak. Všechny dostupné varianty hry „kdo z koho“ (to hezké slovo je soutěž), slouží matkám k rozdělení a panování.

Už mnoho tisíc let naše matky zalézají do svých brlohů (tzv. domov), ve kterých učí své potomky vyhrávat nad jinými potomky, i když už nějakou dobu (5000 let) je tu jiná společnost a jiné tendence, na čem tu společnost založit.

(Mimochodem, architekti by se hodně divili, kdyby znali ženské pojetí jejich výtvorů. Každý dům je pro ženu brlohem nějaké jiné ženy. Vzhledem k šílené ženské revnivosti a neustálým bojům o čestnější místa v ženské hierarchii se každá žena ráda ubírá po návštěvách a hodnotí, jak se která usadila – jestli je to přiměřené, jestli náhodou nemá něco lepšího atd. Vrcholem ironie je zájem o prohlídky hradů a zámků, protože tam se ženy dozvídají, jak si žily princezny / královny a poměřují, kolik jim toho ještě schází, aby si žily jako zámecké paní a jejich muž konečně naplnil pojem „prince“. A většina si rovnou někde v sobě dělá závistivou soupisku, co jim manžel do jejího „domova“ doplní.)

Zběsilost, se kterou matky donekonečna opakují zaběhaná kolečka (zvyklosti) svých předkyň má mnoho společného s výhružností: takto to bylo od věků a ty mi v tom bránit nebudeš! Pokud se někdo vzepře, zle pochodí. Lidová poezie nám dokládá i případy, kdy matka své dítě raději zabila, než by měla nepříjemnosti nebo dokonce utrpěla ostudu. Nakonec, v řadě zemí to matky dělají dodnes, i když většinou pod tlakem patriarchů.

Matky tedy život nedávají, ale jen propůjčují, a jeho samostatné použití poutá obvykle celá řada podmínek. Nesmíte na ni zapomenout, ať jste kdekoliv, nesmíte zapomenout na dobré vychování, nesmíte mraky věcí.. a ještě daleko víc toho musíte. Především na ni musíte neustále vzpomínat, protože tím jí věnujete pozornost a tedy energii. Podle kvality energie, kterou jí takto doplňujete ona pozná nepředstavitelné množství věcí. Slouží to samozřejmě jenom ke kontrole.. jestli se náhodou nevyvlékáte z pod mateřské nadvlády.

Pojem mateřství

Ženy si prostě permanentně činí nárok na životy svých dětí. Nikdo na celé planetě nepatří sám sobě, protože žádná žena na světě svým dětem život nedala. Dokonce ani po matčině smrti nemůžete se svým životem dělat co chcete, protože ve vás zanechala svůj odkaz.

Je velmi těžké tento odkaz zlomit, zvláště je-li vaše matka ještě naživu. Ono to jde, vyžaduje to však velmi vysoký stupeň vědomí, cca ten stupeň, na kterém se rodí indigové děti. Ty jsou všeobecně schopné každý pokus o připoutání rozpoznat a změřit si matku tak, že od poutání většinou upustí. Indiga neuspěla snad jen v Čechách.. proto se Neviditelný svět týká především mateřských ovládacích dramát.

Pokud je vám 30 a více, budou se vám navíc do osvobozování plést nejrůznější konvence a vrstevníci, a budete také mít tendence bojovat sami se sebou, protože v tomto věku už jste s matčíným odkazem srostlí. To znamená, že se ho nedá střepat, musíte jím projít, přímo nebo v regresích, a odložit jako zkušenost.

A kdyby matky aspoň dostaly svým mateřským povinnostem, ale to kdepak. Snad jen v Tibetu jsou děti skutečně kojeny tak dlouho, dokud je potřeba, to jest do věku tří čtyř let – až se samy přestanou shánět po prsu. Bývaly doby, kdy se i v našich zemích matky aspoň snažily, aspoň o zdání mateřství, jenomže to už je dávno pryč. Děti jim „patří“ tak či tak, proč se s nimi ještě otravovat?

Není výjimkou, že zdravá žena začíná s odstavováním už po půl roce, i když by kojit klidně mohla. Je pravda, že systém tento přístup podporuje, protože umožnil nebývale rozvinout kšeft s variantami sunaru a nově též s kojeneckou vodou, a také má – prostřednictvím chemických přísad – mnohem větší kontrolu nad jejich výchovou a růstem.

Že na to děti doplácují? Ale prosím vás, koho zajímají malí otroci? Žena vyprdne dítě, co nejrychleji ho odstaví a vnutí do opatrování systému, přičemž hned, jak to jde, jej začne používat jako otroka i sama. To je dnešní význam slova mateřství. Matky a jejich mateřství prostě neobnaší žádný skutečný cit.

City se dějí v srdci, když člověk překoná požadavky ega a mluví duše. City jsou jejím jazykem. Většina matek však cítí jen pocity uspokojení z toho, že to dítě „mají“, že to dokázaly, a hýčkají si tak své mateřské ego, ten pavoučí kokon s vejci, které narůstá do olbřímích rozměrů, a svou duši zcela ignorují. Duši dítěte tím pádem nedokáží vůbec ani vnímat, natož respektovat.

Krutost předčasného odstavování je toho jasným dokladem. Jak jsem už někde psal, známá má fenečku, která byla od matky vzata moc brzy, a ta fenečka si vlezle ke každému příchozímu, položí mu tlamičku na břicho a saje.. z neviditelného, dávno mrtvého prsu. Ten prs tam není, ale pro tu fenečku tam je.

Předčasné odstavení evidentně dokáže způsobit postih na celý život.. a bohužel, v celkovém procesu lidského růstu je to jen jedna jediná kapička v moři. Mateřství, jak ho známe dnes, je tedy jen póza, a opět si neskutečné množství žen myslí, že je ta póza jejich, ale ptáte-li se, jak to ženám vysvětlit, nevím.

Ženy jsou v pořádku, když se líbí jejich matkám, a tím pádem veškeré jejich konání je v pořádku, ať na to doplatí kdokoliv a jakkoliv. Neznám způsob, jak ženám vysvětlit, že jsou úplně mimo mísu. Žádná to nechce slyšet, a skoro všechny důsledně odmítají pustit děti ze svých spárů..

..zbylo jediné: uspořádat tyto poznatky a dát je k dispozici lidem, aby se tomu mohli aspoň bránit.

Návrat matriarchátu

Vláda matek v křesťanském patriarchátu nikdy zcela nevymizela, období vystrkování růžků byla střídána obdobími drastických represí se zoufalými následky. Oč jiná je situace v islámu, kde bylo ženskou obřízkou nějaké vystrkování růžků zcela vyloučeno.

I tak se v průběhu doby pojem otcovství poněkud rozmazal, i když ani zdaleka ne ve všech státech. Ale třeba u nás už nějakou dobu děti automaticky patří matce, a v případě rozvodu i s pravidelným měsíčním příjmem od partnera, čehož nečekané množství žen využívá k docela podlým praktikám – nasekat nějaké děti, partnera vykopnout (= jeden příjem), druhého nabalit (= druhý příjem), eventuálně postup zopakovat a přežívat, aniž by musela něco dělat. Parazitovat prostě..

A jako by to nestačilo, mnoho z nich ještě šťve děti proti otci tak, aby se s ním nechtěly stýkat. To je ženina pomsta, a když to vyjde, tak také ženino zadostiučinění, i když málokdy je jasné, kdo koho vlastně poškodil. Vzhledem k tomu, že ženy jsou vedeny být poslušné a přizpůsobivé a své muže aspoň naoko respektovat, je jasné, odkud vítr vane.

Většinou je v tom její matka (ano, tchyně), která si dceru i s dítětem více či méně nápadně zabere pro sebe, a trpí tím celá původní rodina. Její matka jí rozryje rodinu, pomůže jí s rozvodem (i když to kolikrát nemusí být ani potřeba), a má ji pro sebe i s potomstvím, na které nemusí vynaložit ani korunu, a které ji naopak bude nadosmrti podporovat.

Povinně.. tím se stává stále častěji, že jsou celé klany, kde neexistuje mužský prvek, kde jsou muži drženi v povzdálí a využíváni jen jako zdroj příjmů, nemají přitom vůbec žádnou možnost ovlivnit své děti, a celé tyto klany řídí svým diktátem matka rodu. To je ovšem regulérní matriarchát, a stejně jako kdysi je matkám úplně jedno, kdo a jak moc doplatí na jejich vládu.

Jsou země, kde je tomu naopak. Muž může ženu doslova zahodit, a ona už své děti nemusí nikdy spatřit, protože to on prostě nedovolí. Tam své moci zneužívají zase otcové, tak jak tomu ještě donedávna bylo tady.

Takhle. Jsou případy, kdy děti opravdu nechtějí vidět otce, nebo matku, protože se k nim třeba špatně chovají.. tak tohle nikoho nezajímá, a jen velmi výjimečně se stane, že se vyjde vstříct dětem. V některých státech jste v rukou matky a vydání zcela napospas jí, a někde v rukou otce. V žádné zemi však není myslitelné, že by dítě patřilo sobě.

Dítě je totiž kapitál. A kdo ovládá dítě, ovládá rodinu. Proto se o vás tak vehementně derou i prarodiče, i když není pochyb o tom, že patříte – i se vším co máte – státu. Stát je dnes hybridem domnělého patriarchátu, uvnitř nějž se vytvořila dokonalá legislativa pro matriarchát, takže fakticky je tu matriarchát.

To znamená, že všechno to, co se děje dětem dnes, mají na svědomí matky, a už ne skrytě, ale oficiálně, a docela výlučně. Je jen otázkou času, kdy jim to dojde, a kdy to všechno, co tu probírám jako skryté, vyjede na povrch.. a historie nám ukazuje, že to nebude poprvé.. a také, kam to vede..

Mateřská výchova

..ženy tyto tendence měly po celou dobu trvání patriarchátu. Když se něco podobného stalo naposledy, patriarchové věc vyřešili vyvražďováním „čarodějnic“ trvajícím tak dlouho, dokud se ženy zase nestáhly. Situace dnes je však o hodně jiná, mnohem složitější, takže konfrontace, která nás čeká dnes, ani zdaleka nebude tak jednoduchá, a nepochybně bude mnohem bolestivější.

Víte, jak funguje náboženství? Kněží vám vštípi strach z boha a pak vás straší a vy děláte co chtějí, aby s tím přestali. Ale kde se to kněží naučili? Příkladem, který znáte všichni: matka vám vštípi strach z bubáků, a pak vás drží pod dohledem hrozbou, že kamkoliv půjdete bez ní, všude na vás bubák číhá.

Matka vám vštípi i strach z posměchu, a pak se vám vysmívá, když neděláte, co chce. A vy uděláte, co po vás chce, jen aby s tím přestala, protože je zlá, zlá a zlá a baví a ukájí se tím, jak vás to bolí.

V jeslích a v mateřské škole vidíte děti, jak se ostatním posmívají a nutí je tím něco dělat nebo naopak nedělat, případně dělat jen jedním „normálním“ způsobem – kde myslíte, že se to naučili? A budete zvracet, když si všimnete, čemu se děti mezi sebou vysmívají. Zmagořené děti se mezi sebou navzájem vysmívají své vlastní nevinnosti a přirozenosti, a dělají to s krutostí, které říkáte dětská, abyste náhodou nezjistili, od koho se to ty děti naučily.

Tohle se běžně děje už v jeslích, takže bez odvolání a jakékoliv pochybnosti v tom žádný muž, natož patriarcha nemá prsty, je to záležitost jen a jen matek, nikoho jiného. Na patriarchy to ženy jen svádí, ve skutečnosti je to přežitek z matriarchátu. Kdo kdy v patriarchátu viděl pojem „mateřská výchova“?

A kdo na to dohlíží? No přece ty mateřské tety, osoby za tím účelem doupravené samotným patriarchátem. Už v jeslích, a nejspíše i v mateřské škole mizí veškerá osobitost.. aby mohly začít fungovat univerzální mateřské návody, jak zpracovat dítě, a aby ženy mohly prohlásit: „Vím co to dítě chce, co potřebuje, jsem přece matka, no ne?“

Že to ani zdaleka není pravda, je v patriarchátu bohužel neprokazatelné. Ví se to sice, samozřejmě že se to ví, ale jen na těch nejvyšších úrovních.. na těch úrovních, kde se rozhoduje o tom, co se ženám dovolí, co se jim dovolí dělat, a k čemu budou vzniklé rozpory sloužit.

Většina matek vůbec neví, co s dítětem, protože od přírody jste odtrženi úplně, o svých tělech matky neví také nic podstatného – no jak je možné, že žena uvěří tomu, že početí jejího dítěte dopustil nějaký mužský bůh..? – o své duši ani o duchu a životě ženy také nic neví, jak by mohly rozumět dětem?

Pak jsou samozřejmě bezradné, protože absolutně nerozumí „svému“ dítěti, a všechny dětské projevy konzultují s těmi nejmodernějšími bláboly mužské vědy na téma „Naše dítě“. Tyto bláboly váš patriarchát vydává knižně, a většina budoucích matek tomu věnuje velikou pozornost hned od okamžiku, kdy zjistí, že už nemá nervy poslouchat „Když já už bych tak chtěla mít vnoučátka“, a dá se do výroby dítěte.

Pupeční šňůra

Dítě je tak manipulováno už dávno před početím, a stejnou dobu se ho matka učí vnímat nepřímo, přes oficiální příručku patriarchátu, a právě tak i přes všechny kecy, kterými ji nahustila matka, bába, teta, druhá teta, třetí teta, teta Sally a všechny starší kamarádky a „přítelkyně“, které už dítě mají.

Tím je dítě přivykáno na to, že jeho život patří do určitých, přesně definovaných kolejí, které jsou definovány zvenčí, cizí, anonymní autoritou, a že ani vztahy nejde dělat přímo, ale je nutno je vytvářet podle směrnic.

Z pohledu dítěte samozřejmě vůbec nejde o vztahy založené na zájmu o něj, s péčí o to, jak je k němu přistupováno, je to zneužívající a totálně destruktivní systém mateřství, „poučený“ podobně zdeformovaným systémem otcovství.

Hodně dětem pak vrtá hlavou, proč nejsou brány vážně. Ale jak byste mohli být bráni vážně, když se na vás vlastní matky dívají tisíce let starým pohledem matriarchů, který kombinují se stejně zvrhlým pohledem patriarchálních „vědátorů“, a když se vaše vlastní matky staví mezi vás a zbytek světa?

Vaše okolí vás nevnímá přímo, to je to. Matky to nedokáží a všechny, kdo by to dokázali matky drží z dosahu. Mimoto ve vaší společnosti navíc ani nemůžete být bráni vážně, dokud víte své, protože dokud víte svoje, nevzhlížíte k rodičům jako k bohům, a to znamená, že ještě nevyznáváte jejich „pravdy“.

Naučte se to, a budete „in“, i když ne tak jako mezi svými vrstevníky.. a pak vám bude tak zle, že budete raději „in“ mezi svými vrstevníky a spolu s nimi se zařadíte do otroctví, protože se nebudete učit dospělosti od rodičů, ale od ostatních dětí a budete vyznávat pravdy, které pro vaši generaci nachystal systém.

Ženy ovšem toto odcizování cítí, však to také důvěrně znají a jsou na to připravené: už od prvních krůčků své děti utěšují, že ony přece také nejsou brány vážně. Budují tak ono proslavené tiché spojení matka-dítě, které pak slouží jako vlečné lano, psychická pupeční šňůra, kterou je dítě uvázáno k matce a na které je pak protaženo brutálním

přízpůsobením, kterému říkáte výchova.

To spojení se ovšem zakládá už v prenatalu: devět měsíců vás má matka v děloze, a celou tu dobu s vámi komunikuje (tedy, nemyslím jen vědomé žvatlání, ale i komunikaci pocitovou a citovou). A některé z nich si to i uvědomují. A jak ukazují regrese, většině dětí je divné, že na ně nemluví otec.. což znamená, že děti v té době neví, že většina otců nemá o možnosti komunikovat s dítětem vůbec tušení.

Matky si to nechávají pro sebe, jen občas některé naznačí muži, že má pocit, že jí rozumíte, nebo spíš že se chováte, jako byste jí rozuměli. Matky si tímto způsobem budují nad mužem převahu, zkoumají, jestli bude chtít také komunikovat a snaží se už od začátku položit mezi něj a dítě svou základní podmínku, totiž že cesta k dítěti vede přes matku (potažmo tchyni).

Během pobytu v děloze většina dětí získá dojem, že patří i s celým životem matce, protože je to matka, kdo buď dovolí, nebo nedovolí spojení se zbytkem světa. Už v prenatalu tedy matky začínají s cíleným odřezáváním „svých“ dětí od života a všech jeho dostupných projevů, počínaje ostatními lidmi a dítětem samotným konče.

Nebo myslíte, že je to naopak? Není.. dítě samo o sebe začne jevit zájem teprve v okamžiku, kdy zjistí, že samo sobě nepatří.. řekněme v nějakých třech letech. Do té doby se o něj svede několik tisíc bitev, o človíčka projeví zájem spousta lidí a ne všichni chtějí respektovat výlučné právo matky na své dítě. A právo její matky, samozřejmě. A také právo matky jejího muže. A když už to jinak nejde, tak i právo jejího muže, otce „jejího“ dítěte.

Postavení žen

Toto pořadí a přístup k otcovství je skutečná dnešní podoba českého patriarchy. Je zjevné, že oproti původnímu významu došlo k nějakým změnám, matky jsou čím dál důležitější a soběstačnější, a jediné, co je skutečně ovládá je móda, ve smyslu závazný příklad matky, báby a ženských autorit.

A všechny tyto autority mají společné jedno: hlubokou víru, že děti patří matce, proto je správné, když matka své děti absolutně vlastní a ovládá, když řídí jejich život tak, aby ona s nimi mohla být spokojená. A děti jsou nuceny na to beze zbytku přistoupit.. metodami, které si necháme na samostatnou kapitolu.

Důsledky jsou strašné. Opravdu strašné. Chcete-li poznat, jak moc strašné ty důsledky jsou, musíte si uvědomit, že se vaše vlastní matky vši silou snaží uzmout váš celý život a mít si vás pro sebe, jako svého druhu otroka, a to ta snaha není ani oficiální, protože oficiálně to vše patří systému!

A nejstrašnější je, že ta snaha vašim matkám vychází, ale nejen u dcer.. dokonce ani většina mužů nemá dobrý pocit z jakéhokoli svého konání, dokud nepřijde nějaká žena a neschválí jim ho. A čím to asi je?

I běžná psychologie či psychiatrie či jak se to všechno jmenuje.. no prostě i mužská věda běžně operuje s pojmy jako je pupeční šňůra, kterou matka živí dítě a zpětně odebírá odpad. Tak psychologové a psychiatři myslí takovou tu šňůru, co ji nikdo nepřestříhl, a co na ní všechny matky neustále trvají: „Jsem tvá matka a ty jsi mé dítě“, a v o něco lepším případě „Dokud žiju, jsem tvá matka..“

Tuto šňůru, již je dítě uvázáno pak vydávají matky za důkaz, že dítě potřebuje matku – to jejím prostřednictvím obvykle putuje skryté vydírání, abyste se jí zastali nebo podpořili proti komukoli, a i když se jí nezastanete nahlas, dodáte jí podporu aspoň neviditelnou: pozornost, soucit nebo vlastně jakoukoliv formu odevzdání energie.

Podpoříte ji, protože vám bude hloupé ji nepodpořit.. což právě ukazuje na skryté vydírání. Většina dětí se tím pádem odcizí otci, a téměř nikdo se nedokáže doopravdy odcizit matce.. přes veškerý odpor, který k matce většina lidí postupem času získá. Patriarchát prohlásil ženy za slabé a něžné – nu dobrá, vždyť i slabost a něžnost jsou svým způsobem zbraně. Jejich účinnost v průběhu věků prokázaly miliardy žen, když s jejich pomocí propluly „životem“ a zvládly muže, děti, i sousedky.

A na rozdíl od mužů ženy nikdy neopouští něco, co bezchybně funguje, ani se to nepokouší opravovat.. naopak, věci jsou v podvědomí, tak jak je tam „maminka“ naskládala, vždycky jen na chvílku vyjedou, vyhrají „bitvu“ a zase zajedou. Totiž, vyhrají bitvu.

Žena se většinou bouří proti ovládání, tedy proti systému. Potíž je v tom, že systém je ještě pořád „svatý“, proto ženy nevidí problém v systému, ale ve svých mužích. Takže, bitvu proti neposlušnému muži nebo dítěti sice ženy vyhrají, ale systém je vesele a nesmírně spokojeně deptá dál a dál.

Kopírování rodičů

Úplně stejně se muži bouří proti svým matkám, které však jsou „svaté“, a pro tu svatost muži nemůžou na matku, a mstí se své ženě. Pravdou ale je, že většina manželek se ke svým mužům opravdu chová, jako kdyby byly jejich matkami, a kromě toho jim ještě distribuují vůli tchyně.

Co to pro muže znamená.. no, vstupem do manželství má muž dvě matky a ženu, a ta žena se nejpozději s porodem prvního dítěte změní v další matku, a všechny tři si ho nárokují i s celým jeho životem a především se vším, co kdy vytvoří nebo vydělá. V části o matkách se podíváme na způsoby, kterými to z něj dostávají..

Základní mýtus vaší verze patriarchy sděluje mužům, že za jejich neštěstí mohou automaticky jejich ženy, což jim podvědomí překládá tak, že jejich ženy můžou i za jejich problémy s matkou. Na svou matku tím pádem muž nemůže vůbec a její odkaz (ano, horcrux) poslouchá jako beránek, ale vůči ovládnutí své ženy nebo její matky se muž bouří.

A nelze se mu ani divit, protože všechno, co dělá svým ovčanům systém, dělají i matky svým dětem. Tím ovšem neříkáme, že je něco takového v pořádku, naopak, snažíme se vám ukázat skutečné příčiny vašich problémů, protože vy ty příčiny poslušně vidíte tam, kde vám nakázali je vidět, a to je to, proč všechny vaše snahy o změnu nefungují a jenom přilévají olej do ohně.. vyostřujete válku pohlaví, když slepě posloucháte vaše rodiče a pálíte do míst, kam vám řekli, že máte pálit. A vaše děti to celé odnáší a vy pálíte a pálíte..

..ale potom se nedá divit, že většina lidí jen a jen opakuje chyby jejich rodičů.. popravdě, celé životy. Vyšla knížka s krásným názvem „Pomoc, měním se ve svou matku“! Nikdo se však nemění ve svou matku ani otce: každý je způli otec a způli matka, a pokud někdo v dospělosti získá dojem, že se v toho kterého rodiče mění, je to tak proto, že se dostal do věku, kdy už toho rodiče zažil a už ho takto zná.

(Pak mluvíte o biologických hodinách.. spíš hovadinách.. Je přece jasné, že v určitém věku budete mít tendence udělat určitý krok, už proto, že ho v tom věku udělala většina vašich předků, které máte nakázáno co nejpřesněji napodobit.. ale proč ho dělat, když se vám to zrovna nehodí? K čemu je dobré „mít“ partnera/partnerku a dítě, když ani jednoho skoro nevidíte? Jen dobytek si neumí pomoci.)

Ve skutečnosti vás rodiče zradí a navedou na jejich koleje už v průběhu prvních měsíců vašeho života, už od početí jste jejich kopie, ať chcete nebo nechcete. Jste jejich speciální kombinací a dáváte smysl jejich setkání.. tedy, dávali byste, kdyby vám to co nejdříve neznemožnili. Co to pro ně znamená?

Pro rodiče můžete být připomenutím způsobu, jakým oni dva dohromady dávají smysl, a tedy i živoucím návodem, jak se spolu oni dva mohou domluvit, když je nějaký problém v jejich vztahu převládá a oni se ztratí. Většina rodičů však v takových případech ve vás ubije tu polovinu, kterou máte po tom druhém, a staví si vás na svou stranu.

Nechte se tam postavit a zemřete.. to jest půlka z vás je ztracená a bez cizí pomoci už se jen tak dohromady nedáte.

Snaha uniknout

Ve skutečnosti je touha po dítěti přeložitelná jako podvědomá touha zvěčnit ten stav, v němž se právě nalézají v době početí. Je škoda, že ve většině případů jde o stav úniku do těla a do světa někoho druhého, protože ten stav se v dítěti promítá a to dítě pak má strašlivou tendenci unikat také, a to

- zprvu před jednou svou polovinou do druhé (před mužskou do ženské a naopak), čímž nahrává rodičům, když si z něj chtějí ve svých soubojích udělat spojení
- a posléze s tím zmatkem, který v člověku po takovém dětství vzniká, do těla a světa někoho jiného.. do té parodie na partnerství, potažmo na rodičovství

A samozřejmě úniky před školou, povinnostmi atd. do drog všeho druhu, jako jsou sporty, uzavřené společnosti, alkoholy, a vlastně všechno, co ve vás dokáže buď uvolnit adrenalin nebo přivodit bezvědomí nebo případně zkombinovat obojí, to jest způsobit katarzi.

V takovém stavu společnosti stačí zpoplatnit drogy, a má vás na celý život zotročené. A že vaše společnost je neuvěřitelně vynalézavá.. už se podařilo zpoplatnit i sex – stačilo nakecat mužům, že bez viagry jim nebude stát, a jelikož to nezabralo, jak se čekalo, přidalo se ještě, že bez třiceticentimetrového přirození nelze uspokojit partnerku.

Za tím účelem vám společnost prodá nejrůznější zvětšovače penisu, z nichž některé skutečně fungují a které vám ten penis skutečně zvětší. Logickým důsledkem je pak to, že pak už se bez té viagry (až na výjimky) neobejdete, protože aby takový penis stál, bude potřeba více krve, než na jaké je to které tělo stavěno. Opět páni tvorstva opravili boží dílo..

Čím větší, tím lepší je prostě zase jenom fáma – fiktivní nebezpečí a na něm založený byznys. Mužům se nakecá, že jejich partnerku uspokojí daleko lépe, když si ho nechají povyrůst. Čím větší bude, tím těžší bude nejen ho postavit, ale i uspokojit partnerku, a oklamaný muž bude nakonec nucen přiznat, že s uspokojením partnerky má skutečně problém.

V tom okamžiku bývá poslední šance si uvědomit, že předtím žádný problém nebyl, a navíc, celkem pochopitelně se dostaví problémy s erekcí a muž si bude potřebovat koupit viagru. Ještě se divíte, proč je marketing tak dobře placený?

A muži, kteří se dnes a denně vysmívají ženám, že neumí myslet, sami nepřišli ani na tento jednoduchý podvod a opravdu si ty penisy prodlužují a opravdu si tu viagru kupují.

Aby se však na tomto poli vůbec něco začalo dít, bylo potřeba podsunout mužům myšlenku, že i ženu lze uspokojit, že to není samozřejmost, a že v tom mohou být dobří, lepší, a nebo také úplně špatní. Jelikož tahle zpráva nepřišla přímo od žen, ale naopak přišla (z pohledu mužů) přímo od systému, reakce mužů předčila všechna očekávání.

Muži hromadně znejistěli, a začali – až hystericky – zjišťovat, jak na tom jsou. A spousta z nich si nějaké to zvětšení koupí jen tak pro jistotu, a pak tu viagru – aspoň čtvrtku – také vlastně jen pro jistotu. A už jsou tam, kde je chce společnost mít. Páni tvorstva..

Cíl patriarchátu

Paní tvorstva se jim pak vysmívají, ale ani jim nedochází, jak moc na to nakonec doplatí nejen muž, ale hlavně ony samy. Ostatně na výsměch doplatíte vždycky.

Průměrná hloubka pochvy je 10 cm. Pokud se takováto pochva setká s řekněme dvanácti- až patnácti-centimetrovým penisem, je to přesně to, co je potřeba. Pochva je vyplněna, a zároveň muž svým podbříškem dráždí ženin klitoris. Pokud je penis delší a chcete dosáhnout stejného účinku, musíte si něčím pomoci.

Není samozřejmě řeč o polohách, kdy se dělá sex pro zábavu nebo pro zkoumání sexuality, ale o polohách při sexu vzniklém z touhy po splnutí, kdy se sotva budete obracet k partnerovi zády.

Existují ovšem ženy (a není jich právě málo), kterým není až tolik příjemné, když se penis dotýká dělohy, ne tak když na ni vyloženě doráží. Pak je větší délka penisu na překážku dvakrát, když nepočítám logický důsledek, že totiž taková žena se při styku bude soustředit hlavně na regulování hloubky pronikání a jen velmi těžko dosáhne orgasmu.

A bude předstírat orgasmus, aby muž náhodou neměl dojem, že „nebyl dobrý“ a nedejbože ty peníze vyhodil, a dodělat se půjde za kamarádkou. A teď všechny ženy prohlásí: no vidíte, muži to se svou ješitostí a nedotknutelností dotáhli tak daleko, že jim nikdo pravdu prostě neřekne, takže není způsob, jak s mužem koexistovat bez přetvářky.

Jenže, kdo k té ješitosti muže vychoval? A kdo vychoval ženy k tomu vidět problém v mužích, když jsou to ženy, kdo od mužů vyžaduje přetvářku? To se ženou nelze fungovat bez přetvářky. Všechny vaše ženy chtějí být klamány. Je to podobné jako s matkami, až na to, že člověk obvykle nespí s vlastní matkou.

Není šance udělat rovný vztah, je možné udělat jen vztahy, v nichž se o všem podstatném mlčí a pak se to najednou všechno vyčte. Láska se v takovém vztahu nikdy neuchytí, ale nelze to vyčítat mužům.. a bohužel ani ženám. Způsobují to svou výchovou matky, ale ty jsou pro vás „tabu“, proto se perete mezi sebou, a ony vás mohou nadosmrti ovládat.

Pak se člověk dočte, že orgasmus předstírá 90% žen. Pro mě je to napůl sice jen marketingový kec pro muže, aby si ho nechali uměle povyřít a napružit (aspoň pro jistotu), ale zároveň mi to přijde dost pravděpodobné číslo – tak nějak to podle mě opravdu je. Přijde mi to jako smutná pravda o tom, čeho jsme jako lidstvo dosáhli.

Jestli to takhle necháte, o jednu – dvě generace později nebude nikdo schopen souložit jinak než uměle, čímž se pod kontrolu patriarchů dostane úplně vše. Sexualita, Životní síla, bude současnou krmí odvedena úplně mimo člověka, čímž už nebude k dispozici k osobnímu použití, takže se v žádném sexuálním styku nebude moct projevit.

Nové děti už budou zcela umělé, protože vytvořené umělým sexuálním nábojem, kmené umělou stravou, vychovávané umělým rodičem – televizí, řízené umělými finančními požadavky, které jim společnost naordínuje. Vznikne „čistá“, stoprocentně nelidská rasa, a tím bude – zřejmě – splněn cíl patriarchátu.

A kde pak bude váš dar života?

POJEM VÝCHOVY

Představme si čas jako nekonečný čtverečkový papír, co čtvereček, to okamžik. Při narození kromě toho, že obsadíme jeden základní čtvereček také zapomeneme na naprostou většinu ostatních.

Většina současných rodičů umí opravdu skvěle předstírat, že ví, které čtverečky jsou pro nás ty vhodné, a umí nás držet i několik let v jednom jediném. A koho zajímá, co chce dítě? Jaké záměry má duše, která se sem v jeho těle inkarnovala?

Důvody jsou zřejmé. Většina matek chce donekonečna prožívat okamžiky, kdy může beztrestně na své dítě žvatlat nesmysly a hojit si na něm svoje dětství, protože se to malé nemůže bránit, a jsou odhodlány dělat všechno proto, aby to tak zůstalo co nejdéle.

Existuje spousta lidí, kteří sice přijali omezení naší společnosti za své, a přesto se pokoušejí chovat jako malé děti, protože se nedokázali zbavit dojmu, že se to od nich čeká, a hrozně se diví, když odměnou nepřichází ono: „Ano, to je moje děťátko“. Říkáme jim infantilní.

V době, kdy matky stále ještě chtějí, aby dítě zůstalo neustále tak malé, sladké, a nemohoucí, otcové už by byli moc rádi, kdyby už bylo trochu větší, aby mohlo chodit na ryby a na fotbal, eventuálně pro pivo. A opět: ptá se někdo, co chce to dítě?

Má snad někdo dojem, že dítě chce být ve čtverečku „Jsem-Vaše-Hračka“ nebo „Jsem-Váš-Otrok“? Myslíte si, že se sem duše vtěluje, aby si dosyta užily vašich slizkých doteků, žvatlání, chlemtání piva a dusivého fandění silným zaprodancům vražedné hry kdo z koho? Abyste je zaprodali vašemu otročení?

Kdepak, děti vám přináší pravdu, srovnání vašeho hnusu s božskou čistotou a tím i vývojový potenciál. Děti dělají jen to, co vidí, s čistotou sobě vlastní. Výchova je rodičovská hysterie, která propuká, když děti po rodičích zopakují jejich chování. Výchova je hezké slovo pro rodičovské násilí a zvlí. Výchova se říká také znásilňování přirozených reflexů.

Dělá se kolem toho šílený humbuk, ale v zásadě jde o to, jak vás co nejrychleji přizpůsobit společenským normám. Je důležité vědět, že naprosto všichni lidé na planetě byli takto přizpůsobováni. Proto je na tom lidstvo tak špatně, a proto je planeta těsně před svým zánikem. Dospělí, když vidí dítě, ryjí do něj tak dlouho, dokud není stejně omezené jako oni sami. To ale není způsob, jak zachránit planetu..

..a zachránit planetu je přitom úmysl, s nímž se sem přímo rodí spousty dětí. A jakou mají šanci? Mizivou. Rodiče se dětem nevěnují, předhazují je televizi, jediné, co je zajímá jsou výsledky. Základním výsledkem je samozřejmě vzorně vychované dítě. A vede vaše televizní vysílání k vzorně vychovaným dětem?

Asi těžko, že? Ve vašem vysílání je samé násilí, ve všech formách – násilí jako hra, násilí jako „legrace“, násilí jako řešení čehokoliv i násilí jako úchylnka. Co si myslíte, že z takového vysílání děti mohou získat? Pohádky, kde není násilí už většinu z nich ani neosloví. A jsou pohádky bez násilí.

Dokonce i některé pořady nejsou na násilí přímo založeny, což nic nemění na tom, že v nich účinkují lidé, kteří násilím prošli a více nebo méně jej vyzařují. My to odhadujeme tak, že bez násilí máte v televizi necelé promile všech pořadů.. vždyť i vaši hlasatelé používají tón násilné senzací.. vyráží ze sebe slova jako dělové koule a snaží se jimi zasáhnout co nejvíce lidí.

Televizní násilí

Dnes se již dá rozeznat vliv TV a internetu oproti dětem vychovávaným postaru. Děti vychovávané TV a internetem jsou mnohem agresivnější a násilnický založeny než děti vychovávané starými metodami, jako je třeba „udělám si na své dítě čas a někde ho vezmu a budu se mu celou dobu věnovat“.

Věřte nebo ne, tohle se skutečně stávalo.. i když většinou to „budu se mu věnovat“ znamenalo budu ho k něčemu nutit a budu si užívat, jak mě k tomu potřebuje. Ale nikdo do vás nedokáže nalít tolik násilí jako TV, to je jasné. TV je profesionální výchova, dělají z vás otroky tou nejrychlejší cestou: manipulují vaši představivost.. prostřednictvím smyšlených příběhů, které vás vedou do cizích světů, kde vás vycucají a pak zahodí.. v tom lepším případě.

Otroctví, to je další význam slova výchova. Mnoho dětí dělá svým rodičům otroky, za neposlechnutí jsou i bité a některé nejsou bité, jen když všechno zvládnou. To je pak něco jako štěstí. Když přestanou padat rány nebo jedovatá slova. Ale to bývá potřeba si tvrdě zasloužit.

Ještě mnohem horší je psychické týrání a deptání dětí nesmyslnými hrozbami, zákazy a tresty. Jedné mé šestnáctileté kamarádce matka odebírá přístup na internet, když ji tam nachytá po desáté hodině večer. Touto zvůlí vyčleňuje dceru ze všech kolektivů, buď částečně, nebo úplně. Těžko říct, co je horší.

V deset se někteří třeba teprve připojují, a pokud se s nimi vůbec chce vidět, musí porušit zákaz a riskovat úplné embargo. A to přesně matka potřebuje. A proč? Protože matce jde hlavně o to, aby jí dcera neustále věnovala pozornost. Kam totiž upřete pozornost, tam proudí vaše energie. A pak, každá matka potřebuje spolehlivý zdroj záminek, aby mohla své děti kdykoliv přiskřípnout.

Výchova tedy znamená ještě vysávání dětí, soupeření s dětmi o jejich energii. Většina matek si proto vybere nějakou hloupost, omezení pro své dítě, a na dodržování té hlouposti pak bazíruje. Když tu hloupost dodržujete, posíláte matce energii, protože vás to omezuje. Když ji porušujete, posíláte matce energii, protože očekáváte odhalení a průšvih.

A matka si lebedí.. Jedna hloupost je samozřejmě málo – co kdyby si na vás potřebovala zchladit vztek nebo prostě jen zahojit nějaký mindrák, a vy jste tu hloupost zrovna dodrželi? Vždyť by na vás nemohla! Proto matka těch hloupostí postupně zavede víc, jenom si na nějakou zvyknete, už na vás tlačí s další, až vám s nimi totálně sešněruje celý život. Ona tomu ale říká výchova.

A jelikož vám to nedá a tu nebo onu hloupost moc nedodržujete, může na vás vlastně kdykoliv si zamane, může vás za nedodržování nějaké její hlouposti kdykoliv sejmut a vysát dočista. Je to pro ni jako mít svou vlastní spížímu, do které vám neustále někdo doplňuje zásoby. Potravou je energie, a jde tedy o upírství.

Ale nejen matka, oba rodiče se brzy naučí odbýt vás tak, aby jim to přineslo hodně energie. A o tu energii se pak spolu přetahují, stejně jako o vás. Je to válka tří pohlaví.

Stav zlomení

Vychovávání nefunguje jako boj, ale jako když vás někdo sváže, a pak do vás z bezpečné pozice střílí šípy. Sice to svázání je taky jen domluva, ale výsledek je jasný: věříte, že jste svázání, proto si nemůžete vytáhnout šípy, ani ty „normální“, ani ty jedovaté.

Vy víte, že máte taky šípy, ale věříte, že je nemůžete použít, proto je prostě nepoužijete. Věříte, že si nemůžete ani ulevit, proto nemáte jak ani vyplivnout jed, který do vás už nastříleli.. tak příkladně vám všeobecně zakážou určitá slova s tím, že nejsou slušná, že tohle se neříká atd.

Pokud se těch slov vzdáte naoko, je to v pořádku. Pokud se jich vzdáte úplně, nejste slušní, ale hloupí – rodiče vám bez sebemenších výčitek zdemolují celé nitro, a vy se poslušně vzdáte celé jedné možnosti, jak si aspoň ulevit..? Slova,

který vám ponechali na vaši úlevu jsou totiž jako síta, kterými máte vylít vodu z loďky. Máte pocit, že pro sebe něco děláte, a jed vás mezitím dostane. Zlomíte se..

Zlomení vám přivodí rodiče, když vám svážou ruce za zády a střílí do vás otrávené šípky se zpětnými háčky, abyste si je nemohli vytáhnout nebo vám nedejbože nevypadly. Svázání se dělá právě tím, že vám zakázají určitá slova, a všeobecně vám zakázají vracet cokoliv rodičům.

Otrávené šípky se zpětnými háčky jsou slova s velikým emočním nábojem, a ty emoce jsou na bázi zášti a nenávisti. Rodiče byli také přizpůsobováni a to co se v průběhu výchovy naučili je nenávisť ke všemu přirozenému. Tu pak používají na vás.. nenávidí vaši přirozenost a s hroznou záští ji ve vás likvidují.

Když vás někdo láme, vznikají ve vás určité emoce, a ty musí být vyjádřeny.. protože když je nevyjádříte, zůstávají ve vás a obracejí se proti vám. Rodiče a vůbec všichni vychovatelé však nebudou chtít dopustit, abyste takové emoce vyjadřovali, protože pak by vás nešlo zlomit. A oni vás musí zlomit. Zlomení je stav, kdy

- se chováte „dospěle“ (no, jako rodiče), ačkoliv dospělí nejste, a nepřijde vám to divné
- vás nemusí nikdo okřikovat, protože už se okřikujete sami (a tedy svou sílu používáte proti sobě a už se s vámi dospělí nemusí „unavovat“)
- vás dospělí pokládají za natolik „bezpečné“, že se už některé věci ani nenamáhají skrývat.. už kolikrát ani nepřemýšlí nad tím, jak vám něco říct.

Jde vlastně jen o to, že mluvit můžete začít, až jednou provždy uznáte, že vy jste ti špatní, a ne rodiče. To vyplodí vaši nejistotu a oni si s vámi budou moct dělat cokoliv se jim zachce. A nejen oni. Rodiče to nedělají jen pro sebe, rodiče vás musí zpracovat tak, abyste byli přijatelní (ovladatelní) „společností“.

Pokud toho rodiče nedosáhnou, pokud vás nezlomí, označí je společnost za špatné.. řekne o nich, že nejsou schopni ani vychovat vlastní dítě, a bude se je snažit nějakým způsobem postihnout.. ale to není vaše věc. I oni měli příležitost se téhle manipulaci postavit, i oni měli na výběr, a i oni si kdysi něco vybrali.

Budou se vás snažit zastrašit, budou říkat, že jste sobci, když nechcete dělat to co vám vnucují. Ale my říkáme: není hřích, když chcete žít svůj vlastní život, a když se ho snažíte žít tak dobře, jak to zatím umíte.. a není hřích postavit se člověku, který vás chce ovládnout.

Vrstvy a diety

Jsou dva zásadní způsoby, jak snášet přizpůsobování. Buď při tom budete svou vnitřní pravdu ignorovat a přebíjet výchovou, nebo ji podle výchovy budete „rovnat“. Ani jedno ovšem nefunguje pro vás.. jen proti vám.

Pokud ji budete přebíjet – nejčastěji podle toho, komu se chcete právě zalíbit – znamená to doslova založit další vrstvu sebe. Mnoho lidí těch vrstev založí i několik přes sebe, pak se je nějakou dobu učí přepínat, a výsledkem je, že jsou v mnoha různých okruzích lidí považováni za dokonalé. Rozpory, které v nich vznikají však o to brutálněji odnáší jejich „nejbližší“, potažmo všichni slabší. Zakládání dalších vrstev povede k obezitě, protože tělo se přizpůsobí.

Veškeré diety jsou pak násilím pro vaše tělo, protože se nepřirozenými způsoby snažíte zařídit, aby vypadalo jinak než jeho předloha, kterou vytváříte svými myšlenkami, slovy, emocemi, svým postojem i jednáním. Pro tělo jsou diety ranou pod pás, jsou defacto výsměchem jeho funkci. Nedivte se proto, když to nevydrží.

Tohle se netýká diet, jejichž funkcí je vrátit vašemu tělu rovnováhu, tedy diet, které napravují příčiny, ne následky. Takové diety vám ovšem nesestaví žádný lékař ani odborník přes potravinové doplňky: to jsou zástupci byznysu, který nemá zkrachovat, ale růst. Nemůžou vás uzdravit, protože byste přestali platit. Tyto diety vám z hlavy řeknou někteří léčitelé, ájurvédští vaidjové a jakýkoliv „primitivní“ národ, který přežil křesťanskou genocidu.

Přerovnávání své pravdy podle požadavků okolí je spíš záležitost logiky a týká se proto spíš mužů, až do doby, kdy podlehnou své ženě. Konstrukci, kterou máte v hlavě nahradíte jinou.. na rodičovou, učitelovu, nebo šéfovou zodpovědnost. Je to podobné jako s kartami: tytéž karty při určitých pravidlech poslouží pro mariáš a při jiných pro prší. Pokud ignorujete své pocity, nemusíte mít s logikou patriarchů za celý život žádný konflikt.

U žen je to o něco složitější, protože ženy přerovnáávají svou pravdu podle matky, a dříve či později začnou přibírat další vzory, tedy další matky. Ženskou výchovou je dáno, že žádnou takovou matku nesmí zradit, takže většina žen po třicátém roku života přerovnáávají jako zběsilé, a týká se to celých vrstev.. tedy se u pozemských žen přímo předpokládá, že časem začnou tloustnout.

Většina lidí však neumí své emoce přelhat úplně, proto se tyto dva způsoby nejčastěji nějakým způsobem kombinují. A snad každý z vás má nějakou svou zálibu, ve které netoleruje ani kousíček lži. Bohužel, pro většinu z vás takto slouží tzv. sporty, a jejich výsledky. A teď jak to vzniká:

Když vás někdo uhodí zlým slovem, máte tendenci se schoulit a opečovat zraněnou část těla. To se rodičům nelíbí, páč nemůžou pořádně zamířit, a tak vás vyzvou: „Narovnej se“, nebo „Dívej se na mě, když s tebou mluvím“, nebo třeba „Nekousej si ten ret“, a tím vás donutí se zase odhalit. A hned dostanete další ránu. Výchova, jak dodnes funguje, není prostě nic pro lidi.. jen proti.

Pak děláte bojové sporty, resp. všechny sporty jsou dnes bojové, bojujete kdo-z-koho, ale speciálně bojová „umění“ jsou o tom, že se chcete dostat na nějakou úroveň, na které vás už rodiče nebudou moct takhle týrat. To vám sice nevyjde, ale získáte možnost se vybit.. někde, na někom..

..tím však potvrdíte celou tuto hru, a dáte za pravdu rodičům: „Ano, jen do mě, však já se pomstím.“ A tím je většinou hotovo.. většina lidí se takhle mstí do konce života, a časem v tom odehrají významnou roli jejich budoucí vlastní děti.

Podmíněné přijetí

Všechny způsoby, jak se s přizpůsobováním vyrovnat, které používají nějakou formu hry „kdo z koho“, vás vedou dál a dál směrem od lidskosti. A teď si vezměte, že rodiče do vás perou tak dlouho, dokud neuznáte, že vy jste ti špatní. Pak totiž začnete u veškerého svého jednání očekávat potvrzení, že jednáte správně.. a to potvrzení vám dají jedině když děláte přesně to, co oni chtějí.

Pak chcete vykročit do života, a najednou zjistíte, že vám to potvrzení chybí.. nikdo vás nepotvrzuje, že jste dobří. Zůstává jen hluboká víra, že jste ti špatní.. přece by vám to maminka neříkala, kdyby to nebyla pravda, že? No a pokud potřebujete potvrzení, máte problém: budete si někoho muset sehnat.

Jenže takové potvrzení, jaké chcete vám jen tak někdo nedá, že? Potřebujete člověka, kterého budete moct dokonale manipulovat, aby vám potvrdil právě jen to, co potvrdit chcete, a před zbytkem aby zavíral oči.. abyste náhodou nedostali něco, co nechcete.

Jinými slovy, potřebujete stejně vychovaného člověka, protože kdybyste někomu museli říkat, co nemá vidět, museli byste si to přiznat.. a to byste zase už nepotřebovali „partnera“. Nakonec, sami víte, že když se váš potenciální partner dotkne nějakého vašeho tabu, máte problém se mu podívat do oka, a většinou se s ním rovnou rozcházíte, protože z vašeho pohledu vás „odhalil“, a už pro něj – aspoň podle své vlastní víry – nemůžete být tím „nej člověkem ze všech“.

Ale kde jste vzali tak hlubokou víru v takovou zručnost jako je podmíněné přijetí, co?

No, ten způsob je – když na chvíli pomineme matriarchát – docela jednoduchý: byl ve vás postupně vypěstován pocit, že co je zadarmo, není dost dobré.

Tak si vezměme důsledky: odmítáte své zdraví jen proto, že je zdarma, a kupujete si zdraví od lékařů, které je to mnohem méně jisté, ale.. lékaři jsou profíci, pustí vám reklamu, díky které máte dojem, jak jste náchylní k bolesti hlavy (a to i když vás třeba nikdy nebolela), a hlavně ve vás ta reklama probudí strašlivou touhu být nějak spojeni s tím dokonalým a tak dokonale vypadajícím a tak chváleným výrobkem.

Vaše tělo tomu rozumí a bolest hlavy vám vytvoří.. vy jdete do lékárny, a pak si chválíte, jak vám to placebo pomáhá. Vlastně dáte lékařům za pravdu, i když ji nemají.. i když, neděláte tohle náhodou vůči všem? Počínaje rodiči, rodinou, tetami ve školce, učiteli ve škole, a pak zaměstnavateli a jakoukoliv patriarchální autoritou konče, všem dáváte za pravdu, i když ji nemají.

Na tom by ještě nic nevadilo, protože každý má nárok na svou vlastní pravdu, že? Ale problém tu je, protože vy tím, že někomu dáte za pravdu, tím tu jeho pravdu přijmete za vlastní a podřídíte jí svůj život, a pokud jste rodič, tak i životy svých dětí.

(Je pravda, že běžný český posránek takhle poklonkuje téměř komukoliv, a zmítá se i s celou rodinou v příšerném množství pravidel, která se nesmí porušit, aby si toho nějaká ta autorita náhodou nevšimla.)

Napadlo vás někdy, jak tohle na děti působí? Jak jim taková nejistota asi vyhovuje? Zkuste vzít sazeničku, a každou hodinu jí vyměnit půdu, podle toho, jestli jde kolem starosta, ministr, nebo náčelník policie.. tam, a pak zase zpátky, a pak ještě jednou, než se vrátí žena. Co ta sazenička udělá..?! No umře, co jiného?! Po dvou přesazeních bude mít pocuchané kořeny, po třetím nebude vědět, čím je, a po čtvrtém to s vámi vzdá.

Že je to jasné? Tak proč to děláte svým dětem?

Ztráta klidu

Rodiče tohle dělají, protože jim vyhovuje, když jsou děti zmatené a dezorientované, a vyhovuje jim to proto, že dítě jim chť nechtě musí věnovat pozornost (pokud se tedy nechce ztratit úplně), a tedy má rodič od dítěte zajištěný stabilní přísun energie.

To je tajemství rodičovských překvapení – rodiče přímo pasou po energii vašeho překvapení, jsou to pro ně hody. Jenže jak vám jejich svět postupně zevšední, začne pro ně být těžké vás nějak překvapit, a rozhodně budou mít problém překvapit vás příjemně.

Běžný rodič se však svých hodů jen tak nevzdá, proto se váš život změní v kolotoč špatných zpráv. Rodič vás bude nepřetržitým sledem zlovolných „překvapení“, falešných slibů a jiných špatných vtipů udržovat ve zmatku a v permanentním úžasu nad tím, co to ten debil zase vymyslel.

Píšu rodič, ne rodiče.. tohle dělá vždycky jeden.. teprve když skončí, může začít druhý. Jsou rodiny, kde se rodiče střídají, a jsou rodiny, kde aktivitu drží jen jeden. Obojí je strašné, ani jedno nepočítá vůbec s dětmi a jejich potřebami.

Prostě jeden rodič se rozhodne, že mu všichni ostatní budou věnovat pozornost, a dělá cokoli, doslova cokoli, aby si ji udržel. Všechno zcela na váš úkor. Stejně tak se chová stát vůči svým ovčanům, protože i stát jsou lidé, a i tito lidé byli vychováni.. neboli měli rodiče.

Pak přijdete do vztahu s někým, kdo nic takového nedělá, a i když vám to bude připadat nějakou dobu jako ráj, po čase budete mít strašlivé nervy, protože po celou dobu klidu budete čekat, kdy „to“ přijde. Nebudete schopní žít v klidu – bude vám to připadat jako nenormální.

A to je přesně ono. Člověk zdravý a šťastný sám od sebe, to je moc jednoduché, aby to mohlo fungovat, moc levné, aby to mohlo být pravé, moc hezké, aby to mohla být pravda. Jenže pravda, to je láska, nebo k lásce přinejmenším vede.

Takže když vám tady řekneme, že zdraví, život, láska, že to vše je zdarma a neustále dostupné, řeknete, že to je vlastně pravda, ale nebudete si to umět vůbec představit. Bez představy to však nedokážete zrealizovat.. jste v pasti. No ale teď už to aspoň víte..

..naštěstí jsou způsoby, jak se z té pasti dostat, jak v sobě dohledat tu ztracenou (nebo zakázanou?) představu a najít svou Cestu, Pravdu, Život.. a Lásku. Některé si teď probereme, jako několik příkladů, čemu jste vystavováni, kde je zrada a jak si v tom všem uchovat sebe.

Princip manipulace

Mnoho z vás bude ostatním dáváno za příklad. Dávání za příklad je způsob, jak vám nadělat smrtelné nepřátele. Je to způsob, jak vás oddělit od ostatních, aby vás i je bylo možno ovládat. V ideálním případě odmrštíte člověka, který dělá tuto špinavost, třeba slovy „Nejsem žádný příklad, ale ...“ (doplňte své jméno).

Člověk, který má potřebu dát někoho za příklad udělat chce většinou ostatní o něčem přesvědčit. Určil výsledek, a snaží se přimět ostatní, aby ten výsledek přijali za svůj – tedy se je snaží zmanipulovat. Ostatní to cítí a okamžitě k němu zaujímají nepřátelský postoj. Proto manipulátor (většinou rodič nebo učitel) dá někoho za příklad a většinu nepřátelství tak převede na něj.

Pokud jste to vy, během několika vteřin je vaše existence trnem v oku většině zúčastněných. Jak to funguje: lidé zjistí, že někdo už ty nějaké podmínky „splnil“, a přestanou se zabývat tím, že jsou manipulováni a stavět se na odpor, a přijmou celou proceduru jako nutnou.. a vinu za své zmanipulování ale vidí ve vás.

Nebývalo zvykem se tomuto bránit, takže by neměl být problém odrazit takový útok jedním gestem – nejste tu proto, abyste platili za cizí účty, ale proto, abyste ukázali ostatním, že člověk je svobodná bytost.

Je pravděpodobné, že ostatní si z vás budou brát příklad i tak, ovšem sami, a dobrovolně. V tom je velký rozdíl, protože člověk, který si z vás bere příklad dobrovolně vás nepochybně miluje nebo se mu aspoň na vás něco velice líbí, a to natolik, že si toho všiml a vědomě to u sebe rozvíjí. Toho je třeba si cenit a vědomě to chránit, protože i tohle se dá zvrátit tím, že vás někdo dá za příklad.

Když si z někoho berete příklad a do toho někdo ještě přijde a řekne: „Z toho si ber příklad“, je to stejný hnus jako když se zvednete, že umyjete nádoby a rodič řekne: „Umyj nádoby“. Víte o co jde, že? Jde o to, že neděláte – nemáte šanci udělat cokoli ze své vůle, všechno musí jít na rozkaz.

Na všechno musíte dostat rozkaz. Jen si na svoje otroctví zvykejte. A také na stav bez energie. Když totiž se rozhodnete něco udělat, okamžitě přijde energie potřebná k realizaci toho rozhodnutí. A když dostanete rozkaz na něco, co už jste se předtím rozhodli udělat, o všechnu tu energii zase přijdete.

A když si z vás někdo bral příklad a teď to dostal ještě rozkazem, má v sobě krom energetického deficitu najednou stín žárlivosti, možná i osten závisti atd. Když se manipulátorovi postavíte, chráníte i ostatní a jejich svobodu vzít si příklad tam, kde uznají za vhodné, neboli zamezíte znásilnění jejich pohledu.

Každý člověk v něčem vyniká nad ostatní. Dávejte pozor, protože lidská společnost tady má připravenou past, hru kdo z koho. Pokud se necháte zajmout touto hrou, může se vám zdát, že jste lepší než ostatní, když jste donutili své tělo k nějakému obzvlášť nelidskému výkonu.

Ano, rodiče na vás budou hrdí, matky vás budou vynášet do nebe mezi matkami v ženské hierarchii, otcové mezi otci v hospodské hierarchii, i trenéři či učitelé vás budou zmiňovat jako jejich osobní úspěch, a všichni dohromady vás budou „podporovat“ a tlačit do dalších, ještě větších, a ještě méně lidských výkonů.

Když vyhraje, dostanete diplom, nějaké peníze a spoustu pozornosti, a to všechno proto, abyste si náhodou neuvědomili slabý hlásek svého srdce, které vám oznamuje, že jste právě prohráli svůj život. Uzavřeli jste své citění a nevnímáte bolest, frustraci a rozčarování „těch horších“.

Hlas srdce

Kdybyste to neudělali, nikdy byste si nestoupili na stupínek „vítězů“, ani byste nepřijali žádný diplom, a po pár zkušenostech se soutěžení by vám otevřené srdce nedovolilo ani se žádné další zúčastnit a vůbec s kýmkoliv soupeřit.

Bohužel, i srdce je jistými způsoby manipulovatelné, a to především když se řekne, že něco dělají všichni a proto je to něco v pořádku. To jsou věci, které se takové srdce buď naučí obcházet, a nebo se celé a bez náhrady uzavře. Je velmi těžké říct, co je horší: buď vznikne lidské Sluníčko, nebo uzavřený člověk, který se však při určitých signálech může probudit celý.

Obojí lidé jsou potřeba, obojí jsou nezbytní – Sluníčka bez probuzených nedávají smysl a jsou tu zbytečná, neprobuzení lidé bez Sluníček nemají na to probuzení sebemenší naději.. možná až na několik vyjímek.

Pokud prohlásíte, že jste lepší než ostatní, prohlašujete, že ostatní jsou horší než vy (a to i v případě, kdy si to neuvědomujete). Tohle je však na celé věci to nejméně lidské, a je nanejvýš záhodno si to uvědomit a zařít se podle toho. Já vím, že vás budou učit, že se to takhle nebere, že je to jenom hra.

Jistě, je to hra, je to ale vražedná hra na vítěze a poražené, je to hra, která staví lidi proti sobě a umožňuje tak jejich ovládnutí třetí stranou, o které většina z vás nikdy neslyšela a neumí ji odhalit, a je to konečně hra, která lidem od nejútlejšího dětství vštěpuje symboliku otroctví – zvykáte si na nelidské a kruté zacházení patriarchální hierarchie.

Patriarchální hierarchie je jeden Bůh (to je ten nejsilnější), jeho zástupce nebo zástupci, pak prezidenti, ministři, poradci a vláda, a teprve pod tím vším ta neuvěřitelná, příšerná hromada otroků, zdecimovaných lidských bytostí, které to všechno odedřou. V této hře jde o příšerné peníze, o moc, a o zatím největší lidskou bídu v historii této civilizace.

Opravdu lidská společnost přitom nemůže žít jinak, než v blahobytu. Každý člověk v sobě nosí touhu podělit se s ostatními o to, co umí. Pokud se všichni dělí o to nejlepší, co mají v sobě, logicky vzniká nadbytek, hojnost atd., obrovský tvůrčí potenciál, kterému se cizím slovem říká synergie.

Synergie je o tom, že se ty přínosy nesčítají, ale násobí. Vy jste ale společnost, v níž se každý snaží urvat co nejvíc všeho dobrého, co vidí u ostatních – ve vaší hierarchii se postupuje podle toho, o kolik toho člověk nahlabal a má sám pro sebe víc, než ostatní. Na tomto principu samozřejmě nevzniká blahobyt, ale nedostatek, a když vyrůstáte ve zdání nedostatku, často k tomuto principu sklouzáváte.

Ne že by tu nebyla jiná možnost. Vy tu nejste proto, abyste ztráceli lidství tím, že se budete drát nahoru v patriarchální hierarchii. Vy jste tu proto, abyste vnášeli světlo a lidství tam, kde nejvíc chybí. Toho dosáhnete především tím, že za všech okolností budete s ostatními cítit. Sou-cítění je ten klíč.

Vaše vědomí budiž skoro pořád v srdci, ze kterého soucit vyvěrá; soucit už svou pouhou přítomností léčí, ba uzdravuje lidská neštěstí, hojí rány po křivdách a emocionálních ranách vůbec, a dává ostatním sílu se s věcmi vypořádat.

Tok soucitu

Tok soucitu je nejpřirozenějším a nejnádhernejším lidským způsobem života. Umožní vám štědře rozdávat plody svých talentů, aniž byste proto museli prohlašovat, že jsou ostatní od vás horší.

Žádná lidská bytost není lepší nebo horší. Permanentní pobyt vašeho vědomí ve vašem srdci vás předurčuje ještě k jedné, nesmírně důležité dovednosti – otvírání dalších lidských srdcí.

Každý člověk má v sobě jiskru Boží. Můžeme té jiskře podle Redfielda říkat vyšší nebo nejvyšší já člověka. Vyšší já je dokonalé člověčenství, je to schopnost člověka být skutečným zrcadlem našeho Stvořitele.

Vy všichni máte božskou schopnost otevřít člověku srdce a oslovit jeho vyšší já ještě dříve, než vůbec promluvíte. A k čemu je to dobré?

Tím, že napřed oslovíte nejvyšší já toho člověka, se kterým máte právě co do činění, mu velice pomáháte jednat nejlépe a tak moc lidsky, jak vůbec umí. Pomáháte mu se povznést a činit rozhodnutí z té nejvyšší úrovně, v souladu se svou intuicí a tím i se zbytkem Stvoření.

To přináší nemalé výhody i vám. Ty výhody tkví v tom, že jste na světě, vtělili jste se s určitými záměry, a potřebujete informace všech druhů, jak vědění, tak klíče (slova, situace atd., které ve vás něco odemknou), tak i zkušenosti ostatních, abyste věděli, čemu se vyhnout, popř. kde navázat.

Takové informace najdete povětšinou v nitrech jednotlivých lidí, a pokud těm lidem neotevřete svým vyzářováním srdce, informace prostě nedostanete. Když ta srdce otevřete, dostanete nejen potřebné info, ale také spoustu rad, lásky a podpory. Musíte v tom být důslední, a pak nemůžete neuspět.

Ale vy jste většinou lajdáctí, necháváte lidi, kteří vás zaujmou, aby beze stopy zmizeli z vašich životů, pak se (někdy) chvíli divíte, a někdy ani to ne. A kde jste vy? Kde je váš záměr? Vaše poslání? Váš život? Vaše zájmy? Myslíte si snad, že jste jedinými postiženými..?

Myslíte, že ostatní jsou v pořádku, protože ostatní měli hodné rodiče? A to jste oslepli nebo jste se zbláznili?

Každé dítě je samo se sebou spokojené až do doby, než mu rodiče vysvětlí, že by se sebou rozhodně spokojeno být nemělo, když dělá takové hanebné věci, jako mluví pravdu a je přirozené.

A rodiče na tom trvají, a to tak dlouho, až dítě veškerou přirozenost pozbude.. a na jejich zradu naváže postupně několik dalších vašich vzorů, učitelé. A už ve školách musíte vidět, že se ta postižení týkají všech, bez jakékoliv výjimky. Neexistují lidé bez postihů..

Všichni mají na vás nějaký názor a podle jejich názoru s vámi nakládají, bez toho, že byste měli jakoukoliv možnost se bránit. To znamená, že si na to nakonec zvyknete a tahle zvlá se vám stane stylem života. Kývněte na to, a už se jen tak nenajdete..

..a pro většinu z vás je opravdu jedinou šancí žít v srdci, nechat z něj téct soucit, otvírat lidská srdce a získat tak to, co ke svým posláním nutně potřebujete..

Deformace vztahů

Přístup rodičů a učitelů zanechává strašlivé napětí ve vašich vztazích. Člověk očekává, že ho většina známých bude do jisté míry řídit, proto se obklopuje těmi, od kterých mu to nebude až tolik vadit, a těm pak říká kamarádi, potažmo přátelé. Přátele řadíte (oceňujete) podle toho, do jaké míry se oni nechají řídit vámi.

Všimněte si, jak moc se to podobá tomu přístupu, kterým vás berou rodiče: necháte-li sebou cloumat, jste hodní, bráníte-li se, jste zlobiví. Jaký výsměch našim Stvořitelům, kteří Člověka vytvořili jako bytost k obrazu bohů. Jak si myslíte, že bohové berou svobodu?

Partnerství je úplný konec, protože od partnera přímo čekáte, že vás bude řídit úplně, výměnou za to, že vy budete řídit jeho. To ovšem není partnerství. Je to obchod, a obchod = válka: místo abyste si užívali partnerství, kontrolujete poctivost obchodu.

Za celé partnerství zbraně defacto neodložíte. Stejně tak vaši rodiče.. a od těch se to učíte. Takže, partnerství vyměníte za obchod, lásku vyměníte za jistotu. Časem vám v tom začne chybět svoboda, někdy i možnost se normálně nadechnout, a začínáte se pít po svobodě, po nezávislosti.

A teď to začíná. Vy jste zvyklí spojovat nezávislost s tím, že toho „svého“ člověka ztratíte, že o něj přijdete. Takhle to totiž berou vaši rodiče.. oni vás vychovávají, a celou tu dobu se bojí, že až je přestanete potřebovat, že jim utečete a že o vás přijdou.

Proto se většina rodičů snaží, abyste je potřebovali co nejdéle.. sami víte, že dětství je nekonečně dlouhé, a vaše nezávislost neustále v nedohlednu.. ještě celé dospívání budete rodiče potřebovat, mezitím si na to zvyknete a už se od nich nedostanete.. ani se vám od nich nebude chtít. Takhle přesně to fungovalo celé věky.

No a od rodičů tenhle strach odkoukají děti.. a zase víte sami, jak často se u kamarádů na profilech objevuje „...a nechci tě nikdy ztratit..“. Proč byste se ale měli navzájem ztrácet? Vždyť když máte kolem sebe lidi, které k vám přitáhlo něco z vašeho nitra, není žádný důvod pro jejich ztracení..

..naopak, jediný důvod je ten strach. Když se něčeho bojíte, přitahujete to do svého života, takže se vám skutečně může zdát, že jste o někoho přišli. To se může stát jen jediným způsobem: když se ten strach, že o někoho přijdete, vetře mezi vás a toho dotyčného. Pak to vypadá jako že jste o něj přišli.

Jenže, ve skutečnosti jste o něj nikdy nepřišli. A většinou si stačí uvědomit, že jde jen o jakýsi strach, a najednou kamaráda zase „získáte“.. protože tím uvědoměním se váš strach zase rozpustí a nestraší mezi vámi, neodděluje vás.

No ale pokračujme.. Když vás něco na druhém člověku osloví, zaujme nebo třeba se vám to jen zalíbí, je to proto, že ten člověk má rozvinuté něco, co vy ještě rozvinuté nemáte. Většina lidí dělá tu chybu, že si to „něco“ v sobě nezačnou rozvíjet, a místo toho si zkouší přivlastnit toho člověka, který „to“ má.

Přivlastňování druhých

Je to něco jako kdybyste potkali člověka, který drží štěně, a vám se to štěně zalíbilo a chtěli byste ho také tak držet.. koupíte si štěně, nebo budete nadbíhat a snažit se získat toho člověka, který to štěně má? Chápete? Lidi prostě v někom něco hezkého uvidí, něco se jim na tom druhém zalíbí, ale neberou to, co se jim líbilo, kupují si člověka kvůli jeho štěněti. Jenže co s člověkem, když jste chtěli jenom štěně?

Jste sice vděční za to, že jste toho člověka potkali a získali, a že to štěně teda „máte“, takže v tom vašem vztahu může vznikat docela i hodně té nejkrásnější energie, ale všechnu tu vděčnost sežere strach, že o toho člověka zase přijdete.. a s tím člověkem i o to štěně. Také riskujete, že vám ho nebude půjčovat tak často, jak byste chtěli.

Už rodiče vás ovšem učí, že úcta i vděčnost jsou bezcenné, a že jediné, čím se jim lze odvděčit, je vaše životní energie, odevzdaná formou uctívání. Ostatně to musíte vidět i sami, rodiče vám něco dopřejí, a vy si jich za to vážíte a jste jim vděční – dokud vás nezačnou prostřednictvím té vděčnosti ovládat, a vysávat: „Poděkuj! Víc! Málo jsi vděčný! Nevážíš si toho! Že ti to zase seberu?!“. Okamžitě se vám vytratí jak vděčnost, tak láska, a ještě přijdete o energii.

Jinými slovy, rodiče si hrají na bohy, kteří mají nárok na váš život, a to nejen vůči vám, ale i vůči sobě navzájem. Dělají to proto, že to tak viděli u svých rodičů – tedy ne proto, že je to tak správné. Také jejich rodiče se neustále přetahovali o energii. Totéž vy zkoušíte na partnera, a také ne proto, že je to tak správné.

Je to prostě hrozná hloupost.. většina vaší energie pak jde na přivlastňování, a na to, abyste si toho člověka u sebe udrželi, a nezbývá energie na nic hezkého. Však se podívejte kolem sebe, na lidi, a uvidíte, jak jsou nejenom zbití životem, ale ani jejich vztahy je nenaplňují, neposilují, naopak ještě víc je ubíjejí.. pořád se klepou, jestli o toho svého člověka „nepřišli“, a pořád si to nějak ověřují a dokazují.

Tohle ověřování a dokazování je strašně nepříjemné, takže ten druhý od nich utíká.. proto lidi od sebe co nejvíc utíkají, i když se navzájem potřebují.. vlastně, právě proto, že se navzájem potřebují. Potřebování totiž svazuje.

Přitom, kdyby se lidi od partnera naučili to, co je k němu přitáhlo, kdyby si pořídili vlastní štěně, nebudou ho už potřebovat.. a získají svobodu. Za to pocítí k partnerovi vděčnost, a tu vděčnost ale nesežere strach, protože osvobozený člověk už se nebojí, že o toho partnera přijde.

Taková vděčnost pak naplní ten vztah tak, jak to většina lidí nikdy s nikým nezažila. A teď: jak byste mohli přijít o takového člověka, se kterým máte tak naplňující vztah? Nesmysl, že? Takové lidi to většinou ani nenapadne, protože právě jsou svobodní.. už nemyslí závislácky, ale svobodně.

Tak i rodiče, kdyby dali dětem svobodu a osvobodili je od toho vnuceného dvacetiletého „potřebování“, i rodiče by nikdy nepřišli o děti. Zatím však děti od rodičů utíkají. Potřebování je prostě omezující, a každý vztah, kde se lidi vzájemně neosvobozují, na to nakonec dojde.

Osvobození od potřeby je totiž pravý účel vztahů.. vztahy slouží k tomu, aby lidi mohli vyjádřit, co nich je, a aby se jim to mohlo zvenčí vrátit.

Zbavení závislosti

Tady musíte porozumět jedné zásadní věci. Jak víte, spousta lidí vyjadřuje násilí, a proto násilí se k nim vrací. Mnozí z vás ale násilí nevyjadřovali.. možná jednou, dvakrát..? K takovým se násilí nevrací, i když ho museli nějakou dobu snášet. A snášet a zažít jste ho museli..

..a proč? Protože budete pomáhat lidem, a k tomu jim potřebujete rozumět.. to proto jste museli na vlastní kůži zažít to, v čem oni žijí. Musíte pochopit, o co v které manipulaci jde, a pak se z toho dokážete vyvléknout, a v celé jedné manipulační linii přestanete figurovat. A můžete totéž naučit i ostatní.

Takhle nějak vypadá to osvobozování. Poctivě zkoumáte, co ve vás je, a uvědomujete si věci, a hlavně „chyby“, které se staly, a proč se staly. Když si něco takhle uvědomíte a vlastně přiznáte, svůj i cizí podíl, budete schopní to přestat dělat.. dokážete to vykázat ze svého života.. úplně vás to přestane ovlivňovat.

Dělejte to pravidelně, a jednak v tom získáte praxi, jednak získáte přístup ke své pravdě, a úplně se vám vyčistí život. A kromě toho se takhle dá zbavit závislosti na všech lidech, a mít úplně všechny vztahy plné vděčnosti, radosti a lásky.. úplně svobodné.

Potíž tu však je ještě v tom, že i pokud by vám dali svobodu rodiče, partneři atd., vždycky je tu ještě stát. Od státu však jen tak neutečete; zůstává vlastně jen to, že v rámci státu se lze dostat (většinou) do bezpečné vzdálenosti aspoň od rodičů. No, je to lepší než nic. Bohužel, v době, kdy vám v tom odchodu nepřekáží zákony, které vás do určitého věku drží jako rodičovské vlastnictví, už býváte svých rodičů a jejich pouček a výchovy tak plní, že si vybíráte partnery a životní okolnosti, kteří vám to všechno nahradí.

Jste svými rodiči, a od sebe neutečete. To je smysl výchovy, tak jak je dnes používána proti lidem.. proti vám. Jsou z vás dělány slepé kopie vašich rodičů, a čeká se od vás, že vyřešíte jejich problémy, aniž by se oni sami museli změnit, a aniž by museli – byť i jen nepatrně – změnit nějaké svoje návyky.

Pokud chcete žít svoje a vůbec objevit své já, musíte buď odolat výchově, a nebo, pokud tou výchovou projdete, musíte vyřešit problémy rodičů, prarodičů a nejzávažnější prohloupení většiny předků. Tím ve vašem těle vznikne prostor pro vaše skutečné já.

Je to vaše já, utlačené a ubité výchovou, co se tlačí zpátky do vašeho těla a nutí vás řešit problémy předků. Těžko říct, jestli je to takto už navrženo od Tvůrců Zahrady Země, každopádně to v tuto chvíli takto funguje a není možná se tomu jen tak vyhnout.

DĚTSKÝ SVĚT

V některých kapitolách jsme nakousli existenci a záměrné vytváření tzv. dětského světa. Je to tak. Děti u vás mají svůj svět, nepatří do světa dospělých, naopak, jsou z něj co nejdůsledněji vyloučeny a „jejich svět“ je jim vnucován násilím, kterému se zde říká výchova.

To má v neviditelných světech za následek jejich ubití až vraždu. Už to nejsou oni, je to v lepším případě někdo jiný, a většinou „něco jiného“, něco ne lidského, a až na fyzické projevy ne živého. Naprostá většina takových „lidí“ se z výchovného ubíjení nevzpamatuje až do smrti, a někteří ani pak.

Idea „hříchu zrození“, na které jste si založili společnost mluví o tom, že dítě je zpoloviny dílem d'ábla a to způsobuje, že dětský svět už mnoho generací připomíná peklo. Psychické, duševní i fyzické týrání učiní z dětí poddajné otroky a celou tu dobu umožňuje vašim vládám dělat pekelný svět i dospělým. A o to jde..

..ale ne nám. My máme jinou vizi a měli jsme záměr vám ji ukázat. Ukázalo se, že nejste schopní ji vnímat, proto vás teď – kdo se necháte – provádíme vašimi světy z pohledu civilizace, která je uspokojivě vyřešila a postoupila výše.

Dětské zrcadlo

Jak známo, děti dělají, co vidí. Děti nedělají, co nevidí – nemají jak. Proto děti jsou svým rodičům zrcadlem, a to je na vaší planetě první a největší kámen úrazu. Děti totiž po rodičích udělají úplně všechno, a to jen velmi málo rodičů snese. Většina rodičů si totiž už dávno neuvědomuje, jak odporně se občas chovají.

Ti tzv. dospělí sice obdivují zvíře, které se chová přirozeně, ale mohou se potřhat smíchy, když to vypadá „směšně“ a stydí se za to, když to zvíře dělá něco „neslušného“. Je to strašná přetvářka, a na té přetvářce jsou založeny konvence vaší společnosti. Konvencí máte několik vrstev, a každá z nich je lež.

Rodiče by se však urazili, kdybyste jim řekli, že lžou. Na druhou stranu ale rodiče můžou puknout vzteky, když je napodobíte. Je nezajímavé, že vy nemáte jinou možnost. Je zajímavé jen to, že děláte něco, co podle nich dělat nemáte – a už vůbec neuznají, že vám to ukázali sami.

Jen opravdu velmi dobří rodiče vám přiznají, že udělali chybu a požádají vás, abyste to nedělali s tím, že oni to také nebudou dělat. Že prostě na sobě budou pracovat, aby vy jste rostli v dobrém prostředí.. nakonec, vždyť oni rostou s vámi.. pokud tedy rostou.

Velmi slušní rodiče aspoň připustí, že jste udělali něco, co vám předvedli oni.

To nic nemění na tom, že většina rodičů se vás bude snažit znásilnit. Budou vám třeba tvrdit, že toto nebo tamto mohou jen rodiče, ne děti. Vás bude zajímat proč, ale takoví rodiče málokdy něco opravdu vysvětlí. Spíš se z vašich otázek vždycky nějak vylžou, protože lži, ve kterých žijí plodí zase jen lži. Proto říkáme, že jsou prolhaní.

A vás budou učit, co smíte, a co ne. Příkazy a zákazy. Tím vám seberou jediný přirozený a opravdu lehký způsob, jak se učit. Ten způsob je opičení se. Všechno co vidíte dokážete hned udělat také. Je to vaše přirozenost, a tu vám rodiče co nejdříve zakážou, právě proto, abyste je náhodou nenapodobili a oni nebyli konfrontováni s tím co jsou. Prolhané lidské trosky.

Místo toho se budete učit seznam toho, co smíte a co nesmíte. To je výchova. Samozřejmě že za tu dobu co lidstvo existuje se nashromáždilo hodně takových pravidel, takže i ta výchova bude trvat hodně hodně dlouho. Je to jen proto, aby vaši rodiče nemuseli přiznat, jací opravdu jsou. Prolhaní.

Kdyby nebyli prolhaní a pokrytečtí, nevadilo by jim, že se řídíte jejich příkladem a celá vaše výchova by trvala pár let. Zádrhel je však v tom, že i když by vás tolerovali rodiče, nebudou vás tolerovat sousedi a učitelé, a jejich prostřednictvím stát.

Jediný rozdíl by byl v tom, že byste měli rodiče jako spojence, a ne jako patriarchální bachaře, mohli byste používat jejich vědomí, protože vědomí lze dost dokonalým, milujícím způsobem sdílet, znali byste dopodrobna jejich myšlení i cítění a tím byste – minimálně s nimi – žili v lásce, otevřenosti a shodě.

Stál by takový rozdíl za to?

Zákaz růstu

Rodiče, kteří vás ve fyzické rovině živí a pochvalují si, jak krásně (po fyzické stránce) rostete, ti sami rodiče vám důsledně odmítají dávat potravu v rovině emocionální a mentální. Drží vás v tom, že jste „děti“, a že jimi těch dvacet – ale i více – let hezky budete. A jako by to nestačilo, systematicky vás připravují i o životní prostor v těchto dimenzích. A nejhorší je to, že jim nic z toho nepříjde vůbec divné.

Nepříjde jim divné, že vás „učí“ děkovat a znásilní přitom váš úžas a nesmírnou vděčnost k životu. „To ne, takhle by to nešlo. Tys teď něco dostal, proto nebudeš cítit vděčnost k životu, ale závazek ke mně, a nebudeš mě za to milovat, ale odevzdáš mi svou energii. Beztak jí máš nějak moc.“

Tomuto dospělí říkají vděčnost.. takže co dárek, to vydírání a vysávání. Rodiče si vás dárky kupují.. resp. ne vás, ale vaši pozornost, což pro ně znamená energii. Kdyby si kupovali vás, měli byste pocit, že o vás aspoň někdo stojí, a ten, až na výjimky, nemáte.. to jen matky občas něco takového zahrají, i když jen proto, abyste jim šli na ruku ochotněji.

Rodičům přijde naopak divné, že se ptáte na věci, na které se oni sami už moc let neptají. A místo toho, aby se zamysleli nad sebou, proč se přestali ptát, zamyslí se nad tím, jak se zbavit vašich otázek. A ani to jim nepříjde divné.

Matky si už mnoho tisíc let zasvěceně vyprávějí o tom, že kolem třetího roku začínají být děti nepohodlně zvědavé, a že je třeba se s tím vypořádat. Matky se tak navzájem ubezpečují, že ony jsou v pořádku, že to jen děti jsou tak divné.. pořád se na něco ptají. A matky si navzájem radí, jak nejlépe sdělit dítěti, že na některé otázky je příliš malé, neboli jak se vyhnout tomu nebo onomu dotazu.

A matky se proti svým dětem navzájem spolčují, odvolávají se jedna na druhou, na báby, prabáby, eventuálně na muže a dávají tak dítěti příklad absolutní nesvéprávnosti. To je z jejich pohledu v pořádku, protože až to odkoukáte, budete také nesvéprávní, budete na matku odkázáni a budete jí – když bude jen trochu šikovná – do smrti k dispozici.

Že by vám mohly třeba odpovědět, to žádnou matku ani nenapadne. Musely by se naučit vám rozumět, a říct vám to vaší řečí. A to ony neudělají, a svou neschopnost budou zakrývat principem: to ony si vás udělaly, a tedy vy jste tu pro ně, ne ony pro vás.

Vy jste tu proto, aby ony měly děti, odznak mateřství a vstupenku do patriarchální společnosti. Nejste tu proto, aby duše získala tělo a mohla si prožít to, co jinde neprožije. A poznáte to z toho, že se s vámi matky o vaše tělo perou, snaží se ho ovládat – třeba pod hnusnou záminkou, abyste jim nedělali ostudu.

A posledních pět tisíc let nad tím vším bdí ještě i otcové, přičemž poslední dva tisíce let je to bdění na samé hranici snesitelnosti, a to nejen pro děti, ale i pro matky. V tom, že na některé otázky jsou děti moc malé, se ovšem rodiče shodují, i když se třeba jedná o ty nejzákladnější věci.. kdo jste, odkud jste přišli, a kam jdete – to jest kam rodiče míří se svým vývojem a kam byste to s nimi mohli dotáhnout.

Ono totiž rodiče vás přivedou do svého světa, a tak nějak vůbec nepřemýšlí nad tím, jestli vy v něm chcete žít. Materialistická výchova jim brání vidět v dětech pokračování mnohageneračního vývoje, který má nějaký plán a řád. Stovky let staré lži jim brání vidět tu možnost, že se vtělujete záměrně, abyste tento svět změnili.

Myslí si.. no, těžko říct, co si myslí.. ale chovají se, jako byste se vtělili proto, abyste pokračovali v jejich zavedených pořádcích. Proto vás už od začátku mění: „Jste moc přirození, takhle do světa nemůžete!“.. Vůbec je nenapadne, že by v tom mohl být záměr. Takže jen co začnete růst mentálně a emocionálně, zděsí se a začnou vás deformovat. K citům se ani nedostanete.

Svět rodičů

Kdybychom měli deformaci, které jste vystavováni, k něčemu přirovnat, učí vás rodiče dýchat zadkem a čurat ušima.. a to do slova a do písmene.. když se nechcete nechat, zavřou vás do blázince nebo do pasťáku nebo i zabijí, jen aby nepřišli o svůj pečlivě vylhaný svět, který jim vnutili zase jejich rodiče, o svět, ve kterém jim vůbec není dobře, ale ve kterém se bojí cokoliv změnit, aby jim náhodou nebylo ještě hůř. Jako kdyby to snad šlo.

Celkově je to zase jen zrcadlo entity, která nás stvořila a nechala být.. resp. je to věrný obraz toho, jak my ji vnímáme – jako lhostejnou a krutou. Ano, tak to skutečně vnímáte, ale ve skutečnosti entita, která vás stvořila není ta entita, která vás ovládla, rozházela vaše šroubovice a znefunkčnila DNA. To si musíte ujasnit, jinak si tvoříte další strašnou křivdu. Potřeba se osvobodit od lží.

Co se lži týká, je tu jeden pozoruhodný princip. Když se někoho snažíte obalamutit, můžete v tom člověku vidět boj – uvěřit, nebo neuvěřit? Někdy ten člověk neuvěří napoprvé.. pak ho můžete vidět, jak tu vaši lež zkouší na další lidi.. jestli mu někdo uvěří. Když nikoho nenajde, na 90% neuvěří ani on sám. Když ano, máte nového věřícího.

Rodiče si proto hodně dlouho počkají, než jim jejich děti uvěří – a právě tak dlouho si počkají děti, než provedou stejné zvrhlosti svým dětem, a pochopí, jak se v podobných situacích cítili jejich rodiče. To všechno znamená, že mezi rodiči a dětmi je napětí, a díky tomu se s nimi dá hrát „rozděl a panuj“ (z pozice společnosti).

Věc nabývá na zajímavosti, když tím člověkem, kterého chcete obelhat jste vy sami. Rozumějte, je mnoho věcí, o kterých vám říkali, že jsou špatné, a ty všechny věci máte v sobě, už tím, že vás na ně někdo upozorňoval. Společenské normy říkají, že pokud máte něco takového v sobě, jste automaticky špatní.. což samozřejmě není pravda, ale vy většinou nejste natolik silní, abyste to dokázali odmítnout.

Vy v hloubi sebe cítíte, že jste dobří.. každý je ve skutečnosti dobrý, protože není možné být špatný. Cítíte to v hloubi, ale ve svém běžném životě si tím vůbec nejste jistí.. nevíte stoprocentně. Proto tomu potřebujete věřit, a většina z vás k takové sebedůvěře potřebuje, aby jim uvěřil někdo další.

Proto se miliony lidí tváří na všechny okolo jako andílci, což je v běžném životě přetvářka jako kráva, a z toho, že jim to ostatní věří a tuto hru jim hrají získávají ztracenou sebedůvěru. Jako andílci však nemohou takoví lidé projevat mnoho různých emocí, jako je třeba vztek. Prostě to nejde, ztratili by masku.

Malí věřící

Takovému člověku se narodí dítě, které nemá pojem pravdy a lži, a bezmezně svému rodiči důvěřuje. A právě toho spousta rodičů zneužívá, své děti zadaptují na své věřící. Jelikož je nesmírně snadné oklamat dítě, rodič získá sebedůvěru opravdu hodně, a začne si doopravdy věřit, že je opravdu dobrý.. a přestane se vůči dítěti hlídat.

Takto vzniká rodičovská samolibost – rodič přestal mít potřebu lézt dítěti do análu, přestal jej potřebovat, a teď už si na něm může vylít vztek. Takže dítě nakrmí rodiče energií, dodá mu sebedůvěru a pocit důležitosti, a když už je k nepotřebě, poslouží ještě jako hromosvod.

V tu chvíli je tu druhý rodič, který by chtěl také trochu povzbudit, a situace se opakuje: vlichotit se, něco si dokázat, a dítě vysát, odkopnout a ještě si pohojit mindrák.

Všechno, o čem vám kdo řekne, že tomu „musíte věřit“ je už z principu lež. Rodičovství ve své současné podobě je také lež. Rodiče vás neučí, jak být dospělými. Učí vás, jak být dětmi, jako byste to nevěděli mnohem líp než oni. A místo aby vás provedli životem, vytvoří vám umělý svět, který vám postupně vnutí, zatímco skutečný svět dospělých před vámi co nejdéle tají. Proč to, že?

Zprv je žádný dospělý nemluví pravdu, a tedy ji ani nežije. Vy zcela přirozeně napodobujete všechno, co vidíte, takže první, co napodobíte je právě svět rodičů. Nikdo ovšem nesnese pravdu, když ji nežije, takže o rodiče, když je napodobíte, se pokouší infarkt.

Naprostá většina rodičů však tuto situaci neřeší tím, že by se začali dávat do pořádku. Ne. Oni pro vás radši vytvoří jiný, umělý svět – a pak se nesmírně baví tím, jak napodobujete umělé lži, uspokojení z toho, jak na vás vyzráli. Je to zrada. Podlá, hnusná zrada. ..i když, možná jste si všimli, že rodiče tímto zrazují především sami sebe.. to oni přijdou o příležitost najít svobodu a lásku.. to oni se odvrátí od pravdy a zamotají se do lží a do pocitu viny.

A zadruhé byste nebyli ovladatelní. Naopak. Prvními několika větami byste zbourali všechny lži, ze kterých staví dospělí náš svět, a oni by museli přiznat, že jsou úplně mimo mísu. Tady do hry vstupuje ješitnost, a rodič začíná hrát hru: „Ne ty mě, ale já tebe budu poučovat“, tak jak to zažil od svých rodičů, a vybuduje si – s použitím mentálního, emočního, ale i fyzického násilí – pozici pána nad vaším tělem, a nad celým vašim světem.. a tím světem se krmí, tak jak vám ho postupně bourá.

To jsou dva zásadní důvody, proč vás rodiče nemůžou brát jako sobě rovné, a proč z vás dělají malé nemohoucí blbečky. Také před vámi žádný rodič neobhájí to, co žije. Nedokáže to. Nikdo nedokáže lhát tváří v tvář nevinným očím, nikdo tedy neobhájí svůj život.

Tím je oboustranně otevřený vztah rodič – dítě v podstatě vyloučený, proto pokud s vámi rodiče mluví, nemluví pravdu, a aby vám mohli lhát, jednají s vámi z pozice vašeho božstva neboli pánů tvorstva, s přezíravostí a hnilobnou nadutostí, která nikde v celém vesmíru nemá obdoby.

Proto nedokáží odolat, když se stejným způsobem jednají jejich nadřazení s nimi. Každý může sklidit jen to, co sám zaseje, a to i když vás k tomu zasetí někdo donutí nebo navede.

Úloha rodičů

Původní úlohou rodiče je být dítěti průvodcem, provést ho po světě dospělých. Dítě mu při tom předvede originální, čisté reakce na ten svět, poskytne mu dokonalé zrcadlo. Tím vnese rodičům do života nový pohyb – vývojový progres. Co se vývoje týče, dítě je ztělesněním vývojové úrovně, na kterou se rodiče dostali v okamžiku početí. Celou dobu těhotenství se s nimi dále vyvíjí, takže hned po porodu se všichni tři mohou vyvíjet dál.

Místo toho rodiče dělají, že vaším narozením jejich vývoj skončil a váš začal. Pocitově to pro ně znamená, že teď ne oni, ale vy jste ta nula, kterou teď oni vyvíjejí na svou úroveň bohů – rodičů. To bohužel také dělají, a většinou s tím nepřestanou, dokud nejste stejně omezení jako oni.

Rodičovská zvůle začíná už tím, že „si“ udělají dítě, a vůbec se nestarají o to, proč. Je nezajímavá, jestli chcete nebo nechcete, je nezajímavá, že vám kromě nelidského utrpení a umírající planety nemají absolutně co odkázat.. naopak, chtějí od vás vděčnost za to, že si vás udělali ve světě, v němž budete otrokem až do konce života.

No a v tomto duchu se „vyvíjíte“. Měli byste dostat svou postýlku tak, abyste si kdykoliv měli kam zalézt, ale abyste kdykoliv mohli k rodičům, přičemž vždycky jeden z rodičů by vám měl být k dispozici neustále. Místo toho dostanete klec, takže nemůžete vůbec nikam, zato oni kdykoliv mohou k vám. Tím nenápadně začnete být k dispozici vy jim. To je jejich představa, jak se „obětují“ pro dítě.. udělají si z něj otroka.

Tam je také potřeba datovat vznik závidi v člověku. Dítě jednoduše závidí rodičům, že jsou volní a ono ne, že k němu mohou a ono k nim ne, pak závidí, že rodiče jsou někde (za dveřma?) spolu a jeho se najednou „spolu“ netýká atd. atd.

A to není ještě vůbec nic proti tomu, co s vámi provedou mentálně a emocionálně. Například, oni za tohle svoje chování chtějí, abyste je milovali. A samozřejmě, oni chtějí od vás lásku bezpodmínečnou, že? Zatímco sami vás nemilují vůbec, protože už dávno nic takového neumí, a jen když děláte to co oni chtějí, jen tehdy vám věnují trochu pozornosti..

(takovou pozornost pak o mnoho let později vyžadujete od svých partnerů, protože si myslíte, že to je ta láska)

Teď přichází to zásadní. Ono dítě, jelikož je výsledkem splynutí dvou těl a duší, je z půlky matka, a z půlky otec. Každý má tedy své mužské stránky a ženské stránky. Obojí je potřeba rozvíjet, nicméně rodiče vám to velmi rychle

zatrhnou – máte mužské nebo ženské tělo, což je pro ně půlka páru, a oni z vás udělají půlku i mentálně a emocionálně.. budete jako půlka člověka přemýšlet i cítit. Nebudete v tom stavu sice schopni života, pokud nebudete mít a ovládat ještě nějakou další půlku, ale to jim nevádí, resp. to je vlastně jejich cíl.

A druhý důsledek je ještě mnohem horší. Jste z půlky matka a z půlky otec, a jste přímo závislí na tom, že se ti dva umí za každých okolností domluvit. Vaše dvě půlky ve vás na sebe totiž dělají totéž co vaši rodiče. V dívkách má větší slovo matka, v chlapcích otec.. pokud ho matka či tchyně z rodiny neodstraní.

Rozdělené nitro

To znamená, že po většinu času vaše nitro soupeří s vaším nitrem o vaši pozornost. Vy vůbec nevíte co s tím, proto svému nitru nakonec přestanete věnovat pozornost vůbec – stejně jako těm rodičům. Místo toho věnujete pozornost televizi, a učíte se řešit konflikty od ní. Naučíte se násilí, a to pak používáte na své nitro.. a samozřejmě i na lidi, ve kterých se vidíte (sebe, a hlavně své „špatné“ stránky).

A samozřejmě, děláte sami na sebe i to, co před vámi rodiče schovávají – prožíváte s nimi všechny hádky, konflikty i vazby, ať se odehrávají ve stejné místnosti nebo třeba v jiném vesmíru.. vaše spojení nemá s fyzickým umístěním nic společného – vědomí je přece všude. Pokud si myslíte opak, nemáte to v hlavě v pořádku – když odejdete do vedlejší místnosti, vazba rodič-dítě přeci nekončí..?!

Poznáte to tak, že ji cítíte pořád. Je pravda, že v minulosti byla hodně rozšířena rada psychologů rodičům, aby se rodiče nehádali před dětmi. To je brutální lež, a má strašné důsledky. Dítě samozřejmě cítí, že se rodiče hádají, protože jeho dvě poloviny dělají totéž, nebo si to aspoň ukládají k pozdějšímu použití.. dítě by to cítilo i v sousedním vesmíru, ne tak ve vedlejší pokojí.

Jediným rozdílem je to, že když se hádáte ve vedlejší pokojí, dítě nebude mít klíč k tomu, co se děje v jeho nitru, a bude proto potřebovat „odborníka“.. což, plody minulosti jsou dnes dost zřetelné: mnoho dětí dnes opravdu odborníka potřebuje. A dopad na vás je ten, že vy tím pádem nebudete mít k dispozici živoucí klíč k vzájemnému souladu, kterým to vaše dítě je.

Nebudete ho mít, protože se mu uzavíráte a schováváte před ním své určité stránky, místo abyste mu je předvedli a poznali z jeho reakce, jak z toho ven. Další věcí je samozřejmě to, že to dítě časem začne schovávat své určité stránky před vámi a přijde o vaši reakci a o způsob, jak z toho ven. Atd. atd.

České děti vyrůstají důsledně odtrženy od rodičů. Mezi rodiči a dětmi nebývá žádná blízkost. Tak třeba když se jdou rodiče bavit, neberou děti sebou, ale někam je zavrou. Když jsou pak děti větší, zadáte jim ještě práci, která většinou nemá jiný smysl než to dítě zaměstnat, aby neprovedlo nějakou hloupost.

Když se rodiče vrátí, pobavení či nepobavení, poměrně často také pohádání, dítě z toho má většinou šok – chybí mu klíče k pochopení změny, která se za těch pár hodin s rodiči stala. Čeští rodiče se však šokovaným dítětem spíš kochají než že by s ním cítili a snažili se mu změnu svého vyzařování nějak vysvětlit.

Nedůvěra, frustrace a strach, to jsou hlavní důsledky tohoto přístupu. Snažíte se pak kontrolovat všechno kolem vás.. a ale takhle nikdy nebudete kontrolovat sami sebe. To znamená že vyrábíte zoufalství: s vaším životem může nakládat kdokoliv, protože s ním nenakládáte vy.

Už chápete, jakému marketingu jste naletěli, když schováváte své problémy před dětmi? A to jsme ještě nezmínili fakt, že vaši „odborníci“ jdou proti vám, protože oni potřebují vaše problémy.. vždyť je na nich založena jejich obživa! No a takhle je to se vším.

Přerod v rodiče

I když celé dětství žijete ve vnuceném světě, neznamená to, že nesledujete svět dospělých. Samozřejmě že rodiče sledujete, i když je nesmíte (fyzicky) napodobovat. Dokonce to kolikrát hraničí až se slíděním – obzvlášť máte-li staršího sourozence, který už mezi dospělé občas smí.. nejde vám na rozum, jak to, že on smí a vy ne.. a máte pravdu, skutečně to není vaše chyba, jde o ubohost rodičů.

V každém případě, sledujete prolhané a ubohé hry, které na sebe dospělí hrají, a čím dál víc jste přesvědčeni, že tohle je asi ten život. Člověk je vybaven schopností najít něco hezkého úplně na všem, tedy po mnoha letech se vám to nakonec podaří i s hrami dospělých: s vydíráním, omezováním, lhaním, atd.

A tady je další zásadní důvod, proč si myslíte, že ke svému životu potřebujete ještě někoho dalšího: musíte být aspoň dva na to, abyste mohli také hrát ty hry, co je pokládáte za život. Ovšem, každá generace je o něco inteligentnější než předešlá, a její rozpoznávací schopnost je o něco vyšší. Proto se základní skutečnost, že „člověk = otrok systému“ musí balit do stále složitějších lží, které se vám vnucují v podobě vzdělávání. To proto je růst čím dál delší a náročnější. Míříte prostě hlouběji do lži.

Pokud začnete vidět život v těchto hrách, přestanete si stačit: k takové hře vždycky potřebujete ještě někoho jiného. Kromě známých, kteří vám dovolí jen nejběžnější dramata proto potřebujete takzvané přátele. Přátelství je

v patriarchátu obchod – jde o to, že přítel vás může beztrestně sejmut, tak jak to vídá u svých rodičů, a na oplátku můžete sejmut vy jeho, jak to doma vídáte zase vy.

A mimo toho všeho potřebujete nutně člověka, kterého můžete vydírat prostřednictvím sexu a milostných praktik.. a tím nakonec ve svém životě definitivně zrealizujete svět rodičů.

Že jste strašně naletěli, to většinou zjistíte, až si uděláte děti, a až vám děti nastaví zrcadlo a ukáží pravdu. V ten moment se doslova poděláte, zpanikaříte, a okamžitě dítěti vnutíte něco „dětského“, jen aby přestalo sledovat vás, a začnete přemýšlet, kudy ze situace ven.. jak si dát život do pořádku, aby si toho dítě nevšimlo.

Tím jste však prohráli. Nebylo to vaše dítě, kdo si něčeho všiml. Dítě dělá jenom to, co vidí, a dokud ho nezačnete přizpůsobovat, bude to dělat vždycky. Vždycky bude pravdivé. Tedy, vám by stačilo se změnit, a dítě by po vás už nikdy nezopakovalo to, čeho jste se tak strašně lekli.. ať už to bylo cokoliv.

Ne, to jen vy jste si toho všimli. Toho, co před sebou schováváte už od dětství.. kdy zase vás vaši rodiče donutili postavit se na jejich stranu a nevidět „to“, co kdysi prapraprapraprababičkám a prapraprapradědečkům zakázali kněží jako něco, co se nelíbí Bohu.. co od té doby všechny generace schovávají, před sebou i před druhými.. a co to vaše dítě teď napodobilo.

Vaše dítě svou pravdivostí oslovilo to dítě, kterým jste kdysi byli, které je ve vás zavřené, vzbudilo bezmeznou zuřivost, kterou jste cítili vůči vašim rodičům, a kterou jste obrátili proti sobě, když jste jim nakonec podlehli, a kterou jste v tomto okamžiku obrátili proti vašemu vlastnímu dítěti.

To je přesně ten systém, jakým se obracíte proti vám samým, už mnoho desítek generací. Stojíte na straně autorit, proti sobě, proti svému životu, proti svým dětem, které jsou toho života pokračováním. To je to, co děláte svým dětem, které by mohly být vaše záchrana.. jediná..

Ideální výchova

Ideální výchova je dána z 90ti % příkladem, a pouze to nejnutnější je potřeba dítěti nadiktovat. Jedná se o základní bezpečnostní návyky; naše civilizace není bezpečná, není projektována pro lidi, ale proti lidem, a nelze bez patřičné průpravy vylézt z domu a čekat, že se do něj v pořádku vrátíte.

Diktát samozřejmě musí být účinný, a je moudré použít přiměřené prostředky, bez ohledu na to, jaká je momentální společenská demagogie. Současný zákaz fyzických trestů je stejně zhoubný jako jejich předchozí upřednostňování. Je to nesmysl, který tentokrát vede k vytvoření sterilní, zcela bezdotykové společnosti.

Jste mnohaúrovňové bytosti, přičemž jedna z těch úrovní je fyzická. Facka, pohlavek, štulec, herda, ale i seřezání jsou regulérní výchovné (a i komunikační) prostředky a fungují i u zvířat. Velmi doporučujeme uvážit, že zvířata přitom nemají žádnou možnost volby a musí se chovat nejlépe jak umí.. včetně toho, že nezneužívají svého postavení.

To, co vás na tom mate, je pojem násilí, kteréžto slovo má většina z vás spojené s fyzickými projevy a ještě hlavně u mužů, což jste úplně, ale úplně vedle. Hodně vedle. Nikdy nedokážeme dost zdůraznit, jak moc vedle s tímto pojetím jste.

Násilí se týká všech existenčních rovin, na kterých žijete a jde o situaci, kdy někdo někomu dokazuje svou převahu. Je jedno, jestli je ta převaha fyzická, emoční nebo mentální. Právě tak naprosto neplatí, že by se násilí týkalo jen mužů (a nepovedených žen).

Pokud vás otec strhne ze silnice z dosahu projíždějícího auta a ještě vám flákne facku, až si sednete, abyste si zapamatovali, že pod kola aut lézt jednou provždy za žádných okolností **nesmíte**, časem mu za to poděkujete, a on se vám za to stejně i omluví.. asi.. ale oba víte, že to nebylo násilí.

Když matka použije krásná slova, aby si vás podrobila, možná si toho nevšimnete, ale o násilí jde. A dost často ve vás něco i umře. Když matka použije hnusná slova, aby si vás podrobila, je jasné, že o násilí jde. Matka se vám sice možná omluví, a hlavně bude mluvit o tom, že je to pro vaše dobro a že jednou jí za to ještě poděkujete. A vy jí to buď uvěříte, nebo ne, to jest, postavíte se buď na její stranu (proti sobě), nebo..

..tady to „nebo“ moc nehrozí. Časem většina z vás kývne na kydy, které vám matka cpe, a všechna taková „nebo...“ vám vymizí z vědomí. A budete tvrdit, že „ta maminka, ta je tak dobrá, ona je ta hodná, nejlepší na světě“, přesně tak, jak vám to vtloukla do hlavy. Její násilí nevypadá jako násilí, a přesto vás dostala. A vy to nevíte, protože její jednání chrání tabu mateřství, a jedna z věcí, které chrání tabu mateřství je právě kec o tom, že násilí jsou jen fyzické projevy mužů.

Chcete být zachráněni, čekáte v tom ohledu jakéhosi Krista, o kterém pravdivého nevíte vůbec nic, myslíte si, že vám pomůže, že proto, že to slíbil – napadlo vás někdy, že Kristus jsou vaše děti?

Ale vaše děti vy radši ubíjíte, doslova umrtvujete jejich vyjádření do absolutní nuly, děláte z nich co nejdokonalejší otroky, nutíte je zachovávat vaše nesmyslné regule, místo abyste se od nich učili svobodě, kterou jste ztratili, tak jak by vám mohly pomoci?

A když kdokoliv použije cokoliv, aby si vás naklonil, jde zase o násilí, protože když budete někomu naklonění, budete více ochotní dělat to, co po vás bude chtít.

Hojení mindráků

Vždyť to musíte znát i sami, každý zná rozdíl mezi dobře míněným výpraskem a tím, když si na vás někdo hojí nějaký mindrák. Bohužel, právě u rodičů to velmi často splývá: většina rodičů působí jako dravci číhající na vaši chybu, která jim poslouží jako příležitost dokázat vám jejich převahu. Zůstávají tak nenapadnutelní, protože jakoby opravdu jde o vaše dobro, ale pro vás to není přijatelné, protože v tom cítíte jejich podlost.

Většina z vás na to doplatí v tom smyslu, že přestanete mít vůli být „dobří“, protože je to pro vás nesnesitelné a strašně ponižující, a začnete se situovat spíš do role „bad guys“. V této roli většina z vás projde pubertou, takže ztratíte jedinou skutečnou příležitost k sebeurčení v protestech proti rodičovské zvlášti.

Protest, podobně jako vzdor má tu vlastnost, že vám jakoby dodá sílu.. tedy vy máte dojem, že vám ji dodává. Opak je pravdou. Protest vám sílu naopak ubírá. Je to hodně matoucí, protože vy vzdorujete, vidíte, že máte sílu vzdorovat a myslíte si, že jste na to přišli a chodíte po světě a všemu vzdorujete, až najednou vás to unaví a vy zjistíte, že z vás vaše vzdorování vytáhlo všechnu sílu.

Vzdorování znamená, že to, proti čemu vzdorujete je zároveň základem vašeho vzdoru. Abyste mohli začít něčemu vzdorovat, musíte to napřed přijmout.. jenže to už je pozdě. Jestliže máte potřebu vzdorovat nebo protestovat, to „špatné“ už se stalo. Protest a vzdor jsou tedy jen emoce, které – když je využijete a nebudete je cpát druhým – vám dají sílu něco se situací podniknout.

Cpát druhým znamená, ostatně stejně jako u všech ostatních pocitů nechat ze vzdoru vycházet své jednání. Pocity jsou přesná, aktuální pravda o vás, kterou vy sami máte přijmout. Přijetí vaší osobní pravdy vám dá možnost a i sílu se podle té které pravdy zařídit. Protest se používá proti hrozbám, vzdor proti nátlaku, tedy do té doby, než se hrozbu podaří naplnit a než tomu nátlaku podlehnete.

Většina z vás je však z výchovy navyklá přijímat rodičovské nesmysly automaticky a bránit se až když je to zbytečné. Z toho plyne, že jediným skutečným řešením je přijetí toho, co je, tak jak to je, a změnit to, co k tomu vedlo, to jest, zařídit se podle svých pocitů aspoň dodatečně a neztrácet sílu vzdorováním.

Pokud pocity budete cpát druhým, tedy pokud budete protestovat či vzdorovat.. no, není moc snadné popsat naivitu vzdorování a není velice ani k čemu ji přirovnat. Nejprůpadnější by bylo asi srovnání se snahou zvednout poklop, na kterém stojíte.. jediné, čeho tím dosáhnete, je totální vyčerpání.

Pak, když z vás samým vzdorováním vyčpí všechny vášně a chtějí a zbudou jen jakási chtění a nejasné touhy, pak nastane ten slavný okamžik, kdy vás, nové otroky, teď již dokonale ovladatelné, převezme do svých služeb stát.

Pak, pokud se rychle nevzpamatujete a nepřiznáte si, co se s vámi stalo, budete pravděpodobně mířit k dalšímu slavnému okamžiku. Uděláte si děti a patřičně se na nich zhojíte. Uděláte jim totéž, co rodiče udělali vám.. tak jak to udělaly všechny generace před vámi. Tím přijmete všechno, co vám kdy kdo provedl, uznáte to za správné a vlastně se pod to podepíšete.

Zemřete..

ZTRÁTA NEVINNOSTI

Nevinnost je, jak sám termín říká, absence viny.

Viny?

Vina jako taková ovšem neexistuje. Jsme ve vesmíru založeném na příčinnosti, ne na vině. Příčinnost znamená udělat akci a obdržet reakci. Vy jste ale naučení obdržet buď potvrzení, že „děláte správně“, nebo pocit viny. Pociť.

Jenže, ani pocit viny není reálný, byl vám implantován, a to ve výchově, když jste se „provinili“ proti zavedeným pořádkům vaší pseudospolečnosti, neboli když jste nesplňovali představu, kterou o vás měli vaši pseudovychovatelé: „Styď se, když děláš to a to!“.

Žádné dítě nechápe, co to je stud. Žádné dítě nezná pocit viny. Tyhle zrůdnosti se děti musí teprve učit, aby jimi mohly být posléze ovládány, aby mohly vyrůst v dobré otroky. Podstatné je, že pocit viny vychází ze strachu, a strach je protipól lásky. Láska je to, co je, strach je to, co není.

Vnucení provinilosti znamená pro nádhru dětského čistého a nevinného Bytí strašnou, drastickou změnu. Rodiče, kteří přivedou děti do strachu, aby ho mohli lehčeji ovládat, ho zároveň odvedou z lásky. Tím dítě ztratí své nádherné vyzařování a začne se podobat svým rodičům, kteří vyzařují strach.

Snad všichni rodiče přitom chtějí, aby je dítě milovalo.. jenže, jak by to mohlo dokázat? Dítě odvedené z Lásky začne naopak vyžadovat pozornost, protože k růstu potřebuje hodně energie, a bez Lásky ji nemá kde jinde vzít. Rodiče

však nejsou ochotni poskytnout ani non-stop pozornost, a dítě si ji musí vynucovat. Používá k tomu dramata, hry, které připravují ostatní o energii, které od rodičů odkouká, a v nichž je brzy mistrem.

Rodiče však neřeknou, že dítě roste a potřebuje energii, rodiče řeknou, že dítě zlobí a je tedy špatné. Po kom ono jenom je? A začnou se s ním o tu energii přetahovat. To je hnus, co? Vina se hodí na dítě, dá se za pravdu církvi, která tvrdí, že dítě se rodí z hříchu a je tedy špatné a musí se tedy vychovat.

Děti však rodičovské shazování viny ignorují, a pocit viny tak zůstává rodičům. To je pro ně šance si uvědomit, že vina neexistuje a zařít si čistý život, ovšem tuto šanci zatím dokázalo využít jen pár lidí.. za celou dobu trvání lidstva.

Většina lidí s emocemi neumí nijak pracovat, a když má někdo nějaký pocit, obviňuje z toho ostatní, a začíná to právě tím, když rodiče vnucují pocity viny svým dětem. Děti se od nich tento přístup naučí a dokud v emoční oblasti nepodstoupí převýchovu, nebudou v této rovině svéprávné. Hle, kořen otroctví..

..je to tak, lidské otroctví je založeno na permanentním pocitu viny, který pramení z toho, že lidé prohlásili všechno přirozené na špatné, a protože nikdo nedokáže popřít či ubít celou svou přirozenost, připadají si skoro všichni lidé, že jsou špatní a cítí se za to provinile. To umožňuje jejich zotročení.

V této kapitole je nám probrat jednotlivé druhy provinilosti a navazující způsoby otročení. Všechny ty způsoby mají společné jedno: vštípený (implantovaný) strach, který vás nutí dělat něco jiného, než byste normálně dělali.

Pojem magie

Tady začínáme brousit do magie, byť zatím jen velmi obecně, protože budiž hned na začátku řečeno, že magie jsou slova. Slova, která něco někde způsobí. Pokud někdo chce slovy něco způsobit, musí na vás mít určitý vliv, protože vy na ta slova musíte někde v sobě kývnout.

Někdo je natolik přesvědčivý, že kývnete hned, jistí lidé vám naopak jisté věci „musí opakovat tisíckrát“, aby slova zakořenila, vzešla a začala působit. Někdy to nezabírá, což znamená, že i magii se lze ubránit. A to lze.

Magie se používá k ovlivnění osob, zvířat, rostlin, věcí, počasí.. typickým příkladem je výcvik psa, a samozřejmě výchova člověka. Jak naznačuje sám pojem ovlivnění, jde o zmanipulování někoho nebo něčeho do jiné podoby nebo funkce.

Magii bychom mohli rozdělit podle využití nebo zneužití na bílou a černou, dělí ji tak hodně lidí, a má to jeden háček: kdo dokáže říct, že využití nebylo zároveň zneužitím? A když jsme v tom, kdo dokáže říct, co je pro koho dobré nebo zlé? Vždyť je to tak relativní.

Mnohem spolehlivější je rozlišování podle toho, odkud vyšel impuls a jakou nesl kvalitu. Jednoznačně kladné jsou milující impulsy soucitícího srdce, zbytek vychází ze strachu.

Pojem soucitícího srdce je však pro vás matoucí, protože vy láskou jmenujete hrubé závisení na druhém člověku, a ego, které se bojí, že o něj přijdete sídlí také v srdci. Tomu strachu vy říkáte láska a vaše magie jde většinou na svázání toho dotyčného. Soucit říkáte té vaší znásilněné empatii, která vám slouží ke kontrole partnera. Rozlišení magie je u vás zatím velmi komplikované a ošidné.

V tuto chvíli však stačí vědět, že magii používají rodiče proti svým dětem, aby jim zamezili vyrůst v člověka a donutili přijmout otroctví. Základní způsob je vštěpování.. a vštěpování je extrémně nebezpečná věc. Vštípených zásad se velice těžko zbavuje. Pokud vám někdo vštípní nenávisť k čemukoliv.. strach z čehokoliv..

Vštípení znamená, že něco přejmete, aniž byste věděli, o co jde. Matka vám nijak nezduodní třeba strach z pavouků, dozvíte se jen, že jsou pavouci hnusní a odporní. Její strach přejmete, když vás několikrát vyleká hysterickým ječením: „Pozor, pavouk, nad tebou!!!“.

Podobně se dá přejmout otcova nenávisť k nějakému fotbalovému mužstvu.. při třetím sledování zápasu tohoto mužstva se přistihnete, že je nenávidíte také. Jako důvod se dozvíte, že jsou to burani a sráči.

Výroba komplexů

Podobně se naučíte všem základním komplexům, které jsou potřebné k tomu, abyste zapadli do této společnosti. Ono totiž musíte být hodně zamindrákovaní, abyste ryzí otroctví viděli jako lukrativní pracovní nabídku, abyste určitou lidskou trosku viděli jako ideálního partnera, a abyste své rodiče poslouchali až do smrti.. do vaší smrti, protože ani smrtí rodičů se nic nemění na tom, že jim nesmíte udělat ostudu a tedy musíte dělat přesně to, co po vás chtěli, a co vám za tím účelem vštíplí.

Jinými slovy, nesmíte zradit jejich výchovu, tedy nesmíte opustit jejich představu o vás. Ono se to sice občas někomu podaří, většina civilizace však zůstává nadosmrti otroky své výchovy.

Jak se to zařídí? Implantací. Není na světě člověk, kterému by nebyl implantován nějaký strach. Většinu implantátů dostáváte formou vštípení, což je dost bolestivé. Abyste věděli, jak vštípení přesně funguje a co obnáší, vzpomeňte si na jedno vaše vlastní úsloví, které přirovnává člověka k planému stromku.

Co se u vás dělá s planým stromkem? Nechá se vyrašit, a v určité době se kus nad zemí odřízne, kousek se ještě vyštípne a do toho vyštipnutého místa se vsadí roub.. vstoupí se kus cizího stromu. Totéž dělají rodiče se svými dětmi, a stejně jako ten stromek v příkladu, ani ty děti už nikdy nejsou samy sebou.

Vštípení je tedy jedna věc, to, co tomu předchází je věc druhá – rodiče nechají růst fyzické tělo se základními funkcemi, zbytek odříznou a naroubují vám lži vaší společnosti, a podle těch rostete dále. Bohužel, ne v člověka.. lidství je to, co z vás odřezávají.

Lidství je mužství a ženství v jednom duchu i těle. Nicméně, pro rodiče jste chlapec NEBO holčička, tudíž to první, co z vás odřezou je ženství nebo mužství. Kdo to kdy viděl, aby si oškliví chlapečci hráli s panenkama a hodné holčičky s autíčky a se zbraněmi?

Vy říkáte, že ženy mají rozvinutější sociální a rodinné citění než muži a muži jsou zase techničtější, ale jak to může dopadnout, když chlapce vyhazujete od panenek a dívky od technických hraček? Vaše sociální průzkumy jsou úplně mimo, protože nepočítají s vlivem výchovy a dělají jenom průzkumy a soupisy vzniklých mindráků. Pak vám statisticky dokazují, jak tupě jste naletěli vaší výchově.

Dívky dostávají panenky a organizují jim život, vymýšlejí pro ně příběhy, vztahy a zápletky. Jako dospělí dělají totéž se svými rodinami. Chlapci dostávají autíčka, náradí a zbraně, a trumfují se tím, jaké kdo má na svých hračkách technické vymoženosti a kdo má lepší zbraně.

Jakými matkami pak mohou být takové dívky, když každé dítě je pro ně jen další panenkou, se kterou si mohou dělat cokoliv chtějí, a jakými otci mohou být takoví chlapci, když jakýkoliv kontakt s panenkami pro ně znamená výsměch a odhánění?

Jak hodné mohou být holčičky, když si zrůdné křivdy a bolesti z výchovného odřezávání jejich bytostí mohou hned vybit na panenkách, na nichž se učí být správnou matkou? A kolik agrese se střádá v chlapcích, když nic takového nemohou, zato dostávají zbraně? Chápete tu zrůdnost?

Děláte v lidech mindráky, páni tvorstva, a pak se tomu statisticky vysmíváte.

Válka mindráků

Děti spolu válčí stejně jako dospělí. Tzv. dětská krutost ani zdaleka sice neodpovídá krutosti dospělých, ale je mnohem lépe vidět, protože se ji děti teprve učí schovávat. A vaše pokrytectví došlo tak daleko, že o dětské krutosti mluvíte jako o něčem přirozeném. Je to dokonce oficiální výrok vaší „vědy“.

Na dětské krutosti nejlépe poznáte, co jste zač, resp., poznali byste, kdybyste se svou krutost nenaučili důsledně přehlížet. Proto u vás mohou existovat tak strašné věznice, vyhlazovací tábory a obchod s lidmi. Tohle dělají většinou muži, protože pustit k něčemu takovému ženy, lidstvo už by dávno skončilo.

Muži si – v souladu s výchovou – vybíjí agresi, které jsou vystavováni, vybíjí si ji na dospělých a používají k tomu zbraně. Kromě toho spolu soupeří, kdo má víc vymožeností, lepší auto, hezčí ženu, výkonnější děti atd.

U žen je to mnohem složitější a budeme se jimi ještě mnoho zabývat, ale pro tuto chvíli nám stačí vědět, že už v mateřské škole se dívky vzájemně triumfují, která už zná víc omezení neboli mateřských návodů, jak na co a především jak na koho jít, aby dosáhla matkou požadovaných výsledků.

Trumfují se tedy, která je lepší matkou, a učí se tím základní pravidlo té nejzvrhlejší formy matriarchátu, které praví, že lepší je ta, která má vycvičenější potomstvo. Když už víme, že výcvik probíhá za účelem zotročení a znamená výrobu mindráků, můžeme se konečně dopracovat k plnému významu vašeho pojmu výchovy.

Vaše výchova slouží ke znepřátelení lidí, kteří jsou pak dokonale ovladatelní. Vás může manipulovat kdokoliv si usmyslí a jakýmkoliv způsobem se mu zachce, protože na všechny způsoby jste ze své výchovy navyklí příslušně reagovat. A reagujete už na myšlenku..

..mindráky vedou k nejistotě a pochybnostem, zda jste dobří, to vede k soubojům, které mají za účel dokázat, že jste lepší než váš protivník, a z výsledků si odvozujete, nakolik dobrými jste. Soubojů je tolik, že se slévají v neustálé válčení, a to ve všech rovinách a situacích.

Základní komplex máte z toho, že jste chlapec nebo holčička, proto nejzásadnější válku vedete proti opačnému pohlaví, a vítězstvími se chlubíte mezi „svými“. To ovšem není všechno. Válčíte se sourozenci, abyste byli lepšími v očích rodičů, vedete války se spolužáky, aby vás lépe hodnotili učitelé, bojujete s kolegy, aby vás ocenil šéf.

To vše má jednu vlastnost společnou: jde vám o uznání, že jste dobří. A kde se ve vás vzala tak ukrutná potřeba mít zvenčí potvrzeno, že jste dobří? Ve výchově, že? Říkali vám, že jste špatní, a že dobří budete, když splníte nějaké podmínky. Ale co když ty podmínky někdo splní lépe? Nebo rychleji? Kvalitněji?

Rozumíte tomu? Vaše výchova vás vede k tomu, že abyste měli jistotu, že opravdu jste dobří, měli byste být vlastně nejlepší. Jenže nejlepší může být vždycky jen jeden, snaží se o to všichni, takže ve skutečnosti tu jistotu získat nelze, a zbývá jediné: válčit do konce života. I „vítězi“ se klepou, kdy se objeví někdo „lepší“. A kde pak je váš život?

Válečné disciplíny

Další fáze ztráty nevinnosti je strašná zrada. Vaši vychovatelé vám přímo určují disciplíny, v nichž máte být nejlepší. Všechny ty disciplíny však vychází z vaší „vědy“, která nijak nepočítá s lidským duchem, takže nepočítaje samotné válčení, i ty disciplíny vás vedou směrem od lidství.. směrem k otroctví.

A vy se necháte. Opakujeme, že se to ve vás zařizuje slovy. Všechno se u vás zařizuje slovy. I to celé vaše otroctví je jen domluva, je to hra, disciplína, v níž se všichni snažíte být nejlepší. Abyste to neprokoukli, nazývají rodiče a vychovatelé věci a jevy jinými jmény. Lžou prostě..

Lhaní je základní vaší disciplínou, v tom jste všichni mistři. Už to, že tvrdíte, že jste lidstvo.. lidstvo se přece nemůže skládat z chlapečků a holčiček, žalostných lidských půlek, které se mezi sebou neustále perou o všechno, co se jim předhodí. Lidstvo se musí skládat z lidí, jinak to není lidstvo, ale torzo, a ve vašem případě spíš paskvil na torzo lidstva.

Pány tvorstva také nejste, Pán je jen jeden, a toho ctíme a milujeme všichni, stejně jako Paní. Oba jsou známi mj. i tím, že nevypustí z úst lež.. jsou Pravdou. Člověk by také mohl být Pravdou, jako kterákoliv bytost ve vesmíru, ale dokud si bude hrát na pána tvorstva a páchat z toho titulu zvěrstva, která v celém vesmíru nemají obdobu, zavírá si k Pravdě cestu, a to na mnoho životů.

Život je další velká lež. Chodíte do práce, děláte děti, uzavíráte manželství a jiné smlouvy, kupujete si umělé bydlení, zdraví i jídlo, a občas hlásíte: „Inu, to je život“. My říkáme, že za těchto okolností Život potkat nelze. Lžete si do kapsy, když své otroctví a celkové zmrzačení nazýváte životem.

Suverénně největší lží je ovšem vaše výchova, a hned druhou největší je vzdělání. Původně slovo výchova znamená vpravení dítěte a jeho lidského ducha do společnosti, vysvětlení pravidel a cíle té které civilizace. U vás to znamená odříznutí ducha od těla a naroubování úplných nesmyslů.

Vzdělání je původně obohacování ducha o vědomosti, které ho zajímají, protože tím zájmem je dána oblast, v níž se chce ten který člověk rozvíjet, a ten zájem je dán tím, jaké prožitky chce vtělená duše získat. Ale u vás je to bezohledné odřezávání dalších a dalších kousků člověka a roubování dalších a horších nesmyslů, které budou s příchodem do praxe přehodnoceny a teprve potom postaveny do finálního světla a funkce.

Příkladem, kamarádka studovala ekonomku, a s každým dalším rokem objevovala nové a nové zrůdnosti. Zřetelně cítila, jak se v ní ztrácí lidství, a to ještě na tom byla velmi dobře oproti některým spolužákům, kteří si už ve druhém ročníku navzájem půjčovali desetikoruny a žádali z nich úrok.

Jednoho dne z ní vypadlo, že kdyby v prváku věděla, jaké rozměry dostane totéž učivo ve třetíáku, nikdy by do toho nešla. A co teprve když ukončila školu a nastoupila v nějaké bance. První co bylo, musela absolvovat školení, které polovinu učiva úplně popřelo, a druhou postavilo na hlavu.. ano, to se klientům říká, ale ve skutečnosti to znamená to a to. Jiná kamarádka totéž rozčarování zažila na právech, a po příchodu do praxe, když zjistila, jak to celé funguje doopravdy, šla raději dělat obsluhu do nějakého bistra. A mohl bych jmenovat moře dalších.

Vzdělání je u vás povinná disciplína, která vás drobnými krůčky připravuje o život a zvyká vás na doživotní otročení. Kdo navrhuje ty krůčky, a co tím sleduje, mohli byste se zeptat. Uvědomují si ti návrháři, jaké zrůdnosti se dopouští? Jak dalekosáhlé utrpení chystají vašim duším a životům?

To nejsou špatné otázky. Chcete-li na ně znát odpověď, zeptejte se sami sebe, nakolik si uvědomujete, co jste s kterým slovem dostali a o co jste přišli. Slova mají své přesné významy.. to je klíč.

Význam slov

Tak, jaký význam má třeba slovo bubák? Kolik z vás se v dětství s bubákem potkalo? A kolik z vás z toho dokázalo vyrůst? Ve většině z vás ten strach dosud působí. A skoro nikdo z vás neví, jak takové slovo působí. Je to magie, a to magie černá, protože ve vás budí strach, kterým jste následně ovládáni.

Už jsme řekli, že viditelný svět, jak ho znáte je jen výslednicí mnoha světů jiných, pro většinu z vás poslušně neviditelných. V jakých světech existují bubáci? Co se za tím termínem vlastně skrývá?

Abyste to chápali, je nutné si popsat další aspekt dění v neviditelných světech. Víme, že každá idea je živá forma, která obývá mentální sféru. Každá myšlenka se snaží uchytit v dalších dimenzích, snaží se být realizována, jinými slovy snaží se žít.. být prožita a proměnit se v něčí zkušenost.

V určitém věku vám říkají, že bubáci neexistují. Říkají vám to proto, že pohružka ublížení bubákem už splnila svůj účel. Pohánění strachem z bubáků jste kývli na nějaké věci, na které byste jinak nekývli, a tím pro rodiče a váš další „vývoj“ bubák ztratil opodstatnění.

Pokud se vyvíjíte, musíte vyrůst z každého slova, ať už vám to slovo dalo cokoliv. Život není ve slovech, může se jejich prostřednictvím jen projevit. Musíte vyrůst i ze všech příběhů, bez ohledu na to, co vám ty příběhy daly. Pokud každý den něco takhle neodkládáte, nevyvíjíte se, stagnujete.

Na stagnaci ovšem není nic špatného, zvlášť jde-li o období mezi obdobími růstu. Na stagnaci může být (z hlediska vývoje) něco špatného, když z ní uděláte životní styl. Ovšem, strach z bubáků nevede k vývoji ani ke stagnaci, ale k degeneraci. Strach vás ochromí a vydá na milost a nemilost rodičům.

A rodiče jsou plní mindráků, a jejich veškeré jednání je poznamenáno snahou způsobit stejné mindráky dalším, aby si vůči nepoznamenaným lidem nepřipadali tak hloupě, takže v jakoukoliv milost nedoufejte. Jste jim vydáni na vštípenou nemilost, tak to je.

Tak co to je ten nemilostivý bubák? Pokud je možné, aby se idea promítla do hmotné sféry a způsobila něčí prožitek zkušenost, je to akce, která způsobí přesnou reakci, to jest, musí existovat také opačný proces. Pokud dění na rovině mentální ovlivňuje dění v rovině fyzické, musí to platit i naopak.

Slova tvoří..

..takže si to představte takto: byl jednou jeden rodič, který chtěl, aby jeho dítě nedělalo to, co chce samo, ale to, co chce on, aby dělalo. Jeho vyzařování získalo příslušný náboj, a podle vesmírného zákona magnetismu „stejně přitahuje stejné“ si přitáhl do svého života myšlenku, jejíž tvar a náboj odpovídal rodičovu záměru.

Tuto myšlenku rodič vpustil do svého času, a zahustil ji zvukem svých slov. Musel to několikrát zopakovat, než jeho tělo jako reakci na toto dění vyprodukovalo příslušné emoce. Původní idea dostala tak životní impuls a její životaschopnost se mnohokrát zvětšila.

Zároveň rodičova slova zasáhla dítě. Dítě ovšem nevědělo, o čem je řeč, a rodič mu to musel popsat. Dítě mu samozřejmě nevěřilo, proto to rodič musel opakovat ještě mnohokrát. Opakováním rodič naplnil ideu takovým množstvím energie, že bubáka byl schopen vidět i pouhým okem.. prchavý stín existence.

U vás se tomuto stavu říká „přesvědčit sám sebe“, a je to ten krok, po kterém vám teprve děti mohou vaše slova uvěřit. A víra, to už je krmivo, potrava pro takové polozhmotné myšlenky, které krom domovské roviny mentální žijí už i v rovině astrální. Těmto formám života se říká larvy, a máte jich plné životy..

..astrální larvy jsou to, čemu vás rodiče v nejútlejším věku zaprodají, aby vás mohli ovládat. Zaprodání znamená, že se larvě umožní vás posednout a žít vámi.

Život s larvami

Situace je taková, že všechno, čím vás rodiče straší jsou formy života. Většina těch forem nemá fyzické tělo, tedy se většinou jedná právě o astrální larvy. Pro dokreslení, jednotlivá přikázání vašeho desatera se také chovají jako larvy.. polozhmotné myšlenky nakrmené vírou a strachem miliard lidí.

Uvažte, co je to za sílu. Máte? Pak si vezměme situaci, kdy rodičovi začne váš strach z bubáků už překážet.. potřebuje vás např. poslat pro něco do sklepa a vy se bráníte, že tam jsou bubáci. Většina rodičů nakonec prohlásí něco ve smyslu, že už jste dost velcí, abyste věřili na bubáky, a řekne vám, že to bylo jen tak..

Úplně zaprvé je nutné upozornit, že ve vás tím rodič něco zabije. Všechno, co se tím uvolní, všechno vyžere. A jsou to spousty, opravdu spousty energie.. vaší životní energie, kterou rodič v takovém okamžiku vysaje. Jsou to pro něj obrovské hody. Ta energie se u vás nazývá nevinností, ale je to jiná nevinnost, ta, kterou vám vštěpují.. náhradní. S vaší původní nevinností má tato náhražka společné jen to, že ve vás dřepí na jejím původním místě a že o ni dříve či později násilně přijdete.

Zadruhé je ještě mnohem horší. Nevinnost typu strach z bubáka vás stála část vašeho ducha. Tu část rodič napřed zaprodal bubákově a pak ji sežral. Ale.. myslíte si, že se vás ta astrální larva vzdala? Víte, jak silné jsou astrální útvary, které svou vírou krmí třeba milion dětí zároveň? A co myslíte, když se vás nebude chtít vzdát, odoláte jí?

Většina z vás si takovéto larvy nosí všechny, kterým vás kdo zaprodal, a nemáte ani šajnu o tom, kam všude je jejich prostřednictvím distribuována vaše životní energie a k čemu je používána. To jen abyste věděli, že vaše karma obnáší spousty příčinných linií, o kterých nic nevíte a které dříve či později povedou k odhalení faktů mnohem temnějších, než se kdy vašim filmovým tvůrcům podařilo dostat na plátno.

Počítejte, že strachy z dětství v sobě nosíte téměř všichni, a že ty strachy vás dodnes ovlivňují a nutí přemýšlet jen v užoučkém rozmezí a nedovolí vám vidět víc. Působí to jako mantinely, které pohlcují veškerá napětí vaší energie, která na ně kdy narazí. A když víme, že na svou výchovu všichni narážíte den co den..?

Žijete jako bezmocné spižírny pro věčně hladové formy života, které vaši energii sbírají a odevzdávají k dalšímu zpracování. To zpracování jde přímo proti vám a do jisté míry vám spoluvytváří jistý druh karmy.

Takže, tvorové jako bubáci existují, a nejpozději od okamžiku, kdy v ně uvěříte je začínáte krmit a stáváte se v jistém smyslu jejich rodiči. Nemáte sice za ně zodpovědnost, jak tvrdí pozemští rodiče, aby mohli pod touto záminkou své děti zotročovat, ale jsou vašim zrcadlem, které vám říká, kdo jste.

Tím upadnete do lži, z níž jen tak nevybřednete. A kdo jsou vaši rodiče, když vám tohle způsobují a ještě se tím baví, a ještě se přikrmují vašim strachem z bubáků a ukájí se tím, jak na vás vyzráli a jak jste na ně krátkí?

Zástupné zlo

Můžeme to tak pracovně nazvat, zástupné zlo, rodiče by vás samozřejmě mohli vychovávat přímo, ale to má z jejich pohledu tu nevýhodu, že byste se jim přímo bránili. Proto rodiče zvolí hrozbu, bubáka, kterému se bránit nemůžete, a vychovávají vás jeho prostřednictvím.

To jim umožní „být hodní“, a mít přitom „vychované dítě“. To znamená, že tento podraz rodiče dělají proto, aby si na vás udrželi vliv. Oni totiž za tuto nebetyčnou zrůdnost očekávají, že se o ně budete nadosmrti starat, a že tedy budete nejen dobrými otroky vaší společnosti a neuděláte jim ostudu, ale že budete neustále k dispozici i jim.

My to vidíme tak, že ostudné je jejich jednání, alibistické válcování nevinných bytostí pomocí zástupných problémů, pomocí smyšleného ohrožení, které však aktem smyšlení a podsunutí nabývá tvaru a parazitní životaschopnosti. Vaši rodiče to zlo přímo vytváří.

Pokud vás vlastní rodiče drží v šachu obludami, o kterých ani oni sami neví, jak moc jsou reálné, jak se asi chová vaše společnost k nim? Vaše společnost vás všechny drží v šachu smyšleným zlem, zlým, krutým a krvežíznivým bohem, který samozřejmě existuje, a to identickým způsobem, jako všichni vaši bubáci.

Až na to, že ten bůh byl krmen nejen vírou, ale také krví, násilím, obětmi a dalšími praktikami, které zde nebudeme ani popisovat. Jeho reálnost můžete poznat např. z toho, že v něj věří úplně všichni, z čehož ti nejprogresivnější se snaží tu víru aspoň popřít..

..nelze udělat větší hloupost, proto to nedělejte. Chcete-li si s něčím tak zavedeným poradit, musíte uzнат tu existenci, odhalit, jak se vás dotýká a co vám způsobuje a jak, a pak se z toho můžete vyvléknout. Jiná cesta není, a ta cesta se týká i veškerých vašich strašidel včetně těch moderních (kriminalita atd.).

To, co musíte udělat, abyste se vyvlékli je změnit své vyzářování, a to se vám nemůže podařit, dokud nevíte, čím je vaše dosavadní vyzářování dáno, utvářeno a spoutáno. Musíte vzít v úvahu vesmírný zákon magnetismu, stejné přitahuje stejné, a zařadit se podle toho.. tedy se změnit, abyste přitahovali něco jiného.

Samozřejmě, nemůžete v sobě měnit věci o nichž nevíte, nebo v něž se dokonce snažíte nevěřit. Ve vašich zemích jste měli rádoby ateistický režim, a my říkáme, že nic vašeho boha neposílilo tolik, jako tato snaha ho oficiálně popřít. A dokonce dostal v rámci té snahy i další oběti.. kam jste dali oči? A kam mozky? Vždyť to musíte vidět i sami: máte ho zpátky a je silnější než kdy dřív.

Právě tak se vede ve vašich životech i larvám, které se snažíte popřít. Rodič řekne, že na bubáky už jste moc velcí, a zatímco vyžírání energii z toho, jak se s nastalou situací snažíte srovnat, larva má moře času se lépe a nenápadněji zabydlet, a než se nadějete, má celý vliv zpátky, ovládá ve vás stejné teritorium, a jediné, co se změnilo, že už působí čistě jen z podvědomí, to jest pro vás nekontrolovatelně.

A že je to pravda poznáte nejjednodušeji podle toho, že do konce života nedokážete porušit výchovné direktivy, na které jste kývli pod vlivem zástupného zla. Jasně, dokážete dojít do sklepa.. a sledovali jste pozorně, co vám běží pod vědomím? Kolik z vás si musí někde v sobě pokaždé oznámit, že bubáci nejsou..

..jste posedlí, všichni do jednoho, každý z vás je pod vlivem tisíců larev. V překladu jste posedlí zástupným zlem, a na placené ochraně před zástupným zlem jste si založili společnost. A došli jste ve svém bláznovství tak daleko, že takovým zlem je pro vás už i příroda a sluneční záření.

Vražedná nevinność

Celé to má jeden moc zajímavý aspekt. Jak jsme si ukázali, vaše původní nevinność je vám kus po kuse odebírána, a je ve vás cihlu po cihle budována nevinność jiná, vnucená, která má za úkol vybudit ve vás tolik strachu udělat to či ono, že v očích rodičů zůstanete nevinní, tak jak to chápe vaše bible, to jest, nedopustíte se hříchu, a váš bůh je neodsoudí za smrtelný hřích, kterého se dopustili, když vás vyráběli.

Každá cihla vaší implantované nevinności je zrůdnost typu bubák, odvádí vás z lásky a vštěpuje vám strach. Učíte se tím tzv. bázeň boží, a to i v rodinách, kde si dáváte práci ve vašeho boha nevěřit a podporujete ho tak víc než všichni ostatní dohromady.

Poslední zradu, kterou si zde uvedeme jsme dosud jen naznačili, a ta zrada se týká vašeho ducha. Zvídavý, tvořivý a živoucí lidský duch je ve vaší společnosti něco velmi nevídaného, takže – a to už jsme zpátky u odřezávání, štěpování a roubování náhražek – to váš duch je tím, co je ve vás likvidováno.

Pokaždé, když jste moc aktivní, je to pro rodiče znamení, že je čas něco odříznout a něco naroubovat. Základní vlastností vašich roubů je nesnesitelná bolest, která právě by vám dala sílu se bránit, ale braňte se bubákovi nebo šmikmalíkovi nebo čemu.. máte toho tolik..

No a nesnesitelná bolest časem poleví, a je to tím, že ta aktivní část vašeho ducha pod tím roubem odumře. To je přesně to, co se ve vás děje, a protože takových cihel má pro vás společnost tisíce a dostáváte je hezky seřazené v té vaší absurdní napodobenině vzdělávacího systému, lze se divit, že lidský duch tomuto systematickému mrzačení

nakonec u většiny lidí podlehne a odumře úplně?

A těch cihel, z nichž je budována vaše doživotní nevinnost jsou opravdu tisíce. Kolik z nich se týká třeba jen vašich zubů? Máte strach si kousnout do kostky cukru, protože se po něm kazí zuby. Máte strach jíst čokoládu. A určitý strach máte z každého jídla a neuklidníte se, dokud si ty zuby nevyčistíte.. bojíte se, že vás vaše jídlo napadne a způsobí vám kaz.

Bojíte se zubní vrtačky a zubařů obecně, bojíte se i preventivních prohlídek, protože vy svým zubům nevěříte. A kdo vás to naučil a k čemu mu to slouží, co? A takto to máte skoro s každým orgánem, a co teprve s věcmi mimo svá těla a s ostatními lidmi a zvířaty a vším možným.

Opravdu, vaše náhradní nevinnost je budována z tisíců jednotlivých cihel v průběhu povinného výukového programu, který vás připraví o ducha, tím vás odřízne od duše a vydá napospas vašemu systému a komukoliv, komu se zachce vás ovládnout.

A to ještě připomínáme, že ten váš systém není vůbec váš, že ve skutečnosti živíte miliardy astrálních larev, které jsou nastrčené a sbírají od vás energii a posílají ji vašim skutečným otrokářům, kteří to celé vymysleli a kterým jste, páni tvorstva, bez odporu sedli na lep.

Ostatně, kam si myslíte, že je odeslán váš duch? A také, kdo jeho prostřednictvím drží v šachu vaše duše?

Návrat ducha

S návratem ducha to není nijak složité, musíte si prostě odbourat jednotlivá omezení a duch zase doroste. Počítejte s tím, že se to neobejde bez bolestí, protože budete jítit nejednu strašnou ránu, ať už ji způsobil zaprodaný rodič nebo zaprodaný učitel (profesor, šéf, příbuzný ...).

Složitě to tedy není, nemusí to být sice lehké, ale to už závisí na vás, na vaší ochotě si přiznat pravdu, o sobě, o rodičích, o vaší společnosti, a o vesmíru a jeho obyvatelích. Co se pravdy týká, máte jedno jediné vodítko: v oficiálních zdrojích ji nepotkáte, v žádném.

Pravdu máte v sobě, ve svých tělech a v emocích, které vaše těla produkují. Takže začněte tím, že očistíte své vztahy s vašimi těly, a samozřejmě se Zemí, vaší Matkou a se Sluncem, vašim Otcem. Musíte v těchto vztazích nastolit důvěru a žádat tělo, aby vám vaši pravdu vydalo, a žádat Zemi a Slunce, ať vám jsou v tom nápomocní.

Zrada je v tom také, a týká se faktu, že existujete nejen jako kolektiv inkarnovaných duší, ale také jako jedna jediná lidská duše, od které jste téměř odříznuti (nejpozději prostřednictvím technologií jako je FB, které laskavě necháváte žít vašimi životy ve fotografiích, videích a dalších formách, do nichž ukládáte své zážitky).

Tato jediná duše utrpěla strašná poranění, a ta poranění vychází najevo a žádají si vyléčení. Tu možnost ještě máte, takže, jestli vám můžeme něco doporučit, chyt'te se této příležitosti, proměňte se v léčitele a uzdravujte vše, na co dosáhnete.

Současná vrstva inkarnovaných duší na Zemi je na Zemi proto, aby léčila. To jste vy, vy všichni. A uvědomte si, že máte co léčit. Vámi opěvovaný lidský duch vyplodil vámi opěvované vynálezy, a ty vynálezy jsou buď d'ábelské, a nebo d'ábelsky zneužívané.

Tento stav vyplývá z toho, jak se ve vaší výchově a společenském přizpůsobení s lidským duchem zachází, vaše vynálezy jsou dílem pokřivených, nemocných myslí posedlých nejrůznějšími larvami. Tím se dostáváme k poslední klíčové vlastnosti astrálních larev, ke způsobu, jakým vás ovlivňují.

Kdokoliv vidíte aspoň trochu do magie, muselo vás už napadnout, že nic nefunguje jen jedním směrem. Jak vás může larva ždímat, když jsme ji popisovali jako pasivní odsávačku vaší energie? Inu, larvy vám našeptávají věci.. vybuzují vaše jednotlivé strachy. To je to, co ve vás uvolňuje energii, kterou odsávají.

Tím jsme zase zpátky u slov, další kruh už je téměř uzavřen, zbývá dodat, že larvy málokdy přijdou s něčím pro vás novým, to jest, jejich našeptávání je ve většině případů pouhé opakování slov vašich rodičů. Těmi slovy vás larvy upozorňují na místa, kde byl váš duch nemilosrdně odříznut, a kde se nachází štěp a roub.

V těchto místech je potřeba hledat vašeho původního ducha, dovolit starým ránám vystoupit na povrch a začít je léčit. Tím začnete obnovovat spojení se svou duší, která je nesmrtelná, a duše vám pomůže oživit ducha, který tak úplně nesmrtelný není.

Je toho mnoho, co se vám v tomto procesu bude snažit překážet, a to hlavní se v tomto Plejádském průvodci lidskými Neviditelnými světy dozvíte.. troufáme si říct, že tu bude vše podstatné.

POHLAVNÍ RASISMUS

Muži si myslí, že život a vývoj jdou po přímkách a jednotlivé úseky života mají charakter úsečky. Ženy si myslí, že život je jedno velké, 28 dní trvající kolečko, které se opakuje pořád dokola, dokud se neumře. Muži se mají postarat

o náplň toho kolečka, aby to nebylo tak nudné.

Vývoj pro ženy znamená naučit se, co jí matka řekne, a to skončí odchodem od rodičů. Pak se ona má stát matkou, to jest má zopakovat se svými dětmi to, co matka provedla jí, pokud možno přesně. To je život ženy.. spíš to, co se v patriarchátu ženám jako život předkládá.

Skutečný vývoj je proto pro ženy neznámé slovo, z jejich pohledu vývoj dělají muži, aby mohli ženám přinést jeho výsledky, které jsou neprodleně zabrány, a pak použity při vytváření společného domova, samozřejmě, pokud žena uzná za vhodné, což v překladu znamená, že žena předpokládá, že by to uznala za vhodné její matka. Jedině tehdy je to totiž v pořádku.

Pokud to žena neuzná, snažili jste se zbytečně a ještě vám vynadá, že „jí“ nosíte do domu „krámy“, protože když jí pak bude matka nadávat, ona se bude moct obhájit, že vám to dala sežrat a tím zavře té matce... no, ústa. Tedy, nejen muži, i ženy jsou opravdu jen slepými nástroji jejich matek.

Pro muže znamená vývoj řadit před sebe nové a nové úsečky, které ho nakonec někam určitě dovedou. Z tohoto pohledu lze pochopit i celý patriarchát jako nepřetržitý a úmorný sled logických úkonů, které nejsou korigovány ani citem, ani pocity, ale ani svědomím, a to ani tím falešným. Nic lidského by lidem nedovolilo se na tom nějak podílet.

Rozdělení na přímky a kolečka probíhá ve výchově, a dělají ho matky: věrní matriarchálním přežitkům synům zadávají samostatné jednotlivé úkoly bez souvislostí, tedy úsečky přímky, zatímco dcery si drží co nejbližší u sebe a vštěpují jim svá vlastní kolečka neboli se s nimi o ty přežitky dělí.. spíš jim je vnucují.

Jak jsem nedávno zjistil, když není syn a je druhá dcera, dostává se tohoto přístupu druhé dceři, která si povědomí o kolečkách musí uspořádat sama, musí si ho odvodit z jednotlivých úseček.

V synech se tak pěstuje pojetí života podobné jako když se skládají kolejnice nebo kousky lega – něco se vezme a nějak se napasuje tam, kde jsme skončili. (To se pak týká i partnerek. Mužům nevadí se zabydlet kdekoliv, kde si mohou pověsit klobouk.)

Dcery se naopak učí komplexní postupy – počínaje nachystáním všeho, co bude potřeba a uklizením všeho konče. (To se týká i partnerů, ženy už neumí přirozenou promiskuitu, pokud nemá správný začátek, průběh a zakončení. Vzhledem k úsečkovitému pojetí opačného pohlaví se však toho zakončení málokterá dočká.)

Synové začínají tím, že rovnou vyrazí úkol splnit a potřeby si chystají, až zjistí, že je potřebují, za vydatné pomoci improvizace a horečného přemýšlení. Uklízení neznají, hlubší smysl a širší souvislosti svého konání už vůbec ne, od toho je tu matka, potažmo žena. Všechno tedy nahrává ženám k ovládnutí svých mužů i synů. Patriarchové to tak ponechali z důvodů, k nimž se ještě dostaneme.

U dcer naopak kruh musí být uzavřen, žádná improvizace ani odchylka, natož nějaká vlastní myšlenka nehrozí. Většina žen ani nikdy nepochopí princip toho kterého postupu, protože jako zdůvodnění dostane „Takhle a jediné takhle je to správně a neopovažuj se to zkoušet jinak“.

Jedním z mnoha důsledků je, že žádná žena nikdy neponechává nic „náhodě“, protože pro něco tak nejistého přece v životě není žádné místo. To znamená, že většinou v životě ženy nemůže zasáhnout ani prozířetelnost či anděl.

Životní spirála

Vznik přímky a kolečka je dán způsobem, kterým si matky organizují potomstvo. Dcery mají co nejvíce u sebe, zatímco syny nechávají být a posílají je na jednotlivé výpravy. Dcery se tím naučí celé rituály, synové se naučí vřadit v jakémkoliv bodě svého života jakoukoliv úsečku.

Kombinací přímky s kolečkem je spirála, a spirála je tvarem vývoje.. ne kolečko, ani přímka, ale spirála. Osobní růst by se dal vyjádřit výrazem „životní spirála“, a to je něco, co má fungovat u každého člověka zvlášť. Jde o to, že vývoj má tvar spirály, v žádném případě ne pouhé přímky.

Vývoj po přímkách nemyslí na budoucnost neboli na uzavření kruhu a postup na vyšší úroveň.. proto mužská civilizace nefunguje. Vývoj v kolečkách není vůbec možný, kolečko je kolečko, a bez přímky kolečkem i zůstane. Úsečky naproti tomu občas něco nového přinesou.

Z toho vyplývá, že ženy se, na rozdíl od mužů, nejsou schopny vyvíjet, což nejsou, protože to předpokládá zradit matičku a chovat se jinak než předloha, což dokáže tak jedna z miliard, takže ženy můžou mít tisíce vynálezů a zlepšováků, ale výš nikdy nepostoupí.

Otázkou je, proč ženy-matky pořád vychovávají své děti takhle.. proč nevedou obě pohlaví stejně. Odpověď je nasnadě: ženy tím dokazují svou potřebnost a užitečnost – asi tuší, že v naší homosexuální společnosti nemají kromě rození dětí žádné opodstatnění.

Tato výchova má ovšem také kořeny v matriarchátu, v dobách, kdy ženy coby vládnoucí vrstva usoudily, že bude víc symbolické, když se za potravou budou honit jen muži a když svou kořist složí ženám k nohám. Tato tendence samozřejmě trvá dodnes, a pokud si muž nedá opravdu dobrý pozor, je na tom stejně jako před pěti tisíci lety.

Kupříkladu 99% Čechů (= českých „mužů“) na tom tak je.

Naučit ženu udělat něco bez toho, že by znala souvislosti by mohl otec, kdyby to matka dovolila, což většina matek to nikdy nedovolí, protože by nad dcerou mohly ztratit kontrolu. Mohly ztratit.. matky to nehodlají riskovat, a ženy tak nedostanou ani tu nejmenší šanci porozumět mužům.

Dcera se na vysvětlení zeptá matky a ta to zkazí, protože to dceři vysvětlí.. (aby se dcera naučila nemyslet samostatně a se vším chodit za ní). Vysvětlení zde znamená, že matka dceru odbude nějakou rodičovskou lží, pravda přeci „dětem“ nepatří, a v dospělosti to „její“ dítě ocení.. no, dítě asi ne, ale matka určitě.

To, že žena nemá myslet samostatně tím pádem nezařizují muži, ale matky. Také to vše bývá zakódované v důvěrnosti, tzv. mateřské, což má za následek, že si dcera myslí, jak to všechno ví a rozumí, zatímco mentálně zemřela a emocionálně si nechala přelhat celé nitro a tudíž i celý život.

Pak padají v nejrozličnějších poradnách nejrozličnější dotazy typu „Lízla jsem si semene, můžu otěhotnět?“, jejichž stupiditou se pak ukájí celá republika, přičemž všichni jsou nesmírně šťastní, že se našel někdo prokazatelně hloupější než oni sami a to mají za důkaz své „normalnosti“ a „způsobilosti“.

Ženský podíl

Životní spirála je to, co vzniká v interakci kolečka s přímkou. Ženy ji tuší a hledají. Jsou však vychovávány k názoru, že k tomu potřebují muže, a dělají tu chybu, že to u mužů opravdu hledají. Jsou výjimky, které to u mužů najdou, vždycky tak tři-čtyři za nějakých padesát let.

Pokud se ovšem potkají dvě půlky člověka, je velmi pravděpodobné, že muž bude prosazovat úsečky, pro ženu nepochopitelné, a žena bude kolem těch úseček dělat kolečka, aby byla „něco platná“, a hlavně aby dostala matčině výchově a nedopustila ve svém životě a ve „své“ rodině něco „čistě“ mužského.

Typickým příkladem takové kombinace kolečka a přímky je situace, kdy muž se ženou dělají něco společně. Žena všechno nachystá, muž pak udělá vlastní práci, při které ho žena obskakuje a pak to žena ještě všechno uklidí a ještě mu za to nějakou tou sexuální službou (nebo aspoň příslibem) zaplatí.

To je patriarchální model v plném lesku, je to šovinistická zrůdnost, která nemá obdoby. A na té zrůdnosti se ženy podílí. Kdyby měly trochu rozumu, nebudou chodit se šovinistou, natož aby s něčím takovým vstoupily do manželského svazku. Ale ženy jsou poplatné mateřskému vzoru, a raději trpí nesmyslná spoutání, než by zradily matiččiná naučení.

Ženám evidentně stačí, že si mají na co stěžovat, jak to viděly u matičky, že mají proti komu bojovat, a že mají někoho, na kom matičce do smrti dokazovat svou oddanost. Matky tak mají dcery nadosmrti k dispozici, a to je to, to je ten důvod, proč matky neustále diktují dcerám své nesmysly, stejně jako přítelkyně a teta Sally.

Autority vám ohromně poradí, však karma vzniká vám, vy na svou poslušnost doplatíte a budete se poničené vracet o to víc a o to víc budete autoritám k dispozici. Budete svorně žehrat na tzv. mužskou ješitnost, na mužskou snahu o nezávislost na autoritách, a nikdy vám nedojde, že to vy boříte vztah.

I celý ten mužský šovinismus je jen pouhou reakcí na ten ženský.

Matky vám nikdy neřeknou pravdu, jednak proto, že většinou ji fakt neznají, a hlavně proto, že si myslí, že by vás nesmysly, které jako pravdu znají mohly zranit. Ale hlavně by vás pravda mohla dostat z jejich područí, a to ony jen tak nedopustí.. kdo by se o ně k stáru staral? To přece po ní nemůžete chtít, aby něco tak zásadního riskovala..?!

Matky neví a ani ani vědět nechtějí, že se sem děti rodí s určitými plány, ani je to nezajímá, ony potřebují jedinou věc: být nenapadnutelná před sousedkami, a pokud možno být pochválená za vzorné dítě. To jim stačí, a pokud na to doplatíte, dozvíte se, že ona na to také doplatila, tak proč byste neměli doplatit vy?

Přelhané vztahy

Jinak má tato mateřská výchova za následek, že vaše žena bude schopná se odevzdat pouze matce, nebo podle téhož modelu jiné ženské autoritě, ale nikdy vašemu společnému vztahu a už vůbec ne vám. Naopak, takto vychované ženy ze všech svých vztahů vždycky všechno odnáší pryč, dobré i špatné, všechno odevzdávají matkám, přítelkyním atd.

Takový vztah nemůže nikdy vyrůst, a jeho účastníci se naopak zahrabávají do karmických problémů. Tchyně tvoří své dceři karmu, která není její, ovlivňuje tím dceřina manžel, který vytváří karmu, která není jeho a kterou by si, nebýt tchyně, nikdy nevytvořil.. a jeho partnerka už vůbec ne.

To jest, oba partneři pod vlivem tchyně vytváří hodnoty, které budou draze platit, a většinu to potrvá mnoho životů, než na to vůbec přijdou, a další spousty zrození, utrpení a smrtí, než se vzpamatují a začnou se chovat a řešit věci jako Lidé.

Manželka je způsob, jímž tchyně vysává vztah, aspoň v Čechách, i když zároveň s tím, jak si první muži povolují mít své pocity a vydírat s nimi manželku(!), začíná být takovým způsobem i manžel. Tam teprve začne (no, ona už začala) skutečná válka pohlaví, a ženy, které nepřestanou „své“ rodiny zneužívat se budou velmi, velmi divit..

..všechno dostanou zpět, ačkoliv za to nemohou, tedy, nemohou do doby, dokud totéž neprovedou svým dětem. Pak za to sice už mohou, ale pak už je to potvrzené drama, konkrétně zpětně sice uvědoměné, ale ve většině případů nijak nenapravené zneužití moci nad dítětem.

Jakoukoliv moc nad dítětem si sice osobuje patriarchát, nicméně kdo je – a tady je to fakt dobře vidět – výkonnou mocí patriarchátu? Muži, kteří se pokud možno nevzdálí z práce, aby domů přinesli aspoň maličko více než pouhou almužnu, nebo spíš matky, v pořadí druhá mocenská enkláva, ale přes veškerou „ženskou slabost“ nejmocnější na světě?

Principy a celkové fungování mateřských ovládacích dramát a manévřů jsou mimo rozsah této kapitoly, ale to na věci nic nemění, je to přesně naopak..

Životní spirála je to, co ženy tuší a hledají, protože ženy od matek znají (uživatelsky) i přímku. Ne že by směly přímku samy prožít – jsou vychovávány k názoru, že k tomu potřebují muže, ale učí se ji ovládat (tím, že pošlou muže) a dělají tu chybu, že u mužů čekají porozumění, i když se jedná o nejhnusnější podraz..

..ženy se nikdy nedělí o svá kolečka (To nikdy nemůžeš pochopit!), zatímco se bez váhání podělí s mužem o všechno, co mu jeho úsečky přinesly. Muž je vždycky pouhou součástí v tom, co jeho žena zorganizuje, tedy ve „svém“ domově, protože ať udělá cokoli, žena okolo toho udělá kolečko, kterým se toho zmocní.

Zmocní..!

Ale abych se vrátil k příkladu, ženy při setkání s mužem, tedy v interakci kolečka s přímkou mají dojem, že tu spirálu našly a částečně to může být i pravda: opravdu lze potkat lidi, kteří nás energeticky vhodně doplňují, v jejichž přítomnosti se cítíme celiství a život začíná dávat smysl, bohužel je ten smysl falešný, nehledě na to, že ne vždycky natrefíme na člověka, který opravdu dobře doplní nás a zároveň my jeho.

Většinou v tom dost věcí hapruje a rozhoduje pouhé zdání, a podle toho to samozřejmě dopadá.

Příklad seznámení

Řekněme, že žena něco objevila, a jelikož věří tomu, že sama od sebe jednat nemůže, protože by byla napadnutelná, chce po muži, aby jí řekl, co to je. „Co to mezi námi je?“

Jenže, dobře vychovaný muž má zablokované emoce, tedy i další, vyšší schopnosti, jako je empatie a intuice. Jemu proto nemá co říct, že našel, co hledal, a už vůbec nemá tušení, že něco našla ta žena. Ne, muž si ničeho nevšiml, a tady ženy dělají velkou chybu, když předpokládají, že muž objevil to samé.

Jak to má muž vědět, když on jen ušel další kus přímky?

To je první rozčarování, a žena to buď vzdá, nebo bude muset přemýšlet sama.. a také jednat. Budete se divit, ale takové ženy se občas najdou.. hlavně mezi těmi, které už nemají matku.

Pokud tedy žena jedná sama, zajásá „Nová náplň do mého kolečka“, a ptá se na délku nového cyklu něčím na způsob: „Kdy se zase sejdeme?“.

Tím ovšem vyrukovala na muže s kolečkem a pokazila mu přímku. V ten okamžik muž neví, co je špatné a zmatené se pokouší opravit přímku. Pokud při tom mluví, tak většinou co slovo, to perla.

Tímto teprve taková odhodlanější žena zjistí, že muž opravdu nic neví. Protože je zvyklá sama nemyslet a svůj názor měnit podle mužova, znamená to, že „nové, lepší kolečko“ vymyslela špatně. Mezitím se však natěšila na změnu, teď si připadá podvedená a mužovi to vyčte. Tím se mu změní v matku.. a většina vztahů na to umírá už v zárodku. A proč asi?

A vzniká tu rozpor. Dostali se k sobě, ale tuší to jen ona. A ona nemá jak mu to vysvětlit, protože on mluví úplně jiným jazykem, ve kterém slova jako pocit nebo intuice nemají žádný určitý význam. On se chystá pokračovat po nějaké své přímce. Proto žena použije univerzální ovladač, svůj klín, aby ho zdržela, dokud to nepochopí. To už je ale příslib, nejžádanější zboží na zemi, a nastává boj o jeho splnění.

(Ano, nejžádanější jsou opravdu přísliby, ne ženský klín. Doby se změnily.. s nedotknutelností žen se veškeré obchodování omezilo na pouhé přísliby: ženám nedotknutelnost umožnila neomezené svádění, to jim umožnilo slibovat a inkasovat, aniž by musely přísliby splnit, čímž se patriarchům konečně zrealizovalo zapovězení sexu.

Sexovat dnes sice můžete, co rozkrok (a ego) ráčí, ale veškerá přirozenost a tedy sdělnost se z toho vytratila, lidé sexem nesdílí sebe, ale snaží se urvat co nejvíc z toho druhého, tedy z partnera. Tím pádem nemůže dojít k žádnému obohacení.. lidé naopak přistoupili na to, že sex je dobrý na fyzické uvolnění, což znamená ztrátu energie, je to něco jako puštění žilou, ale na mnoha úrovních naráz. A kam ta energie jde? No, budiž zde řečeno, že ti dva a více souložících z ní nic nemají..)

Toto všechno se většinou odehrává v hlubokém podvědomí. Na povrchu si pán matně uvědomí, že dámu vlastně i chce, aniž by tušil proč, zatímco dáma má pocit, že už naslibovala dost a měl by teď něco slíbit pán. V horším případě muž něco fakt slíbí, čímž nastává „koupě lásky“ (totiž lásky, příslibu), v lepším případě se dá na útěk.

Z toho pak žena usoudí, že měla pravdu a jde si někomu postěžovat, že byla zneužita, někdo si dovolil nezaplatit její příslib. Pokud muž neutěče, neznamená to nutně, že by pochopil, o čem žena mluví. Pochopení je spíš výjimka. Neutěct obvykle předpokládá nějaké předchozí zkušenosti s tím, že si ženy libují v nesrozumitelném povídání.

Systémové nároky

Takto funguje mateřské rozdělení a panuj, počaté a utvrzované ve výchově, manipulované a zneužívané až do matčiny smrti. Systémové „rozdělení a panuj“ funguje ostatně velmi podobně, systém odděluje muže od žen, oba systémy oddělují ženy od mužů, všechno dostupné odděluje děti od rodičů..

„Děti nemohou zůstat s rodiči, protože za těchto okolností by se lidstvo nemohlo vůbec vyvíjet, a pak bychom neměli žádné „vědomosti“ a muži by nenosili ženám žádné „vynálezy“.

Takto je to ženám podané, a proto, čistě jen proto na tom všem ženy, a především matky neustále spolupracují a navzdory matriarchálním nárokům nechávají „své“ děti, aby z nich něco měl i systém.

A systém?

Systém s tím počítá. Systém je na tom založen. Systém je založen na nedorozumění a následné válce dvou pohlaví, tak jak jsme si ji tu naznačili, přičemž válčící strany se potkávají v tzv. rodinách jako tzv. manželé, ti tzv. manželé většinou mají nějaké děti a ty děti všechno, co vidí, hned napodobují.

Systém však přednastavil, že některé věci děti dělat nesmí. Proto rodiče nenávidí své děti nejen proto, že je ty děti napodobují, jak už jsme probrali v předchozích kapitolách. Rodiče nenávidí své děti i proto, že už uvěřili systému, že některé věci nejsou pro děti vhodné, a ty děti tedy nemají právo je napodobovat.

To podstatné je, že lidé ve svých dětech nenávidí sebe. A když to řekneme ještě o jeden nepatrný krůček dále, lidé ve svých dětech nenávidí jak sebe, tak i partnera. Ani partnera nemají děti právo napodobovat, protože tím připomínají rodičům, jací ve skutečnosti jsou. A také, jací původně byli.. přirození..

A systém vede rodiče do boje, rodiče válčí s dětskou přirozeností, rodiče potírají ve svých vlastních dětech svůj vlastní obraz, zbytky lidství, které ty děti napodobují. Rodiče mají posvátný úkol odřezat ze svých dětí všechno, co kdy bylo odřezáno z nich obou, aby nic nepřekáželo jejich pracovnímu zařazení.

Systém je tím pádem založen na dočasných spolčenectvích dvou na smrt znepřátelených pohlaví, kdy chvilkami jednotně táhnou za systémový provaz a likvidují pohlaví třetí.. vlastní děti. Systém určil rodičům i výsledek, kterého je nutno s dětmi dosáhnout.. pokud nechtějí být „špatní“.

Systém chce myslící muže a cítící ženy. A proč? Protože muži se dají přesvědčit, že jsou pány tvorstva a nechají si za tím účelem ořezat život od emocí a dalších „rušivých“ elementů, a ženy umí přistoupit na zákaz myšlení a rodit systému další figurky.. teda otroky.. pardon, děti.

A systém nechce, aby se spolu ženy a muži uměli domluvit. Kdyby to uměli, nešlo by je ovládat, a navíc, co kdyby přišli na to, co se děje doopravdy? Co kdyby přišli na to, že systém není lidský a slouží zásadně proti lidem.. proti lidství, svobodě, lásce a pravdě? Proti samotnému Životu?

A oni by na to mohli přijít, proto budou učiněna Opatření.

Emoční přelhání

Abychom se z toho vymotali, „Opatření“ učiněna byla, lidé se podvolili, něco to všechno způsobilo a chýlí se to ke konci, protože to zasáhlo Přírodu a celou planetu Zemi, vaši Matku. Naším úkolem je teď probrat, jak se vám tento zmar distribuuje. A distribuuje se výchovou a je to strašná, hrůzně krutá podlost.

Je pravda, že v první fázi rodiče nesnesou, když je napodobujete, protože v první fázi je napodobujete, aniž byste věděli, co při tom napodobování vynechat. Všechny děti jsou absolutně pravdivé, protože ve skutečnosti se děti z hříchu nerodí a naprosto nejsou od ďábla.. od ďábla je vaše výchova.

A ta neslýchaná podlost je v tom, že děti musí své rodiče napodobovat, a to co nejpřesněji, a aby to mohli dělat beztrestně, musí si zapamatovat jednak seznam věcí, které napodobit smí, jednak seznam toho, co při tom musí vynechat, pak ještě seznam slov, která k tomu smí použít, a seznam emocí, které to v nich smí vybudit. Musíte své rodiče napodobit i s veškerým jejich lhaním, jinak riskujete tresty a postihy.

Když něco takhle vynecháte, přestanete to vyjadřovat, a časem to ve vás odumře. Místo toho ve vás začne žít ta která lež, v přesných slovních vyjádřeních. To ve vás vyplodí příslušné pocity, ale ty pocity nesmíte dát najevo. Vaše těla však nelze přelhat, těla jsou naprosto pravdivá, každá vaše buňka ví, co se děje, a neustále to dává najevo.

Tomu se říká, že tělo produkuje emoce, a proto říkáme, že ve vašich emocích kdykoliv najdete pravdu, aktuální, přesnou pravdu o vás a vašem životě. Jenomže, pokud chcete s rodiči jakkoliv vyjít, tuto pravdu v sobě musíte udusit, a musíte se chovat, jako by vaše tělo říkalo něco jiného, než říká.

Musíte zkrátka změnit význam toho kterého pocitu, musíte ty své emoce přelhat. Musíte ve své mysli vybudovat

filtry, tzv. převraceče, které ty jednotlivé pocity, jednotlivé zprávy vašeho těla zachytí a podvrhnou místo nich zprávy jiné. Tím však vyřadíte vaše tělo z provozu. A teď jak to funguje:

Vaše těla jsou udělána tak, že vám musí dát zprávu o tom, co se děje, a to i za cenu sebezničení. Pokud vaše těla bojkotujete, neznamená to, že vaše těla začnou bojkotovat vás, ale začnou se o to víc snažit vám sdělit tu původní pravdu. Tím se tělo začne přepínat, a dlouhodobým přepínáním šrotovat.

Vaše těla mohou bez problému fungovat tisíce let, ovšem, ne ve lži, ne ve strachu, ne při bojkotování jejich základních funkcí a potřeb. Proto umíráte už po pár desítkách let.. protože každá emoce má vztah k nějakému tělesnému orgánu, a pokud tu kterou emoci ignorujete, přepíná se a huntuje i příslušný orgán.

Neexistuje ve vesmíru rasa, jejímž příslušníkům už během několika let života začínají vynechávat tělesné orgány. Je pravda, že ne všechny bytosti mají emoční složku, ale to na věci nic nemění, naopak, u nich „zdraví“ závisí přímo na myšlení, ne na zpětné představě, která vyplývá z realizace myšlenek, vytváření zážitků a získávání zkušeností, jako je tomu u vás.

A to se ještě ty vaše jiné, podvržené pocity různí podle pohlaví..

Mentální vzorce

Dětské myšlení je již od začátku absolutně kreativní, u všech novorozenců. Je pravda, že mnoho matčiných bloků děti přejmou už v prenatalu, ale ty bloky ještě nefungují.. nemohou. U vás přímo přejaté bloky nedokáží přímo ovlivnit myšlení neboli život v mentální dimenzi, proto se zařizujete jinak.

Čistá mysl samozřejmě přejímá i celé vzorce chování rodičů, ale jako pouhou možnost, ani zdaleka ne jedinou, a už vůbec ne správnou. Děti vidí vaše lži, z nich plynoucí rozpory, a jejich napodobení vašeho chování je pro ně jen hra.. jako všechno ostatní. Děti si občas hrají na cokoliv, co kde zahlédnou..

..tedy i na své rodiče. Ovšem, ještě i všechna batolata jsou důsledně pocitová, na cokoliv si hrají, hned z toho mají nějaký pocit, který je naprosto pravdivý, a podle toho pocitu se důsledně zařizují. Tedy, zařizovaly by se, kdyby se do hry nekládali rodiče, kterých se to napodobování dost často nelíbí dotýká, protože je jim ukazována pravda, na kterou byli kdysi dávno přinuceni rezignovat.

Vložení rodičů v takových případech znamená nějakou variaci na téma „To nesmíš, to se nedělá“, a nadiktování toho, co se podle rodičů dělá. Co se při tom v dítěti děje:

- dítě tomu beze zbytku rozumí, protože dítě vnímá rodičovské vzorce
- dítěti se to velmi nelíbí, protože každé dítě vnímá těch vzorců umělost a prolhanost
- dítě se brání znásilnění svobody volby, protože svoboda volby je základním principem tohoto vesmíru, a tím znásilněním se dítě ocitá v rozporu s Jednotou, z níž každý živý tvor vychází
- o tom všem se v dítěti objevují emoce, které mu oznamují pravdu, a té pravdě dítě dokonale rozumí

Je tedy jasné, že se děti brání přijmout rodičovské nesmysly za své, proto je k tomu rodiče přinutí. Vaše děti jsou nuceny ve svých životech realizovat prolhané myšlenkové vzorce, z nichž dostanou přiměřené pocity. Ale děti odhalí i tuto emoční prolhanost, a brání se o to víc. To zaprvé.

Zadruhé ovšem obdrží zážitek, to jest, do vzpomínek se jim implantuje cizí realita. A zatřetí jim o této realitě rodiče říkají: „Takhle a jen takhle je to správně, a jen takhle jsi mamincino děťátko“. Přelhávání dětského života se spojí s podmíněným přijetím, a pocitem přijetí se pak přetloukají původní emoce. Strašné..

..emoce se pod tímto tlakem zjednodušují na „to je dobré“ a „tohle zase špatné“, a to pak rodiče ještě znásilní a přelžou. Děti se tím učí rezignovat na pravdu a lež, na své vlastní rozlišování dobrého a zlého, a začnou se – dříve nebo později – spoléhat na to, co rodič jako dobré či špatné uzná.

Aby toho nebylo málo, máte sice ve svých životech pouhých několik situací, ale pro každou tu situaci máte jiná měřítka. A všechna ta měřítka jsou ještě dvojí, jedna pro muže, druhá pro ženy. A jsou dokonce trojí, protože máte ještě extra měřítka pro děti.

Všetchna ta měřítka jsou natolik nelidská a natolik jdou přímo proti vám, že se je musíte učit nazpaměť, to jest, musíte je prožít, ty prožitky si musíte zapamatovat a přiřadit do své představy o „správném“ „životě“. A přestože to tak děláte všichni, jste natolik nejistí, že neustále potřebujete cizí potvrzení, že to tak opravdu má být. A aby také ne, když to, co žijete jsou cizí, vylhané implantáty, které z vás dělají otroky.

Takže, děti nutíte přistoupit na vaše lži, nutíte je ty lži prožít, nutíte je udusit emoce, které z toho všeho neustále generují jejich těla a na jejich místo vsadit otázku, zda jsou takto přijatelné, což vám dává možnost je buď potvrdit nebo zkroutit. To celé jim postupně přejde do vzpomínek jako „to správné“, a až začne jejich jednání vycházet výlučně z toho, co jste jim takto podsunuli, jsou pro vás vychované.

Pro nás nejsou vychované. Pro nás jsou zmrzačené, přelhané a co do živoucnosti úplně mrtvolné. Stejně jako vy.

Rozdělení pohlaví

Abyste rozuměli, co s vámi teď snažíme říct, je nutné si uvědomit, že Člověk, Muž a Žena jsou u vás tři rozdílné pojmy, co do významu neslučitelné. Je pravda, že i muž může být Mužem a žena Ženou, to se lidem daří i v méně vyvinutých společnostech. Lidé sice nedokáží být úplně Lidmi, ale chovají se lidsky.

U vás muži pohrdají ženami a snaží se jim dokázat svou převahu, ženy pohrdají muži a snaží se jim dokázat, že jejich převaha je mylná, všichni pohrdají dětmi a neustále jim dokazují svou převahu, a to je přesně to, co žádný Člověk, ale ani Muž ani Žena nikdy neudělá.

Začíná to tím, jak rodiče deptají své děti. Zakazují jim cítit i myslet, nutí jim mentální vzorce a přelhávají výsledné emoce. Tím dětem zamezují získat pravdivou zkušenost a nutí je opakovat tisíce let staré bludné kruhy. Pak teprve otcové synům nadiktují, kudy myslet a matky dcerám, co přesně cítit.

Matka nemá jak kontrolovat synovy myšlenkové pochody, a zvláště od doby, kdy synové přijmou zákaz emocí se na ně matka nemá pořádně jak dostat. Musela by mít v pořádku logiku a být si jistá svým samostatným myšlením, což 99% matek nic takového prostě nemá – ony pouze opakují chyby svých vlastních matek, bohužel se zničující jistotou, že ona je v naprostém pořádku, ať s vámi provede cokoliv.

Ne že by se matky nezkoušely dostat synům na kobyliku – synové jsou pro matku neuvěřitelným zdrojem emoční potravy v období, kdy se jim emoce zakazují, protože ty emoce dostane matka všechny, beze zbytku.. všechno sežere, a nic nemusí nahrazovat, což dcerám by musela dát rozhrěšení a nějakou emoci pro ni zase vypotit. No a když synové zákaz pocitů přijmou a přestanou je tím pádem vytvářet, produkují čisté, emočně nezbarvené myšlenky, na které nemá nárok matka, ale otec, potažmo systém.

Na otcích je, aby zlikvidovali vaše samostatné myšlení. Prostě cokoliv vymyslíte, on nějak napadne a vyvrátí. Chlapce při tom jednou za čas nějak povzbudí, napoví jim, kudy mají myslet, aby to bylo „správně“, dívky nikdy. Totiž nikdy, mezi otci jsou výjimky, ale dokud je v rodině matka, tyto výjimky nefungují.

Do dívek se totiž v tomto smyslu pouští i matky: „Tak si to vymysli sama, když jsi tak chytrá“, a pak vylučují její odpovědi argumenty jako „To nefunguje, to říkala už tvá prababička! No snad si nemyslíš, že jsi chytrější než ona! Ať tě ani nenapadne to zkoušet!“.

Rozumíte tomu? Když se dívka nedá a chystá se něco zkusit na vlastní pěst, matka jí to zakáže. Pokud dívka ještě pořád vzdoruje a opravdu něco zkoušet začne, zpívá jí matka: „To ti nebude fungovat“, „Vzdej to“, atd. A zpívá to tak dlouho, dokud to dcera buď nevzdá, a nebo zdárně nedokončí.

Matce však nevadí, když dcera něco dokončí. Oznamí dceři, že to byla náhoda, a začne o dceři mluvit v jízlivostech „Ta naše holka je nějaká moc chytrá, myslí si, že sežrala všechnu moudrost a dělá mi tu nové pořádky..“, ještě ji za trest přiskřípne tam či onde, no a po pár takových zkušenostech se vzdá i ta nejvytrvalejší. Bude to samozřejmě mít ještě mnoho let na talíři, ale s tím přece měla počítat, když neuposlechla matku rovnou.

Tohle určování vašich výsledků je mimochodem nejodpornější rodičovská praktika. Začnete něco dělat, a rodič vám oznámí: „To ti nepůjde“. A vy se buď ohradíte, a svůj vliv si zpátky vybojujete, nebo se neohradíte, a o svůj vliv přijdete.. o svůj vliv na vaše dílo. Ono totiž, pokud se neohradíte, informace vám v podvědomí ovlivní vaši představu výsledku – to vy sice nevíte, ani rodiče to neví, ale zkusit to na vás zkusí, protože na ně to fungovalo.

Urvat chybu

A poslední aspekt pohlavního rasismu: rodiče číhají na vaše „chyby“ a hned vás těch chyb zbavují. Důvodů jsme si už několik uvedli, a ten hlavní je, že když vás někdo zbaví nějaké „chyby“, získá na vás svého druhu patent, krutý černomagický patent, a získá k vám něco jako dálkové ovládání.

Dálkové ovládání je pocit viny za to, že jste „špatní“ a za to, jak se ten rodič pro vás obětuje, když z vás dělá „dobré“. Tímto pocitem je možné vás ovládat, to zaprvé, zadruhé ve vás odstranění chyby uvolní docela hodně energie, ten pocit vás přiměje ji odeslat k rodičovi a tou energií se ten který rodič krmí. Pokud by nestačil pocit viny, rodič ještě něco podnikne, ale o tu energii prostě přijdete.

Proto se rodiče předhání, kdo vás víc „vychová“, proto si ve věci vaší výchovy vzájemně hází klacky pod nohy a vyčítají jeden druhému, že je na dítě „moc přísný“. Ten přísnější totiž z dítěte obvykle urve té energie víc, a ta výčitka je ve skutečnosti žádost-vydráždění, ať se o tu energii kouká podělit.

Rodiče se o vaši energii perou. Suverénně nejhorší praktiky v tom provozují vaše matky, ale nejen v těch samotných bojích, ale i v tom, že u dětí pomlouvají otce a u otce děti, takže vypadají jako „ty hodné“, i když většinu té tzv. výchovy „odedřou“ samy.

A aby opravdu ze svého dítěte měly co nejvíc, drží otce co nejvíc z dosahu, a zase, nejen těmi pomluvami v rámci rodiny, ale i prostřednictvím rozvodů a pomlouvání muže u soudu.. naprostá většina matek se snaží zamezit jakémukoliv kontaktu otce s dětmi, aby jim nic nebránilo vyžrat si ze svého dítěte všechno.

Je to tedy tak, že vaše mentální tělo doslova pohltí otec, a emocionální zase matka. Vyžerou vaše „já“. U dívek se však matky vehementně derou o to, aby co nejvíce přispěly i k destrukci myšlení, protože nechtějí za žádnou cenu dopustit, aby v čemkoliv existovala pro dceru větší autorita než matka, a už vůbec aby tou autoritou nebyl otec.

Synové dostanou jistou kompenzaci mentální a úzký povolený způsob, kterým smí myslet, aby svým myšlením náhodou nepoškodili patriarchát, a dcery dostanou kompenzaci emoční, a je jim nadiktováno, co jejich pocity znamenaly. Tak se naučíte „správně“ myslet, i cítit.. tedy, dívky nemyslí a cítí podle matky, chlapci necítí a myslí podle otce. Hotovo!

Cokoliv budete zkoušet vlastního, vždycky vám budou házet klacky pod nohy, dokud se dobrovolně nevzdáte jakékoliv své iniciativy a nezačnete dělat jen a jenom to, co vám řeknou. Pak vás teprve pustí ze zřetele, protože pak je teprve přestanete provokovat. A co je na tom provokuje? Tvořivost je znamením života, je to vyjádření životní síly, a životní síla je sexualita. Ta jim vadí, a za chvíličku popíšeme proč.

A proč že to rodiče dělají? No protože jsou to otroci, a nesnou vedle sebe svobodné lidi. A kromě toho by se jim sousedi vysmívali, že nedovedou ani vychovat dítě, a rodiče, ohromní páni tvorstva, tak moc ohromní, že dělají svým dětem bohy, by výsměch neunesli.

A je to opravdu „hotovo“! Vaši rodiče se sice mezi sebou neumí domluvit, neumí spolu žít, nerozumí ani sami sobě, natož druhým, ale oni jsou v pořádku a dokud nejste stejní jako oni, budou vás deptat a „vychovávat“, protože když jste jiní, tak v pořádku nejste. A co by na to lidé řekli..?

A co lidé říkají na mimina?

Schopnost žít

Lidé na miminech obdivují nádheru a přirozenost nehledaného Bytí. Tak to je. To mj. znamená, že nesnesete, když lidé obdivují vaše děti víc než vás, proto jim způsobujete stejné rány, jako byly způsobeny vám, a ukážete se tím, že už vedle nich nevypadáte jako mrzáci.

A je čas si tu uvést základní motiv celého pohlavního rasismu. To co se děje při vaší výchově v chlapečka nebo holčičku je ve skutečnosti drastické ořezání lidské sexuality. Chlapečci podle vás musí být zlobiví a oškliví, holčičky hezoučké a způsobilé, zcela bez ohledu na jejich přirozenost a jedinečnost.

To je váš základní zákon, a ten z vás dělá absolutní mrzáky, ochromené lidské půlky, neschopné čehokoliv vlastního, a zejména vlastního života. Sexualita je životní síla, je to schopnost žít.. a cokoliv se sexualitou provedete, schopnost žít je to první, co tím ztratíte.

O to vám asi jde? Aby vaše děti nebyly schopné žít?

Podrobení dětí vašemu pohlavnímu rasismu znamená odříznutí poloviny jeho bytosti. Takový člověk nikdy nebude schopen žít sám, a bude „potřebovat“ někoho druhého, aby si tu chybějící polovinu doplnil. Jenže, když u vás pro každé pohlaví platí jiná omezení a jiný žebříček hodnot, s kým si má taková lidská půlka asi tak rozumět?

Touha po doplnění osekání já vede lidské půlky do heterosexuálních vztahů.. logicky.. každý by chtěl být zároveň asertivní i milující, silný i zranitelný.. každý by chtěl být celistvý. Ale vaše výchova je koncipovaná homosexuálně, muži k mužům a proti ženám, ženy k ženám a proti mužům, a každé pohlaví si musí hlídat, co jeho jest a všechno ostatní pomíjet.

I vztahy dvou půlek, Mužů a Žen mohou fungovat, když si partneři „to své“ půjčují neboli se spolu sdílí. Ale vaše výchova vám toto přímo zakazuje. Vaše ženy mohou sdílet jen to své a jen se ženami, vaši muži většinou nemají ani co sdílet, a i kdyby měli, smí s tím zase jen za muži.

A ani to ještě pořád není všechno. Vaše bláznovství zašlo tak daleko, že ženy opovrhují a nenávisťně odhazují „to mužské“, a muži zase „to ženské“. Stavíte se tím za své zmrzačení, za svou polovičitost, za své zotročení, stavíte se za pohlavní rasismus a na jeho základě bojujete hrůznou, nenávisťnou válku pohlaví.

A co je nejhorší? Všichni dospělí od sebe štitivě odhazují vše dětské, jako by dětství bylo něco nečistého, opovrhují tak vším přirozeným a lidským, staví se přímo proti samotnému Životu, a to je to, na co všichni dojíždíte. A v tomto stavu vy říkáte, že své děti milujete a děláte pro ně všechno.

Rádi bychom vám řekli, že tak hrubá lež volá mnohem dál než do nebes, a není nejen k smíchu, není ani k pláči, je k zblití. To se jinak říct nedá..

..ve skutečnosti vaše „milujeme“ znamená doplnili jsme si jimi život, krmíme se jejich energií a děláme všechno pro to, aby to tak vydrželo co nejdéle. To je vaše láska k dětem. Snad je vám, kteří jste vydrželi a dočetli až sem, teď už jasné, že skutečnou Lásku za těchto okolností potkat nelze..

..co lze, můžete několikrát denně na celý vesmír prohlásit „Mám záměr poznat Lásku“ a nechat se tím záměrem vést. Pokud si přiznáte pravdu a podniknete příslušné kroky, poznáte Lásku a s ní i ztracenou celistvost. Budete Lidmi..

..a není ono „Být Člověkem“ náhodou to, co vám tak moc chybí?

VÝCHOVNÉ DRAMA

Abychom mohli popsat základní výchovná dramata vaší výchovy, bude potřeba ještě sejmut tabu i z mateřství. Matky jsou špičkou ženské hierarchie. Je jasné, že o špičkách hierarchií se má mluvit s povinnou úctou, šepem, a vynechávat všechno nehezke, nejlépe už z myšlenek.

Tomu lze samozřejmě napomoc.

Mateřství bylo tabuizováno velmi pečlivě a velmi promyšleně, aby snad náhodou někdo nepřišel na to, že jde o normální součást života, tedy šlo by o ni v přírodě. U člověka to tak evidentně není. Kolem každého aspektu mateřství se dělá neuvěřitelné množství cavyků, a všechny matky si nárokují své děti a jejich děti atd. až do smrti.. a kolikrát i pak.

Jedna z kleteb chránících tabu o mateřství je kletba bolesti. Když jsem se odhodlal tyto věci vůbec vypsat, odnesl jsem si to příšerným bolením zubů. A zpětně teprve bolest zubů mě vůbec donutila něco „nehezkeho o matkách“ vydávat. Hemisféry, paralyzované matčinou výchovou mi jinak odmítaly spolupracovat.

S bolestí je nutno počítat vždycky, když se člověk zdráhá přijmout pravdu. A ne že bych se přitom zdráhal přijmout pravdu.. zdráhal jsem se porušit tabu mateřství, jehož důsledkem je ta paralýza, a té matky převážně dosahují také pomocí bolesti.. pomocí emočního, mentálního a astrálního násilí.

Nějaké náznaky už se v okolních textech objevily, teď to bude o něco hustší, a lidé, kteří dodnes věří v povinnou úctu k matkám a v takové ty kecy, že „maminka je ta hodná“ by měli číst co možná opatrně. Podíváme se tu na některé metody, jak se v dětech dojem „hodné maminky“ v patriarchátu vytváří a jak to ty děti odnáší, a to všeobecně není nic pro slabší žaludky.

Kromě toho se začneme bavit trochu víc o magii, což jsou, jak už jsme si ukázali v předchozích kapitolách, slova, která ve vás něco způsobí a vy najednou děláte věci, které byste jinak nedělali a uznáváte hodnoty, které byste, nebýt výchovného znásilnění, nikdy neuznali.

Vezměme si pro příklad uznávané mateřské rčení, které v nějaké té podobě slyšeli snad úplně všichni z nás: „Nečti si v té tmě, zkazíš si oči“. Vždyť je to stejný nesmysl jako kdyby řekla: „Necvič s tou činkou, zkazíš si svaly“. Namáháním se oči posilují, ne oslabují, stejně jako všechno ostatní.

Je samozřejmě pravda, že oči lze strhnout, stejně jako lze strhnout sval nebo i celého člověka. Není to ale nic častého.. rozhodně ne dnes, ale matky to stále recitují svým potomkům, jako kdyby i dnešní potomci studovali celé noci při petrolejce nebo svíčke.

Potíž je v tom, že když vám takovou věc někdo několikrát zopakuje, utkví vám to v podvědomí, a začne to z toho podvědomí působit – přijatý rozpor bude v podvědomí tlačit a podvědomí se bude dožadovat vysvětlení – a jak jinak, než zkušeností, že?

Takže se jednou stane, že si oči skutečně namůžete a pocítíte v nich únavu. To je zcela normální a je to v pořádku – vždyť stačí nechat je chvíli odpočinout. Z podvědomí vám však vyjede „To už se asi začínají kazit“, takže znejistíte a začnete jim ulevovat. Jenže, jak jim začnete ulevovat, ony postupně zeslábnu, až se – po nějakém čase – váš zrak skutečně zhorší.

Jinými slovy se doložka „zkazíš si oči“ zachová jako kletba, která vás dříve či později připraví o zrak.

Černá magie

Ted' musím odbočit a několik věcí vysvětlit (převzato z druhého dílu Mistrovského kurzu):

Za patriarchátu byly matky nuceny zvládnout všechny děti, které jim muž nasekal, a nesměly přitom použít ovládnání zjevné, a to ze dvou důvodů: zjevné ovládnání je v patriarchátu vyhrazeno mužům, takže hrozilo, že bude zpochybněna úloha zvaná hlava rodiny, a jednak, ženy v patriarchátu nemají žádné jiné opodstatnění než rodit patriarchům děti, takže kdyby byly stejně hnusné jako otcové, s velkou pravděpodobností by se o ně neměl k stáru kdo starat. Proto na (doživotní) zvládnutí svých dětí matky používaly skryté prvky.

Dcery, to je samostatná kapitola. Matky postupem doby vychytaly způsob, jak přizpůsobit dceru pro účely patriarchů. Je v zásadě stejný jako přizpůsobení dcery pro účely matriarchátu, jenom se přidalo ovládnání globální, ovšem tak, aby žádný globál nevzal matce naprostou, absolutní vládu nad dcerou.

Dcera by musela být mrtvá, aby se jí matka vzdala. Lidová poezie poskytuje řadu svědectví o případech, kdy dcera pochopila matčinu nadvládu a když jí byl příkladně nucen matčin „typ“ manžela, spáchala prostě sebevraždu, a také o případech, kdy dceru, která se nechtěla nechat ovládat zabila matka osobně. Matky prostě nesnáší, když má dcera vlastní život a nelze ji ovládat.

Pokud má být dcera dobrou patriarchální ženuškou, musí být zbavena síly, musí se vzdát své mysli a nechat ji používat oficiální autoritám, ale především matce, která přece ví, co je pro dceru nejlepší. Musí jí být přelhány emoce.

Ženám musí zůstat emoce, aby byly ochotné starat se otcům o děti, ale nesmí být pravé, aby ta žena nerozpoznala pravdu a nenarušila patriarchát. Tohle se zjevnými prostředky nedá udělat vůbec.

Ke všemu naši otcové, kteří jsou v patriarchátu „ti silní“ a ve své rodině „všemocní“, zodpovídají režimu za svou rodinu. Zároveň žena nemá hodnotu ani domácího zvířete, a nadto je šileným mýtem o Adamovi a Evě určena jako automatický viník čehokoliv, co se takové rodině může přihodit zlého. Takže se dost často vyskytovaly incidenty takového charakteru, že i muže se ženy snažily ovládat, a to opět manévry co nejskrytějšími.

Zjednodušeně řečeno, skryté prvky, to je magie. Skryté prvky používané na ovládání ostatních, to je magie černá. A mateřská výchova budí v lidech takový strach, že skoro všichni lidé reagují na mateřská ovládací dramata po celý život, z toho většina přesně tak, jak se to doma kdysi naučili..

Matčino jednání chrání tabu mateřství, což v překladu znamená, že většina lidí není vůbec schopná zpochybnit svou matku. I tabu mateřství je od začátku do konce černá magie: děti se v průběhu dětství naučí, že matku nesmí za žádnou cenu zpochybňovat, jinak to hodně a dlouho bolí.

Všechny tyto ovládací manévry a i veškeré jejich prvky tu máme dodnes, každý den jsou v permanenci, a den ode dne bohatší o nové praktiky. S tím je nutné počítat a opravdu se vyplatí si o tom něco říct blíže.

A teď můžeme pokračovat.

Budování vlivu

Matky to dělají kvůli vlivu. Vlivu se v této „společnosti“ dosahuje strašením a následným ovládním dětí, což obnáší zaprodání jistým astrálním bytostem, a to strašení je jednoduchým jmenováním důsledků. Když dětem vyjmenujete nějaké důsledky, získají dojem, že jste to vy, kdo ví všechno na světě nejlíp. Proto to matky dělají neustále a u všech dostupných témat a životních situací.

To zaručí, že dřív nebo později něco z toho matce vyjde, a vy jí dáte za pravdu. Jenže, matky mluví tak, že když jí dáte za pravdu v jedné, jakékoliv věci, kývli jste na všechny její řeči od začátku vašeho života včetně toho, co na vás žvatlala v prenatalu. Nelze kývnout jen na něco.. a i to je magie.

Takže se vám nějaký mateřský výrok dříve či později potvrdí, vy jste nuceni přiznat, že měla pravdu, s tím přiznáním kývnete na neuvěřitelné množství řečí a máte velký problém. To nejmenší je zvědavost, v čem všem tedy matka má pravdu. A znejistíte..

Co se týká příkladu s kažením očí, nemusíte znejistět hned, nemusíte si to dlouho připustit, je to jedno: máte na to celý život. K matkám se však s přibývajícím věkem přidává i lékařská věda, která touží po tom prodat vám co nejvíce vymožeností, tedy v tomto případě brýle.

I lékaři vás – reklamami a různými dalšími způsoby – zaklínají k co největší nemohoucnosti, protože vaše nemohoucnost způsobí jejich potřebnost a opodstatní jejich existenci.. je to stejné v principu i v účelu, jako to používají matky. A to všechno se může dít, aniž byste si toho všimli, čistě podvědomě.

Vše je přitom na vaši vlastní zodpovědnost: matka vás nenutila, abyste přijali její slova a vlastně byli tak laskaví a prokleli se – jejími slovy – sami, jen proto, aby ona nemusela opustit roli slabé a něžné bytosti, kterou jí patriarchát přidělil, a aby nemusela opustit roli „hodné maminky“, kterou si přidělily matky samy, aby měly čím maskovat svůj šílený vliv.

Co vám pak řekne matka na brýle? Přizná svou chybu?

Kdepak přiznat chybu, matka řekne: „Já ti to říkala!“

Tím se sice přizná, ale ne k tomu, že by snad udělala chybu – matky přece chyby nedělají, ale k tomu, že ona to přece věděla, jak to dopadne, protože ona přece ví všechno. A vám, dokud *nevíte*, nezbude než jí dát za pravdu, a co je nejhorší, když *víte*, také jí musíte dát za pravdu..

..matky se zařídily tak, že nemohou nikdy prohrát, vždycky nad svými dětmi (ale i nad cizími) vyhrají. I vy jste teď prohráli: žili jste cizí, vnucenou „pravdu“, teď jste na to dojeli a už jste si to i potvrdili. Sami jste se ke kletbě přihlásili, sami jste ji uskutečnili a sami jste trpně přijali její následky. Trpně proto, že vám zatajili možnost spravovat si svou mysl, ducha i tělo sami.

Matka vás dostala.. a vlastně šlo o to, že v okamžiku, kdy jste jí přikývli, ona dostala veškerou energii, která byla do toho kterého problému vložena, jakoby nad vámi například vyhrála hádku. Takže vás poškodila na zdraví, a ještě vás připravila o energii, a teď se díky tomu cítí sytá (naplněná), důležitá, a navíc potřebná a potvrzená coby vaše nejvyšší autorita, inu právě jako matka.

Způsob zaklínání

Nejhorší na tom je, že matky říkají zaklínadla tak dlouho, dokud je nepřijmete. Spolehněte se, že matky poznají, kdy jste na něco kývli, i když to nahlas třeba nepřiznáte, a dokonce i když si to sami ani neuvědomujete. Pak nastává druhá

fáze, kterou bychom mohli pracovně nazvat inkubační dobou kletby, kdy se formule naopak neříká, abyste se proti ní nestavěli dřív, než bude pozdě.

Zaklínadly vás matky dopraví ze stavu, kdy vám absolutně nerozumí (a ani vy jim) do stavu, kdy si s vámi začnou vědět rady, protože pod vlivem jejich slov začnete opakovat jejich chyby a ony na vás mohou začít dělat to, co na ně dělali jejich rodiče. Každá kletba ve vás musí zakořenit, vzejít a začít působit.

A teprve až začne působit zjevně, očividně, teprve pak je na řadě pochvala, jak jste hezky vyšli matce vstříc a prokleli se. Většina matek to podává velmi jízlivě, s výsměchem, který mají matky pro všechno živé – jelikož všechno živé má nějakou tu matku a tudíž všechno živé poslušně reaguje na určitý druh ovládnutí.

Jen lidské matky to ovšem dokáží zneužívat.. na počkání.. V tomto případě jste se poslušně připravili o zrak, jen aby matka měla pravdu, a nemáte ani šanci jej získat zpět, protože k tomu byste potřebovali odhalit a uznat příčinu!

Příčina však leží v oblasti tzv. černé magie, o níž díky oslepující výchově víte jen to, že nic takového neexistuje, leda v pohádkách, a i kdyby existovala, nikdy by s ní neměla vaše maminka určitě nic společného.

Opak je pravdou. Skoro všechno, co matky používají na děti, je od začátku do konce právě takováto černá magie, bez výjimky. Je to důsledek všeobecného postoje žen k životu, k ostatním, k partnerovi, k dětem, postoj, který už od matriarchátu není založen na otázce rovnosti („Jak s nimi..?“), ale na otázce manipulační („Jak na ně..?“).

Tento postoj je špatný a nefunkční: má za následek nejen onu proslulou ženskou řevnivost a všechny nenávisti a hrůzy, které z ní plynou, ale také úplně všechno, co se ženám předkládá jako tzv. ženský úděl, včetně takových zrůdností jako je ženská obřízka a keců o tom, že žena nemá duši.

Víte, nikdo by se nesnažil upírat ženám duši, kdyby k tomu nebyla dána příčina. Krom toho žádný takto vychovaný člověk duši opravdu nemá, protože tato výchova ubije v člověku jeho ducha, a tím i spojení s duší. To už je sice látka jiné kapitoly, ale zmiňujeme se o tom, protože tento důsledek je z celé vaší výchovy suverénně nejhorší a je třeba jej mít neustále na paměti.

Nefunkční postoj, to je ten hlavní klíč, kterým ženy mohou dešifrovat svůj život a dospět ke skutečnému míru a skutečné lásce. Samozřejmě, tento postoj má moře důsledků i pro ostatní.

Proto vám v Neviditelném světě poskytujeme průvodce, s jehož použitím se nejen ženy, ale i muži a děti mohou dobrat většího porozumění metodám, kterými je ženy-matky formují a získat tak ty nejnütnější znalosti potřebné k osvobození.

Výchovné drama

To co většinu lidí spolehlivě dostane je hra – divadelní drama zvané Zlý rodič – hodný rodič. Tím zlým bývá v patriarchátu otec, s nejobvyklejšími přívlastky přísný, ale spravedlivý, neústupný, neoblomný, inu právě jako kámen. A divte se tomu, když byl vychován slepě řídit, a necítit.

Ta hodná je pak samozřejmě matka, i když, některým z vás občas možná dojde, že to je nějaké divné. Matka vás utěší, nebo dokonce trochu změkčí dopad otcových výlevů, ale cítíte se po tom ještě hůř. Čímpak to asi je, že?

Matka s vámi totiž účtuje každou položku, cokoliv pro vás „musí“ udělat, všechno vám vyúčtuje, a všechno nakonec zaplatíte. Účtem je pocit viny, který vůči ní cítíte, a jehož prostřednictvím vás pak vydírá, když si vás nárokuje jako spojence proti otci, proti vlastně komukoliv, nebo jako pracovní sílu. Prostě otroka. A platidlem je vaše energie, téměř v jakékoliv formě.

Takže je běžné, že když vás otec sejme, vrhne se k vám matka, protože nadešla její chvíle. Zapomeňte na to, že by vám šla pomoci. Ona jde jen posbírat nějaké ty zbytky a zkrátka urvat si něco pro sebe, protože, kdy zase budete tak slabí, abyste byli tak příjemně vděční i za domnělou podporu?

Jak víte, matka dokáže za pomoci mnoha slov zmírnit to, co vám v nitru nadělal otec. Tak příště poslouchejte, co vám opravdu říká.. a uvidíte hnus světa.

Vy reagujete na uklidňující tón, který odsuzuje otce a to, co vám provedl. Otec ho nevnímá, protože pocity a takové věci nezná, proto otec a vaše podvědomí reaguje na slova, která říkají „Nebud' blázen, podvol se, nebud' blázen, podvol se, nebud' blázen, podvol se“, což matka opakuje tak dlouho, dokud se vám nezdá, že takové to ostré a tvrdé od otce už ve vašem nitru tolik netlačí.

Vy si z toho myslíte, že matka je na vaší straně, a nedojde vám, že ona vůbec neobrousila hrany z toho otcova výbrku. Ona vzala kyselinu, a ve vašem nitru prostě vyleptala dostatečně velkou díru, a všechno, co se tím ve vás uvolnilo, všechno vyžrala. To proto to „tolik netlačí“.

A za to jste jí vděční, a za to vás ještě napustí pocitem viny za to, co všechno ona pro vás dělá, jak se pro vás obětuje, jak na vás myslí a jak jste to její děťátko.

Jak ho napustí? Nevědomě, jako obvykle. Jen se v ní něco objeví, něco z její výchovy, ona se nějak pohne, někdy to možná i nějak vyřkne, a vy už se kroutíte a nemůžete couvnout, protože jste na to kývli předem. Prostě jste najednou

zjistili, že to zlé nekončí, a ještě navíc jste po krk zadlužení matce. Zadlužení, a taky byste ji za to měli milovat.

S tím souvisí jedna hrůzná praktika. Ale strašná. Matky jsou tak slabé a něžné bytosti, že musí ke všem výchovným úkonům přivolávat posily. Je to regulérní spolčování proti dítěti.. proti svému vlastnímu dítěti. Aby se s ní ovšem někdo vůbec spolčil, hraje matka na obě dvě strany.. potažmo na všechny zúčastněné..

..tedy strašný, úplně strašný alibismus. Z předchozího příkladu je to jasně vidět. Možná sami víte, že to tak nevypadá, ale i když to tak vypadá, vytrácí se vám to ze vzpomínky!

A ta zásadní otázka zní, jak toho matka dosáhla.

Jméno autorit

Matka se při vašem přizpůsobování dovolává autorit. Mluví, že ona by vás k ničemu nenutila, ale jsou tu autority, kvůli kterým je nutno vás přizpůsobit. Také jsou tu sousedi, cizí lidé, vaši spolužáci atd. – co ti by si o vás řekli? A hlavně o ní? Takže matka vypadá jako „ta hodná“, která ač nechce, nemůže jinak a musí vás rovnat do latě. Vlastně ona se o vás stará, abyste mohli do společnosti.

To je strašlivý podraz.

Zprvte vy se teda změníte, jakože aby ty autority, sousedi, cizí lidé a ostatní spolužáci nic neřekli a netušili, že to nebezpečí je načisto vylhané, tedy se učíte kvůli fiktivnímu nebezpečí dělat, co vám někdo diktuje. To je mimochodem základní princip patriarchátu.

Zadruhé právě proto, že toto matky používají, právě proto nemohou rozpoznat, když tímto způsobem někdo manipuluje je samotné.. například stát. Stačí prohlásit, že uprchl nějaký spartakiádský vrah, co vraždí na potkání, a nejenže se z domu nehne žádná matka a pochopitelně ani dcera, ale poděšené matky nepustí z domu ani manžely a syny.

Tedy něco jako byste vyhlásili stanné právo, akorát lidé nebudou reptat proti vám, kteří jste tu fámu vypustili a držíte je s její pomocí doma, protože lidé jsou debilní (= nepoučitelní), naopak, společně s matkami budou reptat proti zločincům, a ještě vám budou vděční za domnělou podporu.

Právě tak děti nereptají proti matkám, ale proti těm, jejichž jménem jsou přizpůsobovány, to jest proti otcům, proti státu, proti všemu, jenom ne proti matkám, i když matky, a jenom matky jsou hlavní výkonnou mocí státu.. i toho patriarchálního. Napřed své potomky přizpůsobí, a pak je ještě udržují v poslušnosti, tedy, státu stačí vědět, jak na matky.

Zatřetí ona se vlastně staví na vaši stranu, a vy máte téměř nepřekonatelnou potřebu jí to nějak oplatit. Vy nevíte, že matka ve skutečnosti na vaši straně není, že to jenom tak dělá, abyste ji poslechlí a nepomluvila je sousedka. Proto se postavíte na její stranu a.. stojíte proti sobě.

Tímto způsobem se v průběhu dětství naučíte stát proti sobě na straně svých autorit a nechat se jimi ovládat, čili, jinak řečeno, naučíte se být otrokem. A většina z vás na to nikdy nepřijde.

Toto je také základní kámen vaší závislosti na matce: všechny matky se pokoušejí zařídit, že vy do společnosti nebudete chtít, a budete chtít zůstat jen u maminky. Ta závislost je sice umělá, stejně jako třeba rodina a doživotní „domov“, ale ani na to většina z vás nikdy nepřijde, ani když dennodenně vidíte, jak vás to omezuje (domov) a jak to slouží systému a proti vám (rodina).

Začtvrté – možná jste si všimli, že jsme mezi autoritami nejmenovali otce, i když matky se na otce coby autoritu odvolávají neustále. To jsme nezmiňovali záměrně, protože to už není jen tak nějaký podraz, to už je čistě snaha vyřadit otce z výchovy, vzdálit ho co nejvíce z „rodiny“, ve smyslu naočkovat proti němu děti..

..je to snaha na život a na smrt znepřátelit svého muže a své děti, protože pak je to matka, kdo celou rodinu ovládá už pouhým pomyslením, a jejím prostřednictvím tchyně. Jak vidíte, mateřská výchova nemá jen jeden cíl.. spíš je to tak, že vychování dítěte je jen vedlejší produkt něčeho mnohem většího.. a horšího.

Ženská hierarchie

Je jasné, že ženy mají jakousi svou vlastní hierarchii. Jestli se odvíjí od postavení muže nebo (zvláště v poslední době) přímo od postavení ženy, to už na věci nehraje až takovou roli, podstatné je, že hierarchii uznáváte všechny, a všechny se neustále snažíte být co nejdůležitější, což vás žene k poměrování s ostatními ženami a k ukrutnému soupeření.

Jak potom chcete žít v lásce?

Zvláštní na tom je to, že o tom neví nic muži. Resp zvláštní asi ne, oni muži všeobecně toho moc neví. Kolikrát muži ani netuší, proč byli poslání zmlátit souseda, mnohdy neví ani, že vůbec byli poslání. To je pořád ještě válka skrytá. Teprve až si vjedou do vlasů ženy, teprve pak je vidět, kdo skutečně co proti komu má.

Muž je v těchto případech opět pouhým nástrojem v ruce ženy a kolikrát mu to i dojde, což mu nicméně nezabrání

v tom, aby příště zase nešel někoho zmlátit, až si ženuška usmyslí. Způsobů, jak poštvat svého galána je nekonečně mnoho, a to by bylo, abych se mezi těmi ženskými nedostala na nějaké lepší umístění.

Otázka je, kdo kontroluje ženy, když muži vůbec nevidí, co vlastně dělají?

Ženské prohřešky proti ženské etiketě a morálce ženské hierarchie hlídají ostatní ženy, protože muži toho v podstatě nejsou schopní – ničeho si nikdy nevšimnou, a když všimnou, neumí to popsat.. však víte.

To ovšem nevadí, protože ženy se navzájem hlídají tak tvrdě, že se ani v jejich vztazích nedá svobodně nadechnout.. i ústa plná přítelkynování a láskování najednou neskutečně zhrubnou, když dojde na tzv. zradu, to jest když přítelkyně nedělá to, co od ní chci.. to se pak arzenálu najednou objeví celé hromady.

Ženy na sebe v ženské hierarchii dělají matky: pokračují v mateřské kontrole, jestli je ta nebo ona poslušná té správné autority, jestli ten který pohyb byl nebo nebyl v povolených mezích a jestli vyjadřoval přiměřený pocit atd. Tohoto mají ženy plnou hlavu, ničeho jiného.

I systém je stejný jako u matek: matky se přetvařují, dělají, jak moc dceru milují, a přitom jediné, co dělají, je sbírání informací.. granátů. Sotva dcera neudělá přesně to, co po ní matka chce, je zle, a nasbírané granáty se doslova sypou na její hlavu.

Zvláštní je, že čím jsou ženy starší, tím víc granátů takhle sbírají. Kdybych nevěděl, že tohle ženy dělaly už dávno před vznikem patriarchátu, myslel bych si, že schraňují obhajobu na poslední soud: „však ona to taky dělala a tamta se u toho dokonce smála, to bych ráda věděla, co řeknete/uděláte jí“. No však to znáte.

Ovšem, žádná hloupost typu poslední soud nehrozí, takže otázka zůstává.. a odpověď se vám asi líbit nebude.

Ženy, jak jsou patriarchátem odsouzeny být slabé a něžné, mají jako hlavní zbraň slova. Dokonce i jejich slova by měla zůstat slabá a něžná..

..to je samozřejmě dost hrozné: žena nemá, jak si ulevit, a to jí – na rozdíl od muže – byly nechány emoce, takže většina žen svým vnitřním světem připomíná ponejvíc sopku těsně před výbuchem.

Emoční jed

Dokonce spousta žen si pocity v sobě kumuluje záměrně, protože získávají aspoň pocit naplnění v prázdnotě patriarchálního „života“. Netuší, jak moc si tím škodí.. a svěmu okolí.

No takže každý prohřešek, který žena zahlédne, je zpracován a vydestilován na čistý emoční jed, který se pak podle libosti přikapává do slov, aby ta slova byla účinnější.. nebo se pak také při vážnějším střetnutí může s těmi slovy nechat stříkat.. takříkajíc jedovatými slinami.

Sami víte, že některé mateřské slovní projevy bolí téměř fyzicky. To je mimochodem také způsob, kterým vás jakákoliv žena může kdykoliv ubít do úplného bezvědomí, i když použije samá slabá a něžná slovíčka. Dá do nich prostě dost jedu.

A vznik toho jedu je přitom směšně jednoduchý.

Jak víte, emoce lze zmanipulovat, takže matku navzdory všem vesmírným zákonům bolí pohled na způsob, jakým držíte lžičku nebo třeba způsob jakým smrkáte, bolí ji slyšet ve vašem hlasu odmítání drastických metod její výchovy atd. atd., a tu bolest ona destiluje až do jedu téměř fyzického.

Proto se s vámi matka musí zlobit tisíckrát, i když vy i ona víte stejně dobře, že se s vámi nikdy zlobit nemusela.

Jed se pak ukládá v zubech, v kostech a eventuálně i v měkkých tkáních, které se ovšem velice rychle rozpadají a odumírají. Je to právě tento jed, na který „stárly“ a umíraly ženy v době patriarchátu (stárnutí = „starání sebe“ o druhé), umíraly otráveny zevnitř. To je tajemství většiny nevysvětlitelných a nevyléčitelných ženských nemocí a selhání.

Dlouhou dobu platilo, že muži v patriarchátu stárnou starostmi, které jim klade na ramena systém a umírají sešrotování zvenčí. Dnes jsou poměry už takové, že patriarchální hierarchie ani zdaleka není průhledná, jak bývala, skryté manipulace jsou na denním pořádku nejen od nadřazených žen, ale používají je i muži, a dokonce aniž by je k tomu nějaká žena naváděla.

Tento stav znamená ženskou podezřívavost a spekulace i u mužských nadřazených, a to všechno dohromady znamená, že normální dnešní muž v sobě dusí mnohem více emocí, než všichni jeho předci dohromady. I muži jsou dnes plni jedu natolik, že jsou rozežírání zažíva.. například – jak nečekané – ve formě rakoviny.

Kromě zmanipulovaných emocí se dá jed získat ještě převrácením hodnot jakékoliv situace.. což je mimochodem způsob, jak otrávit úplně cokoliv. Přijďte k čemukoliv, co je obecně a pro všechny dobré, vymyslíte důvod, proč je to špatné. Všem to otrávíte, což v lidech vyprodukuje další jed, který se vám vrátí (akce=reakce), no, a jste vyzbrojeni.

Už víte, proč vám matky na všem najdou něco špatného?

A protože radosti vždycky pominou, zatímco války mezi ženami trvají, stejně jako válka pohlaví, na každé radosti je

nakonec nalezeno nějaké to smítko – ať už ho nalezne sousedka a otráví vaši radost, nebo ho najdete sami a otrávíte si ji sami.. prostě cokoliv uděláte, všechno se nakonec obrátí v jed.

Nakonec, na všechno nečekané jste zvyklí reagovat podrážděně, tedy jedem, tak co byste vlastně chtěli, když život = změna!?

Hra emocí

Tak tedy, matku bolí, když děláte něco jinak než ona pokládá za správné, bolí, zlobí, rozčiluje a kdeco všechno, a z těchto emocí si destiluje jed. V rámci výchovy vám matka tu bolest hned dává pocítit, právě tím jedem, který přimíchává do slov, takže zvlášť dcerky se postupně naučí v určitých situacích cítit bolest, například když uděláte něco jiného, než ona čeká, takže všechno se musí přizpůsobovat jí.. to zaprvé..

..a zadruhé proto, že se naučíte vnímat matčinu náladu, a nahrávat jí – v situacích, ve kterých ona může část jedu vypustit, aby ji buď nerozložil zaživa, nebo aby ho použila proti manželovi (sousedce, švagrovi..). To proto na vás matka plýtvá jedem, i když jej může každou chvilku sama potřebovat.

Matky vám bolest sice způsobují, avšak nemohou vás v ní nechat, protože vaše bolest by vám dala sílu se za sebe postavit. Kromě toho by vás neměla na své straně proti vašemu otci. Proto matky mluví neustále jen o své bolesti, ze které obviňují vás a vaši nevychovanost. Vy jste bolestí úplně bez sebe, ale to samozřejmě není nic proti tomu, jak moc bolí vaši matičku, že vás musela potrestat.

Takže když po vás matka dupe a vidí, že vás to bolí, okamžitě spustí litanii o tom, že vaše bolest není nic ve srovnání s tou její. To je hrozně matoucí. Vy se napřed dostanete do úžasu nad tím, jak je to možné a matce nevěříte. Proto matka bolest předstírá, neustále o své bolesti mluví a tím v sobě tu bolest vybuzuje..

..teda bolest. Matka v sobě samozřejmě nevybuzuje skutečnou bolest, vytváří jen pocit bolesti. Matka vám samozřejmě lže.. a hlavně sobě. Tím se v ní vytváří ten emoční jed, tedy střelivo, a to matka dělá tak dlouho, dokud jí to neuvěříte.. a hlavně dokud si to neuvěří ona sama. Až se tak stane, vznesse proti vám obvinění: to vy můžete za to, že ona se cítí ublížená, a vy jste jí způsobili bolest.

Obviněním ten pocit bolesti, který v sobě roznítí, hodí po vás, přitiskne vás k zdi, a bude vás tisknout tak dlouho, dokud neuznáte, že její bolest je mnohem větší než vaše. A vy to uznáte, protože nemáte jak zjistit, že je to podvod, že to je prostě jen divadelní představení, kde kromě pocitů není nic skutečného.

Když takhle matce její bolest uvěříte, uspokojí vás zjištění, že nejste sami, kdo má bolest, a dokonce že na tom ještě ani zdaleka nejste tak špatně, jako například vaše maminka. A najednou stojíte na její straně, a tím jste skončili. Postavili jste se proti sobě, na stranu matky, a ona – vyzyřená – vám může podsunout, jak strašně vás má ráda, a jak se pro vás obětuje atd.

Ona vám rozdupe nitro, ale ještě vás donutí plakat nad tím, jak jste špatní a jak jí ubližujete, a stát za všech okolností na její straně. Tato hra pocitů vás má úplně zmást a přinutit zapomenout na to, co jste prožili, takže původní rasování vašeho nitra se může nerušeně uložit do vašeho podvědomí, odkud vás pak bude nepozorovaně ovlivňovat.. aniž byste si to uvědomili. Budete vychovaní..

Takhle to jde nějakou dobu den co den, takže se nelze divit, že časem doopravdy uvěříte, že jste ti špatní.. uvěříte v hříchy zrození. No a jak tomu jednou uvěříte, už vás tím mohou rodiče ovládat. Oba – matky tento váš postoj vytváří i pro vaše otce, ovšem za předpokladu, že ten otec nepoužívá emoce.

Správně vychovaný otec pocity nepoužívá, proto nemá šanci využít potenciálu celé této hry (tzn. že nemá, jak se vám potom vlichotit a postavit vás na svou stranu). Tím se vytváří dojem „hodné maminky“, a zlého otce. Inu, patriarchát.

Zapojení lítosti

Vaše matky vaši bolest vítají – i tu, co vám způsobí samy, i tu, co vám způsobí ostatní, protože ve všech případech přijdete za ní, a ve všech případech si na vás upevní vliv, a samozřejmě z vás vysaje energii.

Veškeré použití jedu je u všech matek stejné jako u pavouků. Jak pavoučí, tak i mateřský jed je ve skutečnosti trávící enzym. Jakékoliv slovo od matky schytáte, jed, kterým je to slovo napuštěné ve vás něco začne rozkládat, a vzniklou emoční šťávu z vás matka vysává a krmí se jí.

Někdy si matka pomáhá tím, že vás polituje – někdy znamená kdykoliv se jí zachce – vás třeba vysát až na dno, a nebo vás aspoň trochu oslabit: zvlášť když ve vás otcův „spravedlivý“ zásah vzbudí hodně vzdoru, tedy hodně síly. Vaše síla je pro matku potrava, a lítost je nejsilnější a nejjistější způsob, jak ji z vás dostat.

Lítost je emoční vražda, nejhorší emoce ze všech. Litující wampyr útočí přímo na srdce – nasadí na něj hadici vysavače, tím vytvoří podtlak, mezitím pár slovy vše, co v nitru máte přeměněn na lítost, a tu z vás vysaje. Nepoškozené nezůstane nic. Pokud to dokážete, nenechte se rozlítostnit, jinak přijdete o všechno.. během pár sekund ztratíte nejen sílu být sebou, ale i veškeré všechno z vašeho nitra.

Součástí procesu „hodný rodič“ bývá udělat z muže debila. Tímto si ženy při jakékoliv příležitosti dokazují, že mají nad muži vrch, a netuší, že je to ve skutečnosti lítostivý vzdor, kterým se naopak oslabují a právě udržují v područí patriarchátu. A nakonec to dává i smysl: dopřejete si zadostiučinění, i když třeba jen tím, že zmanipulujete něčí dítě, a jelikož jde o váš hnus, doplatíte na to.

Tohle všechno dojde většinou jen těm nejbystřejším, a i tak jen na okamžik – pokud nemáte patričníou průpravu, hned to zatlačíte do podvědomí (zapomenete), protože takhle se o maminkách nepřemýšlí!

Pokud ovšem patričníou průpravu dostanete, uvidíte časem něco ještě mnohem horšího: uvidíte, že celé tohle výchovné drama celé organizuje matka od začátku do konce. A je to tak! Je to matka, kdo usoudí příkladně, že už byste neměli otci odmítnout, protože co by na to řekla třeba sousedka, že?

Takže je to matka, kdo na to otce upozorní, je to ona, kdo ho proti vám štve, jak jste drzí a jak už ji to nebaví poslouchat, je to zase ona, kdo vytvoří napětí tak nesnesitelné, že se ozvete před otcem a otec tak „pozná“, že ona měla celou tu dobu pravdu, skočí po vás..

..a ona ho chvíli nechá, a až usoudí, že máte dost mu vás vyvrve, udělá z něj hlupce – to přece nemůže takhle přehánět, nasadí lítost – že jste ještě malé dítě, a zajme si vás do svého utěšování, ze kterého vyjdete vy mnohem slabší, než jste byli kdy předtím, a ona..

..no, matka nacucaná vaší energií vítězně třímá rukojeť od pocitu viny, který vám za svou péči vnutila, vítězně nejen proto, že k vám právě získala ovládací panel, a že jste vydíratelní, ale hlavně, když přijde sousedka, najde vzorně vychované dítě a matku pochválí a potvrdí správnost její výchovy a užitečnost její existence. A o to přeci šlo, ne?

Většina otců cítí její čerstvě nakradenou energii a okamžitě se s nimi o tu energii začíná přetahovat.. hádat, vyčítat, litovat.. chce ze svého dítěte také něco mít..

..abych to shrnul, máme my to ale rodiče, co? K tomu snad ani není co dodat.

NEBESKÉ SROVNÁNÍ

Vy lidé jste mistři ve srovnávání se sousedy, Všichni si dokážete obhájit, proč právě vy jste lepší než soused, protože přece máte to a to a on se na to nezhrabal.. atd.

Dovolte nám malé srovnání s námi, vašimi sousedy z Plejád.

Ne samozřejmě proto, abyste si připadali horší nebo špatní, spíš abyste tušili, co všechno vás dělí od toho stát se vyšší civilizací, abyste poznali jiný přístup.. k životu, k dětem, ke Stvoření, a aby se vám mezi tím vším, co jsme zatím v Neviditelném světě probrali, ukázaly další souvislosti.

Proto se uvolněte, a nechte svá těla, aby vám řekla, co čtete. Máte těla, která vyvíjelo mnoho civilizací, z nichž všechny jsou mnohem vyspělejší než vy. Zkonstruovat něco tak dokonalého, jako je lidské tělo vaše věda nedokáže ještě mnoho tisíc let, pokud neopravíte všechny výchozí body vašeho vědění.

Ani jeden z těch bodů neodpovídá pravdě, zatímco vaše těla na pravdu reagují. A vaše těla reagují i na lež. Když žijete ve lži, vaše těla vám to dávají vědět. Když je neposloucháte, odumírají vám buňky a přestávají fungovat celé orgány. Ale tento hrůzný stav vám nebrání „udělat si“ děti a ty děti „vychovávat“.

I vám by mělo být jasné, co všechno to znamená, ale, jak se ukázalo, jasné vám to není, proto je tu naše srovnání.

Účel zrození

Každé malé dítě všude v celém vesmíru ví, čeho chce jeho duše tím kterým zrozením dosáhnout. Každý tvor ví, že existuje jen jedna duše, která je podstatou všeho, že se ta jediná duše individualizuje na nespočet relativně samostatných „já“, která si vzájemně umožní prožít to či ono..

..duše, dokonalé vědění má možnost se zrodit v nějakém těle. Vědění je sice vědění, ale k čemu je duši vědění, které nemá vyzkoušené? Prožité? Duše ve svém zrozování sbírají zážitky, a mají v tom určitý systém, kterému se říká vývoj, a mají toho vývoje plán.

Individualizace duše znamená domluvu o dočasném proniknutí do relativní sféry, kde je existence možná jen vůči někomu nebo něčemu dalšímu jako vůči zrcadlu, které té individualizaci duše ukáže, kým je a umožní jí to prožít. Ta slupka oddělující duši v té individualizaci se obvykle nazývá duchem.

Duch je vlastně záměrem, touhou něco prožít, něco si vyzkoušet. Tato touha způsobí dočasné obalení miniaturního kousíčku duše záměrem, a duše, která je jinak všude, je to výplň vesmíru, nabere dočasnou individualitu. To separování není možné v absolutní sféře, musí se odehrávat ve sféře relativní, která už svou vlastní podstatou umožní interakce a následné zrcadlení jednotlivých individualizací jediné duše.

Každý vesmír je určitá hra Stvoření, která funguje podle nějakých pravidel. V tomto vesmíru jsou pravidla: svoboda volby, umožňující vytvořit cokoliv, zákon karmy, který na každou akci přinese reakci, zákon magnetismu, který zaručí,

že duše obalená záměrem získá určitý magnetický náboj a bude přitahovat všechno, co jí ten který zážitek umožní získat.. atd.

Je to absolutně dokonalé, a všechny ty zážitky vždycky vedou od jednoho k druhému, v ohromném plánu, kterému se říká vývoj. Jedna nepříliš podstatná drobnost v názvosloví, pokud jsme si takto definovali duši a ducha, jakože to občas některé vaše školy prohazují, je to duch, co se vyvíjí a duše sbírá zážitky.

Někdy se dozvíte název „vypělá duše“, a ten název je v tomto pojetí poněkud zavádějící. Duše v tomto pojetí je vypělá vždycky, je to dokonalé vědění, absolutní Láska, která si je vědomá jak celku, tak i jednotlivých oddělení a toho, co chtějí ta jednotlivá oddělení dosáhnout.

Co chceme říct, všechny malé děti jsou v nepřetržitém kontaktu se svou duší a toto všechno ví. V průběhu první obnovy těla na to mají zapomenout, protože dokud víte všechno, nemůžete si v relativní sféře nic prožít. Pokud víte, že jste dokonalou láskou, nemůžete si to vyzkoušet. Musíte napřed poznat, co to znamená láskou nebýt, abyste si dokázali uvědomit ten rozdíl.

Uvědomění toho rozdílu se jmenuje zkušenost a to je to, co duše sbírá. Jedna obnova těla má způsobit zapuštění do struktury té které planety, a duše si vybírá planety a rodiče, kteří podle stupně svého vývoje umožní získat plánované zkušenosti.

Co je podstatné, nepatrná částička duše je na čestné slovo obalená záměrem, nebo možná byste mohli říct, že je v nějakém bodě zhuštěná záměrem, kterému se říká duch, a ten duch se obaluje tělem.

Touhy duše

Potřeba přirovnání, a mně se nechce nic vymýšlet. N. D. Welsh má stejně nejlepší, něco ve smyslu:

Všude na planetě máme vzduch. Když někde postavíme dům, oddělíme část vzduchu od zbytku, ale to neznamená, že je to jiný vzduch, ani že venku nebo naopak uvnitř vzduch není. Vzduch je všude, i když je pravda, že vzduch v nevětraném domě nabírá trochu jiné vlastnosti.

Některé domy má dvojité okna a trojí dveře, někde jsou jen díry ve zdech, někdo je raději ve stanu a někomu stačí kus vlnitého plechu na čtyřech kůlech. To je docela trefné, protože jsou lidé silného a masivního ducha, a to je dáno velkou účastí ega.. pokud ovšem je to ego pravé. To je v pořádku, některé prožitky bez ega nelze získat.

A pak jsou lidé, kteří přišli na to, že duch je vyjádřením touhy duše, a že není nutné používat ego k jeho zahušťování, že úplně stačí uvědomit si svého ducha jako touhu duše, vědomě tu touhu respektují a snaží se ji naplnit. Jejich duch pak vypadá jako pouhý náčrtek, tušené obrysy v prostoru.

Vesmír má mnoho různých hustých vrstev, kterým říkáme vibrační roviny neboli dimenze, a duch je podle povahy záměru duše proniká do libovolné hloubky, od té nejbližší, nejsnáze ovladatelné a nejpřesnější až do nejhustší, nejhmotnější, a jen těžko přizpůsobitelné.

Vám by velmi pomohlo si uvědomit, že hmotný svět je jen hrubým a těžkopádným znázorněním toho, co se děje ve světech jemnějších.. tato úroveň je tu jen pro vyzkoušení, co způsobují některé hrubé myšlenky, které byste v jemnějších tělech neunesli. Pozemské lidstvo se zabývá velmi hrubými vibracemi.

Nicméně, jsou duše, které se k vám vtělují, protože u vás ještě mají možnost získat zážitky jinde už téměř nedostupné, a to co děláte vy, během pár let vaší výchovy vyrazíte ducha z těla, které ho obaluje, tedy zničíte spojení toho těla s duší, a z toho těla si děláte pracovní sílu a zdroj energetické potravy.

Co děláte s duší je ještě mnohem horší: snažíte se ji požírat, a jelikož vám to nejde, lepší se na vás bytosti, kterým to jde, podstrkávají vám za tím účelem určité myšlenky a nápady, které vy realizujete. Vaše děti se sice brání, ale vy využíváte fyzické převahy a těm bytostem je kousek po kousku zaprodáváte.

Vůbec si přitom neuvědomujete, že vaše děti jsou pokračováním vás samých, jsou vaše jediná naděje, jak se dostat ze zaprodání, které vám způsobili zase vaši rodiče, a pak, když takhle znásilníte a zaprodáte svou poslední záchranu, klepete si na ramena a blahopřejete si, jak dobří jste rodiče..

..místo abyste si klepali na čelo a říkali si: „Co jsme to proboha zase udělali? Rychle to napravit, než bude pozdě!“. Vaším dětem pak implantujete falešné ego založené na těch nejhrubších vibracích, a s ním i cizího ducha, který svou přítomnost zneužívá k vyžírání všeho, na co nedosáhnete vy.

Už jsme řekli, že se svých dětí děláte padlé anděle, a teď už byste mohli rozumět, co to znamená: ten duch, kterému je zaprodáváte je také padlý anděl, ten první, a největší, který už spoustu andělů stáhl k sobě, a velkou část z nich stáhl právě prostřednictvím takových tupých nástrojů, kterými jste v tuto chvíli i vy, jeho zaprodanci, a prostřednictvím larev, kterým zaprodáváte své děti.

Má smysl poznamenávat, že ve vyšších civilizacích nic takového neexistuje? Že všichni absolutně respektují ducha dítěte, vnímají přání jeho duše a jsou maximálně nápomocni jejich realizaci?

Chrám ducha

Chrámem ducha je tělo. U nás všichni milují svá těla, váží si jich, a zcela respektují jejich potřeby. To se týká i přijímání a vylučování potravy, stejně jako říhání a větrů, týká se to i vzrušení a únavy, týká se to všech přirozených projevů, a tedy i všeho, co tělo umožňuje.

Žádná civilizace v tomto vesmíru nemá dokonalejší těla než vy.. všechna těla jsou stejně dokonalá, všechna dokonale slouží svému účelu, kterým je život ve společenství té které planety či civilizace. (Některé civilizace obývají více planet, tak jako se o to tajně pokouší vaši vládcí.)

Země je živoucí knihovnou tohoto vesmíru, nebo aspoň tak byla myšlena, proto vaše těla jsou svými možnostmi nejbohatší ze všech, pochopitelně, protože život ve společenství Země je mnohem rozmanitější než život ve společenstvích jednotlivých planet.

Ve vašem jazyce nelze vůbec vyjádřit dokonalost vašich těl. A krásu. Krása vašich těl odpovídá kráse Země. Je to něco, co nemá ve vesmíru obdoby. Každé lidské tělo je zářící drahokam, stejně jako je drahokamem samotná Země. Je to i něco nesmírně cenného.

A vy jste si nechali nakecat, že vaše těla jsou od ďábla, že jsou špatná, protože se rodí z hříchu, tělesné potřeby berete jako obtěžující a jejich mimovolné projevy včetně emocí máte za nepřijatelné.

Skutečnou a strašně smutnou ironií je, že ďábel ani hřích neexistuje, a vy, jménem těchto zrádných výmyslů poslušně zavrhuje, znásilňujete a co možná likvidujete jak svá těla, tak i Zemi.

Vaše věda je tak slepá, že tento přístup potvrzuje.. resp., vaše věda bylo za tímto účelem založena a výsledky vašich bádání jsou už od prvopočátku manipulovány, abyste se nikdo nedozvěděli pravdu.

A vy jste poslušní a tupí, a chováte se ke svým tělům s doporučeným despektem a přezíráním, a ona vám odchází, ztrácí krásu, živoucnost, po čase životaschopnost a kolikrát i celé orgány a tělesné funkce.

A vy tu lež neprohlédnete, ani když se vám narodí dítě, které má toto všechno v pořádku, energie z něj tryská na všechny strany, za hodinu jí vydá tolik, co většina dospělých tak za týden, a stále jí má dost na rozdávání, a jeho krása a odevzdanost vlastní přirozenosti je příslovečná i u vás.

Ale to vás nedonutí se nad sebou zamyslet, vy si mnohem raději strhnete na sebe jeho pozornost a krmíte se jeho energií. A matky dokonce odhánějí otce, aby si mohly té energie vyžrat co nejvíc. A postupně z něj vyžerete tolik, že ztratí krásu, přijde o své vyzařování a dostane strach, že nebude mít z čeho žít.

Pak se bude snažit krmit vámi, protože od vás nic jiného nezná a nic jiného mu nezbude, a to je pro vás potvrzení, že je dítě od ďábla, plod hříchu, a je nutné jej vychovat. A výchova obnáší úplné znásilnění těla a přirozených reflexů.

A veškerá vaše tzv. péče o tělo vyplývá z pocitu viny, který vůči němu cítíte, když si neproberete a nezhodíte své výchovné direktivy. Neznásilněné, normálně vyrostlé tělo žádnou péči nepotřebuje, je to od Přírody dokonalý chrám ducha.

Sexuální vyjadřování

To je opravdový bonbónek. Sexualita je životní síla, a jakékoliv omezování sexuality v dětech není v žádné vyšší civilizaci vůbec myslitelné. Každé dítě si zkoumá svou vlastní sexualitu, kdykoliv ho to napadne a do hloubky, do jaké je mu to v tu chvíli příjemné. Na cokoliv se při tom kohokoliv zeptá, okamžitě dostane přímou odpověď.. a samozřejmě, absolutně pravdivou.

Co se děje u vás, jsou zákazy a potlačování tak striktní a masivní, jako byste se vaše děti snažili rozmačkat betonovou stěnou. Na otázky buď neodpovídáte vůbec, nebo si vymýšlíte hovadské výmluvy, nebo se na dítě utrhuje a vykládá mu, že je moc malé a že vás nemá otravovat.

My říkáme, není to vaše dítě, kdo vás otravuje, protože otrávení jste ještě mnohem dříve, než se to dítě narodí, a jste to naopak vy, kdo se v rámci pomsty snaží otrávit jeho.

Výsledkem tohoto přístupu je ubité mrtvolné cosi, s extrémním zájmem o všechno kolem sexu, kdy ten zájem není přirozený a přináší stejně nepřirozené poznatky.. úplné nesmysly, které se skládají do hrůzně zdeformovaného pojetí sexu, a protože sex je jediný způsob, jak stvořit nový život, nutně bude zdeformované i celkové pochopení života a sexuality jako životní síly.

Uvažte, že všechny skutečné projevy sexuality zuřivě schováváte přede všemi včetně vás samých, místo abyste sexualitu sdíleli s partnerem, cpete mu vaše omezení, a žádáte ho, aby vás nechal použít své tělo jako onanovací pomůcku, ženy i muži.

Vůbec se nedivíme, že se za toto všechno před dětmi stydíte, protože to opravdu není nic na chlubení. A váš stud je hrozný. Každá dětská otázka, každá narážka, ba i pouhý pohled vás přivádí do šílených rozpaků. Ale vy to vůbec nevnímáte jako svůj mindrák, vy to pojmáte jako nevhodný zájem a nemístnou zvědavost dítěte.

A místo abyste dítě nechali, aby vám předvedlo, jak přirozeně se lze sám sebe dotýkat, používáte ty nejbrutálnější

metody, jak mu jakékoliv dotýkání vlastního těla zamezit, a nejlépe zprotivit, to vše proto, že jste tak strašně zakomplexovaní, že i to vás přivádí do nesnesitelných rozpaků.

Nejhorší metoda je pochopitelně ta, kdy dítěti vnucujete svůj vlastní mindrák, stud, hysterii a pocit hanby.. za jeho vlastní doteky vlastního těla. Vůbec se nedivíme, že vaše sexualita je tak chudá, nicneříkající a v podstatě mrtvá. Vaše životy tomu odpovídají.

Sexualita však ve skutečnosti nemůže být mrtvá, může to tak jen vypadat, a to znamená, že je někde schovaná.. nelze ji zabít, tak ji aspoň potlačujete. A ona se dere ven. Základní vlastnost života je ta, že chce být užíván a nesnese spoutání, a životní síla se podle toho chová.

Milostné vztahy

Děti ve vyšších civilizacích navazují známosti svobodně, v každém okamžiku života. Můžou přijít kdykoliv a za kýmkoliv, nenajde se nikdo, kdo by je odháněl nebo ignoroval.

Vaše děti většinou mají tytéž tendence. Ale jednak je málokdo přijme, a jednak mnoha z vás rodiče přímo zakazují bavit se s cizími lidmi. A vy jste si navzájem cizí skoro všichni.. vaše děti kolikrát nemohou přijít ani za svými rodiči, ale i když mají potřebu s někým komunikovat a rodiče je odeženou, za cizími je také nepustí.

Vzhledem k tomu, že ve vyšších civilizacích nebývá zvykem zahalovat těla ani schovávat sexualitu, nemají tam děti potřebu slídit a snažit se domáknout, o co jde. Jejich milostné vztahy jsou proto milostnými vztahy a přicházejí jako způsob, jak do hloubky poznat druhého člověka i s celým jeho světem.

Milostný vztah je sdílení sebe a svého světa s partnerem.. partneři si vzájemně dávají prozkoumat své světy, v důvěře, rovnosti a lásce. Bez těchto ingrediencí to mimochodem není možné zrealizovat.

U vás děti slídí, špehují, zkouší.. programově hledají vysvětlení toho, co se před nimi schovává, co se jim zapovídá a zošklivuje. Jejich zvědavost není přirozená, je uměle vybuzená.. spíš přebuzená, a jejich zájem o druhé lidi se točí výlučně okolo druhotných pohlavních znaků.. s výjimkou těch, kdo přistoupili na zošklivení a ten zájem potlačili opravdu důsledně. O to horší může být jeho znovuoobnovení.

Věc je velmi zkomplikovaná tím, že vaše schovávání pohlaví a sexuality obnáší i ztrátu celistvosti, znamená to polovičatost, takže lidé nehledají ani tak partnery, jako hlavně doplňky, a i to se týká hlavně pohlavních orgánů. Sdílení a vzájemné prozkoumávání svých světů nehrozí, protože lidské půlky nemají žádný svět, který by bylo možno prozkoumávat.

Milostné vztahy proto u vás nejsou milostnými vztahy, protože u vás srostou dvě půlky v jedno monstrum o dvou tělech a jedné energii, a jako taková nemají co sdílet, a jediné, co vůbec mohou udělat, je zkusit společnými silami nějaký svět vytvořit.

To se u vás dost často někomu podaří, a je pravda, že občas se najdou páry, které vzájemně takto vzniklé světy sdílí. Bohužel, většinou to dopadá tak, že jen co ten svět začne k něčemu vypadat, začnou se o něj ti dva přetahovat, až nakonec ho roztrhají na kusy.

Jiná možnost vlastně ani není.. nelze žít dva životy s jednou energií..

Zdeformované pochopení života, poničené vztahy k pohlavním orgánům a extrémní zvědavost způsobují, že když se spoutaná sexualita vydere na povrch, nebude ten projev přirozený. Vaše sexualita je nesmírně bohatá na nejneuvěřitelnější úchylky. Toho jste si i všimli..

..ale ve skutečnosti je úchylkou i to, co pokládáte za přirozené. Co je přirozeného na schovávání sexuality, před ostatními, před dětmi, sami před sebou? Je přece jasné, že se sexualita bude snažit dostat na světlo. A spousta se jí dostává na internet. Co je na tom přirozeného?

Je to jen přirozená reakce na schovávání sexuality, které vede ke strašné prudérnosti a přetvářce. Nelze se divit, jak to pak dopadá.. lidé sexují, sice schovaní před ostatními, ale nahrávají si to a pak to nahrají na web. A už nevidí, kdo se tím krmí a jak je to zpětně ovlivňuje. Komu slouží internet?

Mimochodem, když kvalita přičiny odpovídá kvalitě následku, jaké děti se mohou zrodit z takového sexu?

Přenos postihů

Nikdo v naší společnosti by si nedovolil zplodit dítě, kdyby měl problémy třeba se zrakem. Každému je jasné, že by nutně poznamenal další, nevinnou bytost. Karmická zátěž, která si tímto vytváří je strašnější, než si dokážete představit. U nás to všichni ví. Vy všichni jste to mohli vědět také, ale lidem, kteří vám jsou schopni tyto pravdy sdělit se vysmíváte, znemožňujete je nebo zabíjíte. A neberete je vážně.

Děláte si děti, aniž byste sami byli v pořádku. Každým svým nádechem se na nich podepisujete. Když se brání, odsuzujete je a trestáte. Co si o sobě myslíte? A co si myslíte o své budoucnosti, když akce se rovná reakci? Myslíte, že vám vaše děti prominou?

Vaše děti by vám prominuly. Víme to bezpečně, protože mnoho dětí jsme vám darovali a víme od nich všechno. Vaše děti by vám prominuly, kdybyste z nich nedělali stejné otroky, jakými jste sami. Vaše děti vám přinesly pravdu. Ale vy tu pravdu neberete a děti za ni trestáte, vnucujete jim vaše lži a problémy. Jak vám mohou prominout, když v nich všechno lidské ubijete a náhradou od vás poznají jen odpor a násilí?

Procházeli jsme týmiž nástrahami jako vy. Můžeme zodpovědně prohlásit, že je lze vyřešit. Ale vyřeší je jen civilizace, která si přizná pravdu a úplně se pravdě oddá. Civilizace, která to neučiní, zahyne. Vše co bují nesprávným směrem se nakonec zničí samo. Toto vidíte dnes a denně v přírodě. Myslíte si, že vaše příroda je výjimkou? Že funguje jinak než zbytek vesmíru? Možná se opravdu cítíte být jejími pány..?

Aby bylo jasno, nikdo vás nesoudí. Všichni kromě vás vědí, že to není potřeba. Je tu zákon příčiny a následku. Jste mu zcela podřízeni. Podléhá mu každá vaše myšlenka. Každá myšlenka má svou příčinu a svůj následek. Vy se můžete rozhodnout, jaký ten následek bude, když zaujímáte k té které myšlence postoj.

Až ten zákon pochopíte, budete moci jít dál. I vaše věda se pohne. Dalo by se říct, že začne znovu, v pokoře a soucitu, protože tam můžete najít pravdu a začít vědět. Do té doby jste jako mravenci, kteří si vymýšlí zkazky o původu a určení zeměkoule, přičemž několik mravenců těmi zkazkami ovládá celé mraveniště.

Kdo jim to poradil? A proč?

Další věc se také týká dětí. Stavíte své děti proti jiným dětem. Tím umožňujete, aby se někým nechaly stavět proti někomu jinému, přičemž je neustále někdo ovládá. Učíte je být otroky.

U nás by kdokoliv okamžitě položil život, aby jeho dítě uniklo otroctví. U vás je to přesně naopak. Místo abyste osvobodili sebe, uděláte si děti a přesvědčujete je, že otroctví je ten správný model pro život. Jste normální? Pak i vaše děti takové budou.

Když své děti postavíte proti ostatním, nutíte je, aby byli „lepší“ než ti ostatní. Jediné, čeho tím dosáhnete je jejich frustrace z každého neúspěchu, ale to vám nevádí, to je vlastně vašim cílem. Jejich frustraci je pak ovládáte a říkáte „jen ať si zvyká“. A na co? No na otroctví, na co jiného?

Ale dokud neosvobodíte své děti, nedokážete osvobodit sebe. Tak je to.

Osvobozování dětí

Osvobozování dětí je naše největší lekce. Proto to známe a proto se vás snažíme osvobodit, protože vy jste v jistém slova smyslu také našimi dětmi, a naši předci byli jedni z těch, kdo se v daleké minulosti přičinili o pád Člověka. Naše civilizace mezitím duchovně hodně vyspěla, a naším domovem už je Láska.

Váš vztah k dětem je zase nenávisť. Vaše děti vám ukazují, o co všechno jste přišli, proto je nenávidíte a vzpomínáte na dobu, kdy ještě nemluvily (a z vašeho pohledu nechápaly, co po nich chcete) a jejich chování bylo tímto vašim nepochopením „omluvitelné“.

Když děti začnou mluvit, ukáže se, že vám celou dobu rozuměly, jenom s tím nesouhlasily a proto si daly jely svoje. Děti nejsou otroci. Někteří z vás to dokázali poznat, ale snad nikdo z vás se s tím nesmířil. Z vašeho pohledu je přirozené dítě strašná ostuda a všichni děláte všechno pro to, abyste ho té přirozenosti zbavili.

U nás je vztahem k dětem láska a úcta, jejíž kvality nelze vaším jazykem vyjádřit. Někteří z vás dokáží užasnout nad zázrakem života, nad zázrakem zrození. Tam někde to začíná, když žasnete nejen rozumem, ale hlavně srdcem, a necháte to srdce, aby se v tom úžasu úplně rozplynulo.

Pak a jedině pak můžete i ve vašich tělech zahlédnout víc, protože to je ten stav, kdy se začínají aktivovat další procenta mozkové kapacity.

Až z tohoto stavu začne vycházet vaše věda, budete mít šanci začít vědět.. zatím jste nepochopili ani tolik, že když vaše věda zkoumá Život pitváním mrtvých těl a rozbíjením atomů, nemůže skutečné poznání získat. Získáváte jen duchaprázdné lži, zvrácené choutky a zhoubnou karmu.

No a až zahlédnete víc, vašeho srdce se zmocní pokora. Pokora nemá nic společného s vašim pokořením slabších. Pokora je souznění vašeho vědomí s vědomím celku. Pokora je to, co vám umožní přestat s tou směšnou a vražednou hrou na pány tvorstva.

Vždyť mezi vámi není jediný člověk, který dokázal zvládnout sebe, jak byste chtěli zvládat tvorstvo? Úporným vývojem jste si otevřeli nějakých patnáct procent kapacity mozku, a to ještě jen někteří, a to ještě je jen to, co by se vám otevřelo samo, kdybyste vnímali svět srdcem.

Vzpomínáte si na Ježíše? Po pár dnech na poušti měl v provozu víc než polovinu. Máte o něm málo pravdy, ale i z toho mála je poznat, že si nehrál na pána tvorstva. Naopak, říkal, že to co on dokáže každý, a spoustu lidí to ještě stihl i naučit. Ale většina lidí se už tehdy nedokázala obejít bez otroctví. A co vy?

Otroctví je mocenská hra. Hrajete si na mocné a bezmocné. Všichni se hojí na slabších, a naprostá většina z vás se hojí na vlastních dětech, na pokračování vás samých.

A jelikož vlastní rány nelze zahojit na někom jiném, hojení není hojením a naopak se prohlubuje vaše závislost na mocnějších. Držte se v otroctví neboli v mocenské hře.

Uvědomte si, že nejste pány tvorstva, a uvědomte si to srdcem. Pak přestanete mít potřebu týrat vaše děti. To je jediný způsob, jak je můžete osvobodit. Musíte osvobodit sebe.

Dětská pomoc

Původně se vám děti rodí jako živoucí pomoc při vašem osvobození. Už jsme to říkali mnohokrát, i zde v Neviditelném světě. A budeme to říkat stále, dokud to nepochopíte.

Ve skutečnosti jsou děti ve všech civilizacích pomocníky rodičů při řešení vývojových úskalí, tedy nejen pro vás. Ten rozdíl je v přístupu k dětem. Všude jsou děti nejen milovány, ale i uctívány a absolutně respektovány. Je jim věnována všemožná péče, ve smyslu nezbytně nutná. Hned to vysvětlíme.

Ve vyšších civilizacích všichni ví, že děti jsou jejich pokračováním, že nesou stejnou inteligenci jako oba rodiče dohromady a že ukazují jedinečný způsob, jak ty dvě inteligence spojit. Proto je péče omezena na nezbytně nutnou, aby nic nepřekáželo dětem v tvoření jejich vlastního života.

Nezbytně nutná péče tedy znamená pouhé provedení dítěte po světě dospělých, přičemž dítě na to svobodně reaguje a z jeho reakcí se rodiče učí. Pokud se dítěti něco nelíbí a má dostatek svobody, ihned zařizuje nápravu. K tomu dítě ve vyšších civilizacích okamžitě dostane vše potřebné.

Vše potřebné znamená svobodu činit, co uzná za vhodné, znamená to neomezený prostor, a znamená to i maximální snahu rodičů porozumět jeho přáním a pochopit, co se dítě snaží vytvořit. Samozřejmě, není vždy všechno úplně možné, ale rodičovská snaha vyjít dítěti co nejvíc vstříc plodí důvěru.

Tu důvěru samozřejmě nezíská ten, kdo s dítětem nekomunikuje jeho jazykem. Pro naprostou většinu vyšších civilizací toto nepředstavuje žádný problém, protože všechny děti – i ty vaše – jsou důsledně telepatické. U civilizací, které se ještě nesjednotily do dorozumění mají složitější, ale také to jde.

Ale rozhodně se nikde nestává, že se dítě rozeře a matka mu začne cpát různé věci a úplně slepě zkoušet, čím by to mohlo být, místo aby se mu podívala do očí a prostě to věděla. A na Zemi existovaly civilizace, kde toto beze zbytku zvládaly nejen matky, ale i otcové, a většinou i všichni členové společenství.

U vás však se běžně stává, že když matka vyzkouší všechno, na co si vzpomene a dítě stále řve, začne ho mlátit, a ještě mu přitom oznamuje, že to je proto, aby mělo proč řvát.

Fyzické rány přebolí, ale křivda a zhnusení z tak hulvátského chování zůstává, a zranění jemnohmotných těl od takových slov také. To za ně se pak děti mstí..

..a kdybyste jim to dovolili, děti by se z toho dostaly a nic by jim nebránilo vám být zase pomocí, ale vy jim to znemožníte a tím se o to všechno připravíte. A bohužel i je. A týká se to samozřejmě jak matek, tak i otců, a právě tak prarodičů a dalších..

Takže ne, vaše děti pro vás nemůžou fungovat jako pomoc, dokud tento přístup nezměníte, a pokud už jste způsobili nějaké takovéto křivdy, úplně jakékoliv, tak dokud je nenapravíte.

Pro ostatní ovšem fungovat mohou.. ale vy se jim snažíte znemožnit i to, strašíte je vylhanými nebezpečími a zaprodáváte je tak astrálními larvám a dalším hrůzám.

Jak si to můžete dovolit? Nemáte úctu k živým bytostem? K dětem? K životu? K andělům?

Děťští Andělé

Už jsme řekli, že děti se rodí jako pomocníci. To znamená, že ve skutečnosti jsou všechny děti anděly. I vy tak někdy nazýváte vaše děti.. škoda, že to většinou nemyslíte vážně, a když ano, neposloucháte se a tu velikou osvobozující pravdu neslyšíte, ani když ji vyslovíte sami.

Je z toho dokonale vidět váš vztah k Andělům.. jak jste se zachovali ke Kristovi? K Buddhovi? K Mohamedovi? Atd.

Nebeské srovnání není náhodný název. Do všech civilizací se občas inkarnují duše, které stupněm duchovního vývoje patří do společností mnohem vyšších, a podobně jako normální děti svým rodičům přinesou potřebné impulsy k dalšímu vývoji, tito Andělé přinesou impuls celé společnosti.

Je pravda, že v méně vyvinutých společnostech občas někdo neuspěje. A u vás? U vás neuspěl nikdo. Všechna poselství, která vám kdo zanechal – a dostali jste jich a stále ještě dostáváte nepřeborné množství – všechna se k vám dostala překroucená.

Místo jasné a čisté pravdy se k vám dostaly rozpory, vy jste na to skočili, a celou dobu se mezi sebou perete o jednotlivá slova, přesně jak to zamýšleli ti, kdo vám to překroutili. A nepřestali jste se prát ani když se k vám dostaly např. apokryfy. Tam je pravda jasně vidět. Ale vy jste se jim vysmáli a perete se dál.

To je váš přístup k Andělům.. stejný jako k andělům, vašim dětem. Výsměch a válčení.. nepřetržitě, nekonečné válčení všech proti všem a především proti Pravdě, Lásce, Životu, Důvěře a Radosti.

Všechny tyto hodnoty jste zahodili a věnujete se chmurám, hladu a strachu a nechcete dopustit, aby cokoliv prosvětlovalo vaše dokonale zachmuřené přežívání v temných světech vašich pseudoživotů.

Aby bylo jasno, je to vaše volba, ale měli byste vědět, že rozsekané podvědomí, ubíjený duch i odstrkovaná duše jednoho každého z vás řvou o pomoc, o slitování, o čas na nápravu..

..na to, že jste jedna nepatrná civilizace na jedné nepatrné planetě vydáváte řev, který je slyšet po celém Stvoření, nejen v okolních vesmírech. Všude se o vás ví, všichni ví, co se u vás děje, protože všichni ten řev slyší, jen vy o ničem takovém nevíte.

Co vlastně chcete? Rodí se u vás spousty Andělů, protože vaše situace je kritická a protože se vám spousty civilizací snaží pomoci. Dáváme vám my i jiní své vlastní děti. A vy na ně používáte výsměch a válčení, a nejste spokojení, dokud neřvou o pomoc stejně jako vy sami.

Co vlastně chcete? Rodí se u vás i spousty ANDĚLŮ, takových, co jako andělé fungují třeba i pro celý náš vesmír, rodí se jako tělesně nebo mentálně postižení, aby byli uchráněni té vaší šílené výchovy a mohli vyzařovat Mír, Klid, a Lásku. A vy je zavíráte do speciálních lágrů, aby nenarušili vaši „společnost“.

Co vlastně chcete? Děláte z vašich dětí padlé anděle, a z našich a dalších darovaných dětí padlé Anděle.

Co vlastně chcete, když se každá akce rovná reakci?

Klíčové otázky

A máme pro vás ještě i jiné otázky. Ty otázky jsou pro vás. My na ně odpovědi známe. Když se necháte dotázat a pravdivě si odpovíte, najdete cestu z nejhoršího.

A nemyslete si, my víme, že vaše výchova byla strašnou zrůdností, víme, že vám zakázali vidět v rodičích a vychovatelích a dalších autoritách cokoliv špatného, že jste tím přišli o možnost se bránit nebo aspoň pomstít, a že jedinou možnost pomsty máte na slabších jedincích a především na svých dětech.

Víme i to, že vás připravili o přirozený zdroj energie a že vás svým vlastním příkladem naučili krmit se svými dětmi, vyžírat jejich nevinnost, přirozenost a veškerou energii, o kterou ty děti dokážete připravit.

My to víme. A proč to nevíte vy?

Proč nevidíte, jak strašná zrůdnost to celé je, a kam to celé vede?

Proč nevidíte, že děti vyrostou a všechno, co podstoupily oplácejí všem lidem, na které dosáhnou?

Proč nevidíte, že se ve vaší „společnosti“ všichni perou se všemi?

Asi opravdu věříte, že se lidé rodí špatní, že? A to jste nikdy neviděli mimino? Nikdy jste neobdivovali tu dokonalost, pro kterou nemáte ani slova? Nikdy vám nedošlo, že se ta nádhera a krása v lidech neztrácí sama od sebe?

Proč vám nedochází, že to všechno zlo má kořeny ve vaší vlastní výchově?

A když už jste přistoupili na vaši výchovu, jak se chcete mezi sebou domluvit?

Když se neumíte mezi sebou domluvit, proč děláte heterosexuální vztahy?

Když se neumíte domluvit a děláte heterosexuální vztahy, proč děláte děti? I vám musí být jasné, že vaše neschopnost domluvy se na nich musí strašně podepsat. I vy musíte vidět, že jim, nevinným tvorům, strašně ublížíte.

A konečně, když už si za těchto okolností uděláte děti, proč jim nutíte stejná omezení, jaká vnutili vám? Vždyť musíte vidět, že nikdy nebudou šťastné, že naopak budou zoufalé a budou se dusit ve vaší „společnosti“, že se nedokáží s nikým domluvit a nebudou schopné lásky.

Chápete?

DÍL III. – MATKY

TABU MATEŘSTVÍ A SKRYTÝ VLIV MATEŘSKÉ VÝCHOVY NA ZOTROČENÍ LIDÍ A UTVÁŘENÍ PATRIARCHÁTU.

Tento díl Neviditelného světa by se asi měl jmenovat Ženy v matriarchátu.. pravda, mohl se jmenovat také „Magie“, protože je hlavně o magii, mohl se jmenovat též „Víra“ nebo „Náboženství“, protože je to hlavně o náboženském obchodu s vírou, až nakonec se mi podařilo vyhmátnout společného jmenovatele toho všeho..

..je to obvyklých sedm sond, tentokrát přímo do jádra všech neviditelných světů, které jsou dnešním lidem vůbec dostupné, a které jsou zároveň všem lidem společné. Až na to, že sedm sond je v tomto případě opravdu málo, proto nečekejte něco uceleného, spíš základní principy, několik způsobů jejich použití a následný dopad..

..a hlavně nečekejte nic příjemného.

INDIGOVÉ DĚTI

Na tyto děti se bude pohlížet jako na významné členy každé komunity, jako na šťastná znamení. Nebudou velké postavou. Budou mít modrou barvu. Vzniknou z modrého paprsku, protože jejich vědomí bude plejádské. Přijdou, aby vám přinesly vibrace lásky a učily vás.

Tyto děti zažijí vzrušující porody a přenesou na své matky stejný zážitek. Zbaví je bolesti. Nevyčerpají své matky, posílí je. Jejich vědomí bude záviset na vědomí otců a na tom, jak velmi vyvinutá je mužská vibrace na této planetě.

Tyto děti budou fenomenální. Všichni je budou uctívat pro jejich velmi cenné vědomí. Bude to, jako by mezi vámi kráčelo zlato. Děti změní vibraci všech lidí a ovlivní i tok kreativity.

Barbara Marciniak, Země

Četl jsem pár zpráv o Indigových dětech, že už tady jsou, a jak si dokážou změřit matku atd atd. Všechny ty články vyzněly zhruba ve smyslu: co všechno se nám ženám ještě přihodí?

Musím říct, že tohle ani zdaleka není dobré. Matky jsou opět ty normální, ty v pořádku, a zase mají těžkou práci se „svými“ dětmi, které ještě „normální“ nejsou, a zase jsou vystaveny riziku, co o nich řeknou ostatní, pokud nedokáží „své“ dítě patřičně zpracovat.. pardon, vychovat. Prostě znásilnit.

Proto ženy sedají k internetovému psadlu a navzájem si radí a ubezpečují se, že jsou v pořádku, že to se jen rodí divné děti. To už je opravdu hnus. Mateřství opět ční nade vším, a dalším dětem se chystá normalizace.

Matky jsou opět připravené znásilnit své děti, aby nevyčnívaly a nezavdaly příčinu k pomluvám.. přitom ani na okamžik nepochybují o tom, že jednájí správně. Přeci se jejich matka, babička, prababička atd. nemohly mylit, že?

Přístup k dětem

To že předchozí generace včetně té naší mylily natolik, že přivedly planetu na pokraj naprostého, totálního zhroutení, a to, že tyto děti tu planetu přišly zachránit, to tyto matky vůbec nezajímá. Ony jsou v pořádku, a s každým divným dítětem si bez problému poradí.

Nezajímá je ani to, že svým dětem odkážou mrtvou planetu. No a co? Udělala jsem si tě, tak si tady buď. A vyříd' si to kdyžtak s babičkou, to ona furt chtěla vnoučátka.

Hodně dětí se pak zhlédne v sebepoškozování, ale matky jsou z obliga: vždyť přece na internetu psali jak to s těmi dnešními dětmi je. Jsou divné, mají divné zájmy. To že to na ten internet psaly zase jen matky, to už zmínit zapomenout, ostatně je to jev známý už po tisíce let, že matky kryjí a potvrzují jedna druhou.

A sebepoškozování se chytí byznysmeni, udělají z něj životní styl a třískají z vás ještě peníze: když řezání, tak značkové. Byla to „mateřská“ arogance, co vyvolalo vznik patriarchátu, toho proti-lidského hnusu, a podle všeho to bude zase mateřská arogance, co teď znásilní poslední potomky a zamezí záchraně planety.

Paní tvorstva.. Znáám už tři děti, které sice jsou nepochybně Indiga, ale díky brutální výchově to už nejde skoro poznat. Z toho vyplývá, že proti průměrné české matce nemá ani to nejgeniálnější dítě nejmenší šanci. A může si ji měřit, jak chce a čím chce.

Ona se na netu pochvává, jak si ji dítě změřilo, a pak ho za to ovšem zmasakruje – to si přece nemůže k matce dovolovat, co by tomu řekla babička nebo sousedka? Není tomu tak všude, ale v Čechách jde tento přístup až na doraz.

A samozřejmě nejde jen o rozená Indiga.

Každé dítě si umí změřit matku a postavit se na odpor rodičovskému ovládnutí a naprostá většina to také udělá. Proto se jednu dobu rozmohla doslova móda psát na internet, že mám doma Indigo, a velice líčit, jak si mě změřilo.. jenže, takhle nikdy nepůjde úplně ukojit tu touhu být hrozně moc důležitá, nejdůležitější na celém světě, a zklamaná matka se bude potřebovat zahojit. A na kom jiném, než na dítěti?

Jenže to není jen tak. Mateřské metody přizpůsobování si mnohdy nezadají s metodami nacistů. Nakonec, ani u nacistů se nejhůř nechovali nacisté, ale nacistky. Ale nacisté.. totiž otcové přichází na scénu až po těch nejhorších zásazích, teprve až dítě povyroste, pustí se do něj otec, oficiální zástupce tohoto hrůzného antispoločenského systému.

Páni tvorstva o Indigových dětech pro změnu nepíší vůbec.. spíš o žádných dětech. Asi ještě pořád žijí v tom, že dítě je záležitostí žen..? Možná si ani nevšimli, že doma mají dítě..? Těžko říct, že? Jsou tak důležití a neproniknutelní.. jejich výrazy už dopředu hlásají „Obtěžujte mě jen s důležitými věcmi“.. a sami si ničeho nevšímají.. už stovky let.

Ženské plány

Ostatně, i kdyby si snad nějaký pán tvorstva něčeho všiml, žena by ho velice rychle zpacifikovala a odvedla pozornost jinam (= udělala z něj, jen tak pro jistotu, nebo také čistě ze zvyku, blbečka). Ženy nemají rády, když někdo vidí do jejich praktik. A ony mají s dětmi své vlastní plány, velké, a tajné. Také už stovky let. Ty plány se momentálně naplňují, a zdá se, že již brzy dojde ke konfrontaci.

Když bych se na chvilku vrátil ke klíčovým otázkám Neviditelného světa, co se asi stane, až

- dnešním mladým lidem, řekněme okolo dvaceti let, dojde, že jim zbývá sotva pár let života?
- v nitru své osobnosti každý z nich zjistí, že celým jeho emocionálním dědictvím je pouze strach a utrpení, tisíce let hromaděné?
- povolí hráze u nahromaděných emocí třeba u sta tisíc lidí zároveň? Nebo také u milionů či stamilionů?
- se najdou první, kteří budou chtít věci řešit, když jediné, co jsme je naučili, je násilí?

Už teď se zdá, jako by se vracely staré věci, legendy atd., plné krveprolití a násilí. Pro co se asi rozhodnou lidé, kteří si výbuchem nahromaděných emocí uleví, řeknou si, že takhle už ne, a budou hledat jinou cestu?

No, co by se stalo? Prasknou jim emoce, zbaví je smyslů, velení se ujme jejich podvědomí, kde je uloženo všechno to televizní násilí, a vyrazí se do ulic dát tomu všemu volný průchod.

A na tuto chvíli už mnoho staletí čekají matky, sice čistě podvědomě, ale o to urputněji, které vlastně jenom využijí nastalého zmatku a ujmou se moci. Urvat moc zpátky je stejně v plánu už od doby, kdy matky o vládu přišly, a jelikož se všemi dosavadními pokusy matky pohořely, půjdou tentokrát nepřímou.

Mateřskou zbraní budou právě děti a pubescenti – ti budou použiti k vyvolání vzpoury, po níž se ženy ujmou moci – aniž by za cokoli byly zodpovědné.. to přece všechno ty děti.. a co my ubohé ženy máme dělat? My to jenom zkoušíme dát do pořádku.. no, a tím nastane matriarchát, a bude se pokračovat tam, kde se před pěti tisíci lety skončilo.. v hrozných řežích mezi ženskými klany, a – jak jinak – v mužských obětech.

To je mimochodem způsob, jakým matky přemýšlí: když už mám to dítě, jak z toho co nejvíc vytřískat pro sebe? Jak se jeho prostřednictvím dostat k něčemu „lepšímu“, výš mezi ženskými? Jak si jeho prostřednictvím přilepšit, k čemu ho donutit, aby z toho něco velkého a důležitého vyplynulo pro ně?

Tímto způsobem přemýšlí ženy i o svých mužích, ale ti mají aspoň jakousi šanci se bránit, mizivou, ale přece. Děti jsou však úplně bezmocné, tím tuplem, že matky se v každé věci, ve všech střetech spolčují s někým jiným, a když jdou proti dětem, jsou všechny jedna ruka.

Pojem mateřství

Pojem mateřství je u živočicha jménem člověk dost nejasný. Až tak moc nejasný, že se vyplatí proběhnout rychle jeho vývoj.

Kdysi lidé usoudili, že pokud člověku dává život žena, celému stvoření dává život Žena neboli Bohyně. Mimochodem, všimněte si, o kolik je tahle verze našeho původu pravděpodobnější, než homosexuální tragédie patriarchů, podle nichž udělal Otec svého Syna za použití Ducha svatého (nebo to bylo naopak?).

Takže se cítila Bohyně, a pro podobnost s Bohyní byly ctěny ženy – po těch pár měsících, kdy na nich bylo vidět těhotenství. Těchto pár měsíců byl původní pojem mateřství, tak jako všude v přírodě. Porodem děti nepatřily někomu, patřily „k“ tlupě, od malička byly její součástí. Dokud nemohly chodit, někdo z tlupy je nosil, pokud měly hlad, některá z žen je kojila.

Porodem se tedy z živoucího obrazu Bohyně stal zase normální člověk (ne žena, pořád ještě člověk). Ztráta uctívání je nepříjemná věc, proto se po nějaké době ženy vyvýšily nad muže už na základě pouhé schopnosti dát život (to se ještě nevědělo o mužském podílu na výrobě dítěte).

To bylo historicky první dělení lidstva podle toho, co komu narostlo mezi nohama. Nadřazením jednoho pohlaví vzniká automaticky válka pohlaví, s přednastaveným vítězem. Dělení lidí si také vyžádalo rozdílnou výchovu chlapců a dívek, každé dítě musí vykazovat pouze to, co mu podle aktuálních konvencí přísluší. To je skutečný pád Člověka, a dodnes po světě lidé běhají jen coby žalostné poloviny sebe sama.

Tak máme společnost, kde si ženy všimly, že vlastně umí dát život a povýšily matky nad ostatní. Každá matka se porodem mezi ostatní zase zařadila, což se projevilo jako splasknutí pocitu, že je něco víc. To se žádné ženě nelíbilo (a nelíbí dodnes), povýšily se tedy aspoň všeobecně – všechny ženy nad všechny muže.

Matky však opět čnely nade všemi a porodem splaskávaly. To se opět žádné ženě nelíbilo, a tak začaly vymýšlet, čím by se vyvýšily dál a hlavně trvaleji. To jde dvěma základními směry: prodlužováním doby „mateřství“, a soupeřením o to, která je výkonnější. Tím nastal matriarchát, vláda matek.

Tady je základ ženské rivality, urputných bojů v ženské hierarchii a toho, že mateřství nekončí porodem ani odstavením od prsu, ženy si nárokují a manipulují „své“ děti až do smrti. V matriarchátu byli původně nejnižšími bytostmi chlapci, avšak ani dívky nebyly vůbec brány vážně, už tehdy podléhaly mateřskému přizpůsobování.

Správným snem každé dívky bylo mít děti, aby matky rodů měly koho stavět proti jiným matkám rodů. Tohle patriarchát jenom využil. Ono totiž žádný muž by nedokázal zkrotit ženu, a už vůbec by to nedokázal patriarcha, jelikož patriarcha má zatřesené emoce a jeho nitro je mimo něj coby stavební součástka systému.

Patriarchální nános

Vždyť patriarchát vůbec nedokázal zpochybnit ani jednu lež matriarchátu.. všechno jen převrátil a pohřbil pod nánosem nových nesmyslů. A dlužno dodat, že lži matriarchátu dodnes nedokázaly zpochybnit ani samy matky.. ještě pořád přizpůsobují své dcery jinak než své syny, ještě pořád se předhánějí, která má lepší a vycvičenější potomstvo, ještě pořád si drží a hlídají své pozice ve své vlastní hierarchii, a těmto svým zájmům podřizují, nakolik to jenom jde, životy „svých“ nejbližších.

Totéž pochopitelně začali po převratu dělat muži, slepé nástroje homosexuálů. Jenže, přirozená promiskuita, která nahrávala ženám k mateřství a k výrobě klanu matrilineárního, naprosto znemožňovala určit otcovství. Proto dostal lidský život mnohem větší okovy, a mnohem méně prostoru na svobodné vyjádření. Ženy byly zbaveny svéprávnosti a pověšeny na krk mužům.

Smysl lidského života byl násilně změněn z oslavy „mateřství“ na mnohem umělejší a neskutečně trapné dokazování otcovství. Nebo jak na vás působí, když otec, tváří v tvář matce, mluví o svém exkluzivním nároku na dítě? Jestliže se ženy totálně oddělily svým umělým vyvyšováním mateřství a vlastnickými nároky na děti, čemuž podřídily Životní vyjádření celého tehdejšího lidstva, jak byste charakterizovali ten hnus, když totéž zkouší dělat muži a podřídili tomu Životní vyjádření celé planety včetně vlastních partnerek?

Za takových okolností se nelze divit, že jsme tam, kde jsme, člověk se však nepřestává divit tomu, že jsme na to všichni kývli, jako že „Ano, takhle to je, to je super, že jsme tím vrcholem evoluce“, a že tak ochotně pokračujeme v týrání a vraždění všeho, co nezapadá do oficiálních lží jako je spravedlnost, morálka a svědomí.

Mně osobně nešlo do hlavy hlavně to, jak je možné, že na něco tak odporného kývly ženy.. dokud mi nedošlo, že ženy se velmi oslabily vyvyšováním mateřství – ono vyvýšení něčeho totiž znamená snížení všeho ostatního, tedy ženy, aby mohly vyvýšit mateřství, musely snížit obecnou hodnotu ženství. To samozřejmě bolí, proto se ještě, stejně uměle, ženy vyvýšily nad muže. Pořád ale nešlo o vládu žen, ale o vládu matek (matriarchát).

Ani to však nemělo dlouhého trvání, protože nově narozené děti – jak chlapci, tak dívky – samozřejmě viděly rozpor a ptaly se, proč jsou věci tak jak jsou. Žádné dítě totiž není zlé nebo špatné samo od sebe, dítě vnáší do společnosti světlo pravdy a vývojový progres. Tím se děti, odznak mateřství, staly velmi nepohodlné, a bylo nutno je začít přizpůsobovat.

Vznikla mateřská výchova, a aby se nějak ospravedlnila destrukce bytostí, které do společnosti vnáší pravdu, bylo nutno děti degradovat – z pojmu malých lidí, kteří vlastně jen vyrostou, na pojem dětí, které je nutno přizpůsobit, než je vpustíme do společnosti, jak tomu rozumíme dnes.

Takže ne, zařazení dětí jako nemohoucích blbečků, které je potřeba zpracovat, než budou použitelní ve „společnosti“, to není vynález patriarchátu. Patriarchát jen dodal vlastní zdůvodnění matriarchálnímu přežitku, a to nám mimo vši pochybnost dosvědčují už samotné termíny mateřský jazyk, mateřská škola a mateřská výchova.

Pojem indigovosti

Indigovost znamená vybavenost Plejádským vědomím neboli vědomím, kterým disponují Plejád'ané, modří vesmířané. Plejád'ané mají jistou zásluhu na Pádu Člověka, jsou jednou z ras, které věnovaly svůj genetický kód k vytvoření člověka, čili jsou jedněmi z našich rodičů, nebyli nám vždy rodiči dobrými, katastrofičnost našich vztahů rodičů k dětem je tak zčásti dána i jejich příkladem, a teď..

..ted' narazili se svým vývojem na omezení, která způsobili nám, i když nám je nezpůsobili sami, nicméně nás v nich nechali a naběhli si tak na vesmírný zákon, který praví, že všemu, co jste kdy vytvořili, musíte dát stejnou svobodu jakou byste chtěli pro sebe, jinak ji nemůžete dostat.

Tedy, Plejád'ané mají s námi společnou karmu, a tu si ted' snaží vyřešit urputnou pomocí všemi možnými způsoby, a jedním z těch způsobů je darování u nich počatých dětí (způsob popisuje James Redfield v Tajemství Shambhaly), popřípadě darování jejich vědomí dětem vědomě a uvážene počatým s úctou a láskou na Zemi, za předpokladu, že takto obdarované děti budou s úctou a láskou i opatrovány.

Plejádské vědomí, no, řekněme to tak, že když si čtete Neviditelný svět, díváte se na popsané jevy plejádskými očima. Rozdíl oproti zbytku dirosloví je v tom, že tady si píšu o věcech, které mě zaujmou nebo se přímo tlačí k vypsání a do toho se občas Plejád'ané vloží a zapisují jejich komentáře a výklad. Občas vloží znamená někde vůbec, někde pár vsuvek, někde většinu a něco je jejich vysílání od začátku do konce.

Zbytek dirosloví jsou sice informace nabrané channelingem, i z Plejádského zdroje, ale filtrované mým podvědomím, prosívané mým vědomím, testované v praxi, a teprve to, co se osvědčí je zobecněno a zformulováno tak, aby tomu rozuměl každý. To v neviditelném světě jaksi nehrozí.

Nemám nervovou soustavu až tak odolnou, spousty výroků jsou pro mě strašně bolestivé a nemám na to je testovat, nicméně, protože jejich zápis může pomoci lidem se zastavit a přestat dělat některou z popsaných hrůz a zrůdností, vyvímám samozřejmě maximální možnou snahu to zrealizovat. Od toho jsem tu.

Takže Neviditelný svět je střet s Plejádským vědomím. Byla by tu asi jakási podobnost s knihami Barbary Marciniak, ale ty jsou takové.. uhlazenější, i když nás také nijak nešetří. Bude to asi tím, jaká Barbara je :) Barbara je elegantní, vědomá a čilá bytůstka ženského rodu, nejpozději od její polské babičky z matčiny strany („která se vyznačovala důstojností a hrdostí, jež překračovala její pozemskou zkušenost“) prostého těch nejvražednějších ženských dramát.

To je hodně poznat, už z toho, jak s Plejád'any navázala kontakt (popsáno v Úvodu ke knize Poslové úsvitu), jak se vzájemně oťukávali, seznamovali, až mezi nimi vznikla důvěra a přátelství. Moje výchozí pozice byla úplně jiná, což je také dodnes poznat, nedůvěřuji ničemu, co si nemůžu ochytat v praxi, a tento způsob psaní je pro mě hrozná zkušenost. A navíc, strašně se to vleče.

Neumím vypsát něco, s čím vnitřně nesouhlasím, takže když mi něco takového diktují, zaseknu se, nadávám jim, co mi to zase cpou, že se s tím nedá vůbec srovnat.. jenže pak potkávám lidi a situace a dřív či později musím uznat, že zase měli pravdu. Pak teprve sklapnu a píšu dál.

Myslím že mi dali přezdívkou Tester :D, a že je to dost trefné: testuju všechno, co mi předloží, protože já neumím netestovat, a oni na mně testují vývojovou schopnost lidstva, protože tvrdší odpor prý jim nikdo zatím nekladl.. spolupráce je tedy výhodná pro obě strany a výsledkem je například Mistrovský kurz..

Dar vědomí

Vědomí je všude. Cokoliv si pomyslíte, veškeré bytosti v celém vesmíru.. kecám, v celém Stvoření to mohou vnímat, pokud se dokáží na příslušnou hrubost či jemnost myšlenky naladit. Opačně to jde pochopitelně také, telepatie je jediný skutečný způsob komunikace.. proto se jí také lidé vzdali..

..lidé nestojí o opravdové věci, Pravdu, Lásku, Zdraví, Život, protože pravé náhradní součástky se nedají koupit a lidé tak nad těmi pravými věcmi nemají žádnou jistotu. No, měli by, ale věříte, že nemáte, proto ji nemáte. Proto všechno nahrazujete umělými náhražkami, protože na náhradní díly stačí mít dost peněz.. tedy máte i umělou jistotu a tím je to pro vás celé v pořádku. Pro nás ovšem ne, my vidíme, kam tímto přístupem spějete.

Když mluvím o Plejádském vědomí, mluvím o poněkud jiném významu toho slova. Plejádským vědomím myslím stupeň uvědomění Vesmírných zákonů, významu Pravdy, Lásky, Soucitu, Sounáležitosti atd. u členů jejich civilizace. Proti nám jsou rozhodně hodně vysoko. Jediné, co z v tomto směru dokážu poznat je, že jsou mnohem výš, než my dokážeme pojmout.

Plejádské vědomí je vývojově o mnoho výš než naše. Na Plejádách žijí bytosti v lásce a harmonii, čehož základní podmínkou je pravda. Žijí v pravdě. Na dotaz, co je to pravda, Plejád'ané říkají: „Pravda je tam, kde nejsou chovány žádné tajnosti, to je pravda“. Už tušíte, kde proti nim asi tak jsme?

Jejich vědomí je nám poskytováno prostřednictvím dětí jako dar, který nám pomůže najít cestu z našich bludů, z nenávisť, strachu, vraždění, válek, zlodějen, znásilňování zastrasování atd., za předpokladu, že si pomoci necháme. Je to dar, nemáme žádnou povinnost nechat si pomoci.

Indigové dítě je darem Plejádského vědomí v živoucím lidském provedení. Je to dar neskutečné, na Zemi nevidané Lásky, Soucitu a Harmonie do běžných lidských rodin, které tím dostanou potenciál růstu, impuls ke skutečnému progresu a možnost vymanit se z otroctví.

S lidmi, se kterými máte láskyplný vztah, lze lidské vědomí sdílet. S tím se při tomto typu pomoci počítá. Láskyplný

vztah znamená otevřenost, rovnost a důvěru partnerů. Stupeň otevřenosti a důvěry určuje míru sdílení, a celé to předpokládá rovnost, bez níž se to nedá vůbec zprovoznit.

Ta rovnost ovšem musí být i ve vztahu k těm dětem, resp. ti rodiče musí aspoň přijmout, že to dítě je jimi samými, aby dokázali jeho sdílené vědomí přijmout. Musí ho prostě milovat, což by člověk řekl, že u takových dětí nemůže být žádný problém. Indiga jsou nádherné bytosti.

A toho všeho sdílení Plejádského vědomí, Lásky, Soucitu a Harmonie na bázi láskyplného soužití v rovnosti, otevřenosti a důvěře je základní podmínkou pravdivosti člověka k sobě, z čehož vyplývá pravdivé vyjadřování a postoj k ostatním. Tady by také neměl vzniknout problém, když uvážíme, že tyto děti vnímají, mluví a jednají čistě srdcem a ani ta nejkrutější pravda od nich nemůže bolet.

Třecí plochy

Začněme pravdivostí. Jakou pravdivostí mohou disponovat muži, v průběhu výchovy zbavení pocitů, kteří si kompenzují emoční hluchotu mentální hyperaktivitou úplně zbavenou soucitu, perou se za svou čest a chybějící důstojnost si doplňují lží o nadřazenosti nad ženami, které tu důstojnost jakousi mají, případně si ji kompenzují přímo tím, že takovou ženu vlastní?

Ale budiž. Je možné, že se mluví o těch pár vyjímkách, které se mezi muži najdou.. a to se najdou.

A co ženy? I v těch neoficiálnějších psychologických žvástech, ve všech ženských časopisech i ve všech neoficiálních ženských naučeních se dozvíte, že žena chce být klamána, a to o své postavě, vzhledu i nitru, o své lásce, duši, duchu, o své potřebnosti, nepostradatelnosti, sebeobětování, o své inteligenci, bystrosti atd. – nebo máme pokračovat? Můžeme, asi týden.

Znáte nějakou výjimku? My ne – všechny ženy si nad podobnými články souhlasně a nesmírně spokojeně pokyvují „Ano, to tak je“, a nepřijde jim to v ničem divné, natož aby s tím pocítily potřebu něco udělat. Vždyť je to tak jejich maminka naučila, tak je to tak v pořádku, ne?

Rovnost pro vaše muže znamená dostát své nadřazenosti v patriarchátu, pro ženy v lepším případě nepodřídit se, v horším urvat vrch. Ženy však ono „lepší“ a „horší“ vidí naopak, a když má nějaká muže, který se o patriarchální nadřazenost nepokouší, okamžitě ten vrch urve. Protože ji to tak přece matka naučila.

Vaše harmonie je proto pojem vteřinových záblesků, protože i když se zrovna mezi sebou neperete, vaše mysl se tím neustále zabírá. A protože všechno, co si pustíte do mysli se ihned začíná dít, je jen otázkou času, kdy se to z mentální říše dostane do emocionální, potažmo do fyzické.

V tomto směru však výjimky jsou u obou pohlaví, a to je dáno tím, že si výchovou různě zdeformovaní lidé vzájemně sednou. Jakou cenu má taková harmonie pro vás je otázkou, pro nás nemá žádnou, až na těch několik případů, kdy si jsou oba partneři vědomi svých zmrzačení i vzájemně, srovnali se s nimi sami i mezi sebou, dostali se až k důvěře a proudí mezi nimi láska.

Takové výjimky známe, a při pohledu na váš svět je samotná možnost něco takového zahlédnout balzámem. Napadlo vás někdy, jak působíte na nestranné pozorovatele? A jak musíte působit na pozorovatele, kteří mají s vámi tolik společného co my? A kdybyste to věděli, změnilo by se něco?

Otevřenost jsme si nechali na konec. Muži jsou vychovávaní beze slova dělat, co se jim nařídí. Ženy jsou vychovávány se vším běžet za maminkou, a když to nejde, tedy za ženskou autoritou. Muž když přijde z práce domů a potřebuje si odpočinout, žena na něj útočí, aby se jí svěřil. Žena když přijde z práce domů, mluví a mluví, aniž by něco řekla.

Otevřenost znamená zranitelnost a napadnutelnost, proto jste ji zahodili. A s ní i sebe a všechno co máte a co byste mít mohli. To otevřenost plodí důvěru, a tu za těchto okolností nemůžete nikdy získat.

Jak vám v takovém případě mohou pomoci Indigové děti?

Přenos vědomí

Indigové děti fungují jako Andělé, svým vyzařováním otvírají lidská srdce. Vytváří atmosféru důvěry, která je nakažlivá, neboť je nesena na frekvenci, která má harmonizující a hojivé účinky, na frekvenci, kdy člověk vibruje láskou, skutečnou láskou. Většina lidí tuto frekvenci nikdy nepoznala. Ne, ani většina mistrů reiki.

Indigové děti samotnou svou Přítomností přímo navozují ideální podmínky pro přenos informací mezi vědomími, s tím, že se ze začátku pochopitelně nešíří pomocí slov, a neprovokují se v lidech negativní reakce na určitá slova, na která jsou alergičtí, dostává se k nim jen jejich význam, na který alergičtí nejsou.

Princip je asi takový: řekněme, že uslyšíte uklidňující zvuk, lehce se mu poddáte a uklidníte se také, ale kdybyste věděli, že to ve vedlejší domě umřela stará paní, rozrušilo by vás to, protože pro vás je v pořádku trpět, ne odejít. Prostřednictvím zvuku však rozumíte životu mnohem lépe než způsobem slovního sdělení, protože zvuk vaše zmanipulovaná mysl neumí kontrolovat a dekodovat.

Takto to máte s nesmírným množstvím aspektů vaší verze reality, přelháváte si všechno, na co váš rozum dosáhne, a úkol Indigových dětí je, i když ani zdaleka nemají k dispozici jen zvuk, opravdu gigantický, pokud s vámi mají pohnout aspoň natolik, abyste dokázali dosáhnout aspoň nějaké pravdivosti ve svých životech, tak těch tří-čtyř procent, až začnou mluvit, aby měly na co navázat.

Pokud chcete dosáhnout více, je tu možnost s nimi spolupracovat vědomě, a abyste se na takovou možnost mohli připravit, avizovali jsme jejich příchod už desítky let dopředu. Nic vám v tom nebrání, ale spousta rodičů svou šanci promeškala, a pak se divili, co to to dítě říká.

Přenos vědomí pomocí slov je už mnohem náročnější a pokud má fungovat, předpokládá, že si rodiče své Indigo opravdu zamilovali čistou, zcela nesobeckou láskou, která se dosud na této planetě vyskytovala asi tak dvakrát za sto let, a to ještě zásadně ne vůči dětem. Zdědili jste velmi krutou civilizaci.

Nejzákladnějším problémem na vaší planetě je mateřská výchova, která dětem vštěpuje nesmysly, které když se ujmou, paralyzují svými rozpory podvědomí, zboří s ním v člověku kontakt, a způsobí jeho absolutní bezbrannost proti lžím, na nichž jste si založili společnost.

Proto se u vás objevily fámy, jak si Indiga dokáží změřit matku. My říkáme: „To ale umí všechny děti, bez rozdílu“. Žádné dítě nechápe kecy matek.. jak by také mohlo, když to co říkají, nechápou ani matky samy? Proto je mateřská výchova na vaší planetě tak ničivá, ženy mluví a neví co, a to vštěpují svým dětem.

Indigové děti dokáží matky a jejich praktiky prohlédnout a nějak se podle toho zařídit. To je to. Indiga vám na vaše lži neskočí, a to je ta šance pro vás, odhodit ty lži a začít žít. Okamžitě budete v lásce, okamžitě se octnete v ráji, vaše děti vás povedou do vyšších sfér, tak jak je tomu nakonec ve všech vyšších civilizacích.

Všude jsou děti uctívány a milovány, všude jsou darem lásky a posvátným důsledkem splynutí dvou jedinečným bytostí, jen u vás jsou plodem hříchu, a to, na co bychom se vás rádi zeptali je: „Proč to trpíte? Proč to nezměníte? Nemáte rádi děti?“

Vliv tchyní

Vliv tchyní vyplývá z jejich role v patriarchátu: kontrolují rodiny „svých“ dětí a tyranizují je tak, aby spolu muži a „jejich“ ženy nedokázali žít. Z těch nejsobečtějších důvodů štvou „své“ děti proti jejich partnerům, a úplně stejně proti nim štvou vnoučata. Pak se rozvalují a vyžívají ve výsledných nesvárech a z toho si vyvozují zvrácený pocit, že královnují tomu svému rodu, neboli hýčkají si svůj matriarchální mindrák.

Tchyně spolu soupeří, která se na vaší rodině podepíše víc. Většinou toho zmůže víc její matka, protože na vaší planetě ženy mají sice jakousi důstojnost, ale zcela opomíjejí svou čest, válečné pozice v partnerství také nemáte vyrovnané, navíc muž svou matku brává aspoň s nějakou rezervou, zatímco žena je své matky poslušná už na pouhé pomýšlení.

Muž má k dispozici jen myšlení a pak fyzickou sílu, kterou však vůči ženě nemůže bez následků použít. Žena však může používat vše, smí útočit fyzicky, i když je třeba silnější než muž (to vídáme čím dál častěji), a může bez jakéhokoliv omezení útočit emocionálně, kde jsou muži úplně bezbraní. To všechno ženy také dělají, zneužívají vše, co mají, jen aby pod matčiným vedením „slavně zvítězily“.. nad svým vlastním vztahem, nad svou rodinou, nad životem svým, manžellovým i životy dětí.

Ne, nemáte vyrovnané pozice, proto častěji vítězí matka její. Všimli jste si někdy, co to dělá s dětmi? A všimli jste si někdy, jak tchyně používají děti proti vám? A všimli jste si někdy, jak „babička“ dokáže vyřešit výchovný problém, s nímž si nevíte rady, protože nechcete být na dítě zlí? A pokud jste si toho všimli, napadlo vás někdy to napravit?

Konkrétně ve vašich zemích tchyně udělají mrzáky i z těch nejodolnějších natur, a to prostřednictvím nejen dcer, ale i synů! Takových synů je ale velmi málo, protože vaši mužové se ve vašich rodinách nezdržují, utíkají do práce, do hospody.. mimochodem, myslíte, že je to zajímavou prací? Nebo snad českým pivem?

My to vidíme tak, že vaši muži utíkají kamkoliv před vysávajícím zvaněním, útočnými otázkami a jedovatým peskováním. To jsou tři věci, které jediné u vás žena dává muži, aniž by za to něco požadovala, a to zase vidíme jako osvědčený způsob, jak ho z rodiny vyštvat a mít ji pro sebe, s jeho příjmem, ale aniž by se s ním musela dělit o sebe, svůj čas a děti.

Zatím pouhých několik desítek českých žen pochopilo, že to je práce jejich matek, a že jim to boří život, z toho některé učinily aspoň pokus se tomu postavit, většina to však vzala přesně podle návodu svých matek a týrají své muže ještě výčitkami za to, že se nezdržuje doma a nenechá se tyranizovat celou dobu.

Podle nás se nelze divit, že se muž vrací domů, až když je natolik unavený a pokud možno opilý, že je mu tohle všechno už jedno.

Česká indiga

Rádi bychom vám řekli, že na české ženy jsme vyhlásili embargo, co se týká zrozování Indigových dětí. Embargo

jako takové už trvá více než deset let, celou tu dobu se vám rodili jen ti, kdo mají úkol přinést do Čech Plejádské vědomí daný karmicky. I takoví však snažně prosí o výjimky a náhradní řešení, a vzhledem k tomu, co se děje těm, kdo už u vás jsou, jsou jim tyto výjimky udíleny.

Ne námi, do toho my už nemáme co mluvit, to se řeší přímo mezi duchovními správci Země a Zemí samotnou. Už skoro tři roky k vám nepřišel nikdo, v českých zemích se v této době Indiga rodí jen ženám ruským, polským, židovským, romským atd.

Řekli jsme, že Indigové děti se narodí pouze do rodin, kde bude zaručeno, že budou opatrovány s láskou, a to se ve vašich zemích zaručit nedá, naopak, zkušenosti jsou takové, že tchyně rozbijí rodinu, vyštvou otce, děti „dovychovají“ podle svých představ „hodného dítěte“, to jest, ubijí v nich nejenže vše Plejádské, ale úplně vše lidské, a ještě jsou na sebe pyšné a říkají: „Co by ti mladí dělali, kdyby mě neměli?“!

Zneužití, znásilňování a přelhávání je u vás na denním i nočním pořádku, ve vašich dětech umírají nejen Indigová, ale i Sluneční vědomí a o svůj přínos jsou systematicky připravovány veškeré ztělesněné dary mnoha jiných civilizací, které vám poskytují své děti podobně jako my.

Na celé Zemi není dohromady tolik padlých Andělů jako v té vaší republice, a to už jich spousta takovému padnutí unikla.. děti z vaší „společnosti“ unikají sebevraždou a zadělávají si tak na šílené problémy v dalších, vaší zvůli vynucených inkarnacích, ale to ještě pořád není tak strašný konec, jako to, co čeká ty, které tomu padnutí neunikly. Napadlo vás někdy, že ta karma je i vaše?

Vaše výchova je nejbrutálnější a nejničivější na světě, není tu kapka soucitu, ani náznak lásky, jen honba za penězi a co se týká dětí, absolutní nezájem o cokoliv jiného, než o výsledky. Veškerý „zájem“, který tu o děti projevujete, je ve skutečnosti agresivní dotazování ve snaze najít chybu, abyste se mohli na dítěti zhojit.

Ve vašem zájmu není žádná účast, proto váš zájem není pravdivý, ale vylhaný.. Navíc na celém světě není takový rozdíl mezi tím, co se mluví a co se dělá, nikde není tolik přetvářky jako u vás, a už vůbec ne ve formě platformy, na níž je založena celá „společnost“.

Jestliže Indigové děti dokázaly až na pár výjimek všude po světě uspět, okouzlit matku a pomoci jí překonat matriarchální ovládací manýry, u vás je to přesně naopak.. neuspělo ani jedno, až na několik výjimek, které se nějakou dobu držely, než padly také. I když se nechala okouzlit matka, tchyně nikdy, a žádná česká matka tomu nebránila. A proč asi?

A jestli se ptáte, proč se nezmiňujeme o otcích, musíte vědět, že ani jedno Indigové dítě narozené české matce s otcem nezůstalo, naopak, bylo od něj odříznuto, a když ne samotnou ženou, tedy tchyní. Vaše děti proto nemají žádné klíče k celé polovině své bytosti, ke svým mužským stránkám.

Slovo ženám

Vše, o čem zde mluvíme je tedy jednoznačně dáno mateřskou výchovou a strašnou chamtivostí matek a jejich matek, s níž toužíte zmocnit se všeho, na co dosáhnete a mít si to pro sebe, bohužel včetně dětí a všeho, co vám děti přináší. A kdyby vám to aspoň pomohlo, ale vy vše, co takto dostanete rozbíjíte a nahrazujete diktátem tchyně.

Co se týká života na vaší planetě, byl sem zaset bytostmi, které bychom v jistém slova smyslu mohli nazvat vašimi rodiči. Co se týká koloběhu zrození a smrti, vaší společnou Matkou je Země a Otcem Slunce. Země v interferenci se Sluncem vám dává život, ten skutečný, a celou dobu pro něj vytváří podmínky.

Když říkáme, že vám Slunce a Země život dávají, myslíme to doslovně. Jejich dar je darem, s nímž máte svobodu naložit podle libosti. Země přijímá vaše duše, dá jim všechno co potřebují ke svým inkarnacím, a nechá je žít jejich život v jejím společenství. V tom životě vás podporuje, neustále, a nedělá si na vás přitom žádné nároky, nebere vás jako své vlastnictví a nenutí vás žít, co si usmyslí.

Proč to nedokázete vy?

Vy porodíte tělo, vytvořené z materiálu, který vám poskytuje Země. Tomu tělu Země dá život, skrze dar menstruační krve, který máte také od ní. To tělo vyživujete mlékem a později potravou, šatíte ho, zásobujete hračkami, knížkami a dalšími materiály a to vše vám opět poskytuje Země.

Ale vy se tváříte, že jim to poskytnete vy, i když jste si na to ve většině případů ani samy nevydělaly, a žádáte za to od nich celoživotní oddanost a poslušnost. Za tím účelem se jim uzavíráte, aby nemohly pochybovat o vaší svrchovanosti nad jejich životy, odíráte jim svou lásku a ukájíte se tím, jak po vás touží.

Tuto touhu zneužíváte a nabízíte sice jednotlivé laskavé projevy, pečlivě odměřované, ale jen těm, kdo pro vás něco udělají. Vaším cílem je, aby vás dítě neustále krmilo svou pozorností, aby vám poskytovalo chybějící sebepotvrzení a aby dělalo, co mu poručíte a výsledky vám odevzdalo.

Tedy wampyrismus, ztročení a vysávání vlastního dítěte. Proto jej znásilňujete tak, aby přehlíželo vaše chyby, vyznávalo vaše lži jako základní pravdy jeho života, zveličovalo vaše klady, vidělo ve vás tu královnu, absolutní vládkyni nad jeho životem atd. Samozřejmě, pokud se takto chováte k vlastním dětem, nebude to, co k nim cítíte ani

mateřskou láskou, ani mateřským citem.

Vaše děti prostě berete jako své vlastnictví a ode všech lidí, kteří by pro ně mohli být nějak důležití je izolujete tak, aby všechno, co ty děti kdy vytvoří zůstalo jen a jen vám. Většina z vás sice na to dítě nemá skoro nikdy čas ani náladu, ale to vám nevadí, to vám naopak přijde v pořádku, hlavně aby bylo k dispozici, když vy si písknete.

Největšího uspokojení dosahujete, když se vám podaří odeprít dítě manželovi, třebaže jen proto, že vy s ním nedokážete vyjít, a to je pro vás také v pořádku. Pak už je jen jedna meta, která vás dokáže uspokojit ještě víc, a to když dítě zmanipulujete natolik, že ke svému otci nechce ani samo.

Tomuto říkáte mateřství a za toto vyžadujete povinnou úctu a lásku a podporu až za hrob?

Resumé

Když pomineme to, že nejste ochotné kojit, i když mléko máte a vaše děti jej potřebují, když pomineme, že kradete dětem otce, když pomineme, že samy se sebou jste spokojené tehdy, když je s vámi spokojená matka, bez ohledu na to, co vše v sobě kvůli její spokojenosti musíte přelhat, nemůžeme pominout to, k čemu nutíte děti.

Uvedené jevy v tuto chvíli pomíjíme proto, že to je váš život.. no, není, není to ani vaše rozhodnutí kromě rozhodnutí „ve všem vyhovět matce“, ale v každém případě jde o vaši karmu. To k čemu nutíte děti je mnohem horší, nutíte je tvořit jejich karmu podle vašeho diktátu, který v ničem nevychází z pravdy, jsou to samé lži, nutíte je k akcím, jejichž dopad je časem zničí, stejně jako vás.

Pamatujete si v podvědomí bezpráví ze své výchovy, ale nepostavíte se matce a její matce, které vám to způsobily, raději si necháte udělat (a zaplatit) děti, a mstíte se na nich, na nevinných a bezbranných tvorech. Věru jste slabé a něžné pohlaví.

Vaše brutalita je pověstná po celém vesmíru, protože – a na to nezapomínejte – je vidět na první pohled, ať ji schováváte jakkoliv. Vaše děti ji vidí jako první, ale když ji napodobí, mluvíte o dětské krutosti. A proč ne o své? Kážete svým dětem příkladně o úchylech, a proč se nepodíváte na sebe?

Slizké šišíání a žvatlání na dítě, slizké „mazlení“, jímž kradete dětem nevinnost a krmíte se jí, protože vlastní se vám již dávno nedostává, slizké doteky, před nimiž se stahuje jejich duše a opouští tělo, které však zmizet nemůže a naskakují na něm nejrůznější vyrážky, to vám nic neříká? Každý dotek bez lásky je roven zneužití.

Nemluvě o odstavování a zesměšňování otců, hraní si na matriarchát v té nejzvrhlejší formě, ve formě zneužívání Bohyně samotnými ženami, které „umí dát život“ a proto jím opovrhují a znásilňují a zneužívají jeho plody těmi nejhnusnějšími prostředky?

Rádi bychom se vás zeptali, kdo si myslíte, že jste? Kolik si myslíte, že máte času? Kolik si myslíte, že Zemi, vaší společné Matce, nad kterou se tak drze povyšujete a zastíráte její Mateřství svým paskvilem, zbývá trpělivosti? Co kdyby vám matka Země vaše jednání předvedla na vás?

A tím vším vás chceme připravit na jednu zásadní situaci, která pro každou z vás dříve či později nastane: co budete říkat, až stanete před Věčností a bude vám položena otázka, jak jste dostály posvátnému závazku mateřství? Ano, co budete říkat?

Poznámky

My víme, že mnohé z toho dělají i otcové. Vzhledem k tomu, že 70% dětí u vás matky separovaly od otců a ty děti nemají možnost s otcem normálně komunikovat a jsou to ty děti, které dopadají mnohem hůř než ostatní, nepovažujeme za nutné se v těchto souvislostech vlivem otců zabývat.

Stačí nám, že otcové o děti zájem mají a snaží se o ně nepřijít, a že podstatná část žen nemá slitování ani s nimi, ani s dětmi a nasazují všechny páky, aby otce udržely z dosahu. Ostatně, proč si myslíte, že se mluví o tom, jak Indigové děti mají potřebu měřit si matku, a proč o otcích nikde nepadlo ani slovo?

Víme také, že ne všechny ženy a ne všechny tchyně jednají tak, jak jsme zde uvedli, nicméně, pokud má tento text splnit svou úlohu a zastavit vaše všeobecné válečné tažení proti vašim vlastním dětem, bylo nutné jej koncipovat obecně. Tak jako tak mají tyto tendence v podvědomí všechny ženy, a navíc, pokud se někdo chce duchovně vyvíjet, dříve či později narazí na nutnost srovnat se s jevy ve vašem kolektivním vědomí, a tím se vás to týká všech, do jednoho, a to dokud to všichni lidé nebudou mít vyřešené.

Víme i o výjimkách mezi českými ženami, které se s uváděnými jevy perou, bojují s vlastním podvědomím ve snaze nepoškodit děti. Boj s podvědomím je většinou neúspěšný, nikdo nedokáže být ve střehu 24 hodin denně, a dramata zažitá z výchovy vyjíždí z podvědomí rychlostí myšlenky.

Budiž vám tento text světem, s jehož pomocí máte možnost odhalit, s čím bojujete. To vám pomůže navodit vyřešení, a vyřešení je ten krok, po němž můžete přestat bojovat a začít žít. A ženy budou muset začít své problémy řešit, už není čas je používat ke stěžování si neboli k vysávání a ubíjení okolí.

Po zkušenostech s lidskou ješitností a urážlivostí máme potřebu připomenout, že tímto textem nikoho nenapadáme ani neodsuzujeme. Popisujeme váš svět tak, jak ho vidíme, a děláme to proto, že si spousta z vás myslí, jak přijdou po smrti do nebe a přitom míříte přímo do pekla.. řečeno vaší terminologií.

Dáváme vám pravdu, protože pravda je to jediné, co vás z toho může dostat. A my máme zájem na tom, abyste se z toho dostali, protože naši předci se o váš současný stav před mnoha tisíci lety přičinili. Proto jsme zde s pomocí a nápravou, co se týká tohoto textu, v hodině dvanácté, přesně jak bylo slíbeno.

No, já ještě poznamenám, že nejrychlejší a nejméně bolestný způsob, jak se srovnat s tak strašně krutou pravdou je říct bez váhání „Je to možné“ a nechat to být, protože tím je pravda uznána a nemá potřebu bolet. Pak teprve může člověku začít docházet, co a jak a probouzet se zapomenuté vědění.

Musím říct, že mě Indigové děti fascinují. Já se tu peru a hádám s Plejád'any, že tohle nebo tamto přece nemůžou myslet vážně, mám strašný problém to vůbec vypsát, a ony se rodí na takovém stupni vědomí a s takovou inteligencí, že to vše okamžitě vidí a jsou schopné se tomu postavit a najít řešení už coby mimina.

Nechápu.. škoda, že jim to v Čechách nebylo moc platné, ale, nakonec, tento text je tu i pro ně, úplně stejně jako pro všechny, kdo by se takovým Indigem chtěli stát.

Zbylé kapitoly dílu o matkách jsou méně koncentrované, a o hodně podrobnější, jsou to obecné popisy jednotlivých typů ovládacích dramát, tak jak jsou na děti v českých rodinách používány.

HISTORICKÉ KŘIVDY

Jste skutečně vrcholem evoluce, jak říkáte, ale nejste vlastně ničím! Jste fyzickou koulí, valící se životem, která po jistotu ničí vše, co jí přijde do cesty a která není ochotná nést následky svého chování. Měli byste se učit od dětí. Těch nejmenších, ne starších než čtyřletých. Ty se dívají na svět ještě očima Boha, nejsou zatíženy předsudky a vidí i to, co vy považujete za výplod fantazie.

Amodiem, z knihy Vanessy Dargom Horský štít

Bavíme-li se o lidském společenství, je nutné si uvědomit, že lidé se vyvíjejí.. na rozdíl od zvířat máme inteligenci zčásti ve vlastních rukou, v jakési samosprávě, což nám umožňuje postavit se na nižší vývojovou úroveň vědomí, než jakou disponuje vše ostatní.

Zvířata se nemohou svobodně rozhodnout nebýt dokonalými.. člověk ano. Zvířata i rostliny jsou v každém okamžiku své existence dokonalost sama, neustále jsou sama sebou. Lidé ne.. i když, co taková mimina a batolata? Ta přece dokonalá jsou, nemají chybu.

Chybu člověk začíná mít, až bude nucen přistoupit na první omezení, která mu rodiče vnutí. Výchovou člověk ztrácí svou krásu, celistvost, dokonalost a celkovou přirozenost.

Člověk se pak ptá, kde se stala chyba?

Vývoj je svobodné poznávání jaké to je být dokonalý, v uvědomění toho, co je to dokonalým nebýt. Člověk musí poznat nedokonalost, aby rozeznal dokonalost. Je to něco jako poznat, co je světlo, a to tak, že poznáme tmu a uvědomíme si ten rozdíl.

Bohužel, vývoj, který je nám předkládán, je vyvíjení fyzických nesmyslů. Je to vývoj falešný, je od začátku do konce fingovaný, a má jen jeden jediný účel: zabavit lidstvo, aby nekladlo odpor svým otrokářům, a jako vedlejší efekt má těm otrokářům poskytnout vše potřebné k ovládnutí mas.

Skutečným vývojem se myslí vývoj vědomí, ne techniky. Na technice samozřejmě není nic špatného. Špatný je náš přístup k ní a k vývoji: několik lidí s vyšší, ale ovladatelnou inteligencí v důsledné izolaci vyvíjí věci, které jiní lidé (obchodníci) zneužívají a ovládají s nimi ostatní, kteří nejsou natolik vyvinutí, aby to prokoukli, čemuž ta izolace veškerého skutečného vědění dost napomáhá.

Ta izolace je vědomá, je záměrná; v naší společnosti není úmyslem vývoj celé společnosti, ale vývoj otrokářství, moci a vlády. Nejde tedy o vývoj vědomí, ten byl uměle zastaven hrubou lží, že jsme pány tvorstva, což se projevuje především tak, že se nikdo o žádný skutečný vývoj ani nesnaží.

Lidé se svého vědomí vzdali dobrovolně, lidé se v rámci výchovy a touhy po „vzdělání“ dobrovolně zbavují svého vlastního ducha a nahrazují jej společenským diktátem, čímž se distancují i od své duše, ztotožňují se jen se svou fyzickou schránkou a tu řídí naučenými z výchovy a ze škol. Povinná školní docházka je toho nástrojem.. je to brutální zrada člověčenství.

Jaký to rozdíl oproti zvířatům a miminům, stromům a kamenům, sluncím a planetám.. všude, úplně všude, kam se jen podíváme, u všech tvorů můžeme vidět nádhernou odevzdanost jejich vlastní přirozenosti, jen u člověka nic

takového nejde nalézt. Člověk však z této nouze dělá ctnost a prohlašuje se za pána tvorstva.

Odkdy je však pánem tvorstva jeho nejubožejší druh?

Vývoj vědomí

Vývoj člověka a vývoj lidského vědomí jsou dva rozdílné pojmy. O vývoji fyzickém je zbytečné se dohadovat, novorozenci až do batolecího věku jsou důkazem, že lidské tělo je stejně dokonalé jako tělo jakéhokoliv zvířete včetně veškerých instinktů a zapuštění do živoucí struktury pozemského Stvoření. Darwin si může říkat, co chce, a církve s tou prolhanou teorií o zrozování z hříchu také, tohle nepopře nikdo.

Vývoj vědomí tomu odpovídá. Každá buňka jakéhokoliv živého těla je svého druhu elektrický kondenzátor a disponuje určitým nábojem, kterému mystici říkali vědomá elektrina. Tělo nese vědomí všech jednotlivých buněk, takže člověk nezačíná z nuly. To, co z nuly začínalo, je lidské uvědomování si věci okolo sebe a zařazování jednotlivých vjemů do většího a většího obrazu Stvoření.

Aby si člověk mohl něco uvědomit, potřebuje kontrast. Pokud si máme uvědomit pravdu, potřebujeme lež. Lež není něco strašně špatného, lež je regulérní prostředek vývoje lidského vědomí. Vývoj lidského vědomí je tedy vývojem lidského uvědomování si, a to je to jediné, co začínalo z nuly.

Nula ovšem zahrnovala vše, čím disponují zvířata, napojením na vyšší inteligenci neboli na kolektivní vědomí Země a celého přírodního společenství (instinkty a tzv. šestý smysl), a napojením na Zemský i vesmírný zdroj energie. Nula znamenala dokonalost, a to dokonalost bez uvědomění.

Uvědomění předpokládá lež, a v kontrastu lži poznání pravdy. Bez lži to nejde, a člověku by velmi pomohlo si uvědomit, že takovou lží je i vše, co nám civilizace předkládá jako pravdu, počínaje primární orientací na materiálně vykořeněné z přírodního společenství a smyšlenými duchovními naukami konče.

To že jde o lži poznáte podle toho, že nežijeme v lásce: jak materiální statky, tak žádná dostupná duchovní nauka nedala lidem lásku, jen boj o moc a další hromadění materiálů na úkor ostatních. Nic z toho nás nevede k původní Jednotě se vším živým. O Jednotě a sounáležitosti se jen mluví, ve fyzické realitě se nic takového neprojevuje.

Je to tím, že skutečný vývoj byl před mnoha tisíci lety násilně zastaven a od té doby je uměle řízen v rozmezí mocnářského systému neboli v intencích ožebračovaných mas a mocných vůdců.

V současné době jsme tak hluboko ve lžích, že skoro není naděje se z nich vyhrabat.. jednotlivci snad, a s velkými potížemi, lidstvo jako celek je téměř bez šance. Na druhou stranu, naděje umírá poslední, a pokud by lidstvo jako celek dokázalo prohlédnout tak hluboké a rozsáhlé lži a odhalit a uvědomit si v takovém rozsahu pravdu, byla by to největší a nejúžasnější událost, jakou zdejší vesmír pamatuje.

Zvláštní druh vědomí, kterým disponuje každá živá bytost, se jmenuje svědomí. Je to napojení na kolektivní vědomí Země a na Inteligenci, která tvoří vesmír. I člověk je schopen vycítovat záměry Stvořitele a slyšet zpěv Země. Vzhledem k tomu, že tuto schopnost většina lidí ztratila a nutně ji potřebujete najít, řekneme zde aspoň to nejdůležitější.

Vývoj svědomí

Svědomí je dáno tím, co je pro tu kterou bytost posvátné. U tvorů, kteří se vyvíjí (neboli si spravují svou inteligenci sami) je to záležitost jejich rozhodnutí, každý se rozhoduje sám, co je pro něj v tuto chvíli dobré nebo špatné, co je pro něj pravda nebo lež. To je v pořádku.. bez toho by svoboda nebyla svobodou a vývoj vývojem.

Lidské svědomí je pravé a falešné. To pravé je Jednota se vším živým. Falešné svědomí je u pozemských lidí založeno na permanentním vyvolávání pocitu viny, když se jedinec nechová v souladu s očekáváními okolí, tedy především vašich vychovatelů. To znamená, že většina z vás nechává ostatní, aby řídili váš vývoj, a když ne, cítíte se provinile.

Ovšem, tato očekávání se u vás drasticky liší podle toho, jestli se jedná o muže nebo o ženu. Tím pádem je jasné, že i ta vaše falešná svědomí musí být dvojího druhu, mužské a ženské. Faleš je dána tím, co vám vnutí jako posvátné pro muže a co pro ženy.

Muži i ženy mají ta falešná svědomí implantována obě, nicméně každé pohlaví má „to svoje“ jako základ, a to druhé jako něco navíc. Obě pohlaví si navzájem vnucují své základy, muži nutí ženy žít logicky a uctívat systém, a ženy nutí muže cítit a žít emotivně a uctívat tím matky.

Obě svědomí jsou falešná, ovšem muži vidí faleš v tom ženském a ženy zase v mužském. Pokud uctíváte, nemůžete cítit.. uctívání je náhražka úcty, která přichází jen se svědomím pravým, a to samo o sobě ukazuje, že žijete ve lži. Uctívání je u současného lidstva základní ukazatel lži. To je klíč.

Pokud uctíváte systém, nectíte partnerku, pokud uctíváte matky, nectíte partnera. Respektive, pokud uctíváte matky obecně, znamená to většinou, že uctíváte jen tu svou, protože matky na své děti používají svou výlučnost, ne globál, takže nemůžete uctívat matky globálně.

V praxi to vypadá tak, že uctíváte i ostatní matky, pokud dělají přesně to, co by dělala nebo aspoň schválila vaše matka, jinak je nenávidíte, protože v tu chvíli by je nenáviděla vaše matka. To znamená, že žijete jejím bojem v ženské hierarchii, neustále ji podporujete a vytváříte tak matriarchát v té nejšílenější a nejzvrhlejší formě.

V partnerství muži jsou schopni uctívat svou matku i ve své ženě a v tchyni, pokud ovšem nedělají něco, co je v konfliktu zaprvé s patriarchálním systémem a navíc s tím, co je o ženách naučily jejich matky. Podobně jsou ženy ochotné uctívat i matku manžela, tedy, v rámci obecného mateřství, samozřejmě s tím, že jediné správné mateřství dělá jejich matka a všechno ostatní je špatně včetně všech mužů i s celým patriarchátem.

A je to ještě složitější, protože ženy raději budou ctít systém než partnera, jen aby partnerovi nedopřály tu radost a aby v něčem náhodou nebylo „po jeho“, protože tím by tu radost dopřály i jeho matce a to žádná žena nedopustí, jelikož tím by zase zradila matku svou.

To je lidské „svědomí“. Místo abyste své posvátnosti sdíleli a využili je k poznávání a pochopení druhého a k nalezení pravdy, používáte je proti druhým a k ubíjení všeho lidského. Jak si chcete rozumět? Jak chcete žít? Jak chcete milovat, když jediné, co je pro vás posvátné, je válka pohlaví?

Prvotní společnost

Logicky vzato, náš vývoj, tedy vývoj lidského vědomí musel někde začít. Můžeme tedy předpokládat, že tu byla nějaká prvotní společnost, neuvědomělé, svým způsobem nejúžasnější a nejšťastnější ze všech dosavadních zřízení. Tehdy to snad nemělo ani název!

V průběhu doby si lidé samozřejmě začali uvědomovat různé věci, ale pořád jen v tom smyslu, že si člověk uvědomí to, co se přirozeně vyvinulo. Co se typů lidí týká, mohli si uvědomit dva: samce, samice a mláďata. Uvědomit, ne rozdělit. Tenkrát ještě nevěděli, že ke správnému životu musí být od sebe rozdělení, takže žili v přirozené jednotě se vším živým. Jak nesmírně mohli být šťastní, že?

Jak se vědomí vyvíjelo, jako první si lidé začali uvědomovat tuto jednotu. A žasli. A člověk je bohem, když žasne – podílí se na stvoření. Schválně si to zkuste. Přestaňte na chvíli brát své tělo jako samozřejmost, oceňte třeba jen ten zážrak, že máte ruce a užasnete nad možnostmi, které vám nabízejí.

Jak byste nazvali to, co vás v takovém okamžiku zaleje? Horkost poznání, že tu je vyšší síla nezměrné inteligence, která mi dovoluje uvědomit si její existenci, tedy se mnou svou existenci sdílí. Zkuste to samé s emocemi, s myšlenkami, se slovy, se špatnou náladou.. funguje to se vším.

A teď přemýšlejte: pokud jste to vy, kdo si toto všechno může uvědomit, jste to také vy, kdo to může ovládat, koho všechny ty složky poslouchají. Nikdo jiný. Projeví se v nich jen to, co dopustíte. Jste si bohem, sobě a svému světu.

(Toto uvědomění je mimochodem dokladem o existenci pravého, božského ega v člověku. Ani na egu není nic špatného, a nikdy nebylo. Pravé ego je dokladem lidského božství, což nic nemění na tom, že v posledních pěti stech letech je lidem podsouváno ego falešné, založené na všeobecném falšovaném vědecko-technickém pokroku a lži o pánech tvorstva, přičemž pro běžné lidi se na jejich vědomí a otrockém způsobu myšlení nic nemění. Na tomto egu dobrého není nic, kromě toho, že je to lež, která – pokud to lidstvo stihne – povede k odhalení a uvědomění pravdy.)

Takhle si to tehdejší lidé asi neuvědomovali, nicméně tu radost z každé objevené schopnosti bych řekl, že cítili. Ještě neznali despekt ani profesionalitu, neměli ani nelidské konvence, tak jim nemělo co překážet. Existence vyšší síly jim byla naprosto jasná, a když tuto sílu nakonec personifikovali, dostala ženskou podobu.

Samozřejmě. Vždyť se jedná o život. Byly možná doby, kdy lidé nevěděli, že ke zrození dítěte je potřeba muže, ale nikdy nikdo nemohl pochybovat o tom, že dítě vzniká v ženě. Žena dává život lidem, Bohyně dává život celému Stvoření.

Naši prapředci tak intuitivně zjistili více a byli blíží pravdě, než celá naše patriarchální věda. A vůbec nepočítám fakt, že u toho byli neustále šťastní, zdraví, a plní života.

Mateřská společnost

V nejstarší lidské společnosti žádné mateřství jako pojem neexistovalo, vždyť teprve na jejím sklonku si teprve lidé začali těhotenství a zrozování všimnout a teprve potom se mohl začít tvořit příslušný výraz. Stále však nebylo lidské mateřství bráno jako něco nepřirozeného, byla to součást běžného života, jako je tomu u všech ostatních živočišných druhů.

Nebyly ženy, ani muži, ani děti. Byli jenom lidé. Ani soutěž ještě nebyla – nebylo potřeba nikoho zneužívat a hojit si na něm mindrák. Ostatně, samotný termín „mateřská“ bych řekl, že vymysleli lidé, kteří už si neuměli představit život, kde nebylo rozdělování na ženy-matky a muže-otce, nicméně termín „mateřská společnost“ jsem převzal od [Pí. Kubátové](#), která spíš cítila potřebu něco popsat.

Pí. Kubátová ve svých názorech navrhuje jako prvotní společenství populaci, kde si lidé uvědomili tři typy lidí, matky, syny a děti. Z pohledu vývoje vědomí mi to nepřijde jako reálné – myslíte si, že si třeba liška uvědomuje, že je

matkou? Jak by to asi mohla zařídit?

Pí. Kubátová si zřejmě myslí, že si matky své mateřství vždycky uvědomovaly, a že na základě mateřství vždycky stavěly své postavení ve společnosti. Právě tak zjevně věří v nedokonalost nedospělých lidí, úplně pomíjí možnost, že by dospělí nedospělé brali jako rovný rovné – tak jako všude v přírodě. U návrhu prvotní společnosti mi toto opomenutí přijde jako dost zásadní.

Pojem dítěte, které je nedokonalé a proto musí projít očistcem (výcvikem, znásilněním a přelháním přirozenosti), vlastně výchovou, aby mohlo do společnosti (patří např. štěně do smečky?), nemohl přece vzniknout v době, kdy bylo mateřství i otcovství běžnou součástí života.

Přirozenému mateřství a otcovství patří velická úcta. O podílu mužů na plození dítěte se ale nevědělo, takže veškerou úctu sklízely ženy, a to ty, na nichž bylo těhotenství vidět, a ty, které v poslední době porodily. Stávaly se dočasně bohyně a to jim přinášelo nejen úctu a vděčnost každého společenství.

Ve skutečnosti si tedy tehdejší lidé mohli uvědomit dva typy lidí, matky a syny (plus mláďata). Nezapomínejte, že člověk, který není znásilňován vylhanou výchovou a nemusí popírat svou přirozenost, aby mohl do „společnosti“, dospěje během sedmi let – což je u zvířete jménem člověk jedna obnova těla.

Během jedné obnovy těla v žádném živočichu nezůstane žádná buňka od rodičů, a u všech živočišných druhů na to rodiče reagují odcizením a vykopnutím mláďete do světa. Lidští rodiče na to ostatně reagují úplně stejně, akorát to vykopnutí si nemohou ze společenských důvodů dovolit a obecným řešením je udělat si z nuceně připoutaného „dítěte“ otroka.

Společnost to vítá, protože během dalších 15-20 let si na to většina jedinců zvykne a při pracovním zařazení, jak se dnešnímu otroctví říká, už se vlastně ani tolik nediví a vesměs nekladou skoro žádný odpor. Lidé jsou zvyklí někomu patřit, bez odvolání, a bez naděje na osvobození. Je nejvyšší čas to zvrátit.

Vláda matek

Mateřská společnost skončila, když se lidské vědomí vyvinulo natolik, že si ženy byly schopné uvědomit jednak svou schopnost dát život, a jednak moc, kterou nad muži mají, a vyvodily z toho první důsledek.

Matriarchát je historicky první rozdělení lidstva podle toho, co komu narostlo mezi nohama, rozdělení na matky a syny. Už v matriarchátu nejsou dívky vůbec brány vážně. Nadřazením jednoho pohlaví vzniká válka pohlaví s přednastaveným vítězem, v tomto případě vítězkou.

Ne že by byl důvod něco přednastavovat – muži měli k ženským schopnostem mimořádný respekt až bázeň, v poslední fázi patriarchátu dokonce smrtelný strach. Bohyně je uctívána dál, ale už ne jako zdroj všeho živého, ale jako doklad ženské nadřazenosti, přestože obraz Bohyně vytvořili svou úctou všichni. Nastal matriarchát, vláda matek.

Do této doby bych zařadil vznik pojmů „vlastnictví“, „ženská řevnivost“ a „ženská hierarchie“. Vláda totiž znamená ovládání, a je jasné, že když jedna matka ovládala i cizí děti, postižená matka si to líbit určitě nenechala. Vyvinulo se pojetí vlastnických vztahů, ale i vlastnictví života, kdy matka si nárokuje své děti a jejich životy, ne snad kvůli výchově a mateřství, ale kvůli podpoře v jejích bojích. Dnes bych to nazval „dělat si patent na život“.

Už tenkrát se vyvinula další zvláštnost: co udělá matka, musí během chvilky napodobit všechny dcery, minimálně tedy celá hierarchická vrstva (a dominovým efektem vrstvy nižší). Všechny dcery musí beze zbytku převzít veškeré hodnoty svých matek, vzít je za své a žít podle nich.

Sám jsem si to pracovním pojmenoval jako modeling, matka rodu je svým dětem (a především dcerám) modelem, který je nutno co nejvíc napodobit, pokud dcera nechce být přizpůsobena násilím, obřezána nebo zavržena, potažmo zavražděna. Co je podstatné, to tehdy skončil vývoj lidského vědomí a začala zvrhlá hra na pány a hlavně paní tvorstva.

Samozřejmě se to s nástupem patriarchátu obrátilo proti ženám – právě této zvláštnosti, která absolutně popírá jedinečnost každé živé formy bylo zneužito, když v rozhodnou chvíli nejvyšší ženská autorita zradila ženy. Jak? Prostě se podřídila mužům s vědomím, že všechny se zachovají jako ona. Ta žena zaprodala všechno, co kdy ženy měly. A všechny dnešní ženské autority dělají totéž!

Zdaleka nejhorší důsledky přineslo ženské vlastnictví života mužům. Pojem vlastnictví života platil až do té míry, že při oplodnění nebo třeba i jen tak po sexu byl muž „rituálně“ vykastrován nebo i zabit, mnohdy ještě v ženě. A teď proč?

Rituály praví, že aby jeho síla vešla do ženy, potažmo do plodu. Zkušenosti praví, že pro jistotu, aby muže, kterého jsem si vybrala já, nedostala ještě nějaká jiná a neměla stejně silné potomstvo. A Plejádáné praví, že také kvůli obhájení patentu na život.. ale k tomu se teprve dostaneme.

Ženy tak degradovaly lidskou rasu na úroveň členovců, až na to, že členovci nechovají své samce coby plemenné býky, a samička si nemůže vybírat, jestli samečka sežere nebo ušetří. Pavouci jsou přece jenom lidštější než ženy. Dodnes..

Paní tvorstva

Je jasné, že uctívání mateřství samo o sobě nevyvýší ženy nad muže, ale matku nad všechny. Každá žena se v průběhu mateřství stávala bohyní (nověji též královnou). Tím se však z mateřství, původně tak přirozené součásti života stává něco nepřirozeného, jakoby nadstandart.

Pokud něco vychýlíte z rovnováhy, je jedno na kterou stranu, vždycky bude potřeba kompenzace. Čím výš ženy vynášely mateřství, tím menší cenu měla žena sama o sobě, tím větší frustraci pociťovaly ženy ze své vlastní existence, a tím větší znevážení pak přinesl patriarchát. Hlavním problémem tím pádem ovšem není patriarchát.

Vyvyšování mateřství až do dnešní odporně zmrzačené podoby má za následek vyvyšování LIDSKÉHO ŽIVOTA až do dnešní odporně zmrzačené podoby. Mateřství totiž, jestli jste si ještě nevšimli, znamená nový život. Jaké je mateřství, takový je život, jaký je pohled na mateřství, takový je pohled i na život.

Na nejhorší věci na světě, na patriarchálním heslu „Člověk – pán tvorstva“ tak mají svým vyvyšováním mateřství docela velký podíl i ženy.. dnes už možná ne zásadní, ale zakládající určitě.

Háček je v tom, že samotná podstata vyvýšení, tedy mateřství je časově omezená, a ženino božství na základě schopnosti dát život by mělo narozením dítěte končit. To je problém. Kralování je příjemné, zato starání o dítě, když kralování skončilo může představovat dost nepříjemnou zátěž.

V této době se začalo objevovat zahazování dětí, a odtud byl již jen krůček k jejich třídění a k následnému zacházení s nimi podle nějakého klíče. Časem bylo nutno rozšířit pojem délky mateřství o období kojení, protože lidské společnosti pro samé kralování hrozilo vyhynutí.

Ženy se prostě příjemných pocitů spojených s vyvyšováním nechtěly vzdát, proto nakonec povýšily schopnost vytvořit nový život nad zbytek lidství. Když se pak za dramatických pokusů s úplným odstavením mužů přišlo na to, že k mateřství je zapotřebí muže a pohlavního styku, byli muži na mnoha místech obviněni, že ženám při pohlavních stycích ukradli část schopnosti stvořit dítě.

Byly konány příšerné rituály ve snaze ženám tuto část vrátit – mužům byly při koitu uřezávány penisy, varlata nebo obojí, a když to nepomáhalo, byli mužové zabíjeni – rituálně obětováni, v okamžiku orgasmu, většinou ještě v ženě. To všechno se samozřejmě dělo ve jménu Bohyně, která dává život všemu a všem.

A toto v sobě ženy nosí, všechny. Kdekoliv se stalo, že se ženy ujaly moci, vždycky došlo na nože a s noži na rituály starší než celý patriarchát, a všechny muže, kteří nestihli utéct to stálo pohlaví nebo život. To ukazuje docela zřetelně, kde se vzal syndrom vraždících pánů tvorstva, kteří si neumí vážít života.

Muži mají své destrukční dokazování moci nad životem od žen a především od matek. Protože však už pár tisíc let tu máme patriarchát, který se ženami nepočítá, nelze používat pojem paní tvorstva, ale to neznamená, že se ženy nebudou předhánět, která bude mít důležitějšího muže, protože od toho odvisí její pozice v ženské hierarchii, v tom nejstupidnějším a nejvražednějším matriarchálním přežitku.

To ženy neumí být spokojené, dokud nejsou jednoznačně královnou, a to v očích všech lidí na celém světě. To je snad jediný globální prvek, kterého si ženy vůbec všimly, jinak každá vidí jen ten svůj píseček a své žabomyší třenice v ženské hierarchii.

Tento prvek je ono pověstné čekání na prince, který svým zájmem o tuto konkrétní princeznu potvrdí její vyjimečnost a ona bude tou nejdůležitější krávkou v království.

Mateřský výběr

Proto se ženy můžou přetrhnout, aby nějak ovlivnily přirozený výběr mužů. Sem patří svádění, snaha být „sexy“, snaha za každou cenu upoutat všechny důležité lidi a upozornit je na svoji vyjimečnost a být jimi vyzvednuta do pozice, kde ji nikdo nebude moct ovládat. Ve skutečnosti je to ovšem jen a jenom snaha uniknout matce a jejímu otročení.

Všechny ženy, kterým se to kdy podařilo, vždycky strašně plakaly, protože mateřská výchova s touto situací přímo počítá, dokonce je tím směrem přímo směřována a dcery jsou tak obšancované, že tou královnou se stane matka a nikdy ne dcera. To však už v pohádkách nebývá, proto to ženy nevidí a slepě si znovu a znovu nabíhají a matky (tchyně) si libují a rochní se v jejich životech.

Úsloví „projít výběrem“ znáte všichni. A proč nikomu nedochází, co to znamená? Znamená to ženskou řevnivost na té nejšilenější a nejstupidnější úrovni, kdy si ženy myslí, že když dostanou tamtoho muže, budou stejně důležité jako ta, co ho už dostala, a zaslepené touhou být ta nejdůležitější a nejmocnější kráva v dějinách vůbec nevnímají, že každý vztah je jedinečný a každý může dostat jen to, co sám vložil.

Žádná žena nemůže dostat to, co vložila jiná žena, ale nejenom proto, že ta jiná žena už to dávno vyžrala. Ženy si mohou myslet, že doženou milence k rozvodu a nové svatbě a zmocní se všeho, co po jeho ženě zůstane, ale ve skutečnosti se zmocní pouze neživých statků, budou je muset znovu oživit svou vlastní energií a stanou se tak jejich otrokyní.

Krom toho se budou prát s prokletím, které za sebou každá vyhnaná či odmítnutá žena zanechává, a přijdou tak o mnohonásobek toho, co získaly. Budou otročit neživým, studeným a prokletým statkům. To je po matčině výchově zlomí úplně a tím tu celou výchovu naplní. A to nejhorší: nebude jim to v tu chvíli už ani vadit, protože.. proč že jim to nebude vadit?

Protože matka s nimi bude moc a moc spokojená, protože to ona, jediná ze všech zúčastněných, slavně „vyhrála“. Dceruška jí vybojovala vyšší místo v ženské hierarchii, to zaprvé. Zadruhé, dcera za to zaplatila svým vlastním životem a konečně matce dokázala svou oddanost.. udělala všechno pro to, aby byla „její hodnou dceruškou“. Pak už zbývá jen jedno..

Zařetí se dceruška konečně stala opravdovým otrokem, takže už se vůči matce nikdy nezmuže na nějaký odpor, naopak bude za svou matičkou chodit žebrať o rady, co se statky, co s mužem, co s dětmi.. a o to šlo. Matka získala absolutní kontrolu nad vším, co se v dceřině rodině bude a nebude dít.

Proto je s dceruškou spokojená. Výchovou je přitom dáno, že pokud je matka spokojená, je všechno v pořádku. To dceru uklábá, a než se naděje, nemá ani muže, ani statky, ani děti. Všechno ovládá její matka a jejím prostřednictvím stát. Většinu žen to časem dojde a začnou své rodině dělat peklo.

Když to přeložím, dcera za to štěstí být „maminčinou hodnou holčičkou“ zaplatila svým životem, svou rodinou, a doživotním otroctvím všech zúčastněných, a to celé její matka přijala jako své království, a to celé království z té jisté části postoupila patriarchálnímu systému jako své dílo, jako doklad, že ona má v patriarchátu své opodstatnění. Dcera to časem zjistí a protože se nedokáže vzepřít matce, ukájí se na své rodině a chystá stejnou zradu svým vnoučatům.

I celá ta naše slavná demokracie byla lidem povolena jen proto, že se matky přizpůsobily, nesnaží se překopat patriarchální systém, ukájí se ovládáním svých mužů a dětí jako za matriarchátu, jen to dělají přesně v tom „správném“ rozmezí, aby nikdo nepřekážel globálnímu zotročování lidstva.

Přirozený výběr byl v patriarchátu opět znásilněn a přepsán výběrem mateřským, což znamená, že tu opravdu máme čistý matriarchát, s pouhými několika prvky navíc.. a to ještě jsou ty prvky jen vnější, a ženy je respektují jen navenek.. pro-forma. A kolikrát ani to ne.

Vývoj sexuality

Za účelem znásilnění přirozeného výběru byla znásilněna lidská sexualita. Sexualita je životní síla. Všechno, co tvoříte svou životní silou nese její náboj, sexuální náboj. Takové výtvořiny mají obrovskou životaschopnost a ovlivňují vše okolo, tedy tvoří si zrcadlo.

To se netýká jen dětí, resp. vše co vytvoříte jsou vaše děti. Budiž zde připomenuto, že se všichni snažíte svými výtvořinami žít, že je za tím účelem zotročujete a nárokuje jako své vlastnictví (aby se jimi nemohl žít někdo jiný), a tím se, karmicky vzato, udržujete v otroctví i sami.

Řada z vás to cítí a tvoří raději bez použití sexuality, protože jejich životní síla pak zotročena není a mohou tvořit alespoň něco, ale to jsou spíš výjimky. Většina z vás se snaží krmít vším, na co dosáhne. Je to parazitismus a váš parazitismus umožňuje dalším lidem (a jejich prostřednictvím mnohým vesmírným civilizacím) parazitovat na vás.

Parazitování znamená wampyrismus. Přesný způsob vysávání ostatních a především vlastních dětí je dán vašim přístupem k sexualitě a k sexu jako takovému, protože ten k těm dětem vede, tento přístup měl u vás určitý vývoj a váš parazitismus tím pádem také. K vašemu sexování se proto vyplatí něco málo říct.

V matriarchátu byl sex největší ženskou zábavou. Žena je schopná nabídnout se způsobem, že všichni muži okolo spolu začnou soupeřit o její klín. To je první odměna, jednak v ten moment všechny ty muže dokonale ovládá, a jednak veškerá energie z toho soupeření jde směrem k ní. Tou energií se žena krmí.

Dál jsou dvě možnosti. Buď jeden z mužů vyhraje, čímž pádem ostatní utrou a jejich energii opět vyžere žena, nebo se na ní vystřídají a ona ji dostane „tím jiným způsobem“.

Ten jiný způsob je o tom, že muž při ejakulaci uvolní nesmírné množství energie, je to obrovský energetický výboj, který dokáže v ženě vyprovokovat početí dítěte. Muž sleduje svou energií své spermie a umožňuje jim dosáhnout cíle. Tu energii už většina mužů nikdy nedostane.

Spermie velice rychle umírají, a jejich životní energie jde na posílení té nejrychlejší a napomáhá záměru oplodnění. Pokud se oplodnění nekoná, vyžere žena i veškerou energii spermií, pokud se oplodnění koná, ženě to nevadí, protože pak už žije „svým“ dítětem. Nikde není „jiný stav“ tak jiný než u lidí.

Sperma je navíc esencí muže, takže ženy se doslova a do písmene krmí svými souložníky. Spousta žen si to tak trochu uvědomuje a souloží jako zběsilé a s kýmkoliv, kdo jim na to skočí. Vybírají si ovšem ty nejdůležitější a nejsilnější muže, protože o to silnější pak budou samy, nebo si to aspoň myslí.

(Matky to ovšem ví, všechny, a všechny svým dětem strašně závidí sexuální výměnu, a snaží se jim to překazit. U mužů to není nic jednoduchého, ale syndrom ženských bolestí hlavy známe všichni, a ty bolesti ženám způsobují jejich matky svým „vzpomínáním“. Ještě se k tomu dostaneme.)

To je důvod, proč jsou ženy obecně silnější než muži. Proto ženy v matriarchátu nepouštěly muže do společnosti, protože by muži mohli přijít na to, jaká hra se s nimi hraje a ženy by mohly o vládu přijít.

Věznění sexuality

Sexualita v matriarchátu dospěla k pojetí, které nahrává ženám k ovládnutí mužů. Proto právě patriarchální kněží trvali na tom, že sex je špatný, protože sexem žena jednak získává na síle, a jednak s každým dalším výstřikem získává další a další klíče ke svému muži a časem je schopná jej zcela ovládat.

Proto také přelhávali patriarchální kněží ženám porozumění jejich tělům, protože když žena uvěří, že nemá žádnou kontrolu nad svým početím, klepe se, kdy zase bude těhotná, a i když vyžere energii svého muže, nemá z ní nic, protože těmi očekávanými nakrmí mužského boha, a pokud přeci jen počne (jakože když tomu věří, jednou do roka prostě počne), bude sice žít svým dítětem, ale jen do té míry, kterou jí systém dovolí.

Strašné zneužívání života, které ženy mají jako „to správné“ se tak obrátilo proti ženám, a protože se ženy svého přístupu nehodlají vzdát, jsou zcela bezmocné proti vládě patriarchů. A jelikož nejpozději s porodem prvního dítěte zcela ovládnou i svého muže, bude bezmocný i ten muž. A systém si chrochtá..

Při zakládání těchto praktik patriarchové zcela jistě vycházeli ze zvyků matriarchátu – konkrétně ze zvyku matek souložit se svými syny, kteří jim byli z celé populace nejmilejší, a které měly v exklusivním vlastnictví, protože všechny děti patřily své matce, potažmo matce rodu.

Tento zvyk ovšem znepřehledňuje otcovství, na kterém má být patriarchát jakože založen, navíc rodina, kde souloží každý s každým není ovladatelná, takže zavedení mýtu o „špatnosti“ incestu bylo tenkrát nutností. Vidíte, a dnes je to pomalu etická norma, podléhající svědomí. Ještěže už víme, že dnešní pojem svědomí nemá s opravdovým svědomím nic společného.

Zoufalství matky, která se bez výčitek svědomí nemůže dotknout svého dospívajícího syna, zoufalství otce, který se nemůže dotknout své dospívající dcery, stejně jako zoufalství dospívajících sourozenců, kteří se nemohou dotknout navzájem, zoufalství syna, který se nemůže dotknout matky a zoufalství dcery, která se nemůže dotknout otce, to všechno znamená, že rodina = vězení.

Příčinu svého zoufalství však nevidíte v církvi, která vám ho způsobila, ale v tom, koho se nemůžete dotknout. Proto v rodinách panuje strašlivé napětí, napětí potlačené, uvězněné sexuality. Sexualita je však životní síla, uvězněte ji, a uvězníte život.

Jedním z mnoha důsledků je to, že dívky, když si hledají partnera, najdou si obdobu svého otce a tomu se pak za celou tu výchovu krutě pomstí. Dělalí na něj to, co na jejich otce dělala jejich matka. Vrcholem pomsty bývá odchod k dalšímu „otci“, kdy ten stávající bude už jen zdrojem příjmů.

Chlapci si zase najdou obdobu matky s tím, že se jí pomstí za příkoří, které jim způsobila matka, ovšem už s porodem prvního dítěte se žena změní v matku, pod jejíž „mateřský“ vliv se záhy dostává i manžel jako „dítě, které už by mělo mít rozum“, a které je neustále potřeba vychovávat a držet zkrátka.

To je další velká část té ženské pomsty.. muž má místo ženy další matku. A nejpozději od toho okamžiku, jak jsme si už ukázali, nad jejich vztahem a celou rodinou přebírá absolutní vládu tchyně, protože tím už má v rukou úplně vše. Řídí válku pohlaví, krmí se výsledky a umožňuje systému otročit „její“ rodinu.

Jenže tím to nekončí. Dalším důvodem bylo samozřejmě to, jak nepřekonatelný vliv získávaly matky na své syny, když s nimi souložily, a pochopitelně i na své manžele. Tohle se patriarchům už vůbec nelíbilo – takové muže nešlo dost dobře ovládat. Proto mýtus o škodlivosti incestu podpořili naprosto brutálním mýtem o Adamovi a Evě, a ženy tak úplně vyřadili ze společnosti.

Tahle církevní direktiva má na svědomí úplně zničené mezilidské vztahy v naší nelidské společnosti, v níž už od matriarchátu úplně chybí ženství a mužství se ještě ani nenašlo, je tu jenom zrudně zvrhlé mateřství a ukřivděné, pomstychtivé a kruté zatvrzelé otcovství. A dětství?

Hřích zrození

Na začátku jsme si ozřejmili, že děti jsou mláďata jako každá jiná, a že kdyby lidská společnost žila v pravdě, stačilo by nechat je vyrůst, protože děti dělají jen to co vidí. Jenomže tady se žije ve lžích, a když děti něco napodobí, ukazuje se holá pravda, která pánům a paním tvorstva není snesitelná.

V kapitole o Indigových dětech jsme navíc poukázali na to, jak se s dětskou pravdivostí vyrovnávaly matky v matriarchátu, a teď přišel čas podívat se na způsob, jakým způsobem to celé podchytil patriarchát.

U samého kořene růstu je v patriarchální společnosti idea hříchu zrození. Tím že jste se narodili, tím je dokonán těžký, vlastně smrtelný hřích rodičů. Jenže, zatímco otec tím byl z pohledu systému postaven na roveň bohu-otci (pravda, symbolicky) a je z něj vlastně patriarchální hrdina, který se pro dítě obětoval (doslova vypravil do pekla), žena nadále zůstává v hanbě a v nikdy nekončícím souboji se svým vlastním pohlavím, kteréžto je v patriarchátu dílem

samotného ďábla (to je to peklo).

Co se týká dítěte, dítě se zrodilo z hříchu a jako takové je vlastně dílem ďábla. Proto je během života vystaveno znásilnění – je vytrženo z tzv. rodiny a vsazeno do lůna církve. Říkáme tomu křest. Křest ovšem už dlouho není jediným způsobem, jak dítě z rodiny vytrhnout, přijetí do jeslí a škol má stejný účinek. Čemu si myslíte, že slouží direktiva povinné školní docházky?

Copak rodiče necítí, že jim dítě přestalo patřit? No, muži vůbec, a ženy sice většinou ano, ale.. argument nároku církve na dítě je zhruba ten, že čím dřív bude dítě zasvěceno bohu, jako nejvyššímu patriarchovi, tím dříve se octne v bezpečí před ďáblem, kterého v rodině symbolizuje matčino pohlaví.

Vycházelo se přitom z toho, že církev má přísně homosexuální strukturu, takže je vlastně jisté, že do církve ďábel nemůže. Je to o tom, že křestem se dítě dostane do bezpečí, a za to nenadále štěstí, že je za tak směšnou cenu z dosahu ďábla, se od dítěte předpokládá doživotní vděčnost a podporování církve. Jinými slovy, propadli jste patriarchům.

Mimochodem, máte-li pocit, že to není jen tak nějaký hnus, máte naprostou pravdu. Jde o skutečnou, nefalšovanou černou magii. A máte-li pocit, že tuto magii odněkud znáte, máte také pravdu: je to podobný obřad a stejný účinek, jako když si potomky zabírají matky.

Křtem dnes neprochází úplně všichni lidé, i když je s podivem, kolik lidí do kostelů nechodí a náboženství neuznávají a přesto dítě ke křtu odnesou a zaprodají církvi a jejímu zruďnému mužskému bohu. Nicméně nedělají to všichni, což systému nevádí, protože tutéž službu mu dnes splní školy a zaměstnání, plus nejrůznější příběhy, popmusic atd., tedy vše, co vás dokáže postavit proti někomu jinému a umožnit tak vaše ovládnutí třetí stranou. Móda prostě.

A vy jste tak moc hodní, že to s patetickou poslušností umožňujete, dáváte své děti na „sporty“, posíláte je na soutěže a zápasy a chválíte je za to, jak postupně ztrácí lidskost, když někoho „porazí“. Podílíte se tak na jejich ubíjení a zotročování a chystáte sobě i jim karmu, která nejde dost dobře ani popsat.

Kontrola porodnosti

Celé to znamená, že jste se nechali postavit proti svým dětem a vedete proti nim válku. Tím pádem jsou u vás tři pohlaví, každé bojuje neustále proti každému, až na momenty, kdy se dočasně spolčují dvě pohlaví proti třetímu a pak se mezi sebou rvou o „vítězství“.

Oproti situaci v matriarchátu jsou tentokrát ve hře i otcové a neustále se snaží, aby se s nimi ve válce pohlaví počítalo. Mužům však patriarchové úplně odebrali emoce. Muži jsou proto jednoduší, nemají žádný pojem já, který by znamenal něco opravdu osobního. Všechno, co se vůči nim děje vztahují téměř vždycky vůči celé hierarchii, která je – v jejich pohledu – zcela průhledná.

Z toho je zřejmé, že pohled mužů něco postrádá.. je tomu tak proto, že i když mužská hierarchie slouží proti mužům, oni to nevidí a nebrání jim to tedy mít pocit, že toto je „to jejich“. To je mimochodem důkaz, že patriarchát není dílem normálních mužů, ti jsou toho všeho jen nástrojem.

Stejný problém se svou hierarchií mají ale i ženy.. mají dojem, že je to „to jejich“, a úplně stejně na to doplácí jako muži na to své. Vlastně ještě mnohem hůř. Z pohledu systému má žena nárok na jediné uznání, jímž je uznání otce, tedy jejího manžela.. to buď přijde, nebo ne, ale pro systém tím ženská otázka končí. Pro nás samozřejmě ne.. pro nás tím ženská otázka naopak začíná.

Kdysi, při zakládání současné podoby patriarchátu kněží přišli a řekli si: když zařídíme, aby žena byla po vůli mužovi, kdykoliv si muž zamane, a když ženám nakecáme, že nemohou ovládat své tělo, protože děti patří bohu-otci, který je podle libosti dává a zase bere, bude z každého páru cca patnáct dětí. Nelze doufat, že všechny dorostou, takže počítejme co pár, to 8-10 dalších otroků (pardon, poddaných).

Jak víte, kněží vyhráli. I dnes si sice ženy myslí, že o svých tělech vědí všechno nejlépe (protože jsem přece ženská, tak to vědět musím, ne?), ale to jsou na strašlivém omylu. Dnes o svých tělech a o sexu víte právě jen to, co vám vědět dovolili, a můžete si domyslet, jak málo z toho je pravda. A co hůř, dopad některých kněžských výmyslů je tak strašný, že pravdu nebudete ani chtít vidět..

Tak předně o otěhotnění nerozhoduje mužský bůh, ale žena. Je to žena, kdo zcela řídí své tělo.. nikdo jiný. Žena však může dovolit, aby to řídil někdo jiný.. když jí někdo dostatečně důrazně domluví.. například když si od kněží, ale většinou spíš od matky nechá namluvit, že to dělá nějaký bůh.

Ženám by velice pomohlo si uvědomit, že početí neřídí patriarchální bůh, ale ony.. vždyť je to proboha jejich tělo. Ani kdyby se do vajíčka draly všechny spermie z celého světa, nedokázaly by ho oplodnit, pokud by to žena neměla v úmyslu. K průniku do vajíčka spermie používá menstruační krev, a ta se chová výlučně podle ženina očekávání, podle ženiny vůle.

Proto když chtěli patriarchální kněží kontrolovat porodnost, museli nejprve ovládnout tato očekávání, museli ovládnout ženinu vůli. To se podařilo, a dodnes většina matek své dcery vede k slepému, automatickému očekávání dítěte tak vehementně, že opravdu většina nechráněných souloží končí početím.. tedy, ne kněží, ale matky to zařizují.

Kněží vám všechny ty omezující věci říkali hlavně proto, abyste si nemohli sami kontrolovat porodnost a nepřestali náhodou dělat patriarchátu děti. (Dnes v tom jejich nástupci pokračují, i když hlavně proto, abyste si nepřestali kupovat antikoncepci, protože to je pro ně prima byznys.) A můžete stokrát ženě říkat, že početí závisí na ní, ona stejně věří matčinu slovu natolik, že bez antikoncepce prostě počne.

Jsem zvědav, jak tuto zákeřnost budou katoličtí kněží napravovat, když ta lež už žije vlastním životem jako oficiální mateřské naučení, jimiž se zabíjí čas a svobodná vůle v ženské hierarchii, a když se jí chytli i „světští“ doktoři, kteří to ženám stejně oficiálně cpou z druhé strany.

Ženská otázka

Ženská hierarchie je však ještě nenápadnější než ledovec – na povrchu jsou sotva náznaky a trocha té revnivosti.. všechno ostatní je pod vodou (a voda symbolizuje emoce) a hlavně pod neproniknutelnou, pečlivě tabuizovanou maskou mateřství.

A nejde jen o to, že ženy věří víc matčiným slovům než vlastnímu tělu. Jde také o to, že k početí či nepočetí je nutné přijmout zodpovědnost za své chování, jednání, smýšlení atd., plus zodpovědnost za početí dítěte. A to je dnes pro většinu žen zcela neznámá věc.

Ženy dnes myslí: „Chci dítě, tak si ho udělám.“, nebo „Matka chce vnouče, tak jí ho udělám.“ a v duchu toho bohužel i jednají. Ženy už několik tisíc let nemyslí: „Ó, kontaktovala mě duše, přeje si tu zrodit a požádala mne o tělo. Ó, dušičko, děkuji ti za důvěru. Jenže co já? Jsem skutečně teď, v tuto chvíli připravena přijmout dítě?“

Přitom kdyby takto ženy myslely, zodpovědnost, případně i samovolná antikoncepce by přišly samy, čistě jen jako důsledek tohoto rozhodnutí. Odpověď pak totiž bude znít buď „Ano, jsem připravena přijmout dítě“, nebo „Ne, v tuto chvíli nejsem připravena přijmout dítě. Nezlob se, dušičko, zvol si jiné rodiče nebo přijď později“.

A právě tato odpověď je rozhodnutí, v jehož důsledku se nastaví funkce ženského těla, buď na mateřství, nebo na svobodné sexování. Takhle jednoduché (= božské) to ve skutečnosti je.

Žena rozhoduje i o pohlaví dítěte. Duše, která si přeje se vtělit kontaktuje sice oba rodiče, ale všechno ohledně fyzického těla se řeší mezi duší a matkou. Esence muže v sobě nese úplně jiné věci.. sperma vůči vajíčku je jako cd s programem vůči počítači.

Proč tedy ženy věří, že jsou vydány na milost a nemilost patriarchálnímu bohu, který jim to dítě v jejich vlastním těle buď spáchá a nebo ne? A jak je možné, že tomu věří ještě i dnes, a to i ty, které si dávají tu práci nevěřit v boha?

Proč ženy věří, že nad svým tělem, nad sexem a novým životem nemají žádnou kontrolu? A proč se vzdaly zodpovědnosti za svůj sexuální život, když ta zodpovědnost by jim právě tuto (a nejen tuto) suverenitu okamžitě vrátila? Čtete dobře: okamžitě se vám vrátí suverenita, když převezmete zpátky zodpovědnost za svůj život.

K vyřešení ženské otázky v patriarchátu tedy musíme položit otázku: „Proč se ženy tak rychle a tak snadno zbavily zodpovědnosti za svůj život?“ Kdo dodnes přesvědčuje ženy, jednu každou ženu, že na svůj pohlavní život a případnou plodnost nemá žádný vliv? Kdo takhle zpracuje jednu každou dívku ještě dříve, než ji tím začnou krmit patriarchální „doktoři“?

Nová genealogie

Ženám přitom patriarchové nemohli odebrat emoce, i když bylo jasné, že se prostřednictvím emocí dostanou občas do srdce a poznají tak nejen pravdu, ale i cestu, kudy z patriarchátu ven. Emoce jsou pravda o tom, co se děje, a v srdci člověk nalezne soucit, který ho dovede až k lásce.. mimo veškeré ovládání. Ženy se již dávno mohly patriarchům vyvléknout..

..toto riziko však patriarchové museli podstoupit, protože ženy zbavené emocí by nebyly schopné ani ochotné starat se patriarchům o děti. Emoce jim prostě musely být ponechány, byla však přijata drastická opatření – byl schválen a vyhlášen příběh o Adamovi a Evě, který tvrdí, že za lidskou bídu může Eva a její, tedy ženské pokolení.

Příběh byl zaveden tři tisíce let po rozpadu matriarchátu, jednalo se tedy o strašlivou ránu pod pás. Dokonce o dvojitou. Součástí příběhu je totiž genealogie odvozená od Adama.. genealogie, která je samozřejmě načisto vylhaná, a která je výsměchem ženám a především mateřství..

Hlavním cílem této genealogie bylo vnutit lidem představu, že lidstvo existuje pouhých pět tisíc let, že žádný matriarchát nikdy neexistoval, a že jako lidé se počítají jen otcové. Docílilo se jím dojmu, že lidstvo stvořil jakýsi mužský bůh v homosexuálním koordinátu se synem a s duchem svatým, a že žena je jen jakýsi mužův přívěšek, pro život naprosto nepodstatný, a co víc, svou zvědavostí smrtelně nebezpečný.

Tohle je naprostý skandál.. ne ovšem od mužů jako takových, jak se ženy rády domnívají, ale od tehdejších gayů, kteří tuto formu patriarchátu ustanovili. Je ale pravdou, že muži se toho chytli a často tím argumentují.. nebo spíš ospravedlňují své chování vůči ženám, kdykoliv to jednání přestane být lidské.

Tehdejší kněží tímto příběhem zaprvé vymazali z paměti lidí všechny vzpomínky na vládu matek a hlavně na to, že

ženy nejsou slabé (!), a zadruhé zavedli oficiální předsudek, který až dodnes brání mužům přijímat ženské názory, protože ty prý jsou nebezpečné. Ženy si pak stěžují na mužskou ješitnost, a on je to pravěký, všúpený strach.. jako ostatně všechny naše problémy.

Zároveň se do všech domácností dostala nedůvěra k partnerce, totiž k manželce, která umožnila nebyvalou kontrolu všeho, co se v domácnostech děje. Bylo odměňováno sousedské špiclování. A co lidé? Nejenže přestali držet při sobě, ale naopak začali používat udání – i falešná – k vyřizování osobních účtů

Opět až dodneška lidé slídí kolem sousedů a šťárají, co by na ně našli. Stavíte čím dál vyšší zdi, vynalézáte čím dál dokonalejší zámky a bezpečnější dveře, a namlouváte si, že kvůli zlodějům. Pche! Sousedi, a strach z jejich slídivých pohledů, to je pravý důvod vašeho uzavírání se.

Ve skutečnosti sousedi jsou to, čemu obvykle říkáte Velký bratr, proto děti jsou to, co je nutno zpacifikovat tak, aby se od nich nikdo nic nedozvěděl. Tohle všechno pohání rodiče, když budují dítěti bezpečný „dětský“ svět. Bezpečný ano, ale ne pro to dítě..

Globální křivda.

„dětský svět má být přehledný, ovladatelný a bezpečný jen pro rodiče, nikoli pro dítě, má dát dospělým naprostou, 1-touch kontrolu nad dítětem.. má udržet děti ve zmatku a v pocitu, že si musí svého rodiče hlídat, a že bez něj nemohou nic – mluvit s cizími, napít se, čůrat.. nic!

Když svému dítěti dobře vymyslíte dětský svět, hlídá se vám samo. V tom jste mistři, a uniká vám, že to, v čem vás chovají vaše vlády je také jen jistá forma dětského světa.. nachystaného pro pány tvorstva, kteří jsou natolik zázračnými dětmi, že nemají potřebu poznat pravdu a dospět.

Dítě však není náhodným výronem semene, jak vám patriarchové kdysi vnutili. Nikdy to tak nebylo. Pokud tak své dítě berete, jste vrazi.. svým přístupem úplně zabijete jeho kontakt s nadvědomím (a postupně i s podvědomím), až z nádhery Člověka zbude právě jen fyzické tělo bez vlastní vůle, citu a myšlení. Dítě totiž váš přístup odkouká, a bude se tak chovat samo k sobě.

Tu pravou vůli, vytříbený cit, a správné myšlení pak vašim dětem dodá uniformované, všeničící školství. Budou jednotně cítit, jednotně myslet, jednotně se podřídí cizí vůli. Zapadnou do armády otroků. Samostatné myšlení žen je stejně nežádoucí pro systém jako pro matky, a právě tak nemohou matky ani patriarchové dopustit vlastní emoce u mužů. Ani systém, ani matky nechťejí, aby do jejich manipulace někdo viděl.

* * *

A na závěr této kapitoly bychom se vás chtěli zeptat: myslíte si, že o tom všem vaši vládci neví? Že vaši skuteční vládci neví, co vám zatajují a čeho tím chtějí dosáhnout?

Vášim vládcům dnes stačí přeprogramovat určité množství žen, aby rodily pouze muže (nebo v druhém případě ženy, potažmo hermafrodity), a bude tu nové, všeho schopné, nicméně zcela poslušné – ovladatelné lidstvo. Techniku už na to mají, vyzkoušenou a funkční.

Počítá se přitom s tím, že všichni ostatní časem vlastně vymřou, protože vaše těla se v průběhu několika generací živených sterilním jídlem stanou dokonale sterilními a nebudete schopní mít děti – až na ty vybrané jedince, kteří jsou průběžně vybírání prostřednictvím sociálních sítí.

Ti jedinci budou dále přizpůsobeni – vy tomu říkáte „motivování“ slíbenými „výhodami“.. s tím už se samozřejmě začalo, a zkušenosti praví zcela jednoznačně, že jedinci zaslepeni nalhanou důležitostí vůbec nevidí, čeho se účastní a co způsobují a jdou vašim vládcům absolutně na ruku.

Příčinou však nejsou ani oni ani ti vládci, příčinou je vaše tupost a vaše ješitnost.. všechny historické křivdy neustále vyhrocujete ad absurdum, násobíte je válkou pohlaví a umožňujete vašim vládcům vytvoření křivdy globální. Řítíte se k totální zkáze.. ke zkáze sebe, ostatních i celé Země..

..je to to, co opravdu chcete?

OBĚŤ MATEŘSTVÍ

Matka uchopila kluzké novorozeně do náručí. Držela tiché dítě před sebou a dívala se mu přímo do lesklých očí a řekla: „Musíš vědět, že tě milujeme a budeme ti na tvé cestě oporou. Mluvím z místa za svými očima, z místa mé Věčnosti, k místu za tvými očima.“

Přitiskla své rty na malé rtíky a vyslala myšlenku: Směšuji svůj dech s dechem veškerého žití, aby vstoupilo do tvého těla. Nikdy nejsi sama, jsi spojena se vším od Božské Jednoty. Když jemně stírala porodní zbytky z očí a nosu dítěte, řekla: „Dnes budeš spát na hrobech našich předků a jednoho dne po nich budeš kráčet. Potrava, kterou budeš jíst, vyrostla z kostí a krve prarodičů našich prarodičů.“ Pak, když pohlédla na genitálie svého

dítěte, pomyslela si: Duchu Věčnosti, vstupuješ do vztahu dcera – matka. Vážím si tvého rozhodnutí přijít skrze mne.

Marlo Morgan, Poselství z věčnosti

Tento citát ukazuje, jak k mateřství přistupují ženy civilizací, které jsme vyvraždili, protože toho věděli o životě mnohem víc, než my, páni tvorstva, a nechtěli si to nechat vzít. Jejich rituál vítání nového života nám může dát tolik potřebné srovnání.

Která matka dnes ví, že dítě má duši? A která ví, že dítě má i ducha, který přichází z věčnosti? A která dnešní matka se podle toho chová? Která matka umí s dítětem mluvit tak, že jí hned po porodu beze zbytku rozumí? Která matka bere dítě jako svébytnou bytost a ne jako svůj výhradní majetek? Která se neukájí vědomím, že konečně „má něco vlastního“ a nedokazuje si to jeho neustálým, úplně nesmyslným tyranizováním?

A tyto otázky zase ukazují, proč je celý Neviditelný svět především rozbořením mateřských ovládacích dramát. To neznamená, že by se to netýkalo otců, je to právě naopak. A úplně nejvíce se to týká dětí, a tím pádem vždycky i celé následující generace.

Ideální matka

Pojem ideální matky v naší společnosti není možné zcela naplnit, protože společnost od matek přímo vyžaduje, aby za lidi, kterým dají tělo, nesly také odpovědnost, a to co nejdéle to půjde. Důvod je jednoduchý: společnosti se tak vytváří armáda otroků, aniž by pro to musela cokoli udělat, ba naopak vzhledem k cenám potřeb pro kojence na tom společnost ještě vydělá.

Zaslepené matky v tom nevidí tento podraz, naopak v tom spatřují zdánlivě ideální příležitost zavrtat se „svému dítěti“ hlouběji do jeho bytosti a důkladněji mu vštípit svou nepostradatelnost, ten největší mor celého lidstva všech dob.

V závislosti na lidských zákonech, které se snaží ideální mateřství co nejvíce ztížit, ne-li přímo znemožnit, je nutno formulaci ideální matky nepatrně upravit a asi i dovysvětlit (okecat).

Ideální matka je ta, která podstoupí tzv. oběť mateřství a dá novému člověku tělo, aniž by za to cokoli očekávala nebo snad dokonce vyžadovala, která nejpozději v sedmi letech věku přestane jakkoliv ovlivňovat a stavět se mezi člověka a jeho zkušenosti, a nejpozději v 18 letech (v závislosti na legislativě) jej vystrčí z domu.

Tohle je jediná definice mateřství, která u výrazu „dát tělo“ naplňuje význam slova „dát“. Jak vzdálený je tento ideál v naší realitě, kde „dát“ tělo znamená získat doživotní servilitu „dítěte“ (služebníčka) k rodiči (otrokáři, prvnímu z dlouhé řady pánů). Výraz „dát tělo“ většina matek bere prostě jako svého druhu investici, která se má mnohonásobně vrátit. Jí.

Automaticky se počítá s tím, že tělo, které od takové matky dostanete, jí bude neustále k dispozici. Jí, ne vám, vy to máte jen zařídít. Proto matky mluví o své oběti a o zpětné vděčnosti, která se přece rozumí sama sebou. Sice, kdyby se vděčnost rozuměla sama sebou, nemusela by ji žádná matka vyžadovat a vlastně by nikdy nebylo nutno o ní vůbec mluvit, ale to byste po matce chtěli logiku, kterou má zakázanou a vůbec i její matka se bez ní celý život obešla.

Dovolíme si tvrdit, že žádná matka od svých potomků skutečnou vděčnost nikdy nezažila.. nejen proto, že vyžadovaná vděčnost je nonsens, neuskutečnitelná věc, ale také proto, že matkám stejně nejde o vděčnost, ale o energii, o vaši životní sílu, kterou jim za to, že vám daly tělo (i když ony říkají, že vám daly život), musíte doživotně splácet.

A někdy i víceživotně (kletba „Ty jsi mé dítě a já jsem tvá matka, navždy, navěkyvěkův, enter.. totiž, amen“), než se zakletému potomku podaří osvobodit. Výraz oběť mateřství tím ovšem získává úplně jiný rozměr.

Neznáme žádnou matku, které by se povedlo ideálu dosáhnout, ovšem známe matky, které se o to snaží, a některé tuto snahu vysvětlily i potomkům a ti s nimi na tom spolupracují. A není to ani tak těžké, vzdor tomu, že sousedé, učitelé a všichni ostatní zástupci patriarchátu se tomu – a někdy i dost nepříjemně – podivují.

Matky rodičů

Ten úplně hlavní vtíp je v tom dát potomku takový příklad, aby ho nebylo nutno vychovávat. Nejde o to aby byla matka hned dokonalá (taky jak byste to chtěli v téhle společnosti asi dokázat, že?), jde o to, aby si hleděla sebe a svého vývoje a tím dala ten nejlepší příklad.

To neznamená, že se bude před dítětem přetvařovat, to znamená, že na sobě bude pracovat tak, aby taková opravdu byla. A jelikož dítě po ní všechno zopakuje, dostane od něj matka to nejčennější, co může člověk od člověka dostat – zcela pravdivou, a navíc zcela bezelstnou zpětnou vazbu. Dostane pravdu o sobě, a tím i příležitost se sama se sebou vypořádat.

První zásadní potíže může být v tom, že pravda matky je v tom dítěti propletena s pravdou otce, a to ať je ten otec ještě s rodinou, nebo už ho matka (spíš tchyně) vyhnala. A jde o to, že dítě pravdivě zobrazuje jak to, co matka nechce

vidět na na sobě, tak i to, co nechce vidět na otci. Jen velmi málo matek se přes to dokáže dostat a vzít si z toho to potřebné pro svůj vývoj.

Druhá, zásadní potíž je v tom, že ta matka mívá také matku, no, babičku, která to dítě pravděpodobně nenechá, aby si bralo příklad samo, ze své vlastní matky, a znásilní (i když ona by tomu řekla „vychová“) ho aspoň sama. Dceru pak pomluví, že neumí ani vychovat dítě, a co by dělala, kdyby ji, babičku, neměla.

Potíž by mohla vzniknout i s otcem, jelikož pořád ještě není moc otců, kteří by chtěli uznat skutečnou ženskou svéprávnost, dětskou svéprávnost, a možnost samostatné existence rodiny, nezávislé na systému, možnost svépomoci uvnitř rodiny a společného vývojového progresu..

..až na to, že většina matek otce k dětem prostě nepustí, takže otcové nemají ani šanci to aspoň zkusit.

Takže sice je občas řeč o rodičích, ale jedná se téměř výlučně o matky, nejchamtivější stvoření ve vesmíru. Neexistuje v tomto vesmíru oběť mateřství, která je ve skutečnosti zabráním potomků a jejich celých životů pro sebe a jen a jen pro sebe.. a pro babičku a prababičku, samozřejmě.

Jenže i otcové mívají své matky.. stejně chamtivé, stejně nadřžené na „vnoučátka“, a stejně žádostivé mladé krve, totiž krve, energie, o kterou jsou ochotné se drát až za hrob, tím spíše, že jde zároveň i o to, která z tchyní bude výš v ženské hierarchii.

Obě tchyně však při těchto soubojích naráží na jistý rozpor, který mají všechny ženy v podvědomí. Ten rozpor si tu rozebereme, protože ohledně matek často mluvíme o zrůdnosti, a tady bude poznat, proč. A také je na něm dobře vidět všechno, co se tu snažíme říct.

Matriarchát je o tom, že děti patří matce se vším všudy, a i s matkou patří zase její matce, a to všechno patří bez jakékoliv výjimky matce rodu. Tohle mají všechny ženy jako správné po celou dobu matriarchátu, a i po celou dobu patriarchátu. Patriarchát je ale o tom, že děti patří bohu, jehož zástupcem v rodině je muž.

Jinými slovy děti patří otcům, a to platívalo až do té míry, že po svatbě se nevěsta automaticky stěhovala k ženichovi domů, to jest k jeho rodičům. Tím se matkám dost zamotaly okruhy působností, a byly tvrdě nabourány tisíce let zažité matriarchální hierarchické hodnoty.

Matka syna byla najednou výše než matka dcery.

Válka tchyní

Budiž zde ocitováno, jak to dopadalo.. obzvlášť doporučujeme využít příležitosti a ozřejmit si, co ženy vydávají za ženskou soudržnost, jak funguje tzv. ženské porozumění a celková schopnost soucitu:

Žena nebyla v žádném období svého života nezávislá, ježto byla nejprve poddána svému otci a pak svému muži. Zároveň však mohla stará žena nabýti téměř despotické moci ve své domácnosti; její synové a jejich ženy žili s ní všichni pod jednou střechou a její snachy jí zcela podléhaly. Až do dnešního dne není v Číně neznámou věcí, že mladé vdané ženy jsou doháněny k sebevraždě pronásledováním svých tchyní, a co dosud platí v Číně, bylo všeobecným zjevem v celé kulturní Evropě a Asii až do nedávna.

Bertrand Russel, Manželství a mravnost

Takže pronásledování až k sebevraždě. Z pohledu matriarchálních rodů jde o ničení soupeřky přímo na jejích dcerách, tedy na základních hodnotách. To pronásledování znamená jedovaté řeči, arogantní chování a degradaci na služku beze mzdy, to směrem k nevěstě, a pak pomluvy a hanobení směrem ven.

To vyplodí ponížení soupeřky, které se to pak konečně může dávat pořádně sežrat, a soupeřka, pokud nechce v očích ostatních klesnout opravdu hodně hluboko, musí dceru veřejně napomínat a zostudit ji i sama. A protože pomlouvání jen tak neustane, musí se nakonec od dcery veřejně distancovat, a nechat ji tak jiné matce rodu úplně napospas.

Žena tím propadne tchyni, a protože hned jako dalšího proti ní tchyně pošle svého syna, volí sebevraždu a zadělává si na šílené problémy v dalších inkarnacích. To tchyni nevadí, protože tchyně uznávaným ženským způsobem vyhrála nad jinou ženskou a nic jiného ji nezajímá a nikdy nezajímalo..

..sečteno a podtrženo, v patriarchátu tedy bývalo běžné, že matka syna si vybrala soupeřku, poručila synovi její dceru, a pak je obě zlikvidovala, bez ohledu na život syna, na život jeho rodiny, dětí..

..v posledních sto letech se ale ženám podařilo tuto věc zvrtnout, podařilo se jim prosadit, že i v patriarchátu patří děti matce, tím pádem přestalo být pravidlem, že mladí žijí u jeho rodičů, a válka tchyní nabrala na zajímavosti. A na zrůdnosti. A na těch nejčernějších praktikách.

Tchyněmi se ještě budeme mnoho zabývat, protože lidské matky neumí a ani nechtějí upustit od matriarchálních praktik neboli od vládnutí jejich dětem a jejich dětem a všemu, co ty děti kdy vytvoří nebo získají, a jejich tlak na děti i celé okolí je to nejhorší, co se v této společnosti děje.

Místo aby podstoupily oběť mateřství a nechaly děti žít, vytvořily šílenou egregoru, svého druhu instituci mateřství,

a té přináší oběti. Vytvořily mateřské náboženství založené na zastínění Matky Země, tvrdí, že ne Země, ale ony vám dávají život, i když ve skutečnosti vám ho jen propůjčují, a to ještě jen ve chvílích, kdy po vás něco chtějí.

Je jasné, že za to nemohou, ale právě tak je jasné, že s tím nic nedělají, naopak, jsou na svou zrůdnost ještě pyšné. Jakou si tím chystají karmu se nedá ve vašem jazyce ani vyslovit. A bohužel i vám..

Model matky

Matriarchální přežitky nám evidentně odhalují, co se dělo v matriarchátu, a ukazují, kde mají dnešní patriarchální zvěrstva své kořeny. Jak se to ale mohlo takovou dobu uchovat? Je to vůbec možné?

Abyste tomu rozuměli, musíme si trochu přiblížit jeden takový aspekt dívčí výchovy.

Co totiž pro matku znamená dcera? Už od prvopočátku matriarchátu, v němž se synové vůbec nepočítali, je dcera pokračováním matčina rodu. Dcery jsou základními stavebními prvky matriarchální společnosti. Jenže celý ten rod nevlastní matka, ale matka rodu, a všechno, tedy i jakákoliv dcera tedy přednostně patří jí.

Abyste chápali, co to znamená, je nutné vzít v úvahu, že ženská hierarchie není striktně daná, není v tom žádná stabilita, protože postavení ženy mezi ženami se odvíjí od jejich zásluh vůči matce rodu a tedy od toho, kolik uznání se jí od autority dostane.

To mj. znamená, že pro matku je dcera potenciální konkurencí, a nezpracovaná dcera vyloženě hrozbou. Proto jsou dívky už od malička nuceny dělat všechno tak, jak to dělá matka. Od toho, jak dokonale dokáže dcera napodobit matku se odvíjí dceřino postavení v rodu, a dnes už všeobecně mezi ženami.

Tohoto si dobře všimněte, protože z tohoto pojetí života dodnes vychází celá vaše civilizace.. z toho, co nazýváte módou, a z toho, co pracovně nazýváme ženskou hierarchií. Ve zbytku této kapitoly si toho ukážeme základy a několik důsledků, a ve zbytku dílu o matkách z toho budeme neustále vycházet.

Pro tyto účely zde uvedeme několik základních věcí, jak jsme je naznačili v „Růstu člověka“: Matka rodu byla za matriarchátu modelem, který bylo nutno co nejvíce napodobit, pokud dívka nechtěla být přizpůsobena násilím nebo zavržena. Móda je tím pádem závazným mateřským kodexem, podle kterého se mají řídit všechny ženy, které přísluší k té které matce (potažmo k matce rodu).

Móda tedy znamená, že ženy mají svého vlastního boha. Ženský bůh se jmenuje vkus (především ten matčin), a každá žena se klepe, aby se s ním nedostala do konfliktu. Proto ženy poslouchají módu, to je prostředník mezi ženou a jejím vkusem. Vkus každého, kdo něco takového má, je neustále manipulován.

Víru ve vkus do lidí vtlučují matky. Proč si myslíte, že vás matky asi učí, že vkus je pro vás dobrý? Vkus je přijímač signálů módy. Móda je ženská hierarchie, a víra ve vkus je způsob, jakým se matky uchytily i v systému otců a dokazují sobě a ostatním, že tu mají nějaké slovo.

Dokazují svou existenci a svou individualitu, a dokazují ji mnoha způsoby, z nichž ty viditelné jsou oblečení a chování podle daného modelu. Zjednodušeně řečeno, model určuje oblečení a oblečení určuje chování, a je vaší největší lží, že jde o individualitu, protože jediné, co tímto vůbec můžete dokazovat, je vaše příslušnost k někomu nebo k něčemu, a samozřejmě především příslušnost k vaší matce, k vašemu rodu.

Dokazujete svou příslušnost k její značce, k jejímu horcruxu. A co je horcrux..? Že?

Vaše dnešní móda je základním způsobem kontroly obyvatelstva: dává několika lidem naprostou kontrolu nad chováním celé populace. Těch několik lidí ovládá prostřednictvím módy absolutně všechny matky, a tedy automaticky i jejich dcery. Většinu přímo, a těch pár vyjímek, které zůstávají mimo módu je ovládáno nepřímou – nejsou brány v potaz.

Ženské autority

Mužů se tohle všechno dotýká svinstvem zvaným „vkus“ – každá žena ví přesně, co máte mít na sobě, jak se máte „správně“ chovat tam i onde, s kým se máte bavit a jak, s kým ne, a čeho si za žádnou cenu nesmíte všimnout.. a jak to taková žena ví?

Cílem zrození je získat určité zážitky a proměnit je ve zkušenosti. Proto se duše vtěluje, v každém vtělení má duše v plánu získat nějaké konkrétní zážitky. A jak taková žena ví, čeho chcete právě dosáhnout, jaký chcete vytvořit zážitek a jakou zkušenost chcete získat?

Neví nic, že? Ale to jí nebrání vnucovat vám, jak se máte chovat, co máte uctívat, jaká slova používat, co při tom cítit atd. A proč to ženy dělají? Protože ženy chtějí mít jistotu, a chtějí ji získat tím, že ovládnou někoho druhého. Takže vám nutí speciální chování, mluvení, způsob myšlení i jednání.

Tím získáte speciálně navržené zážitky, na základě těch zážitků vytvoříte jiné zkušenosti, ty zkušenosti vás udrží v jejím područí, a ona získá otroka, s otrokem jistě zvrácené sebepotvrzení a tu konečnou jistotu: „Jsem dobrá! Musím být dobrá, když mám vlastního otroka! A teď, co mi můj otrok zařídí?“

Proto ženy neustále vychovávají jak děti, tak i své manžele, a tak i všechny lidi, na které jakkoliv dosáhnou, a pokud by to šlo, tak i duchy, démony, čerty, anděle.. neexistuje forma života, před níž by se žena zastavila, a kterou by se nepokusila zotročit, protože čím víc otroků a čím mocnější ti otroci jsou, tím větší jistota.

Ve vašem patriarchátu se to může jevit tak, že vlastnit muže je nutnost, protože za ženu někdo musí zodpovídat. Není způsob, jakým by žena mohla existovat samostatně, protože systém s ní samostatně nepočítá. Žena je oficiálním mýtem zařazena jako přívěšek muže.. napřed otec, pak manžel, eventuálně syn.

Jelikož ani manžel ani syn není nic jistého a ženy si je navzájem kradou, nemá žena v patriarchátu nejen žádné opodstatnění, nemá ani žádnou existenční jistotu. Oficiálně vzato, proto se dějí všechny ty černomagické praktiky.. celý systém ženám neustále oznamuje, že vlastně neexistují, a ženy se všemi dostupnými prostředky snaží ubezpečit o opaku.

Až na to, že celý systém ženského boha, módy a odvíjejícího hierarchizování si ženy přinesly z matriarchátu, včetně šílených bojů o lepší umístění v té hierarchii.. a co to lepší umístění znamená? Lepší je ta, která toho víc ovládá, tedy toho víc zotročí. Ta pak je tzv. ženskou autoritou.

Každá žena se dodnes snaží být autoritou co nejvíce lidem, a neustále pro to dělá všechno, co zmůže.. to je výsledek vaší mateřské výchovy, a je to regulérní posedlost, důsledek zaprodání dcer astrálními larvám a jejich prostřednictvím obrovské egregeře ženského boha. A co je to ta egregora?

Egregora je obecně sdružení tří a více duší kolem nějakého záměru. Vaše výchova obnáší přelhání vašeho ducha a tím i odříznutí duše od původního záměru. Přelhání ducha je magickými způsoby spojeno se zaprodáním vaší duše a s vyžíráním životní energie vašeho fyzického, ducha i duše zbaveného těla.

Proto říkáme, že po výchově jste zombie, pohyblivé, bez odporu otročící pohyblivé mrtvolky.

Ženská hierarchie

A je to matka, kdo vás učí, že není jedno, co máte na sobě, je to matka, kdo vás učí, že mít na sobě něco neschváleného znamená ostudu, to matka vám na vás plete bič, kterým se budete držet v ženském područí.

Totíž ženském, mateřském.. ovšem, celou tu slavnou mateřskou módu už dávno řídí patriarchové, prostřednictvím nastrčených ženských autorit, ale jak si toho měly ženy všimnout, když každá vidí jen ten svůj model, který musí co nejvíce napodobit, aby byla ... něco?

Dodnes matky vtuloukají dcerám to, co pracovně nazýváme ženskou soudržností, což znamená absolutní, primární příslušnost k ženskému bohu a ženské hierarchii, která se odvíjí od toho, jak dokonale napodobí dcera matku, a samozřejmě od toho, kolik matce poskytne obětí.. a jejím prostřednictvím ženskému bohu.

A dcery, donucené rezignovat na svou přirozenost a jít v matčiných stopách opravdu s patetickou poslušností věří v ženskou soudržnost a v to, že by je žádná žena nikdy nezahladila, a nějak si nejspíš nevšimly, že jejich vzory, mateřské modely módy přešly pod správu patriarchů.. že proběhla ženská zrada.

Je to celé hrozný podraz, ale ještě hroznější je reakce žen – nepředstavitelně tupá a odevzdaná: copak ženy nikdy nepřijdou na to, že kopírují podvržený a zabíjející příklad?!

Asi ne, jsou zřejmě příliš hrdé na „svůj“ vkus.. který jim však neodkázala matka, jak se možná domnívají, ale který jim prostřednictvím módy => matky => výchovy implantovali patriarchové. Důsledek je ovšem stejný: ukradená duše a cizí život.. to je to, co ženy od matek celé ty věky dostávají.. a nejen ženy..

..a jak matky, tak patriarchové si lebedí. A lze se za těchto okolností divit, že se ženy snaží získat jistotu? Lze se divit, že když žena takto propadne matce, kterou má pod pohružkou těch nejstrašnějších trestů zakázáno jakkoliv zpochybnit, že se tu jistotu nesnaží získat osvobozením, ale ovládnutím dalších lidí?

To znamená, že veškeré to válčení všech proti všem i po celou dobu patriarchátu zařizují prostě matky, nikdo jiný. Kdo jiný by to také mohl dokázat, když – jak jsme si již ukázali – žádný patriarcha nedokáže přizpůsobit ženu, jelikož každý patriarcha má zatřesené emoce a je díky tomu slabý jako pápří?

To matky svým šíleným, totálně destruktivním a celoživotním „vychováváním“ všeho okolo zařizují veškeré neshody, nedorozumění a sváry, protože jim to umožňuje vše okolo sebe ovládat neboli zotročit, a na tom otročení parazitovat neboli žít z výsledků, tedy si zařizovat matriarchát.

Patriarchát to celé využil, a jediné, co vůbec bylo potřeba ke globálnímu ovládnutí lidstva, stačilo zastrašit matky hrozbou hněvu mužského boha a podchytit tak výsledky jejich výchovy. A matky se toho chytly, protože jim to umožnilo ještě víc a pevněji spoutat své potomky, a dál se řevnily se o to, která toho spoutá víc.

Většina matek používá veškeré dostupné prostředky k posunům v ženské hierarchii, zotročuje si za tím účelem celé své příbuzenstvo, nelze se divit, že všechno co bylo vynalezeno bylo zatím především zneužíváno. Ženská autorita je pak jednoznačně žena, která stihla zneužít nejvíce lidí.

Mateřské náboženství

Ženský bůh, mateřské modely a od nich odvíjené postavení žen v ženské hierarchii, to vše znamená, že ženy mají svou vlastní církev. To, co tu matky provozují je tím pádem náboženství, móda znamená boží či spíše bohyní vůli a vkus je tím správným způsobem, jak na to vše reagovat.

Vkus je ženské svědomí, a je to ve vývoji lidstva první falešné svědomí, to jest, patriarchát nedokázal nic zrušit, jen přidal svědomí druhé. A nejen svědomí.. celý život máte spoután dvojími řetězi, dvěma nesmiřitelnými náboženstvími, která se o vás neustále rvou.

Vy to sice vnímáte, ale místo abyste zakročili a zjednali si nápravu, raději následujete jejich příklad a rvete se mezi sebou, a to pokládáte za vrchol lidství a na základě toho se považujete za vrchol evoluce a za pány tvorstva. Pak si čtete naše texty a připadáte si zhanobeně, místo abyste zajásali, že konečně víte, kudy ne.

Vzhledem k tomu, že matriarchát byl u vás první, a vzhledem k tomu, že dodnes jsou u vás mateřská výchova a mateřský jazyk právoplatnými termíny i po celé období patriarchátu, není velice co řešit:

Mateřská církev a veškeré její hodnoty a božstva jsou u vás primární a vnitřní, a zbytek je pouhou snahou udržet vás v nějakých mezích. Svědomí, výchova i jazyk, všechno máte dvojí, přičemž různá pohlaví vyznávají to nebo ono, a přičemž všichni reagujete na všechno.

Mateřství je nejhorší náboženství na světě. Zotročilo nejvíce lidí – vlastně všechny, a bylo a je vzorem pro všechna náboženství další. Veškerá mužská náboženství u vás vycházejí z toho, že děti se rodí „špatně“ a je nutné je vychovat, protože děti nejsou otroci a bez výchovy mezi vás nemohou zapadnout.

Tentýž přístup měly matky vašeho matriarchátu, to jest, kde to vaši patriarchové asi tak odkoukali?

A každé náboženství je i obchod. Mateřství obchod je. Já ti dám děti, pro to tvoje otcovství, a ty se o mě budeš starat. Navždy. Mateřské náboženství je obchod s dětmi. Stejný jako za matriarchátu, jen s tím nepatrným rozdílem, že oficiálně vaše matky neodevzdávají děti ženskému bohu.

A neoficiálně..?!

Neoficiálně jste ženskému bohu zaprodáni už od okamžiku početí, a v každém okamžiku vašeho života všechny ženy okolo vás neustále pracují na tom, abyste se mu jen tak nevyvlékli, abyste ho patřičně uctívali, krmili svou životní energií a přinášeli mu dostatek obětí..

..samozřejmě, to vše cestou přes matku, její matku, kamarádky, přítelkyně, autority a tetu Sally, jste-li žena, a přes matku, její matku, manželku, tchyni, milenku, šéfovou a čím dál častěji i přes dceru, jste-li muž.

Uvědomte si, že zaprodání ženskému bohu se nevyklučuje se zaprodáním bohu mužskému. Nevyklučuje. Obojí se naopak doplňuje.. patriarchální ovládání lidí staví na mateřské výchově, která vás ženskému bohu zaprodává, a teprve ovládnutím mateřským, vnitřním je umožněno ovládnutí vnější, tzv. otcovské.

A každý váš bůh, každé vaše náboženství potřebuje oběti. A tady to začíná být opravdu zajímavé. Teď se ukáže, od koho se vaši patriarchové naučili obětnímu systému.

Mateřské oběti

Základ je v tom, že žena je v pořádku, když je s ní spokojená její matka, potažmo jiná autorita, a to ať dělá cokoli, tedy ať svého postavení dosáhne jakýmkoli způsobem. Krom toho, že by vám to mělo něco připomínat, co to znamená?

Znamená to zaprvé, že pokud je žena v pořádku a vyskytne se jakýkoliv zádrhel, je chyba v ostatních.. musí být, když je matka spokojená. Z tohoto mimochodem vychází celá ta vaše slavná ženská logika. Pokud se vyskytne zádrhel a někdo ženu u matky zpochybní, je třeba matku nějak přesvědčit, to jest sesbírat tolik argumentů, proč právě ona je v pořádku a tak dlouho je omílat, dokud matka nepovolí.

Zadruhé, i když je třeba matka spokojená, dost často se najde někdo, s kým je nebo by mohla být spokojenější. To znamená, že jí matka okamžitě začne něco předhazovat, vyčítat a vydírat, zkrátka strašně týrat, proto je potřeba mít neustále po ruce dost argumentů, neustále se zavděčovat a lézt matce do análu..

..a zatřetí to také znamená.. no, pokud je za účelem uspokojení matičky vše dovoleno, co to může znamenat? Znamená to hledání hnid na ostatních, sbírání cizích prohřešků, absolutní kontrolu všeho, co se kde děje, aby ženě neuniklo nic, čím by mohla k uspokojení matičky použít. A když se nic neděje a arzenálu se ženě nedostává..? No, pokud je vše povoleno..

..proč si něco nevymyslet, něco nevyspekulovat, něco nepřevrátit, proč nepoukázat na to, že pokud tamta udělala něco dobrého, je za tím jistě špatný úmysl, protože přeci už udělala tamto a taky ono.. většina dívek veškeré tyto praktiky bezchybně zvládá už ve třech letech. Však se podívejte, co se u vás děje v jeslích.

Čestné jednání, pravda, opravdovost, koho to zajímá? Matku určitě ne, tu zajímá jen vlastní pozice v ženské hierarchii, to jest 1. nenapadnutelnost jí a její rodiny, protože by se mohla mezi ženskými propadnout níže, a 2.

jakýkoliv způsob, kterým by se mohla dostat výš. Právě za tímto účelem je vše povoleno.

Móda, klepy atd., to jsou zbraně ženského šilenství, které ovládlo svět. Bulvár je také jen nástrojem ženského shánění důkazů, že ta či ona není až tak dobrá, jak by se třeba někomu zdálo, a to až do absurdní podoby jevu paparazziů. Co je takový paparazzi proti nespokojené ženě?

Do bojů ženské hierarchie jsou zapojováni muži, při ženském dokazování, která je lepší, krásnější nebo mocnější nebo cokoliv vznikají války, padají hlavy i celé národy, takže nejde jen tak o nějaké ženské záležitosti, jak jsou často odbýváni zvědaví muži. Proč se u vás říká „za vším hledej ženu“?

Každé ženě je úplně jedno, jaký je její muž, jaké má problémy nebo radosti. Pro ženu je důležité jen to, co pro ni ten muž udělá, protože to je to, čím se nejpozději další den pochlubí své přítelkyni a co dá sežrat svým nepřítelkyním, neboli čím si upevní a pokud možno zvýší svou pozici v ženské hierarchii.

Totéž, co takto očekávají matky od dcer očekávají ženy od svých mužů, milenců, ctitelů, od svých rodin, příbuzných, od dětí, jejich dětí, zkrátka ode všech dostupných bytostí. To je právě ten přístup, který mají ženy vyhrazený pro všechno živé: vy něco děláte, a ona z toho žije.

A jejím prostřednictvím její matka, a celkovým mateřským prostřednictvím ženský bůh. To jsou jeho oběti.

Konečná oběť

Vaše vztahy nemají s lidstvím nic společného. A není to proto, že muži nerozumí ženám. To samozřejmě nerozumí, ale ne proto, že by nechtěli. Muži ženám nesmí rozumět, protože by mohli přijít na to, jaká hra se s nimi hraje a ženy by mohly přijít o otroky. A kde by pak braly jistotu?

Vaše vztahy nemají s lidstvím nic společného, protože muži nejsou bráni jako partneři, ale jako něco, co má ženě zajistit dobré místo v ženské hierarchii. Zplodit a zajistit děti, přiměřené bydlení atd. A jakkoliv je dnes už dost žen, které neberou tyto boje až tak moc vážně, pojetí muže je u nich úplně stejné.

Ženám je opravdu jedno, jaký jejich muž je, co ho zajímá a co by chtěl žít.. na mužích jim nejsou lhostejné jen věci, které by jim maminka či autorita nepochválila, a na těch pak bazírují. Totéž se týká dětí, jen trochu jinak, a totéž se týká všeho živého, na co žena dosáhne.

A pak už je jen jedna situace, na kterou chceme upozornit.. ta, která přesně ukazuje, odkud to vše vychází.. totiž, všimli jste si, že muž může být i spartakiádním vrahem, když se mu podaří nakukat ženě, že ty vraždy spáchal kvůli ní?

A došlo vám, co to znamená?

Vždyť tím se žena nemůže pochlubit mezi ostatními ženami? Tak co v tom je?

Je v tom ženský bůh, který právě získal několik obětí?

Je v tom příklad její matky, která ji naučila, že vše je povoleno?

Je v tom wampyrismus mateřské výchovy, která neustále vysává jak děti, tak i manžela, a všechny okolo nutí, aby na ni vzpomínali, kdekoli jsou, věnovali jí tím pozornost a pro jistotu nosili domů „dárky“ neboli důkazy, že opravdu mysleli jen a jen na ni?

* * *

Nu, víte už toho dost na to, abyste si dokázali odpovědět sami. Snad jen pro případ, že by to nějaká žena chtěla opět svést na patriarchát a na muže a na to, jak hrozně pod tou mužskou nadvládou ženy trpí..:

My to vidíme tak, že přes hrůzy mateřské výchovy, přes zákaz emocí, přes hrůzné pojetí samotného vašeho patriarchátu, muži ani zdaleka nedokázali svým otcovstvím a přístupem k ženám zhanobit Boha Otce tak jako ženy zhanobily Bohyni Matku svým mateřstvím a přístupem k mužům.

Mužům, kteří by si v tuto chvíli chtěli poklepat na rameno a říct si, že přece jen nejsou tak špatní jako například jejich ženy, máme potřebu připomenout, že reinkarnace je holý fakt, všichni jste na Zemi byli mnohokrát, a to jak v mužských, tak i v ženských tělech.

Vše, co jsme tu popsali je váš společný výtvar. Všichni řešíte stejné problémy a všichni k tomu nutně potřebujete informace.. muži ženské, a ženy mužské. Ženy se však o informace nedokázaly podělit, protože přece ženy jsou tu proto, aby se ostatní dělili o všechno s nimi, proto to činíme za ně.

A je v tom háček: pokud se o nic nepodělíte, může se stát, že se ostatní nebudou dělit s vámi, a i kdyby se někdo podělil, nedokázete to přijmout. Vlastně, vždyť ženy jsou zásadně v pořádku, ať dělají cokoliv, tak co že by jako měly přijímat a proč? Nu, to už je vaše volba..

Jisté je, že dokud ženy chápou oběť mateřství tak, že se snaží všechno živé včetně vlastních dětí a manželů obětovat zrůdné egregeře ženského boha, hrozí vám všem, že ten váš ženský bůh brzy dostane svou poslední, konečnou oběť, vaši Zemi.

A není snad vaše Země vaší nejbližší instancí Bohyně Matky, odvěkého symbolu vašeho mateřství? Už to chápete?

ŽENSKÁ MAGIE

Ženy jsou pod strašným, neustávajícím tlakem. Totiž, pod strašným tlakem jsou všichni lidé, ale ženy nepoměrně víc vydrží.. je docela zřejmé, že většina mužů už dnes vůbec nestíhá a v podstatě se jen vezou.

A sláva mužům, kteří si to uvědomují a chovají se podle toho.. to jest, snaží se ženě pomáhat, a když toho nejsou schopní, tak aspoň nepřekážet. Bohužel, pomáhat i nepřekážet jsou termíny dost kontroverzní: většině žen nestačí mít čistou domácnost, ony musí mít pocit, že by je za jejich domácnost pochválila i jejich matka (nebo by aspoň neměla co vytknout).

Pak jsou teprve spokojené, proto ani za normálních okolností není dost dobře možné pomoci ženě s úklidem, protože ženy si úklidem „značkují“ své teritorium, a to je to, co od jejich úklidu ta jejich matka čeká, protože dcera v průběhu výchovy propadne matce, a cokoli dcera takto označí, patří v neviditelných světech bez odvolání matce.

Jako pavouk, který rozprostírá svou síť, ženy tahají energetická vlákna od předmětů, jichž se dotknou, a pak registrují všechno, co se mezi těmi vlákny děje, takže, když muž něco uklidí nebo se něčeho dotkne, žena to okamžitě ví a spěchá obnovit svůj dotek, svou kontrolu nad teritoriem.

Animistní postupy

A tak když žena zrovna uklízí, bere jakoukoliv mužskou pomoc jako přidělování práce, nebo také jako klacky pod nohy. Slovy překážení, jediná chyba je vlastně jen v tom, že žádná žena nedokáže muži vysvětlit, čím jí vlastně překáží, protože tyhle věci se mužům přece neříkají.

Kdekoli žena je, vždycky se zařizuje, neboli dělá značky: vytahuje svoje „dekorace“, což jsou předměty nasáklé její energií, a pokud žádné nemá (taky už se stalo), ohmatává všechno na co přijde. Když víte, o co jde, působí to celé dost legračně.. ovšem velmi nedoporučuji rozesmát se nahlas nebo nějak zjevně.

Většina žen totiž neví, o co jde, aspoň ne vědomě, a když už to aspoň tuší, tak to nazývají vytvářením domova, a tak jako tak to berou smrtelně vážně. K tomu je ovšem nutno podotknout, že vytváření „domova“ bylo to jediné, co bylo v uplynulých tisíciletích ženám povoleno vnášet do společnosti, skoro ve všech ostatních ohledech jako by tu vůbec nebyly, takže se jejich háklivosti v tomto směru nelze divit.

Samozřejmě, ženy, které ví o co jde a vědí, jak to vypadá, protože to vidí na ostatních, ty se tomu smějí samy.. chodí a značkují a můžou se potřhat smíchy, ale ty značky si prostě udělají. Jednak většina z nich nemůže jinak (ony by mohly, ale proč si dávat tu práci a riskovat strašlivé bolesti přerážení mateřské výchovy), a jednak, proč vlastně ne?

Zneužití těch značek je sice na denním pořádku, ale nikdo jim to neprokáže, to zaprvé, a zadruhé, ženy jsou zneužívány už samotným společenským zřízením, a také na ně nikdo nebere ohledy, počínaje vlastními matkami a výslednou společností konče, tak proč by si trochu neulevily..

..což se samozřejmě netýká žen, které takových věcí zneužívají vědomě. Ono to někdy nemusí být tak nevinné. Možná se vám stalo, že vás navštívila dáma, která jakoby mimochodem ohmatala několik předmětů a vy jste se ve svém vlastním bytě nemohli nějakou dobu pohnout nebo jste se záhadně dostali do jejího vlivu..? Woodoo praktiky všeobecně svazují lidi a dělají z nich otroky. Vědomě k tomu přispívá znamená vytvářet si karmu otroka. A samozřejmě se to netýká jen úklidu.

Vaření je o tom, kdo vám dává jídlo, kdo svými doteky a emocemi a myšlenkami označoval potraviny, které jíte, a kdo má tím pádem na vás vliv a svého druhu patent. Když si od ženy vezmete takto ošetřené jídlo, jste označováni a dokud je to jídlo ve vás, ona pozná, co s vámi je, jelikož živiny se dostávají do krve a krev je nositelkou vaší energie. Týká se to žen i mužů!

Ženin dotyk vašeho jídla se pak ve vás chová jako její senzor (horcrux?) vaší nálady a vůbec celého stavu. Stejně je to s tím, kdo na vás pere, žehlí, atd., přičemž nejhrůznější věci se samozřejmě dějí při sexu, resp. při té napodobenině, kterou jako „sex“ znáte.

A naopak to funguje samozřejmě také, žena vás prostřednictvím těchto značek ovládá, už tím, že si něco pomyslí. No a jelikož tyto věci ženy neustále zneužívají, jsou bezbranné proti tomu, když někdo zneužívá je.

Matička si vzpomene na dceru, říká si „Jak se asi má, copak asi dělá“, a dceru rozbolí hlava a není s ní žádná řeč, protože když matka takto vzpomíná, znamená to „Jak to, že se mi neozýváš?!“. Vydírání prostě.

Výsledná energetická síť je mnohaúrovňová a postihuje neskutečné množství aspektů „rodinného“ či „partnerského“ života. Vnímat tu síť vnímají všichni, a obvykle se označuje slovem domov, a přívlastky jako útulno, doma atd. Přitom jde jen o energetickou kontrolu území a všech členů „smečky“, tedy o druh woodoo.

Mateřské woodoo

Právě proto musí žena téměř všechno udělat sama, muži, výchovou zbavení pocitů nemají vůbec šanci přijít na to,

kdy a čím pomoci, kdy se mohou zapojit, a kdy je lépe nepřekážet. A v žádném případě opravdu pomoci nedokáží, i když se jich spousta snaží a netuší, že marně. A to ještě netuší, s čím, s jakou zrůdností se ve skutečnosti snaží té ženě pomoci.

Je to tím, že ženy vytváří domov. K vytváření domova použijí všechno, co dostanou, to znamená ať přinesete domů cokoli, všechno žena zužitkuje. Mužovi nezbude nic, a dětem také ne, všechno třímá žena. Co kdo dostane, závisí na tom, co komu žena milostivě poskytne, a to zase záleží na jejím, většinou soukromém bodování.

Soukromé u ženy znamená, že danou věc lze konzultovat s matkou nebo s přítelkyní, potažmo s kamarádkou nebo nějakou ženskou autoritou, ale zásadně nikdy s tím, koho se to týká. To je dané opět výchovou – ženy jsou vedeny v duchu toho, jak-na-něj, ne jak-s-ním.

Jen několik nejchytřejších si našlo kamaráda-důvěrníka, kterého se ptají na všechno, co jim na mužích není srozumitelné, a na základě jeho odpovědí se rozhodují samy za sebe a přesně pro to, čeho v tom vztahu chtějí dosáhnout. Bohužel, pro většinu žen je tento myšlenkový postup pořád ještě nedostupným luxusem, ne tak ještě jeho realizace.

Příkladem vzato, ve dvou na první pohled stejných situacích, ve stejné místnosti a se stejnými lidmi si jednou připadáte doma, a podruhé jako v pekle. Racionální mysl se ptá, v čem je rozdíl, proč dnes „ta paní“ nevytváří domov, ale peklo.

Racionální mysl totiž neví, že minule nechyběl jeden bod za ranní vynesení koše, a další dva za to, že ho nakonec musela vynést sama, protože měla přijít sousedka, tak aby ji nepomluvila.. Zdálo by se, že ženy bodují podle toho, nakolik ten „domov“ vytváří samy nebo jim v tom někdo pomáhá. Někdy..

..celou věc lze totiž obejít tím, že si nakloníte tchyni, potažmo manželčinu přítelkyni, protože pokud je tchyně v pohodě, je v pohodě i žena, body nebodý. Žena málokdy pátrá po příčinách svých nutkání a intuicí, ona jen ví, že ona je v pořádku a přizpůsobit se mají ostatní – kdopak ji asi vychovával? A jak?

Jiným příkladem, ženy říkají věci jako nešlap mi tady, teď mi sem nechoď, atd. To „mi“ je ale pro svobodného člověka velmi zarážející – mluví o společném majetku jako o své državě, kde se ostatní musí pohybovat a většinou i chovat podle jejich pravidel. Nejde teď o ta pravidla, ačkoliv ne vždy jsou ženina pravidla prospěšná.. spíš málokdy.. no, dobře, skoro nikdy..

Jde teď hlavně o to, že takto si žena nárokuje všechno, co oba dohromady vlastní, jako svoje. Že jde o teritorium společné a mužův dotyk tam má patřit také, to ženy opomíjí, vůbec to neberou v potaz, protože většina magických věcí se v ženách odehrává na úrovni, na níž se muži do společnosti nepočítají.

Ta úroveň je pozůstatkem matriarchálního postoje žen k mužům jako k nevědomému dobytku, který je nutno držet v nevědomosti, aby se náhodou neosvobodil, protože žádné zvíře nedokáže ženě posloužit lépe než dobře ovládaný muž.. a samozřejmě děti a jejich děti atd..

Málokterá žena si to dění dokáže uvědomit, dokud totéž nezpůsobí dětem a neuvidí to na nich, proto ačkoliv toto woodoo dělají všechny ženy, není to magie ženská, ale mateřská, ženy jsou v tom opět jen slepými a bezcitnými nástroji svých matek, podobně jako muži jsou stejně tupými nástroji systému.

Mateřské woodoo je hlavním matriarchálním přežitkem, a tedy i jedním z hlavních důvodů, proč se někdy v třetím tisíciletí trvání patriarchátu rozhoupalo několik desítek mužských homosexuálů k založení dnešní, ryze homosexuální společnosti. To mělo jisté zajímavé důsledky.

Živitelská role

Když byla před dvěma tisíci let živitelská role žen (a příslušných bohyní) nahrazena živitelskou rolí boha-otce, znamenalo to mimo jiné konec pout mezi člověkem a Zemí. Byla to poslední, definitivní rána pro ženskou hrdost, a jeden ze smrtelných úderů, který dostalo ženství jako životní princip. Sice jen v hlavách lidí, ale.. pokud lidé něco nemají v hlavách, nemají to ani v životě.

Byla zkrátka založena civilizace bez ženství. Důsledků jsou samozřejmě spousty, jeden horší než druhý, nicméně já je tady skoro všechny pominu a vytáhnu si jen některé, na první pohled velmi nenápadné. Ono totiž ta živitelská role znamenala mnohem víc než se jen starat o jídlo. Bylo to o tom účastnit se společnosti.. něco do ní vnášet.. a dokud bylo jasné, že dary Země jsou dary naší společné matky, a do naší společnosti to přinesly ženy, které někde v sobě každá tou naší společnou matkou jsou, a že tedy to co přinesly je plodem a vlastně důkazem spojení ženství Země se ženstvím našich žen, dokud tohle všechno bylo jasné, můžete si představit, že v takovém jídle bylo něco nadevše uspokojivého.. něco, co tam dnes rozhodně není.

Ženy jsou už mnoho tisíc let řízeny příkladem matky, báby, prachbáby atd. Umíte si představit ten obraz, kdy jedna generace žen tahá ze Země plody, které Země rodí, a tahá je s vědomím absolutního souznění matky s matkou, a druhá už tahá ze Země plody, které tam prý stvořil jakýsi cizí, mužský, a nepředstavitelně krutý bůh, a tahá je a nechápe vůbec nic, ani co je špatně, ale tahá je, protože už i její matka a bába a prachbába je tahala také a ona prostě neumí jinak než je

napodobovat, ať už dělaly cokoliv?

A chápete, že to, co má vnést do společnosti ženství a vyrovnat tak podíly žen a mužů, že to vnese jen patriarchální hnus, ze kterého se vám obrací žaludek? Že žena s tou pseudo-zeleninou získanou ze zneužití a odporně zneužití Země vám do polévky přidá zase a jenom „boží“ dopuštění?

Od sklizně jsou dnes kombajny, ovšem žalostný pohled vidíte v obchodech. Žena přijde do samoobsluhy, první co udělá, zamíří k zelenině.. stejně jako její matka, bába atd. Doma není to, to a to, co by mi na to řekla matka, kdyby to viděla, šup s tím do košíku, ještě že to má kolečka, tak, a co dál...

Žena prostě musí mít doma zeleninu, a pak teprve se uvidí, jestli a na co ji použije. Jenže.. dnes už to není zelenina. Dnes už jde o umělou hmotu. To však ženám nevadí, ženy jsou spokojené, protože kdyby přišla matka, nemůže jí nic vytknout.

Ono dlouhou dobu byly ženy jako ta babička, která stojí u mrakodrapu a dělá rukou ve vzduchu kolečka. Co dělá? Mele mák – budou šlejšky s mákem, to přece její máma vždycky o nešporách dělala. Babičce zmizel domek, sporák i spíž, pod nohama už má pár let asfalt, ale přes šlejšky nejede vlak.

Nějakou dobu to bylo takhle.. a pak dal někdo babičce do té ruky kliku, ať nám hezky pomáhá budovat patriarchát. A hle, příští generace žen nám ho vybudovala, protože dcery a vnučky neumí jít jinak než v bábiných šlápějích.. ani když samy sobě šlapou po krku.

A ženy dál točí neexistující kličkou, a říkají: „Ta maminka. Vždyť ona mi to říkala. Ona to všechno věděla. Tak měla nakonec pravdu.“ A ženy dál točí neexistující kličkou, a netuší, že matka, které tak hezky, svědomitě a vlastně způsobně daly za pravdu, je zradila, a prodala. Výchovou je zbavila všech možností, jak se bránit, a pak je nechala napospas patriarchům, přesně jak to po ní systém chtěl.

Určující vaření

Na co bych ještě chtěl u fyzické stravy upozornit, jsou woodoo praktiky při přípravě. Ženy se ztrátou živitelské role ztratily i část svého vlivu. Neměly do společnosti co přinést, aspoň ne oficiálně.. a takoví lidé se cítí být na obtíž, a snaží se nějak zavděčit.

Dlužno dodat, že to bylo ze strany patriarchů záměrné, protože potřebovali, aby jim ženy rodily a vůbec sloužily, a přitom aby se ani malíčkem nepletly do řízení života společnosti. Navíc, takhle se cítili muži po celé období matriarchátu, takže existoval navíc i záměr ženám to dát sežrat. No, co k tomu říct.. muži nikdy nebyli nijak zvlášť vynalézáví.

Ženám při podrobování nemohly být vzaty emoce, na rozdíl od mužů, což je jedna z věcí, kde mají a dodnes využívají svou převahu.. spíš zneužívají. Zkrátka, jídlo dělané s takovým a takovým pocitem, například „jak já se s tím dělám a oni to mizerové za pár minut sežerou, nevděčníci mrňavý“ bude mít onu nezaměnitelnou chuť „jako od maminky“ a vnutí vám s každým soustem jeden pocit viny a pocit, jak se ta vaše matka pro vás obětuje.

Podobně lze mentálně nadaným jídlem ovládat muže, aby po večeri neotravoval a nebo naopak, aby se překonal třeba v dotírání (když žena něco chce, tak aby jí to bylo slíbeno), vhodně zakletým jídlem lze položit rodinu na týden do postele nebo vlastně cokoliv si zamanete.

Ne že by se tohle nějak často používalo. Ale jedno kuchařské woodoo používají ženy na své děti neustále, a to woodoo se sdělením „Jsem tvá matka a ty mě potřebuješ, co bys byl beze mě!“. Používají to úspěšně i na muže, nakonec, vždyť muži od svých žen stejně chtějí hlavně ten maminkovský servis.

Proto, a jenom proto vás ženy neustále přesvědčují, abyste jedli, i když praskáte, proto zavedly jako konvenci „vžít si, abyste neurazili“, protože když si od nich vezmete, zpečetíte tím kouzlo, podepíšete její vliv na sebe. Prosím vás, kdo by měl radost, když někomu jinému chutná? A zvlášť v dnešním světě..?!

Vždyť je to absolutní nesmysl! Žena má radost, že vám chutná, protože jste jí teď zavázáni a byla tedy přijata jako vaše svého druhu autorita, ne proto, že vám chutná. Krom toho byla potvrzená její užitečnost a potřebnost, a to jako obvykle za použití násilí (emočního).

Součástí výcviku tibetských mnichů je zazdění do jeskyně a hladovění až na pokraj smrti. Hladovějící je sledován, a těsně před smrtí je mu podáno jedno jediné zrnko rýže. Adept tak dostane možnost ozkoušet si, jakým darem to zrnko doopravdy je.. znamená několik dnů života.

Představte si úctu, kterou takový mnich k jídlu získá, a srovnajte ji se svými třemi hromadami jídla, které každý den automaticky pozřete. Výsledný rozpor mají na svědomí ženy se svým pseudoživitelským vyvažováním.

Ženám nejde ani o chuť, ani o tu proklamovanou živitelskou roli.. už dávno ne. Ženám jde jen o to, získat a udržet na strážníky vliv, a toto nevědomé know-how se tzv. kuchyňským diktátem předává z matky na dceru.

Kuchyňský diktát

Ten diktát bývá něco otřesného.. matka dceři bere všechno z ruky, a lamentuje, jak strašně je ta holka neschopná, a jak musí všechno udělat sama. Všimněte si, jak přesně to sedí k tomu pocitu „jak já se s tím dělám a oni to mizerově za pár minut sežerou, nevděčníci mrňavý“. Kdyby matka dopustila, aby jí dcera nějak výrazněji pomohla, nemohla by to jídlo takto zaklínat.

Dívka nemůže ani pomoci, ani odejít, jen tam tak stojí a strašně se trápí. Cítí se neschopná, připadá si zbytečná, a hledá, usilovně hledá, jak se matce zavděčit. To je přesně to, co matka chce – a pak po ní dusá a dusá, protože pak dcera přijde časem k dojmu, že je to ona, kvůli komu je matka tak strašně utrápená. A zlomí se.. sama sebe. Tohle je tajemství, jak zlomit dívku, a bývalo zvykem, že se tohle všechno dělo v kuchyni, proto tomu říkám kuchyňský diktát.

Já tedy nevím, jak je to teď, ale ještě za mých mladých časů bývalo zvykem chlapce z kuchyně vyhánět, a jejich jakékoliv zájmy ohledně vaření důsledně napadat a vysmívat. „Jdeš od toho! Jsi snad holka?!“ Takhle a podobně se pouští matky (a dle jejich příkladu i dívky) do chlapců, s tím, že vaření je jen a pouze a výlučně ženská záležitost. No a vy byste teď už mohli tušit, proč tomu tak asi bylo.

Nějak dámy většinou pozapomínají dodat, že právě v nejlepších restauracích vaří ženy jen zcela vyjímečně.. bývalo výjimkou potkat ženu, která vaření opravdu rozumí, a nebojí se vymýšlet, a hlavně nepřidává do svých jídel ten hnusný, zatěžující mateřský závazek a pocit viny, který vás má za úkol přesvědčit o její nepostradatelnosti a sebeobětování.

Bohužel tohle ženy používají i na sebe, jako svého druhu oblbovák.. samy sebe přesvědčují (a s každým uvařeným jídlem utvrzují) o tom, že je ostatní potřebují, přesvědčují o tom i ostatní, a věří, že to co se kdysi pokazilo se zase samo napraví a ony budou zase součástí společnosti.

Jenže, s tímhle přístupem sotva.

Zatěžující přístup je dnes už dost dobře nahraditelný některými „chuťovými“ preparáty typu glutamát, solamyl atd., a to znamená, že jídlo příkladně od Vitany vás zatíží podobně jako mateřská strava, a na jeho zpracování také spotřebujete mnohem více energie, než kolik jí dostanete – stejně jako když se najíte „u maminky“ a vysaje vás její „jídlo“.

Muži, kteří sami sebe používají (a hlavně nechávají používat) jako hromadu svalů, se bez takového jídla obvykle neobejdou, a docela ochotně se kvůli němu nechají použít na cokoli. A to se týká i těch, kteří mimo svaly disponují i nějakou inteligencí, protože ta v přítomnosti ženy obvykle mizí.

Totíž, mizí.. je mizena! Jak se to dělá si probereme jinde, jen podotkneme, že muži v přítomnosti ženy nemají myslet proto, že z toho ženy mají dojem, že se na ně muž vytahuje, berou to jako útok na svůj myšlenkový mindrák a brání se útokem na mužovu emoční hluchotu.

Z toho bývá hádka, protože v patriarchátu ženě není dovoleno zpochybňovat svého muže, jakkoliv debilně se třeba chová, a po hádce následuje obvykle sex jako způsob, jak se ujistit o tom, že stále ještě máme na toho druhého ten vliv jako před hádkou. I tomuhle někdo říká „život“.

A byly to právě ženy, kdo se takovému životu naučil předcházet. Ženy docela důsledně zařizují (pokud tedy právě vyloženě nestojí o hádku a o udobřování), že v jejich přítomnosti muži nemyslí.. Totíž, v jejich přítomnosti.. v přítomnosti potenciálního sexuálního objektu – jak totiž ženu vnímá muž. Pokud vás tak muž nevnímá, bude si myslet, jak se mu zachce, a nebude to před vámi kolikrát ani skrývat.

Mužská ubohost

Tady je kořen – jeden z kořenů toho protivného ženského zkoumání, na co muž myslí. Zkoumají, jsou-li ještě tím objektem, nebo ne. Pokud ji muž chce, musí odpovědět, že myslí na ni, a to v dobrém, ba v tom nejlepším. Z toho žena usoudí, že mu na ní záleží, a to i tehdy, kdy ví, že muž lže.

Evidentně nejde o pravdu nebo lež – na tyhle pojmy většina žen povinně rezignuje už útlém dětství. Jde o to, že muž něco řekne, a to se v jeho životě začne dít. Jeho vlastní slova přehluší jeho vlastní myšlenky, i když si je vyžádala ona.. no a to už jsme zase doma, v černé magii. A že to ženám opravdu funguje...

..jak mnoho mužů si myslí, že to oni oblblí ji, i když pravda je taková, že to oni splnili její podmínky, doslova změnili svůj život tak, že ona vlastně jen přistoupila na nějakou jejich hru? A je zvláštní, jak pevně věří muži tomu, že obětí byla „ona“, myšleno ta, co ji „dostali“. Skoro žádný muž si nepřipustí, že nedostal on ji, ale ona jeho.. že první impuls vychází vždycky od ženy, a to včetně těch znásilněných.

Tady je ostatně jeden z největších rozporů našeho dnešního patriarchátu: zažité pojetí, že prostředkem mužů je násilí, zatímco prostředkem žen je svádění, ačkoliv násilí už odedávna vytváří ženy, a muže k němu jen používají. Patriarchát znamená jen to, že se ženy nervou samy, ale posílají za sebe „své“ muže. A samozřejmě i cizí, a vlastně kohokoliv, kdo se poslat nechá.

Zrůdnost tohoto počínání však už není jen zrůdností žen, ale i zrůdností patriarchátu – to patriarchát postavil ženy

jako slabé a něžné, a umožnil jim jednat pouze cizím prostřednictvím a na cizí zodpovědnost.

Někdo by mohl namítnout, že ženy takové věci nedělají vědomě, a mně by asi nezbylo, než s ním do značné míry souhlasit.. záleží ovšem poněkud na tom, čemu říkáte „vědomě“.

Mužská ignorance je základem mužské ubohosti, a jako takovou ji ženy zcela promyšleně využívají k dosažení svých cílů, které jsou někdy drobné, a většinou spíš větší. Ženy se ve výchově naučí klást si podmínky, muži se naučí je plnit, ženy se naučí jednat prostřednictvím muže.. a na jeho zodpovědnost.

„Nevědomě“ tady znamená, že žena přesně ví, co udělat, aby jí ten který dotyčný splnil to, co od něj chce. „Nevědomě“ tady znamená i vědět, co od koho chtít, co mu za to slíbit, i jestli bude nutné to splnit.

Mužům by velmi zhořkly posměšky o ženské logice a všeobecné mozkové výkonnosti, kdyby pravdu byl i jen tušili.. a co až se ji dozví? Co až se muži dozví, že devadesát procent jejich konfliktů způsobují zájmy žen, které mají kolem sebe? A co až se muži dozví, že 99% jejich činnosti slouží výlučně nějaké ženě?

A to zatím vůbec nemluvíme o tom, že spousta mužů na ženách oceňuje, jak ta či ona dobře vypadá, ale skoro žádný za tím nevidí ani masku, ani mnoho tisíc let budovanou strategii „dobrého výzoru“. Někteří muži se aspoň rozčilují, když se manželka nemaluje pro ně, ale většina si toho prostě nevšimne.

Ve skutečnosti si normální muž všimne ženina nalíčení jen když se žena namalovala pro někoho jiného.. a tady ono „nevědomě“ znamená, že žena opět zcela přesně ví, kterou linku kam dotáhnout a jakou barvu použít, aby zapůsobila na toho, na koho chce.

Kromě toho, to hlavní nejsou barvy ani celá maska, to hlavní je kouzlo, druh woodoo „malovat sebe pro někoho“. Takže ženy se silným osobním kouzlem a zvláště ty, které barvičkami nemusí zápasit s nestandardním vzhledem, takové ženy používají make-up spíš jako masku skutečného záměru – tedy malují se pro někoho, ale vizuálně to není vůbec patrné.. aneb koza se nažere, a vlk zůstane celý.. asi.

Magické podrazy

A jen naprostý ignorant by si mohl například myslet, že se ho ta či ona, co kolem něj prošla, dotkla náhodou. Jen naprostý ignorant, a pak ovšem naprostá většina mužů. Ženský dotek ale nemá s náhodou pranic společného.

Je výsledkem mateřské činnosti, že už na fotografování v mateřské škole všechny dívky automaticky sedí s koleny u sebe. Je výsledkem mateřské činnosti, že už v mateřské škole většina dívek nepřipomíná ničím člověka, každá se chová naprosto roboticky a celou svou bytostí hlídá, aby se nikde ničeho nedotkla a aby každý její pohyb měl přesné parametry.. aby byla absolutně nenapadnutelná.

Vždyť, jak matka běsní, když při loupání brambor uděláte pohyb o milimetr delší? Když s ní mluvíte a máte jednu nohu o celý centimetr dál od té druhé, než ona (v tu chvíli!) pokládá za přiměřené?

Jenže, pokud máte být nenapadnutelní, nesmíte nic dělat, že? Nesmíte žít. Za to jsou pak dívky chváleny.. jak jsou hodné, způsobné, vychované.. za každou takovou pochvalu se způsobně zajíkají a netuší, že to, na co tak nadšeně přikyvují, je jejich vlastní vražda.

Mezitím se v chlapcích probouzí závist a všechny ty pocity méněcennosti, které pramení z dojmu, že na rozdíl od dcer nejsou přijímáni s láskou, a z toho pak pramení příšerná mužská nadutost vůči ženám, když se dozvědí, že to oni – ne ženy – jsou pány tvorstva.

Tuto nadutost odneslo celé pozemské Stvoření, ale matkám to nevádí, matky to naopak vítají a svým způsobem i záměrně vytváří, protože nadutost jejich syna odnese jeho žena, syn s ní nebude spokojený a bude se vracet za maminkou.

Žádný chlapec přitom nemá nejmenší šanci si uvědomit, že to, co pokládá za láskyplné přijetí (matka k dceři), je ve skutečnosti nefalšovaný mateřský podraz.. žádný kluk nedostane šanci vůbec cokoliv si uvědomit, protože matky myslí jen na sebe, a ví, že nesmí nic prozradit, protože takového chlapce by nebylo jak ovládat, a tedy by se o ni neměl k stáru kdo postarat.

A navíc, co kdyby takový neovladatelný muž předal to vědění dalším? No, co asi? Ostatní ženy by ji roztrhaly, takže to si každá rozmyslí.

Povaha zmiňovaného mateřského podrazu je něco jako dát psovi do huby kost nebo třeba kus dřeva na hlídání, aby neměl možnost tu hubu používat ve svých vlastních službách. Takovou kostí je pro dívku cokoliv, co se označí jako „tajemství“.

Kost pro psa však většinou není napuštěná chloroformem ani jedem, a nijak tomu psovi neubližuje.. což se o mateřských tajemstvích, speciálně pro dceru nachystaných, absolutně říct nedá. Povaha těchto tajemství bývá velmi zákeřná, i když to ještě nic neznamená, protože zákeřná bývá skoro každá matčina věta.

Vždyť už vyjádření „Ty jsi moje hodná holčička a nikomu tě nedám“ je kletba, kterou většina matek nakonec vyplní: ono možná někde platí, že otec dceru vydává.. a snad všude platí, že matka dceru prodává.. spíš pronajímá.

Mladí od ní mají pokoj jen když dostane hodně dobře zapláceno.

Pokud nedostane, je to právě zmiňovaná kletba, jejímž prostřednictvím matka ovládá dceru, která na to kdysi v omámení kývla. No kdysi.. po každém větším přizpůsobování. Celá ta slavná mateřská láska, stejně jako pouto matka-dcera je od začátku až do konce černá magie.

Očkování dcer

Co se týká partnerství, muž chce ženu, která se mu bude líbit a s níž si bude rozumět. Myslím si, že to je vcelku pochopitelné, a nepřipadá mi, že by na tom bylo něco v nepořádku.

Podle žen však muž nemá dostat ženu, s níž si bude rozumět, může dostat jen ženu, kterou si zaslouží (a to ještě jen v očích žen), protože jinak by vzniklý pár nemohla ovládat ani jeho, ani její matka.

Tedy jak se to zařídí. Podle toho, co matky svým dcerám o mužích říkají, by pak byl takový muž neovladatelný, a kdoví, co by jim ještě provedl. Je to samozřejmě nesmysl: všechno živé se bouří proti svazování, a naopak, každý živý tvor jde automaticky tam, kde je přijímán a milován.

Bude se vám snad snažit utéct pes, kterému poskytnete vše, co potřebuje a jinak mu necháte volnost? Nebo spíš ten, kterého přivázete a pak na něj budete hnusit?

Jenže matky mají na své dcery čas, a už od početí jim vnucují a vlastním příkladem dokazují, že muže je potřeba ovládat a držet zkrátka, jinak jsou s ním problémy. Matčin příklad však vycházel ze stejné lži.

A tedy když to přijde a taková dívka má chlapce, snaží se ho ovládat a pořád se ujišťuje, že ho opravdu ovládá, což je strašně nepříjemné a časem nesnesitelné a skutečně jsou s ním pak problémy a dcera, jelikož nemyslí, skutečně dá nakonec matce za pravdu: „Ano maminko, jsem tak nešťastná, mám s ním problémy“.

Dcera netuší a většinou ani tušit nechce, že byla v průběhu dětství bez milosti zakleta a že matce není a nikdy nebude líto ani těch nejkrásnějších vztahů, ani nainvestovaného citu a energie, ale ani dětí a všeho, co krásného rodina může mít společné, protože matce jde jen o to mít ji pro sebe na věkyvěkův.. když si ji přece vychovala, a vůbec si na ni zvykla.

A dcera pak bude stejná.. vždyť se na to, aby byla stejná, připravuje už od útlého dětství. Nebo připravuje.. je připravována. Matky neustále vyslychají dcery, a na všechny události reagují předpovídáním budoucnosti: „Jo, to bude tak, nebo tak nebo tak“, však uvidíš, že na moje slova dojde.

Toto je černá magie nejhoršího kalibru. Matka vám naprogramuje budoucnost, vyjmenuje pro jistotu více možností, čehož cílem je že jí nakonec dáte za pravdu. Ovšem, pokud dáte matce v něčem za pravdu, kývnete i na všechny doprovodné kecy (čti zaklínadla), a máte velký problém.

Toto je mateřský podraz číslo jedna: naočkování dcery proti mužům, protože jenom tak dá dcera časem matce za pravdu a bude se za ní vracet a bude jí na stará kolena k dispozici, i se vším, co poslušně vydyndá na mužovi (a na dětech).

Právě tak ovšem očkují matky své syny, příkladně tvrzením „Tebe žádná chtít nebude, pokud..“ (nebudeš dělat, co ti říká). Tím matky dostanou o mnoho let později příležitost ovlivňovat synovi výběr partnerky a zajistit si nad ním, nad jeho vztahem, ženou i dětmi kontrolu. Tímto tvrzením totiž dosáhnete toho, že syn bude velmi nedůvěřovat každé, která ho bude chtít, protože mu to bude připadat v nepořádku.

Zakleté vztahy

A protože většina mužů po útěku z domu zásadně nedělá to, co je matka „učila“, že dělat mají, a přesto ho „nějaká chce“, nastalá situace mu nedává smysl. Nemá k ní klíče, protože ty žádná matka svému synovi nedá, a tudíž žádný syn neví a nemá jak zjistit, že je to jenom další podraz.

Většina mužů se proto hluboko v podvědomí bude zabírat konfliktem s matčíným „Žádná tě chtít nebude“, víceméně bezmocně, a tím budou zcela v rukou té dívky. S první výčitkou se mu ovšem dívka (z pohledu muže) změní v další matku, a jelikož naprostá většina mužů neumí zahodit matku, bude zahozena taková dívka. U ní se zastavme, protože co si taková dívka asi řekne?

Že jsou muži zlí, hnusní a necitelní? A proč ne jejich matky, které to způsobily? Protože se to o maminkách neříká?

A komu to taková dívka bude mít za zlé? Jemu? A proč ne jeho matce, která to spáchala? Protože maminky jsou tabu a to já také jednou budu..?

A komu pak dá dceruška za pravdu? Své mamince, která to všechno přece říkala (jako ostatně i všechny další možnosti)? Své mamince, která ji do takového vztahu v klidu pustila, protože od dcery potřebuje uznání a bude se jí hodit, až se k ní poničená dceruška vrátí, a která si nesmírně užije to babiččino „Jestli JÁ jsem ti to neříkala?!“, tak jak si to kdysi užila zase její matka.

A k tomu samozřejmě přispěje i to, že po celou dobu takového pokusu o vztah bude muž jako na jehlách, podezíravý

a nesnesitelný, a pak nakonec uteče s nějakou, která ho sice chtít nebude, ale bude s ním, jen aby s někým byla, a právě tak on s ní.

A to už je v pořádku, protože nebude v konfliktu s nějakým mateřským výrokem. No výrokem, v tu chvíli už to bude úspěšná mateřská kletba.

A oba (resp. všichni tři) budou zcela k dispozici svým matkám, a ani jeden ten vztah nebude vůbec vztahem.. jako většina. To je mateřská liga v plném lesku po tisíciletí budované strategie ovládnání lidské populace. Celý patriarchát je jen nepodařenou, byť o mnoho stabilnější kopií matriarchálního zla.

Muž prostě musí dostat partnerku přiměřenou jeho postavení a příjmu, bez ohledu na to, jestli se bude líbit on jí a ona jemu, jestli on ji bude opravdu milovat a jestli si budou rozumět. Pak mezi nimi bude napětí, a pak je půjde ovládat.

A co je nejhorší, každá žena s tím vždycky mlčky souhlasí.. není žádná, která by to nevěděla, a není žádná, která by to prozradila.

Poznáte to.. no, poznat se to dá mnoha způsoby, ale nejpozději podle hrůzné „oficiální“ ženské rady mužům, kteří si hledají partnerku, aby si totiž našli kamarádku, která jim okamžitě řekne, jestli tu, kterou si vyhlédli, můžou dostat nebo ne, protože to se odvíjí od „něčeho“, co pozná každá žena.

No a copak to „něco“ asi je, že? Brutální forma černé magie. A pak že hulvátství je rys mužů..

MATEŘSKÁ PÉČE

Ženy, patriarchátem zbavené svéprávnosti, podsunují své myšlenky mužům, aby je tito zrealizovali.. a většinou se jim to daří, protože muži mají ten patent na ten rozum a ten jim brání některé věci vidět.. například jak jednoduše jsou právě tímto patentem manipulovatelní.

No, a ženy mají patent na děti, kterým jsou manipulovány, a proto už několik tisíc let dělají patriarchát: rodí nové otroky a vychovávají z nich patriarchy. Nicméně, patent na děti znamená kontrolu výchovy, patent mužů na rozum znamená mužskou manipulovatelnost, a ženy se nám hrabou z poroby.

Stoupající sebevědomí žen je samo o sobě velmi vítané a historicky defacto nutné, provází ho však stejné problémy jako kdysi. Stoupající sebevědomí žen opět znamená stoupající zvůli matek, protože opět matky jako špička ženské hierarchie jsou zvedány zároveň se ženami, a pořád všechno dirigují.

Každá žena, bez jediné výjimky, si hraje na královnu, na ženskou autoritu, podle níž teď všechno bude. V tom jim patriarchát strašně překáží, protože o chování, jednání i o celých osudech ostatních nemůžou rozhodovat přímo. Za tím účelem ženy používají neviditelné způsoby ovládnání.

Ještě než se k těm způsobům dostanu, musím říct, že každá žena má naprosto přesnou a neměnnou představu, kde vás chce mít. Každá žena má přesnou představu, jak se kdo v „jejím“ království má chovat, kde je jeho místo a jaké jsou jeho pravomoce..

..že v něm nikdo nemá svobodu, ale naopak přesně určenou roli, která se ovšem průběžně mění podle její momentální nálady, a tu náladu musíte vycítit, neprodleně se podle ní zařídit, a co nejrychleji přinést ženě výsledky, pokud nechcete obdržet výčitku, pesk nebo jiné zlé slovo.

Ženy neumí nechat svému okolí svobodu, protože žádná žena svobodu vůbec nezná, nikdy ji nepotkala. Každá žena v průběhu výchovy bez milosti propadla matce, se vším všudy, nedostala žádnou možnost, jak se bránit, natož osvobodit. Máme tu proto čistý matriarchát s několika pseudomužskými prvky.

Zvedání žen z poroby je díky mateřskému přívazku přišerná zátěž pro celé lidstvo. Navíc, věc tentokrát dost komplikuje ženská víra ve vlastní bezmoc a slabost.. Ona je tak „slabá“, tak „zranitelná“.. tak zranitelná, že se všechny matky a děti a kolikrát i dost mužů neustále staví na její stranu, jak je „slabá“.

Jenže, už to, že se někdo postaví na její stranu, už to je pro ni energie, tedy síla. Ještě jí nikdo žádnou pozornost nevěnoval a už si dodala sílu, když vyžrala energii, kterou ten druhý uvolnil vytvořením spojení. I nadále se ovšem žena tváří jako slabá a bezbranná – a proč?

No, jednak to většina žen jinak neumí, a jednak, přece nebude ukazovat, že nějakým spojenectvím zesílila.. ještě by se dotyčný mohl leknout, co způsobil, a přejít na druhou stranu.

Vaše matky to mají opravdu vychytané.. všichni jim to věříte, i když už jste si všichni mohli tisíckrát všimnout, že když to jinak nepůjde, matka vás – pouhými řečmi o tom, jak je slabá – klidně úplně utluče.

Jak to vypadá? No, prostě na vás mluví: v mentální sféře okolo vás postaví hradbu slov, to jest myšlenky vytvarované do tvaru hradby a zahuštěné energií jejího hlasu a vaší pozornosti. Spolehněte se, že si důsledně ohlídá, abyste se přes tu hradbu nedostali. V emocionální sféře si na vás vezme bagr, ale to vy nevidíte, protože emoce máte – synové i dcery – zatřesené, nebo aspoň přelhané.

Obojí zařizují matky, proto si na tu jejich slabost a co všechno pořádně posvítíme.

Moc slov

Po naznačené „výchovné lekci“ si dcery přijdou pro vysvětlení, což znamená, že jim matka řekne, co cítily – doslova přelže jejich vlastní emoce, jak se jí to zrovna hodí, zatímco synové se nedozví nic a nedostanou ani náznak, ze kterého by si mohli událost nějak přebrat.

Jedním výsledkem je smrtelná zášť synů vůči dcerám a vůbec dívkám, které k sobě (z jejich pohledu) matka pustila aspoň trochu.. synové neví, že dcera nedostala od matky důvěru, že dostala jen důvěrnost a v té důvěrnosti zabalené otrávené jablíčko.

Neví to ostatně ani dcery – ty si myslí, že ony nemohou být tak špatné, když si je matka potom vzala k sobě a „utěšila“, a synům to dávají dost sežrat: „Vidíš, já nejsem tak špatná jako ty“. Stejně jako synové jsou na tom někdy dcery, které si matka nezabrala jako „ty svoje“.

Ani ony, ani synové nevidí ten mateřský podraz a velice si chtějí také něco zasloužit – a stávají se pro to matce služebníčkem. Tímto způsobem matky zařizují, že syn i dcera leží matce u nohou a jsou připraveni udělat pro ni první poslední, dokonce spolu soupeří o to, kdo to udělá lépe.

Zajímavou věcí je to otrávené jablko. Dcera nedostane žádnou možnost si do něj nekousnout, naopak, bude ho muset před matkou celé sníst. I toto se děje formou důvěrnosti, kterou je tentokrát dceřino vyznání. K této důvěrnosti dává popud zase matka..

Dceřino vyznání znamená zopakovat po matce přesně to, co jí řekla, ale říct to už jako sama o sobě.. a co je důležité, matčinými slovy.. nikdy ne svými. Dívka neměla pochopit, ale přejmout! Vlastně se doznat, k něčemu, co jí matka podsunula, neboli přijmout diktát.

Tohle je praktika na hranici černé magie.. na té černější hranici.. tam kde skryté ovládání hraničí s čistou zvůlí, tak podobnou diktátu otců. Znamená to, že dcera žije matčinu formuli. A matky se takhle od svých dcer nechávají ubezpečovat téměř každý den.. ostatně od manželů také.. a od všech blízkých.

Nakonec, všem členům rodiny takhle matky podsouvají, co mají kdy udělat. Když například otec onemocní, matka obtelefonuje děti, že otec onemocněl, a že by bylo vhodné mu zavolat, říct mu, že na něj myslíte atd.

Co myslíte, proč tohle matky dělají? No jednoduše proto, že když se pak otec podivuje, jak na něj děti myslí a vlastně má z toho docela radost, tak matka ho utře, že by si na něj děti nikdy nevzpomněly, kdyby jim to nenařídila, a tu radost mu tím vezme. Ukradne mu energii..

(to proto si otcové raději ničeho nevšímají a ničemu se raději ani nepodivují)

..stejně jako vám, pokud jste tuto její hru zahráli. Řešením je otci buď nepsat, a nebo mu říct celou pravdu: „moje matka mi zase nedala možnost zavolat ti sám od sebe, takže kdyby se ptala, tak ti jako nevolám, ale myslet na tebe samozřejmě myslím“. Tím nemůže matka ani na vás, ani na něj..

Výhodou je, že otcům tohleto stačí. Bohužel, to co v tomhle případě dělala matka, to už dnes dělá i docela dost otců: „Měli byste maminku aspoň pozdravit“ nebo tak něco. Jenže, když řeknete matce, že vám otec nedal možnost jí zavolat, sejme za to vás i toho otce a tím vyžere veškerou energii, kterou jste uvolnili, když jste se vůbec zabývali její osobou.

Rodiče rodičů

Jako, sorry, rodičové, zamysleli jste se někdy nad tím, jaký pohled dítěti poskytujete? Jeden neschopen cokoliv cítit, druhá neschopná samostatně myslet, hádají se spolu neustále a každý vyvyšuje to svoje, v naději, že právě jemu bude dítě věnovat svou pozornost (a tedy zásobit jej energií)..?!

A prarodičové, co vy se do toho vůbec montujete? Když jste „si“ udělali děti do tak odporného světa, a jste občas žádání o hlídání, proč předěláváte rodičům jejich dítě na svou hračku, kupujete si ho sladkostmi a dovolováním věcí, které mu rodiče nedovolují? Proč pokračujete ve zneužívání nevinných tvorů? Bojíte se, aby moc rychle nevyrostli? Aby vám až tak rychle nezmizel ten vliv na něj? Co si tím dokazujete?

Proč prarodiče soupeří s rodiči a s druhými prarodiči o pozornost dítěte? To je jednoduché. Prarodiče si výchovou zajistí, aby je jejich děti podporovaly, tím pádem nemají nic moc na práci. Tzv. babičky se pak doma nudí, proto terorizují rodiny svých dětí a dokazují jim svými kydy svou užitečnost a potřebnost.

Pokud jejich děti nemají rodiny, terorizují je ještě mnohem víc, otravnými stesky typu „Když já už bych tak chtěla vnoučátka!“. Ještě horší je, když k takovým výlevům nutí i tzv. dědečky: „No řekni přece něco! Že už bys taky chtěla vnoučata?“. Pohled na dědka, který ani zanic nechce mít další problémy se svou chotí a neochotně ze sebe souká jakýsi souhlasný text bývá jediným zpestřením tohoto post-mateřského násilí.

Ženy jsou v dětství a mládí vedeny být poddajné a naprosto přizpůsobivé v rukou rodičů a vůbec autorit, na rozdíl od mužů, kteří jsou vedeni k co největší tvrdosti.

To znamená, že po většinu dospívání dívky zápasí se svou poddajností a měkkostí a hrabou se pozvolna zpod nadvlády rodičů, aby upadly pod vládu manžela a bez keců rodily jeho matce vnoučata, zatímco chlapci většinu puberty stráví v extrémní tvrdosti svého nitra, bez kouska citu. Jakými asi tak mohou být otci?

Ovšem, extrémy v průběhu života postupně povolují a žádají si návrat a vyrovnání hodnot. „Chlapi“ časem vyměknou a tedy jako staří dědci sice pokřikují to, co pokřikovali celý život, ale jinak jsou mnohem citlivější a uznalejší, zatímco báby celou dobu tvrdnou, a to až do stavu diamantů.

S dědkem se domluvíte, i když on nechce, zatímco s bábou to dost dobře nejde. Dědek slyší na argumenty, bába ne, nakonec, neslyšela na ně nikdy, platil pro ni pouze matčin příklad. Teď je však konečně tou ženskou autoritou, kterou všichni musí poslouchat, a hodlá si to náležitě užít.

Tvrdost, která jí byla po celý život odpírána vystupuje v její povaze do popředí a ve většině případů pohlcuje absolutně vše. Jen občas, jak to bývá u párů, kde je muž pod pantoflem, dědek vybuchne a na chvíli všechno srovná do „latě“. Pak si oba zavzpomínají na staré časy a.. bába se opět ujme velení.

Pokud je u výbuchu dcera a nejlépe vnučka, bába neopomene dát najevo svou ublíženost, jak strašně špatně s ním na tom je, pokud tam nejsou, pošle jim to bába patřičně obarvené a zapáchající v dopise, nebo tím zamoří telefonní linku. V každém případě jde o cílený teror: bába vám zkazí celý den, a čeká, že ji za to budete milovat, budete ji jistit a spolčeně s ní obviňovat dědka. A co na to postižené?

Budete se asi divit, ale ani dcery, ani vnučky nepoznají prolhané hrdlo vydávající křivé svědectví, a skutečně obviňují dědka a skutečně litují tu starou hnusobu, jak ona to s ním měla celý život těžké. Jenže, milé dámy, jakmile na to jednou kývnete a neodstraníte zavčas způsobenou křivdu, je to jako přísahat na svou duši, že budete jednou taky takové.. a samozřejmě také tak nenáviděné.

Něžný slovník

Jak mužům, tak ani ženám není dovoleno dospět, jen trochu jiným způsobem, a proto když se dítě narodí, mají k němu jednodušší cestu. Do pojmu mateřská péče se proto vejde spousta jevů, jejichž existence je v civilizované společnosti naprosto nepochopitelná.

Tak například šišlání žen na děti.. žena učí dítě, jak má být dítětem.. dalo by se říct, že ho učí, jak má správně šišlat, aby si ona, jeho matka připadala zpátky v ráji dětství. Koneckonců, jejich matky zase ukradly dětství jim..

A jelikož období mateřství se vám roztáhlo na celý ženin život, má většina žen neuvěřitelný slovník – část jsou normální slova, část normální, ale šišlaná, část je úplně vymyšlená, a část jsou perly, které říkaly jejich děti, když se matčino šišlání pokoušely opakovat.

To vše tvoří ženin slovník od prvního porodu až do konce života, protože její děti budou mít určitě také děti a měnit slovník se jí tedy nevyplatí. Navíc se jim takto lépe vytváří dojem slabé a něžné bytosti, který si od nich patriarchové objednali. Krom toho se jim lépe vytváří dojem „té hodné“, kterým matky maskují své praktiky.

A především, takto to celý život dělala její matka, takže takto to určitě musí být.. no, jen si to představte, taková šedesátiletá slabá a něžná pramatka s pouhými sto kilogramy přebytné váhy a s hláskem cukrující hrdličky, to už je nějaký vzor..

..pohled na bábu, která vám už mnohokrát předvedla tvrdost srdce, jak předstírá, že je slabá, něžná, ba nemohoucí, jak se sápe a žvatlá a šišlá na vnouče, které si na svých dětech vydýndala a předstírá vůči němu lásku a srdečnost, s níž už od dětství nemá nic společného, protože o to ji připravila zase její matka..

..jistě víte o co jde. Bába si na nebohé, úplně zblblé dítě vytváří vliv. Normálně, regulérně mu leze do análu. Ostatní ženy to cítí a dělají totéž, protože žádná z nich nechce zůstat bez vlivu. Nebo tak odkud si myslíte, že patriarchové mají poznatek, že kdo ovládá dítě, ovládá i pár?

Muži to sice někdy také cítí, ale nedělají totéž, protože by tím přiznali, že mají pocity, a to si žádný správně vychovaný tvrdák nesmí dovolit. Tím se nedobrovolně dostanou do pozice pozorovatele, a z toho co vidí je jim trapně – z toho, jak si každý chce urvat kus pozornosti toho dítěte. Je jim trapně, a zároveň samozřejmě závidí.

Opravdu malé dítě, to jsou totiž energetické hody. Věnuje vám v klidu pozornost, aniž by za to něco chtělo. Té energie – všechny ženy v rodině a kolikrát i ve vsi či na sídlišti se z toho uspokojí. Zdrženlivější muži musí počkat, až dítě povyroste. Sice jim v té době bude pozornost věnována už jen výměnou za něco..

Když se muž nezdrží a zaplete se mezi sosající ženštiny a také se uspokojuje z dětské pozornosti, nemívá to dlouhého trvání. Většinou ho sejme nějaká žena: „Co to s ním děláš?“, a o všechnu energii, kterou od dítěte získal, ho zase připraví. A nedejbože aby se muž začal bránit. Dozví se: „Já jsem ženská, tak to asi vím, ne?“ A nejhorší na tom je, že ona to tomu muži nebude váhat dokázat.

Každá žena umí pouhým hnutím mysli ovlivnit dítě nebo jinou ženu, aby k někomu jinému zcela znenadání pocítila odpor. Dělá se to ve dvou krocích.

Napřed žena zaujme vnitřní stav „Ach já ubohá žena“, čímž se všechny děti a ženy v okolí postaví čelem k ní. Druhý krok je ukázat na toho, kdo jí tak strašlivě ublížil, a všechny ty ženy a děti se navíc obrátí zády k vám. Jak prostě.. a zruďně..

Patent na dítě

Tohle je skryto za lživým vyjádřením, že dítě k někomu chce a k někomu ne.. to znáte úplně všichni, a z toho by vám mělo být jasné, jak často je tato hra v permanentci. Jinak, dítě samo o sobě nechce k nikomu, dítě chce jen jedno: aby ho nikdo nenutil vzdálit se od sebe. K někomu dítě začne chtít, až k sobě pod tlakem vaší výchovy ztratí přístup a nezbude mu, než žebrat o cizí pozornost tak, jak to vidí u ostatních.

Takže když se nelíbíte té dotyčné, která si chce dítě zrovna přivlastnit, prostým mentálním úkonem vám ho rozbřečí v ruku a vy jí ho velice rádi přinesete. Pokud jste obzvláště pozorní, všimnete si pocitu, že z vás právě někdo udělal blbce. Takto to dělají matky všem ostatním, neustále.

A dělají to i svým mužům, tedy otci toho dítěte. Ženy neví, proč muži nepoznají, o co jde, a je to pro ně asi taková zábava, jako písknout na psa a udiveně sledovat, jak přibíhá.. až na to, že tohle tak nevinné není, naopak, skrývá se za tím jeden z vašich nejstrašnějších matriarchálních přežitků.

Možná jste si všimli, že je to stejný způsob, jako když se rozeře dítě a ukáže obviňujícím prstem na sourozence. Sami víte, že i od těch dětí to bývá někdy podpásovka.. co řeknete, když to dělá dospělá žena, která už se cítila natolik tělesně i duševně vyspělá, že „si pořídila“ miminko, které teď bude vychovávat, a jejímiž nejčastějšími slovy bude „Ty už bys taky měl mít rozum!“?

A co když to dělá stará bába, která si za každou cenu chce urvat kus dětské pozornosti, a nevádí jí, že kvůli tomu zruší rodinnou pohodu i na kolik týdnů.. když tímto způsobem postaví dítě proti zeťovi, že? Ptáte se, proč že by to tchyně dělala? No přece aby dítě otci řvalo.. a muselo být dáno na hlídání jí.

Pak se bude tchyně nerušeně krmit dětskou nevinností a energií a přitom bude žvatlat na dceru sliznatá sdělení ve smyslu, jak dítě potřebuje přeci jen tu ženskou ruku a pojišťovat si, že jí to dítě ohlupená matka bude poskytovat i v budoucnu..

..chápete už, proč je tchyně nejnenáviděnějším tvorem v celém vesmíru? Ne tchán, tchyně. Ono vědět to asi moc lidí neví, ale cítit to cítí všichni. Doopravdy rády nemají babičku ani děti, téměř bez výjimky. Láska k babičkám je prostě láska psovská, je podmíněná tím, že babička něco dobrého přiveze a trochu té lásky si koupí.

Další fáze začíná tím, že se všichni naučí držet se v povzdálí, čímž pádem si matka může začít stěžovat, jak je na to dítě sama a nikoho k sobě nemá.. stěhuje si a čeká, kdo si naběhne. On se většinou někdo s pomocí nabídne, matka ho utře, energii jeho nabídky vyžere, a volá po další pomoci.

Někdy si ani nestěhuje, jenom nastrčí dítě, a až se chytíte a třeba si s ním hrajete, rozeře ho a zase vás utře. A dost často je ten úter doprovázen promluvou k dítěti: „Oni jsou na tebe zlí? Co ti udělali? No co je to jenom za lidi? No už je to dobré, už jsi u maminky.“

Tohle je opravdu síla. Matka jedním tahem vyždíme vás i dítě; vás tím úkonem plus strašlivou křivdou (no protože vy nevíte, že to matka jenom hraje, aby z vás dostala energii), a to dítě rozlící, takže se energie vzdá samo, a kromě toho dítěti nenápadně programuje a podsouvá, že nejlépe je mu u ní, u maminky, protože právě ona je „ta hodná“, co na něj dělá jeden podraz za druhým..

..kdybyste snad chtěli namítnout, že to dítě třeba ještě nerozumí, tak si uvědomte, že jeho podvědomí rozumí velice dobře. Rozlícit, stejně jako programovat lze totiž i dítě právě narozené, dokonce i plod v děloze..

Nepřímé mluvení

Když jsme u toho, všimněte si, jak často mluví rodiče o tom, že „to se rodičům neříká“, „o rodičích se vůbec nic špatného neříká“. A tady by ta třetí osoba ještě tolik nevádlala, jako když matka neosobně říká: „poděkuj hezky mamince“, a v následující vteřině se přearanžuje do blahovolné pózy člověka přijímajícího díky.

To je hnus, co? Dlouhou dobu jsem si myslel, že nic horšího už mě nepotká, jenže potkalo: oni to dělají už i otcové.

Tohle peklo nepřímého mluvení vás zvyká na divadlo, na hry, které lidé mezi sebou hrají. Teprve po čase dojdete na to, že mluvit přímo se vlastně nesluší, a že jakýmkoliv přímým projevem se ocitnete mimo bonton. Možná se někteří z vás zamyslí nad tím, jak se máte probíhat s ostatními domluvit, ale většina lidí to prostě postupně přejme jako hotovou věc. Udělejte to, a už se nikdy s nikým nedomluvíte.

Do třetí osoby matka přeskakuje převážně v okamžicích, kdy ona z vás má profitovat.. tak aby si nepřipadala chamtivá nebo nenasytná.. Vlastně se, sama sebe obelhává, že její dítě to dělá vůči své matce, a ona přece nemůže za to, že to je zrovna ona.. což jí však nebrání vyžrat energii, o kterou si tak hnusně řekla.

Samozřejmě, ženy by nejradyji programovaly jen to, že „o maminkách se nic špatného neříká“, ale dokud je muž v rodině, žádná se toho v tom mateřském alibismu neodváží. To ženy říkají, až se s manželem rozvedou, a jen v případě,

že jej od dětí izolovaly natolik, že už se s ním proti dítěti nemohou spolčovat.

To ukazuje, že většina matek bere rodinu jako sebe s dětmi a muže jako zdroj příjmů pro ten paskvil na rodinu, a snaží se položit co nejvíce sebe a tohoto svého „mateřství“ mezi otce a jeho děti, což se výsledně projeví jako její nepostradatelnost pro jakoukoliv domluvu, rozhodnutí a pro život nejen rodinný, ale i jednotlivých členů vůbec.

Pak to podle toho dopadá. Klíče ke každé domluvě drží v rukou ženy. Když se nebudou chtít domluvit, máte smůlu, protože každá žena se řídí svou matkou nebo jinou ženskou autoritou, a její neochota se domluvit tím pádem vůbec není její a nemáte – ani jeden – nad domluvou žádnou kontrolu.

Už chápete, proč říkáme, že jsou to matky, od koho židé odkoukali svou vyvolenost? To není ta vyvolenost, kterou jim přiřkl Mojžíš, ale manipulativní postoj nadřazené rasy, přesně takový, jaký už od matriarchátu provozují všechny matky, byť se to v patriarchální společnosti odehrává vskrytu, v neviditelných světech.

Tohle je ten slavný mateřský patent na dítě, podvod a hnus, jako všechno ostatní v té vaší civilizaci, plné pánů tvorstva, vrcholů evoluce. Ve vaší společnosti je základem matriarchát v té nejzvrhlejší formě, a celé to vaše otcovství je jen nálepka, která vám to brání vidět.

Popsali jsme tu jen několik praktik vašich matek, a to ještě ne těch zásadních, a už teď je poznat, že vaši otcové nemají s vaším patriarchátem skoro nic společného. Všechno u vás ovládají matky, a používají k tomu černou magii nejhoršího ražení, zneužívání moci slov a emocí proti vlastním dětem, proti vlastním manželům, a to vše čistě jen pro spokojenost jejich matek.

Za tím účelem se už odmalička učí lhát, jak ve slovech, tak v emocích, celý život se učí vypadat jako hodné, i když ve skutečnosti jsou to – vaším vlastním termínem – ježibaby, zlé čarodějnice, které průběžně krmí děti sladkými řečmi a požírají vše, co ty sladké řeči v dětech uvolní.

Výroba horcruxů

Všichni určitě znáte nějakou pohádku, kde si nějaký zlý barevnokněžník kus sebe začaruje do nějakého předmětu a ten předmět dobře ukryje, čímž se stane do určité míry vlastně nesmrtelný – nelze ho zabít, dokud nezničíte ten předmět. Dokonalý to prototyp záporného „hrdiny“ (že by prostý lid citoval princip patriarchátu?).

Úkrytu a jeho zabezpečení je pak věnováno maximální úsilí, takže kladný hrdina (vrah záporného) to pak rozhodně nemá jednoduché. Pominu teď fakt, že dodnes se s nebezpečím neumíme vyrovnat jinak, než vraždou, potažmo zničením všeho, co by nás mohlo ohrozit, a zaměřím se na druhou část poselství, které nám vštěpuje tento typ pohádek.

Část člověka může být vymístěna (ano, i ukradena) a zakleta do nějakého předmětu, případně do živé bytosti. Bez jediné výjimky to dělají všechny matky svým dětem, protože pak je mohou ovládat – a jejich „posvátným“ prostřednictvím i otcové, dokud to matky ovšem dovolí. Když to matka nedovolí, otec nemá nejmenší naději podílet se na výchově. Proto se tu zabýváme mateřskými ovládacími dramaty.

Netuším, jakým způsobem Rowling zjistila tajemství tvorby viteálů, čemuž říká magie nejtemnější. Faktem je, že každé dítě je jednak viteálem systému – už tím, že ho systém (Bůh), dělá matce prostřednictvím otce, což otec je stavební součástí systému (neboli článek v patriarchální hierarchii), a jednak si z nich dělají viteály matky, ovšem skrytě, ne oficiálně.

Rodiče prostě vytvoří tělo, které samo o sobě nese Život, toho Života ho postupně zbaví, a zatímco se tím Životem krmí, implantují na uprázdněné místo své představy, jak má človíček myslet, jak cítit, jak jednat, jak se chovat a jak mluvit. Implantátů jsou dva druhy, jedny jsou povinné, dodané společností (mateřskou + otcovskou), druhé jsou to, čeho rodiče nedokázali dosáhnout a snaží se k tomu donutit aspoň děti.

Muž neumí zahodit nic, co má od své matky, protože to přizpůsobení, které od ní má, bývá jediným klíčem k celé půlce jeho bytosti, k jeho ženským stránkám. Rodiče mu v průběhu výchovy zakáží projevovat ženské stránky, čímž jeho bytost zredukují na polovinu. Zbylou, uprázdněnou polovinu si zabere pro sebe matka.. implantuje svému synovi část sebe, a snaží se přežívat v něm.

Snaží.. ono, ne vždy se to podaří.. ne vždy se podaří zabít jen půlku syna tak, abyste mohli druhou půlku zaujmout a řídit odtamtud jeho život. Pak je na řadě pokus zabít ho celého – nahradit celý jeho život něčím svým.. svými touhami, sny, nápady, hysterií atd., tak jak se to dělá dcerám.

Totíž, u synů matky většinou aspoň stínem respektují nároky, které si na ně dělá systém, a snaží se systému kus ze synova nitra přenechat. To u dcer samozřejmě nehrozí, někdy kolem třetího roku se matky do dcer opřou celou svou silou, až jejich vůle k životu úplně praskne.

Zůstane jen úplně osekané „já“ (jakési vzdálené vědomí, kdo jsem a co tu chci udělat), to dcera pod matčíným vedením uzavře do jakési skořepiny. Matka pak v jejím uvolněném těle pomaličku, kousek po kousku buduje to, co bude pro dceru „život“, podle svých představ.

Mateřská mluva

Právě tak mají problém ženy zahodit něco po tatínkovi, i když, otec nikdy nezaujme uprázdněné místo ve své dceři. Ne že by nechtěl, ale matka to nedovolí.. vlastně žádná matka, která je zrovna přítomna. Každá žena chce mít všechno a všechny neustále pro sebe, a všechny a všechno neustále zuřivě hlídají, a tak jakýkoliv otcův pokus projektovat sebe do dcery je okamžitě rozmetán.

Ostatně, matky kafrají i do toho, když otec profiluje syna – udržují si tak jakýsi vliv, aby mohly zakročit, když by otec mluvil příliš otevřeně. A **kafrání**, to je ten klíč. Matky ke všemu používají slova, a používají je zrádným způsobem, vlastně dvěma způsoby.

Jednak každá žena používá slova především k zakrytí toho, co chce ve skutečnosti říct. To je první zrada – žádný mateřský projev není jednoznačný, je naopak matoucí, a jelikož se po vás zároveň chce poslušnost, musíte to pravé sdělení vycítit. A když nevyčtíte, bude vás to bolet.

A abyste to neměli tak jednoduché, matky průběžně mění u slov významy.. co kdybyste náhodou pochopili, co po vás chce zrovna ve chvíli, kdy vás potřebuje skřípnout? Vždyť by na vás nemohla?! Kolikrát matka zahlédne, že jste pochopili a během necelé vteřiny se rozmyslí, a sejme vás, že to chtěla jinak..?

A druhý zrádný způsob je ten, že slova nejenže mají své významy, tón a celkovou intonaci, mají také náboj a s tím už se dá leccos podniknout. No a podnikání s takovým nábojem, to už je magie. A nemyslíme jen náboj emoční, který ženy neustále zneužívají ke všemu možnému, jako by nestačilo zaměňování významů slov.

Ba ne, je tu ještě mnohem větší zrada:

- když děláte, co vám matka tím nejasným způsobem poručila, nemůžete mít jistotu, že děláte správně, a potřebujete od ní potvrzení. Tím jste jí vydáni na milost a nemilost.. no, B je správně..
- když něco takhle děláte, vkládáte do toho svou životní sílu. A pokud při tom potřebujete potvrzení, je ta síla bez odvolání k dispozici matce, a ona ji může použít k čemukoliv, co si usmyslí
- většina matek nemine jedinou příležitost, a ze všeho, co takto kdy uděláte, ona několika slovy s matoucím významem udělá úplně něco jiného.. vaší silou, vaším životem, na vaši zodpovědnost a s vaším karmickým dopadem

Důsledky tohoto jednání jsou strašné, a vidíte je všude kolem vás.. zničená planeta, ztracené lidství, hazardy s genetikou, rozbití atomů, a totální chaos v mezilidských vztazích.. jste ochotni obětovat kohokoliv a cokoliv, jen abyste mohli dosáhnout toho, co právě chcete, aniž byste za to měli nějakou zodpovědnost.

A může za to příklad matky, který dostáváte už od nemluvněcího věku, právě formou této praktiky.

(Je pravda, že párkrát jsem takhle byl svědkem, jak matka žvatlá na své novorozeně. Jelikož mu vůbec nerozumí, ptá se: je ti žima?, Máš hladeček?, Vono šel ti tu nelíbí? atd., a hned za něj také odpovídají, a chovají se, jako kdyby tu odpověď řeklo to dítě, a hned mu podle toho zařizují „život“.. oblékají ho, cpou ho sunarem, mažou dětským sádlíčkem atd. atd.)

To je absolutní přelhání celé jeho existence, ale to matkám nevadí, jim stačí mít pocit, že někoho dokonale ovládají a ten někdo je na nich natolik závislý, že se nemůže vzepřít. Kromě toho to pro ně znamená mít vlastní energetickou spížínu, protože většina mateřských slov tak odvádí vaše nitro do matčina chřtánu.

Mateřská strava

I běžná psychologie či psychiatrie či jak se to všechno jmenuje.. no prostě i mužská věda běžně operuje s pojmy jako je pupeční šňůra, kterou matka živí dítě a zpětně odebírá odpad. Tak psychologové a psychiatři myslí takovou tu šňůru, co ji nikdo nepřestříhl, a co na ní všechny matky neustále trvají: „Jsem tvá matka a ty jsi mé dítě“, a v o něco lepším případě „Dokud žiju, jsem tvá matka..“

Matky vám rády dopřejí předměty, které se vám líbí, už proto, že to je součástí toho být hodnou maminkou, ovšem hned jak se k nim dostanete, okamžitě s nimi začínají soupeřit, což v praxi znamená, že určují, za jakých okolností je smíte použít. Kladou vám podmínky, a kladou je do vás, do vašeho nitra.

Je to opět černá magie, několikanásobná forma woodoo, matka si vás koupí předmětem, který označuje svou energii, z jeho koupě učiní svou oběť pro tu nestvůrnou matriarchální egregoru, a vaše radost z toho předmětu proudí sice do oné egregory, ale cestou přes matku, která se tou radostí krmí.

Předměty jsou tedy použity čistě za tím účelem, aby z vás vytáhly pozornost (tedy energii), kterou vám pak matka sebere. Je to ten princip jako když se díváte na něco, co vás zajímá, a matka v nejnepříjemnějším okamžiku přejde před obrazovkou. Veškerou energii, kterou jste věnovali tomu kterému příběhu, všechnu vám tím ukradne, a vyžere.

Ona ví, že v tom okamžiku se příliš soustředíte na něco jiného a že jí tedy projde i to, co by jí jindy neprošlo. Člověka maně napadá, jak je možné, že si při tom matka nepřipadá hloupě a odporně, jenže, nezapomínejme, že každá žena je přesvědčena, že všechno, životy i energie jejích nejbližších (celé království) patří bezvýhradně jí, právě tak jako

ona patřila (a vlastně stále patří) své matce.

Žena se naopak ptá, jak je možné, že vy jí tu energii nevěnujete dobrovolně, nebo když jí tu energii dokonce odpíráte – to jste za největšího hajzla pod sluncem. Říkám žena, protože tohle se týká jak jejích dětí, tak mužů. Copak nevidíte, jak jí svou samostatností ubližujete? Rychle vám musí vytvořit nějaký problém, abyste ji náhodou doopravdy nepřestali potřebovat.

Znám případ, kdy muž se s někým zakecá, a jeho žena už cca po třech vteřinách na celou společnost ječí: „Miláčku, tady jsem“, a dělá to tak dlouho, dokud k ní nepřiběhne a nevěnuje pozornost jen a jen jí. Když nejsou zrovna ve stejné společnosti, dělá žena totéž mobilem. Nezvednutí je prohřešek, a je lépe nechodit domů.. takhle přesně to funguje, takhle přesně je to pro ženy správné.

Každá žena má z dětství zafixováno, že je princezna, bude královnou, a až konečně pomřou starší příbuzné, bude neomezenou královnou.. a jakkoliv princeznovství a kralování až tak dopadnout nemusí, neomezené kralování si neodpustí snad žádná. Viz problém tchyně..

..a začíná to právě narozením prvního dítěte, protože pro dítě se matka stává královnou, to jemu vymýšlí první zákony, učí ho zachovávat její omezení a přesně reagovat na její náladu. Učí ho nežít svůj život, učí ho žít její podvrh. Způsob je k tomu celkem jednoduchý:

Všimněte si, jak matky mají v hlavě, že s dítětem půjdou třeba za babičkou, a tím nejvymlouvanějším způsobem řeknou nějakou variaci na téma: „Podíváme se za babičkou? Co?“. Je to řečeno formou otázky, ale v té otázce je vždycky skryté vydírání, které vám brání říct „Ne“, aspoň ne přímo.

Přelhání života

V případě, že přesto odmítnete, což zvláště malé děti to umí docela dobře, začne s vámi matka vyjednávat, což znamená, že se dotčeně vptává „A proč ne?“, „Ty nechceš k babičce?“, „Tobě se tam nelíbí?“ atd.

S každou takovou otázkou je vám

1. vyčítáno, že jste si dovolili nedbat jejího vydírání, a každá ta výčitka je jed, a působí vám bolest
2. zároveň je vám neustále naznačováno, že děláte velkou nepředloženost, když hned nekývnete na všechno, co vám matka „nabízí“, a že dokud nekývnete, bude se ta bolest zvětšovat

Toto je takový mezistupeň, kdy vám matka argumentuje, proč byste měli chtít přistoupit na to, co vám cpe, a dělá to tak, že ke každé té otázce přidá také odpověď, čímž opět mluví za vás a přelhává váš život. Příkladně na otázku „Ty nechceš k babičce?“ hned dodá: „Ale chceš, vždyť se ti tam minule líbilo“.

Tedy to několikrát zopakují, mezitím se vás snaží navnadit, abyste tam chtěli i sami, tedy snaží se vám připomenout, co se vám tam minule líbilo (podle ní), a kromě toho vám podsouvá, že babička bude ráda, že byste měli být také rádi, nenápadně k tomu připojí, co u ní máte a nemáte dělat atd. atd. atd.

A pak najednou, když si zvyknete na pomýšlení, že se té návštěvě asi nevyhnete, matka najednou řekne: „Tak pojedeme za tou babičkou, jo?“

Tedy přitvrdí, začne to brát jako hotovou věc, jako byste se na tom domluvili, až na to, že opět se od vás chce jenom přikývnutí. To přikývnutí si totiž snad žádná matka neodpustí, protože to je pro ni ten nejdůležitější okamžik.. přikývnutím jste svůj život dobrovolně odevzdali matce, odevzdali jste jí sebe a to ve formě vaší životní energie. A to, jak už víme, je pro ni energie, kterou se krmí.

Proto i toto je dáno formou otázky, v níž se skrývá vydírání a zákaz odmítnutí. Projevuje se to pocitem, že byste mamince mohli odmítnutím ublížit, a ublížit byste jí mohli proto, že matky to staví tak, že odmítnutím jejího návrhu odmítáte ji, její osobu, zatímco přikývnutí znamená té její osoby přijetí.

Přijetí je pro matku potvrzením její existence, které nejenže ukájí její nejistotu, ale dodá jí pro celý tento postup, pro celou tu zrůdnost i opodstatnění. Jinými slovy, necháte se zmanipulovat, tím se postavíte proti sobě a přikývnutím se pod to podepíšete. A samozřejmě nakrmíte svou maminku, tu hodnou..

Dost dětí však nereaguje ani na to, protože většina dětí je mnohem inteligentnějších než jejich matka a prostě odmítnou. Tím se to vydírání dostane zpátky matce, a bolest, kterou vám chtěla způsobit zůstane v ní. Je to jako kdyby vás chtěla švihnout rákoskou a místo toto švihla sebe.

Z té bolesti ona ovšem obviní vás, zatvrdí se a začne diktát: „Tak dost, pojedeš a hotovo!“ . Tím vám tu bolest matka vnutí, a jejím prostřednictvím zlomí váš odpor. Někdy je na to zlomení potřeba té bolesti víc, což pro matku není problém zařídit, podstatné je, že matka nedá pokoj, dokud nebude po jejím, neboli dokud nepřelže váš život.

Jak to vypadá dál už znáte všichni, a to co ještě možná neznáte je způsob, jakým na to zapomenete, aby i nadále vaše maminka byla tou hodnou, nejhodnější ze všech.

Přelhání nitra

Jste tedy u babičky, více či méně poslušně si necháváte přelhat život, to ve vás budí vzdor, odpor, a samozřejmě nedůvěru a pochybnosti o matce. To všechno jsou emoce a emoce matka cítí.. jednak je to spousta energie, tedy krmivo, a jednak je to nesprávný postoj k matce, tedy záminka vás přiskřípnout a tu energii beze zbytku dostat. Teď jak se to dělá?

Tak zaprvé kupováním. Matka si vás kupuje tak, že vám u té babičky nebo po cestě zařídí něco, čemu obvykle neodoláte. Tím vás uspokojí a současně s tím uspokojením se váš vzdor a nedůvěra vytrácí. A kampak asi?

Zadruhé dobíráním. Matka si vás dobírá buď přímo: „Tak vidíš, že se ti tu líbí“, „Tak vidíš, že jsi rád/a, že jsme sem jeli“, nebo nepřímo, to jest směrem k bábě: „No to si představ, že sem nechtěl/a jet, a jak je teď rád/a“ atd., čímž přelhává to, co cítíte, a dělá to s jízlivostí a výsměchem.

To ve vás samozřejmě budí další vzdor a odpor, tentokrát vůči výsměchu a jízlivosti, a to má ten význam, že postupně zapomenete na odpor a vzdor původní. Ten se tím uvolní a zmizí. A kampak asi?

Zatřetí laskavým slovem. Až matka zhlodne energii původního vzdoru a odporu, zničehonic změní téma hovoru, za něco vás pochválí, nebo řekne, jak je venku hezky nebo cokoliv, co vás zmate a zaujme (pokud možno nadchne natolik, že se rozpustí i ten druhý, účelově vybuzený vzdor.

A vaše emoce následují váš život, to jest mizí v nenávratnu, matka se spokojeně krmí, dokud nevyžere úplně vše. Tento slavný okamžik poznáte podle toho, že se podíváte, že najednou necítíte, co jste cítili, že je ve vás najednou prázdné, ačkoliv ještě před chvílí jste byli něčeho plní, že si nemůžete vzpomenout, co že jste to cítili, eventuálně na co že jste byli naštvaní..

..vše co bylo vám náhle připadá jako nepodstatné, a někdy vám to celé dokonce přijde jako nějaký sen. Co to znamená? No byla vám vyžrána energie vašeho života, vašich emocí i všeho, co jste zažili. Máte vygumováno, jako by se nic nestalo, a jen málo z vás si všimne pocitu, že jste za úplného blbce.

Začtvrté přivlastněním zásluh. Matka mluví: „Ještě že jsem tě neposlouchala, co bys dělal/a doma?“, čímž vám vyčítá vaši neposlušnost a zároveň vám to své „vítězství“ dává sežrat, a končí se něčím na způsob „Ještě že jsme sem jeli“, čímž z vás udělá jakoby spojence.

To má za význam donutit vás, abyste matčinu spokojenost přijali za svou. Vlastně vám nabídne „náhradu“ za vaši vyžranou energii, s tím, že pokud přijmete – a většina z vás tomu nikdy nedokázala odolat – podepíšete se pod to celé, jako kdybyste si to tak přáli sami, dáte za pravdu matce, a.. stojíte proti sobě.

Ta největší zrada je totiž v tom, že emoce i myšlenky jsou prostě jen zhuštěnou energií v určitém tvaru. Vyžráním energie z těch tvarů se z živoucích forem vašich emocí a myšlenek staly pouhé prázdné stíny. A přijetí matčiny spokojenosti znamená, že ty tvary znovu naplníte..

..ale úplně jinou energií, s jiným nábojem, významem a kvalitou. Svou pravdu tak nahradíte matčinou lží, neboli si necháte přelhat nitro, konkrétně matčinou spokojeností s vaším porobením. A to má své důsledky.

Mateřská výchova

Důsledků je strašně moc, jen jejich vypsání by vydalo na celou knihu, tady si můžeme uvést jen několik základních, nicméně, to co můžete udělat, je odvodit si principy, a s jejich pomocí se osvobodit.

Předně musíte vědět, že toto je přímý způsob mateřské výchovy. Nepřímé jsme popsali jinde (Výchovné drama). Přímý způsob neovládají žádní otcové, naopak, vaši otcové jsou těmito dramaty vyžírání a ovládání stejně jako vy, resp. jako děti, které „už by měly mít rozum“.

Pokud vás někdo takto přelže, nedokážete si to vybavit, protože ty vzpomínky jsou vyžrány, vevnitř napuštěny cizím svinstvem a zvenčí zdeformovány k nepoznání. A teď si vezměte, že většina z vás si vůbec nepamatuje dětství, a především první tři čtyři roky. Dochází vám, co všechno se s vámi muselo dít?

Ve skutečnosti naprostá většina matčiných slov odvádí vaše nitro do jejího chřtánu. Proto a jenom proto vaše matky na děti neustále žvatlají, protože se zaprvé nakrmí vaší pozorností, a zároveň vám s každým slovem podsunou něco, co je pak bude živit do konce života, a mnohdy ještě i potom.

Ostatně, pokud je tímto způsobem přelháno vaše nitro, z něhož vychází váš život, čím život si myslíte, že žijete, a kam asi tak jde celou tu dobu vaše životní energie? Každá ta přelhaná forma, každá vaše přelhaná myšlenka i každý pocit se stává matčinou značkou, tedy horcuxem, jímž vás matka ovládá.. a to už pouhým pomyšlením.. a který jí zároveň s každým tím pomyšlením odesílá vaši sílu a vaše nitro.

Teď už byste mohli chápat i to, proč vaše mimina mají tolik energie, a proč vy proti nim připomínáte vyschlé, špatně zakonzervované mumie. Aby také ne, když veškerou vaši energii neustále vyžírají vaše vlastní matky a náhradou vás napouští jedem v podobě slizkých mateřských naučení, který vás rozkládá zaživa.

Emoce jsou řečí těla, které se vám snažilo dát vědět, co se děje. Tělo vám musí dát vědět i za cenu sebezničení.

Pokud vám vaše emoce někdo přelže, tělo produkuje emoce dál a dál. Pokud byste je uznali, bylo by všechno v pořádku, ale vás matka tímto způsobem naučí si ty emoce přelhávat pořád.

Tím se vaše tělo dostane do křeče a začne chátrat – stárnout, otráveno přelhávanými emocemi, jako by nestačilo, co s ním dělá, když vás vaše matka každou chvílí uštkne zlým slovem. Ještě by se to dalo říct tak, že matčin jed rozkládá vaše mentální a emocionální těla, která jsou předobrazem těla fyzického, a to tělo fyzické se tomu předobrazu neustále přizpůsobuje. To je vaše stárnutí.

Mateřská výchova u vás znamená, že matka vyžere všechno, co se jí na vás a ve vás nelíbí a vyžrané formy napustí slizem její spokojenosti. Týká se to samozřejmě i vlivu otce, takže když se jí otec znelíbí, místo slizu své spokojenosti vám podsune jed své nespokojenosti s otcem.

A týká se to především vlivu jejího, takže úplně nejčastěji vás matka napouští nejjedovatější lži, která se v tomto vesmíru vyskytuje, lži o nejhodnější mamince na světě, její lásce k vám, o jejím sebeobětování, o její potřebnosti a samozřejmě o tom, jak ona všechno ví.. abyste náhodou nechodili za někým jiným.

A teď už byste mohli chápat i to, proč je váš patriarchát o zlém bohu otcí.. proč váš patriarchát nebylo vůbec možné založit na něčem jiném, než na strašení matek krvežíznivým mužským bohem. A váš patriarchát plodí tak strašná zvěrstva především proto, že matkám je nutné to čas od času připomenout..

..jinak by tu lidstvo už dávno nebylo. Patriarchát vašim největším problémem NENÍ, a ani nikdy nebyl. A teď už snad budete rozumět, proč.

PŘÍSLIB PRINCE

Matky svým dcerkám malují, jaké jsou princezny a jak se pro ně dostaví ten jeden, jediný, bílý princ na blbém koni, čemuž dcery, nemajíc se čím bránit, neprodleně uvěří a vytvoří si paralelní, vylhanou realitu, v níž budou do konce života, kterou se bude do konce života marně snažit zrealizovat a z níž ty nejprogresivnější budou marně hledat cestu.

Většina z nich nikdy nepochopí, že to byl od matky výsměch a podraz, většině to nedojde, ani když později totéž provedou svým dcerám. Ostatně, vždyť i samy do té reality pak po zbytek života utíkají, ať už jsou fyzicky kdekoliv, v duchu jsou neustále v té vysněné zemi, v níž jsou tou princezou.. pardon, královnou, a v mnoha a mnoha ohledech se podle toho i chovají, a dost často podle toho mluví.

Nesmysly, vytržené z kontextu každodenního života, vyrostlé z podvržené reality princeznovského štěstí zruďných pohádek, pak otravují život všem okolo a ukazují, že skoro žádná dívka nemá nitro, které by za něco stálo, protože skoro všechna dívčí nitra vysála ta která matka pohádkami o princeznách, o poplatnosti princezen královnám (proti kterým se nikdy nic nezmuže), a o čekání princezen na potrhlého prince, který když splní královniny podmínky, může si ji odvést kamkoli libo a provádět s ní cokoliv libo.

Důležité je jen to, že se blbý princ dostavil a že královna dostala zapláceno. To jsou věci, jichž mají dívky (a to i ty vdané) plné nitro. Potíží je v tom, že většina žen prostě nemůže dostat prince. Není dost princů.. rozhodně ne tolik, kolik jich vašim „princeznám“ naslibovaly jejich matky. Z pohledu všech žen je to příslib, který neustále čeká na splnění, a to i když je žena třeba popáté vdaná, a dokonce i když je se svým mužem spokojená.

Nesplněný příslib znamená akci, která bude plodit příslušnou reakci, dokud se příslib buď nezruší nebo nenaplní. Naplnění evidentně nehrozí, a zrušení? Příklad udělala matka, a udělala jej proto, že na základě toho příslibu bude moci „princeznu“ ovládat. Matka rozhodně příslib nezruší, ztratila by nad dcerou kontrolu.

Musela by si to sama pro sebe zrušit dcera. Většina dcer to však vzhledem k zákazu samostatného myšlení nedokáže udělat, a naopak se tomu brání: neberte mi to.. když ono je to tak hezký. A nedokáže přijít ani na to, že ta představa samotná není vůbec hezká, že je naopak zruďná a přímo, bez odvolání je odevzdává matce a po prodeji komukoliv, kdo dokázal její matce zaplatit, protože kdo jiný je ta královna, o které matka vždycky mluvila, že?

Pak ty pohádky o zlých královnách, případně o zlých macechách. To má zase dcerušku ubezpečit o tom, že právě ta její maminka je ta jediná hodná, a po těch ostatních je lépe se vůbec nedívat, a to ať s ní matka dělá cokoliv. Takto přelhané, rozbombardované a do mrtě vysáté nitro už pak dívkám ani coby vdaným ženám nedovolí vidět pravdu, nikdy.

Pohádkové nitro

A nesplněné přísliby jim přejdou pod kůži, začnou se řetězit, a většina žen do konce života slibuje komukoliv cokoliv a neplní nic, necítí vůbec potřebu něco plnit, vždyť ona také nedostala toho prince, tak co?

Aby byla žena schopná žít něco jiného než čekání na prince, musela by tohle všechno vyházet, a jelikož má díky vmlouvavému matčinu tónu dojem, že přeci šlo o něco moc hezkého, nikdy to nevyhodí a v matčiných spárech tak zůstane navždy.

Proto většina žen potřebuje, aby ten „princ“ (nebo aspoň nějaký ten dočasný náhradník) byl zase v jejích spárech,

vlastně v bílých ručkách své rozmilé ženušky, která kývnutím na pohádky sama sebe zaprodala matce, a která aby měla aspoň trochu dojem, že vůbec existuje, potřebuje mít v těch ručkách zase někoho jiného.

Je potřeba poznamenávat, že celý pár v tuto chvíli ovládá její matka? Slovy tchyně? Prostřednictvím jakýchsi pohádek, které přežily v neopatrném a nechráněném nitru znásilněné dcerky a slouží její matce jako horcruxy?

Víte, většina chlapců časem odmítne realitu pohádek a přijme – nějakým způsobem – realitu vašeho světa. Většina dívek toto nikdy neudělá. Vše, co přijmou dívky, bývá jaksi něco navíc k tomu, co jim „slíbila maminka“. I to je jeden z důvodů, proč se ženy s muži skoro nikdy nesejdou, a proč se do vnějšího světa nedostane vůbec žádné ženství.

V řadě pohádek se sice patriarchům podařilo nahradit královnu králem, ve snaze dát nad dětmi aspoň nějaké slovo otcům, ovšem, pokud vám ty pohádky vypráví nebo čte matka, byla tato snaha zbytečná, vzhledem k tomu, co dokáží matky nadělat s magií slov (viz Mateřská péče). Pohádky ale stejně nestačí..

..pohádky sice dcerku znásilní tak, že se bez cizí pomoci už jen tak dohromady nedá, ale mohlo by se stát, že se ta pomoc najde a dcerka se matce vyvlékne. A to žádná matka nechce dopustit, proto si dcerčino znásilnění neustále pojišťují. Než se dostanu k metodám tohoto pojišťování, musím se ještě vrátit k patriarchálnímu převratu.

Jak víte, ženám patriarchové nemohli úplně odebrat emoce, takže ženy mají k srdci a tím i k životu v lásce o něco blíž. Je pochopitelné, že se ve věcech lásky a vztahů cítí být v převaze.. V klíčových okamžicích většiny vztahů si však ženy na lásku dělají patent, což, na jednu stranu, mužům tohle docela patří.. je dobré poznat, jaké to je, když někdo ví v nějaké oblasti všechno nejlíp, a podle jeho slova a jen a jediné podle něj se teď pojede.

Je dobré to poznat, ale proč v tom zůstat, že? Patent je totiž vyjádřením jistoty, a onu lásku, pokud tam v ten moment ještě nějaká je, spolehlivě zabije. Nehledě na to, že patent na lásku si po vzoru matek dělají i dívky, které nemají se vztahy třeba vůbec žádnou zkušenost. To ukazuje, že skutečné kořeny patentu na lásku budou ještě trochu jinde.

Podraz toužení

Skutečný kořen je zřejmě v dívčí výchově. Jenže kde?

Dívčím se nezakazuje projevovat city a pa-city, nemusí se stydět za dotečky stejného pohlaví a co nejvíce se jim vyhýbat, ba naopak mohou ke komukoliv přijít, přitulit se nebo naopak pohládit.. oproti stejně starým chlapcům jsou v každém takovém ohledu v neuvěřitelné výhodě. Ta výhoda nejde ani popsat..

Tak kde je problém?

Problém je zřejmě v tom, že s postupnou ztrátou sebe-vědomí a absolutního přijetí si dívky začnou projevy lásky spojovat s různými zásluhami a oceněními a postupně uznají, že láska není jejich výchozí stav. Proto po ní začnou toužit a hltat matčiny příběhy a zrádná naučení, protože v prostředí takových příběhů jejich touhy ožívají. Touhy, ne láska.

Dívka se z bytosti, která je milující a tudíž i milovaná stává bytostí „toužím-tedy-žiju“.

Zároveň dívka od matky odkouká, že tohle je ta láska! Toužím = miluju!

Pak se divíte, když jste pohromadě s dívkou, že jí stačí že je s vámi a už netouží ani po důvěrnostech, ani po sexuálním sblížení, a vlastně ani neví, co s vámi má dělat, proč s vámi je, když nejlépe je přece u maminky.

Takhle to bylo celé věky, a bylo to tím, že ona dosáhla naplnění své touhy – které ona ovšem říká láska – a neví, že by mohlo být ještě něco dál a hrozně se diví, že vy byste ještě něco chtěli. Co by to jako mělo být?

A zkuste takové dívce vysvětlit, že láska = jednota. O tom ona nic neví, jelikož o tom jí matka nic nevyprávěla, a to by jí přece tak důležitou informaci určitě nezatajila. A naopak ji matka varovala, že po ní budete něco možná chtít – jestli nakonec nejste ten úchyl..?!

Potíž je v tom, že v pohádkách takové věci obvykle nebývají.. a když dívka vyroste z pohádek, matka jí ohledně vztahů vnucuje úplně jiné věci.. Takže pro dívku je láska to, když princ touží po princezně. Je tedy záhodno ho nechat toužit, jinak by to mohla přestat být ta láska.

Toho se docílí, když princezna je spokojená s tím, že toho prince dostane.. navěky, nebo aspoň dodnes.. a jelikož většina pohádek v tu chvíli končí, dál už platí pouze to, co jí navykládala matka o tom, jak bude muset podstoupit tohle a tamto, aby mohla mít děti, a také jak to zařídit, aby po ní princ toužit nepřestal..

..on princ je totiž pro tu princeznu zrcadlem. Doslova se v něm vidí. Takže pokud po ní princ touží a ona to v něm vidí, je to jako by toužila sama. Ona sama netouží, protože ona toho prince má.

Výnosný obchod

Takže, ona ze svého pohledu dosáhla obou poloh „lásky“, které zná. Jen občas ji napadne, proč je to taková nuda.. jenže to jsou myšlenky, které vedou směrem k pochybnostem o mamince, takže tudy se přemýšlet nebude, a raději se vyrukuje na muže, aby něco ne-nudného zařídil.. tak jako to vídávala u své matky.

A muž zařídí.. vzhledem k tomu, že po ní touží.. a pak si přijde pro „sladkou“ odměnu, čímž se jeho žena změní

v kurvu.. i když ona si to nemyslí a jemu to většinou nedojde. A jelikož její matka, která ji tak dobře připravila na život, má také nějaké požadavky, proč nevyužít jeho toužení a nepomocť jí, že? Však se to placení nějak přežije.

Tím získá tchyně (ted' už v pravém slova smyslu tchyně) dalšího otroka. A když je dcera správně vychovaná a nedá muži sexu jinak než výměnou za odvedení nějakého úkolu, už během pár let se tchyni vrátí všechno, co pustila jako tzv. věno, a po zbytek života už bude za pronájem dcery jen a jen v plusu.

Dcera to samozřejmě neví.. nesmí.. nepůsobila by přesvědčivě a mohlo by se stát, že po ní muž přestane toužit. A to se stát nesmí, vzhledem k tomu, jaký je to pro tchyni pohodlný zisk. Ještě i dnes se ženy mohou přetrhnout, aby udržely svého muže toužícího, i když se s ním pak nedá žít a většinou ani domluvit.

Přitom každá už mohla ochutnat, jak úžasný je život s mužem, který je spokojený, a zjistit, že se to nedá vůbec srovnat se životem s toužícím a proti tchyni zcela bezbranným idiotem. Každé už mohlo dojít, že jediný „člověk“, pro kterého je toužení muže nějak přínosné, je její matka, a že na to doplácí ona, muž, i děti.

Pro muže není nic divného na tom, že se mu žena mění v kurvu, protože je na „odměňování“ své práce zvyklý už od dětství, od matky. Ani ženě na tom není nic divného – naučila ji to matka, tak je to přece v pořádku, ne? Nakonec, celé dětství vídala, jak jsou chlapci, ale i „tatínek“ odměňování za vykonané služby, a ona v tom bude nejméně stejně dobrá jako její matka!, která si ovšem mne ruce, jak jí to všechno krásně vychází.

Pro většinu mužů je pak žena prostě jen druhou matkou, která ho opět odměňuje za to, co „pro ni“ udělá, přičemž má tu výhodu, že tou odměnou může být sex, který mu matka z neznámého důvodu odpírala. Bohužel, tento sex nevede k jednotě, protože je to jen úplata nebo uhrazení nějakého dluhu, zato dost často vede k dětem coby neplánovaným následkům nějakého obchodu..

A jelikož je nemožné k takovým dětem cítit něco jiného než výčitky svědomí a pocit viny, nebude „rodičům“ zatěžko nechat je ovládat prarodičům, kněžím, vrchnosti.. naopak, až se jich výchova prarodičů dotkne a děti začnou šilet, budou říkat: „Po kom to dítě jenom je..?“, a ještě rádi ho nechají tomu státu propadnout, pochopitelně cestou přes tchyni. Tím tchyně získá kromě zete i vnoučata.

Patent na lásku

Tohle je patent žen na lásku v celé své kráse. Zdvojnásoběním matčiny touhy po lásce, kterou prohlásí za „tu lásku“ si žena dělá nárok rozhodovat / rozsuzovat ve vztahu věci lásky a vlastně jakékoliv vzájemnosti v celé rodině, i když se ve skutečnosti jedná zase jen o podraz matek.. na své vlastní děti.

Matky totiž to toužení-jako-projev-lásky požadují i po dětech.

A jelikož ten, kdo lásku má, po ní nebude toužit, je potřeba k tomu ty děti přinutit.. uzavřít se jim, deptat je, odhánět je, mučit je, dusat po nich.. inu, vychovávat, pak děti budou po matce toužit, budou se jí chtít zavděčit, budou jí dělat služebníčka, aby si trochu té lásky zasloužily, a postupně si ze života v lásce převyknou na život v touze..

..s občasnou odměnou za zásluhy.

Konečná definice mateřské lásky je tedy vcelku překvapivá: Matka svým dětem prostě odepře / uzavře svou lásku, a ukáží se tím, že po ní ty děti touží. Přitom:

- tuto touhu matka zneužívá a nabízí jednotlivé laskavé projevy jako odměnu pro ty, kdož si je nějak zaslouží, tedy, z jejího pohledu, a samozřejmě jen když něco potřebuje. Když matka nic nepotřebuje, máte prostě smůlu.
- laskavé projevy ovšem nemají nic společného s láskou, zato se vyznačují wampyrismem, přelháváním a podsouváním myšlenek, emocí i celých životů, jak jsme si ukázali v předchozí kapitole (Mateřská péče)
- porodem prvního dítěte se v ženě něco změní a ona začne jako dítě brát i svého muže. I kdyby ho předtím skutečně milovala – což se navzdory brutální dívčí výchově opravdu stává, nejpозději od té chvíle pro něj neodvolatelně platí stejná pravidla jako pro děti. No pravidla.. to už je mateřský diktát.
- muž si sice může myslet: ještě že ženy neustále něco potřebují, nicméně ze vztahu je teror, zvaný mateřský. Z pohledu dívky matka řídí celý svět, takže dívka, když „dospěje“ a má děti, nevidí jediný důvod, proč by ted' neměla všechno řídit ona. A k tomu používá v první řadě co?
- Patent na lásku!

Matky by se pak neměly divit, že nejsou milovány, nebo aspoň ne doopravdy, a že si musí tu „lásku“ vynucovat. A to se nejlépe dělá, když na něco máte patent.. nebo se tak aspoň tváříte.. zkrátka, když vám na to někdo skočí.

Tím jsme uzavřeli bludný kruh ženského patentu na lásku, který neskutečně mnoha lidem brání do lásky vůbec vejít, ne tak ještě v ní třeba setrvat. Vám snad ted' už bránit nebude.

Pojem líbení

Jak v partnerství, tak v přátelství, a tak hlavně v manželství ženy nedokáží přenést přes srdce, když se muži nějaká

žena líbí, a netuší, že líbit pro muže znamená právě jen líbit. Proč to ale ženám tak vadí, když pro muže to vůbec nic neznamená? Ze tří důvodů.

Zprv proto, že ve všech pohádkách krásná princezna čeká na někoho, komu se bude líbit..?!

Zadruhé proto, že pro ženy líbit se znamená přijímat. Žena se líbí mamince, když splňuje nějaké její podmínky, a to pak znamená, že ona je maminka. A jelikož maminka dceru přijímá jen když je lepší než její konkurentka, vlastně na rozdíl od někoho čili na něčí úkor, je zapotřebí zajistit, aby to tak zůstalo.. ovšemže ovládnutím druhých.

Když se mužovi líbí nějaká jiná žena, pak partnerka předpokládá, že bude nahrazena, protože mateřské přijetí je výlučné. Matky nikdy nepřijmou celou rodinu, vždycky jen jedno dítě na-rozdíl-od-druhého, nebo všechny děti na-rozdíl-od-manžela atd.

Ženy nedokáží přemýšlet v celkovém přijetí, protože maminka, kterou musí stůj co stůj co nejdokonaleji napodobit, nic takového nedělala. A proč asi? No protože by právě přestalo fungovat rozděl-a-panuj, přestal by fungovat patent na lásku a matce by se rozpadl její soukromý matriarchát, zhroutila by se jí vláda nad rodinou.

Žádný jiný přístup ženy tím pádem neznají a nemají jak přijít na to že u mužů je to prostě jinak. Takže se ženy bouří proti tomu, co předpokládají u mužů, a i když to předpokládají mylně, trvají na tom a muže za to perzekuují.. peskováním, výčitkami a odstrkováním za „neposlušnost“. Jinými slovy chovají se k němu jako jejich matky k nim. I to je vražda vztahu.

A zatřetí to ženám vadí proto, že si ženy myslí, že muži si je vybrali jen proto, že se jim líbily. Je to tak přece ve všech pohádkách. A ne, nelze jim vysvětlit, že jsou úplně mimo mísu, protože většina žen vlastně ani jiný parametr ani nezná. Co tedy pro ženu znamená líbení:

Většina žen je prostě až do smrti jako pes, který potřebuje ujištění, že je v pořádku. Chce slyšet: „Tak je hodná, tak je maminka holčička“, protože to znamená „Tak se mi líbíš“, a tedy „Ano, v tuto chvíli jsi v pořádku. Už nic nedělej, ať to ještě nezkazíš“. Líbit se tedy pro ženu znamená i vlastnění, být „něčí“.

Věc se má tak, že ženám není jedno, jak o nich kdo smýšlí, a věří tomu, že smýšlení ostatních poznají z toho jak se na ně kdo dívá. Ženy většinu času stráví spekulováním, co znamenal tamten jeho pohled a tamto její gesto.. a protože chce mít jistotu, nestačí myslet, musí se zeptat.. jenže jak se zeptat, aby nikdo nepoznal, co se chtěla dozvědět a neprokoukl její nejistotu, že?

Přenos nenávisti

Řešení se jmenuje intrika.. a nepřejte si vědět, co všechno je žena schopná udělat, když zjistí, že o ní někdo nesmýšlí jako o andělu. Klidně vypustí sto pomluv a naruší klid všem párům v okolí, ale ten dotýčný ten názor změní.. nebo aspoň všichni ostatní na dotýčného.

Je v tom samozřejmě mateřské přizpůsobování – žena je zvyklá tímto způsobem dostávat od matky na vědomí, jaká je. Žena má sice – jako všichni – zprávy ze svého nitra, ale ty nejsou spolehlivé: maminka kolikrát říkala něco jiného, než říkalo nitro, a opakovala to tak dlouho, až dceři „dokázala“, že nitro se mylí a pravdu má matka.

Tedy, žena se z pohledů ostatních dozvídá, jaká vlastně je. A protože zanic na světě nechce být špatná, dělá ze sebe přede všemi „anděla“, a když to nestačí, použije i něco jiného. Pro takové případy schraňují ženy prohrěšky druhých.. takže každá žena všechno vidí a všechno slyší, ale na všechny ostatní se tváří jako na anděle, dílem proto, že ji to tak matka naučila, a také proto, že když se tak netvářila, nebudou se tak tvářit ostatní na ni.

A to se nesmí stát, protože to by najednou byla špatná...! Když se tedy na ženu podíváte normálně, bez onoho úchylně-příblybo-podlézavo-oddaného úsměvu, ona znejistí a začíná zjišťovat, jestli něco není v pořádku.. chápejte, žena se buď líbí, a pak je v pořádku, a nebo se nelíbí, a v pořádku není.

To je, co? Proto tak kvete ten šílený, vraždící byznys s „krásou“ a s pomůckami, jak krásy dosáhnout, i když vevnitř jí žádná nezbyla – maminka vyžrala všechno. Ženy si obvykle bez galerie doplňků připadají neúplné, necelostvé a nepřijatelné. Opravdu dobře vychovaná (zmanipulovaná) žena musí mít ode všech doplňků něco, protože nikdy neví, koho potká, a na co ten dotýčný kouká, tedy jaké zjištění ji v jeho očích čeká.

Tak takové ženě se narodí dítě. Hned od začátku ho matka přizpůsobuje, a učí ho vidět v ní toho anděla, a přehlížet, úplně vynechávat ten zbytek. Ze všeho nejvíce se matky bojí, že dítě zjistí, jaké doopravdy jsou, a že je nebude mít rádo – to vše z prostého důvodu, že samy sebe ženy nenávidí.

A ženy samy sebe nenávidí proto, že je nenáviděly jejich matky, a v průběhu dětství od nich tuto nenávist odkoukaly jako správný vztah k sobě. Ted' se to učí i jejich dítě. Během prvních pár týdnů (nejpozději) začne dítě lézt matce na nervy, takže přijdou první tresty, a postupně se matky vůči dítěti dopracují až ke stejné nenávisti, jakou k nim chovala jejich matka. Výčitky svědomí se tím znásobí.

Proto matka vyžaduje od dítěte projevy lásky, jako důkaz, že je všechno v pořádku. „Dej maminče pušintu..“ Do tří let bývá obvykle vymalováno. To se totiž děti začínají ptát, a ženy zjišťují, že jejich dítě, ve kterém dosud viděly svůj život, si ten život z nějakého nepochopitelného důvodu nárokuje pro sebe. A nastává boj: žádná žena se nehodlá vzdát

svého náhradního života, a vede o něj se „svým“ dítětem válku.

Mateřská liga

To proto ženy trvají na tom, že dítě patří jim a vši silou a mocí a výchovou mu to dokazují.. i když jim to dítě většinu času jenom překáží. Mají ho jako hračku, a snaží se ze všech sil, aby hračkou zůstalo, a protože tyto úžasné paní tvorstva nedokáží zabránit, aby dítě vyrostlo fyzicky, drží ho v rozmezí dětského vnímání aspoň mentálně a emocionálně, přičemž jeho tělo fyzické jim otročí, aniž by se dokázalo vzepřít.

Čas od času se někdo odváží zpochybnit nějaké matčino slovo nebo rozhodnutí. Zvlášť malé děti občas zkusí udělat na cizího člověka něco, co matka jménem cizích lidí zakázala a tak nějak se na vlastní kůži přesvědčit, jestli to tak opravdu je. Samozřejmě si naběhnou.

To je pro matku obvykle příležitost zostudit dítě před cizím člověkem, případně se s ním spolčit proti svému dítěti a nechat si potvrdit, že „maminka“ má pravdu, přičemž pokud je nablízku nějaká další matka, je velká pravděpodobnost, že neodolá a taky si smočí a že to tedy dítě dostane z více stran.

No a tady máme základ toho, co pracovně nazývám „mateřskou ligou“. Matky neustále kryjí jedna druhou. Neexistuje matka, které by se nedostalo téměř jednotné podpory, když se její dítě odmítá nechat zpracovat. Takové dítě, ať jde kamkoliv, všude narazí na neproniknutelnou hradbu „mateřského citu“.

A hlavně, je to příležitost cestou domů uštědřit dítěti další výchovnou lekci: „Tak to vidíš! To máš z toho, že mě neposloucháš! Bavit se s cizími lidmi! Co kdyby to byl úchyl?! Co když se teď plíží za námi, zjistí si, kde bydlíme a pak si tě najde a odnese pryč?!“ atd atd.

Účelem je vyděsit dítě tak, aby se samo vzdalo všech svých nápadů a tendencí a dělalo jen to, co mu někdo – a pokud možno matka – poručí, a pro ty vlastní nápady dovolí. Spoustě lidí tohle bude připadat normální a v pořádku.. těm, co věří, že děti je potřeba udržovat ve strachu.. a zvlášť těm, co také věří v úchyly.

K těm úchylům jenom podotknu, že stejné přitahuje stejné, zvědavost i strach jsou formy zájmu, který k vám přitahuje toho zájmu předmět. A když vás někdo něčím straší, je to způsob, jak ve vás ten zájem vzbudit. A když víme, že málokterá matka rozumí svému dítěti a většina z nich takové lekce prostě přežene, je to matka, kdo vás svým strašením přímo cpe úchylům (bubákům, polednicím, tzv. čertům a dalším egregorám) do cesty.

Pak mi v regresích něco blábolíte o minulých životech, vymýšlíte nejneuvěřitelnější story, jen abyste si nemuseli přiznat, že vaše matka vůbec nebyla matka, ale patriarchální bachař.. dusíte se, zoufáte si, a kolikrát se raději vzdáte naděje na uzdravení, jen proto, že o mamince se přece nic špatného neříká.

Přitom když někdo potřebuje odblokovat kupříkladu schopnost seznamovat se s cizími lidmi, je v tom skoro vždycky, z nějakých devadesáti procent přehnaná výchova, a jen necelých deset procent jsou opravdové špatné zkušenosti. A to ještě ty špatné zkušenosti pocházejí z toho, že dítěti matka nakukala, že jestli bude dělat to a ono, odnese si ho nějaký zloduch.. a dítě se bálo natolik, až si takovou zkušenost vytvořilo.

Strach je myšlenka jako každá jiná a přitáhne vám do života to, čeho se bojíte – na co myslíte. Jen jedno procento všech špatných zkušeností se obejde bez výchovného zásahu (dáno např. karmicky), a to bývají především věci, které se přihodí v prenatalu a v miminovském věku.

Mateřský cit

Zmíněný mateřský cit je zvrácený způsob empatie, kterým každá žena, ale především každá matka okamžitě pozná, co v dítěti – ale i v dospělém člověku – vězí, a pokud se jí to nelíbí, okamžitě začne pálit do míst, kde to vzdala matka dotyčného, a bude se snažit podpořit její snažení a toho dotyčného do-vychovat.

A protože tyhle věci podléhají tabu mateřství, nemá se většina lidí jak bránit a do nějaké míry se zpracovat nechá. A najednou mají novou matku. Nová matka pak tu původní rozhlásí, že není schopná ani vychovat dítě, a toho dotyčného rozhlásí, že co by byl bez ní, která ho konečně dala „do pořádku“.

Možná vám to nepřijde nijak závažné, ale právě převýchova je v neviditelných světech způsob, jak ukrást cizí ženě dítě, nebo třeba manžela, a to rozhlášení je způsob, jak to rovnou oficializovat. Tedy černá magie.

Proto se ženy tak velice starají, aby nejen ony, ale i jejich mužové a děti nebyli nijakým způsobem napadnutelní, aby totiž žádná jiná žena nedostala záminku jim něco převychovávat. Proto to strašlivé, zcela nesnesitelné přizpůsobování dětí i manželů současným trendům.

Bohužel, tohle je ten nejzcestnější způsob, jak se vyvarovat cizích zásahů, a zdaleka není tak účinný, jak si většina matek myslí, protože jedna pochvala od cizí ženy vykoná mnohem více než deset nařízení typu „Stůj rovně“, a odvede vám dotyčného třeba navždy. Ale matička jednala takto, a to určitě bylo to nejlepší..

Chválit muže za něco, co třeba ani neudělal je jediný skutečný způsob, jak ho k něčemu přimět. Je to nejstarší a nejdokonalejší technika společného i osobního růstu, která bohužel s tím, jak se lidé – a opět především matky – soustředili především na to najít v druhých lidech co nejvíc zla, upadla na dlouhou dobu v zapomnění, až N. D. Walsch

ji připomněl ve svých Hovorech s Bohem.

A neplatí to jen pro muže, ale i pro děti, a i pro ženy.. dokonce i pro matky. Akorát v tom chválení nesmí být ironie, ani sarkasmus. Musí to být čisté, a opravdové, pak to funguje bezchybně. Čisté a opravdové jsou ale kvality mimo dosah většiny matek, zvláště těch starších, protože jejich chválení bývá unuděné, otrávené, a nápadně hlasité, jakože aby působilo vesele a potěšeně a zakrylo tu strašnou, hnusnou přetvářku.

Děti to samozřejmě cítí, a takové pochválené dítě si pak připadá spíš jako debil, který sice nebyl pochválen, ale zato je na pranýři, a po čase cíleně přestane dělat matce nebo bábě nebo jakékoliv učitelce radost, protože mu to za tu onanii nestojí. Neznáte to odněkud?

Každý muž se snaží dělat své ženě radost, ale pokud denně slyší jen o tom, čím ji zase nasral, brzy to vzdá. Děti vůči matkám to mají úplně stejně. Ženy vůči matkám to mají bohužel složitější, ale nepochybně by to šlo i tam, jelikož ve vyšších civilizacích ženy mají také matky, a přitom, na rozdíl od nás, fungují.

Ztročení rodiny

Jinak, Strach je nepřítomnost Lásky, je to její pravý opak. Rodiče, kteří přivedou děti do strachu, aby ho mohli lehčeji ovládat, ho zároveň odvedou z lásky. Tím dítě ztratí své nádherné vyzařování..

..pravdou je, že ztráta vyzařování má jednu výhodu: na dítě se přestanou na setkání sápat odporné oslizlé báby s tím prokletým „To je ale klášné děťátko, pojď še ke mně pochovat“. To je však to jediné. Zbytek jsou samé nevýhody.

Dítě ztratí svou krásu, a to je začátek konce. Matka teď neví, co na něm kdy viděla, nechápe, co se jí na něm líbilo, jenom si zoufá, že teď se o něj bude muset ještě bůhvíkolik let starat.

A většina matek se zařekne: „Ale zadarmo to nebude. Jen ať si nemyslí, že já se o něj budu starat a ono si bude jen tak růst! To teda ne! Bude mi pomáhat! A muž také!“.

Když se to matce podaří dotáhnout do konce, muž je živitel i vychovatel, eventuálně se děti starají jedno o druhé, domácí práce dělají také děti, eventuálně muž a matka je volná.. a také je královnou v ženské hierarchii, protože „zatočit s mužem i s dětmi“ je ještě mnohem víc než „provdát se za bohatého prince“.

To jí však nebrání mluvit neustále o tom, jak ona má se vším práci a jak se pro všechny obětuje a stěžovat si, jak je na všechno sama. Přece nemůže opustit matčin příklad. Pokud to tak dělala její matka, je to v pořádku, a jestli je to pravda nebo ne, koho to zajímá?

Aby však tohle mohla matka říct, je nutné stanovit nesplnitelná pravidla pro úklid, pro výchovu a pro obživu, to jest, ona přijde a všechno „musí“ přeuklidit, dítě „dovychovat“, a muži vyčíst, že přinesl málo peněz. To všechno ženy umí, všechny, a skoro všechny to i dennodenně používají.

A teď jak to vypadá: Na muže jde matka s tím, že už je dítě dost velké, a že by mohl taky přece přiložit ruku k výchově, ať ji neodeře celou sama. Je to klasický mateřský projev: nechybí záminka, požadavek, stížnost ani vydírání. O tom, že předtím muže od dítěte odháněla a nemá tedy nač si stěžovat, je samozřejmě mlčeno. Beztak si toho muž ani nevšiml.. jen proto, že se to odehrávalo na úrovni, která nejde vidět.

Většina mužů se časem podvolí a opravdu se snaží přispět k výchově. Jenže naráží na velké problémy, matky ovládají děti neviditelnými způsoby, a když k nim vůbec pustí otce, znamená to, že dítě už je zpracované, a už je navyklé na určitý přístup. Zapojením otce se mu dostane přístupu druhého, na který ještě zvyklé není a kterému se brání.

Otcové pak nechápou, co je špatně, proč na ně dítě reaguje vzdorem, zatímco na matky reagují poslušností až patetickou, matky se jim vskrytu vysmívají, zatímco navenek říkají „No jen si to zkus, jen si to užij, ať vidíš, co já s nima mám za práci“. Mateřská jízlivost.. nejhnusnější a nejbolestivější ze všech.

Neviditelný diktát

A protože otcové neovládají magii, jelikož magie je o pocitech a ty jsou „správným“ mužům cizí, musí na děti používat násilí fyzické, protože veškeré ostatní násilí je „ženské“, a i když fyzické násilí bolí z toho všeho nejméně a nejdříve ze všech také přebolí, jsou otcové „ti zlí“, na rozdíl od matek, a většina z nich vůbec nikdy nepřišla na to, proč.

Proč asi? Co asi o fyzickém násilí matky dětem říkají, že? A že k tomu kolikrát ani nepoužijí žádná slova..

Od té doby matka vlastně jen „mírní“ následky manželova vychovávání, pochopitelně způsobem, který jí přinese spousty energie a hlavně všemocné postavení „té hodné“, protože z pohledu dítěte vlastně neustále stojí na jeho straně.. to jest, dokonale to předstírá.. jak vůči dítěti (aby jí věřilo), tak vůči ostatním (aby ji nepomluvili), tak hlavně vůči sobě, protože aby působila věrohodně.

A na dítě jde matka s tím, že už je trochu větší, co kdyby zkusilo mamince pomáhat. Aby to splnilo náležitosti mateřského projevu, je potřeba přidat nějakou výčitku („Ty už nejsi to hezké děťátko, jako když jsi bylo menší“)

a vydírání („Už po tobě nic není, je s tebou jenom práce, a ty mi ani nepomůžeš“).

To jsou v regresích nejčastější příčiny problémů typu „Nikoho si nezasloužím“, „Jsem na obtíž“, „Nejsem dost dobrý/á“ atd.

Avšak ani to na dítě někdy nestačí a je nutno přistoupit k podmínění mateřského přijetí, což bývá zřůdnost typu „To není mamínčino děťátko. Mamínčino děťátko by nedělalo o a to. Co tady vlastně děláš? A co s tebou? Já už vím, odneseme tě cikánům.“

(Cikánky ovšem vyhrožují „dám tě gadžům, a ti tě sežerou.“ Přál bych vám vidět tvářičku toho dítěte. Mateřská výchova je fakt hnus.)

A tohle v regresích vylézá jako příčina stavů jako „Nemám tu co dělat“, „Nepatřím sem“, „Nemůžu do společnosti“, „Není tu pro mě žádné místo“ atd.

Jednoho takového se mi podařilo zachránit – málem se stal bezdomovcem, jelikož si vzal stejnou ženu jako byla jeho matka, obrala ho o všechno a vykázala z domu. Za to však nemohla ani jeho žena, protože on tu svou nadbytečnost doslova vyzařoval, a ona to psychicky nevydržela a splnila mu to.. to, co kdysi uvěřil své matce..

..to, co mu matka nadiktovala.

Bodování bližních

Všechny matky na své děti používají: „Co ty jsi beze mě?“, a pokud děti nejednají „doporučeným“ způsobem, neváhají jim to dokázat. Však to znáte sami – jen matka vám tak dokonale dokáže zprostředkovat pocit, že jste naprostým vyvrhelem jen proto, že jste nechali volně viset tkaničku. A používají to i na své muže.

Pokud je navíc v rodině dcera, tak až žena uzná za vhodné, přijde krize, obrovská a hluboká. Ženě v tomto směru vůbec nezáleží na tom, jestli to vztah přežije, protože má zakódováno, že musí dceři předat „vzdělání“. Proto trápí svého muže všemi známými prostředky, snaží se vyprovokovat muže k nějaké odvetné akci..

..a až se to podaří, vysvětluje dceři, jak muži ženám ubližují a jak tím ty ženy strašně trpí. Skoro sto procent mužů v tom samozřejmě nevidí frašku přenosu matriarchálních přežitků, a většina vztahů to opravdu nepřežije. Dříve si to pak žena musela po zbytek života odtrpět, dnes, kdy jsou povoleny rozvody, na tom většina žen ještě vydělá.

Ať děláte co děláte, matce se nikdy doopravdy nezavděčíte, i když se může stát, že na vás nedokáže hned najít chybu. To „jí uděláte radost“, pak se o vás „pomazlí“, neboli vás zneužije k jinému druhu sebeukojení, z čehož vy dostanete dojem, že jste „její“, a jí přitom šrotuje hlavou, co by na vás vymyslela, aby vás mohla odkopnout a vysát.

Proto se boduje každý den.. každou hodinu.. někdy i minutu.. a až to matka najde, přijde hláška typu „Necucej si ten palec!!“, čímž vyžere veškerou energii z vašeho společného mazlení (ano, wampyrismus), a zároveň „získá“ záminku, proč vám ten bod zase srazit a tedy důvod, proč vás, teď už vysáté na prach, odstrčit.

A to jste jí původně „udělali“ radost. Všimněte si toho modelu:

1. posuzujete a bodujete své blízké,
2. když někdo blízký splní vámi určený počet bodů, použijete jej k pomazlení
3. pomazlení zneužíváte k vyžrání jeho energie
4. vyžírání maskujete vnucováním pocitu důležitosti
5. to celé kryjete patentem na lásku

Každá žena pak přijde časem na to, že to, co má od své matičky je ve skutečnosti dálkové ovládání, pomocí kterého se má protlouct životem, a téměř každá pak vyzkouší, jestli už dosáhla maxima, kterého dosáhnout mohla. Ženy za tímto účelem mají podchycené i zákony. Vztahy, které po rozchodu úplně vysají partnera jsou v dnešní době velmi rozšířeným ženským sportem..

Pocit důležitosti

Matka když se mazlí s dítětem, je v tom většinou ještě jeden podraz, největší z největších. Žena nacpe dítěti pocit důležitosti, a vypudí tak jeho já z jeho těla, a tím jeho vypuzeným já se ukájí, tak jak ho postupně vyžírá, resp. jak z něj postupně vyžírá energii. Na to si pak zvyknete jako na výraz přijetí a většina z vás se bez toho už nedokáže nikdy obejít.

Co tohle dělá s vašimi vztahy, to je něco neuvěřitelného. Většina z vás v sobě nosí touhu být pro někoho důležitými a potřebnými, většina z vás se k takovému mazlení dost často zatouží i připojit.. a kolikrát si k sobě připojíte celého jednoho člověka, abyste se měli kým ukájet (no, žít). A kdyby jen člověka.

Spousta lidí má doma nějakého živého tvora coby mazlíčka.. psa, kočku, morče, myš, krys, hada.. někdo si chová tarantule, někdo pravidelně vyráží venčit fretku na vodítku..

..byl jsem v zemích, kde se ptáci nebojí lidí a sednou si vám třeba na ruku, vím o zemích, kde si k vám přijdou opice, srnky i veverky, a ty země mají společné jedno: nikdo tam žádného živého tvora nepotřebuje věznit, nenutí je snášet své nálady a namlouvat si, že „mě ten můj pejsánek ale miluje“.. zneužívat živého tvora k potvrzení toho, že přes

to všechno, co o sobě vím, jsem určitě dobrým člověkem, když to zvíře za mnou přijde.

Spousta lidí si to zneužívání tak trochu uvědomuje, a mazlí se radši s plyškem, a spousta se mazlí s plyškem proto, že k němu nejde ani to věznění, úplně rezignované zvíře. Někomu holt musí stačit přítomnost živého tvora, který nemůže odejít. To je mimochodem nejčastější situace ve většině vašich partnerství.

Přátelství je o tom, že „tví nepřátelé jsou také mými nepřáteli“. Kamarádství a přátelství už dávno neobnáší cit, je to také jen spolčování, že proti společnému nepříteli. (Ale kdo je proboha váš nepřítel? Kromě vás samotných nikdo..) Poznáte to z toho, že na přátele máte požadavky, což, city jsou jazykem duše, a duše žádné požadavky nemá.

Nikomu by nevadilo, že někdo druhý má tisíce nejlepších kamarádů, kdyby neměl na „nej-kamaráda“ nějaké požadavky, které vyžadují dost velkou oddanost. Vaše představa kamarádství a přátelství je prostě vylučující, neznamená to tedy vztah a sdílení, znamená to vlastnictví a řízení (manipulaci).

A kdo to z vás lidí udělal, co? Od koho jste se to naučili? Komu do smrti lžete paty, abyste náhodou nějak nepošpinili jeho památku? Kdo vás zotročil a věznil tak dlouho, až jste rezignovali a necháte se za trochu studené, prokleté pozornosti (např. peněz) použít k čemukoliv? I k tzv. pomazlení..

Příslib pomazlení

Tady začíná jeden ze stěžejních rozdílů mezi muži a ženami, protože ženy za to, že budou k dispozici na „pomazlení“, od mužů vyžadují pocit důležitosti (včetně pravidelného ujišťování, že ona je pro něj to nejdůležitější na celém světě), a naopak cpou mužům pocit důležitosti za to, že jsou k dispozici jim.

Že si to „k dispozici“ musí muž ještě i zaplatit, ženám není vůbec ani divné, vždyť matička to přece dělala taky tak, no ne? Ženy to tak dělají proto, že to tak dělaly jejich matky, a nemají jak a ani nechtějí přijít na to, že je to to nejsprostší kupčení na světě. Také na to doplácují, a strašně. Pohádky diktují, že princové chtějí krásnou princeznu, že?

Většina žen se tím pádem pokládá za přijatelné jen když mají na sobě nějakou masku dodané „krásy“, která je stojí jednak dost peněz, a bohužel i celé funkce těla. Zrůdný obchod s těmito pomazánkami je, karmicky vzato, hrůzný způsob, jak vracet ženám jejich násilí a dokázat jim, že muži mají přeci jen navrch.

Tomu se ženy ovšem nemohou divit: ženské deptání mužů za pomoci emočního násilí a zvlů je v pořádku a používají ho všechny, a to z důvodu, že jsou „slabé“, zatímco muž, kterému jsou emoce v průběhu výchovy zapovězeny a nemá se jak bránit, nemůže než použít fyzického násilí, které je však špatné, protože muži jsou „silní“ a „holky se nebijou“.

To je křivda a bezpráví, proti kterému muž ve vládě otců nemá žádné zastání. A ženy to bez skrupulí používají, což znamená, že karmicky si vytváří šílené problémy, které jim pak boří veškeré vztahy a bez odvolání je odevzdávají matkám, které jim to celé způsobily a teď se v tom vyvalují jak prasata v pomyjích.

Muži nemají potřebu vnucovat nebo vyžadovat pocity důležitosti, protože doteky a vzájemnost je pro muže důvod, proč dělají vůbec vztah. To je ta věc. Mužům totiž nikdo nikdy neupíral důležitost, nikdo jim nedával sežrat, že žijí ve společnosti, která s nimi nepočítá, takže muži si to nemají potřebu kompenzovat a kupovat. Dost na tom, že když chtějí s nějakou ženou splynout, musí jí to zaplatit.. a její matce, samozřejmě.

A ještě jeden rozměr to celé má: u vás je v pořádku, když se žena snaží být sexy, ale není v pořádku, když na to muž zareaguje sexuální zájmem. V pořádku je, když takové ženě muž zařídí, co si ta žena vzpomene, a nic za to nechce, tedy jen proto, že mu ta žena připadne sexy..

..tak tedy, obchodujete s příslibem pomazlení, příslib pomazlení kryjete patentem na lásku, a plnění toho příslibu se vyhýbáte – odvoláváte se na nedotknutelnost žen, dovoláváte se „gentlemanství“ vámi týraných a peskovaných mužů, když to nepomáhá tak ještě i podpory mateřské lgy, a na své rodiny používáte neviditelný diktát.

A co je ten diktát? Mateřský diktát je krutá pomsta za to, že matka nedostala toho prince, a jako téměř všechny ženské pomsty je páchána na nevinných a bezbranných obětech.. na jejím muži a na jejich dětech.

Máme na vás jednu otázku: chovají se takto dospělí lidé?

ZTRACENÁ DUŠE

„Mé nitro se ozývá palčivou úzkostí, jež mi odnímá klid; slyším ten hlas ve dne i v noci, v bdění i v snění. Volá po vykoupení ze strašlivé představy, že žena je pouhé tělo z těla, prach z prachu, bludná postava bez ducha i duše.“

Karel May, V zemi černých stanů

Je to již sta a sta let, co ženy touží po tom být uznány za rovné, a právě takovou dobu se to absolutně nedaří.

Věc se trochu projasní, když si uvědomíme, že ženská představa rovnosti spočívá v tom, že budou všechno řídit ony, v souladu s tím, co jim v průběhu výchovy nakukala matka, a s drobnými úpravami podle toho, co v tu kterou chvíli

uzná za vhodné matka rodu, nebo co si někde přečetla, že dělá ta slavná herečka.

Celou tu dobu přitom ženy rozhodují o mnoha a mnoha věcech, úplně automaticky, ale to je pro ně samozřejmost, je to v pořádku a proto se to nepočítá. Proto kdykoliv něco rozhodne muž, žena vyrukuje s tím, že chce také o něčem rozhodovat, aby bylo také něco po jejím..

..jak malé a závistivé děcko, které vidělo, jak nějaké jiné děcko dostalo lopatičku a teď trvá na tom, že ono musí taky jednu dostat, ale raději dvě. Však také, kdykoliv na to muž přistoupí, během pár dní už nerozhoduje o ničem, protože najednou všechno třímá žena. Třímá, třímá, ale ať toho třímá sebevíc, všechno je málo.

A teď, proč to tak taková žena nevnímá? No, je to tím, že kdykoliv o něčem ženy rozhodují „samy“, nejsou to jejich rozhodnutí. Je to poslušné přizpůsobení vašeho života diktátu jejich matek, a každým takovým „rozhodnutím“ žena své matce čistě jen dokazuje svou oddanost.

Proto to žena jako své rozhodnutí nepočítá, a proto od vás neustále dyndá další a další příležitosti. Tedy, ženy „svým rozhodováním“ o vašem společném životě jenom ukájí svou maminku, resp. matčin odkaz v sobě (ano, horcrux), a tím pádem nikdy neuspokojí přirozenou potřebu rozhodovat si a řídit svůj život.

Aby částečně mohla tuto potřebu uspokojit, snaží se rozhodovat o tom, co bude právě teď dělat muž. O dětech ani nemluví, to je látka další kapitoly. Abyste tomu rozuměli, musíte vědět, že z ženina pohledu jí muž a děti patří, proto ona má rozhodovat o tom, co budou muž a děti dělat.

Je to pro ni logické a v pořádku, a ta logika a pořádek vychází z toho, že ona přece patří své matce, je ta její hodná holčička, a proto svůj život a všechno, co děláte společně řídí podle toho, co by matčin horcrux ukojilo a dopřalo jí ten pocit hodné holčičky.

A protože matčin odkaz ukojit nelze ani v jejím životě, ne tak v partnerství, máme tu další zakletý kruh: kdykoliv ženě něco popustíte a ony něco rozhodnou, opět nejde o jejich rozhodnutí, takže i když jim pustíte všechno, jim to stejně nebude stačit, protože ženy se k rozhodování podle své vůle nikdy neodhodlají.

A proč?

No protože ženy chtějí jen to jediné: chtějí slyšet „Ty jsi moje hodná dceruška.“

To je jediný způsob, jak dostat to správné potvrzení, ukojit na chvilku matčin horcrux, nic víc ženy nezajímá, a proto je dnes problém jeho tchyně ještě výraznější než problém tchyně její, ačkoliv skoro po celou dobu patriarchy svatba znamenala, že dívka přejde zpod diktátu matky své pod neúprosný teror matky jeho.

A celé to znamená, že žádná normálně vychovaná žena opravdu nemá duši. Většina mužů ostatně také ne.. a záhy se ukáže, proč.

Kupčení s duší

Ztráta ženské duše se netáhne od nástupu patriarchy, ale od doby, kdy dívkám duši matky začaly zabírat, a je to také pozůstatek z matriarchy – srovnajte si to s tím přístupem, že děti vlastní matka, a aby je mohla vlastnit, uloupí jim duši, drží ji ve svém vlastnictví, a to je na ni odkáze. Syny z 50-80%, dcery úplně.

Kdykoliv se dcera cuká, začnou matky – tahle zvrhlost mi nejde moc popsat – představte si toreadora, jak mává červeným šátkem býku před očima. Něco podobného dělají v neviditelných světech matky, když chtějí upoutat dceru na sebe.. začnou jí mávat tou její duší před nosem:

„Podívej se, co tu mám, vidíš to, a já ti to nedám, nedám, leda bys udělala to a to.. Už jsi to udělala? No vidíš, to je moje hodná dceruška.. ale stejně ti to nedám, leda že bys udělala ještě tamhleto..“ Atd. Atd.

Smysl je v tom, že si na to dcera postupně zvykne a už nedokáže jinak žít, a následně všechno, co jako žena kdy udělá, čeho dosáhne, co zažije a čeho se zmocní, všechno jde do její matky už úplně automaticky. A dcera dělá, co matka chce, protože pak ji matka k té duši nakratičko pustí, právě prostřednictvím onoho „To je moje hodná dceruška“.

Takže většina žen je o duši oloupená, a partnerství je pro ně způsob, jak se zmocnit jiné duše, aby měla aspoň nějakou. A hádejte, v čem je háček? Háček je opět v tom, že žena se sice zmocní další duše, ale je jí to k ničemu, protože sama dávno propadla matce i se vším, co jí kdy bude patřit.

Žena se může zmocnit energie celého vesmíru, a stačí, aby si na ni matka jen vzpomněla, v ženě se probudí pocit viny, že zanedbává svou maminku, a veškerou tu energii matce odevzdá ve snaze ji umlčet.

Většina žen se pak chová, jakoby všechno, co muž přinese domů přinesl jí, což je také železný zvyk z matriarchy, a tím vším se chlubit matce neboli jí to nosí ve formě energie, a to má ten efekt, že energeticky nakrmí maminku a obdrží za to kratičké setkání se svou duší.

A najednou je to jako byste nic nepřinesli, protože energie z toho, co jste udělali, už se vám nikdy nevrátí.. Cokoliv kde zažijete, pokud bydlíte ve společném, cokoliv tam přinesete, vytvoříte, všeho se ujímá žena jako svého a to vše je pak její matce k dispozici, ani ne třeba fyzicky, ale ve formě energie bez odvolání.

Však to můžete sledovat i sami: jak dlouho vám vydrží radost z čehokoliv? Sami uvidíte, že všechno vám vydrží,

dokud se tím žena nepochlubí matce nebo přítelkyni a tu radost jí neodevzdá..

Fenomén tchyně

..oheň na střeše je, když domů přinesete něco, s čím se žena matce pochlubit nemůže. To jí pak „do domu taháte krámy“, ona tam pro ně nemá místo a dělá vám peklo tak dlouho, dokud je zase neodnesete, čímž se ona teprve může té své matce pochlubit, a nebo dokud nepřinesete něco, co jí to vynahradí.

Přesně z tohoto důvodu jsou ženy nejraději, když domů nosíte čistě jen peníze, protože za ty si ona pořídí něco, o čem ví, že jí za to matka pochválí, tedy má nad svou duší aspoň jakousi kontrolu.. jedinou, kterou jí matka poskytne.

Samozřejmě, pokud matka nedostane procenta z toho, co její dceři nosíte domů, neposkytne jí skoro nic, nebo jen velmi neochotně, a trvalý přístup ke své vlastní duši získá žena jen tehdy, když její matka nad tím, co vy domů nosíte, získá plnou kontrolu. To je přesně a beze zbytku fenomén vaší tchyně.

Hodně věcí se však matce říct nedá, a to je problém, protože matka pozná, že v dceři ještě něco nevyřčeného vězí, a dokud jí to dcera neřekne, nedostane odměnu a setkání s duší se konat nebude. Aby se to dalo vydržet, žena si najde přítelkyni, které může říct to, co nemůže říct matce, a to pak blinká na přítelkyni.

Problém pak nastává v okamžiku, kdy by se mělo konat setkání s duší, protože přítelkyně tu duši prostě nemá k dispozici. Proto se ženy potřebují zmocnit duše svého muže a dětí a kohokoliv, kdo se jakkoliv nechá, aby si přítelkyně mohly navzájem poskytnout setkání s duší. Fakt, že ta duše není jejich, ženám zřejmě nevádí.

Jinak z toho všeho plyne, že pouze muž, který vydělá víc, než jeho žena s tchyní stihne utratit, má jakousi naději, že nebude soustavně připravován o duši, protože jeho žena bude v jakémsi kontaktu s duší svou.

Je to také odpověď na otázku, proč dnešní ženy už necítí tak urputnou touhu po své zakázané duši, proč obětovaly i všechny naděje na svou duši a sprostě ji vyměnily za hřejivý pocit z nákupu, kterým se ožebračují a udržují v moci systému a matčiny spokojenosti.. i se svými partnery a dětmi a jejich dušemi a celými životy..

Většina žen však, podobně jako spousta mužů, nechce o své duši ani slyšet, protože prostě slepě věří své matce (a ženy navíc tetce Sally a dalším) mnohem víc, než by si kdy dovolila věřit sobě a svému citu pro pravdu a lásku. Proto také většina žen raději rezignuje na lásku, protože si nechala nakukat, že matiččina důvěrnost je mnohem cennější.

Největší pohroma je, když ženě matka zemře. Od toho okamžiku se žena začne zatvrzovat, protože ke své duši ztratila přístup nadosmrti, kromě toho zaujme matčinu pozici v rodu, takže její diktát získá na váze, a vzniká začarovaný kruh, protože čím pádněji žena diktuje ostatním, co mají žít, tím víc se zatvrzuje, a jelikož nejpozději v tu chvíli už je pro ni památka matičky největší svátostí, není žádná cesta ven.

Většina starých žen je jako kámen, bez srdce, bez soucitu, a bez kapky lítosti. Pokud si někdo myslí něco jiného, nechť se podívá někdy do starobince.

Víra v matku

Matky si pojišťují poslušnost dětí tak, že v nich pěstují víru v sebe (v matku) jako v nejvyšší autoritu (jméno bohyně?). Řekněme si rovnou, že se to týká opět hlavně dcer, protože synové zaprvé patří napřed systému a pak až rodičům, a zadruhé synové mohou myslet (a tedy vědět) – nepotřebují matce věřit (a tvářit se, že ví).

Ženská výchova proto musí být velmi tajemná, odkazující na množství skrytých prvků bez jakékoliv logické návaznosti, aby ji synové neprokoukli. Většina matek na své syny používá jako základní ovládací zařízení svůj klín a jeho přísliby. Postupem výchovy se zpod tohoto ovládání synové derou ven, a čím dál častěji je potřeba ještě i schopnost žen vymazat mužům z hlavy jakékoliv myšlenky. (No mužům.. ono to funguje i na jiné ženy, a hlavně na dcery, že?)

I tomu se samozřejmě dá bránit, ale ne, když se tyhle věci podeprou mateřskou autoritou a zničující ženskou silou. Výsledky se různí podle toho, kolik síly je na syna potřeba, a po jaké době dojde matce trpělivost. Dnešní doba je velmi zlá a mateřská trpělivost není téměř možná, takže se v daleko větší míře stává, že matka to se silou prostě přežene.. což u synů mívá příšerné následky.

Dcery takové zásahy v pohodě vydrží (protože se vybijí na panenkách a ozkouší si tak „správný“ přístup k dětem), jen matku o to více nenávidí (a uctívají, až se to v nich převrtne), zatímco syny něco takového prostě zlomí, protože jejich logika se s tím nijak nesrovná, a pocity mají zakázané. Nemají jak se dobrat pravdy ani jak si ulevit, a jejich hlavní reakcí je hrůza z žen. Proto čím dál více mužů utíká do gay společnosti.

V gay společnosti má řada mužů velmi rozvinuté některé ženské stránky a v podstatě se tam dějí úplně všechny hry jako mezi muži a ženami v heterosexuálních vztazích. Vlastně jediná změna oproti „normálním“ vztahům je ta, že v gay společnosti všechny hry zůstanou hrami a nebudete se muset bát o život.

To je také důvod, proč se poslední dobou opět vynořila na povrch lidská homosexualita a dožaduje se být uznána. Zvláštní je na celé věci asi jen reakce veřejnosti. Lesbičky jsou všeobecně výborně přijímány a vysoce esteticky hodnoceny. Gayové přesně naopak, mají k nim odpor ženy i muži. A proč?

Tak jednak proto, že dnešní společnost, člověku vysoce nepřátelská je dílem mužských homosexuálů a lidé jim to podvědomě mají za zlé. Není to ovšem všechno.. muži sice tvrdí, že nesnáší homosexuály, ale pravda je úplně jinde. Ano, muži mají odpor, příšerný odpor k mužské energii, dotekům a celé populaci, muži se štítí všeho mužského, ale to je odpor, který jim vštěpují jejich matky, když jim zakazují emoce a doteky a tak.

Z tohoto nakonec vychovávaný chlapec usoudí, že on a doteky k sobě prostě nepatří, a jelikož dívek se to zjevně netýká, musí se to týkat chlapců. Od matek je to podraz.. pokud se totiž ženy skutečně něčeho bojí, je to gay-společnost. To proto, že gayové jsou ti, nad kterými ženy nemají žádnou moc. Gayové nepodléhají mateřskému náboženství.

A dokonce naopak! Gayové jsou ti, kteří vzali moc ženám. A konečně gayové jsou ti, kdo založili tuto společnost, kde trpí všichni zúčastnění, a ženy nejvíc(!), až na to, že ženy netrpí kvůli mužům, jak je jim neustále zdůrazňováno, ale kvůli matkám, které jim to zdůrazňují, aby zamaskovaly svůj vliv.

Ne, ženy opravdu nesnáší gaye, i když, některé je se svou dvojakostí mají rády za kamarády, protože se od nich v žádné situaci nemusí ničeho bát. To se ovšem týká především žen, které neumí ovládat své signály, a které tak bývají vynervovány neustálým, pro ně nepochopitelným zájmem mužů, a pak žen, které ty vynervované berou jako své autority a slepě je kopírují.

Zneužívání synů

Do gay-společnosti muži utíkají před ženským násilím, mentálním, emočním, psychickým, a čím dál víc i fyzickým. Bylo to tak vždycky, už od konce matriarchátu. A zatímco v lesbických vztazích se může stát úplně všechno, mezi gayi se dějí jen obvyklé heterosexuální hry, ovšem bez černé magie. Jsou to jen hry..

Takže touto výchovou si ženy zajišťují, že jejich syn se homosexuálů bude štítit, na doplnění svého života bude chtít ženu a zůstane tudíž v ženském područí. Tohle je pro matku to nejdůležitější. Když tohle klapne, není už tak těžké zařídit, že synáček zůstane pro svou matičku ovladatelným i v manželství.

Zákaz emocí způsobí, že ženy nedokáží cítit s muži, tím méně se syny, protože cítit velice není co. A dopouštějí se celé řady ukrutností. Nejzávažnější je, když dospělá žena hrozí malému chlapci ufiknutím pind'ourka. A dělají to skoro všechny, kdykoliv se chlapec kamarádí se svým pohlavím natolik, že si na něj sáhne.

Je to samozřejmě hrozba účinná. A proč?

Zprv proto, že většině žen vůbec nevádí si tento zákrok představit a tu představu dítě vnímá. Na rozdíl od ženy to však má chlapec spojené s něčím velmi citlivým, a nemá jak poznat, že tu hrozbu žena nemyslí až tolik vážně.. tedy, pokud ji nemyslí vážně.

Zadruhé na takové sdělení reagují chlapcovy geny, resp. v nich uložená informace, vzpomínka na kastrace zaživa z období pozdního matriarchátu. A reagují na to i matčiny geny, které ukazují totéž z druhé strany, a vzbuzují v ní dojem, že by se jí velmi líbilo dokázat si „své ženství“ a opravdu mu ho ufiknout. I tuto představu chlapec vnímá.

Zatřetí téměř žádná matka neumí vzít penis svého syna jako normální součást jeho těla. Vždycky se k pohlaví chová jinak než ke zbytku těla. To by ještě tak nevádilo, kdyby mu ho nebylo potřeba občas podržet. Její předsudky se tak na syna přenášejí přímo dotykem a mají identický účinek jako pohlavní zneužívání na malé holčičky.

A kolikrát ještě horší, protože nejde jen o předsudky..

Mnoho matek se shoduje na tom, že když se synáčkovi poprvé postavilo, že se lekly nebo strnuly. Tohle jako první ženská reakce na ztopoření údu mívá příšerné následky. A proč? Už v mateřské společnosti ženy obcovaly především se svými syny, v matriarchátu to bylo dokonce základním pravidlem, a většina matek na to v sobě dodnes nese vzpomínky.

Vaše současná výchova však incest zapovídá, takže se matky při synově ztopoření cítí trapně a provinile, a to se násobí mírou jejich zvědavosti.. a ta je velká a slizká, a jakkoliv ji většina žen dokáže docela dobře maskovat před okolím, stejná většina má velké problémy ji skrýt před sebou. A před synem?

Podpora systému

Syn to ovšem vnímá. A čím více miluje syn matku nebo na ní visí, tím horší to může být. Když si to syn takto zafixuje, nepostaví se mu u žádné dívky, kterou bude milovat, protože v jeho podvědomí bude nastaven filtr „Pozor, negativní reakce!“. Postaví se mu jen u dívek, které mu budou lhostejné, tedy bude buď bez sexu, nebo bez lásky.

O společném růstu s partnerkou si bude moct nechat jen zdát, zato se bude vracet často k mamince, takže je vlastně vše v tom nejlepší mateřském pořádku. Ostatně, vzhledem k tabu mateřství a k obecně uznávanému patentu matek na děti je toto zneužívání beztestné.

Všeobecně když děti – i cizí – zneužívá matka, potažmo dívka či žena, je to v pořádku, to jen kdyby to měl být muž, byl by oheň na střeše, a nedejbože kdyby se dítěte měl dotknout svobodný mládenec: „Pozor, to je úchyl! Zavřete ho! Zneškodněte ho!“, nebo rovnou „Lynčujte ho!“.

Je to stejné, jako onehdá v Opletalově ulici: romák přepadl chlapa a donutil ho odevzdat peněženku, když zpoza

rohu vyšli dva příslušníci. A romák začal ječet „Pomóc, zloděj, rasista, bere mi peněženku“, a příslušníci přiskočili, pomohli mu ji ukrást a skutečného okradeného, který se úžasem nemohl na jediné slovo, si odvedli na stanici.

Stejně tak jsou ve vaší společnosti trestáni muži, kteří nevydrželi a opakují úchylnosti, které viděli u svých matek, a které dnes a denně vidí u svých manželek. Kdepak, zneužívat děti mohou jenom matky, běda mužům, kteří by to zkusili po nich. Nikdo se nesmí opičit po svých rodičích, nikdo nesmí být úchyl jako jeho matka, ani slintat jako otec, který její úchylnosti vidí a chtěl by také (a nemůže, protože matka ho drží vpovzdálí).

I když, kdyby se toto mateřské zneužívání nehodilo společnosti, asi by také jen tak neprošlo, jelikož erekce musí fungovat, aby mohlo fungovat otcovství a tudíž patriarchát, vláda otců. Co se týká společnosti, je to otázka velmi jednoduchá: společnosti se problémy, které vám způsobí matčino zneužívání, velice hodí.

Společnost totiž chce dobře ovladatelné otroky, kteří zase zplodí další dobře ovladatelné otroky. To znamená, že dokud bude vůle dělat nové otroky, jsou problémy s erekcí také v pořádku, protože společnost vám na vaše problémy prodá viagru a získá tak jednou ranou kontrolu i nad vaším šukáním.

Co by za to katoličtí kněží před dvěma tisíci lety dali: ovečky se poslušně množí a ještě si to samy platí a navzájem se drží (partner vůči partnerovi) v takové nedůvěře a kontrole, že je skoro není potřeba hlídat. Stačí nechat matky vyřádit na svých dětech a jenom podchytit výsledky.

A i jinak je v pořádku, když si matka hojí mindrák na synovi, protože když syn doroste, bude se chtít pomstít, a jelikož v té době už bude uznávat nedotknutelnost matek, bude se mstít na své ženě, což povede k neshodám, na jejichž základě s ní nebude spokojený a bude se vracet za svou maminkou.

Jeho žena se také bude vracet za svou maminkou, a zpátky se budou vracet maximálně poštvání proti sobě a budou tak zbraněmi svých matek, stejně jako kdysi za matriarchátu.

A jedna z matek nakonec vyhraje a bude v ženské hierarchii zase o kousek výše, a obě matky po celou tu dobu budou mít postaráno jak o otroky, tak i o zábavu.

Dívčí výchova

Pokud ve vaší společnosti ženy mají víc práv než muži, pokud celý váš patriarchát je jen zástěrkou pro faktický matriarchát, ke všemu v tak nesnesitelné formě a konečně pokud jste s tím za celou tu dobu nedokázali nic udělat, je úplně jasné, že ženy jsou obecně napřed, a že svým vlivem ještě pořád znemožňují mužům objevit mužství a zjistit pravdu.

Váš patriarchát mohl vzniknout jen proto, že ženy neumí držet pohromadě.. neustále válčí všechny proti všem a nazývají to ženskou soudržností, do které prý muži nesmí vidět, aby.. něco. Ve skutečnosti jsou to ovšem ženy, kdo nesmí vidět do ženské soudržnosti, protože doopravdy je to ženská soudržnost, co otročí ženy.

V dívčí výchově hraje zásadní roli černá magie, protože ženy objevily a rozvinuly své ženství, na rozdíl od mužů, kteří nikdy nedostali šanci mužství ani objevit, natož rozvinout. Ženy jsou proto mnohem silnější, a bez magie se jejich výchova zvládnout nedá.. takže, když říkáte, že dívky jsou jsou dřív vyspělé a zralé do školy, jste na strašném omylu.

Jsou jen dříve a mnohem brutálněji znásilněné, jsou navyklé bez sebemenšího zaváhání přejímat cizí pravdy a okamžitě se podle nich zařizovat neboli řídit podle nich svůj život, protože každé zaváhání pak strašně bolí.

A tomu dnes na vaší planetě říkáte „ženství“.

Výsledkem jsou ženy žijící v dojmu, že se pro ni dostaví bílý princ na blbém koni, kterého ona přivede ukázat své matičce a sousedkám a vlastně celému světu a potvrdí tak svou vyjímečnost a budou schopny dát svým matkám najevo takové to „Vidiš, nejsem tak blbá a neschopná, jak`s mi vždycky vnucovala, podívej se, koho jsem ti přivedla“ atd., neuvědomujíc si, že to byla matka, kdo jí nakecal báchorky o blbých princích na divných koních a pak ji vydírala (ovládala) tvrzením, že ji žádný princ nebude chtít, když bude „taková“ (nebude dělat, co jí právě matka řekla).

Předvedením „prince“ začíná dívka matce dokazovat, že neměla pravdu, což ovšem znamená, že dívka uznala matčiny kecy za realitu silnější, než je realita její vlastní. Jinak by totiž neměla potřebu cokoliv dokazovat. V tu chvíli matka většinou ani nic neříká, protože ví, že to dcera nedokazuje jí, ale hlavně sobě, a že jí stačí si počkat, až se to zvrtně.

A když uvážíme, co všechno má dcera z výchovy naskládáno v podvědomí za nesmysly, je jen otázkou času, kdy něco takového vyjede a zboří jí vztah. Pak si přijde za maminkou stěžovat, a matka nahlas říká „Jojo, já ti to říkala“, a v podvědomí jí běží „Aby ne, když jsem ti to celé dětství tak pracně cpala do hlavy (programovala), dost že jdeš, pomůžeš ubohé mamince, nezbyl mi tu žádný otrok“.

A na základě této myšlenky se v přelhané dívce neobjeví odpor k matce, ale pocit viny, že neposlechla maminku rovnou, čímž ji teď ta matka může rovnou začít ovládat a do toho otroctví zapojit, jako by nikdy neodešla, nemluvě o tom, že se už při tom návratu většina dívek cítí být neschopnou a připadá si vůči matce hloupě, takže tam už i jde s nejistotou, která by ji té matce vydala sama o sobě.

Svázání života

Mají to ty matky ale šikovně zařízené, co? A dcery? Dcery pozorně sledují matčino jednání, protože se od nich čeká, že ho do puntíku napodobí, až přijde ta správná situace, a modlí se, už aby ta situace přišla. Proč? Protože to od matky bolí a dcera se nemůže dočkat, až se za tu bolest pomstí. Kopíruje matku..

Snažíte se ze sebe udělat matčinu kopii, protože si – velmi naivně – myslíte, že pak proti vám nebude nic mít, a i kdyby, nebude mít argumenty. Takže se stanete zapšklými a vzteklými, a neustále hledáte na ostatních lidech nějaké chyby, které by vás uklidnily, že „nejste nejhorší“. Přesně jako matka, a vlastně jakákoliv jiná, „normálně“ vychovaná holka.

Matka vaši snahu samozřejmě postřehne, zaraduje se, že už ví jak na vás, a neustále pro vás vymýšlí nová a nová pravidla a podpravidla, podle nichž vždycky znovu skončíte jako špatní vy a matka vám to může vyčíst. Samozřejmě, kdykoliv matka vyhlásí nějaké nové podpravidlo, musí ho začít zachovávat i sama, takže už po pár letech se sama ve svém životě nemůže vůbec pohnout.

To je důvod, proč ženy postupně přestávají žít – dělají závazný model svým dětem, tedy především dcerám, a postupně svazují své vyjádření až do absolutní nuly. Vědomě se učí nedávat najevo překvapení nebo zděšení a tvářit se, že už na světě viděly všechno a u všeho tedy ví, jak na to. To proto, aby vypadaly důvěryhodně a aby za nimi chodili ostatní pro radu a ony tak mohly konečně být tou ženskou autoritou.. královnou, matkou rodu.

Pak jsou pochopitelně neschopné se samy bavit, nemohou se ani uvolnit, protože co kdyby je zrovna někdo zahlédl, jak porušují nějaké vlastní pravidlo a přestal je jako tu ženskou autoritu uznávat? Kdo si ty lidi má pořád kupovat?

A kupování.. jelikož se starší dámy nesmí samy bavit, aby to někdo nezahlédl a ony nepřišly o ty své zdroje energetické potraviny, vyčítají svým mužům, že je nikam neberou, nikam s nimi nechodí – ale proč by normální člověk měl někam chodit s někým, kdo se nikdy nebaví, aby náhodou neztratil uměle vypěstovanou důstojnost a neustále u všeho ukazuje, jak to má všechno už za sebou?

A který aby to mohl ukazovat, neustále nutí ostatní, aby se mu věnovali a bavili ho, protože když se ho nebudete pokoušet bavit, on nebude mít co odmítat jako že už to pro něj není? A který vám za to všechno „poděkuje“ výčitkou typu „To je dost, že’s mě taky někam vzal, jenom škoda, že se ti nepoved’ ten program!“?

Jinými slovy, proč by si normální muž měl kupovat takovouhle odpornou zatvrdlou bábu (když už tedy nemáte jinou možnost než kupování)? Každý si radši koupí mladou holku. Ta se mu odvděčí.. ale i kdyby ne, je naděje, že mu za to aspoň nevynadá. Odvděčením nemyslíme sex.. pokud není ta holka zkažená a nepřitáhne si to.

Asi dám radši příklad: Když vezme starší pán mladou, ne moc zkaženou holku do divadla a pak ještě na sklenici vína, získá jednak dva zážitky z divadla, svůj a její, a navíc zjistí, že je ještě schopný výměny, jelikož jeho energie najednou nenaráží na povýšenecký despekt jeho vrstevnic a může volně proudit, plus získá tu výměnu samotnou.

Tohle je pro průměrného muže zážitek, ze kterého může žít i několik let.. a to i vedle jakkoliv nepříjemné „manželky“. Je to pro něj svým způsobem i důkaz, že ještě žije. Rozhodně se to vyplatí.

Autorizace zážitků

Starším pánem myslím zhruba 40 a více, ale nejde o ten věk, jde o to, že dotyčný musí nejen umět naslouchat, ale především si své společnice musí vážit, a to přinejmenším do té míry, aby byl schopen nesouperit s jejím náhledem, neboursat jí ho logickými argumenty, jen si ho prostě poslechnout a případně se z něj poučit. Starší pánové to většinou umí, ovšem, pokud to zvládne dvacetiletý klučina, je to jenom dobře.

Naopak je to bohužel mnohem horší: ani hodně mladá dívka nebude schopná vyslechnout cizí náhled a rozšířit si podle něj svůj obzor. Teda bude, ale jen do doby, než se o tom zmíní nějaké své ženské autoritě s nevyslovenou žádostí o autorizaci (potvrzení správnosti). A jelikož žádná ženská autorita nenechá někoho, kdo se na ni s něčím obrátí, žít pravdu někoho jiného, všechno cizí jí okamžitě vyvrátí, nebo aspoň otráví.

Použije k tomu cokoli, jakýkoliv důvod, proč to „jako“ právě takhle nemůže být, a pocitově tomu „argumentu“ přidá na důležitosti, takže dívku pře-svědčí (čti přelže její svědectví) a vrátí na svůj píseček.

Aby se dívka tomu přelhávání nebránila, aby nezačala argumentovat nebo nedejbože sama myslet, přimíchá autorita do svého naslouchání odmítavý, popuzený podtón ve smyslu „Probaha, kdes k tomu zase přišla“, aby dívka získala co nejdřív dojem, že naslouchat někomu cizímu od ní byla velká nepředloženost a že může být ráda, že se s ní ta moudrá, zkušená autorita ještě otravuje.

Až to klapne (pokud to klapne), pokračuje se „To máš z toho, že posloucháš, co nemáš. Kdyby ses držela mě, nemusela bych se s tebou teď rozčilovat“, a na závěr bývá: „Tak nevím, nevím. Co ty budeš dělat, až já tu nebudu?“, neboli co ty jsi beze mě, nicko jedna tupá, což je pro dívku to samé, jako kdyby si „povídala s maminkou“.

Popuzený postoj je většinou hraný, a velmi pečlivě odměřovaný, aby se náhodou nestalo, že se dívka nasere, otočí na podpatku a odšustí s uraženým: „když mě nechceš chápat, nebudu se s tebou bavit, a dobře si rozmyslím, jestli za

tebou ještě někdy přijdu!“. Tohle je totiž asi jediná věc, které se ženské autority doopravdy bojí ..

..ono ženskými autoritami jsou většinou zasloužilé matky, které jsou si naprosto jisté svými manipulátorskými schopnostmi, takže bát se svým způsobem nemají čeho. To jim však nebrání spoustu strachů předstírat a vydírat s nimi okolí. A když to nepomáhá..

..každý z vás asi zažil situaci, kdy nějaká dáma přestala předstírat, že je slabá, něžná, bezbranná, zranitelná a tedy ustrašená a programově spoléhající na „mocnou paži nějakého debilního ochránce“, a když zahodila všechnu přetvářku a zmasakrovala celé okolí..?

Většina matek to tak s dětmi má každý druhý den – když se dítě chová způsobem, který nedokáží nebo třeba jen nechtějí snášet, musí to v tom dítěti zlomit, a k tomu je potřeba odložit přetvářku hodné, slabé a něžné.. však ona hned po „výkonu“ zase naskočí. A většina matek to časem zkusí i na své muže a další lidi. Logicky.

A jelikož vás všechny vychovávaly matky a na unifikované „mateřské“ postupy reagují všichni lidé poměrně shodně, málokdy se stane, že jim to nevyjde, takže se tyhle „výbrky“ postupně dostanou do jejich běžného vyjadřování a používání, a ženy tvrdnou a tvrdou až do stavu diamantů a diktují všem okolo, co mají a nemají dělat a jak..

Možnost osvobození

..a čím je taková matka starší, tím více si je jistá svou silou, tím méně věcí se bojí, a tím méně se s ní dá domluvit. A přitom po naprostou většinu času vypadá jako slabá, bezbranná, „ta hodná“, i když kolem ní je poušť: citová, emoční, mentální i fyzická.. poušť pohyblivých mrtvol bez ducha a bez duše..

Je to nevýslovná škoda, ženská výchova vítězí zatím úplně nade vším, ke škodě všech, tedy celého lidstva, a to co nechápeme je, kam s tímto přístupem chcete dojít?

My to vidíme tak, že se dcery (a i leckterý syn) budou muset otočit, a říct svým matkám:

„Bud' v naší mateřské linii první, a dej mi důvěru!“

„Bud' první a nežádej po mně, že s tebou zůstanu navěky – nemám tolik času! Ostatně, ty také ne!“

„Bud' první a nech mi můj život – třeba náhradou najdeš ten svůj!“

„Bud' první a vezmi si zodpovědnost za svůj život – přestane tě lákat ten můj!“

A pak se budou muset otočit na jinou stranu, a říct totéž přítelkyním. V ten moment najdete svůj život, a v ten moment zjistíte, že si se svými partnery a vůbec s muži rozumíte mnohem lépe, než vám „ony“ říkaly, že je možné, a než by vám matka či jakákoliv přítelkyně nebo autorita kdy přiznala.

Kromě toho, každý muž si všimne, že se hrabete zpod ženské nadvlády a máte snahu být samy sebou. A protože skoro žádný muž není s dívkou či ženou, kterou nemiluje, ten, který je vám v tu chvíli partnerem, vám poskytne veškerou možnou pomoc. Jeho osvobození totiž půjde ruku v ruce s vaším.

A pak možná bude potřeba říct totéž svým partnerům.. těm, kteří si ještě i v té době budou myslet, že se sebou takhle pracujete proto, že mu chcete oddaněji a hlavně nerušeně sloužit a dělat dobrou manželku.. to v případě, že se to jejich osvobození o něco opozdí..

..vraťte prostě ženě duši, a nebude mít potřebu si dokazovat, že žije, ani nákupy, ani černou magií, ani dětmi, které nechce, ani ničím jiným. A poprvé v jejím životě nebude mít potřebu schovávat se za matičku a dělat jí to tzv. pomyšlení celým svým životem, plus životem vaším i životy všech vašich dětí..

Nakonec, když začnete u sebe a vrátíte duši sobě, nebudete potřebovat žádného kněze ani psychiatra, aby vám ji „spravoval“.. je to to samé u žen jako u mužů.

V Neviditelném světě k tomu již máte vše potřebné..

DÍL IV. – ZEMĚ

ZAHRADA ZEMĚ – VLIV NEVIDITELNÉHO DĚNÍ NA OSUDY LIDÍ, CIVILIZACE, PLANETY, VESMÍRU A JEHO OBYVATEL.

Tento díl je syntézou všech dílů předchozích, a vysvětluje, jak celosvětová válka pohlaví dopadá na život lidí a celého organismu Zahrady Země, neboli jaký dopad mají problémy lidských světů analyzovaných v předchozích dílech na běžný život. Problémů není právě málo, a ten dopad tomu tak nějak odpovídá..

Těchto sedm sond ukazuje, jak se nám tu žije, dýchá a tvoří na tom pozemském sídlišti, ovšem pohledem a s komentáři vysoce vyvinuté civilizace Plejád'anů a zástupců několika takových civilizací dalších. První čtyři kapitoly ukazují běžný život z dosud neprobraných úhlů pohledu, další tři duchovní a i jiné zařazení dějů na Zemi jako součásti většího celku Stvoření, našeho vesmíru.

BARVA ZVUKU

Životem nás provází nepřetržitý hluk, což je všechna hudba, na kterou nejsme zrovna zvědaví, řinčení tramvají, trubení aut, rachot jedoucích vozů, motocyklů, letadel, sousedovic vrtačky, to vše se slévá do příšerné kakofonie zvuků, které našemu zdraví nedělají dobře, naopak nás postupně připravují o sluch, zdraví, a zbytky soudnosti.

O zbytky soudnosti, pravda, nás ovšem připravuje i naše oblíbená kapela, jenže to je zážitkem příjemným, na rozdíl od donucených vjemů v obchodním domě, kde si nemůžete vybrat, co vám právě sedne.

Hudba, za které se postupně vytratila melodie, ztrácí svůj význam jako povznášející prostředek, a velmi často se mění v kulisu, která ochromuje všechny povznášející myšlenky, a udržuje zasažené lidi v područí netvůrčího myšlení. To je srovnatelné se životem v paneláku, s pravidelnými intervaly znásilněného živobytí, s šedivostí života omezovaného státem – tak to vše dokáže i hudba, která nemá melodii.

A jelikož zvuk je mocný prostředek tvoření, zanechává taková hudba nesmazatelnou stopu na člověku, který ji musí poslouchat. Ubíjí veškeré projevy života jako takového, a nechává prostor k pouhému přežívání. Dobrovolně tuto hudbu vyhledávají jen jedinci, kteří mají na život stejný názor, kteří přijali šedivou manipulaci státního zřízení za nezbytnou.

Ještě nedávno se proti této šedi lidé aspoň bouřili, i tzv. módní hudba obsahovala melodické ztvárnění burcujících výkřiků. Do toho vznikalo mnoho krásných melodických hudebních kousků od lidí, kteří měli ve svém životě i jiné zážitky, než je manipulace, stres a šed'. Tato hudba pak byla přijímána lidmi, kteří ještě neztratili naději.

Žel, od této hudby se stále více upouští, kvalita melodie v rapovaném textu je nulová, vyzdvihuje se šed' emocí současného člověka a neschopnost vymanit se z područí masové manipulace lidské rasy. Co zpíváme, budeme prožívat, slovo je velmi mocný nástroj tvoření reality. Zdá se, že lidská rasa dospívá k bodu nejhlubší deprese, na dno.

Ode dna je teprve možné se odrazit, takže toto je v pořádku. Kterým směrem se však odrazíme? Jaký zvuk zvolíme? Jaká bude naše příští melodie, když už teď jsme navyklí na recitaci, spíš násilné vyřazení jednotlivých slov textů, které vyjadřují totální beznaděj a pomáhají ochromit v mladé generaci vše lidské?

Mladá generace spolu se svými idoly pokřikuje nenávistná slova na systém, mladí lidé se zalykají odporem a zhnusením, vyznávají silácké řečičky a brutální kousky, a to vše určuje, co budou prožívat. Nenávist, odpor a zhnusení jim znemožní vzít systém za svůj, a tím ho nikdy nedokáží změnit. Budou se s tím jen prát, ve slovech i fyzicky..

..mladí lidé by museli přijmout civilizaci i se všemi chybami, aby ji dokázali změnit. A oni by to dokázali, potenciál na to mají. Je na nás, aby k tomu dostali prostor, a to takovým způsobem, aby to dokázali přijmout, a s tím, že se my sami okamžitě změníme. A změna je nutná.. jenže lidé se změn bojí a svým dětem nevěří.

A co je horší, lidé nedávají svým dětem ani dobrý příklad. Necháávají děti televizi, která jim ukazuje jen násilí, prostřednictvím televize je zaprodávají systému, který je založen na násilí, sami také dělají a vztahy vytváří v rozmezí násilí, co se mohou ty děti naučit?

Ale nejhorší není ani hudba, ani televize, ani strach ze změn, nejhorší jsou suverénně vaše řeči..

Moc slov

Lidé jsou jako smyslů zbavení. Pokračuje převibrování planety (a kdo ví, jestli ne i celé Sluneční soustavy) na vyšší frekvenci, časy jsou náročné jako dosud nikdy, a lidé mluví, místo aby mlčeli a sledovali, co se v nich děje. A mluví hlasitě a hnusně. Je to tak strašné.. hlasité mluvení je v těchto dobách nebezpečnější než kdykoliv jindy, a lidé si dále mluví, co to dá. A škodí tím bohužel nejen sobě, ale i všem, koho jejich zvuky zasáhnou.

Princip mluvení je tento: vaše slova vám moc buď dodávají, nebo vás jí zbavují. Jenže, jak se zdá, nejen vás.

Z pohledu okolí je možné rozdělit zvuky vašich slov na povznášející a ubíjející.

Zdá se, že nelze vytvořit zvuk neutrální, protože ke každému zvuku člověk automaticky zaujímá nějaký postoj, daný částečně jím, a částečně tím, co je obsaženo ve vašich slovech, v tónu, jakým je řeknete (to jest v emocích v něm obsažených), v doprovodných gestech a celkovém vašem stavu.

Lidé chodí a proklínají vládu, kterou si zvolili, nadávají na systém, do kterého se rozhodli narodit, na rodiče, kterým se rozhodli narodit.. jenže, kdo z nich si uvědomí, že tím proklíná především sebe a svá rozhodnutí?

A zase, proklíná sice jen sebe, ale ta slova poškodí všechny lidi, které dostihnou (ne, toho systému ani vlády ani rodičů se to nijak nedotkne, jelikož tam ten zvuk většinou prostě nedoletí).

Aby zase nedošlo k mýlce: o tom, co vám rodiče v rámci výchovy provedli, musíte mluvit, stejně jako o tom, co se děje v tomto systému. Mluvit ano, proklínat nebo jen tak nadávat ne, pokud se chcete duchovně někam posunout.

Jinak mluvit ostře, vlastně jasně a bez skrupulí můžu jenom doporučit – musí se z vás dostat to, co vám brání žít v přirozenosti a bezhraničné lásce (v níž – pro příklad – nonstop žijí všechny děti, dokud je někdo „nevychová“, případně dokud neodkoukají od rodičů společenské hry, dramatické zápasy o energii a moc ve vztahu), a než se budete moci poznat takové, jací skutečně jste.

Jestliže jsem kdysi konstatoval, že ženy používají slova k zakrytí toho, co chtějí říct a skutečné sdělení jde ven buď mimoslovně nebo vůbec, pro účely této analýzy to musím doplnit, že jde o zneužití daru, kterým řeč jinak je. Ale ženy k tomuto chování měly po mnoho staletí aspoň důvod, a většina z nich naprosto nemůže za to, že to do nich jejich matky vtloukají ještě i dnes, kdy by ty důvody měli spíš muži.

To, o čem teď mluvím, ale dělají všichni, nejen ženy, až na pár jedinců, kteří mi v tom kontrastu přijdou jako kdyby sem spadli z andělských sfér. To jsou lidé, kteří mluví výhradně srdcem – ne rozumem, ani solarem (emočně), ale srdcem, tedy citově.. tzv. lidská Sluníčka.

(A jelikož srdcem lze mluvit dvěma způsoby, z duše a z ega, které má v srdeční čakře své sídlo, upřesňuji, že jde o to první. Takový člověk může mluvit cokoliv, a vždycky je to povznášející.)

Strhávání pozornosti

Zbytek lidí však nemluví většinou ani z toho ega, jelikož se s energií tak vysoko vůbec nedostanou, a jejich řeči jsou proto povětšinou dost ubíjející. Nepočítám teď ani slovní násilí či zastrašování, protože tam je to každému asi jasné, o co asi jde. Teď myslím na méně nápadné slovní projevy, které jsou mnohdy ještě nebezpečnější.

Asi nejlépe příkladem. Používal jsem teď pár dní městskou dopravu (a nestačil jsem se mimochodem divit, koliká je v Praze najednou Rusů a Ukrajinců), visí tam docela vtipné letáčky o tom, jak hudba ze sluchátek může rušit ostatní, a čím přesně ostatní ruší (a nasírá) telefonní hovor.

A nemohl jsem si nevšimnout, že to spousta, opravdu spousta lidí podvědomě přebírá jako návody, jak na sebe strhnout nějakou tu pozornost a dostat „k snědku“ nějakou tu energii. Lidem je zjevně zatěžko stát se svým zdrojem, raději budou vysávat ostatní..

..například tím telefonováním. Když slyšíte jen půlku hovoru, poutá to strašně moc vaší pozornosti, protože se tu druhou půlku snažíte domýšlet, přičemž u normálního typu hovoru, pokud nejste schopní sledovat myšlenkové pochody dotyčného, nedomyslíte si v podstatě nic a zůstává jen několik zachycených útržků.

Někdy těch útržků může být hodně: v takovém případě se začnete ztrácet a začnete dostávat vztek. A ten vztek je v pořádku, jelikož všechno, co nestihnete zpracovat vědomě jde rovnou do podvědomí (které ovšem ví, o co jde, poněvadž v určité hloubce pod vědomím ví každý člověk všechno, co vědět lze), a začne se vám zvětšovat rozpor mezi vědomím a podvědomím, což je hodně nepříjemné.

Bohužel, projevovat vztek je nepřípustné, nechat ze vzteku vycházet své jednání je ještě mnohem horší. Přitom vztek je to jediné, co by vám v jakékoliv normální společnosti umožnilo se ohradit a dosáhnout – okamžitě – návratu ke své suverenitě. Ovšem, tato společnost nestojí o suverenitu jednotlivců, proto vám vykládají, že vztek je špatný, a kdo ho projevuje, že je ještě mnohem horší.

Je to podobné jako když se ptáte rodiče, co znamená tohle nebo tamto, a on se vám vykroučí nebo dokonce vysměje. Tím vám sebral energii, a ještě ve vás vytvořil blok – nemůže ve vás volně proudit energie, jelikož jste nedostali informaci, kterou jste potřebovali a vaše vědomí není v zákrytu s podvědomím.

A není to legrace: dokud tu odpověď nedostanete, energie se tudy nerozproudí.. někdy ani do konce života. Cizí telefonický hovor buď zpracovat stihnete (pokud jste schopní sledovat podvědomí dotyčného), ale bude vás to stát dost energie, nebo to nestihnete, a máte založeno..

..je pravda, že tyhle rozpory si podvědomí s vědomím většinou vyřeší samo, během spánku, kdy informace mohou prosakovat z různých hloubek a zapadnout na své místo.. aspoň to není na moc dlouho, jen ta energie, kterou jste takhle zbůhdarma věnovali cizímu upírovi, se vám už nevrátí.

Přednášky a blijance

Pak je tu typ telefonátu, kdy jedna osoba obstarává celou „konverzaci“, a druhá než přikyvuje. Co se týká pídění po porozumění, není tu většinou nic proti ničemu, teda pokud se zrovna nemluví v takové té falešné důvěrnosti, kdy se nahlas říkají pouze jen narážky na to, co znají oba a čeká se, až to tomu druhému dojde, průšvih tu bývá v něčem jiném.

Tento typ telefonátu slouží buď k přednášení, nebo ke zvracení. Přednášení se občas nevyhne asi nikdo – někdy je nutno někomu dát v danou chvíli nějaké informace. Přednášení je holt nutno akceptovat, i když je to svrchovaně nepříjemné.. blítí se akceptovat nedá.

Nejhorší je, že už hodně žen (a dívek) používá cesty tramvají téměř výlučně ke zvracení. Taková osoba ještě ani neseď, už vytáčí „přítelkyni“, která se tou dobou obvykle nudí v práci, a jen se dovolá, blije a blije a blije, dokud nezablije celou tramvaj, ústřednu, druhou ústřednu a přítelkyně ucho i s celou kancelář.

Nedávno si jedna taková „dáma“ sedla za mě do skoro prázdného a úplně tichého busu. Během asi dvou minut se dost rozohnila na svého nějakého „milého“, který podle všeho neplnil jakousi pochybnou představu, kterou si o něm kdysi udělala, na niž se zafixovala a kterou od něj dost tvrdě vyžadovala.

O ženských způsobech takového vyžadování toho vím poměrně dost, ale to co tahle zrůda zkoušela na svého „partnera“ bylo něco, co jsem ještě nikdy nepotkal. Možná mi chtěla udělat školení a ukázat, jak mnoho toho ještě nevím? Pokud ano, rozhodně se jí to povedlo. Ale o to teď asi nejde..

..no, takže se na to konto rozohnila a brzy bylo co slovo, to rána. Během pěti minut jsem si připadal, jako kdyby mě někdo zmlátil, zalil olovem a ještě zahrabal do země. I na ostatní mělo to její blítí vliv: jestliže předtím byl bus tichý, pak už byl spíš mrtvý.

Chtěl jsem si přesednout, ale měl jsem docela problémy vůbec vstát. Tak jsem nevstával a doufal, že se brzy vyblíje, a že až nebude mít co zvracet, že zavěsí. No, velmi jsem se přepočítal. Po čtvrt hodině její řeč nabrala takové obrátky – proklínání „přítele“ střídaly výhrůžky, co mu provede a jak se mu pomstí (přitom nebylo vlastně za co → co jí ta tzv. „přítelkyně“ asi odpovídala?) –, že jsem se zvednout musel a úplně vyšávený jsem se doplazel na druhý konec busu.

Jenže, před zvukem se jen tak utéct nedá. Bylo to jako kdyby vás někdo mlátil, vy mu utekli a on pak dál mlátil na dveře, za nimiž jste se schovali..

Zkomentuji to citátem: „Když někdo miluje blízkého, neškodí mu. Neuškodíte ho slovy v žádné formě. Neslyšeli jste lidi, jak jeden na druhého křičí, zasažení a zasahující slovy?“ (Orton, Poselství lidstvu I.)

Podprahové dění

Víte, já chápu, že když má někdo problém, s nímž si neví nebo nechce vědět rady, že zavolá někomu a poblíje ho. On se mu tak ten problém zhodnotí a přinese cizí pozornost a tedy i energii. Beru to, páč krom té energie může takový telefonát přinést i pomoc.. a většinou ji také přinese.

Chápu i to, že někdo tu pomoc odmítne, protože chce dostat pozornost ještě od dalších obětí, dokonce chápu i to, že to někdo záměrně provozuje v tramvaji, protože nádavkem dostane pozornost od ostatních cestujících. Jde o to, že k takové blijatce je v tu chvíli jakýsi důvod a to se přeci jen dá pochopit a nějak přijmout, především proto, že emoce, které to doprovázejí jsou většinou pravé, neboli je to celé pravdivé.

Naprosto ale nechápu, jak může někdo zvracet cokoliv, na kohokoliv a na počkání, pak to v libovolném „bodě“ přerušit, říct „Tak se měj, já už budu vystupovat“, zavěsit a vystoupit, vyžrat tak energii volaného i okolocestujících, aniž by k tomu byl jakýkoliv důvod. Dělají to většinou dámy, a bývá to doprovázeno vylhanými emocemi, silou mocí vyždímanými třeba z toho, že „se na mě šéfova sekretářka nějak divně usmála, co si to o sobě jenom myslí?“!

Je to pro mě nepříjemné, páč pod většina lidí si vůbec neuvědomí, co všechno do podvědomí inkasovali, a vůbec nemají jak se bránit. V podvědomí nevysvětlené věci ulpí a pak vyjíždějí z jednotlivých lidí.. a někdy i hned.

A nejhorší je, že sotva jedna dáma začne s někým telefonovat, další dámy ji musí hned napodobit, aby ukázaly, že ony jsou také důležité.. že ony si mají také s kým telefonovat.. takže to není jen o tom, pronic zanic zamořit tramvaj, telefonní linku a prostor, kde se nalézá naslouchající. Ve výsledku je to mnohem horší hnus, srovnatelný snad jen s tím, když si někdo v podobném prostředí pouští mp3 přehrávač v takové hlasitosti, aby „z toho něco měli i ostatní“.

Všimněte si lidí, kteří jdou městem nebo i přírodou majíce sluchátka na uších. Vysoká hlasitost mp3 přehrávače mívá za následek, že se posluchač částečně odpojí z tohoto světa a jednodušeji se zavře do „toho svého“, aniž by jim došlo, že tu funguje celý marketing pro vnucování toho, co si dobrovolně oblíbíte a přijmete za své.

Ta sluchátka je tedy poměrně neprodyšně (téměř hermeticky) uzavírají okolnímu světu, ale ne do světa vlastního, nýbrž do světa vnuceného, a nutno zkonstatovat, že dost lidí si ty sluchátka za tímto účelem už nasazuje. Tedy ne poslechnout si dobrou muziku, ale uniknout z tohoto světa. Dost často mám chuť se jich zeptat: „Tak proč jste sem lezli, co?“

Dalším důsledkem je to, že sousedovi v tramvaji, autobusu či v metru praskají bubínky a někdy i hlava, jelikož on

slyší pouze praskání bubnů, případně nějaké doprovodné chrchlání. Věru, zážitek z hudby. Většina takových nedobrovolných posluchačů netuší, proč to musí poslouchat, a proč musí tak bezohledné, vyložené hnusné a nelidské chování vůbec snášet.

A to přitom neví ani deset procent toho, co všechno se přitom děje. Tak zaprvé má většina takových „písní“ nějaká slova, která možná v tu chvíli pasují tomu, kdo si to pustil, ale většinou už nepasují nikomu dalšímu. Onen posluchač je však vyzařuje a v určité formě jimi krmí ostatní..

..zrada v podobě podprahového ovlivňování.. jako by nestačilo, co s lidmi dělají média.

Lidská blízkost

Ta forma krmení ostatních je asi taková, jako kdyby si někdo v metru ukuchtil pivní pomazánku z dobře uzrálého Romaduru, nepříliš čerstvých olomouckých tvarůžků a nahnílé cibule, začal se tím cpát a mezi sousty vykřikoval, jak úžasné to chutná, a nebral by ohled na to, že ostatním se dostalo jenom smradu a obtěžujícího hulákání.

Takto jsou popsatelni „lidé“ s hlasitým walkmanem na uších.. jsou hnusní. Horší je snad už jen to, když někdo hraje nějakou násilnickou „gamesu“, nebo nedejbože dokonce kouká na nějaké násilně zaměřené video.. no, násilně zaměřená jsou skoro všechna videa, takže asi stačilo říct „kouká na video“. Je pravda, že takových „koukalů“ v socce moc nepotkáte, páč většina si to násilí pouští doma, aby si ho mohla vychutnat, hezky v klidu.

Jako přístup mi to přijde velmi zvláštní – pokud je v něčem násilí, do domu mi to naopak nesmí. Televizi jsem vyhodil úplně atd. atd., a příkladně, pokud mám v sobě nějaké nepříjemnosti např. z práce, zastavím se cestou domů někde na pivo nebo na kafe, kde to vydýchám, zpracuju, a domů přijdu čist. Domov, neznečištěný venkovním sajrajtem pak bez nejmenšího problému plní svou úlohu azylu.

A to v první řadě znamená, že tam nikdo netahá násilí, zvůli, a nezvedá se tam žádným způsobem adrenalin, ta kapitalistická náhražka Života. Naopak. Kdykoliv si vzpomenu, můžu sebou hodit do křesla a jen tak být a vdechovat sladkou nicotu Života až do úplného nasycení (no, on každý snese jenom určité množství Štěstí, Radosti, a Lásky), právě tak můžu v kterémkoliv okamžiku relaxovat, a právě tak se můžu kdykoliv začít zcela soustředit na cokoliv se mi zachce, protože podmínky tam pro to prostě jsou.

V každém případě, pokud se necháte něčím pohltnout, nějakým dějem, obrazem či zvukem, stáváte se hlásnou troubou a distribuujete to do svého okolí, a to i lidem, kteří nejsou ve vaší bezprostřední blízkosti, pokud s nimi máte nějaký bližší vztah. Je to tak. Lidská blízkost začíná být vražedná.

Je tu plno zástupců jednotlivých civilizací, které daly svým genetický potenciál všanc, aby mohla být vytvořena Živoucí knihovna i s člověkem, svým správcem. Člověk jako správce genetické knihovny má dar porozumět všem bytostem, které na této planetě jsou. Bohužel dostal svobodu tento dar také zneužít.

Řada lidí už se prostřednictvím určitých příběhů a značek identifikovala se svým kosmickým vzorem, a začíná se mu nejen trochu podobat, ale hlavně se podobným způsobem chová. Co se týká podoby, myslím tím, že pod maskou člověka prosvítají – resp. v rámci lidského těla můžete užívat hady (ještěry), ptáky i třeba brouky (hlavně štěnice).

Poznáte to tak, že u takových lidí neodpovídají pohyby lidským potřebám a měřítkům, odpovídají spíš tomu či onomu zástupci té které vesmírné rodiny, a podíváte-li se někomu takovému do očí, jeho pravou podobu uvidíte docela zřetelně. Není to vždycky povznášející zážitek.

Dva příklady. Jednak setkání pohledů: v moderních nákupních centrech se dost často pohybují „lidé“, kteří mají sice zorničky a bělma jako každý, ale jejich pohled je úplně celý černý. Při střetu pohledů se vám může udělat hoooodně špatně – normálně až fyzicky nevolno, protože jste narazili na dokonalé zrcadlo veškeré vaší zloby. Je to zrcadlo, které odráží jen ty „špatné“ stránky.

Poučná setkání

A druhá možnost je prolnutí aur neboli energetických (magnetických) polí dvou nespořodných těl: to jest když jste třeba z rodu plazů, a před vás si sedne zástupce některého znepřáteleného rodu, nedělá vám to dobře na solar, ani na třetí oko a vůbec se vám může začít špatně dýchat. Ne tak ještě když takový člověk není sám a s někým se hlasitě „baví“.

V tramvaji jsem takhle potkal nějakou matku s kočárkem.. obrat „s kočárkem“ myslím doslova: dítě jako by tam nebylo, paní měla na zřeteli jen ten kočárek. Matka, v uších sluchátka, na očích neprůhledné brýle, takové ty přes půl obličeje, se úplně zavřela do nějakého světa, dítě nechala sobě samému.

Dítě po pár minutách zakňouralo, matka se na něj obrátila a udělala „Psssssst!“.. To pssst bylo slyšet na celou tramvaj, ostatně podobně jako kravál v matčiných sluchátkách. Lidé s klapkami na uších občas mluví nepřiměřeně hlasitě, páč předpokládají, že ostatní jsou stejně ohlušeni jako oni. Způsob jejího obrácení by se dal docela dobře nazvat hrubým, zastrašujícím „osopením“.

Takže ty tmavé brýle na očích, ten zvukový projev, ten hnus, co z matky šel.. já nevím, na mě se obrátit taková

obluda, tak se leknu a budu se snažit vypadat, jako že tam vůbec nejsem. Dítě je však asi zvyklé, protože za chvíli kňourlo znovu. Matka opět „Pssst!“.. pořád stejně hnusně. A když se to opakovalo počtvrté, matka zareagovala ještě mnohem hnusněji.. a dál to radši popisovat nebudu.

Co asi bude za nějakých dvacet let z toho dítěte, když se bude pokládat za naprosto nepřijatelné, nebude schopno žádného zvukového projevu, protože bude mít zafixováno matčino podrážděné pssst, a nebude schopno žádného lidského kontaktu?

Co z něj poleze v regresích, až zjistí, že není schopno žít a bude se snažit odstranit bloky od své „matky“, když v té době už bude skálopevně věřit tomu, že o maminkách se nic nehezkého neříká, protože.. maminka je přece vždycky ta hodná atd.?

V metru jsem potkal i pracovníka pražských technických služeb, který zase celému vagónu pouštěl nějaký kravál z reproduktoru telefonu.. ale on aspoň jako dement i vypadal, takže tam se to dalo zkousnout. A rozhodně to není tak nebezpečné jako předešlé, bohužel mnohem rozšířenější formy ovlivňování, které působí čistě jen pod prahem lidského vnímání.

Každého „člověka“, který si dovolí v tramvaji přisednout a nevypne si „hudbu“ nebo si ji aspoň neztlumí natolik, aby ji vedle sedící člověk neslyšel, bych do takové tramvaje přikoval, okolo něj posadil tři čtyři figuríny se sluchátky na uších, do každých sluchátek pustil jiný styl, a nechal ho tak týden jezdit.

A každého „člověka“, jehož sluchátka jsou slyšet dál než k jednomu sousedu, bych přikoval na frekventovaný železniční most, okolo něj posadil deset figurín, do jejichž sluchátek bych napustil jeho deset nejoblíbenějších nahrávek a nechal bych ho tam minimálně měsíc..

..třeba by taková „lidé“ poznali, jak strašnou a hnusnou hajzlovinu ostatním dělají.

Betonové člověkárny

Jsem po dlouhé době na jednom svém dirovacím stanovišti, v jednom panelákovém mini-bytečku v Praze, a tak nějak mi nemůže uniknout, že se tu nedá ani dýchat, natož existovat, a ani pracovat, natož tvořit.

Panelák je nově zateplený, to jest obložený polystyrénem, jsou tu vyměněná původní, krásně rozpraskaná dřevěná okna za plastová, a jakkoliv je pravda, že sem konečně nemohou zvuky zvenčí, také je pravda, že zvuky nemohou zevnitř ven. Tomu pocitu, který tady dostane svobodně žijící člověk (svobodně samozřejmě v rámci možnosti), se obvykle říká dusit se ve vlastní šťávě.

Až po značné chvíli mi dochází, že ta šťáva vůbec nemusí být vaše vlastní, a dochází mi to zejména proto, že se vrátili nějakí sousedé, kteří nejsou schopni – a možná ani ochotni tlumit hlas, to jest nepřizpůsobili se tomu, že jsou v tuto chvíli v paneláku, kde je slyšet každé normálně vyřčené slovo přes dvě zdi (ke druhým sousedům), a každé hlasité slovo přes pět.

Takže pokud v paneláku pár blbečků vytváří hluk, dusí jím třeba i několik desítek lidí, a mejdan někde uprostřed spolehlivě vydusí všechny. To je teda síla.

Nejhorší je situace, která je tu právě teď, když toto píšu, někde kolem, u nějakých sousedů, kteří neměli ani tolik ohledů, aby své sousedy varovali, spustily přes sebe dvě sbíječky. Ony jsou to teda příklepové vrtačky, ale mně se to nechce vypisovat, ve výsledném kraválu si ty dvě možnosti stejně nijak nezadají.

V tom paneláku to zní, jako byste je měli nad hlavou, pod zadkem, z boku a chvilka i zevnitř.. když zaberou v nějakém místě s „lepší“ akustikou a rozklepe se vám krom jiného i hlava.

Nějakou dobu to nevadí, po pár minutách se však pracovník dostane do určitého rytmu, kdy přestává být člověkem a začne být součástí toho stroje, který se zrovna snaží ovládat, kdy se zkrátka stane takovým „lidským“ strojem. V ten moment začínají být zvuky nelidské a pro člověka nesnesitelné.

Takový zvuk ve vás totiž ubíjí všechno, čím jste, a když to posléze ustane, nebo také když před tím utečete, doslova se probouzí. Po první „sérii“ si připadám jako po špatné noci, kdy se člověk probudí zbitý, rozlámaný, nevyspalý atd.

Když přestanou, znamená to spíš, že si jdou zapálit, než že by dokončili „dílo“. To znamená, že máte občas několik minut na vzpomínání, než to celé začne nanovo. Nicméně, sotva se dostanete z toho nejhoršího, sbíječky začínají znova, takže během pár vteřin jste zase zpátky. A jde se hlouběji, takže v příští pětiminutovce se třeba nedostanete ani z toho nejhoršího, a už zase vrtají.

Aby toho nebylo málo, těch pracovníků je tam víc, a všichni do toho strojového hnusu ještě MLUVÍ. A pište si, že jejich řeči ze srdce určitě nevychází. Jsou nesnesitelní, jsou hnusní.

Ani to však není všechno. Po chvíli přichází pocit, že se ten člověk.. totiž člověk, pracovník tím sbíjením vyloženě ukájí – zřejmě mu ta jeho práce „jde“, a on začal být spokojený sám se sebou. To je teprve hrůza..

Rekonstrukce bytů

V tom okamžiku vám zvuk sbíječky znemožní jakýkoliv soucit.. pokud nejste silnější než zvuk dvou přiklepových vrtaček týrajících beton přímo nad vaší hlavou.. nevím jak vy, já jsem silnější nebyl. Zbytky citění obou vrtálistů byly úplně vyraženy z provozu, aby nastoupilo zvrácené sebeuspokojení nejnižšího levelu ega.

Nejnižší level je ego, které se – v důsledku naší výchovy – neustále porovnává s ostatními a v tuto chvíli zjistilo, že Ono je DOBRÝ PRACOVNÍK, nebo ještě lépe dobrý koncový pracovník (ten rozdíl se pozná až na úrovni českého akronymu – buď vznikne DoPr, nebo DoKoPr).

Tato rovina ega je nejhorším dokladem o zneužití lidského Já, lidského ega, které jsme dostali od našich Stvořitelů, a které mi teď dva „pánové“ troubí sbíječkami do ucha, a já nemám kam před tím utéct. Neutečete před zvukem sousedovy sbíječky v paneláku, neutečete nikam.

Musíte opustit bydlení, abyste měli přes den klid. A někdy ho musíte opustit i přes noc, když mají sousedé chuť si popovídat a nemají už chuť tlumit trochu hlas. Poznávám něco v tom smyslu nahlas, a paní domácí na to povídá, že takhle je to tu od doby, kdy se to zprivatizovalo, to jest cca dva roky.

Ptám se jí, jak to může vydržet, jak tady může bydlet, a ona odpovídá, že v podstatě nemůže, a že dokonce jak předtím pracovala hodně doma, na svých zakázkách, teď si musela najít jinou práci, protože na svou původní práci doma nemá klid a není schopná ji dělat jinak než občas, a jen po nocích.. po těch nocích, které si nevyberou někteří s patnácti nejbližších sousedů k uspořádání mejdanu nebo hádky nebo diskotéky..

A to jsou tu i lidé, kteří mají malé děti, které v tom zvukovém marastu nechávají vlastně pořád. Když by šlo o dospělé, budiž, dospělý se může sebrat a jít ven, dítě většinou ne. Muselo by se nějak dostat z postýlky, kde je zavřený, z pokoje, z bytu, a stejně by ho první dospělý vrátil zpět.

A dodává, docela hořce, že kdyby se lidé domluvili a dělali třeba tři měsíce kravál všichni a pak byl klid a mohlo se bydlet, že by byli všichni spokojení.. jenže jak se chcete domlouvat s lidmi, kteří nejsou schopní ani upozornit na to, že bude probíhat další nelidský kravál, a nedají ostatním možnost se podle toho zařídit?

A pak, stejně by se domluvit ani nedalo, protože tady panují české sousedské vztahy, a to znamená, že jedna partaj počká, až rekonstrukci dokončí druhá, pak to zkoukne a nechá si udělat „to samé, ale lepší“.. no a pak si to navzájem pomlouvají, což v praxi znamená, že mají dalších několik let čím „žít“ a co vykládat návštěvám.

Během nějakého toho měsíce to zkouknou další partaje, řekněme pět rodin, a z toho tři usoudí, že to chtějí také, a teď spolu soutěží, kdo na to dřív našetří, a společně pomlouvají toho závodáře z vedlejšího vchodu, který na to měl peníze hotově. Hrůzné jsou i vyhlídky do budoucna: jelikož se to takto táhne dva roky a není hotová ještě ani třetina bytů, znamená to, že se tu nebude dát bydlet ani dalších šest let..?

V půl dvanácté se do toho všeho rozezní siréna. Paní domácí – skoro jako by věděla, co mě napadlo – říká, že to není siréna, ale že to si nějaký soused pořídil nějaký hodně kvalitní vysavač, zřejmě průmyslový. Druhý zvuk, zvuk elektrického zařízení v pilné práci, který se k siréně připojil jí vzápětí dává za pravdu.

Průmyslové zboží

Po pěti minutách jsem nucen konstatovat, že ten druhý zvuk mi nijak nevadí, ale ta siréna je nějaká agresivní. V podstatě ten druhý zvuk vítám jako úlevu, jakési vyvážení účinků té sirény, takové to, že když už trpět, tak ať to aspoň má nějaký smysl. Nicméně, siréna běží pořád, a to zakusování po kouskách. Jak dlouho to ještě potrvá?

Po deseti minutách mám dojem, že konečně přesně rozumím Plejád'anům s tím jejich: „... veškeré vaše přístroje jsou navrženy tak, aby rušily přirozenou frekvenci člověka. Technika, která by vám měla sloužit, byla použita proti vám ...“ Zvuk toho přístroje mi normálně zaujímá pozornost, násilně si vytváří v mém těle životní prostor (dělá si ze mě horcrux?) a nedovoluje mi se soustředit na t'ukání.

Po dvaceti minutách sedím bezvládně v křesle, úplně vycucaný zvukem vysavače, tzv. průmyslového, ale spíš to bude nějaký ten paskvil na profi vysavač, jaké jsou teď běžně k dostání, sice za dost velké peníze, ale přece jen ne za tolik, aby si to nějaký blbeček nemohl pořídít do panelákového bytu, kde to na nic nevyužije.

Po třiceti minutách konstatuji, že dotyčný (nebo dotyčná?) krom podlahy luxuje asi i stěny a možná i strop? S tak výkonným vysavačem přece nemůžu ani v hodně velkém bytě mít za dvacet minut co dělat, no ne? Ale možná bere i nábytek, asi tak sto křesel a čtrnáct pohovek? Možná má koberci potažené i skříně..?

V tu chvíli nakukuje paní domácí a říká, že siréna už je cca v polovině, a že je čas jít nakupovat, protože pak přijdeme „do čistého“. To jsem šel do vývrtky: „to jako celá hodina tak nelidského kraválu?“ A odpověď? „Jistě, několikrát týdně, a někdy i denně, kdykoliv mezi osmou ráno a desátou večer, už asi rok. Do desíti se přeci může..?!“

No, siréna pořád běží, a vzhledem k tomu, že už zase spouští sbíječky, dávám paní zcela za pravdu, vzdávám se a jdu si koupit nějaký ten žvanec. Po cestě se dozvídám, co se tu dělo při zateplování. Takže v osm ráno nejpозději spouští sbíječky, cca do deseti se průběžně děruje.

Pak je najednou klid, a to až do doby, kdy si dáte oběd, a potřebujete chvilku relaxovat. V jednu hodinu nebo tak nějak spouští sbíječky znova, cca na hodinu, tedy právě tak dlouho, aby vám zničily i siestu. Máte v hajzlu celý den.

Chápu, že je logické začít práci tím, že nadělám díry a pak s nimi budu pracovat, ale nechápu, proč všechny ty naše logické věci musí být tak strašně nelidské. Ono se to totiž projevuje, řetězí se příčiny a následky a kdo není poučený, jen tak z toho nevybředne. A hned se mi to i potvrdilo.. v nejbližším supermarketu.

Narazili jsme na matku se čtyřmi dětmi, které neustále pobíhaly, strkaly do sebe, vrážely do ostatních, srazily přitom všechno, co se srazit dalo a kdykoliv se některé dostalo do blízkosti matky, obdrželo strašnou facku, a každé z nich ji okamžitě „oplácí“.. někomu ze sourozenců. A holčička sotva pětiletá kopla staršího bratra tak, že se svalil..

..ochromeni úředním divadlem bereme oba to nejnutnější, utíkáme zpět ke sbíječkám a děláme si adrenalinové hody. Dobrou chuť!

Zvrhlé oslavy

V paneláku si také nelze dost dobře nevšimnout, když se někde v okolních čtyřech šesti patrech (2-3 nahoru, 2-3 dolů) koná oslava, už proto, že většina lidí má s oslavou nerozlučně spojené vytváření co největšího kraválu. Obecný přístup je opět ono „do desíti mužů“, což nepotěší. Další přístup je „no tak jsme to trochu protáhli“. Však to asi znáte..

Kravál vytvářený při oslavách má některé nezaměnitelné znaky. Mužové se překřikují, soupeří, kdo bude zábavnější (často to znamená hlučnější), ženy ze sebe vyrazí umělé, násilné zvuky, afektované napodobeniny lidského smíchu.

Dlouho jsem si myslel, že je to způsob, jak takové muže povzbudit, aby pokračovali.. třeba v naději, že to skutečně časem začne být zábavné, ale nakonec jsem dospěl k názoru, že tím prostě jen plní společenský protokol a vychovaně dávají najevo takové to „Jsem bavena, a zatím mi to ani tolik nevadí = Všechno v pořádku“.

Ono kdyby žena bavena nebyla, měla by to dát najevo odchodem.. nebo přinejmenším by odchod měla začít předstírat a vydírat tím mužské osazenstvo, aby se jí někdo ujal.

Když je někdo opravdu zábavný nebo prostě jen atraktivní, ženy se těmi křečovitými projevy rádoby-smíchu ještě snaží upoutat jeho pozornost na sebe, a když to půjde, tak na sebe strhnout veškerou pozornost, kterou celá společnost bavičovi věnuje. Asi jako když sledujete něco napínavého a matka nebo žena se „náhodou“ zastaví mezi vámi a obrazovkou.

Pozornost, to je energie, a energie je druh potravy. Je to vysávání energie, a v normálních podmínkách jakékoliv oslavy spolu vždycky všechny přítomné ženy soupeří, která toho sežere víc.

Ta, která toho vyžere nejvíc, bude totiž „královnou“, jelikož energeticky ta oslava byla tím pádem celá jakoby pro ni. Právě pro tento pocit, tak hloupý a zvrácený, bojují ženy nelítostný boj, jehož tvrdost si většina mužů neumí vůbec představit. Podle výsledků tohoto boje se utváří společenská poslušnost, kterou pracovně nazývám ženskou hierarchií.

Jak tak sleduji oslavy kolem sebe, zdá se, že se někteří lidé neumí bavit bez strkání do ostatních. Skoro jako by tomu bylo naopak: zdá se, že strkání do ostatních je jeden ze základních způsobů, jak se bavit. Ne vždycky přitom zůstane u strkání slovního, které mívá za následek zesměšnění či potupení někoho, na jehož účet se ostatní právě „baví“, nezřídka dochází i ke strkání fyzickému.

Vypadá to, že je zřejmě velmi legrační, když se „bavičovi“ podaří někoho polít nebo třeba shodit ze židle, a ještě mnohem víc se oceňuje, když bavič obět dostrká k tomu, že se dotýčný poleje sám. A bývalo, že se takového člověka vždycky někdo zastal, eventuálně mu pomohl se z toho dostat. Dnes už ne.

Dnes už nějakou dobu netáhnou předpřipravené chytáky brané skrytou kamerou, dnes už lidi nezabaví dokonce ani záznamy nehod, zranění a trápení zvířat v pořadech typu natočto. Ne. Dnes už frčí celonárodní zesměšňování typu superstar, vyvolení atd. To je zesměšnění, ke kterému se takové lidské terče hlásí samy.

Zrůdná zábava, na níž je navíc založen stejně zrůdný byznys. Národ se duševně ukájí zesměšňováním sebe sama, a pár lidí, kteří to celé zkasírují, si mnou ruce a říkají: „Patří vám to, kretění!“

A co myslíte, mají pravdu?

NAD TRHEM

Co se děje v supermarketech, to je také škola života sama o sobě.. škola zkaženého života. Ono totiž co je vlastně supermarket? V překladu něco, co je „nad trhem“, a jako obvykle tomu do toho názvu něco schází.. snad všechno.

Začneme tím, že český trh v Čechách tak nějak neexistuje.. aspoň ne ve velkých řetězcích. Co na to my, když víme, že mimo ty velké řetězce toho tu moc není? My na to asi radši nic, že?

Ale kdyby přece něco, mohli bychom se možná ptát, kdo teda na tom českém trhu prodává své výrobky? Češi ne.. ti jsou moc drazí.. a vždycky byli..

..?

..vlastně ne. Bylo tu období zvané „První republika“, a tehdy Češi nebyli drazí, zato byli velmi, velmi kvalitní.. v celosvětovém měřítku. Na tu dobu dodnes pění chválu všichni, kdo o tom období něco vůbec ví.. což není samozřejmost. Většinu faktů o komunismu většina lidí vůbec neví.. zůstaly nám jen jisté přežitky, které, dokud neproběhne uvědomění, jen tak nezmizí.

Spousta lidí byla počata a narodila se v komunismu, a věří, pevně věří, že co Čech, to zmrd. A jakkoliv to v jejich realitách může být jejich pravdou, mohli by to vzít i jinak, a napomáhat nápravě. Ale oni radši nadávají, což se projevuje především tak, že si – silou svých očekávání – vyberou v obchodě třeba zmetek a pak stojí mezi sobě podobnými frontu na reklamaci a nadávají na systém..

..jenže ten systém už dvacet let není povinný..?! Už dvacet let ho ovládají sami..?! Už dvacet let každodenně žehrají na to, co si sami zvolili..?!

Já jim to vymlouvat nebudu – samozřejmě, každý má právo se rozhodnout, co pro něj systém, civilizace a moderní výtobytky budou znamenat. Já nemám právo říkat někomu, co a jak.. nikdo to právo nemá, i když je pravda, že to občas někdo nevydrží a něco řekne.

Dále čeští lidé nadávají na obchod, ve kterém nakupují. Dnes to jde. Dříve to nešlo, protože takového hajzla by si zapamatovali už napoprvé a hned napodruhé by ho nikdo neobsloužil. A já bych se tomu vůbec nedivil.

Česká obec je vrchol hnusu a dnes, kdy je tzv. asertivita a tzv. ochrana zákazníka na vrcholu rozkvětu je zřetelně vidět, kdo může za pověstnou neochotu českých číšníků, prodavačů a jakékoliv obsluhy, o úřadech ani nemluvě. Čeští lidé jsou plní jedu, a už můžou..

Ochrana zákazníka je samozřejmě lež, hrozná lež. Tato lež má za úkol přivést lidi do obchodů. A Češi se zřejmě zbláznili nebo co, a opravdu jezdí na rodinné výlety do nákupních center.

Supermarkety

Supermarket dnes je, nezávisle na tom, co to slovo znamená, spousta regálů plných zboží. Životní forma supermarketu se vyskytuje ne tam, kde je potřeba, ale tam, kde jsou potenciální zákazníci, neboli kde jsou peníze.

Plné regály zboží mají jeden jediný cíl: mají dodat lidem pocit, že všeho je dostatek, protože lidé pak nekupují tolik, kolik potřebují, ale tolik, aby si ten pocit mohli dopřát i doma. Samoobsluha navíc skýtá dostatek času si prohlédnout i to, co člověk nepotřebuje.

Kombinace principu samoobsluhy s marketingovou technikou plných regálů je dost vražedná, lidé utratí i několikrát více, než by utratili v obchůdku s pultem a typickou českou samonasírací prodavačkou..

I já, přestože vím, o co jde, nemůžu se občas ubránit pocitu, že jsem na dosah blahobytu, ke kterému stačí si pár těch hezkých obalů přinést domů. Právě při tomhle pocitu však mizí pokora a vděčnost za to, co je, a nastává rozežranost, která ovšem nikdy nikomu nic dobrého nepřinesla. Vždyť i ty peníze z našich nákupů, které přijdou majiteli supermarketu, jsou prokleté.

A tak jsem si vypracoval lék. Už dávno jsem naučil svoje tělo, že mě má upozornit, když si v něčem lžu. A jako upozornění na tento konkrétní pocit blahobytu, který je samozřejmě zcela vylhaný, mi tělo připomene miliony lidí, kteří mají hlad jen proto, že se narodili někde, kde se „nevyplatilo“ nějaký obchod stavět. A to pak u mě nastává střizlivění.

To si pak uvědomím, že supermarket je jako divadelní kulisa, zepředu hezká, ale zezadu prázdná, a že není mou zásluhou, že stojím zrovna zepředu. A taky si připomínám, že se ta kulisa může kdykoliv obrátit.

Možná si někdo ještě vzpomenete, jak po revoluci jedna z prvních sítí potravinových supermarketů přivedla postupně ke krachu skoro všechny živnostníky, a jak se pak někdo s někým nedohodl (nebo se pan podnikatel třeba rozhodl, že se mu podnikání v Česku nevyplatí) a jak doslova přes noc ze všech těch prodejen zmizelo zboží..?

A jak lidé několik dní neměli co jíst..?

Já si to pamatuju, a proto si vždycky co nejdůrazněji připomínám, že každý takový obchod je prostě jen podnikatelský záměr, který má jediný účel, přinést podnikateli peníze. Není v tom nic dalšího, jako třeba ohled na to, co se stane s ostatními, co budou lidé jíst, když to teď zabalím.. není v tom vůbec nic.. nic lidského.

Je to tvrdý a zcela bezohledný byznys. A když tohle vím, proč bych to podporoval? Chodím sice do supermarketů, i když jen proto, že v mém okolí nezbyl žádný živnostník, ale hlídám si, abych si od nich nebral víc, než co nutně potřebuji. Jiný přístup mi svědomí vlastně ani nedovolí.

Víte, většina lidí se čas od času něčeho vzdá, a podle svých možností přispěje na nějakou charitu, ať jsou to hladovějící v Africe nebo postižení v sousední vesnici. Bohužel se zdá, že je ta většina složená z chudých lidí..

Přístup k životu

..ono kdyby se v té většině, co občas podle svých možností na něco přispěje, našli nějakí větší podnikatelé, jako jsou

například vlastníci sítí supermarketů, nemohl by být na světě hlad.. že?

Ubylo by takového magnáta, kdyby třeba na každých sto kamionů zboží, na kterém mají jenom 300% marže, vypravil jeden takový plný kamion někam, kde je hlad? Nejspíš by si toho v tom celkovém objemu vůbec nevšiml.. nejspíš by to ještě ani zdaleka nebyla pomoc podle jeho skutečných možností.. ale jak by to přitom pomohlo..

..jenže, možná by pak takový magnát nemohl rozdýchat ten nezvyklý pocit lidské sounáležitosti.. možná by měl moc teplo u srdce. Kdepak, takové divné pocity je lépe neriskovat. To už je lepší přeplnit regály někde, kde si to možná někdo koupí, však se to kdyžtak vyhodí..

Daňovému úřadu se to vyúčtuje jako ztráta, je to jednodušší, než se piplat s darovací listinou (a poplatkem), a je všechno v pořádku. Ostatně, kdyby snad vlády skutečně chtěly podpořit dobročinnost, nebo třeba doopravdy skoncovat s hladem, postavily by jinak zákony, to dá rozum.

Nedávno jsem se nějakým nedopatřením ocitl na jakési recepci. Všiml si mě tam kuchař nandávající hostům podezřele červené kousky nějaké zvířecí mrtvoly, a pobízel mě, ať si беру, co se do mě vejde, protože všechno co zbude se vyhodí.

Ptám se „Copak nemáte personál?“, a on říká: „Ale jistě, každý si sem tam něco vezme, ale většinou to nikdo ani nechce, páč to jsou speciality a všichni jsou toho přejedení. To, co člověk potřebuje, je normální jídlo.“ S tím mi nezbylo, než souhlasit, i když asi ještě i z jiných důvodů..

Tak jsem se pak ještě různě ptal, co a jak, no a jestli jsem to dobře pochopil, tak průměrně se vyhazuje polovina, ale nejméně třetina připraveného jídla, tedy z každého metráku se nějakých třicet kilogramů dělá zbytečně. To byl docela šok. Něco jsem v tom smyslu poznamenal, a dozvěděl jsem se: „Když si to zaplatili, tak co..?“

Takže co se recepci týká, každé tři, ale většinou pět z desíti prasat se poráží zbytečně. Z každé stovky zabitých kuřat je jich nejméně třicet, ale většinou padesát vyhozeno.. ale to je v pořádku, vždyť je to zaplacené.

A tak dále.. lososi, žraloci, krocani, kachny, holoubata, nebo třeba srnci, divočáci, koroptve, to všechno umírá, aby to někdo někomu zaplatil jako splněnou objednávku, odškrtnutou položku. A půlka se pak vyhodí.

No, tak jsem to v duchu počítal, chlapík si všimnul, že na mě jdou mrákoty, a nasadil tomu korunu: to ještě prý není nic proti tomu, co se vyhazuje v kuchyních větších hotelů. A co všechno že se tam děje.

No, tak po tom už jsem radši nepátral, to co jsem slyšel mi úplně stačilo. Opět jsem si připomněl, jak strašně se stydím, že jsem tím pánem tvorstva, vrcholem evoluce..

..pak jsem nad tím vším ještě chvíli přemýšlel, a říkal jsem si, že přece nemůže být zase takový problém ty potraviny určené na vyhození zase vzít, zamrazit, jednou měsíčně odvézt na letiště a speciálem dopravit do Afriky, no ne? Stejně tam pořád něco lítá..

..jenže pak jsem si o tom s někým povídal, a bylo mi řečeno, že vůbec není ve světě záměr vykořenit hlad, naopak je ve světě záměr tomu hladu ještě napomoc zredukovat obyvatelstvo. Zredukovat..

..no, bylo mi řečeno, že hygienické stanice dostaly zmanipulované normy, které vůbec neodpovídají lidským potřebám. Díky nim je většina dostupných potravin zcela sterilních. Tím se pomalinku sterilizuje i lidstvo. A konkrétně na potraviny na pomoc hladovějícím v Africe jsou předepsány takové normy, že si každý rozmyslí nějakou skutečnou pomoc organizovat.

Ochota pomoci

Na tohle jsem měl potřebu se přeptat Plejád'anů. Plejád'ané říkali něco v tom smyslu, že je to moc zjednodušené, moc globalizované, nicméně že existují určité mocenské skupiny, pro které to platí víc než doslova. Jejich vliv se však v různých státech liší, a nejde o celosvětový trend, i když se to tím směrem může zvrhnout.

Za tuto zprávu jsem Plejád'anům samozřejmě moc hezky poděkoval, a jal jsem se přemýšlet sám.

Tak třeba bezdomovci běžně konzumují potraviny plesnivé i hnilé, zbytky sebrané ze země, vytažené z košů, popelnic, zpod aut, pomočené lidmi, psy, rozmáčené deštěm, postříkané blátem..

..ne že by, pravda, vypadali nějak zdravě, ale neumírají hlady.

Já vím, tohle byl brutální příklad. Ale snad víte, co chci říct: možná jsou na světě lidé, kterým je milejší hygienicky nezávadná smrt hladem než jídlo starší třech hodin, ale

- není to pravděpodobné, a
- i takoví lidé by měli dostat šanci rozhodnout si to sami

Nebo takhle: nějaké normy jsou asi nutné, ale pokud někdo opravdu zadrží kvůli nějakým hygienickým směrniciím potraviny, které někoho mohly zachránit před smrtí hladem, je to pro mě regulérní vrah.

Ale přemýšlejme dál. Vzpomínám si, že sám jsem někde četl nebo slyšel něco o přísných hygienických kontrolách potravin na pomoc státům, které postihlo sucho nebo nějaká katastrofa..

..to nade vši pochybnost znamená, že jsou k dispozici jak prostředky, tak i zavedené, používané způsoby, jak pomoci potřebným.. i v rámci hygienických standartů. To mi ovšem evokuje několik dalších otázek.

Proč se stejně nepomáhá i těm, kdo umírají hladem?

Nebo snad lidé umírající hladem nejsou potřební..?

Nebo snad pomáháme jen některým potřebným..?

A není to tak, že pomáháme jen tam, kde se nám to vyplatí..?

A nejsme my náhodou v Čechách..?

Co se v Čechách totiž stalo, a co otrávil spoustu lidí ohledně dalšího pomáhání potřebným, byla materiální pomoc nějaké zemi postižené snad zemětřesením nebo co to tenkrát bylo (že by Arménie??).

Konala se tehdy sbírka obnošeného šatstva, kupovali jsme předepsané potraviny a prací prostředky a kdeco a posílali na určenou adresu, kde se to mělo setřídít, naložit a poslat dál. A vzpomínám si, jak lidé byli vyloženě nadšení, že můžou nějak pomoci, a skutečně se rozdělili o to, co měli sami.

Ovšem, celou republiku pak oběhla zpráva, že poté, co si slušné kousky rozebrali členové štábu, šaty povětšinou shořely na velké hranici, pokud prý někdo posílal boty, tak to že vůbec, většina jídla se „vypařila“ a to ostatní nejspíš taky někdo probral.

Ona ta zpráva mohla být docela klidně i vylhaná, ale jelikož tu byly poměry takové, jaké byly, každý té zprávě věřil. Veškerá radost z dávání, která české lidi na chvíli osvobodila z toho věčného trnutí, jestli soused nemá víc než já, všechna ta radost byla otrávena.

Těm, kdo se přiznali, že něco do sbírky dali, se ostatní začali vysmívat, a většina Čechů se tak rychle dostala zpátky do stavu notorických závistivců, v němž trčí dodnes, a i své ratolesti v něm vychovávají.

České přísloví říká, že „kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde“. Nevzpomínám si na přísloví, které by pravilo, že kdo chce dát psu nažrat, něco mu prostě sežene. Možná takové žádné přísloví ani není.

To by asi vysvětlovalo, proč se ke stejným lidem, jako jsme sami, chováme převážně v duchu přísloví „syť hladovému nevěří“, v němž snad chybí jen „a dál se tváří, jako by nikdo hladový nikdy ani neexistoval“.

Nákupní dramata

Nežádánějším zbožím na planetě je ovšem lidská energie. V jakémkoliv supermarketu mi to přijde, že co zákazník, to upír. A tak tu dávám k lepšímu některé metody kradení energie, počítám, že se pár čtenářům můžou hodit :)

Jednak, když hledáte zboží a stojíte v takovém odstupu, abyste hezky přehlédli celý regál, dost často se najde někdo, kdo si vás „nevšimne“ a zastaví se mezi vámi a regálem. V lepším případě si vezme, co chce, v horším začne přebírat a váhat, a v nejhorším případě také hledá.

V prvním případě o energii přijdete, v dalších dvou o ni přicházíte. O pozornost vašeho hledání přijdete hned, to je asi jasné, když se tam ten „člověk“ zdržuje, krmí se už samotným vašim zájmem a vůlí něco koupit, a vy mu nemůžete ani nic říct – vykládejte něco lidem, kteří neví, že existuje nějaká energie a podvědomí, natož aby věděli, že dramata to podvědomí s tou energií provádí ty nejhorší praktiky.

Nelze nic říct, což se pak projevuje jako frustrace a bezmoc, a řešením je co nejrychleji se vyvázat a jít si zatím pro něco jiného a vrátit se později, jinak riskujete, že s vaší energií dotyčný vyžere i základní informaci, co jste to vlastně hledali. Tím takoví wampýři napomáhají zrůdnému marketingu v obchodech a zvlášť ve velkých nákupních centrech. A ten marketing?

Pořád do vás hraje nějaká „muzika“, v mnoha obchodech navíc ještě přerušovaná reklamami nebo otravnými hlášeními, a ono to má ten smysl, že už po pár minutách jste úplně bez vůle a ploužíte se mezi regály a sledujete představení, které je tam na vás nachystáno: akce, slevy, reklamy, a děláte si představu o tom, co by se vám hodilo atd. Neboli jste přesně tam, kde vás ten který obchod chtěl mít.

To znamená, že poslušně, jako otroci přemýšlíte v intencích, které na vás nějaká marketingová hlava vymyslela. Tzv. módní hudba je právě to, co k tomu bylo použito, protože právě módní hudba je to, co vám má vymazat z hlavy myšlenky a nahradit je cizím pocitem, to jest posunout vám falešnou realitu.

Pocity jsou totiž aktuální pravda o vás – tělo vám dává vědět, co se právě teď děje. Pokud vám to někdo zfalšuje a vy se necháte, ztratili jste svůj život. I o tom se ve vás objeví pocit, ale většina z vás ho nikdy nebude vnímat, protože vás táhne zpátky do sebe, a vy jste ale naučeni uctívat to, co dostanete od ostatních. A čím větší je to podvrh, tím více ho uctíváte.

Pokud jste přišli koupit něco konkrétního, máte problém: buď se na to musíte soustředit a ztrácet tak energii, kterou byste jinak mohli použít na něco jiného, a nebo na to za pár chvil zapomenete, plujete si v cizím snu, v cizí realitě, a proberete se třeba až doma, kdy někdo teprve zjistí, že sice utratil hodně peněz, ale ne za to, co původně potřeboval natolik, že se to vydal zakoupit. Tím jste však přišli o peníze, tedy o jinou, ještě mnohem žádanější formu energie,

kterou byste také mohli použít na něco jiného.

A řada lidí se s tím docela lehce smíří a říká: „No, nemám sice tohle, ale zase mám tohle“, a netuší, že nežijí svůj život, ale cizí podvrh. Ke všemu, právě takovéhle věci, které si tímto způsobem koupíte, nejdou dost dobře vyhodit, protože je máte spojené s něčím, co jste v tu chvíli viděli jako „nádherné“, nebo pro vás „dobré“, i když se jednalo právě jen o upří vějičku.

České fronty

Nikde na světě nejsou fronty na cokoli tak vražedné jako u nás. Češi berou lidi před nimi jako překážky, které jim brání dosáhnout cíle, kterým je „být první“. První je v Čechách ten, kdo dokáže s ostatními nejlépe „vyjebat“, takže jsme kolikrát svědky předbílání, a to za jakoukoliv cenu. Kdo nemá odvahu nebo argument k předbílání, dělá rovnou frustraci, a tu buď dusí v sobě, nebo ji nějakým způsobem projevuje. Nevím, co je horší.

Co se týká front, mají lidé pravdu v jednom: fronty jsou zbytečné, stačilo by obsadit víc pokladen. Jenomže pohled supermarketů říká: fronty hrají pro nás, jen si je užijte. Když posadíme člověka k pokladně, musíme ho zaplatit. Naopak, když ho tam neposadíme a vzniknou fronty, lidé zaplatí nám, protože budou mít čas si prohlédnout věci vystavené u pokladny, a jejich koupí si budou kompenzovat frustraci z fronty.

Tohle je zcela nelidské, většina lidí to nějak cítí, a hodně Čechů si pak hojí mindrák na prodavače, která za nic z toho nemůže a nemá žádnou šanci to ovlivnit. Většina prodavaček je v Čechách ráda, že má vůbec nějakou práci a možnost žít aspoň s nějakou iluzí důstojnosti, a tu jim takoví „lidé“ berou.. po kvantech. Tím však pokračují v té hře marketingu, a potvrzují, že si svou frustraci plně zaslouží. Podepisují se pod to, a jsou to především muži.

K mužským nákupům jenom podotknu, že se jim ženy sice vysmívají, ale nedělají dobře, protože jednak na výsměch doplatíte vždycky, a jednak, stejným způsobem jako muži nakupují i ženy, které se v naší pseudospolečnosti pracovně zařadily na nějaké náročnější místo. Tyto ženy si nemusí kompenzovat důležitost a postavení množstvím nakoupených nesmyslů, nechodí se do obchodů „kochat“ a ukájet tím, co si jednou „určitě pořídí“.

Chodí nakoupit to, co potřebují, nechodí snít o novém „životě“ založeném na nových věcech. Ženy, které takhle sní při tom snění dost často ukradnou energii toho kterého výrobku, takže tam fyzicky sice je, ale bez vyzařování, tedy bez „osobnosti“. Tím hrají wampýrskou hru supermarketů, a opodstatňují neustálé přesouvání zboží v regálech.

Supermarketům se toto velice hodí, protože lidi, kteří byli zvyklí jít na určitá místa a vzít si co potřebují, změna pozice zboží donutí ten market projít celý a všimnout si věcí, které jim chtějí vnutit. Oficiálně to dělají proto, že je zboží „okoukané“. A co takové okoukání asi znamená? No, znamená vyžranou energii výrobků, a lidi, které tento výrobek už nasytil, aniž by si ho koupili. Proto se dá výrobek do jiné pozice, jiného nasvícení atd., a až se okouká úplně, do „akce“.

Cílem je vzbudit takovou touhu, že si to či ono člověk nakonec koupí, a dá tomu celému za pravdu. A lidé to hrají. Kdyby to nehráli, nejsou tu žádné fronty, pozůstatek komunistického režimu, kdy si vedoucí prodejen osobovali právo dát všechno žádané pod pult, a prodávat to jen lidem, kteří si krom výrobku zaplatí ještě i samotnou možnost si ho koupit.. nějakou službou, penězi navíc, možností dostat přednostně byt, místo ve školce.. cokoli.

Češi jsou z komunistické éry zvyklí stát frontu na všechno, a přednostně na cokoli, co se označí za vyjimečné, nedostatkové nebo dočasně zvýhodněné. Oproti minulému režimu je dnes v Čechách dostatek všech životních potřeb, nemusíte stát dvě hodiny frontu na toaletní papír a napjatě čekat, jestli poslední kus vykoupí někdo před vámi a trnout, jestli se na vás dostane, ale Češi neustále vytváří fronty a u pokladen se předbílají a tlačí se na lidi před sebou..

..setrvačnost je mocná čarodějka, a tak si čeští lidé neváhají na slevněné zboží půjčit a stojí fronty i na svůj vlastní dluh. Jenomže peníze jsou energie jako každá jiná, a dluh znamená příslušnou karmu, ať o tom víte nebo ne. Jedna věc je, kdo vám poskytuje možnost se zadlužit a co tím sleduje, druhá věc je, proč mu to hrajete. Chápete?

Návštěva Tesca

Do Tesca jezdím zásadně v noci, je tam klid, tedy, co se návštěvníků týká. Po celém objektu jsou ovšem rozlezlí doplňovači, a jejich zacházení se zbožím mi docela osvětlilo, proč to zboží vypadá tak jetě, skoro oslizle. Házení s krabicemi, praskání s paletami, pokřikování na ostatní, neochotné uhýbání zákazníkům doprovázené nevraživými pohledy.. panebože, tohle si tu kupujeme?

Ale vzhledem k tomu, co dělají sami návštěvníci, je to opravdu mnohem lepší v noci. Jednou jsem se, nějakým omylem, dostal do téhož Tesca přes den. Pamětliv nočních zkušeností, pečlivě jsem si – podle Redfielda – vytvořil naladění, rozproudil energii, aby mě předcházela a v rámci možností mi žehlila cestu, nadechl jsem se a vlezl dovnitř.

Hned u vchodu jsem potkal páreček, kluka a holku, tak okolo dvaceti jim mohlo být. Přicházeli od pokladen, měli už nakoupeno, vypadali spokojeně, něco si povídali a šinuli si to k východu.

Pohled, který mi na ně padl, byl velmi zběžný, v podstatě jsem si jich taktak všiml, a asi bych si vůbec nepamatoval, že jsem je vůbec potkal, kdyby se v několika následujících zlomcích vteřiny nestalo několik velmi zajímavých věcí.

V tom prvním (zlomku vteřiny) na mě oba zareagovali, a jako střelky v přítomnosti magnetu se začali natáčet ke

mně. První mě, hned v dalším zlomku sekundy, našly jejich oči, dva pohledy, těsně následované jejich energií, kterou evidentně neuměli ovládat. Ty dva pohledy byly zhruba stejně překvapené.

Co se slečny týká, už v okamžiku, kdy mě našel její pohled, celá zářila.. až jsem se lekl. Totiž, takhle ženy reagují v přítomnosti mužské celebrity, potažmo v přítomnosti úspěšných bankéřů, ředitelů větších podniků, pokud možno mezinárodních, zkrátka všude, kde žena cítí veliký energetický potenciál, který by do ní eventuálně mohl natéct, začne zářit, čímž se snaží tomu dotýcnému naznačit, jak úžasné by se vedle něj vyjímal.

Je pravda, že na to spousta mužů dokáže naletět, chtějí si popovídat s tou zářivou bytostí, přivázat si ji k šosu atd., aniž by jim docházelo, že se řadí do fronty na řádné puštění žilou, jelikož žena na té záři ponenáhlu ubere, a pokud ji dotýcný bude chtít mít ještě někdy rozzářenou, bude jí na to muset energii dodat.. no přece žena nebude zářit sama o sobě, kam by s takovou příšla, že?

Kdyby kterákoliv žena zářila sama o sobě, byla by okamžitě v ráji.. jenže to je přesný opak toho, co ženám cpou „maminky“, proto to většina žen nikdy ani nezkusí, s výjimkou právě syndromu „záření na bohaté, či na slavné potentáty“. No, a teď to jakási slečna použila na mě. To mě překvapilo natolik, že jsem na ni, ještě než jsem se stačil ovládnout, pohlédl znovu. Ne do očí, samozřejmě, a velmi krátce.. ono tyhle reflexy mi našťestí fungují..

..i tak to nebyl příjemný pohled. Slečna si něco delší dobu přála a teď jí to bylo koupeno.. nesla si domů dodanou „radost“. Přesto na dodavatele během necelé vteřiny dokázala zcela zapomenout a rozzářit se jiným, z jejího pohledu zřejmě slibnějším směrem.

Akce a reakce

To už jsem se vzpamatoval a obrátil pohled na dodavatele, který ovšem nezářil. Právě v tom okamžiku, kdy jeho energie dorazila ke mně, zaregistroval tu změnu u partnerky, sebral všechnu energii, co v sobě našel a hodil ji po ní, ve snaze ji nějak upozornit, že tam jsou spolu.

Ovšem, vzhledem k tomu, že normálně vychovaný muž je energeticky roven nule, a že i ve chvílích největšího vzteku se co do pohybu energie zmůže tak nanejvýš na slabý vánek, a jelikož jeho partnerka byla zrovna v plné záři, mělo to zhruba stejný efekt, jako kdyby nabral na lopatku trochu bláta a hodil ho po slunci: vůbec si toho nevšimla. A právě v okamžiku, kdy jsem na něj pohlédl, dospěl k pocitu zničující bezmoci, kterou důvěrně zná každý, kdo někdy chtěl překopnout hřiště a minul balón.

No, tak tohle všechno trvalo necelou vteřinu. Bleskový sled akcí a reakcí, který produkuje naše podvědomí, organizující podle nastavených filtrů pohybu naší energie, jsem tentokrát viděl neobvykle zřetelně, a snad poprvé zcela v reálném čase. Redfield boduje :-D

To, co se za tu vteřinu seběhlo na úrovni energetické, se v dalších dvou vteřinách projevilo též v reálu. Slečna v půlce věty přestala mluvit, celým tělem se natočila na mě a rukou, kterou do té chvíle gestikulovala, prudce sáhla k vlasům, což právě mě, který jsem to nečekal, přimělo se na ni podívat.

Její milý se v průběhu jednoho kroku navalil na ni, zároveň si přehodil „její“ nákup do druhé ruky, aby ji mohl obejmout a přetočit zpátky k sobě, o což se skutečně pokusil. Slečna ho ale dost zlostně odstrčila, stihla na něj hodit nepředstavitelně hnusný pohled, postavila se skoro metr od něj a opět se na mě rozzářila.

Normálně mi ho přišlo líto, a zároveň ve mně docela hrklo..

..ve většině kluků by se totiž v tom momentě objevila tendence dát jí pěstí, a jelikož „se holky nebijou“, následovala by rozpačitá snaha si tu vyvolanou agresi – její – přesměrovat na mě.. možná rovnou i s nějakým druhem útoku.

Tenhle mládenec – našťestí pro mne – nevykazoval ani jedno, ani druhé, což samo o sobě mluví o velmi vysoké inteligenci, v Čechách dost nevídané. Nebyl on to nakonec cizinec? Bohužel ta inteligence pořád ještě nebyla dost vysoká, aby od své „zářivky“ utekl co nejdál to půjde, a začal žít s nějakou normální holkou, která nebude mít megalomanské ambice a týrací máni. Pravda, v Čechách jich tolik asi není..

Redfield zřejmě na tuto nejvýraznější ženskou vlastnost nějak pozapomněl, a v návodu na dobré naladění nezmínil, jak tu energizovanost maskovat..

..na druhé straně mě samotného by nikdy nenapadlo, že si něčí podvědomí splete otevření přirozeného zdroje energie s tím, když se někde objeví známá osobnost, která přitahuje pozornost už tím že se objevila.

Nezbývá než konstatovat, že to není prdel..

McUbrousek

Cestou domů jsem se stavil v McDrive na hranolky, doplnit si v těle olej a sůl, materiál na uhříky, aby mi kůže mohla signalizovat, že se na povrch dere něco důležitého, něco, co bych určitě neměl propást.

Aby si to zase někdo nevyložil špatně.. optimum, nebo teda spíš maximum činí jedny střední hranolky za měsíc.

A pokud jste za poslední měsíc měli něco smaženého, nepotřebujete je samozřejmě vůbec.. riskujete, že vaše kůže bude vypadat právě jako hranolky od McDonalda, štědře posypaný solí.

Solí se u McDonalds vůbec nešetří.. asi jim někdo prozradil, že sůl, a zvláště v kombinaci s horkým olejem je návyková a že si takové řádně osolené hranolky budou lidé kupovat i několikrát častěji. Ach, ten byznys..

..další věc, kterou se u McKačerů nešetří, jsou kupodivu ubrousky, což mě překvapilo – ty přeci nejsou tak levné, jako gram soli navíc..? Nebo jo?

Je tomu asi dva roky, co jsem si koupil malé hranolky, s sebou, děkuji, a vyfasoval k nim sedm ubrousků. Když jsem do toho sáčku nakoukl, nebyly hranolky vůbec vidět, a když jsem si chtěl vzít, nešly ani nahmatat.

První co mě napadlo, jestli náhodou nejsou vánoce a jestli mi to prostě nechťeli zabalit.. pak zase jestli se slečna třeba nebála, že se mi po cestě nastydnou.. v každém případě bylo papíru podstatně víc než hranolků.

Jednu chvíli jsem si říkal, co všechno si asi slečna myslela, že si po těch hranolcích budu chtít utřít.. pak ve mně zatrnulo, že možná věděla něco, co já ne, a že ty ubrousky budu doopravdy potřebovat.. pak zase jestli jí třeba nepřišel ten sáček moc prázdný.. zkrátka mi to vrtalo hlavou.

Víte, já nemám rád plýtvání papírem. Kvůli papíru se kácí stromy, za něž se nesází náhrady.. Něco se sice sází, ale když porazíte dospělého, to jest cca 300 let starý listnáč..

..takový třistaletý strom má už nějakou kapacitu.. za jediný den vyprodukuje takové množství kyslíku, že to vystačí na výrobu jednoho celého plastického sáčku, takového sáčku, do jakých si v obchodě balíte jednotlivé kousky večeře, abyste si je domů donesli hezky sterilní.. pardon, hygienicky nezpochybněné.

Něco mě ponouklo jeden ten ubrousek rozbalit, a podívat se, jak je to vlastně velké. Nevěřili byste, každý ten ubrousek má rozměry necelé A3, sice tenoučké, ale přece.. vnutila se mi otázka, jestli by použité množství papíru vydalo na normální A4..?

Třeba jo, kdo ví?

Od té doby si v „mekáči“ vždycky přepočítám ubrousky.. no, vypadá to, že do každého takového sáčku většinou přijdou průměrně čtyři ubrousky (vždycky k jednomu hranolku!).

Takhle, většinou dostanu čtyři, dost často pět nebo šest, a cca dvakrát se mi stalo, že jsem dostal „jen“ dva nebo tři, jednou jsem dostal jeden a jednou dokonce žádný – obsluhoval mě páníček, který to zjevně zasklil.. nebo měl možná dojem, že si vystačím s rukávem, případně s nohavicí.. hmm.. tričko a kratásky.. no, nevyšlo..

Dětské potřeby

Faleš, která v patriarchátu provází tzv. rodičovství, dnes dostoupila vrcholu. Je to vidět z každé reklamy, ano, včetně reklamy v IKEA.. „jsou to nejdražší, co máte“. Neexistuje snad větší podlost než vydírání skrze potomstvo, a ženy jsou vůči němu bezbranné, protože potomstvem po celou dobu patriarchátu vydírají své muže.

Připomínám, že nejsem protivá ženám.. nikdy jsem nebyl.. nicméně pokud se ženy chtějí nějak vysvobodit, budou si muset leccos přiznat. Nelze se vymanit z otroctví, pokud nepřestanete otročit. Zkoušel jsem to dost dlouho, cca třicet let, a fakt to nejde. A že při své vynalézavosti a variabilitě jsem stihl vyzkoušet nejen to, čím mě nadopovala matka, to jest všemi ženskými dramaty z posledních dvou tisíc let, ale i to, čím mě nadál otec a všemi možnými kombinacemi obého.

Pravidlo prostě je to, že musíte přestat vydírat, abyste byli schopni odolat příslušným formám vydírání, nesmíte pokračovat ve lžích, abyste rozpoznali lži a byli schopní se ubránit podloudníkům, nebo – v tomto případě – podloudnicím. A musíte přestat používat lidi, především své nejbližší, abyste mohli nebýt používáni.

Pravdou je, že mateřství se dostalo pod správu mužů, kteří chladnou logikou rozhodují o tom, jak to bude a nebude vypadat. U toho mateřství je toho špatně víc. Snad všechno. Muž udělá dítě ženě, ale porod už znamená, že žena dala dítě muži. To je patrně proto, aby nebyla zpochybněna úloha zvaná „hlava rodiny“?

Nevím. Vím jen to, že narození dítěte ve skutečnosti znamená, že aktuální vrchnosti právě přibyla pracovní síla. Je tu nový člověk, do kterého se sice bude 15-25 let investovat, ale který potom bude dalších 40 let náš stát živit.

Je samozřejmě záhodno, aby co nejvíce potřebných investic učinili rodiče. To je u nás v současné době zařízeno tak, že to co dostanete jako přídavky se státu bohatě vrátí, když na své dítě nakoupíte. Je to podvod jako všechno ostatní, je to zase snaha mužů obejít život a jeho zákonitosti. Opět je tato snaha úspěšná.

A co že od státu za novou pracovní sílu dostanete? Muži nic necítí, takže ti nepotřebují vůbec nic, a ženám je úcta k mateřství a poděkování za dítě oficiálně vyjádřena jedním dnem v roce.

Klasickým příkladem jsou pleny. Dnes jsou v módě pampers, jednorázové umělohmotné výrobky, strašná ekologická zátěž pro planetu, pohlcující kyslík jak při výrobě, tak při spalování. To zabíjí jak Zemi, tak i vás, ale vy, přestože si to vraždění sami platíte (a ne zrovna málo), jste spokojení, protože při svém řevnění můžete říct „mám na to, abych svému dítěti koupil/a pampers“.

Slyšel jsem o jediné ženě, která si nakoupila klasické pleny a dětský olejíček, a raději pere, než by škodila planetě. A ne, není to tím, že by neměla peníze! Osobně neznám žádnou. Jenomže to není všechno. Spalování dětských výkalů uvězněných v plínce znamená, že je dítě už od narození neustále odřezáváno od Země.

Je rozpojení kruhu, kdy vámi za normálních okolností prochází dary Země a zase se jí vrací. Tím je život na Zemi podmíněn. Dítě je tedy tímto vaším přístupem nuceno nežít na Zemi, nemá možnost zapuštění do jejího společenství, tím tuplem, že ho co nejdříve odstavujete a krmíte umělohmotnou stravou, za niž přitom také musíte zaplatit.

Tím děláte ze svého dítěte androida, vy sami. Kdo vám to vnuknul a jak? Komu to slouží? Vám? Dítěti? Ne, že? Slouží to proti vám, slouží to někomu, kdo vlastní a ovládá jak váš tzv. vývoj, tak i sdělovací prostředky, tak i celou módu, která vám říká – když se necháte – co máte žít a jak. A většina z vás se prostě nechá.

Módní otroctví

Stát mimo módu znamená být vyobcován z církve (té mateřské) – lidé se vám vyhýbají, jako byste byli nakažení, dávají si pozor, o čem s vámi mluví a kdo je při tom vidí, protože nikdo nechce být spojován s něčím nestandardním. Platí to i pro vedlejší módní proudy: nikdo z tzv. podzemí nechce být viděn ve společnosti někoho z mainstreamu, protože co by mu na to „jeho“ parta řekla.

Hlavně že každý všude dokazuje, jak je jedinečný.. prostřednictvím několika předpřipravených kolonek na netovém profilu, značkového oblečení laděného do několika předpřipravených výrazů, z nichž si můžete vybrat, co budete napříště žít.. ..všechno, co odsouhlasíte slovy „Já jsem ...!“ se totiž začíná okamžitě dít.

A vy to děláte formou veřejného prohlášení, a veřejné prohlášení je nejmocnější způsob vytváření vizí. Móda je tedy dokonalý nástroj manipulace, který provokuje lidi k tomu, aby se manipulovali sami, a nechali se slepě ovládat tím, co řekne většina. Jenže většina okamžitě přejme a žije všechno, co se jí v médiích předhodí.

A jelikož se v médiích předhazuje něco mužům, něco jiného ženám, něco dalšího adolescentům a něco dětem, je tu válka všech proti všem. Celou válku organizuje pár lidí, kteří jsou v klidu, tahají za nitky a strašně moc se jim to líbí.

Každé vaše nedorozumění, každá vaše hádka, všechno zlé vychází od těch lidí, jenže oni s vámi nejednají přímo – používají proti vám vaše rodiče, sousedy, učitele, profesory, zaměstnavatele, úředníky atd. Z vašeho pohledu je to začarovaný kruh.

Z našeho pohledu je to totální, absolutní otroctví – několik lidí rozbilo pomocí několika bajek celé společenství a teď ovládá šest a půl miliardy otroků. Slova jsou mnohem silnější než tanky nebo atomové pumy. Oni to ví, na rozdíl od vás, a umí to používat. Mají v tom tisíce let praxi. A co vy?

Slova poslušně používáte proti vám samým i mezi sebou, když vám nestačí slova, použijete tanky nebo pumy, jako by něco takového mohlo vyřešit šrámy na duši. Ničíte se navzájem a dáváte tak těm několika lidem za pravdu: jste otroci, hloupí a nepoučitelní otroci a to co máte vám prostě patří!

Tak to je. A jestli se vám to nelíbí, sáhněte si do svědomí a změňte to. V sobě.

Šrámy na duši nejdou vyřešit násilím. Násilím si hojíte jen ego, ale ne své vlastní ego, hojíte si jen to, co vám v dětství nadiktovali, že jste, a v čem vás pomocí módy neustále udržují. Máte implantované cizí ego, nástroj násilí a zmaru, a tomu hrdě říkáte „já“.

Skutečně si myslíte, že jste vrcholem evoluce? Možnostmi snad, ale tím co žijete, jste vrcholem degenerace. Nechali jste se ořezat a zotročit natolik, že si kupujete věci, které vás zabíjí, a i když to víte, nejenže se podle toho nezařídíte, ale stejné věci ještě kupujete i svým dětem.

Učíte tak své děti finančnímu rasismu a držíte je ve finančním otroctví, v rozmezí společnosti založené na čím dál větší produkci a čím dál větším plýtvání. Tím se nejenže podepisujete pod celou tuto hru, ale hlavně v ní udržujete i sebe, právě tím, že ji nutíte dalším lidem. Jaký si myslíte, že bude karmický dopad takového jednání?

Není v tomto vesmíru nic sprostšího než současné lidstvo. To si musíte připustit, pokud se chcete v nadcházejících časech dostat ze Země do něčeho jiného, než je vesmírné otroctví.

EMOCIONÁLNÍ RAKOVINA

Čtvrtek večer, nemůžu nic pořádně dělat, něco je ve vzduchu. Co že tak těsně po úžasné bouři.. spíš bouří, která během půl dne očistila snad celé Čechy? Nevím..

Mravenci, kteří každoročně obývají puklinu mezi panely pod oknem mají dneska první cvičení – spousta jich je s křídýlkama a svědomitě se s nimi učí zacházet. Dlužno podotknout, že letos poprvé nelezou, kam nemají – a stačilo prostě říct: „Jen si tam buďte, ale do pokoje a do kuchyně mi nelezte!“.

Příroda je úžasné vědomí, drží všechny domluvy, které s ní učiníte. Bohužel to nefunguje pro lidi, kteří přírodu jako živé, živoucí vědomí neuznávají, a kteří jako správný vztah k přírodě berou ono patriarchální: bijte je všechny, nikoho

nežijte. Možná to bude tím, že letos poprvé jsem v tomto bytě v tomto období sám.. majitelé na cestách, hlídám byt a diruju ostošest.

Jsem v klidu, mravenci taky, respektujeme se vzájemně. Těším se sice, až odtud potáhnou, ale to proto, že uvidím králku, majestátní, ohromnou mravenčí paní, obklopenou nekonečnými řadami vojáků, sudiček, chůviček, kmoťříček a co já vím co mají všechno mravenci za hodnosti..

To je panečku pohled! Úplně černý pruh, mezi deseti až dvaceti centimetry široký, dlouhý nevím kolik metrů (pochod trvá několik hodin), vyrovnaným krokem opouští puklinu, paráduje přes parapet a po vnější stěně kamsi dolů. Hle, co života v těle paneláku..

Před chvílí však i do mravenců cosi vjelo. Zdivočeli během čtvrt hodiny nesmírně. Dvě okřídlené potvůrky překročily domluvenou čáru a zřídily si kyvadlovou dopravu mezi monitorem, klávesnicí a mnou. Nemám jim to za zlé, ale nelíbí se mi jejich doteky – jsou zblblé, agresivní. Copak se děje?

Po další půlhodině apatického pozorování monitoru, občasného aktualizování seznam-vzkazníku na mě padá těžká chmura. Pamětliv Redfieldova Celestinského návodu, vytvářím si dobré naladění, ale ouha, jde to velmi ztuha, spíš vůbec. Tak hernajs, co je?!

A v hlavě mi zazní: „Co takhle si udělat kafe?“. Zkousím si představit sebe s kafetem, ale nejenže mi to moc nejde, vůbec na něj ani nemám chuť. „Co je to za hovadinu?“, obořil jsem se na svůj vnitřní hlas, „Ty mě máš bavit, ne stresovat!“, a bručím si něco o vlastnostech, které pořád zkoušejí přerůst člověku přes hlavu..

..a o nějakou cca čtvrt hodinku později se mi krutě sevře srdce. I mravenci šílí, ale to teď nevím. Nahlížím, že je zle. Co jsem kde zanedbal? Komu jsem co špatně či nesrozumitelně napsal nebo řekl a teď nám to vykvetlo? Nedorozumění? Křivda? Kontroluju poslední odeslané zprávy všeho druhu, všechno OK.

Nevím. Tohle slovo už moc nepoužívám, ale teď mi nic jiného nezbývá. Opět mi prolétne hlavou, abych si udělal kafe. Opět odmítám, ale už ne tak ostře. Pojímám podezření, že to není jen tak výbrk vnitřního hlasu. Ale co to potom je? A řekne mi někdo konečně, co se děje? Bolest okolo srdce není k vydržení.

O dvacet minut později jsem zapadlý v křesle, bez vůle, zabývám se tím, že čekám na vysvětlení – přijde SMS, mail, nebo vzkaz? Mechanicky překlíkávám okna. Slovy windows. Že bych si udělal to kafe? Místo vysvětlení se objevuje klaustrofobie. Sakra to je nějaký vážný. Dusivý příkrov (něco je ve vzduchu) zhoustl natolik, že si vyvinul vlastní osobnost (jak by patrně řekl pan Pratchett) a lezavě se pustil do ostatních živých forem. BLE!

Dusivý příkrov

Potřetí se ozve hlásek, který mi káže udělat si kafe; nemá se mnou slitování. Tentokrát nad tím ale vážně přemýšlím. Dochází mi, pohříchu velmi pomalu, že kafe je právě ten prostředek, který by tlak mohl vyrovnat. Hrome, tak to byla intuice, ne vnitřní hlas, nerozpoznal a neposlechl jsem svou vlastní intuici.

Mravenci jsou úplně jako splašení. Parapet připomíná řácky zrychlené záběry z vánočních trhů na Václavském náměstí. Zjevně se snaží prorazit nezvaný příkrov „něčeho ze vzduchu“ horečným fyzickým pohybem. Totéž jsem mohl dělat já, s pomocí kafete.. kdyby.. kdyby.. zatím pořád kopíruju vnitřek křesla..

Krátce před desátou zaburácela půlka sídliště. No to víte, trochu jsem nadskočil, ale taky mi – ještě v tom úleku – začalo svítat. Že ony ty svině zase dělají „sport“?! Otevírám Seznam, a vidím, že je skutečně inzerována EMOCIONÁLNÍ RAKOVINA zvaná semifinále. No ovšem, naši emocionální barbaři (páni tvorstva) dostali svůj každoroční příděl páté emoce, k obvyklým čtyřem jíst, pít, spát a šukat dnes přibyl ještě „góóól“.

Nu, staří Řekové by se divili, kam až dotáhli naši vykutálení obchodníci pojmy harmonia e kalokagatia. Hodně by se divili, jak odporným praktikám se dnes říká „sport“. Už dlouho pozoruju, co tyto takzvané sporty dělají s lidma, a dnes jsem poprvé viděl, co to dělá s přírodou. Dusí..

..ó Přírodo, není jednoduché vracet se zpět a stávat se zase Tvou součástí.

Člověk, pokud se věnuje těmto „sportům“, zneužívá svou emocionální kapacitu. Sportování pro radost tím nemám samozřejmě na mysli. Pozor, jakkoliv se to bude zdát neuvěřitelné, i dnes jsou lidé, kteří sportují čistě pro radost. Zbytek však „sportuje“ pro „radost“ z výhry, potažmo pro „radost“ z peněz z výhry.

Tahle radost je falešná – není v ní soucit s poraženým. Žádný člověk by se nemohl radovat z vítězství (zahojení mindráku?), kdyby cítil se „soupeřem“. Proto nás už odmalička přivykají, když nás nutí být lepší než ten druhý: „To nesmíš tak brát! To je jenom hra!“.

Hra? Případá vám snad byznys, který jen na nejvyšší úrovni stojí lidi víc peněz než půlka nemocnic na světě, jako jenom hra? Když už tak hra smrti: nějaký způsob „rozděl a panuj“, a na tom způsobu založený byznys, který jde přes mrtvolu. Vzpamatujme se. Tohle není žádná hra!

Vyskakuju z křesla, nasrání umí člověku dodat daleko víc energie než všechny ty slavné energy-drinky. Je to taky zdravější (srov. výraz zdravé nasrání), a když o tom tak mluvím, tak taky o dost levnější. Vykuřuju byt, zapaluju svíčku

a posílám všechny potvůrky do jejího plamene. Najednou je čisto, a já si konečně dělám to kafe. Přitom si v hlavě rovnám, co a jak. Plejáděné se toho ovšem účastní..

Zrada sportu

Je jasné, že sporty oblbují lidi a zasazují špatné programy mládeži, dětem, i starším lidem. Všechny hry, které jsou postaveny na principu vítěz – poražený, jsou nositelkami zhoubného vlivu pro člověka i společnost, a jak vidno, i pro přírodu a tedy i pro celou planetu Zemi. Jenže pokud něco ovlivňuje Zemi, co vyzařuje vaše planeta do vesmíru?

Spousta lidí je přesvědčeno, že není nic špatného na tom vyhrát či prohrát, zvláštní je, že všichni raději vyhrávají, než prohrávají, až na jedny vyjímky, které si uvědomují vznik závisti a předpojatosti vůči své osobě, a z tohoto důvodu raději prohrávají, a vyjímky druhé, které se čehokoliv takového co možná neúčastní.

Je to velmi podobné systému ve školách, kdy učitelé rozdělují malé lidi, doslova je staví proti sobě, a ty, kteří se jim líbí, dávají ostatním za příklad. Vůbec se neohlíží na to, že takový jedinec, byť jen jedinkrát daný někomu za příklad, bude okamžitě trnem v oku všem méně úspěšným, čímž (nejen) učitelé dosahují nesvárů mezi dětmi a získávají tak nadvládu v duchu známého rčení „Rozděl, a panuj“.

I hodně oblíbení jedinci mají v kolektivu problém se do něj zpátky zapojit, jsou-li z něj tak násilnou cestou vytrženi, jsou pak terčem posměchu a jiných nepříjemných pokusů vyrovnat se s tím, že nás někdo odsoudil být horšími než ten jeden, co nám ho někdo cpe. Jinými slovy, berte nás všechny takové, jací jsme, a nikdo se nebude cítit odvržený, a také nikdo nebude ztrácet motivaci něco dělat.

Sporty pak jdou ještě daleko dál. Ze začátku kolikrát nevinná touha být v něčem dobrý může přerůst v posedlost být tím nejlepším, což většinou v takovém člověku utlumí většinu lidskosti.

Na jednu stranu se setkáváme s úžasnými výkony, které dokumentují, co všechno naše tělo dokáže, na druhou stranu vyvyšováním takových jedinců prohlubujeme pocit bezmoci a beznaděje ve všech méně úspěšných. To je důvodem zaujatosti proti úspěšným lidem – pocit bezmoci a beznaděje málokomu dovolí být úspěšný i třeba v jiném oboru.

Důvodem jsou mj. peníze. Jak sporty, při nichž se nesmyslně hazarduje s lidským životem, jsou nutná obrovská a nákladná bezpečnostní opatření, tak sporty, kde je nákladné i jen vybavení nebo třeba dobrý trenér, stojí v poslední době víc a víc peněz, a investovat do člověka, který chce sportovat jen z čistého zájmu, to neudělá snad nikdo.

Pořád prohlubujeme pocit bezmoci. Krvavé arény podmiňující úspěch člověka přežitím a tedy zabitím jiného člověka či zvířete nejsou vůbec znakem minulosti. Španělské torridy jsou v současnosti stále oblíbeným vyražením, a v našem světě existuje celá řada vrcholových sportů, kde je možné se úspěšně zabít.

Všechny motokrosy, cyklokrosy, F1, závody bobů, ale dnes už i fotbal či hokej, všechny tyto sporty používají techniky a rychlosti, které mohou být vražedné, a většinou vyhrává ten, kdo riskuje víc. Oko diváka má nejednou možnost spočinout uspokojeným okem na krvavé tragédii rozbitého lidského těla, ať je to utržená noha sjezdaře nebo mozek rozteklý v ruinách auta.

A všimli jste si někdy, jak moc jsou si podobná slova klání, klení, kletby a proklání někoho něčím? Čemu se divíte, když vaše vlastní výrazivo dopředu hlásá, o co jde? Čemu se divíte, když se vám to pak občas podaří zrealizovat?

Princip klání

To ovšem nezabrání nám lidem v úchylném povzbuzování našich favoritů – tedy adeptů na okamžitou smrt nebo aspoň zranění – k vyšším a vyšším výkonům, a když dojde k nějakému incidentu, jsme ochotní pronášet různé chytré poznámky, čeho se měl dotýčný vyvarovat, co bychom my sami nikdy neudělali, včetně ryze českého „Co tam leze, když na to nemá?“.

Sledování sportovních pořadů je pak vrcholem beznaděje, protože si svůj vlastní neúspěch kompenzujeme prožíváním cizího osudu. V takovém okamžiku zahazujeme svůj život. To je jinak vlastnost, kterou máme všichni po svých rodičích, snad neexistuje člověk, kterému by v dětství nebylo očkováno co má dělat, a čeho dosáhnout.

Vtip je v tom, že my sami si nevážíme života. Nevážíme si svého života, protože nejsme ti úspěšní, stejně jako si nevážíme života, protože jej riskujeme, abychom byli úspěšní. Toto se týká obou stavů. Synonymem života je radost. Jaký zážitek nám asi zprostředkuje například hudebník, který soupeří s jinými hudebníky, kdo z koho? Jakého povznesení se od něj asi dočkáme?

Prohlásit lov ryb za sport může jen totální ignorant života jako esence, vždyť vyhrává ten, kdo zmrzačí více ryb?!, stejně jako život ignorují ti, kdo si sednou do kovové konstrukce a pustí se obrovskou rychlostí ledovými zatáčkami, kde v každé z nich mohou o svůj život přijít.

Právě tak lze velmi jednoduše přijít o život při moto-sportech, kde si člověk neváží nejen svého života, ale ani životního prostředí, je mu jedno, kolik lidí přijde o kyslík nutný k přežití, jen když bude první. Z tohoto pohledu se nám jako obzvlášť zcestné jeví závody dřevorubecké, a pak závody, které mezi sebou provozují jednotlivé mocnosti, války.

Války jsou postaveny na stejném principu jako naše hry – kdo z koho? Koneckonců řada metod válčení je

modifikována jako sportovní odvětví, kde se sice neusmrtí tolik lidí, ale zato není nutné tuto činnost obhajovat před národem, a tak jako tak se vydělá dost peněz..

Války se v dnešní době vyvolávají hlavně kvůli přezbrojení, stačí využít jakéhokoliv konfliktu kdekoliv na světě, prohlásit ho za národní či obchodní ohrožení, a pak se vypotřebují staré zbraně a bude důvod pořídit nové. Však občané nám to rádi zafinancují, když je – s pomocí nějakých těch médií – přesvědčíme, že je to v jejich zájmu.

Vyvolání pocitu ohrožení je dílem několika okamžiků – stačí jedna jediná podvržená zpráva. Například v Americe pád dvou věží byl zneužit k použití nebývalých metod kontroly všeho obyvatelstva, k vyvolání obecného pocitu ohrožení a nejistoty a následným represím všech podezřelých – jinými slovy všech lidí, kteří se režimu zrovna nelíbí.

Kdo může zaručit, že nejsou pravdivé spekulace o tom, že celou událost zaranžovala CIA právě za účelem zvýšení kontroly obyvatelstva, když víme, že teď stačí uveřejnit jednu jedinou krátkou zprávu (kdo asi ovládá místní média?) a budou splněny předpoklady pro vyhlášení stanného práva?

Současný svět je výsledkem našich představ. Jsme přímo zodpovědní za situace, do kterých se dostáváme, ať už je plánujeme a uskutečňujeme, nebo tomu trpně přihlížíme. To jsou věci, které nám nikdo neřekne, protože kdybychom tohle věděli všichni, nebylo by tak snadné nám vládnout. Ti nahoře to ví, alespoň ve většině případů.. oni však svým vstupem s mnoha věcmi souhlasili, a jakkoliv třeba chtěli něco změnit, byli ušlapáni.

Jedna z mála výjimek byl americký senátor Milton William Cooper, který když zjistil opravdu závažné případy jednání úřadů lidem za zády, tyto případy sepsal a zveřejnil. A věřil mu někdo..? Máte přece pocity: cítíte jeho pravdivost?

Přístup obyvatelstva

Naši normální občané jsou, co se emoční inteligence týká v podstatě neandrtálci. Jejich emoce jsou hrubé a dusivé, téměř bez výjimky založené na bázi strachu. Když se nechají takhle vybičovat, utvoří dusivý, odporný příkrov třeba nad půlkou Země. A oni se rádi nechají vybičovat: mají totiž dojem, že něco prožívají, aniž by museli hnout prstem.

Sedí a čumí, jsou pohlčení televizí a z jejich emocionálních těl, zmítaných strachem a pochybnostmi, se uvolňuje toužebné přání zvířet – čili násilí, zášť vůči „nepřátelům“, stejně jako vůči „naším“, kterým se něco zrovna nepovedlo – čili agrese, dál se z nich odvíjí strach – z prohry či ze zvratu..

(kdyby tak – blbečci – tušili, jak vypadají ty mršky, které se strachem živí, kdyby mohli vidět, jak se na ně v éteru lepí a jak z nich ten strach, zášť a závist sosají, a jak šikovně jim podstrkávají ty nejhnusnější myšlenky a v tom vybičování je ještě povzbuzují.. nikdy více by nezavadili o sport ni myšlenkou, natož pohledem)

..a tomu všemu vévodí peníze a tudíž strašná, ubíjející závist. Jeden největší „výherce“ dostane nehoráznou sumu, která by kolikrát pokryla roční provoz menší nemocnice nebo třeba na rok vyřešila problém hladu v Africe (my lidé jsme doopravdy hrozná svině), zatímco zbytek „sportovců“ utře.. Lidé třeba jen o setinu vteřiny jsou „horší“, a dostanou polovinu, čtvrtinu, nebo také nic. Možná budou čestně uznáni.

V emoční sféře to znamená frustraci, užírávání, bezmoc – a to je pro naše emoční tělo stejná věc jakou je rakovina pro tělo fyzické. Tohle všechno dopadá pochopitelně i na kolektivní vědomí – a kolektivní vědomí zpětně ovlivňuje všechno, co se na planetě děje. Ano, takzvané sporty jsou jedním z nejvýznamnějších faktorů současného lidského úpadku.

To co jsem dneska cítil v průběhu semifinále cítí pravidelně ženy, které si za partnery vybraly násilně myslící a necítící hovado – i kdyby se dotyčný v to hovado proměnil jen při sledování sportu (no já vím, utopie). Vedle člověka, který je pohlčen jakýmkoliv druhem zápasu, se totiž nedá dýchat.

No, ona každá žena přijde časem na to, že nejhorší, co lze udělat je být s kýmkoliv, jen aby s někým byla. Po každém partnerovi v nás totiž zůstává jeho energetický obtisk a nevědomě přejaté návyky a hodnoty. Ty pak v nejméně vhodných okamžicích vystřelují z podvědomí a projevují se v našem chování.

Možná právě tak se stalo, že nečekaně velké množství žen umí fandit a většinou také fandí stejně odporně a bezcitně jako muži. Ani vedle nich se nedá dýchat.

Snad nám naše děti prominou..

..copak vaše děti by vám prominuly, kdyby od vás dostaly aspoň trochu důvěry a příležitost napravit vaše chyby. A to nejhorší u vás je, propadli jste iluzi oddělenosti, a propadli jste iluzi bezmoci. Není nic jednoduššího, než se z toho vyhrabat, a abyste se mohli z něčeho takového vyhrabat, potřebujete si pár věcí přiznat.

Vesmírní lidé

Začneme tím, že asi sotva budeme v takovém vesmíru sami, zvláště, když víme, že vesmír jakožto Stvoření má jediný úkol: odrážet svého Stvořitele – být jeho zrcadlem. Proč by pak dokonalý Stvořitel dokonalého vesmíru měl jako svoje zrcadlo obydlenou pouze jednu planetu, a ještě ke všemu bytostmi, které svou svobodu využívají veskrze k vytváření utrpení, násilí a Strachu, zatím nikdo nedokázal vysvětlit.

Přes to však nemíníme připustit, že by tu mohla existovat i jiná inteligentní forma života, ani když všude kolem sebe vidíme její dílo. Jsme tak trochu jako atlas, který si myslí, že to on je tím světem, a jelikož autor/majitel není zrovna fyzicky přítomen, část toho atlasu tvrdí, že je toho světa i pánem, a vytrhává z nás stránky, které jsou prý „špatné“.

Jenže, ne každá bytost ve vesmíru je natolik ješitná a spokojená sama se sebou, aby si dávala titul páni tvorstva, i když zničila svou planetu a cíleně degeneruje svou vlastní rasu. Popravdě, takových bytostí se ve vesmíru najde dost málo.. a všechny takové bytosti přitahovány sem k nám, k naší Zemi. Stejně přitahuje stejné, to je kosmický zákon.

Pravdou je, že lidstvo rozhodně není v tom stavu, aby si svým vlastním vyzařováním přitáhlo bytosti povznášející, takové, které o lásce mluví a i to tak myslí a není v tom jed strachu a snaha ublížit. Takové bytosti jsou tu sice také.. samozřejmě tu jsou, ale z vlastní vůle a z vlastních důvodů. A tyto bytosti mají poněkud svázané ruce..

Dokonce i my lidé už jsme se dopracovali k poznání, že vměšovat se do cizího vývoje znamená skončit se svým vlastním. Sami to znáte především od svých rodičů: v momentě, kdy se začnou pokoušet ovládat váš vývoj, přestanou zvládat svůj, začnou stagnovat, a posléze většinou i degenerovat.

Vměšování je něco, co žádná vyšší bytost nikdy neudělá. Na druhou stranu každá vyšší bytost udělá všechno pro to, aby si každá bytost ve vesmíru uvědomila možnost volby. Veřejným objevením mimozemšťanů by všichni přítomní naopak o možnost volby přišli, už by nemohli dělat, že nic takového neexistuje a byli by přinuceni se s tím nějak vyrovnat, což je samozřejmě nepřípustné.

Z tohoto pravidla jsou možné výjimky, mimozemšťané mohou zkontaktovat člověka, který s tím před svým zrozením souhlasil, ač i tehdy mu musí nechat možnost je odmítnout jako fikci. Je nutno podotknout, že mimozemšťané, které Benda označuje jako pozitivní, toto – pokud vím – respektují. A negoušci to obešli.

Negoušci totiž uzavřeli smlouvy s lidskými vládami.. teda lidskými.. v těch smlouvách jde o to, že vláda dostane nějaké technologie výměnou za určitý počet lidí dle vlastního výběru, které si UFOunci legálně odvezou k pokusům, pod podmínkou, že si to ti lidé nebudou pamatovat.

Proto se vláda může vysmát tvrzením o únosech: vláda totiž ví, že nešlo o únos, ale o obchod. Výměnný. Nakonec, úplně stejně se vláda může legálně vysmívat lidem, kteří tvrdí, že viděli UFO (neidentifikovatelný létající předmět), jelikož ještírci zařídili, že nic takového jako „neidentifikovatelný předmět“ pro vládu již neexistuje.

Mimochodem, opatření ohledně „nepamatování si“ byla u spoust lidí nedostatečná, děsivé vzpomínky jim prosakují do snů a děsí je. Mnohým nepomohla ani běžná psychiatrie.. až v hypnóze, potažmo v hypnotické regresi vyšla najevo hrůzná pravda. Tím se jim ulevilo, ale moc si to neužili, protože byli oficiálně zesměšněni a označeni za podvodníky, resp. za regulérní blázný. Někteří už u svých doktorů i zůstali.

Dvanáct investic

Tou vládou, která takhle podrazila lidi, kteří ji zvolili, je myšlena vláda americká (a prý i ruská). Referuje nám o tom M. W. Cooper, senátor USA, v brožurce Odtajnění instituce MJ-12, kterou velmi doporučuji všem, kdo studují lidskou zvrhlost.. a vlastně úplně všem lidem. Všichni by se měli dozvědět, že problém s negativními mimozemšťany a vlastně jakýkoliv lidský problém není v negativních mimozemšťanech, ale jen a jen v lidech.

Z našeho pohledu bychom vesmírné asi mohli rozdělit na zlé a dobré, na černá a bílá trička, na hodná zvířátka a zlé ještírky. Bohužel, nic není černobílé, a jestliže my máme nějakou představu o dobru a zlu, spolehněte se, že většina vesmířanů ji má úplně jinou, a pro nás zdaleka ne tak „hezkou“.

Tak pro začátek, nikdo z nich si nemyslí, že bychom zrovna my byli vrcholem tvorstva.. částečně možná i proto, že někteří z nich se podíleli i na našem vzniku, na vytvoření člověka, a na vytvoření celého toho neskutečně vyváženého společenství pozemské fauny a flóry.

Většinu z nich se naprosto nelíbí, co jsme se Zemí a s Přírodou provedli, z čehož někteří věří, že se z toho nakonec dokážeme poučit a prosazují pro nás nové a nové příležitosti, někteří se s nimi hádají, že je to marná práce a že bychom měli být vyhlazeni, a zbytek prostě čeká, až to tyhle dvě strany přestane bavit.

Co se jim nelíbí nejvíc je naše laškování s atomem a s DNA. Rozbíjení atomů je rozbíjením slunečních soustav. Co kdyby si někdo vybral tu vaši, a ukázal vám, jaké to je? DNA.. tyto zvrhlosti máte od těch, kterým je naopak jedno, co jste udělali s Přírodou, a kteří podporují to, co jste udělali se Zemí, protože s ní počítají jako se svým novým domovem – až se jim podaří ztročit lidstvo do té míry, že své Zemi zasadíte poslední ránu a ona umře.

Ptáte-li se, jak může umřít planeta, odpověď zní: jednoduše. Život planety je souhrnem životů jejích obyvatel, je to gigantické kolektivní vědomí, které se v každém okamžiku projevuje v instinktech / myšlení a následném jednání všeho živého, to jest, to vědomí žije. Pokud ho chcete zabít, musíte mu zasadit rány, po kterých se už nevzpamatuje, například narušit jeho rovnováhu odstraněním některých součástí (jako třeba vyvražděním celých živočišných druhů), a nechat ho, až dodělá. No, to je přesně to, co jsme jako lidstvo udělali. Teď čekáme na konec.

Konec se blíží a víme to jak my, tak i celý vesmír, tedy hlavně jeho obyvatelé. A proto na konec nečekáme sami. Mikrokosmos zvaný Zahrada Země vytvářelo nějakých dvanáct různých typů civilizací, každá do tohoto experimentu

něco vložila, a teď čeká, co se jí vrátí. A protože my lidé jsme do značné míry obrazem bohů, resp. máme nějaké ty vlastnosti po našich tvůrcích, můžete si lehce domyslet, že nečekají pasivně.

Všechny civilizace mají na Zemi své zástupce.. nás. V průběhu narození a naší brutální výchovy naprostá většina z nás zapomene na to, kam patří a co tu chce podpořit. Proto jsou tu příběhy. Každá myšlenka má tvar, tedy i příběh má tvar, a když se ztotožníte s příběhem, vaše nitro – předobraz vašeho fyzického těla si ten tvar oblékne. Z toho získáte nějaký pocit atd., prostě si to vyzkoušíte, jak byste to zažili na vlastní kůži.

Každý člověk slyší na některé příběhy. Pokud jste uvnitř nějakého příběhu, vše, co z vašeho nitra v tu chvíli přebývá je zcela mimo vaši kontrolu. Počítejte s tím, že podprahové účinky většiny současných filmů operují s mnohými vašimi schopnostmi, a že to operování je vám málokdy přínosem..

Původ příběhů

..už to, že někdo tvoří vaši karmu bez vašeho vědomí je dost na pováženou. Některé příběhy jsou navíc dost návykové. Pozor na ně, protože vám to nitro mohou zdeformovat tak důkladně, že už ho nedokážete dát do pořádku. Z tohoto ostatně vychází vaše výchova. Jsou příběhy, které svou nelogičností dokáží zcela vyřadit z provozu vaši mysl, nebo ji alespoň vypnout, kdykoliv dojde na určité téma.

K čemu si myslíte, že slouží hollywoodský model filmu, který se v nezměnné podobě cituje snad ve všech filmech..? Abyste rozuměli, nejde o to, jestli tam ten happyend bude nebo ne, jde o to, že se cituje model a vy ten happyend čekáte nebo třeba vidíte, kde by mohl být atd.

Kromě toho jsou tu megapříběhy, to jest romány, ságy, seriály a tak dále, které jsou sbírkou více příběhů, většinou stejného modelu, jejichž účinky se tak někdy sčítají, a někdy také násobí. Nejdůležitější záležitostí se zdá být v tomto směru bible. A jako třešnička na dortu, každý příběh má svůj dvojité výživný účinek:

- věnujete mu pozornost, tedy svou životní energii, nakrmíte jeho autora
- vybudí ve vás nějaké emoce a nakrmí tak další hladové.. bytosti

To vše se děje vždycky, zcela automaticky, i když máte pocit, že autor nakrmil vás :-)

Zamyslete se nad tím, že miliony lidí žijí v iluzích, které jim naservírovali filmoví tvůrci, že z lidí mluví jednotlivé filmy v tzv. hláškách, že takovými hláškami lidé odsouvají jednotlivé situace svých životů do světa, který jim byl podsunut v tom kterém filmu.. možná si pak položíte i otázku, kdo jsou skuteční autoři, když lidé, kteří ten který film vytvořili jsou jen média – ti, kdo zachytili nápad, myšlenku.. ta otázka je na místě!

A vskutku jsou lidské dcery i synové lovení, chováni, ochočováni (no, jako otročeni, že?) bytostmi, které se s vámi nenamáhají kolikrát ani sdílet stejný čas.. ani prostor.. jen si občas pošlou robota pro výsledek. Robot vám promítne ideu, např. Harryho Pottera, vyvolá vytvoření filmu, který vyprodukuje nesmírné množství strachu, který tentýž (ale klidně i jiný) robot odsaje a doručí „majiteli“.

Obrovské zisky nakrmí i pozemské zástupce tohoto systému, finančníky a jejich tajemníky, společnosti vašeho nepostradatelného showbusinessu, vaši kmenové zábavy. A lidé, ukrutně se bavící ukrutnými ideami, přezývají ještě po léta jednotlivé scény po hospodách, blozích a telefonech, a dojí tak své emoční žlázy až do naprostého vyčerpání a podtlaku, který je vysouší až do úplného vysušení životaschopnosti jejich jednotlivých těl.

Tím si takový člověk vybuduje mentální vzorce, dráhy, v nichž myslí neboli v nichž žije (pohybuje se) v mentální rovině, a to mu po smrti zabrání vstoupit do jiných než katastrofických světů. Někteří lidé už mají ty dráhy coby koryta, a tak hluboké, že z nich žádné jiné světy ani neuvidí.

Potíž je v tom, že ve světě fyzickém vás život – čas a společnost nutí aspoň trochu změnit prostor a občas potkat i něco jiného. V posmrtné rovině váš život ovládá čistě jen vaše mysl, kterou vás nikdo neučil ovládat a neumíte se tomu ani bránit, ne tak vzít její projekce do vlastních rukou a ten život si řídit. Zkysnete ve strašidelném snu..

..užijte si to, pokud na tom trváte, ale pokud možno to změňte! Co smysl má, je naučit se žít spolu a fungovat spolu jako jakýkoliv jiný živočišný druh.. a na základě toho spolu fungovat.. jako lidé, ne jako pavouci, kde samička vysává samečka a jeho esenci živí potomky. To má smysl. Máte na to celých pár měsíců.

Americký vzor

Život Evropanů je momentálně pořád ještě poznamenán objevením Ameriky, a především zvěstmi o tom, jak báječná a bohatá je to země. Dokonce i když znáte pravdu, pořád na Ameriku hledíte očima vašich prapředků, kteří v ní spatřovali naději a spásu, takže dodnes jste podprahově naladění přijímat americký styl za vlastní a americké dění za určující.

Děje se to automaticky, prostřednictvím podvědomých pochodů, které jste zduplikovali od rodičů a prarodičů. Abyste se mohli přeladit, museli byste mít přístup ke svému podvědomí, a ten naprostá většina z vás momentálně nemá. Většina z vás ještě ani nezačala pochybovat o tom, že jste přejali ty správné věci.

Nepřejali. Už před několika sty lety si mnoho lidí všimlo, jaký vliv má na vás už to samo jméno Amerika, a ti nejbohatší se domluvili, a Ameriku ovládli. Tím ovládli i vás. Amerika je modelem vašeho života, modelem, který sice bezmyšlenkovitě, zato zcela bezchybně následujete. Podvědomě.

Dění v Americe, stejně jako dění kdekoli na světě, ovlivňuje kolektivní vědomí. Zrada je v tom, že na dění v Americe reagujete vstřícně, právě proto, že Ameriku máte uměle spojenou s něčím velmi pozitivním.. oproti dění v Asii nebo třeba v Africe, které máte v podvědomí zařazené jako problémové.

Tím se ve vás přiřadila Afrika a Asie k roli záporného hrdiny, protože máte dojem, že vás ohrožuje, a Amerika je pro vás hrdinou kladným, který to ohrožení za vás vyřeší. Ve vašem nitru je tak dáno za pravdu modelu patriarchátu – záporný hrdina ohrožuje „společnost“, proto společnost vytváří ozbrojence, kteří hlídají (= kontrolují) obyvatelstvo.

Kdyby vás nikdo neohrožoval, nestrpěli byste ozbrojence, placené nadto z vašich peněz, a vláda by vás neměla jak kontrolovat. Proto všechny vlády na světě dělají všechno pro to, abyste se ohrožení cítili. Když není zbytí, uspořádají vám i válku, i když válka je pro ně zbytečně drahá. Války se vyvolávají spíš když je potřeba přezbrojení, a nebo když je enormní potřeba podpořit systém – což lidská oběť podpoří jakýkoliv záměr vždycky nejlépe.. že?

Nemysleli jste si, doufám, že tohle myšlení už lidé opustili? Jestli ano, můžete mi říct, proč by vládci opouštěli něco, co z jejich pohledu tak dokonale funguje? Jen proto, že vám se to nezdá humánní? Ale jděte. Kdo vám to nakukal? Vždyť sami nejste humánní: kdybyste byli humánní, koupíte každé jídlo minimálně dvojmo, a tu druhou porci pošlete tam, kde je hlad. Děláte to? Ne? Tak vidíte.. a proč by vaši vládci měli být jiní?

Vy se tváříte, že si neuvědomujete, že nechat někoho o hladu je totéž jako ho zabít.. no a vaši vládci dělají totéž. Jste jejich kopie.. snažíte se je napodobit – myslíte si, že se tak dostanete na jejich místa. Proto jim nakonec všechno projde, proto se proti nim nikdo nepostaví, protože jeden každý máte strach, že byste tím ohrozili svou šanci zaujmout to jejich místo.

To je váš „život“. Máte určeného záporného hrdinu, čímž je dáno, že to nejste vy a tedy vy jste v klidu. Máte určeného i kladného hrdinu, čímž je dáno, že ani to nejste vy, čímž jste v klidu dvakrát. Z tohoto máte dojem, že vám nic nehrozí, dojem, který vás zabíjí. Vy prostě čekáte na to, jak to dopadne, a mezitím děláte, co vám řeknou.. dokonce se poslušně necháte „bavit“ tím, co vám nastrčí do televize, kterou si poslušně koupíte za tu almužnu, kterou vám dají.

Potřeba přijetí

Jste prostě otroci.. ryzí, nefalšovaní otroci. A jediným důvodem, proč to nevidíte, je že vám kdysi v dějepisu nakecali, že otrokářská společnost už byla, kdysi dávno, a že ji lidstvo už dávno překonalo. A vy jste jim to uvěřili, přestože už tenkrát jste dělali otroky svým rodičům i učitelům. Nepoznali jste se ani v nevolnících, ani v dělnické třídě, protože vám to vždycky řekli jako že to už bylo a z toho už lidstvo vyrostlo.. a vy už jste něco víc.

Vždycky jste naletěli na lež nadřazenosti. A jestli se chcete zachránit, uvědomte si, že nejste vrcholem evoluce – i když vám ve škole říkají něco jiného – a začněte se podle toho chovat. Vy jste byli vychováni bojovat. Koukáte na různé verze filmových happyendů, a nevěříte nejen svému oku, ale ani žádné verzi intuice – puďu sebezáchovy – zdravého rozumu. (Jj, zlo bylo silným rekem vyvražďeno, radujme se. Jediná židle nezůstala suchá.. :)

Věříte, že teprve vymýcením zla za použití jakýchkoliv prostředků nabude člověk svého klidu. Nebudeme se teď zabývat tím, že v rámci likvidace zla (resp. toho, co někdo z vašich mocných označil jako zlo) už zemřelo několik miliard lidí, potažmo jiných kousků přírody, ani tím, že zlo je pojem dokonale relativní.

Každá ze stran bojuje proti zlu. Vždycky. Teď se ale budeme zabývat tím, že zlo versus dobro je hra, nic víc. Tato hra, stejně jako pojmy zlo a dobro je vašim výtvozem. Dokud hrajete, není spousta věcí vidět. Když hrát přestanete a podíváte se na věci zvenčí, zjistíme několik velmi překvapivých skutečností.

První je ta, že pokud se hraje dobro proti zlu, zaujímáte většinou nějaký postoj. Kupodivu téměř všichni lidé jsou vždycky ti kladní. Stejně jako ti na druhé straně. Pokud ovšem zaujmete jakýkoliv postoj, ztrácíte celistvost – věříte, že vámi vytvořené „zlo“ není vaší součástí. Tím s ním nemůžete pracovat.

Jako kdyby to nestačilo, zlu, tj. vaší nepřijaté součásti vyhlásíte válku – jenže my když válčíme, necháváme za sebou mrtvolu.. na všech existenčních rovinách. Zabíjíte. Z hlediska původní Jednoty je to jako kdyby se pravá ruka snažila zničit levou ruku jen proto, že je na opačné, tedy na špatné straně. Vždyť je to nesmysl.

Když bojujete proti zlu, hrajete hru, kterou pro vás vymyslela nějaká chytrá hlava ve snaze vás nějak zabavit, abyste třeba nestrkali nos někam, kde byste mohli zjistit, že jste suverénní bytosti, přičemž jako vedlejší produkt vzniká obrovské pole Strachu. Strach, stejně jako jakékoliv jiné emoce vylučují vaše emocionální těla.

Je to akce a reakce v emoční sféře. Vzniklé emoční pole je velmi významnou součástí kolektivního vědomí, tedy kolektivní představy o tom, kudy se jako kolektiv budete napříště ubírat. Boj proti zlu je marnost nad marností, protože já člověka, který bojuje proti zlu vytváří zase jen já člověka, který bojuje proti zlu.

Každý z vás určitě zná nějakého takového bojovníka. Když bojujete, vaše tělo vytváří adrenalin, a ten je návykový, takže když potom takovému člověku dojde zlo, proti kterému by mohl bojovat, nemá na výběr, a musí si nějaké

vytvořit, protože tělo už je na adrenalin navyklé. A boj pokračuje..

V tomto směru neexistuje nic zákeřnějšího, než příběh s happyendem. Člověk, aniž by cokoli udělal, prožije vzepnutí adrenalinu i katarzi happyendu, je spokojený, protože má pocit, že zlo už neexistuje, a vůbec si nevšimne toho, co vytvořil v jiné rovině své existence. Boj proti zlu je prostě slepá ulička.

Je čas přestat hrát tuhle hloupou hru, a integrovat to, co jste dosud ještě jako zlo vedli. Přijetí, to je to. Přijměte váš život jako váš výtvar, a pak jej můžete měnit. Tím se dostanete z bezmoci, a tím přestanete mít potřebu proti svému životu bojovat. Pak vaše těla přestanou vytvářet jedovaté emoce a tím zmizí i celá emoční rakovina.

ČTVRTÁ ŘÍŠE

Nejsem asi sám, komu vadí zuřivé směrnice Evropské unie, které všude jednotí, unifikuji veškeré dostupné projevy lidského života. Nesnáším to úplně stejně jako lidé, kteří věří na tři dny odleželý guláš, na snídani odvěra, na domácí kuchyni vůbec. Brojím spolu s těmi, kdo ví, že sterilní potrava vytváří sterilní těla, nenávidím to spolu s těmi, kdo vědí, že na výrobu plastového obalu padne tolik kyslíku, co vyprodukuje jeden dospělý listnáč za celý den. Rozčiluji se spolu s těmi, kdo ví, že tisk stohů hovědin (vyhlášek) znamená smrt mnoha a mnoha stromů, za něž nikdo nesází náhradu.

Čtvrtá říše nám nese smrt. Pomalou, hnusnou a vleklou smrt. A před smrtí doživotní otroctví.

Musím říct, že ani já jsem si pod pojmem EU nepředstavoval čtvrtou nacistickou říši, ale zdá se, že to tak je. Jednotlivé státy jsou centralizovány a zbavovány osobitostí, a v centru je už zase Německo. Češi, kteří se už tolikrát ubránili násilné německé kolonizaci však překvapivě vítají kolonizaci nenásilnou, hospodářskou.

Je to neuvěřitelné, ale je to tak.

Všechno začalo u amerikanizace. Průmyslová revoluce přinesla způsoby, jak vyrábět hezké a lesklé předměty, které mají nulovou cenu, zato velkou líbivost a.. popularitu. Zbytek je záležitostí designérů, kteří měli těmto předmětům dodat dech beroucí tvary. Dohromady jde o to, že určité, pro vás a váš život zcela bezcenné předměty vám dodají nějaký pocit, eventuálně společenskou prestiž.

Spotřební elektronika přidává této hrůze nový rozměr. Funkce, které k ničemu nepotřebujete, a zařízení, které vás zabíjí – to jsou společné znaky veškeré spotřební elektroniky na celém světě. Hezký kabátek vám přinese do domu pomalou a vleklou smrt. Deset přístrojů je limit: máte-li jich více, nikdy nepoznáte luxus vlastního myšlení. Nikdy.

Příkladně, u aut je vestavěná elektronika stoprocentně zodpovědná za dokonalý chod stroje a její zařízení za většinu chyb řidiče. Když si to spojíte třeba u Audin a Octavií s tvary, které násobí přirozenou agresivitu řidiče, získáte možná představu o tom, co je to a jak funguje hollywoodský sen.

Tisíce odborníků na ovládání člověka jsou zapláceny jen proto, aby vás neustále dostával každý detail vašeho nového vozu nebo filmu nebo v podstatě čehokoliv, a by vás nenápadně nutil věřit a dělat to, co oni chtějí, abyste dělali. Ne vy, oni chtějí být pány vašeho života. Samozřejmě, za vaše peníze.

Někdy tomu říkáme „dělat peníze“. Peníze však nejlépe dělají ne výrobky, ale jiné peníze. Přesněji jejich nedostatek. Slovy dluh. Když vám někdo půjčí, platíte za to. Platíte za to, že „máte“ peníze, nebo opět přesněji, platíte za peníze na bezcennou tretku, v případě elektroniky plus za vlastní pomalou smrt.

Nulové náklady, mnohoprocentní zisk. Ale ne váš..

Systém dluhů

Nikdo neví, proč jsme my Češi celí zpocení přijmout systém dluhů a řádně se do něj zapsat. Ani ne dvacet let násilné amerikanizace u nás se projevilo prvenstvím – Češi jsou snad nejzadluženějším národem v Evropě.

Ne že bychom nedělali peníze. Náš národ vytváří neskutečné bohatství, ale naše vlastní legislativa toto bohatství umožňuje beztretně rozkrádat, přičemž lidé, kteří takto rozkradou výsledky naší práce se stávají národními hrdiny. Asi jsme si ještě nevšimli, že tentokrát nerozkrádáme socialistické stopětiprocentní vlastnictví, ale vlastní zemi.

Podle toho to také dopadá: naše vlastní země nám už nepatří – stačí, aby si velké společnosti poručily splacení dluhů, a nemáme nikdo ani kam si stoupnout.

Nejbrutálnější dlužní společností je ovšem zdravotnický systém. Za to, že žijete, za každý den dlužíte zdravotním pojišťovnám určitý obnos. To je samozřejmě proti ústavě i proti základním lidským právům – nemáte volbu a musíte se účastnit „vydělávání“ peněz.

Ostatně ústava byla kvůli tomuto zmanipulována: ke všem vašim právům je připsána klauzule „Pokud není zákonem určeno jinak“. Takže stačí určit jinak, a nemáte právo na nic. Ve srovnání s tímto zvěrstvem jsou i desetitisíce procent přírůžky v cenách elektroniky jen dětskou hrou. Elektroniku nakonec k ničemu nepotřebujete, zato zdraví, zvláště v dnešní nezdravé době..

Ruku v ruce s dlužními společnostmi jdou společnosti na vymáhání dluhů, kterými vás ty první ožebračují. Tak

i tady byl učiněn jistý pokrok: dnes už můžete přijít o všechno, aniž byste vy sami či někdo vám příbuzný nutně měli nějaký dluh. Stačí, že se s někým, kdo svůj dluh nesplácí, znáte. Vydírání rodiny, dědičnost dluhů na potomky a obráceně, to už je zjevné přežití, příliš morální na naši společnost.

Exekutorství je prostě v nebývalém rozmachu. Samozřejmě, tato činnost přitahuje určité typy lidí, kteří jsou pravými produkty patriarchy. Jejich karmu si ovšem neumíte ani představit, a jejich utrpení, až na ně dolehne reakce za to co dělají, bude strašlivé. To platí pro veškeré typy vymahačů.

Ženy, které pracují na daňových úřadech a NEpomáhají poplatníkům vyrovnat se se zaslepeností našich zákonodárců na tom nebudou vůbec dobře, ale to není nic proti těm, kdo pracují na vymáhacím oddělení. Jejich svědomí a srdeční čakra bych nechtěl ani zdálky zahlédnout. Tohle totiž nemůže dělat žádný člověk, který chce být ještě člověkem nazýván.

Člověk by řekl, že když tohle všechno kolem sebe vidíme, dnes a denně, že si na zadlužování dáme pozor. Opak je však pravdou. My jsme ještě divočejší.

Štengr a hračička

Onehdy jsem sledoval scénu v nějakém obchodě, zákazník si kupoval snad příslušenství k iPhone či co, a kupoval všechno dvojmo. Podle všeho vůbec nevěděl, co dělá, ale bylo vidět, proč to dělá... a že si chystá, co řekne sousedovi: taky mám náhradní nabíječku, ale koupil jsem si hned dvě, takže mám tři: jednu doma, jednu v práci, a jednu na chatě. Ehm, ty máš jen dvě, že?

České štengrování už tím pádem taky není, co bývalo. Bývalo to vcelku legrace. Dnes jde o život. Pokud musíme mít doma za každou cenu víc elektronických krámů než soused, a limit snesitelnosti je deset mašinek, máme asi problém. Českou povahu zkoumalo na desítky tisíc odborníků a není tedy divu, že naprosto přesně ví, jak na nás, ale.. pokud jsme se dostali tak rychle do takového stavu, je toho špatně asi víc.

Vypadá to, že umřel český duch. Ta hravost, která nás odlišovala ode všech zabeďněnců na západě i ode všech urputných pracantů na východě, ta je v jednotlivých Čechách a Českách rozptýlena po celém světě, a je zdeformována k nepoznání. Ve světě nás deformují termíny, dokdy se nový, ještě nevynalezený vynález musí už zaplatit. A u nás?

U nás je stav deformace pořád stejný a pořád stejně odporný: závist a klacky pod nohy omezí hravost nakonec v každém. Přitom právě hravost je tím jediným zásadním českým artiklem, bo když si hrajete, dostáváte nejlepší nápady. Naše matky říkávají: „Jsi hračička“. A v tom to právě je. Teda, bylo.

Kouzlo a dokonalost českého dabingu nebo vůbec našich starších filmů, kreslených i hraných, a v těch hraných ty efekty a muzika a vůbec všechno dohromady, to nemělo konkurenci na celém světě. Češi si s tím totiž vyhráli, až to bylo zcela dokonalé. Jenže to bývalo.

Podívejte se, na celém světě není nic takového jako Krteček. Je to milující fantazie podněcující v dětech tvořivost, a bez jediného náznaku násilí nebo propagace mocnářství. Rákosníček, Křemílcí, Maková panenka a další podobná díla, to všechno jsou hodnoty, které upadají či zcela upadly. Snad jen Poláci, se svým Bolkem a Lolkem (původním) se těmito hodnotám blížili.

Srovnáním s „Jen počkej, zajíci“ zjistíme, že Rusové vedli své děti k očekávání vlka, všudypřítomné hrozby, se kterou je potřeba neustále počítat a pravidelně bojovat. Ale i tam je na nás moc lyriky, je to moc pravdivé a láskyplné, i když nepochybně se zároveň propaguje mocnářský systém.

Srovnáním s Tom & Jerry zjistíme, že v Americe se do dětí cpe násilí, násilí a zase jen násilí, a to už tenkrát. To že je to podáno groteskním způsobem, to na věci nic nemění. Postupem času – pro velký obchodní úspěch – se v Americe natočilo nejen T&J podruhé, potřetí atd., ale přidalo se i nespočet variací na násilné téma, ať už je to Donald Duck propagující přímou vazbu na peníze nebo Chip & Dale, kteréžto Rychlé veverky bez okolků vštěpují dětem fakt, že bez kriminality se prostě neobejdeme.

A to teprve je (zřejmě) něco pro nás. No, všechno ostatní jsme už zahodili, jediné, co pro nás má nějakou cenu pochází z Ameriky, v nejhorším případě ze západu, který už tou amerikanizací prošel. A kam že utekly veškeré vaše peníze?

Vštípený nedostatek

Běžný Čech je jako pes – „potřebuje“ pána. Jenomže člověk není pes, takže když konečně má pána, potřebuje mít zase ještě poddaného, jako kompenzaci. Tím by v patriarchy měla být žena, jenomže to nemůže fungovat v případě národa, který je vykořisťován až nadoraz. Patriarchát v Čechách býval proto spíš formální než opravdový – muži a ženy k sobě pod nelidským tlakem našich „sousedů“ či „bratrů“ mívali daleko blíž a navzájem si pomáhali.

To by nám mělo dávat všechny trumfy do rukou a měla by tu být lehce dosažitelná skutečně rovná společnost. Bohužel se (zatím) neumíme vyrovnat s tím, že tlak zmizel, a ze všech sil se snažíme si ho nějak nahradit. Sotva se český národ po mnohých zoufalých bojích osamostatnil (1. republika), hned při příští válce se zase vrhl do poddanství

(protektorát).

Nový pán válku nečekaně prohrál, ale jelikož se zavčasu přihlásil další, ani to tak nevadilo. Měli jsme společného sovětského nepřítele na celých čtyřicet let, přičemž už po dvaceti letech jsme začali toužit po tom, aby naším pánem nebyl ten sovětský, ale ten americký.

Americký pán se však nechová jako zjevný nepřítel, jeho otrokářské metody jsou skryté, proto jsme se vecpali ještě do vlastnictví EU. Jsme prostě národ-sebevrah. My jsme se nenarovnali, zůstali jsme příkrčení, což je pochopitelně příležitost vytvářející zloděje. V mnoha případech doslova.

Doted' si ještě neuvědomujeme, že všechno záleží na nás samotných, věříme jenom v naši bezmoc, a proto nám denně mezi prsty utíkají doslova miliardy, ačkoliv jsou nepochybně naše vlastní. A pokud proběhne ještě několik větších tunelů, jakože zákony k tomu přímo vybízejí, nebude ani česká země. Ne poté, co si věřitelé vyžádají splacení dluhů.

Tohle je také dáno výchovou. České matky již desítky generací vštěpují dětem nedostatek a nedůvěru. Vštípený nedostatek na rozdíl od nedostatku faktického znamená, že i v sále plném jídla budete mít pocit, že ho není dost ani pro vás, ne tak pro ostatní, a budete se podle toho taky chovat.

Je to ještě daleko horší než mor. Po celém světě jsou Češi známí jako ti, kdo si nosí igelitové tašky na recepci. Produktem české výchovy není člověk, ale parazit, a jenom vštípený nedostatek nám brání vidět, že ve skutečnosti

1. právě my Češi vytváříme zisk mnoho miliard korun ročně, což s nedostatkem nemá nic společného, a
2. právě fata morgána vštípeného nedostatku a nedůvěry umožňuje dál parazitovat na vlastní společnosti – tedy o ty miliardy zase přijít.

Česká specifika nás touto zkratkou zařadila mezi vyspělejší národy, aniž bychom nutně museli procházet krizí zvanou feminismus. České ženy feminismus ani samy nemají rády, feminismus je čestným bojem proti mužské tuposti a omezenosti, a české ženy naopak věří, že nečestná podlost utajeného matriarchátu je mnohem lepší. Ale pro koho?

Česká partnerství

Největším problémem českých žen je to, že si absolutně neváží sebe. Vůbec to neumí – neměly se to od koho naučit. Proto nepředstavitelně bolestně snáší útrpnou povýšenost, kterou patriarchát chová k ženám: to co jinde ženy berou se zdravým nadhledem a dostává se jim uznání jejich partnerů, u nás jde do krve a vede ke strašným a hlavně neustálým bojům. Ale kdo k tomu české ženy vede? Muži snad? A kdo k tomu vede muže? Ženy snad?

Ba ne, to je dílo českých matek – výchovou zbaví dcery sebeúcty a naučí je vidět všechno zlo v mužích. Naočkované ženy pak vyžadují kompenzaci ztracené sebeúcty od svých partnerů, ovšem marně, protože vštípený nedostatek způsobuje, že ani sebevíc úcty není dost, a to ať dotyčný udělá cokoli a snaží se jakkoliv. A většinou žena nevidí ani tu snahu.

Všechny faktory českého patriarchátu jsou tím pádem v rukou našich matek, už celá staletí. Avšak to, co nám Čechům pomohlo přežít krutá období pod nadvládou sousedů se po osamostatnění obrací proti nám. Obcházíme systém, i když ten systém je už řadu let náš vlastní, a ženy pořád ještě podlézají muže a parazitují na nich, aniž by jim docházelo, že destruuji vlastní vztah a rodinu, a to i v případech, kdy mají mnohem větší plat.

Výše platu zřejmě nerozhoduje, vlastně vůbec nic nerozhoduje, podstatný je jen a pouze příklad a vedení matky. Partnerství zatím prostě není v Čechách možné. Česku také nikdy neuslyšíte říct: „Jak my to spolu máme“, ale vždycky jen: „Jak já to s ním mám“. U nás žena neřekne „My chceme dítě“, ale „Já chci dítě“.

Žena říká „my“, jen když jde o něco pozitivního, co prokazatelně vytvořil muž. „On“ říká žena jen o něčem negativním, co vytvořil muž nebo oba. To má co dělat se zodpovědností za svůj život, a tu jsou ženy naučené házet na muže, kromě prověřených, matčíným příkladem potvrzených koleček – to jsou jediné případy, kdy žena bez problémů řekne „Já“.

Rovnost v heterosexuálních vztazích lze ovšem zřídit, nicméně se značnou částí svého života postavíte mimo společnost a musíte některé důsledky přijmout a jiným předejít, a hlavně k tomu musíte mít potřebné know-how, což dnes už sice není tak docela nedostupná záležitost, ale..

..většina lidí si vůbec neuvědomuje, že je něco v nepořádku, natož aby pátrali po tom, co to je, a už vůbec neberou v úvahu možnost změny. A ženy už vůbec ne, co by na to matička řekla? Porozumění je tím pádem téměř nemožné, heterosexuální partnerství vyloučené. Jako život se bere manželství, jenže manželství se bere jako boj.

Ty ženy, které se rozhodnou učinit vývojový skok a prožít partnerství, budou nepochybně potřebovat veškerou pomoc a obrovskou trpělivost mužů, až budou procházet bouráním tisíciletých návyků. Jde o to dát polo-vědomé a polo-zvířecí instinkty do slov, zjistit tak o co jde, a naučit se s tím pracovat a dokonale vědomě ovládat. To může být práce i na několik životů, ale odměnou je skutečná láska, skutečné porozumění a skutečná radost. Nu, partnerství.

Ženské násilí

Běžný Čech, se svou potřebou mít nějakého vládce (=společného nepřítele) se neustále proti někomu spolčuje na všech úrovních. Nejvražednější situace je samozřejmě na úrovni nejnižší, tedy na úrovni rodiny. Dramata, která se v českých rodinách odehrávají jsou strašlivá a plná násilí. A tím ani zdaleka nemyslím jen násilí fyzická.

České ženy, které si již po staletí pěstují ideu, že vládcem nemusí být vlastně ani „pán“, že by to zrovna tak dobře mohla být „paní“, praktikují své pověstné „nepodřít se za žádnou cenu“, a to s pravou ženskou důsledností. Že tím mohou uškodit jen samy sobě a svým vztahům, to už je nezajímá, vždyť matka to dělala také tak, ne? Pak se diví, že dopadnou stejně, a aby si to nemusely přiznat, hlásí ženské moudro „Ona ta máma měla pravdu“.

Už jsem podotýkal, že nic se u nás nezneužívá tolik jako nedotknutelnost žen. Ženské deptání mužů za pomoci emočního násilí a zvůle je v pořádku a používají ho všechny, a to z důvodu, že jsou „slabé“, zatímco muž, kterému jsou emoce v průběhu výchovy zapovězeny a nemá se jak bránit, nemůže než použít fyzického násilí, které je však špatné, protože muži jsou „silní“ a „holky se nebijou“.

To je křivda a bezpráví, proti kterému muž ve vládě otců nemá žádné zastání. A ženy to bez skrupulí používají, 99% Češek si na tom založilo celý život. Provokování, vydražďování až k nepřítelství, peskování, odmítání mužovy osobnosti a zájmů jde přitom kolikrát až do krve, a samozřejmě až za hrob.

Čeští muži, vedeni svými matkami v duchu onoho co-by-na-to-řekli-lidi, se snaží zachovat dekórum aspoň navenek, když už to nejde doma. A doma to nejde, Češky dokáží sladkými slovy plnými jedu odřezat vše, v čem muž vidí svůj život, od jeho vlastní podstaty. Je to počínání bezmezně kruté a strašně bolestivé, vůbec se nedivím, že muži sklouznou k násilí fyzickému – vždyť nic jiného k obraně nemají.

Jak se má muž, výchovou zbavený emocí, bránit emočnímu násilí žen? A ženské násilí je tu na denním pořádku – nikde na světě nejsou ženy na své muže tak hnusné jako u nás. Stačí se podívat na pojetí módy. Češky jsou úplně slepé, co se týká mužů a jejich vyjadřování, vůbec neberou v potaz, že muž se nějakými způsoby vyjadřuje, vůbec nepřijímají to, co čím chce vyjádřit, jde jim jen o to, aby – podle nich – to vyjádření „bylo způsobné“.

České ženy nezajímá pravdivost sdělení, zajímá je jen forma, a to že se tím pádem jedná o tu nejhnusnější přetvářku, to je pro ně v naprostém pořádku – vždyť ony se také neustále přetvařují, musí, matička by je nenechala dýchat, kdyby byly pravdivé, a když musí ony, muž musí také, vždyť co by jim na něj řekla matka či přítelkyně?

Češky jsou nejháklivější na to, když muži berou ženy podle vzhledu. A proč? Protože to tak berou samy, a dobře ví, k čemu všemu se to tu používá. Vizáž pro Češky znamená úplně to nejvíc, protože právě s její pomocí se derou na vrchol ženské hierarchie, proto pro ně situace, když to tak berou i muži, znamená ohrožení, nejistotu, a hlavně ztrátu kontroly.

Vizáž muže je pro ně důležitá skoro stejně, jednak v tom smyslu, jak se muž obléká, protože aby se za něj nemusela stydět (ano, to je hlavní parametr českého partnerství), a pak v tom nejhorším smyslu, aby se totiž mezi ženskými mohla pochválit, k čemu ona už ho přiměla. Vidíte, jak je dobrá?

Maniakální závist

Musí být dobrá, když tak dokonale zmanipulovala svého muže. Přitom mužům nevadí slušivost, mužům vadí, když je někdo do něčeho cpe, co jim vnitřně nesedí, a vadí jim to dvakrát, když se jejich partnerka při tom cpaní chová jako by byla jejich matkou. A pročpak asi?

O pohodlí nemluvím vůbec: ženy přetrpí cokoliv, jen aby někde udělaly dojem a získaly vliv, a až do další příležitosti se budou užírat, když se najde nějaká vyzbrojenější, a budou kupovat nové ohození, aby to příště „vyšlo“, a s nepochopitelnou brutalitou k tomu nutí i své partnery. A kdyby se to týkalo jen mužů. Totéž, co jsem tu popsal jako o mužích, se děje i dětem, a to ještě hruběji a neodvolatelněji.

Česká manželství jsou zakládána na rovnici $1 + 1 = 1$ jako všude jinde ve světě. Uvnitř českých manželství se však dějí věci poněkud specifické, a aby se takové věci mohly dít, uzavíráme se tak dokonale, že leckterá hvězda Hollywoodu by se od nás mohla učit, jak se bránit paparazziům.

Vštípený nedostatek a z něj plynoucí maniakální závist, což je ryze česká choroba (kombinace amoku a hysterie) způsobuje dojem, že cokoliv zahlédneme u sousedů je nutně lepší než to co máme my. To se týká i manželů, a samozřejmě manželů, která má lepšího, ta je určitě také lepší.

Historicky je tedy toto poměrování sportem žen, které se doma nudily a záviděly sousedkám, dnes, kdy chodívají pracovat oba manželé je to vcelku rovnocenné. Tenhle přístup je velmi starý, a postupně nás přinutil vyselektovat, co vystavíme na odiv, co necháme jen tak, a co nikdo nesmí zahlédnout.

Pokud totiž něco zahlédneme, jdeme za jiným sousedem a říkáme věci jak On Má To, Myslíš Že Je To Pravé, Kde Na To Vzal atd. Zpráva oběhne vesnici, a během nějaké té hodinky vám soused přinese odpověď. Dozvíte se, co to je, jak k tomu přišli i to, na kolik vás přijde to samé, ale lepší. A v hrůzné míře se tento přístup týká chování.

Česká manželka pošle muže vyřídit svůj osobní účet, vztažený (maskovaný) jako „neodbornost a schválnost prodavače“, nebo učitele nebo třeba řemeslníka, muž (= z výchovy bezbranný debil páchnoucí vnučenou ubohostí) to jde „vyřídit“ a už tím samotným počinem prohrává jak život svůj, tak i životy dětí (páč za hříchy otců platí tři následující generace), dále prohrává svůj vztah (protože kdo by s tak ubohým, tak lehce ovladatelným nesmyslem žil?), a prohrává i jeho žena jakožto osoba, která ho poslala ošetřit „její“ zájmy, za něž se sama vlastně nepostavila, a v hlavě má než alibi, že „ona přeci neví, co to do něj vjelo“.

Jediný, kdo neprohrává – alespoň ne přímo – je tchyně, která to všechno většinou spískala: poštvála dceru proti zeti, děti proti zeti, manžela proti zeti, a nezdá se i zeťovu vlastní rodinu proti němu, a díky jeho neschopnosti zmlátit celou vesnici najednou je teď ona pro svou dceru důležitější a následováníhodnější než kdokoli jiný, a než kdy jindy.

Toto provází český feminismus, toto provází stoupající společenskou prestiž a vůbec postavení českých žen: nadvláda matek, které svou výchovou způsobily jak českou porobu, tak i všechny ty finanční tunely, tak hlavně i všechny způsoby, jimiž to jejich dcery odnáší – dnes a denně.

Ony jsou však z obliga, a jejich dcery, tak krutě týrané, jim za to vše líbají ruce a lížou zadky: „Moje maminka..“.

Český patriarchát

Hlavním manipulátorem je v Čechách žena. Od svých matek se české děti učí, jak nejlépe podlézt, aby dostaly to co chtějí, ale na cizí zodpovědnost a pokud možno i na cizí náklady. Prakticky to znamená zmanipulovat člověka tak, aby on udělal to co chce já (to mě zbaví zodpovědnosti), a nejlépe aby si přitom myslel, že to chce udělat z vlastní vůle (a to mě zbaví nákladů, mnohdy dokonce i „povinné“ vděčnosti).

Proud patriarchálního zneužívání, který měl původně dopadnout na ně, tak naše ženy obrátily nazpátek, aniž by si toho kdo pořádně všiml. Českým patriarchátem tak paradoxně nejvíce trpí muži, na které tlačí z jedné strany systém a z druhé partnerka. Ani z jedné strany muž nemá žádné odvolání.

Tohle ženy většinou nevidí, ani ne že by nechtěly, ale proto, že jsou vychovány to nevidět. A nevidí to ani když se muž ozve, protože na tuto situaci zase patří výsměch nebo ironické politování. Muž je prostě od toho, aby držel hubu a dělal, co se mu řekne. Takhle mě to učila matka, jeho ostatně taky, a tak je to tedy v pořádku.

Tím se v Čechách stává domácím zvířetem i muž, tím pádem nefunguje společnost, patriarchát vůbec, matriarchát sice sílí, ovšem jen v těch násilích, bez žensství a tím i bez lidství, ztrácí se zbytky integrity a mizí češství. 90% českých mužů je zcela pod pantoflem, a mnoho z nich to vůbec netuší.

Podlézavost je tu nejvýraznější vlastností pro obě pohlaví. Dnešní česká populace dohromady je vrcholem hnusu, je to obraz nejodpornějšího zneužívání člověka člověkem.. totiž člověkem. Co je člověk bez lidskosti? Tím myslím lidskost skutečnou.. ne ten zruďný humanistický výmysl patriarchů o nadřazenosti člověka, vraha tvorstva.

Ona ta nadřazenost totiž pokračuje.. nadřazeností mužů nad ženami, bohatých nad chudými, barevných nad černobílými, a pokračuje krutostí nad láskou, když se ženy, chudí a černobílí snaží urvat vrch, nebo aspoň zpochybnit ten náš vštípený rasistický model výchovy..

..je tu krutá válka pohlaví a strašné řevnění mezi ženami, k němuž ženy za pomoci nejvražednějších praktik používají své muže. A aby muži splnili svým ženám jejich sny a měli aspoň občas klid od jejich „přání“, mnoho českých „lidí“ si udělalo otroky, nebo, jak se dnes říká, levnou pracovní sílu, z ukrajinských azylantů.

Díky Ukrajincům si mnoho českých „lidí“ pořídilo to, co by si nikdy jinak nepořídili. Ale napadlo vás někdy, že to znamená tisíce chlapů, kteří jsou daleko od rodin, nemají tu žádné vybití a proto se vybijí v práci a po práci, aby to tu vůbec vydrželi, se vypínají tvrdým alkoholem?

Napadlo vás někdy, že toto je teď už nedílnou součástí české psychy, tedy českého kolektivního vědomí, že je to zakotveno v mnoha „českých“ bytech, zahradách, a chalupách? A napadlo vás někdy, jakou po takovém přístupu k lidem budete mít karmu nejen vy, ale i ty hodnoty, které vám vaši otroci vytvoří?

Chápete, že to všechno bude prokleté? Že o to dost pravděpodobně přijdete, a ne zrovna šetrným způsobem?

Čeští vydřiduši

Vím o lidech, kteří pronajali byt Ukrajincům, a museli je už po pár měsících vystěhovat, protože si sousedé stěžovali na smrad. Při té příležitosti se zjistilo, že aby Ukrajinci na ten nájem vůbec ušetřili, bydlelo jich tam přes dvacet, vůbec se nemylí, jedli jen cibule, protože chleba jim byl už moc drahý, kouřili tabák doplněný o cibulové natě a slupky, přes den pili vodu a večer, když měl někdo štěstí a chytil nějakou práci, to všechno zapíjeli pálenkou.

To vše bylo samozřejmě cítit z jejich kůže a oblečení, a po měsíci už i ze stěn, z podlahy a stropu, a byla jen otázka času, kdy se to dostane k sousedům. Nájem ale platili pětadvacet tisíc, v dobách, kdy by si za to majitelé mohli říct tak patnáct, takže majitelé se snažili nechat si je tam, právě v těchto podmínkách co nejdéle. Ano, to jsou Češi.

A pak majitelé plakali, páč museli nechat úplně zrenovovat celý byt – ne že by tam Ukrajinci cokoliv zničili, ale smrad z vypocené cibule byl cítit ještě několik měsíců tak intenzivně, jako by se jeho původci právě vystěhovali. Takže

byl byt za strašné peníze zrenovován, aby jej pronajali – za třicet tisíc měsíčně – nějakým šikmookým podnikatelům. Začínajícím.

Šikmoočka si v něm, zcela v souladu se svými zvyky, porážela zvířata: slepice, holuby, ale i kočky, psy, krysy atd., a jednou měsíčně něco většího, jako kůzle, jehně, nebo sele. Byt opět dostal poměrně specifický odair, a opět musel být zrenovován, a opět za mnohem větší peníze, než vynesl jeho pronájem. Pak byl teprve pronajat bohatým Čechům.. za patnáct.

Ale budiž, u šikmooček se jednalo o jejich kulturu, kterou by – možná – zachovávali, i kdyby se jim podnikání dařilo a oni měli dost peněz na „normální“ jídlo, které běžně roste v našich obchodech.

U Ukrajinců to byla ale vyslovená nelidskost: buď bych si od nich vzal patnáct, aby jim k té cibuli zbyla desítka měsíčně aspoň na chleba a brambory, nebo bych si vzal dvacet, ale sehnal bych jim práci nebo něco tak. Ale to co udělali tihle Čecháčci, to byl ten neklasičtější český hnus.

Od těch dob uplynulo nějakých patnáct let, a je docela dobře vidět, kdo čím zacházel. Majitelé toho bytu mají pořád svůj upocený nájem, jenže teď už tam dlouho bydlí Češi, se kterými se nedá jen tak vydrbat, ba naopak si od majitelů ještě ledacos vymohli.. v rámci halabala smlouvy a našich zákonů.

O těch šikmoočkách jsem už nic neslyšel, nicméně Ukrajinců a dalších bratrů jsem teď potkal dost a dost, jak už jsem řekl, jezdím pár dní sockou a nestačil jsem se divit, kolik je tu rusky (a podobně) mluvících. A to nemyslím jen ty podezřelé tvary lebek, které se tu ploužívaly coby stíny a nepromluvíly nahlas, dokud nebylo zbytí, nebo dokud nebyly připité.

Takových už tu ostatně moc není. Ba ne, myslím tím dvojice či trojice mužů, kteří se jezdí bavit, skupinky žen, které se jezdí bavit, a myslím tím i rodinky, které se jezdí bavit. A ty ženy jsou nápadně hezké, vyzařuje z nich zdraví, radost a zřejmě i štěstí. Vypadají jako lidé vděční za to, co je, vděční za úplně obyčejný rodinný život.

Záchrana vlasti?

Vyzařuje z nich teplo a láska, již může způsobovat jen jedna jediná okolnost, lidská blízkost. A když se podíváme na to, čím prošli, vidíme bídu, bídu a bídu, a bída je, jak známo, stav, kdy k sobě lidé začnou mít blíž. Jak Ukrajinci, tak Rusové se semkli k sobě a vytvořili opravdové společenství.

Zůstali národem.. na rozdíl od Čechů.. a i v Čechách vytvořili něco, komunitu, na kterou se mohou obrátit a spolehnout. Většinu Ukrajinců i Rusů, žijícím v Čechách, v nouzi stačí vzít telefon a zavolat, pokud je to vůbec potřeba, protože se všichni navzájem znají. Komunita je podrží.

Když je v nouzi Čech, všichni se na něj vykašlou. A pokud mu někdo pomůže, je to proto, aby si na něj vybudoval vliv, případně rovnou vytvořil závazek. To znamená, že aby vám Čech pomohl, musíte být perspektivní neboli musíte být schopní službu splatit. Pokud nejste, nebo na to nevypadáte, nikdo si vás nevšimne.

Tato umělá reciprocita je možná důvod, proč jsme si v Čechách navzájem tak cizí. Nikdo se nechce dát poznat, nikdo nechce ukázat zranitelné místo. V Čechách je možné žít roky na jednom místě a neznat nikoho ze sousedů. Je normální vyrůstat v rodině a nikoho z ostatních neznat.

Bylo tu už příliš mnoho zneužití. A my máme strach.

Je možné, že právě oni zachrání Čechy jako takové: jsou pracovití, neztratili se ve zdánlivých možnostech, kterými nás zaplavila EU a vůbec západ, ví o čem je život a umí si vážit toho, co mají. To jsou vlastnosti, které většina Čechů nemá, když nepočítám to, že Češi krom toho ztratili svou národnost.

Takže ano, pokládám za možné, že právě Ukrajinci a Rusové, národy mnohem přírodnější a skutečnější než jsme kdy byli my, zachrání naši krásnou, byť tak poničenou vlast.

A otázka, kterou si už pár týdnů kladu, zní:

Pro koho ji zachrání?

Myslíte, že pro nás? Já tedy ne.

Vím o hospodách, kde ukrajinské ženy myjí nádobí, a ze všech těch hospod se ke mně dostala stejná zpráva: pracovitá, skromná, dost často i velmi hezká, a už po měsíci vystrkuje růžky, a po dvou třech měsících řídí celou hospodu s vlastnostmi jako neústupná, nebezpečná, se záhadným vlivem na vedení, a pokud se s ní někdo nepohodne nebo pokud někdo řekne něco, co se jí nelíbí, dostává se u vedení na index nebo rovnou letí z práce.

Česká karma

Tohle čeká v české zemi Čechy, pokud se nevzpamatují. A ještě než to někdo špatně pochopí, nemůžou za to Ukrajinci, ale Češi, je to česká karma, daná jednak chováním českých emigrantů na západě, jednak chováním Čechů ve své zemi a hlavně cizotou, která nemá nikde na světě obdoby.

Nikde si nejsou lidé tak cizí jako tady, nikde není tolik soupeření, podrazů, závisti a zášti a zároveň naprostého

pohrdání druhými lidmi jako tady. Když to přeložím, nikde nemají přistěhovalci větší důvěru než domácí obyvatelstvo, jen u nás.

S těmhle vlastnostmi bychom měli být ideální kapitalisté, což dokazuje první republika. Ale ta republika fungovala.

Co je dnes jinak, aneb proč to nefunguje dnes?

Češi ztratili pracovitost. Za první republiky se pracovalo, a hodně, a velmi, velmi kvalitně. Lidé se snažili být co nejlepší, a nikdo se jim za to nevysmíval. Také se za to nikdo nestyděl. Dnes se Češi bojí vyčnívat a snaží se být průměrní.. ošidit práci se dodnes bere jako správný přístup.

Češi ztratili úctu. Za první republiky se ctily práce i lidé. Možná proto lidem nevadilo pracovat a dávat si na práci záležet. Svou roli v tom hrála i schopnost spolupráce, o kterou jsme se ztrátou úcty k druhým přišli také. A ctily se i materiální statky, lidé si vážili toho, co měli.

Češi ztratili hrdost. Národní hrdost u několika jedinců vystřídala pýcha, a u většiny despekt, jediný prokazatelný plod českého socialismu. Většina lidí si zřejmě nevšimla, že socialismu skončil, a váží si a uctívají kromě pár sportovců jen velké zloděje, kteří to tomu státu dokázali nandat.

Jenomže už jsme pár let v kapitalismu, a ti co okradli stát okradli nás všechny. Proč je Češi berou jako národní hrdiny? Protože se ze socialistického snu nechťejí probudit?

Zároveň s národní hrdostí Češi ztratili i kulturu, a to ve všech oblastech. Nahradili ji hrabivostí, kterou jsem nikde jinde neviděl.. a sjezdil jsem těch zemí opravdu hodně. Všude lidé znají své kořeny ve všech možných podobách, v písničkách, poezii, pověstech, a oni tím žijí.. zpívají si, recitují, čtou..

..všude lidé udržují svůj národ a jeho duch při životě. U nás už před osmdesáti lety Karel Hašler zpíval o českých písničkách "tolik je krásy v nich a je to velký hřích, že jsou tak pomíjené". Proč asi?

Češi ztratili soudnost.. spíš rozum. A cit. Za první republiky byl úrok od 12% výš brán jako lichva, stíhaná a trestaná. Dnes je 19% oficiální státní daň z přidané hodnoty, a má se ještě zvyšovat. Úplně jsme se zbláznili. Ta přidaná hodnota přece musí být o to vyšší.. a pokud tuto nestydatost provozuje stát, co mají dělat ovčané?

Češi postupně ztrácí i republiku. Dopustili jsme, aby nám ji rozprodali. Pak se ale nemůžeme divit, že se tu spousta cizozemců chová jako doma, že? A vzhledem k tomu, že jsme ochotně rozprodali i mnohé klíčové objekty, mnozí cizozemci už jsou tu doma víc než my, a mají na to i právo, protože oni si těch objektů váží a nenechají si je tunelovat.

Konec národa

Já nemám rád kapitalismus. Není v něm nic moc lidského. Ale my už asi nejsme ani ideální kapitalisté, protože ani kapitalismus se neobejde bez určitých lidských vlastností, bez těch, kterých se čeští lidé vzdali.. pracovitost, úcta, cit, hrdost, kde to všechno je? Kde je dnes české kolektivní vědomí, český duch, kde je náš národ?

I kapitalismus je jakési společenské zřízení, a u nás se o společnosti nedá vůbec mluvit, vždyť čeští lidé u nás nejsou spolu, chovají se, jako by český stát byl vězení, v němž je každý proti všem. Proto nám to tu také nefunguje, protože s tímto přesvědčením čeští lidé vytváří svou každodenní realitu, tak jak to asi může vypadat?

Český národ prostě neexistuje. Obrozenci se snažili zbytečně. Povinná úcta v komunismu začala zhoubné dílo, které následná nenásilná amerikanizace dokončila. Lidé si u nás ničeho neváží, protože „už nemusí“, a jediné, co musí, je mít víc a lepších hovadin než soused, ať už se zadluží jakkoliv.

Není český jazyk. A nejde jen o to, jak mluvíme: když se podíváte na to, jakými slovy disponují naše děti, pro které jsme ten jazyk měli uchovat, jakým způsobem spolu komunikují i v psané konverzaci, budete plakat. Zvlášť když si vzpomenete na lidi jako byl pan Horníček, pánové Suchý či Werich, na to jak v jejich ústech každé slovo mělo svůj jasný a zřetelný význam, na to s jakou láskou každé to slovo bylo vysloveno a jak potěšilo srdce každého posluchače.

Není už česká soudržnost, české kolektivní vědomí. Zaniklo ve víru lesklých ozdob amerikanizace, která nám přinesla smrt. Kdyby tu bylo české kolektivní vědomí, nikdy by se nemohlo stát že by paní Bohdalovou nahou vůbec nějaký idiot vyfotografoval. A už vůbec by to nikdo neotiskl.

Uvažte, že ta paní je živoucím symbolem (zaniklé?) české kultury, její hlas většinu z nás provázel už od kolébky a mnoha filmy české kinematografie. Pokud se mohlo stát tohle..

..není český národ. Umřel, a nikdo ho neoplakal. Je jen EU. Vítejte ve čtvrté říši, v říši nenásilně vnucené a slovanství nepřející kultury, ekonomiky a životního stylu, založeného na amerických finančních machinacích, americké módě, a kupování amerických zbytečností za každou cenu.

Za každou?

Máte dojem, že vám něco došlo? Že jste se probudili? Pak vězte, že je pozdě. Vždycky je to tak, že věřitel zcela ovládá dlužníka. A my Češi jsme se zadlužili tak, že už jsme propadli úplně vším. Jsme ryzí otroci.

Není českého národa. Ale co s tím? Nevím, kolik se najde českých lidí ochotných očistit a uznat češství, pověsti, hrdost, sounáležitost, kolik lidí u nás se dokáže zbavit dluhů a hromadění zbytečností..

..kolik českých lidí dokáže najít život tam, kde je, zahodit zbytečnosti a začít žít?
Ano, kolik?

VÁLKA CÍRKVÍ

Je čas se podívat na magické způsoby, jakými patriarchové ovládají matky, na způsoby, jakými se tomu matky brání a ozřejmit si, proč s tím matky nemohou nikdy uspět. Nelze se ubránit nějaké hře, kterou jakýmkoliv způsobem provozujete sami. Nelze se ubránit i sebeslabší magii, když ji provozujete sami.

Musíte se postavit úplně mimo hru ovládnutí, abyste mohli odolat cizímu ovládnutí. A co se týká magie samotné, podívejte se, vy si vymýšlíte, píšete a hltáte nejrůznější příběhy o lidech s magickými schopnostmi, jak ty schopnosti používají na nejrůznější věci a hlavně na manipulaci, proti jiným lidem.

Všude, ve všech těch příbězích máte plné pytle pravdy o tom, co se mezi lidmi děje, a jenom nálepka „magie“ vám brání vidět, že jde o realitu, tvrdou, každodenní realitu nařazenou do podoby příběhu, naformovanou do příběhové formy. I příběhy jsou pro vás, kdo se jim neumíte bránit, jedním celým druhem magie.. filmy, romány, písně..

..ale vy to nevnímáte, ani když vás ten který příběh ovládne. Asi vám někdo řekl, že nic jako magie neexistuje, a vy tomu asi věříte, že? Přitom se o vás magicky perou dvě základní frakce, každý den se o vás – a především o vaši energii a peníze – svádí tisíce menších magických soubojů.

Sdílení a tajemí

Nezávisle na tom, co vám řekli a co si o tom poslušně myslíte, vaše podvědomí ví dokonale, o co jde a to znamená, že to všichni v hloubi sebe cítíte. Proto vás magie tak strašně moc zajímá, a nelze se divit, že občas někdo něco nastuduje nebo někde vyhledá a pak to provozuje. Na ostatní..

Všechny vás to zajímá, protože ve vaší společnosti nemáte v ničem jistotu, a z vaší výchovy vyplývá, že jedinou jistotu můžete získat, když ovládnete ostatní, tak jako vaši rodiče ovládli vás a naučili vás nechat se ovládat cizími autoritami. Chcete se stát autoritou, z důvodu jistoty, a pak ještě z důvodu pomsty.

Ty dvě základní frakce jsou matky a stát (teď už nějakou dobu zase v tomto pořadí), a ten zbytek jsou nejrůznější byznysy, jejich výrobky a reklamy. I to je pro většinu z vás magie. A každý den oběma těm frakcím mnohasetkrát naletíte. Všechno, co máte navyklé, jako že takto-to-je, je diktát, který jste přijali pod magickým nátlakem.

Něco je diktát matek, něco je diktát církve (potažmo státu), a většina toho, jak si můžete spočítat, je diktát matek přizpůsobený diktátu patriarchů, který sice patriarchům užírá energetické zdroje, ale zároveň upevňuje principy, na nichž je otcovláda postavená.

„Magie kdysi bývala živá“, říkají Plejád'ané v knize Barbary Marciniak, a mají zřejmě na mysli tu mužskou.. aspoň si nemyslím, že by se Barbara nechala konfrontovat s poznatky o přežívající magii ženské, tedy především mateřské, když žije ve Spojených státech, kde ta magie opravdu hodně upadla.

O tom, jak může magie přestat být živou vypovídá způsob, jakým se zde zachází se silou a s mocí: „Skutečná moc pochází z vás a lze ji sdílet nebo se jí pořád dokola zříkat. Při rozdávání se síla jednoduše zvětšuje a při držení v tajnosti a ukrývání se nakonec zmenšuje a scvrkává.“

A co dělají vládcí lidstva? Drží síly i magii v tajnosti, ovládají s nimi celou populaci, ovládají nápady, které se k vám dostanou, ovládají počasí, které vás utvrzuje v bezmoci, ovládají toky peněz, které vás vysávají, ovládají „boha“, kterého pro vás stvořili – říkají sice „to dopustil bůh“, ale ve skutečnosti oni vytváří války, rozbroje, terorismus atd.

A vy jim to žerete i s navijáky. Poslušně si myslíte, že lidé se rodí špatní a musí se vychovat a všichni do jednoho vyvíjíte snahu ukřižovat každé dítě, které kdy potkáte, tedy, poslušně s nimi spolupracujete na trvalém zotročení lidské rasy, generaci za generací utápíte pravdu a lásku, kterou vám vaše děti přináší, ve vylhaných rozporech vaší společnosti.

Vlastnické značky

Síla a magie vašich vládců jsou dnes již jen nepatrné zbytky někdejšího potenciálu, a je pravda, že lidstvo se skutečně dere z poroby, a míříte k dávno předvídané a mnohokrát prorokované globální konfrontaci zneužití moci ke zotročení lidstva. Ale pro ně hraje i technika, kterou pro vás navrhli, sociální sítě.. globální elektronický teror frekvencí nesořodých s vyzařováním a harmonií člověka. Všechno jde proti vám.

Přesto se jejich moc a síla vytrácí a jejich vláda v poslední době velmi kolísá, ale.. i tak je lidstvo neustále zotročováno, a pořád v tom hraje velkou, ba zásadní roli magie. To znamená, že magie určitým způsobem přežívá, a cí magie to je poznáte podle toho, cí pozice ještě nikdy nezakolísala. Magie vašich matek.

Pokud čtete Neviditelný svět popořádku, díl za dílem a kapitolu po kapitole, jakože to lze jen doporučit, něco málo o mateřské magii už víte, a to co je na tomto místě nutné připomenout, je existence utajeného matriarchátu neboli uměle

globalizované vlády matek, které se navíc neustále derou o to získat moc zpět.

Matriarchát je o magii už od svého zrodu, je o té nejčernější magii, kterou lidstvo dokázalo vytvořit, a ta magie dosud žije, jak ukazuje pozice vašich matek, a je to proto, že matky se svou mocí nad potomky netají, to je přece v pořádku (proč by nemělo poslušné dítě doživotně sloužit hodné mamince?), a navíc vždycky nejméně s jedním dítětem svou magii sdílí, ovšem za podmínky, že se to dítě nechá „ošetřit“ a dělá tu magii v souladu s tím, co ta která matka chce.

A co matky chtějí? Začneme tou magií. Každá matka si jedno dítě zabere jako svoje, a své důvěrnosti valí především do něj. To znamená, že jedno dítě zlomí osobně, zatímco ty ostatní se mohou přetrhout, aby se jí zavděčily a aspoň na chvíli byly také „její“, proto napodobují to jedno, to maminkino a zlomí se víceméně samy.

Matky nezajímá, jak strašně trpí ostatní, ony mají do koho udělat svůj obtisk neboli horcrux, ostatní se stejně snaží co nejvíce zavděčit, tak o co jde, že? První dcera je jasný favorit na to být „ta maminkina“, a pokud je dcer více, ostatní utírou. Někdy se však matce zalíbí benjamínek, a to je skutečný pogrom. Matčin favorit odnese všechno zlé, a benjamínek všechno dobré. I to je mateřská láska.

Je to matriarchální hra na vyvolené – matka si z jednoho dítěte vytvoří vyvolence a ovládá tím celou rodinu, podobně jako si jistá „božstva“ vyvolila židovský národ a ovládají celou planetu. Tím se ukazuje, co matky doopravdy chtějí. Matky prostě chtějí moc, absolutní, výlučnou moc nade vším živým v jejich teritoriu. Jenže, není moc jako moc.

Moc pro matky znamená zotročení ostatních, a dokází k tomu používat sílu nejen svou, ale i svých dětí, manželů a veškerého přibuzenstva, a také sílu všech, kdo ji nebo její děti uznají za své autority (= nechají jim svou sílu k dispozici = nechají se vysávat jejími mateřskými naučeními, způsoby, které jsme popsali v dílu o matkách).

Každá matka značkuje své děti, přičemž každá ta značka je horcruxem, který veškerou energii napíchnutého člověka odesílá matce a zároveň blokuje veškeré jednání, které je s tím kterým matčíným odkazem v rozporu. Všechna tato síla je sbírána, všechna tato moc neustále proudí ke každé matce rodu, a ta je volná si s ní dělat cokoliv se jí zlíbí.

Mateřské značení

Toto je celý účel magie vaší výchovy. Všichni takto vychovaní lidé se neustále snaží vychovávat všechno kolem sebe, protože matky neustále požadují přísun energie, a vám se zdá, že nejjednodušším způsobem je napíchnout někoho jiného, abyste měli co posílat matce, aniž by to tolik bolelo, a většina z vás se na té protékající síle přikrmuje.

Tím se celý jeden druh magie neustále oživuje a na vás je s tím skoncovat, protože existují opatření, která tento druh magie zaprodávají magii systému a nějakým způsobem tu systémovou magii pořád udržují v provozu, v hnusném, zcela nelidském provozu, který globálně zotročil všechny matky a jejich prostřednictvím ovládá i vás.

V matriarchátu bývalo zvykem si „své“ děti značkovat. To se dochovalo dodnes – málokdy potkáte dívku, které nebyly vnuceny např. náušnice. U náušnic a podobných předmětů je důležité, kdo vám je koupil, a kdo je tím pádem váš majitel, hlavní manipulátor příslušné oblasti života.

Náušnicemi nutí matky své dcery, aby příslušně reagovaly na matčino lhaní. Je to druh piercingu, který dcerám totálně zkreší pojmy pravdy a lži a vydá je do rukou matce, dcery tak zůstanou na matku zcela odkázané, ve všem. Je to způsob, jak zasvětit dceru ženské hierarchii, tedy ji obětovat ženskému bohu.

Je to woodoo, a když už jsem u té magie, bývalo mateřským zvykem schraňovat první vlasy, první zuby i ostříhané nehty svých dětí. Nevím, jestli se i toto dělo už v matriarchátu, ale nejpozději s nástupem patriarchátu, kdy „mít“ syna začalo znamenat více nežli mít dceru to nepochybně své opodstatnění získalo.

Takto se matky stávaly přednostními manipulátory svých dětí, tedy i synů, a to i když ty děti prošly křtem – zasvěcením a odevzdáním mužskému bohu, a dokonce i když vstoupily do kněžských řad. Matky nikdy neodevzdaly své děti úplně. Naše země proto nikdy nepoznaly skutečný patriarchát, jen jeho paskvil.

Skutečný patriarchát mohl vzniknout jen v zemích, kde žena nemá vůbec žádná práva, a už vůbec ne na děti, a hlavně, kde nesmí pohlédnout do očí žádnému muži, ani svému synu, a nemá jak si ho podřídit.

A je těžko říct, co je horší: jestli patřit čistě jen otcům a tedy systému, nebo patřit systému a mateřství, dvěma nesmiřitelným wampýrům, z nichž oba si na vás dělají stoprocentní nárok a oba se o vás neustále přetahují.. je to asi jako být otrokem jednoho patriarchy, nebo děvečkou pro všechno.

Ani jedno nemá nic společného s lidskostí, ani jedna ta identita není vaše, a roztrhat vás roztrhá to vždycky. Roztrhá a sežere. Matky si vás nárokují, protože jste pro ně potravou (tedy vaše těla emocionální, a u dívek i mentální). Systém si vás nárokuje, protože jste pro něj potravou. A systém pohltí všechno, co mu matky přenechají.

Je typické, že akce systému vůči vám vypadají, jako by je dělali muži, i když to většinou závisí jen na tom, co systému přenechá ta která matka. Systému, ne muži! Nebylo to tak vždycky, ale dnes to platí do slova a do písmene.

Kontrola strašidel

To matka dává najevo, že je sytá, a dává to najevo třeba tím, že na vás poštvá svého muže.. slovy otce. Vlastně ho na vás pustí. Pokud je však se svým mužem na válečné stezce, nebo ho k vám třeba jenom nechce tak moc pouštět, abyste se s ním nesblížili a nezačali se s ním nakonec ještě mít doopravdy rádi, poštvá na vás něco jiného.. nějakou smyšlenou obludu, kterou si vás označuje.

Původně šlo o to, že patriarchální systém vysával lidi prostřednictvím strachu z mužského boha, který byl schválně za tím účelem líčen jako krvelačná nestvůra, které se nesmírně líbí, když se před ní lidé třesou, a která krvavě zametá se všemi, kdož se jí protíví. To sice dělali vždycky jenom lidé, ale lidem stačilo říct: „Ty jsi miláček boží, to bůh ti vedl ruku, která povraždila tolik ‚jeho‘ nepřátel“.

A vrazi rádi přijali výsledný dojem, že jsou hrdiny, a hlavně, že za prolitou krev zodpovídá vítězný bůh.

Tohle se velmi nelíbilo matkám, které cítily obrovské energetické hody církevních manipulátorů, z nichž samy nic neměly. Začaly proto identickým postupem strašit svoje děti, jediné tvory, nad nimiž měly ještě nějakou moc, a začaly za tím účelem vymýšlet nejrůznější tvory, strašidla, jako jsou polednice, bubáci atd.

Jenže, postupně se každé to strašidlo, každá mateřská značka dostala zpod kontroly matek pod kontrolu systému (to jest, kněží prostě a jednoduše oznámili, že ten a ten tvor náleží k peklu a tím pádem je pod kontrolou mužského boha), a tím přestala být potravou pro matky a krmila systém.

Pak by bylo nutno buď vymyslet další, nebo se se systémem nějak podělit, na což však žena v patriarchátu nemá oficiálně nárok. Proto se začalo nejen vyprávění, ale i čtení pohádek dětem a vlastně jakékoliv mateřské projevy čím dál tím více podobat zaklínání. To znamená, že i když bubáci jsou pod kontrolou systému, matka vám o nich říká takovým způsobem, že váš strach krmí ji a vydává vás do jejích rukou.

Tím se matky staly tvůrkyněmi patriarchátu: strašily své děti až do úplného zlomení, krmily se jejich strachem, a teprve v produktivním věku je zčásti přenechaly systému.. podrobené, ovladatelné, a zvyklé na to, že jim někdo diktuje každý krok, ať už přímo, nebo skrytě (např. „takhle to dělej, protože takhle je to normální“).

A na zaklínání už jste si všichni zvykli natolik, že nepoznáte kletbu, ani když se vám náhle zhroutí celý svět. To dřív by člověk okamžitě zbystřil a našel toho, kdo jej proklel. Dnes.. no, naučili jste se říkat, že nemáte štěstí. Od té doby matkám nebrání v magickém upravování cizích životů vůbec nic..

(..a přitom si to většina z nich ani neuvědomuje. Svět se pomalu mění ve zcela neobyvatelné místo, aniž by to nejskrytější zlo, ty nejhlavnější příčiny šlo kontrolovat..). Proto se tak rychle a pro systém v podstatě nekontrolovatelně dostaly ženy z područí, to proto mohl uvnitř dnešního patriarchátu vzniknout faktický matriarchát, kde nesouhlasí vlastně jen některé vnější znaky.

A jakého strašáka že ženy k tomuto převratu použily? Ženy, nebo teda hlavně matky použily strašáka, kterého vytvořil systém. Použily mužského boha (dnes známého spíš pod jménem lid, kriminalita, globální oteplování, terorismus atd.), a pomocí zaklínacího způsobu „varování před nebezpečími“ zařídily, že nitra jejich dětí sice rostou do systému, ale až potom, co projdou mateřským chřtánem a nasytí matku.

Příkladem, proč se o vás matka bojí, i když jste jen vedle u sousedů: jde o to, že ona vás nemá pod přímou kontrolou, proto spouští strach, který má jako jediný účel vaše vydírání. No a když vás někdo vydírá, sosá z vás energii, vydírání je emoční vražda. Oficiálně to matka dělá proto, že za vás zodpovídá systému. Takže použila strašáka, kterého vytvořil systém, i zodpovědnost, kterou vlastně nařídil systém, jen vaši energii si vyžrala sama.

Otcovské značení

Samozřejmě, když někdo disponuje energií, která mu nepatří, hned o ni zase přijde, takže se situace bude opakovat, neustále, dokud to neukončíte. A že ukončit něco takového není vůbec jednoduché, na to můžete vzít jed. Nadarmo mateřská obec nevytváří tu nedotknutelnost matek a ten mýtus, že cokoliv matka udělá, musí být jejím dětem a především dcerám navždy svaté.. že to matka je „svým“ dětem modelem i modlou.. na věky věkův..

Otcovské značení je tu samozřejmě také, jen jeho výsledky nepřínáleží otcům, ale systému, to jest patriarchátu, i když zodpovědnost za děti a především za dceřino panenství ležela na otcích – to otcové zodpovídali za to, že jejich ratolesti budou řádnými členy té které společnosti, že budou splňovat aktuální normy.. to otcové byli potahováni před úřady a voláni ke zodpovídání prohřešků „svých“ dětí.

To, že matky v těchto podmínkách zaklínaly „své“ děti pro sebe, je regulérní podraz. Kolik krvavých represí a lidského neštěstí by se ušetřilo, kdyby ženy přijaly vládu otců tak jako dříve přijali muži vládu matek, to už se teď můžeme pouze dohadovat, jisté je to, že matky dál hrály (a dodnes hrají) jen a jen na sebe, všechno co udělaly šlo na zodpovědnost jejich mužů a doplatily na to především jejich vlastní děti.

V patriarchátu totiž za hříchy otců platí tři následující generace.. Je jasné, že systémové zařazení žen jako podrázených bytostí je obrovská zrůdnost a volá po nápravě. Matky však nedělaly nikdy nápravu, jelikož náprava je věc globální a matky globálně nikdy nemyslí. Matky vždycky hrají jen a jen na sebe, proto si místo nápravy zařizovaly svá

malá zadostiučinění.

Říkám malá, ale ve skutečnosti taková matka, pokud je ženou významného muže, může mít na svědomí až miliony zmařených životů.. třeba když poštvě svého muže proti jinému významnému muži, aby si „ta jeho“ o sobě tolik nemyslela, a aby bylo jasno, kdo má nad kým vrch.

Války, konkurenční hrůzy kapitalismu, zotročování dobytých území.. pročpak se asi říká „za vším hledej ženu“? Jestli ne proto, že tu funguje tabu mateřství a nesluší se říkat „za vším hledej matku“, a především „její matku“?

Všichni znáte tu radost matek, když se jí takové zadostiučiněníčko podaří. Všichni jste už už někdy viděli, jak se ta radost násobí, když sousedce takové zadostiučiněníčko nevyšlo. Všichni víte, jak se „vítězka“ nadýmá a dává to všem sežrat. Proč by pak ještě chtěla nápravu? Vždyť by o tu svou pozici mezi ženskými ještě mohla přijít..?! Nikdy..! Vždyť kdy se jí pak zase podaří mít nad někým navrch..?!

Otcovské značení je značení systému, k jehož provádění jsou otcové zaslepení svým nadřazeným otcovstvím zneužívání a za jehož dodržování jsou zodpovědní. Na jakoukoliv nesrovnalost s tímto značením doplácí v první řadě děti, v druhé řadě otcové, a téměř nikdy matky, ačkoliv těch nesrovnalostí jsou právě ony většinou strůjkyněmi, ve snaze získat si již zmíněné zadostiučinění.

To se týká i obou pramatek (báb), které nedoplácejí vůbec nikdy a naopak ještě týrají rodiče: „Já jsem vám to říkala!“. Tohle jsou vaše matky.

Svatební veselí

Byl jsem v posledních pár letech na několika svatbách, a musím říct, že mě ten obřad děsí. I civilní, natož církevní.

V civilním jde o to, že rodina je základ státu, který ji vydírá a vysává z ní energii, a ještě od ní dostane nové otroky. V průběhu obřadu se novomanželům leccos podsouvá, manželskému slibu se leccos vyžaduje, a podpis smlouvy smrdí magií. No ale proti církvi je to dětská hra.

Církev novomanžele přímo zaklíná do podoby jedné duše a jednoho těla. Ta kletba je strašná, nutí lidi žít na úkor druhého, na úkor vlastního partnera a posléze i na úkor dětí, jelikož dvě fyzické osoby s jedinou propletenou energií a jednou duší nemůžou zvládat dítě, které je celistvé. A napadlo někoho, co se asi děje s tím zbytkem?

Druhá duše a druhé tělo mizí v jícnu, který se při každém magickém obřadu otvírá za oltářem a pohlcuje veškerou uvolněnou energii z vyznání víry, které je každého obřadu podmínkou, stejně jako ze všech dalších projevů, které se v průběhu obřadu udějí. A komupak ten jícen asi patří? Není to snad tlama dravé šelmy, která ovládla svět?

Není to snad to slavné zvíře, drak, který má číslo 666, číslo označující člověka, který se povýšil na boha a dělá jeho jménem jednu zřůdnost za druhou? Nemyslíte, že mnohé církve už svým konáním mnohokrát prokázaly, že jsou jeho nástrojem? Jistěže ne jediným, možná už ne ani hlavním, ale ty skutky mluví jasně.

Jediné, co zbude novomanželům jsou dvě fyzická těla, což je v rozporu s direktivou těla jednoho, a ten rozpor vás nutí se zamyslet, a protože ho většina z vás nedokázala vyřešit, zůstává vám v podvědomí a krutě omezuje společný život.

Slíbíte.. dokonce se zapřísáhnete ze sebe udělat jedno, a ono to nejde, tedy, ne fyzicky, což je v celém tom průseru vaše jediné štěstí. V ostatních rovinách to bohužel jde, a to je to, na co všichni neustále a hrůzně doplácíte.

Fyzicky lze tento rozpor vyřešit jen jedním jediným způsobem, a ten také diktuje bible, konkrétně v mýtu o Adamovi a Evě: žena je doplněk muže a jako taková se nepočítá.. kolik zla ukrývá jeden patriarchální svatební obřad nelze vůbec spočítat, ani vyjádřit.. aspoň já to teda nedokážu. A to jsme se ještě nedostali k tomu, co o svatbách vyvádějí matky.

Jeden z těch obřadů nebyl typický, neboť jako jediný začal znamením kříže. Kříž je vysílač, který odvádí příslušnou energii jistým entitám, v tomto případě těm, které lidstvu podstrčily náboženství, a chová se to stejně jako když krávé nasypete krmení a ždímáte její mléko.

Pokud použijete kříž, neproudí všechno do jícnu, tam proudí jenom hrubá energie zblbnutých lidí. Kříž má mnohem důležitější úlohu. Odvádí na příslušný nebeský úřad to, k čemu se věřící přihlásí.

Pekelné techniky

Společné modlitby, jiné říkanky a písně obsahují přísavky a háčky. Liturgické odpovědi jsou přímým přihlášním k čemukoliv, co předtím kněz nadhodí, a zanechávají v lidech horcuxy. Jsou to přihlášky do pekla.

Pro příklad, takové „Kriste, smiluj se“ předpokládá, že nejste suverénní bytosti, a stupeň vašeho zotročení je tak strašný, že i u těch nezákladnějších životních potřeb, které vám Země neustále poskytuje prosíte o milost. U většiny z vás v tom sice žádná prosba není, ale ta slova vás na kolena dostanou.. vždyť jsou to vaše vlastní výroky!

Právě tak, když vám kněží přečtou vybrané pasáže z bible, zahlásí „Slyšeli jsme slovo boží“, jako kdyby snad nějaký bůh něco takového napsal, a vy za to ještě děkujete. Opět, sice v tom není většinou žádná vděčnost, ale ta slova

vám v podvědomí způsobí totální přijetí toho, co vám přečetli jako potravu.

A je to potrava zrádná, protože bible je speciálně zakletá, a když někdo přijme jedno slovo, jako by přijal všechno, včetně všech skutků, kterých se kdy kněží i věřící dopustili. Za to vy děkujete a přesně tohle vás už po dva tisíce let globálně drží v područí.

V jiných církvích to to může být trochu jinak, ale výsledky jsou díky tomuto zaklínadlu skoro stejné. Církev ostatních náboženství jsou na tom ostatně úplně stejně, včetně náboženství mateřského. Všechny matky neustále mluví tak, že v čemkoliv jim dáte za pravdu, přijali jste všechno, co vám kdy řekla. Proto je tak těžké zbavit se jejich vlivu.

Poslední věcí je vyznání víry a přijetí hostie.. vyznání víry způsobí, že svůj život převedete pod správu církve, která vám tuto špinavost podstrčila. Doslova se zaklejte k jejím službám. Hostie je v přímém překladu oběť, a tedy něco, co to celé potvrdí na fyzické úrovni, co ve vás fyzickou cestou vytvoří nebo přikrmí ten nejzásadnější horcrux, vaši příslušnost k nejkrvavějšímu příběhu vašich dějin.

Kdybyste jenom trochu přemýšleli, okamžitě by vám muselo dojít, že skutečný Kristus by nikdy neřekl: na moji památku jezte moje tělo a pijte moji krev, že? Můžeme vám říct, že to tam vsadil kdosi, komu už to strašné rouhání bylo spočteno.

Kristus učil lidi lidství, nevedl vás ke kanibalismu a k wampyrismu, tím směrem vás vedla vždycky jen církev!

Jeden z nejstrašnějších důsledků plodí fakt, že se tímto způsobem zaklínají dary Země: chléb, potažmo oplatka, a víno, jemuž dokonce říkáte krev Země. Přesto vám to nedochází. Vaše vlastní symbolika ukazuje, že požíráte tělo Země, vaši Matky, a pijete její krev.

A ve své nenávisti k Zemi jste zašli tak daleko, že to, co vaše „civilizace“ z jejího těla nedokázala vyžrat, to se snažíte aspoň otrávit. Obětovali jste svou Matku.. to k tomu vás vaše církev laskavě dovedla. Dokonali jste patriarchát, dovedli jste ho do téměř absolutní podoby. Chybí vám poslední kousíček.

A většina z vás je s tím natolik srozuměná, že jste se ani nezamysleli, proč, a komu to celé slouží.

Co je náboženství

Náboženství je účelová propaganda, která globálně odvedla lidstvo od Matky Země k.. ke komu? Oni mluví o Nebeském otci, ale jistě je, že ten Otec je podvrh. Nechová se to jako otec.

Žádný normální pozemský otec nebude pomáhat jednomu dítěti při vraždění dítěte druhého, tím spíše to nebude dělat Otec Nebeský, to je potřeba si uvědomit. A skutečný Nebeský Otec se také nebude snažit odvést své děti od Matky. Je to od církvi podraz, na kterém se jim dobře vydělává, a kterým způsobily na Zemi peklo v mnoha podobách včetně Matkovraždy a odstavení Otce z dosahu jeho dětí.

Jsme tedy sirotci a vládne nám církev krutými magickými praktikami, a z druhé strany nám vládnou matky praktikami stejnými, ne-li horšími. Začal bych těmi církevními. Církev hlásá, že nějaký Kristus vzal na sebe „naše viny“.

Když pomínu nesmysl samotného slova „vína“, znamená to prostě přelhání v té nejbrutálnější podobě: lidem se nakecalo, že zodpovědnost za jejich jednání nese bůh, a že dokonce – jelikož většina toho jednání patří do kategorie zvané „hřích“ – za tím účelem dal na porážku svého syna, který za ty lidmi realizované boží hříchy pyká po pravici svého vražedného otce, v jakémsi tzv. nebi, kde se k němu dobří věřící mohou připojit.. že za odměnu.

I když pomínu, že odměna za takovou tupost nutně nebude ničím příjemným, musím se stejně pozastavit nad tím, že Kristus je přitom prezentován jako vysoká duchovní bytost, přestože zbavit někoho zodpovědnosti za jeho jednání znamená zbavit jej zodpovědnosti za jeho život, tím i možnosti ten život jakkoliv řídit a tím se právě o ten život jako takový přijde, bez náhrady, zato s hrůznou karmou.

A to je přesně to, co žádná vyšší bytost nikdy neudělá. Vyšší bytosti dělají všechno pro to, aby si veškeré bytosti ve vesmíru uvědomily možnost svobodné volby, především možnost postavit se a existovat mimo ovládání.

Na jednu stranu, dochovaly se nám Kristovy výroky, které naznačují, že o něco takového se tu skutečně pokoušel. Na druhou stranu, veškeré výroky, které se dochovaly, jsou opatřeny dodatky, které vůči původnímu sdělení obsahují rozpor nebo jej přímo popírají. Ty dodatky tam někdo dopsal, a to všechno se zaklelo v jeden celek, jakože takto to Ježíš řekl a potvrdilo tím, že se na tom založil byznys s rozhrěšením.. zástupci boha vám dodávají pocit čistoty „před bohem“, i když nečistí si připadáte jen proto, že vám to a ono označili za hřích.

Je to stejné, jako když vás matky naučí, že čistota = nenávisť ke špině, a pak vás ovládají tím, že vám nadiktují katalog „špinavých“ věcí, pohybů, slov i jednání, podle kterého si musíte ořezat život o většinu jeho projevů, abyste nebyli také „špinaví“. A děláte co chtějí.

Rozpor víry

Čistota se samozřejmě nemůže rovnat jakékoliv nenávisti, stejně jako se láska nemůže objevit na základě strachu

z boha. Někde v sobě to všichni víte, a malé děti to všechny bezpečně cítí. Karafiát v těch svých Broučcích učí děti „modlitbu“: Ó náš milý Bože, povstali jsme z lože a pěkně tě prosíme, dejž, ať se tě bojíme, bojíme a posloucháme, a přitom se rádi máme.

Pokud vám někdo cpe tak zásadní rozpor, musíte se nad tím zamyslet a nějak si ho vyřešit, a k tomu potřebujete klíč.

No a když vám ten klíč s patřičnou suverenitou někdo nadiktuje, někdo, kdo má mozek vymytý natolik, že tomu sám věří, a když vám navíc nakecá, že hlavním klíčem k pochopení je tak jako tak víra, uvidíte, že jeho nitro se shoduje s tím, co říká a nebude vám to zatěžko přijmout.. už proto, že katolická církev při své agitaci nabízela jako jedinou jinou možnost smrt.

Nejvíce matoucí je na tomto šíleném jednání to, že se všechno dělo jakoby v radosti: „Radujte se, syn boží umřel za naše hříchy“, což, pochmurná „radost“, kterou lidem vnutila katolická církev je myslím dostatečným důkazem, že od začátku nešlo o nic lidského, natož božského, ale prostě o peklo, které z lidí udělalo chodící mrtvolky.

Tu pochmurnost nedokázal překonat snad ani socialismus..

..stojí za zmínku také Karafiátova verze mateřského tišení dětí: „Dřív než kočička vejce snese, všechno se ti zahojí.“ Rozpor podaný tak zákeřnou jízlivostí donutí dítě se zamyslet, čímž sice zapomene na bolest, ale zároveň inkasuje blok do podvědomí a přijde o energii. Na meridiánu se utvoří uzlíček, energie jím nemůže volně proudit, a odesílá se k matce, která by ho měla vyřešit, když už ho způsobila. Ale matka to neudělá, má se čím krmit a dítě je tiché. Co víc si přát?

Stejný rozpor inkasují dcerky s tím, že ačkoliv vypadají pořád stejně, mamince se líbí, jen když dělají, co po nich chce a tak, jak to po nich chce. Ten rozpor se pak umocňuje čekáním na prince, kterému se také musí líbit. Dívky se pak velmi bouří proti tomu, aby si muž vybíral ženu, jaká se mu bude líbit, protože ony si také nesmí vybrat muže, jaký se líbí jim. Resp. smí, ale neudělají to, pokud nechtějí, aby jim matka ze života udělala peklo.. aby se jí přestaly líbit.

A bouří se i dnes, i když to s tím vybíráním už dávno není pravda. Nebo.. není pravda.. pro ně to pravda je, a jde cca o to, že ve všech pohádkách žena čeká na prince, kterému ona se bude líbit. O tom, že by se měl líbit také on jí, se v žádné pohádce nedočtete. On musí jen dokázat, že si ji „zaslouží“. Hádejte komu..?

Proto ženy poslušně „čekají“ na muže, kterému se budou líbit a který splní nějaké ty matčiny podmínky a pak si je vezme. A aby náhodou nenaletěly (no protože muži jsou ... no, doplňte si to všechno, co jim matka navykládala), svěří vedení matce.. a to je právě ten vtip.

Proto jim matka ty pohádky vyprávěla, protože ony pak mají dojem, že matka tyhle věci ví nejlíp na světě, a proto je celé dětství učila se vším se jí svěřovat, aby pak náhodou nepropásla ten správný okamžik. Proto ne dívka, dokonce ani ne otec, ale matka teď může klást podmínky, které „princ“ musí splnit, aby poslušnou dceru dostal.

Obchod s dětmi

Proto muž nemůže dostat ženu, s níž si budou rozumět, protože dcerušku by nešlo ovládat, a celá matčina snaha by mohla vyznít naprázdno. Mohla, ale nemusela, proto je tu ještě pojistka: kdyby muž takovou ženu dostal, potupnost plnění podmínek převzetí dcery znamená křivdu na něm i na ní, a tato křivda se v nějakém bodě toho partnerství projeví (tím spíše, že jí ve většině případů někdo napomůže).

Je to snaha degradovat jejich lásku, hrdost a porozumění na hnusný obchod, je to snaha parazitovat na svém dítěti. Právě za tím účelem se na dceru, zamotanou v pavoučím zámotku její matky, používají jedovatosti, které ji udržují spoutanou a v područí, a strašně přelháni sebevědomí, které pramení z toho, že se líbí mamince.

To přelháni vyplodí nebetyčnou pýchu a obrovské, zcela vylhané sebevědomí, když se najde muž, kterému se líbí natolik, že s ní chce žít, a protože každý normální mužův pohled vyplodí o tom sebevědomí pochybnost, začne se – stejně jako její matka – prostřednictvím patentu na lásku ubezpečovat o jeho toužení a zaklínat partnera k věčné službě.

Nebetyčná pýcha také způsobí, že mnoho mužů má nakonec pocit, že dostali ženu lepší, než si zaslouží, protože je snáze ovládá její matka – jako matka té hodnotnější poloviny, a proto se také problém tichý týká převážně matky její, ne jeho, i když ty tendence a snahu ovládat pár mají obě stejně.

Žádná matka nenechá dceru vstoupit do svazku, do něž by se pro samou spokojenost neměla jak vetřít. Tomuto účelu slouží celý vliv, který na dceru od jejího početí stihla vybudovat. A o svatbě se teprve dějí věci. Matky nařikají, jak se jim ty děti odcizily, a snaží se tak zabodnout co nejvíce jedovatých trnů do obou snoubenců.

Ohlášky jsou něco jako vyhlášení, a svatba pak jako úvodní bitva války pohlaví. Obě matky se v jejím průběhu snaží vzbudit co největší pocit viny ve svých dětech, že je opouštějí, že veřejně prohlásily, že někdo jiný je pro ně ještě důležitější než „ta hodná“ maminka, co se s jejich černomagickou výchovou tak strašně „nadřela“, a v podvědomí slibují za to všechno strašnou pomstu: „Však ty se mi ještě vrátíš!“

Když si pak matky nechávají za tu zrůdnost, kterou jejich výchova bezesporu je, oficiálně poděkovat, přichází ta pravá chvíle uplatnit matčin divadelní talent: vznáší se roztřesený, usazený dotaz: „Jestlipak ty ještě budeš někdy chodit za maminkou?“, a spoléhá se na to, že nevěsta je natolik rozlítostněná a ženich tak zmatený, že napevno přislíbí „Ano“.

Nu a tím je hotovo. Co se týká magie, vy jste se sice odevzdali svazku dvou lidí, ale hned pak jste se zase odevzdali zpátky. Totiž zpátky, v ten moment jste definitivně přestali patřit otcům – ti vás vydali / propustili, ovšem matky si vás přikurtovaly pevněji než kdy jindy. Nezávisle na tom, co si myslíte, co chystáte do budoucna a tak, jsou z vás dvě figurky, kterými na jejich rodinné šachovnici tahají jejich matky.

Válka pohlaví jsou jednoznačně tahy, kterými matky posunují „své“ děti po systémové a rodinné šachovnici.

Obchod s duší

Vzhledem k tomu, co už o matkách víte, můžete si udělat docela jasnou představu, že celý patriarchální systém by ani zdaleka nebyl tak nelidský, kdyby se matky do smrti nepokoušely stavět své děti proti jiným dětem a profitovat na výsledných svárech. Svým přístupem znemožnily založit patriarchát na čemkoliv jiném, než je strach z krvelačného mužského boha, který nadřazuje otcům, a dodnes vymezují, kudy se patriarchát bude ubírat.

A jako vždycky vidí ženy problém v mužích a nadávají jim za to, i když celý ten nelidský podraz na ně ušily jejich matky, a muži v tom trpí úplně stejně. Patriarchát je využitím mateřského podrazu na děti, a uspořádáním toho podrazu do podoby a funkce globální pasti na lidstvo a planetu Zemi.

Ani to však matkám nestačí, evidentně nesnesou „nadvládu mužů“, i když je jen fiktivní, a každou chvíli se snaží urvat vrch s tím svým matriarchátem, a protože magie „otců“, totiž patriarchů je skrývána a ubývá na síle, zatímco matky tu svou vždycky nejméně s jedním dítětem sdílí, občas patriarchát vážně kolísá, i když většina mateřské magie se odehrává na úrovni hlubokého podvědomí.

Vždyť křesťanství kněží museli v jednom období postupně vyvraždit neuvěřitelné množství žen, protože mateřská magie porážela magii církevní na všech frontách. A nebylo to jen proto, že s každou další válkou byly ženy oproti mužům ve větší a větší převaze.

Šlo o magickou sílu obětí – válka znamenala položit „bohu“ na oltář spousty mužů, čemuž se samozřejmě nedalo zabránit.. ovšem matky jednoduchým opatřením zařídily, že ti muži – jejich děti – nebyli obětováni mužskému bohu, ale jejich bohyni, ne samozřejmě té pravé, ale té podvržené, té egregoře mateřství.. a tedy jen a jen jim samotným.

To byl pro církev dokonalý bojkot a celé křesťanství několikrát málem padlo za oběť islámu – a nebylo to jen tím, že Turci a podobní nadělali křesťanským ženám islámské potomky – až nakonec museli přijít chytří lidé, kteří křesťanům poradili, co s matkami, a křesťané řekli: nechťely jste obětovat své děti našemu „bohu“, dobře, v tom případě my mu ale obětujeme tu vaši oběť i s vámi. A uspořádali hony na čarodějnice.

Válka církví se bojuje o duše lidí. Jak už víte, matky svým potomkům zadržují duši, aby je mohly ovládat. A jak si myslíte, že křesťanství kněží zareagovali? Kde si myslíte, že má svůj původ rituál posledního pomazání?

I katolická církev se neustále dere za vaši duši. Poslední pomazání a zádušní mše mají jako jediný účel zmocnit se vaší duše, vyrvat ji ze spárů egregory mateřství a zaprodat ji stejně zruďné egregoře krvežíznivého mužského boha. A protože vaše matky svým vzpomínáním otravují lidem život i v záhrobní rovině a neustále se té které duše snaží zmocnit, máte ještě i celý svátek dušiček..

..zdá se vám jako dobrý nápad začít si spravovat svou duši, život a vztahy sami?

SVOBODNÝ VÝVOJ

Dorůstá nám první generace, kde více než polovina dětí musela vyrůst zcela bez otce – to, co nepostihnou rozvedky a přímé odstavování otců manželkami, to padá na vrub workoholismu, což je v případě většiny mužů-workoholiků zase jen útěk před ženou a její matkou, tzv. odstavování nepřímé. (Ostatně workoholismus ženský je také častěji útěk před matkou a jejím otročením, než před mužem a rodinou.)

Blíží se tedy doba, kdy bude reálná šance zjistit, že opravdové otcovství není vázané na to být čestnou, tupou a bezcitnou hlavou rodiny, jak vám katolíci vnucovali, ale něco zcela jiného, a toto poznání přinesou právě lidé, kteří museli vyrůstat bez otce, jako objekty ženské-mateřské chamtivosti, protože to jsou lidé, kterým ten odstavený otec prostě chybí. Děti pak vůči svým otcům objeví skutečnou roli otce a budou schopné ji ve svém životě zrealizovat.

To je další věc, kterou ženy prostě nedomyslely. Když nechá matka svou matku manipulovat se svým vztahem, když si od ní nechá zprotitiv a odstrčit manžela, bude to ona, koho budou ty děti nejvíce nenávidět – ne její matka, ani manžel, ale ona. Tím se totiž posouvá pojetí přísného otce a hodné maminky na chybějícího otce, na kterého se všechno svádí, na přísnou matku a hodnou babičku. To je podraz, co, dámy? A je to podraz váš..

Mateřská chamtivost je u báb o to větší, že ty děti jim pořád ještě nepatří oficiálně a ony po nich touží o to víc a neustále si na nich dokazují, že jim ve skutečnosti patří. Tohle dokazování probíhá především prostřednictvím dcery, která např. bude ty děti potřebovat pohlídat a bude se jednak na bábu obracet sama a jednak jí bude ty děti doslova odevzdávat.

Je jasné, že ne všichni otcové v této zkoušce obstojí a své roli přes všechnu snahu ženy a tchyně dostojí, právě tak ne

všechny děti dokáží odolat mateřskému očerňování a nezanevřít na otce a tu otcovskou roli vůbec umožnit. V každém případě ta příležitost vznikne – resp. už vznikla, a záleží na každém, jestli jí využije nebo ne.

Právě tak jsme chtěli vytvořit možnost objevit, že opravdové mateřství není vázané na podřízené poklonkování manželovi a dokazování sobě i dětem a hlavně matce a ženským autoritám, že já se ve skutečnosti ale nepodřídím a nepodřídím a ne a ne a ne.. a že to není ani nesnesitelné, nepřetržité vyčítání, omezování a vydírání.

K tomu je potřeba nejen prohlédnout ženská / mateřská ovládací dramata, k tomu je zapotřebí také se ženami a matkami soucítit a tedy chápat, proč jednají tak jak jednají. Je k tomu zapotřebí skutečné porozumění, po kterém ženy tak moc volají a které když přijde, stejnou měrou odmítají, protože si s nastalou situací neví rady.

Není tu ženský příklad, není tu model úspěšné ženy, která přijímá mužovo porozumění, proto v tomto směru ženy nemají koho napodobit. Zbývá směr opačný, tradiční, což znamená napodobit matku nebo nějaký seriál, ze svého muže udělat blbce a veškerou energii z jeho snahy vyžrat.

Ta energie je totiž jistota, zatímco tomu porozumění se určitě nedá věřit: co kdyby to neval s posvátnou úctou, jaká přece patří každodenním ženiným problémům? Co kdyby to vyřešil a ona si už neměla na co stěžovat a neměla tudíž žádné střelivo, nebo co kdyby dokonce zjistil, že ona jenom nemyslela a je tedy fakt tak blbá, jak jí matka vždycky říkala..?

Dokazování poslušnosti

Jak to vidíme, už dávno mohl být ráj na Zemi, kdyby ženy neodmítaly snahy mužů o porozumění a nedržely je vpovzdálí a nedávaly jim vinu za svou porobu. Muži za jejich porobu nemohou, a v této společnosti trpí úplně stejně; jediný rozdíl je v tom, že většina mužů neví, že trpí, zatímco většina žen to ví.

Bohužel, většina žen neví, že trpí i muži, a co je nejhorší, většina mužů vůbec netuší, že trpí ženy. A dlužno podotknout, že to žádného muže nemůže ani napadnout, protože jsou to matky, kdo vychovává dcery směr putičky a syny směr burany, takže to normální – nebo spíš normálně-vychovaný muž bere jako že takhle přesně to ženy chtějí!

A jejich logické mysli nepůjde vysvětlit, že nechtějí, protože proč by to jinak jejich matka takhle přesně chtěla..? Souvisí to trochu s celkovým ženským přizpůsobením. Ženám je zapovídáno samostatné myšlení (ano, ještě i dnes), jejich mysli jsou úplně vymazány a přepsány podvrhem.

Žádná žena se v té mateřské směšici lží, a emocionálně zakódovaných nesmyslů nemá nejmenší šanci zorientovat.. ne sama. Ženy jsou proto odkázány na to, že přijde někdo, kdo jim bude ani ne rozumět, ale vyhovovat. Na toho se pak zafixují, protože samy se sebou nedokáží udělat vůbec nic.

Není divu, že vyžadují jistotu, a že se ve věcech vztahů všeobecně otvírají jen tomu, koho mohou nějak ovládat, k čemuž požadují sliby, a teď už spíš záruky. Ale i když už vám uvěří žena, stačí, aby před matkou jen prošla, ta pozná, co se stalo, a budete slibovat znova. A myslíte-li to s touto ženou vážně, budete se zaručovat tak dlouho, dokud matka nedostane zapláceno.. tím spíše, že při vydání dcery bývalo nutné dát novému majiteli nějaké odškodné, tzv. věno.

Zádrhel je v tom, že matka by musela být už mrtvá, aby tohle stačilo. Dokud matka žije, neustále požaduje od dcery důkazy trvající poslušnosti, a pořád v tomto duchu vymýšlí nějaké další testy. Řešením tohoto stavu je vlastně jen sehnat někoho, kdo jim (ženě a její matce) bude vyhovovat navěky. Jen tak je jejich vlastní matka nechá na pokoji.. no nenechá, ale ten vztah to nějak přežije.

A protože ženy od jistého věku neumí zpochybnit matku, opravdu touží po někom, kdo jim bude navěky vyhovovat, a vyžadují od partnera, aby v tomto duchu pravidelně pronášel nějaká slova. Tohle je strašná podpásovka, protože muži – zbavení pocitů – nemají šanci poznat, že vlastně dělají magii, ke všemu její magii, že sami sebe zaklínají k jejímu přání.

Nebo k jejímu. Bohužel, většinou už ani žena sama v tomto okamžiku neví, že to přání není a nikdy nebylo její, a že ji jeho splnění bude stát nadějí na lásku. Láska se nikdy nedostane do takto sešněrovaných vztahů, a to celé znamená, že žena nakonec zase dá za pravdu matce, protože vždyť ona to přece říkala..

Opět skoro žádné ženě nedojde, že jí to matka zaprvé přivodila, a zadruhé že matka navíc říkala úplně všechny možnosti, takže jí bude muset dát za pravdu, i když se stane cokoliv. A dát matce za pravdu, jak už víte, znamená se zaprodat.. se vším, co k vám patří.. a pohřbít sebe, svůj život, i celou rodinu.

Zrádné jistoty

Dnes už nevydrží přes 70% manželství, což je dáno čím dál výhodnějšími podmínkami pro rozvedené ženy (a jejich matky). To znamená, že doopravdy jdou ženy jen do vztahů, kde mají jistotu, že krachem získají!, ale, nehledě na zrůdnost toho podrazu, vždycky jistota je to, co vede k automatickému zabíjení lásky a ničící vztahy.

S každým krachem tedy žena „získá“, a i když mnohem víc ztratí, i když to co získá je prokleté, žena to tak nevnímá, protože maminka je spokojená, a co je nejhorší, o to víc pak věří matčinu vedení, protože matka ji přece před muži varovala. Žádnou ženu nenapadne, že by se matka mohla v něčem mýlit, když je vlastně všechno tak, jak matka

říkala.

Je to paradox, je to vražda vztahu, ale je to tak. Každý neúspěch ještě víc posílí patent ženy na lásku, a ženy tvrdnou a tvrdou až do stavu diamantů a diktují všem okolo, co mají a nemají dělat a jak, a vytváří tím tu poušť, jak jsme ji popsali, poušť pohyblivých mrtvol bez ducha a bez duše.

Většina žen to do nějaké míry cítí, naprostá většina je s tím zcela srozuměná, ty čestnější se s tím nějakými způsoby perou a hledají cestu.. bohužel, nejenže se skoro žádná žena nedokáže sama přeprogramovat, není snad na světě ani žena, které by mohl pomoci nějaký muž.

Ono, leckterá žena si pomoci nechá, kolikrát docela i ráda, ale pak se objeví její ženská autorita, jakákoliv, a všechno je zase v háji. Kdepak, dívky nejsou schopné podnikat nějaké samostatné kroky ohledně svého nitra.

Proto jsou – když chtějí nějakou změnu – odkázány na změny vnější, a co se týká splnění snů, jsou odkázány na to, že jejich vysněná realita, až se začne plnit, bude mít ten tvar, který si vypředstavovaly při matčiných vyprávěních, a který od matky dost často vyložené převzaly. Všem ostatnímu jsou.. uzavřené..

To znamená, že dceři se bude bezpečně líbit to, co se tenkrát líbilo její matce, proto si dívky nejčastěji vybírají nějakou verzi svého vlastního otce. A jelikož si většina dívek není svým jednáním příliš jistá, musí vás matce předvést, aby z její reakce poznala, jestli se jí líbíte nebo ne. Na druhou stranu, stačí se zalíbit matce, a se dcerou si můžete dělat, co chcete.. až po zaplacení, samozřejmě.

Ne bezpečně se dívkám a ženám ovšem líbí kdekdo a kdekdo, není třeba dělat, že jsou z Venuše a muži z Marsu a že ty rozdíly jsou nepřekonatelné. Nejsou, jde čistě jen o to, že jsou jako nepřekonatelné nastaveny z výchovy, především z té mateřské, a záleží na každém, jak se s tím popere a na momentálních okolnostech, kolik s tím bude mít práce.

V manželství je to například téměř ztracené, tam striktně platí matčin příklad a neviditelné vedení prostřednictvím spojení matka-dcera. Jinak mnoho dívek/žen se spouští na počkání či na potkání, s kýmkoliv je napadne (a hodně se spouští v cizině, kde si připadají z dosahu), a ve všech takových případech si dívka dává velký pozor, kdo ji s vámi vidí, kdo o tom ví a má připraveny výmluvy a argumenty, kdyby se něco prolásko..

Kdyby neměla výmluvy a argumenty, nešla by s vámi nikam. Z toho je zřejmé, že vůbec nejde o to se nespustit. Všechny dívky, bez jediné výjimky si jen vytváří bezpečný úkryt před vlastními matkami (a před jejich matkami).

A jelikož se nedokáže většina z nich obejít bez někoho, komu bude chodit blinkat své zážitky, aby nemusela řešit, co s nimi a aby z nich náhodou ještě nezískala něco vlastního, mívá každá dívka ještě matku náhradní, takovou, které ty-jisté-věci bude moct říct. Přítelkyni prostě..

Potřeba probuzení

Striktní dodržování příkladu matky v partnerství, rodičovství a ve všech závažnějších situacích znamená nulovou vývojovou schopnost lidstva. Celé generace našich předků byly zvyklé(!) narodit se, vyrůst, celý život pracovat, prožít jakési to stáří a umřít, to vše v jedné době. Když se doba měnila, zřídka kdy stačil lidský život na její zaznamenání. Dnes se „doba“ mění přibližně čtyřikrát do roka, a jednou za tři čtyři jary se uděje něco většího.

Potíž je v tom, že se už po tisíciletí nemění výchova mateřská, která má na lidi suverénně největší vliv, a po staletí zůstala nezměněna i výchova společenská, která by měla reagovat na vývoj lidského myšlení, např. abychom v etickém vývoji drželi krok s pokrokem technickým, aby nedocházelo k tomu zneužívání veškerých vynálezů, ke kterému již stovky let dochází.

Už jsem to někde psal: pokud se mezi lidmi najde někdo, kdo zahodí skleněnou láhev, nepatří lidstvu sklo do rukou, protože na to není zatím zralé, není prostě duševně způsobilé s ním zacházet. Taková jsou etická kritéria technického pokroku v celém Stvoření.

Naše Mateřská inteligence (čímž myslím Zemi) samozřejmě chápe, že se lidstvo musí s veškerými vynálezy naučit zacházet, takže je nutné udělat i ty nejbolestivější zkušenosti, ovšem nepoučitelné druhy jsou vyhlazovány, nebo ponechány, aby se vyhladily samy.

Z určitých důvodů patříme k těm druhým i přes to, že jsme už velmi daleko za hranicí, kdy bývá civilizace svými tvůrci uznána za nezpůsobilou a vymazána. My jsme však druhou, třetí a další šance vůbec nevzali jako výzvu k nápravě. Zdá se, že jako lidstvo prostě zkoušíme, co všechno nám projde. Jako by nikomu nedocházelo, kdo na to doplatí..

Není tu žádná pokora, žádná úcta k životu, žádná váženost myšlenek, činů a životů druhých lidí, nic. Žádná lidská hodnota nám nezůstala.

Podívejme se na důsledky. Někteří lidé, vykojení válkou, žijí dodnes v první republice, popř. v mnichovské zradě. Úspěšně přehlédli komunismus, ignorují EU, a dokud mají noviny, které jim řeknou, na co v hospodě nadávat, necítí potřebu se probudit.

A to by ještě nebylo to nejhorší. Máme tu lidi, kteří by si vůbec nevšimli, kdyby se ocitli uprostřed třicetileté války.

Možná by se podivili, že je kolem nich najednou o tolik více lidí, se kterými si tak skvěle rozumí, jelikož jsou to stejně vymatlaní hulváci jako oni.

Kromě toho jsou tu lidé, kteří vyloženě žijí ve druhé světové válce, mají doma sbírku zbraní, šatník plný uniforem a jejich hlavním trápením je otázka, jestli by bylo moc blbé bydlet v tanku. Přál bych vám vidět jejich myšlení, myšlení hledající nepřítele, na kterého by bylo možno legálně vytáhnout nějakou tu zbraň a dopřát si její použití.

Někteří hodně zoufalí vstoupí do armády, ti nejzoufalejší jdou rovnou na nějakou frontu, je-li jaká, a všichni se zařadí do společnosti, která je stejně založena na násilí, a podílejí se na udržování násilí v oběhu. Jejich myšlení je asi takové: musím mít zbraň, abych byl připravený, kdyby něco => mám zbraň, chtěl bych ji vyzkoušet, jestli bude fungovat => musím najít nějakého nepřítele... a dostanou se ke zjištění: zabít je tak snadné.

Jediný rozdíl mezi dnešními a středověkými ozbrojenci je ten, že dnes je větší procento těch, kdo svou touhu použít zbraň dokáží potlačit. Potlačit...?! Ano. Potlačit! Společnost je plná potlačeného násilí.

Intelligence zbraní

A změnit...? Když za posledních tisíc let se lidské myšlení nepohnulo ani o píd', jak by to měl asi zvládnout militarista, jehož jedinou inteligenci představuje zbraň?

Ženy, to je něco jiného. Ženy velmi dobře ví, jak takovéto mozky řídit, aby z toho měly co největší užitek. Jejich inteligenci řídí zase jiné zbraně, ty matriarchální. Co mají muži se ženami společné, naše emoční a mentální inteligence, celé naše vzdělání je získat zbraně, a pak poslouchat, co mi ty zbraně radí.

Aby ženské zbraně fungovaly, musí matky své syny naučit na ně správně reagovat, a právě tak matky musí také vyzbrojit své dcery, pokud možno je vyzbrojit lépe než ostatní matky dcery své.

Proto ženy vytváří zdání, že mají patent na to, jak vychovávat děti, proto se navzájem všechny podporují v podobě mateřské ligy, protože právě prostřednictvím této ligy kontrolují, jestli ostatní matky nechystají náhodou nějakou levou, zatímco samy chystají co nejnenápadněji tu svou dceru na zteče.

Každá dívka musí používat určité, přesně odměřené zbraně, resp. musí přesně reagovat na vnější podněty. Tím bude nutně opakovat matčiny chyby, a matka neustále bude vědět, jak na ni, protože sama těmi chybami prošla, a tím pádem vždycky bude umět dceři „dobře“ poradit, aby nad ní tu kontrolu neztratila.

Z dcery je tím pádem automat, stroj, se kterým se nikdo nedomluví, pokud taková domluva nebude součástí matčina příkladu, a i kdyby se domluva nakrásně povedla, zůstane v stejné jen v rozsahu matčina modelu. Dcery se tím pádem nikdy nevyvinou dál než jejich matky, a od toho se odvíjí jejich postavení v patriarchátu – tupý prostředek výroby dalších otroků.

Vztah s takovou ženou s vývojem také nebude mít nic společného, i kdyby si dokázala vybrat muže, který není úplným dobyt看. Takový výběr není v souladu s příkladem matky, takže ho dokáže udělat tak jedna z miliónek, a protože příklad matky výběrem partnera nekončí, většina z nich svým přístupem udělá dobytek i z uznaného muže.

Abych vysvětlil, proč za těchto okolností mluvím o mužích jako o dobyt看, musím říct, že muži nikdy nedostali příležitost se jakkoliv vyvinout. Napřed byli pod vládou matek, teď jsou pod vlivem jistých homosexuálů, kteří jediní dokázali obejít ženské móresy a nějaký vývoj podstoupit. A uspěli.

Muži povětšinou nejsou lidmi, sledují dodanou logiku, zavrhnou emoce a tím úplně mizí život jako takový. Proto se také nechali propůjčit k vytváření patriarchátu. A za celou dobu patriarchátu se nenašla žena, která by měla se svým mužem tolik soucitu, aby mu řekla, co ví.

Ženy své vědění používají jenom k ponížení mužů a patriarchálního systému, a i když v mnohém mají pravdu, ještě i k jejímu sdělení používají způsoby, které pro muže nejsou přijatelné, popravdě nejsou přijatelné ani pro zvířata zotročená, tzv. domácí. Slovy dobytek. To je přístup, který dobytek udělá i z nejzralejšího muže.

Mužský dobytek

Uznalí a citliví muži jinak na planetě jsou, ne že nejsou, a většina z nich se snaží budovat vztah. Nejvíce tomu budování překáží ženy – ještě ani dnes nejsou ochotné dělit se o svá tajemství, ačkoliv jinak by ženy velmi rády do společnosti.. ale opět jen tak, aby opět nemusely nic dát, o nic se podělit, jen všechno ovládnout a zneužít, jak tomu bylo v matriarchátu. Ženy by to chtěly prostě řídit, a neustále se o to snaží.. protože „maminka“..

A muži je řídit buď nechají, budou však žít čistě jen diktát tchyně maskovaný patentem na lásku jejich žen, čímž se nikam nevyvinou, nebo budou žít své, to jest patriarchální, a to bude okleštěno o všechno ženské, protože všechno ženské jim manželky a tchyně okamžitě otráví, aby měly navrch a mohly to řídit.. a totéž se děje s dětmi.

A protože všechny muže jejich „matky“ a posléze „partnerky“ ovládají přísliby klína, řídí to i tak, zákeřnými praktikami stejně.. veškeré stížnosti žen na patriarchální nadvládu jsou tím pádem o tom, že fakticky ženy sice vládnou, ale není to vidět, a to co ženy chtějí je, aby to vidět bylo. Ženy chtějí oficializovat svou vládu, a svou nadřazenost.

Proto muži nemohou dělat magii, dokud jsou v nějakém sexuálním vztahu s téměř jakoukoliv ženou, a proto ženská magie ženám funguje, protože k ní neustále získávají sílu prostřednictvím příslibů klína a celé té sexuální magie vašich souloží a mazlení a hrátek a celé výchovy muže a dětí.

Jejich sliz a jed z vás vytahují sílu a tu ženy používají k vašemu ovládnutí, to jest, ženy řídí vaše životy a drží vás ve vývojové úrovni, které dosáhly před nástupem patriarchátu, v krvavých orgiích rozřezávaných mužů a dětí, v krmení „bohyně“ masem a krví těchto obětí. Patriarchát znamená jen to, že se tyto věci nedějí v rovině fyzické, ale v neviditelných světech jsou vaše praktiky stejné jako v matriarchátu.

Absurdní praktiky žen zpitých vlastní mocí znamenají rozvinuté a strašlivě zneužitě ženství, přičemž zneužívání se zakládalo na vyvýšenosti mateřství a ovládnutí plodů. Jako by strom chtěl diktovat ovoci, že se od něj nesmí vzdálit a zajišťoval si to tím, že své ovoce vysaje zpátky do sebe. To jsou vaše matky, to je váš matriarchát.

Když se muži, kteří v tomto prostředí opravdu neměli nejmenší naději objevit mužství a vnést jej na planetu, vzbouřili a zakládali patriarchát, nutně museli vycházet z tohoto života jako správného. To znamená, že jejich pojetí lidství odpovídalo matriarchálnímu pojetí vlastnění a vysávání potomků.

Pokud tedy chtěli skoncovat s matriarchátem, chtěli to proto, že se na nich ženy dopouštěly nepředstavitelných ukrutností, jenomže jak to mohlo dopadnout, když jedině, co poznali, bylo násilí a zvělost? Mimochodem, co od vás znají vaše děti? Dochází vám, že se od dob patriarchálního převratu váš vývoj nikam nepohnul? A dochází vám, proč?

Budeme předpokládat, že ano, že vám to dochází, protože je čas se seznámit s nejstrašnějším důsledkem vašeho patriarchálního převratu. Patriarchát založený na rozvinutém ženství a zakrnělém, zcela opomíjeném mužství nutně znamená, že to, co jmenujete lidmi, jsou ve skutečnosti jen dva druhy žen, jedny v mužských, druhé v ženských tělech, oba druhy jsou polovičaté, zoufalé, a posedlé touhou ovládat „své“ děti. Hle, pozemský matriarchát..

Myšlenka otcovství

V matriarchátu si ženy osobovaly právo vědět, právo rozhodovat, osobovaly si moudrost a všechny druhy síly, mentální, emoční i fyzickou. Na základě těchto osobností si vyhrazovaly právo řídit a ovládat veškerý život na určitém, co největším území, právo odpírat jakékoliv možnosti a schopnosti komukoliv, kdo se jim znelíbil, včetně práva vyloučit nepohodlné jedince z rodu. Váš pojem osobnosti je tím pádem ego, založené na potlačení ostatních.

To vše se týkalo pouze žen, protože muži nebyli bráni vůbec v potaz, nebyli bráni jako svébytné, svéprávné bytosti. Mužům ženy nemusely nic z toho upírat, protože je vůbec nevzaly do „společnosti“. Účast ve společnosti je to, co bylo a dodnes je upřeno mužům, teď už ze dvou stran, ze strany žen, a ze strany homosexuálních vládů lidstva.

Homosexuální uctívání mužského boha byli k ovládnutí lidstva vybráni, a to čistě proto, že žádná žena nedokáže ovládnout gaye. Homosexuálové jsou proto jedinými muži na planetě, kteří dokázali rozvinout výchovou vnucené ženství do podoby matky rodu v mužském těle. Jen a pouze takoví lidé mohli prohlédnout mateřská ovládací dramata a použít je na matky rodů. A ty jim nemohly odolat, protože nelze odolat hře, kterou hrajete sami.

Stejně způsoby, jakými matky blokují vývoj svým dětem a mužům používají mužští homosexuálové na celé lidstvo, a váš vývoj je tím pádem blokován ze dvou stran. To má na obyvatelstvo paralyzující účinky, jejichž výsledky vidíte všude kolem sebe, na vás, na přírodu, na celé planetě.

Všechno nepohodlné jste ze Země odstranili, vyvraždili jste celé živočišné i rostlinné druhy, zbytky jste zavřeli do zoologických zahrad a přírodních rezervací, ale to je jen pro-forma, protože se snažíte otrávit celé životní prostředí, hlavně abyste je neměli ve vašem světě.

S lidmi děláte totéž, likvidujete nejen všechny nepohodlné jedince, ale vyhladili jste i celé národy, a protože vám to nestačí a ani otrava životního prostředí nepokračuje očekávaným tempem, sterilizujete lidstvo umělou stravou na všech hlavních úrovních vašeho života, mentálně, emočně i fyzicky.

To je docela dost důkazů pro naše tvrzení přežívajícího matriarchátu v podání dvou druhů žen coby nevědomého dobytka a dvou druhů matek jako dvou homosexuálních vlád lidstva. A stalo se to tak, že se při zakládání patriarchátu mužští homosexuálové podělili s matkami rodů o jejich praktiky při ovládnutí lidí, jen k tomu nepoužili ženy, ale muže.

Mužští homosexuálové vzali ženám fyzickou sílu a mentální schopnosti, to vše přiosobnili mužům za účelem ovládnutí žen. To ovládnutí znamenalo, že se proti praxi uctívání mateřství postaví myšlenka uctívání nadřazeného otcovství, a ta myšlenka se prosadí pomocí fyzické síly. To by nebylo možné, kdyby si mužští homosexuálové nepřivlastnili mateřské ovládací know-how, a to si nechali pro sebe a své potomky. Vládou vám dodnes.

A nejhorší důsledek rozdělení původního ženství je vaše sexování.. je jen ženské, a odpovídá rozdělení původního ženství na dvě žalostné polovičatosti – muži se ženami mohou sexovat jen lesbicky nebo znásilněním. Lesbický sex preferují ženy a muž musí vytušit, co žena chce, aby žena mohla jeho investovanou energii použít k jeho spoutání, znásilnění preferují muži, protože se uspokojí, aniž by tuto černou magii na ně mohla žena použít.

Tím se muži se ženami perou ve válce pohlaví, a právě tím muži pod vlivem mužských homosexuálů vyškrtli ze Země ženství, aniž by kdy vůbec mohli potkat mužství jako takové, tedy jako polovinu lidství. Pod stejným vlivem řídí

společnost a s dispozicemi, které mají – lze se divit, že je sexualita na indexu? A nemyslíme jen tu ženskou, myslíme i mužskou. Viagra, zvětšovatka.. a vyjádření jedince nikde. Ale o čem že sexualita je?

Vliv „bohů“

Sexualita je životní síla, je to to jediné, co vám při jistých degeneračních zásazích muselo být ponecháno, abyste byli vůbec schopni reprodukce. A to ještě jen proto, že se ovládající bytosti snažily z vaší sexuality něco získat, něco pro sebe, asi jako se neplodná žena snaží domáknout tajemství plodnosti.

Ovšem, sexualita je božský dar, vede ven z ovládnutí, vede k pravdě, a proto vám byla zprotivena. A vy jste na to skočili, a ženy především. Rozpory mezi pohlavími přitom nejsou vaše, a nikdy nebyly.. dokud jste je za své nevzali. Ale vy jste na to skočili.. Nutno říct pravdu! Vložili se mi do toho s nevídanou vehemencí Plejád'ané, takže přímý přenos:

V různých zdrojích najdete různé zmínky o tom, že „andělé“ sestupovali ve svých oblacích na zem a souložili s lidskými dcerami. To je doslovné, a tak se to přesně dělo. Co jsou „oblaka“, to asi víte, že se v mnoha případech nejednalo o anděle by vám už mohlo být také jasné. Synové nebyli pro bohy ničím zajímavým, čímž vaše populace utržila první smrtelnou ránu.

Různí „bohové“ si podle libosti brali a zahazovali lidské dcery, a sexualita má na vaší planetě tu moc, že umožňuje sdílet sebe ve formě esence. Sexualita má podobné možnosti i jinde, samozřejmě, jenomže všude mají civilizace vyřešené zabezpečení vůči vetřelcům, což na Zemi nikdy nebylo, s výjimkou současné karantény. A ta karanténa ani není dána vámi, ale zákony tohoto vesmíru..

Esenci mužů je sperma, esenci ženy je menstruační krev. Staré národy na Zemi z těchto dvou ingrediencí míchaly koktejl zvaný nektar, nápoj bohů. Pročpak? Menstruační krev není jen esencí ženy, obsahuje něco, co dokáže stvořit nový život.. v koprodukcí s mužským semenem. A možná i bez něj..? To byla tehdy otázka..

Nejedná se sice o život jako takový, nicméně, je to způsob, jak člověk může pokračovat v životě na této planetě, což znamená, že v určitém momentě vstupuje do hry energie Bohyně, neodvolatelně, a poskytuje dar života plodu způsobem, který je v celém vesmíru dost jedinečný.

V menstruační krvi je zabudováno něco, co Bohyni upoutá a ten život vytvoří, doslova vzato vyprovokuje. Tajemství obnovy života je většinou bytostí tohoto vesmíru v podstatě neznámé, což vám lidem, kteří jste posedlí jeho objevením, by mělo leccos vysvětlovat. Odkud se tato posedlost asi tak vzala, co?

Lidské ženy to tajemství mají zabudováno v krvi, již tvoří jejich tělo. Proto lidské ženy zajímají půlku celého vesmíru. Naprostá většina žen o tom celém neví vůbec nic, neví, proč jsou loveny a znásilňovány (incubus?). Muži také leccos nesou, ale vzhledem k tomu, co již bylo popsáno, nezajímá to nikoho. A bohužel ani pozemské ženy, které se tím vesmírným zájmem cítí být něčím mnohem víc..

..opak je pravdou. Pozemské ženy jsou pro většinu civilizací pokusnými králiky. Poměřeno zákonem karmy k takovému zacházení dá žena souhlas, když opovrhne „svým“ mužem neboli když si neváží toho, co má. A takových je u vás většina.. jen si vzpomeňte, co se u vás říká o možnostech uspokojit ženu..?!

Dlužno dodat, že právě na základě kořistných mimozemských kontaktů ženy usoudily, že jsou něco více než muži, a to jednak proto, že ženy byly navštěvovány často, a druhak proto, že pokud nějaká mimozemšťanka chtěla pozemského muže, vzala si ho s sebou, pryč z vlivu matky, proto muži, kteří by za něco stáli na planetě nezbyli, zato ženy..

Zahrada vesmíru

..je tomu již mnoho tisíc let, ale vaše ženy neustále čekají na nějakého „prince“, který si je odvede do svého paláce se spoustou krásně zařízených pokojů, s neviditelným služebnictvem a nezbytnou třináctou komnatou, kde je laboratorní odpad – kosti a orgány jejich předchůdkyň. A to ani zdaleka není všechno..

Ve skutečnosti bohové naučili lidi krást mláďata jiným savcům. To bohové naučili člověka na jejich maso a také na mléko, které pro sežraná mláďata setrvačně produkují zmatené žlázy zubožených matek. Bohové to udělali proto, že – na rozdíl od nás – věděli, že pak bude karmicky dáno, že ženy-matky totéž dopustí s jejich dětmi. Nebudou totiž moci jinak.. po jistých genetických zásazích.. budou proti tomu bezbranné.

Genetické zásahy byly dělány proto, že původní Člověk byl stvořen jako správce Zahrady Země, Živoucí knihovny tohoto vesmíru. Byl nadán schopností porozumět všemu, co se v této Zahradě vyskytovalo, a na Zemi se vyskytovalo všechno, co v tomto vesmíru existuje, ve vyváženém společenství. Pozemská Příroda byla mistrovským dílem mnoha a mnoha civilizací.

Původní člověk měl také roli průvodce. Kdokoliv z vesmíru chtěl nějaké informace, mohl přiletět na zemi, vybrat si člověka, který jeho zájmu svým magnetismem odpovídal, a tu informaci od něj získat. Člověk je tím pádem kartotéčním lístkem, průvodcem a prostředníkem pro čerpání informací z Knih Země.

Způsob získání je založen na sexuálním vyjádření, které má ovšem mnohonásobně širší možnosti, než vám říkali. Už jsme řekli, že lidská sexualita umožňuje sdílet sebe, libovolný kousek sebe nebo i celou bytost ve formě esence, a že Člověk má dar porozumět veškerým formám, které se na Zemi vyskytují. A lidské tělo je dokonale vybaveno pro komunikaci (tedy předávání nabytých informací) s jakoukoliv bytostí tohoto vesmíru, včetně samotného Stvořitele.

To, čemu říkáte živočišné a rostlinné druhy, jsou ve skutečnosti zástupci vesmírných rodů, nebo, chcete-li, civilizací, které věnovaly svůj tvar, vědomí i genetický potenciál k vytvoření Živoucí knihovny, Zahrady Země. Některé z těch civilizací jsou vývojově na podobné úrovni s vámi, některé jsou vyvinuté natolik, že se obejdou bez fyzických těl a dokonce i bez tvarů. Se všemi je v lidském těle možné dokonale komunikovat.

A protože jsme ve vesmíru svobodné volby, mnoho z těch civilizací se svobodně rozhodlo pro Strach, zvůli a násilí, pro války a ničení a hromadění pokladů, souhrnně pro ovládání ostatních na základě moci. A vzhledem k tomu, že vaše Země je jeden z největších pokladů tohoto vesmíru, vedly se o ni – a tím i o vás – dlouhé a těžké boje, a do nějaké míry se vedou dodnes.

Ve vašich historických eposech o těch válkách máte mnoho dokladů, a ve své nynější realitě můžete vidět, kdo „vyhrál“.. kdo vás ovládl. Podívejte se na symboly, které používají vaši mocní. Mnoho těch symbolů je si nějakým způsobem podobných, a když se podíváte na lidi, kteří je používají, můžete odhalit i to, že mají podobné praktiky.

Tvůrci a Stvoření

Komunikace s jakoukoliv bytostí je dána vaší původní multidimenzionalitou, schopností vědomě existovat, tedy žít, poznávat a tvořit ve více rovinách existence. Když se zorientujete v jiných dimenzích, jakože v dírosloví i jinde k tomu máte již dávno vše potřebné, budete schopni i vysledovat vesmírné vlastníky jednotlivých značek, a to by vám mohlo pomoci s rozhodováním, kam se při ohlášeném rozřazování lidstva dát.

Ještě k té multidimenzionalitě. Plejád'ané praví, že lidské bytosti souběžně existují ve více dimenzích (existenčních rovinách), přičemž jedno „já“ v dimenzi vyšší může fungovat jako několik „já“ v dimenzi nižší. Vzato z našeho pohledu, naše multidimenzionální já ve vyšších dimenzích jsou společná vždy pro několik lidí.

O těch máme na té nejnižší úrovni tendenci říkat, že jsou jako druhé poloviny nás samých, na vyšší úrovni spojení přátelé a lidé duchovně spříznění atd. atd., až na úrovni nejvyšší je to veškeré Stvoření v jednom Stvořiteli, který za tohle všechno může. Prostě taková pyramida.

Musím podotknout, že mi to vcelku dává smysl, a jak jsem se s ideou multidimenzionality trochu sžil, setkávám lidi a vidím, že dohromady na celé planetě je všehovšudy jen nějakých sedm – deset lidí, každý z nich ve stamilionech exemplářů. Deset.. nebo dobře, řekněme dvanáct pralidů v šesti miliardách různě zkombinovaných samostatných kopií vytváří skutečný mikrokosmos, protože v každém okamžiku se na Zemi odehraje absolutně vše, co se mezi těmi dvanácti pralidmi odehrát může.

A nejen na Zemi, ale Země jako Živoucí knihovna celého vesmíru to samozřejmě zrcadlí. To by mohlo být ono „stvoření k obrazu Božímu“, kdy Bůh neustále prožívá všechno, čím je. To je dohromady Stvořitel, a i s tím je možné v lidském těle komunikovat.

Takže, lidé jsou obrazem svého Stvořitele, který tvoří prostřednictvím jím stvořených bytostí, těch, kterým ten dar tvořit realitu dal, resp. s nimiž se o tento dar podělil, ve smyslu že ho s nimi sdílí. Kromě tvůrců je tu nekonečné množství bytostí netvůřících, naprogramovaných, což je sice pro Stvořitele zrcadlo, ale to zrcadlo neodráží Stvořitelovo Tvoření.

Proto Stvořitel tvoří krom tohoto základního zrcadla i Tvůrce, kteří jeho Tvoření odrážejí. V různých vesmírech je to různé, ve vesmíru založeném na svobodné volbě mají Tvůrci svobodu volby vytvořit cokoliv, akcí, která v tom vesmíru vyvolá reakci. Vesmír odpovídá na jednotlivá volání a přetváří podle nich sám sebe.

Vesmír je ženská podstata Stvoření, skrze kterou je možné tvořit. Je to Bohyně, je trojjediná, a její tři podoby jsou Panna, Matka a Smrt. S každým tvůrčím počinem projde energie Bohyně těmito třemi stavy. Je to Bohyně, kdo umožňuje hru Stvoření. Podle povahy toho kterého tvoření je Bohyně buď ctěna, nebo zneužívána. A jak je to u vás?

Vždyť i vy jste tvůrci, i vy podle nějakých idejí tvoříte své světy a žijete v nich a sbíráte zkušenosti, které vám to přináší. Využíváte svých možností a žijete to nejkrásnější, co znáte? Přináší vám vaše zkušenosti lásku a radost? Cítíte za ty zkušenosti úctu a vděčnost Bohyni? Nejlépe se to pozná na stavu vaší planety.

Ženy se planety ujaly jakožto důkazu Mateřské inteligence, kterou co možná zastínily svým mateřstvím, čímž ovlivnily muže, kteří, nemajíc jak zjistit, že se jedná o podraz, ubili planetu až do zemdlení. Všechny ženy na tom nejen spolupracovaly, dalo by se říct, že muži ženám splnili sen matriarchátu, zastít lidským mateřstvím Bohyni.

Smrt Země se čeká každým okamžikem, a pak, konečně budou ženy těmi nejdůležitějšími.. asi tak několik vteřin.

Návrat Bohyně

Současný patriarchát je z větší části dán popsáním vlivem žen. Nemá však absolutně smysl ženy jakkoliv osočovat,

protože bez těchto a dalších podobných materiálů byste na pravdu nepřišli, ženy ani muži, a žili byste jako zvířata až do konce (a to jako zvířata umělá, protože zvířata normální cítí Zemi a umí se podle toho zařídit. Kéž byste to zvládli také).

(Na pravdu přišli Semité, ve vašem dnešním podání židé, a ani ti na to nepřišli náhodou. Byl v tom záměr.. a ten záměr nevyšel. Židé si popletli pojmy s dojmy.. ale ne ti obyčejní. To snad vidíte. Lekce zneužívání se týká jejich představitelů, z nichž nikoho neznáte, ani jeden. I ti konspiračně proslavení bankéři jsou jen loutky, a hádejte cí. Můžete hádat stokrát, a nezjistíte nic.. žádný z vás.)

Ženská povýšenost bohužel znamená, že lidstvo se nebude moct vyvíjet jako druh, pokud se nestane zázrak uvědomění a ženy nenapraví, co samy původně nezpůsobily. Je jasné, že v tom budou potřebovat pomoc, proto vyzýváme všechny muže i ženy, aby nechali řevnivost a války pohlaví a začali s nápravou, a to u svých dětí, které vás z toho pak vyvedou.

Všechno ostatní, co znáte, vede v tuto chvíli do záhuby.. do vaší, ničím nezasloužené, ničím nevyprovokované záhuby. To proto andělé, ve smyslu Pravá Ruka Boží prosí neustále Pána, aby vás ušetřil hrozného dopadu karmy, na které nemáte žádný skutečný podíl..

(to byla má otázka ohledně tzv. andělů, bez kontroly vyslaná z podvědomí, a donutila mě jako odpověď vyhledat následující text:

Země se znovu zařadí do společenství Bratrstva universální lásky a znovu se stane, tak, jak jsme vám to již vysvětlovali, zahradou Eden. Už vám nebudeme muset bránit v přístupu do dalších částí této zahrady, k onomu nepotřísňnému prostoru, který obývají bytosti, které zůstaly věrné Otcí a jeho zákonům. My, Cherubíni s tasenými plamennými meči, budeme mezi vámi a vy budete s námi.

Giorgio Dibitonto, Andělé v hvězdných lodích

..proste s nimi, jestli si můžeme dovolit vám něco doporučit. Máte to zapotřebí.. velmi, velice. A ještě více pro to můžete udělat, mnohem více. Můžete to změnit. Najít své bohy ve svých myslích a buňkách a dát jim vědět, že hra skončila. Je nutné, abyste to nedělali s nepřátelstvím, protože byste posílili jejich mocenskou hru. Musíte jinak.

Musíte použít soucit, a to největší pochopení, jakého jste schopni. Vše, na co přijdete, musíte naplnit soucitem, protože pak nad vámi bohové ztratí moc, stejně jako rodiče nemají moc nad dětmi, které je chápou a soucítí s nimi.. naopak, je to pro rodiče šance se osvobodit, a tutéž šanci vy můžete dát bohům, svým hvězdným rodičům.

Otevřete se svým dětem, dejte jim možnost vás pochopit, protože tutéž možnost dostanete vy, a vašim prostřednictvím bohové. Je potřeba dát hvězdným rodičům příklad, jak uspokojivé je žít v lásce a harmonii, jak se zapojit do Stvoření soucitem, a jak s tímtež soucitem odstranit všechno, co vám v láskyplném životě překáží.

Ve spisech Neviditelného světa je již mnoho materiálů, které mají za úkol zbourat v člověku ty nejhorší iluze, lži a hradby, kterými se lidé oddělují od Života a jeho projevů, vaše lži jsou strašné a leccos budete pravděpodobně chtít, abyste se nikdy nedozvěděli. A co se týká lidí vesmírných, věci jsou ještě mnohem temnější..

..a to jediné, co vás z toho může dostat, je pravda, a té je nutné se otevřít, a to právě se soucitem a láskou, protože jinak ji nemůžete unést. Musíte proto pozvat do hry Bohyni, pozvat ji zpět, musíte si nárokovat svou duši, otevřít jí svá srdce a dát jí slovo nad vašimi životy.. dát Slovo Bohyni a nechat se jí vyvést z těchto nestvůrných končin šílenství.

„Mám záměr odevzdat se zcela Bohyni a nechat ji najít pro mě a moje problémy Božská řešení!“

BRATR SLUNCE

Nejen matka Země, i otec Slunce se cítí nemilován a zneuctěn. A není to jen v tom, že jsme tyto dvě entity prohlásili za mrtvé kusy hmoty, že o nich takto smýšlíme a že se k nim v tomto duchu i chováme, ačkoliv nám zjevně dávají život.

My jsme Zemi a Slunci doslova vyhlásili válku. Říkáme, že jsou špatní, klademe jim za vinu problémy, které jsme si způsobili sami. To jsou ovšem křivdy. Tedy, ne že bychom mohli Slunci či Zemi ukřivdit. Ale jsme to my, kdo tyto křivdy vytváří, a budeme to tedy my, kdo je prožije.

Už dávno, velmi dávno jsme obvinili Zemi, že nám dala nedokonalá těla, která se proto neobejdou bez patřičně zaplacené lékařské péče. Za to jsme se Zemi patřičně pomstili, a ona teď umírá. Nám nenapravitelným byznysmenům to ovšem nestačilo, a obvinili jsme také Slunce, že nám ta těla, od Přírody nedokonalá, ještě zhoršuje, a to rakovinou kůže. Slunce však neumíme zabít, a tak mu „jen“ máme za zlé, že jsme nuceni pořizovat si kvůli jeho zhoubnému svítění nové, lepší a dražší ochranné prostředky.

Je to trochu jako by se zbláznila třeba rajčata: tři rostliny by se spikly, nalhaly ostatním, že jim škodí naše zalévání a prodávaly by jim nějaké voduodpuzející svinstvo. A až se ukáže, že jim po tom svinstvu odumírá slupka, řeknou: „Vidíte, to je právě z toho zalévání. Tadyhle bratr Rajče výzkumník (vašimi penězi zaplacený, nebo spíš podplacený) to dokázal. Potřebujete novou a účinnější (a dražší) ochrannou vrstvu.“

No, vy víte, že ta rajčata bez pomoci uschnou, protože je dostane jejich vlastní křivda. Vy víte, že jim můžete pomoci – strhat svinstvo a pořádně je zalít. Některé sice umřou strachy – to tím naočkovaným strachem z vody, ale většinu zachráníte. Takže vás nakonec jen zamrzí jejich nedůvěra vůči vám, to jak se rychle nechali zaslepit.. a asi vás zabolí způsobená křivda..

S námi a Sluncem je to ještě mnohem horší. Slunce nemá jak vyrvat z naší kůže ty ochranné rakovinotvorné faktory a vnutit nám život. Bude se proto přistupovat k jiným, neméně účinným prostředkům, jako je karmický dopad, výzva k nápravě křivdy, nebo obojí.

Slunce je, stejně jako Země, vyjádření života. Jsou to kolektivy bytostí, včetně nás.

Vezměte si globální vědomí celé naší sluneční soustavy; tak Slunce je ten iniciátor, který ozařuje – oživuje jednotlivé planety, a v průniku působení jeho a planet dává vzniknout tak neuvěřitelným zázrakům, jako byla třeba naše Země, než jsme ji zničili. Působí skrz planety, a působí i přímo, oživuje planety i to co je na nich. Třeba nás.

Chápejte. Slunce je nejvyšší inteligence, která je v naší sluneční soustavě dostupná, je to jádro tohoto přerostlého atomu, a je to pro celý ten atom zdroj života (tedy opravdu ne mrtvá hmota).

A teď, proč by se nám tento zdroj života snažil vytvářet rakovinu kůže? Máte snad dojem, že od nás lidi chytíl závist, nenávisť a zlolajnost? Že je stejně odporný jako my?

Zdroj života

Nás totiž asi mate vyjádření, že jsme páni tvorstva, a pak také bezcitná, pekelná věda, která je na této lži založená. Vyrostli jsme v tom, jsme v tom vychovávaní a vyučování, a neumíme si dost dobře představit, že je tu mnohem větší inteligence, než my kdy vůbec zahlédneme.

A když už si něco takového připustíme, přidáváme té inteligenci naše vlastní rysy, a to ty nejhorší. Proto nebyl žádný problém lidstvu nakecat, že Slunce je proti nám.

Vezmu si na pomoc vyjádření Plejád'anů:

Slunce je pánem vašeho slunečního systému a je sídlem inteligence vládoucí zvláštnímu místu, které zaujímáte. Slunce dosahuje do vaší domény a čte vibrace, když se dotýká vaší kůže. Je intimně spojeno s každým aspektem života, jak jej znáte. Je to síla inteligence, která podporuje vaši existenci a vytváří prostředí, v němž se můžete vyvíjet. Slunce se velmi zajímá o váš vývoj, protože když se vás dotýká, vrátíte mu všechno zpět.

...Není to, jak vaši vědci říkají, jen koule hořících plynů...

Dnes však probíhá kampaň strachu a negativního vztahu ke Slunci. Lidé již nepocítují spojení s přírodou, protože věda řekla, že příroda není bezpečná. Podezření na Slunce, přírodu a Zemi přispělo k vaší současné krizi: k nedostatku úcty a lásky k domovu...

...(vaše autority) vytvářejí představu, kvůli které se Slunce začínáte bát. Masy lidí pak poslušně dodržují doporučení autorit. Některé lidé jsou ochotni přijmout představu, která je jim vnucována. Věří, že k onemocnění rakovinou kůže stačí, když na ně budou působit sluneční paprsky cestou z garáže k autu.

Jestliže jsou rostliny dost chytré na to, aby pracovaly se Sluncem a poskytovaly klenbu energie, pránu a kyslík, který vás udržuje při životě, nemyslíte si, že je Slunce dobré i pro vás lidi? Nebo máte za to, že je vhodné jen pro rostliny a lidem škodí?

My tvrdíme, že Slunce je velkolepé. Studie ukázaly, že když byly zavedeny opalovací krémy, zvýšil se počet případů rakoviny kůže. To nemá nic společného se Sluncem. ...

...Věřte, že nikdo neudělal chybu, když umístil Slunce na oblohu.

Barbara Marciniak, Země

Pravidla výzkumu

Věřili byste, že naši vědci prohlásili celý vesmír za pouhou hromadu mrtvých kamenů? Ten vesmír, který je tak plný slunečních soustav, jako je lidské tělo plné atomů, tak plný galaxií, jako lidské tělo molekul, tak plný supergalaxií jako lidské tělo buněk či orgánů.

Jakákoliv sluneční soustava vykazuje principiálně stejný život jako kterýkoliv atom. Naši dávní předkové toto intuitivně vycítili, stejně jako všichni mystici. Mystici mluví o člověku jako o mikrokosmu v makrokosmu, a dávní předci pevně věří, že to čemu my říkáme mrtvý vesmír je ve skutečnosti žena, bohyně, ve starém Egyptě pojmenovaná Nuit.

Život je prostě pohyb. Co se týká hmoty, základní je pohyb částic kolem jader atomů (planet kolem Sluncí). Naši

vědci však nevidí život v pohybu, definují jej jako rozdíl od smrti, a dokazují ho vraždou (jak taky jinak?). Naši vědci však nedokázali přijít na to, jak zabít kámen, proto kameny jsou „neživé“, ačkoliv jsou složené z atomů úplně stejně jako my.

Voda je pro vědce také mrtvá, nezávisle na tom, že lidské tělo je vodou cca ze sedmdesáti procent. Člověk je živý, voda samotná ne – nedá se totiž zabít. Tito vědci jsou prostě lidé, kteří život dokazují vraždou.

Takže teď například umírá naše planeta na důkaz toho, že byla živá. Až umře, bude to ten správný vědecký důkaz, a pak teprve naše věda uzná, že Země není mrtvá hmota – nebo teda vlastně nebyla.

Jinak, naši „vědci“ v zápalu svého byznysu opravdu opomenuli vysvětlit, proč Slunce vlastně nezpůsobuje obdobné potíže také zvířatům a rostlinám.. i když, je docela možné, že to ani nezjišťovali. To by nakonec asi vysvětlovalo, proč na trhu není ochranné mazání na čumák, anti-sluneční helmy a stínící čelenky pro psy a kočky.

Ono takové vědecké zjišťování není zrovna levné, a bez ohledu na výsledky se musí zaplatit, že? Takže by v tisku vyšla zpráva, že nejnovější výzkumy potvrzují podezření na zhoubný vliv slunečních paprsků na nechráněný psí čumák. Okamžitě by začal „výzkum“, po pár týdnech by se testovaly první preparáty, no a pokud ty preparáty zvíře vyloženě nezabijí, šup s tím do prodeje. Však vedlejší účinky se časem ohlásí samy, že? Aspoň tak nějak to podle Plejádů bylo s rakovinou z opalovacích krémů.

Proč se věda nepřiznala k omylu, osudnému pro statisíce lidí? No protože byznys se chytil, a omyl neomyl, byznys je byznys. Nikoho nezajímá, že ze statisíců poznamenaných jsou miliony. „To je dobře, to je dobře, jen houšť, jen houšť,“ mnou si ruče byznysmeni, „planeta je stejně přelidněná“.

To jen kdyby se byznys nechtyl, vyšla by malá tichá zpráva, že se zhoubný vliv nadále nepodařilo prokázat. Tak tomu bylo třeba s kouřením. To totiž také nezpůsobuje rakovinu, opravdu ne.

Lidská Slunce

Snad každý z nás má ve svém okolí i jedno takové lidské Slunce, nebo aspoň Sluníčko. Svá lidská Slunce mají i jednotlivá města a vesnice, a pak také národy, státy a čas od času i celá Země.

A teď: těm, co jsou jen lokálního významu, jsou důležití jen pro pár lidí, těm jenom házíme klacky pod nohy, třeba proto, že se věnují někomu jinému, než my zrovna chceme. Větší lidská Slunce se snažíme co nejvíce zdiskreditovat a potupit, a ta největší rovnou zabíjíme. My, páni tvorstva.

U každého Slunce se nachází jeden či více hajzlů, kteří si nárokují celé výsluní, a ostatním propouštějí jen několik překroucených paprsků, ožebračených o světlo. Většina Sluncí to připustí, protože obecně se lidská Slunce nestarají o to, komu svítí.

Pokud se však o to starat začnou a odmítají připustit okleštění svého svitu nějakým knězem, náměstkem či politikem, zavraždíme je. Žádné Slunce nesmí stát v cestě našemu byznysu s jeho zářením. Zabili jsme Krista, zabijeme kohokoliv. Nevěříte?

Podle nějakých proroctví by se měl někdy v této době vrátit na Zemi. A protože jeho příchod by okamžitě pohřbil tři nesmrtelné, dokonale zavedené byznysy, které dohromady ovládají téměř celý svět, bylo nutno zasáhnout. Židé byli nejrychlejší: nový Kristus už má v Jeruzalémě vykopaný hrob, a po dítěti se pátrá.

To je náš vztah ke Sluncím.

Slunce není vztahovačné jako my lidé, proto jej naše křivda nebolí, aspoň ne v tom smyslu jako by bolela nás. Svítí všem lidem bez rozdílu pohlaví, barvy pleti a dalších předsudků, svítí také zvířatům a rostlinám, a nakonec, svítí také kamenům k jejich vývoji, z našeho pohledu geologicky pomalému.

Ani Matka Země není vztahovačná, a vesmír už vůbec ne.

Jsou však živoucí! Jsou to gigantická vědomí, jedno každé mnohonásobně převyšující možnosti původního Člověka (se stoprocentní kapacitou mozku), ne tak nás, kteří se v těch největších okamžicích taktak došplháme na nějakých dvacet procent.

My opravdu nejsme oprávněni oznamovat těmto vědomím, že jsou to kusy mrtvé hmoty.. avšak jak se zdá, už se tak stalo. A to nás staví před otázku:

Co uděláme, až přijde požadavek napravit tyto křivdy? Vymluvíme se na vědce? Na byznys? Budeme říkat, že jsme nevěděli, na co jdou naše peníze, co se páchá za naše daně?

Skutečně? Tváří v tvář Stvoření?

Přemýšlíte? Přemýšlejte rychle. Požadavek už byl vznesen, a karma dopadá.

Dohnala nás naše vlastní křivda.

Hledání chyb

Víte, naše myšlení až dosud bylo najít na každém člověku chybu, za každou cenu, jedno jakou, přičemž když se to podaří, nás to uklidní a přestaneme ho brát vážně, a toho člověka nadále vnímáme coby obrázek, který jsme si o něm udělali. Nikdy už nevnímáme jeho.

A když se to nepodaří.. no, z takových lidí míváme pocit, že se na nás vytahují, a proto je zabíjíme. Aspoň zatím jsme zabili úplně všechny.. takže by se dalo říct, že takový Benda měl vlastně štěstí, že na něm zamindrákovaný český národ našel chlup (nejspíš chlup Aštarův?).

Ale, uvědomte si, že sem nemůže přijít nikdo dokonalý a dát nás do pořádku, protože vyšší sféry se – na rozdíl od většiny z nás – umí poučit. Nikdo sem nejde. Jenom Kristus, který nám to slíbil. A čest a sláva jeho inteligenci, že už tehdy tušil, co a jak, a upřesnil, že přijde nečekán.

Jedna z věcí, které jsou pro běžné lidi strašlivě matoucí, jsou nejrůznější proroctví a jejich výklady. Velmi bych doporučoval zamyslet se nad tím, jak si u jednotlivých proroctví představujete jejich průběh. A doporučuji vám, abyste se nešetřili a důrazně u sebe zamítli jakoukoliv naivitu. Spousta lidí si kupříkladu myslí, že druhý Kristův příchod bude vypadat stejně jako ten první. Mysleli si to i židé, kteří už mu v Jeruzalémě nachystali hrob. Jenže, způsobů, jak přijít, je celá řada.

Víte, přijít nečekán, to je něco, co se nemůže dost dobře týkat někoho, po kom je už dva tisíce let vyhlášeno vražedné pátrání. (Hle, to je dědic. Zabijeme ho, a dědictví bude naše!)

Zdá se však, že se při pátrání po Kristovi lidé fixují na podobu Ježíše a nevímají proto žádné další možnosti, vlastně jsou všemu jinému doslova uzavření. Pak není problém přijít nečekán, i kdyby to nečekán mělo znamenat prostě jen nečekanou podobu.

Mnozí lidé čekají na tzv. boží soud, protože to je přece psáno, a uniká jim, že to, co je psáno o božím soudě bylo prorokováno v době, kdy se jako boží soud brala jakákoliv katastrofa (jako např. zatmění slunce), a že to pak zapsal někdo, kdo potřeboval postrašit věřící, a měl kromě toho proroctví i bujnou obrazotvornost. Nefixujte se na soud, ani na žádnou jinou konkrétní představu: mohlo by se stát, že si nevšimnete nejen Kristova příchodu, ale ani jeho odchodu, tedy, mohlo by se vám stát, že zmeškáte odjezd.

A až už se přestanete vázat na konkrétní představy, otevřete oči a koukejte kolem sebe. V optimálním případě seznáte, že Kristus je už dávno tady, i když nevypadá jako Ježíš (kupodivu, po dvou tisíciletích, jeho podoba není totožná.. ani s podobou, jak si ho pamatujete, a už vůbec ne s podobou, jak si ho v průběhu věků představovali jacísi malíři).

A možná poznáte i to, že je ho tu vícero verzí. Napadlo vás někdy, že k vám Kristus může přijít v podobě slova?

Kristovo vědomí

Tak třeba v sedmdesátých letech se v Dánsku odehrál Kristův příchod, který v české podobě obnáší dvě knihy Borupské duchovní školy. Zcela nedávno Kristus přišel ve Walschových Hovorech s Bohem. Mezi tím se objevil v knize Giorgia Dibitonta Andělé v hvězdných lodích – tam se objevil dokonce osobně, stejně jako předtím v knize George Adamského Uvnitř vesmírných lodí.

Chápete už, co tím myslím? Možná jste si to představovali jako příchod nějakého člověka. Ale příchod je příchod – význam toho slova není tak omezený. Kristus je prostě tady a jeho příchod, to jsou miliardy nejrůznějších projevů, které se dějí dnes a denně všude, kde se najdou aspoň trochu vhodné podmínky. A víte co.. bylo slíbeno, že přijde ke každému, že zařuká na každé srdce. Takže, kupříkladu, vám někdo daruje slovo, které vám otevře srdce a změní život. Dojde vám, že k vám přišel Kristus osobně, prostřednictvím něčího slova?

Mnoho lidí by přestalo umírat žízni po lásce, kdyby přestalo čekat na Ježíšovu personu a přijalo některého z Kristových poslů. Poslové, to je další verze jeho příchodu. Poslové jsou lidé, zvířata, rostliny nebo i kameny, kteří Kristovi v danou chvíli umožní projevit se jejich prostřednictvím. Řada lidí se poslem stává nevědomě, jen že jsou otevření a dobrého srdce. A čím dál více lidí se Kristovým poslem stává vědomě, a pracují na sobě, na svém duchovním růstu, aby jejich poselství bylo co nejkvalitnější, co nejčistší.

Zkuste si domyslet, jak vysoko mezi nimi stojí Ivoš, přes všechno, co se vám na něm možná nelíbí, když už otevřel kolik tisíc srdcí.. no, třeba vám to pomůže pochopit, že k tomu stát se poslem lásky je potřeba právě jen stát se poslem lásky, nic víc.

A že ten člověk není hned dokonalý?

A kdo je? A mimochodem, co je pro vás dokonalost?

A že ten člověk chybuje a má nějaké nečnosti?

To mají přece všichni..? Vždyť jak byste se bez nich vlastně chtěli vyvíjet? A hlavně, co je nějaká hloupá nečnost proti tomu, když člověk začne něco dělat.

Druhá verze Kristova příchodu – ať si říká kdo chce co chce – jsou jeho projevy v lidech, kteří mu tyto projevy umožní, i kdyby tím projevem měl být jen úsměv v pravou chvíli.

Třetí verze jsou kupříkladu Modré Děti.. tedy, myslím opravdová indiga, ne takové ty pochybné existence, co se na nejruznějších portálech ubezpečují o tom, že oni jsou taky modrák.. maj v oku metr, měří si matku a kde co. Indiga mají tu nevýhodu, že se o nich vědělo, a jsou terčem zájmu, který ne vždy musí mít pozitivní důvody.

Je tu hodně lidí, kteří tu žádného mesiáše nechtějí, naštěstí není moc jednoduché indigo rozeznat, čemuž vydatně napomáhají matky: některé jsou jako smyslů zbavené, když jde o to mít doma něco vyjimečného, a po netu hází hlášky typu: „Moje dítě zvláště prdí, myslím, že je to indigo“..

..až na to, že většina je pak úplně stejně posedlá udělat i z toho nejvyjimečnějšího tvora standartní, vzorné dítě..

..chudák Kristus. A vůbec, další jeho verze už si objevujte sami.. podotknu jen, že Plejád'ané v některé ze svých knih říkají, že tento příchod Krista je příchodem **vědomí**. Nu, mně to smysl dává. A vám?

Model Krista

Joanne Rowling nás učí, že až bude nejhůř, přijde malý kouzelnický chlapec, který nás všechny zbaví zla. Kdepak to Joanne jenom sebrala..? Inu, tato paní zpracovala základní patriarchální mýtus.. který je samozřejmě zfalšovaný. Ta možnost jednoho slova sice pořád zůstává, nicméně pro většinu z nás je to možnost těžko dostupná.

To je dáno výchovou a tím, jakou realitu pro vás vytvářejí média. Většina z vás žije úplně mimo skutečnost, pro většinu lidí určuje životní styl to co má soused a nebo oblíbený zpěvák. Skoro nikdo neodvozuje svůj život od Krista, a když už, tak ne od toho pravého, živoucího, ale od toho ukřižovaného.

No a z toho ukřižovaného, když by ho člověk chtěl následovat, jde především strach, že? A nelze se tomu divit – kdo by chtěl umřít, když nalezl život? A že už bylo zavražděno hodně lidí, kteří následovali Krista. Tak třeba většina svatých. To si prostě duchovní všimli: aaaaaaaa, další Kristus! Super, bude se zabíjet!

Lidská oběť podpoří náboženství vždycky nejlépe. Proto se také každá krize v každém náboženství řešila válkou, nebo aspoň popravou světce. Mnoho z vás dodnes čeká na nějakého slíbeného patriarchálního hrdinu, který to všechno vyřeší za vás, tím, že se nechá vámi zavraždit.. že za vaše hříchy. Jenže, přemýšlejte:

kdyby to bylo v plánu, nebyl by už dávno tady? To zaprvé, a zadruhé z historie vidíte, že hrdinové nefungují. Ani Kristu se nepodařilo to, co očekáváte. Církev ho úplně převálcovala. Proto žádný zázračný hrdina není v plánu – jelikož vyšší místa se, na rozdíl od vás pánů tvorstva, umí poučit. Kdyby to neuměly, nebyly by to vyšší místa.

I lidstvo se potřebuje poučit, pokud se má dostat výš, a to ještě žádný hrdina nedokázal. Každý se musí stát svým vlastním hrdinou. Teprve až se stanete svým hrdinou a začnete zachraňovat svůj svět, teprve pak přijde pomoc. A bude to pomoc významově shodná se slovesem pomáhat – ne že vy si vymyslíte a pomocník udělá.

Abyste mohli začít zachraňovat váš svět, musíte si úplně předně uvědomit, že váš svět není v pořádku. Vlastní život je to, co člověk ztrácí vstupem do církve, sekty, nebo vůbec jakékoliv organizace, kde je jeho členství něčím podmíněno.. většinou společným strachem nebo nenávistí, tedy následováním nějakého vzoru.

Pokud se hrabete z něčeho takového, ale nedokážete se zatím obejít bez vzorů a nejste si jistí, jestli vliv vašich vzorů na vás je vám přínosem, změňte přístup. Uvědomte si, že váš vzor si prochází svůj vývoj, a to ho nutí dělat určité věci. Vy máte svůj vývoj, proto potřebujete dělat jiné věci, které však váš vzor bohužel nedělá. Dobrá, zkopírujte tedy samotný fakt, že on si prochází svůj vývoj, a buďte jako on: procházejte si svůj vývoj!

I když, tohle samozřejmě také není řešení. A zvlášť dnes, kdy vlastní život ztrácíte už pouhým narozením do naší společnosti.. každý den vašeho života je u nás podmíněn finanční účastí na sociálním a zdravotním pojištění, každým dnem vašeho života vám narůstá dluh za to, že „žijete“, v této úžasné společnosti plné pánů tvorstva, vrcholů evoluce.

Vlastní život

Vlastní život v této společnosti neexistuje.. jen jeho podmíněná verze.. paskvil.. nejste-li zrovna bezdomovcem. A je smutné, že pokud chcete aspoň o některých základních věcech rozhodovat sami a aspoň zčásti žít svoje, musíte se vzdát veškerého majetku a výtobytků civilizace (jako je zdravotní péče a střecha nad hlavou) a buď žebrať, nebo dělat lidskou kysu, recyklátora odpadu naší společnosti, a nejspíš obojí. A to ještě nemluvíme o tom, že svoboda takto získaná je sice hlubší, ale mnohem menší, než pseudosvoboda uvnitř finančního systému.

Můžete samozřejmě neplatit poplatky, které vám společnost naordinuje, roste vám však dluh, který je možné vymáhat exekucí. A když už nemáte nic vy, může jít exekutor na vaše příbuzné, a dokonce i na vaše známé.

Řekne „Toto je váš kamarád nebo známý, a on své věci určitě schoval u vás, a proto my vám je teď sebereme. Během příštích deseti let bude soud, a tam můžete prokázat, že to a to patřilo vám a ne vašemu známému. Pak to můžete dostat. Do té doby jsou vaše věci u nás.. a bez odvolání.“

Na tomhle není lidského vůbec nic, jenže, co byste čekali v té naší absurdní napodobenině společnosti, v níž vám

finanční úřad poručí něco zaplatit, a zároveň vám zablokuje účet, na němž máte peníze..?

Na to, co společnosti „dlužíte“, musíte vydělat – musíte něco dělat, abyste umožnili společnosti z vás týt. Stát je nervózní z osob, které nejde vysávat, a „brání“ se tím, že pro takové osoby tu oficiálně není místo.

Nikde v celé republice se nenajde místočko, kde byste mohli existovat mimo koloběh peněz. Nemůžete mít například chatu a políčko, které vás uživí, a spokojeně si na tom hospodařit, protože byste nestíhali platit dluh, který vám společnost napařila za to, že jste si dovolili se tu narodit.

I o to hospodářství byste dost rychle přišli, protože společnosti je jedno, co budete dělat, když vám všechno sebere, jen když všechno zaplatíte; místo ve společnosti není samozřejmost, ale luxus, který si musíte zaplatit. Pokud tak neučiníte, přijdete o majetek vy, vaše rodina, možná i známí..

..lidé se sice bojí sekt, ale je jen otázkou času, kdy jim dojde, že stát je záležitost ještě mnohem horší. Vždyť kolik lidí je tak zoufalých, že se ještě i dnes utíkají do církví, i když všichni ví, že ani žádná církev ještě nikdy nikomu nepomohla (kromě od majetku, od života, nebo od oběho)?

Divíte se lidem, kteří si takovéhle věci uvědomí a zamíří do nějaké sekty? Když jdou někam, kde o lásce a hezkém životě mohou nejen mluvit? Kde mohou snít o existenci bez nelidských podmínek povinného měsíčního odírání? Divíte se lidem, že sní o společnosti, která nestojí na penězích, a že jdou někam, kde si na tu společnost mohou i hrát?

Já vím, že řešení to není. Ale proč se jim divit? A hlavně, proč se jim ještě vysmívat? Jen proto, že jsem Čech, a mám touhu ubližovat v povaze?

Lék Pravdy

Řešení této situace, pokud vím, existuje jen jedno jediné. Tím řešením je cílená, zamýšlená práce každého na sobě samém.. jen sám sebe člověk dokáže změnit, jen sám svůj svět může vylepšit, potažmo vyřešit, a teprve tyto změny, ty jediné opravdové změny se způsobem, který nikdy nebyl popsán, slévají v moři kolektivního vědomí, které hned v dalším okamžiku zpětně ovlivňuje všechny a všechno.

Každý závan lásky, každá hezká myšlenka, každý úsměv, všechno je hned poznat.. jak ve světě, tak i – a to hlavně – ve vašem vlastním životě. Zlepšujete si svůj vlastní život, i když to „vlastní“ ještě neznamena to, co byste od takového slova čekali a co byste možná i chtěli, pracujte na něm a vězte, že zanedlouho přijde čas, kdy váš život opravdu náhle začne patřit jen vám. Pak se vám ta péče zúročí.. popravdě, váš život bude zčistajasna obsahovat jen to, co jste do něj vložili, vy sami.

Člověk si úplně zaprvé musí přiznat úplnou pravdu. To nemusí být nic jednoduchého, protože abyste někam vstoupili, museli jste si nějaké klapky sundat, a jiné nasadit, museli jste změnit způsob, jak se díváte na svět. Nejjednodušší je asi prohlásit záměr.. obraťte se, jen tak všeobecně, na celý vesmír, a nahlas prohlasejte:

„Mám záměr poznat pravdu, ať už je jakákoliv“.

Tím zaměříte váš život směrem k Pravdě, k volbám a rozhodnutím, které vás k ní dovedou. Můžete také zopakovat po Kristovi: „Já jsem Pravda“.

A buďte opatrní, a buďte připravení. Prohlášení „Já jsem..“ je to nejmocnější, co má člověk k dispozici.. všechno, co za tato slova doplníte se okamžitě začíná dít. To zaprvé, a zadruhé Pravda, stejně jako Láska je souhrnem všeho. Je to stejné jako s bílou barvou – obsahuje všechny barvy.. i ty, které se vám třeba nelíbí. Také nezapomeňte na to, že chcete-li poznat pravdu, musíte rozpoznat lež. Další háček je v tom, že holá pravda může být velmi bolestivá.. i když bolest je v zásadě jen to, když se bráníte nějakou pravdu přijmout.

Bylo by asi praktické (a navíc docela jednoduché) tomu předejít. Láska je to, co i pravdu prohřeje natolik, že je snesitelná i nepřipraveným. Láska je vůči pravdě vlastně jen vyjádřením předpokladu, že to celé, co se stalo i to vše, co se děje má svůj hluboký smysl, a to i když ten smysl momentálně nevidíme.

Láska s velkým L je vědomí Inteligence, která stvořila to Stvoření, co mu každý říkáme nějak jinak, přičemž naše láska je účast našeho vědomí na vědomí té Inteligence, což se v nás niterně projevuje jako pocit Jednoty se vším, a uvědoměním, že vše je v pořádku. Když tohle víme..

Balzám Lásky

..nabízí se nám tři způsoby, jak si pomoci a zmírnit láskou bolest:

Tak zaprvé prohlášením záměru. „Mám záměr trvale pobývat v Lásce“, nebo „Je mým záměrem učinit lásku svým trvalým postojem k Životu“. Můžete si samozřejmě pomoci i prohlášením „Já jsem Láska“.

Zadruhé vytvořením reflexu přijetí svého nitra. Navykněte si bez váhání říct „Je to možné“ na všechno, co ze svého nitra uslyšíte. To totiž není ani ignorace, ani zamítnutí, proto vaše tělo nebude mít potřebu vám to zdůrazňovat (bolet). Naopak, je to známka přijetí, a navíc je to reakce, která vás dostane do pozice pozorovatele. A v té pozici už by neměl být problém najít vysvětlení toho, s čím na vás nitro vyrukovalo.

Takhle, pokročilejší už budou mít nějaké zkušenosti s bizarností hlášek nitra a s tím, jak nesnadné je někdy zapasovat i tu nejnepravděpodobnější informaci do celkové mozaiky své osobní pravdy, ale nováčci jsou většinou bezradní. Jsou zvyklí nenechávat na sobě špínu, a ani cokoliv, co jim tak úplně nesedí („Zaprvé tomu nerozumím, a zadruhé mě to uráží.“). Jenže, tenhle přístup prostě nefunguje, a každá hovadina vás může zdržet o.. no, o libovolnou dobu.. dokud své nitro nepřijmete bez jakýchkoliv podmínek.

A zatřetí naladěním. Ještě než vám záměr zabydlení v lásce začne přinášet první výsledky, vytvářejte si láskyplné naladění svým vlastním rozhodnutím.. kdykoliv si vzpomenete.

Postup je něco kolem sebe si vybrat a uvědomit si, jaké to něco má místo ve Stvoření.. uvědomit si, že všechno má svůj význam, i kdyby to měla být jen jedna jediná lidská zkušenost, kudy ne. Také se můžete zastavit, v jakékoliv činnosti, a uvědomit si, co přesně děláte a proč to děláte, ať už je to cokoliv. Okamžitě jste v lásce, protože jste si přiznali pravdu a uznali smysl něčeho, co právě děláte.. i kdybyste právě vydělávali na nájem.

To jsou pokyny, jejichž následování vás vyvede z jakéhokoli problému a přivede k vám samým, to jest vrátí váš život do vašich rukou. Co se týká nápravy křivd na Matce Zemi a Otci Slunci.. no, osvědčilo se nám, když lidé začnou brát Zemi jako sestru a Slunce jako bratra. A ani to není nijak daleko od Pravdy..

..lidé mají smutné zkušenosti s rodiči, s brutální výchovou, a bratření a sestření, i když u mnoha z vás je plné jedu a řevnění, nenese tu otrockou poddanost a znásilnění dětské důvěřivosti a lásky. Proto se nám zdá jednodušší vzít v úvahu, že vesmír je orgasmickým splynutím mužského a ženského principu, který se právě tím splynutím stává Otcem a Matkou. Vesmír je plodem Otce Stvořitele s Božskou Matkou a veškeré Stvoření jsou pak bratři a sestry.

Toto pojetí by vám mohlo navázat se Sestrou Zemí a Bratrem Sluncem smysluplný, láskyplný vztah.

Cesta ven

Pokud máme zbavit svět zla, musíme ho zbavit některých lží, těch, které to zlo způsobují. Předpokládejme, že každý sem přišel s úmyslem zbavit svět zla. Jak na to?

Tak zaprvé, uvědomte si, že každý má svůj vlastní svět. Když každý z vás zbaví zla právě ten svůj svět, nezbude žádné zlo ani ve vašem světě společném. Tohle samo o sobě by samozřejmě nestačilo – byli byste odkázaní na to, že všichni.. což právě tímhle argumentem se lidé brání změnám, a nechtějí už slyšet, že možnosti pokračují dále.

Nejste odkázaní na to, že všichni. Když zbavíte svůj svět zla, žijete v dobru. To je vaše odměna, ta přijde hned, ne „až potom“. A když navíc pomůžete pár dalším zbavit zla jejich světy, budete mít i lidi, se kterými to dobro můžete sdílet. A už v ten moment budete šťastní jako nikdy, a jako zatím skoro nikdo.

Když své světy očistí nějakých deset procent lidí, je to pro zlo právě kritické množství – už nikdy nenabude úplného vrchu (pokud nepřijde nějaký zásah zvenčí). Tomuto stavu se jako lidstvo velmi blížíte – ono totiž díky překotnému rozvoji informačních technologií dnes už hodně lidí potkalo pravdu, i když většina zatím netuší, jak se s ní vypořádat. Ale je to první krok, a to takový, který si nějaké další kroky vynucuje.

Dostupné informace vedou k poznání, že nejvíce zla tropí lži, které staví lidi proti lidem. Řekněme, že si křesťané všimnou, že proti nim zbrojí muslimové. Zamyslí se: „Proč se nás tak bojí, že mají potřebu zbrojit?“, a přijdou na to, že křesťanství nedalo světu lásku, ale naopak, celé dva tisíce je světu hrozbou. A sami křesťané zbaví svět křesťanství..

..každý ten svůj. Ve skutečnosti křesťané se na svět rodí s úmyslem zbavit svět zátěže křesťanství, muslimové islámu.. až nakonec židé zbaví svět své vyvolenosti. S odstraněním mužských náboženství padnou poslední zbytky vyvyšování otcovství, tedy patriarchát ustoupí lidskosti. Tím se do světa dostane skutečná Otcova láska.

Ženy mají navíc za úkol zbavit svět náboženství, které vyvyšuje mateřství, náboženství, které stálo vzorem všem patriarchátním organizacím, a které kdysi dávno vyvolalo jejich vznik. Pokud tak ženy neučiní, patriarchát neustoupí lidskosti, ale matriarchátu, a podle dosavadních zkušeností to bude – při současném pojetí síly a při smrtelnosti dnešních zbraní – krvavý konec lidstva.

Ženy musí zbavit svět ženské hierarchie, jejíž větší část je ukryta v jejich podvědomí.. a v kolektivní ženské duši, která nese bolest mnoha tisíc let. Budou k tomu potřebovat veškerou možnou pomoc.. a moře lásky.

Bez lásky a bez pomoci svou bolest a náraz na pravdu neunesou.

A všichni rodiče mají za úkol zbavit svět nadutého, mrtvolně hnědného rodičovství, ve kterém oni ani jejich děti nemají jakoukoliv naději na skutečný emocionální a mentální progres. Pak se na Zemi vrátí ráj v původní kráse, a Země se znovu stane Zahradou Eden.

DÍL V. – KNIHY

KNIŽNÍ SVĚT, NEVIDITELNÉ ÚČINKY KNIH. KOMBINACE KNÍŽEK PRO ŽENSKÉ VYROVNÁNÍ. TAROT, CO, PROČ A JAK.

I knihy představují jeden celý svět, svět uměle zploštělý do nesnesitelně koncentrované podoby grafických symbolů uspořádaných na papíru, které obsahují esence zvuků, emocí, idejí a umožňují v naší třírozměrné realitě míchat se čtvrtým rozměrem a i s dalšími, umožňují zde přežívat věcem, o kterých málokdo něco ví, a v podobách, ve kterých by se tu ty věci nikdy nedokázaly udržet a s nimiž nemusí být jednoduché se vypořádat.

V této sekci jsou proto analýzy několika knih, potažmo příběhů, a jsou poměřovány nejen zákonem příčiny a následku, ale také plejádským vědomím, které jediné mi dalo potřebný nadhled nad děním, které přesahuje rámec naší civilizace.

Je tu i cesta ven, tentokrát knižní, jednou je takové to co, proč a jak u tarotu, jednou je způsob zapojení několika knížek pro lidi, kteří usilují o zrovnoprávnění žen a hlavně o rovnost v heterosexuálních vztazích, která je základní podmínkou pro neustávající proudění lásky, které většina lidí pozná jen při zamilování a pak už se jen díví, kam se to hezké vytratilo.

POTTEROLOGIE

Příběh, se kterým vyrukovala Joanne Rowling je velmi silný a velmi rozšířený. Ledacos je v tomto příběhu přitom docela zavádějící – myslím si, že se vyplatí říct si o něm pár slov.

Pro začátek bych doporučil jen tak, zkusmo pojmout sedm dílů příběhu jako sedm Voldemortových viteálů, které přežívají v neopatrných čtenářích.. ehm.. co že vás při tom napadá? No to já jen tak.. asi..

Je pro mě velmi zvláštní, že Rowling, ač žena, propaguje mužskou, násilnou magii, kterou v „jejím“ příběhu unisex používají dámy i pánové, a zcela se vyhýbá jakékoliv zmínce o původní magii ženské. Respektive, ženskou magii dost trapně zmiňuje v souvislostech s lektvary lásky – tedy jako ženské použití mužské magie: v příběhu jsou totiž lektvary, jedna z hlavních částí tradiční ženské magie a plod porozumění Zemi a jejím darům, tak právě lektvary jsou zde reprezentovány dvěma muži.

Je mi to divné. Proč se Rowling nehlásí ke svému pohlaví? Proč se nehlásí k tomu, co ženy dovedou? Proč do naší společnosti nevnaší aspoň trochu skutečného ženství? Nebo snad neví, jak moc tu ženství chybí?

Hermiona X Luna

Vždyť i jediná dívka z hlavních postav není nic jiného, než ženský patriarcha: Hermiona přemýšlí samostatně, rychle a přesně, hodně dopředu, zná dokonale intence, ve kterých se při tom má pohybovat, a to všechno, co vymyslí, umí i zrealizovat. Jediné, co jí Rowling nechala jako „ženskou“ vlastnost, je občas nějaký ten pocit a trocha empatie. Jenže to je tak asi všechno. Intuice nula, otevřenost k podnětům nevědomí nula, schopnost vybrat si nějakou maličkost a učinit ji dočasným středem vesmíru také nula. Tomuto stavu obvykle říkáme zablokované emoce..

..na druhou stranu dívku, která těmito vlastnostmi oplývá, líčí Rowling jako bláznivou a přidělila jí vedlejší, skoro zbytkovou roli – jako kdyby chtěla naznačit, že toto pojetí ženství je již překonáno. Je pravda, že pojetí ženy jako zvířete, které je sice užitečné, poslouží a udělá spoustu práce, ale jinak je bláznivé a vrtkavé a nedá se brát vůbec vážně – toto pojetí bylo platné po značnou část patriarchátu, a je jasné, že změna potřeba byla.

Na druhou stranu, ženský patriarcha je mor, není to přínos, ale nová rána pro ženství a tedy i lidství vůbec. Pochopil bych, kdyby takhle psal nějaký typický muž, zabedněný, a spokojený se svou rolí v patriarchátu. Není mi ale jasné, proč to dělá žena, v té době dokonce už matka.

O co jí jde?

Mně se z toho všeho zdá být zřejmé, že Rowling kope za patriarchát, se vším všudy. Tomu nasvědčuje patriarchální konstrukce příběhu i patriarchální pojetí dobra a zla: záporný hrdina ohrožuje tupý a bezmyšlenkovitý život všech těch „šťastných“ a zcela bez vlastní vůle žijících lidiček, kteří všichni dohromady vytváří právě dnešní odpornou podobu patriarchátu. Záporný hrdina tímto ohrožováním dokazuje potřebu vlády a všech těch patriarchálních funkcí jako je byrokracie, policie a armáda, jedním slovem BystroZorroMstitelové, a kladný hrdina to za ty ubohé, zmatené a zlým ministerstvem ovládané debily všechno vyřeší, mohou spát v klidu dál a dál..

..a dál? Co dál? Lidem se dostane trocha vzrušení, vláda si upevní moc, a kladný hrdina..

..s kladným hrdinou je trochu problém. Kam s ním? Kladný hrdina neměl přežít.. zvlášť ne hrdina takového formátu.

Hrdinové dělávají docela problémy, když jsou dlouho nevyužití, a ten návrat po devatenácti letech byl už docela hodně velká haluz. Ale co, čtenáři, ba i někteří jiní spisovatelé, si vyžádali happy-end, takže čtenáři jsou spokojeni.. to jen my, kdo se zabýváme příběhy a jejich šíleným vlivem na lidi, kroutíme hlavou.

Co je to ostatně happy-end? Pro obecnost bývá happy-endem zavraždění všech „záporných“ hrdinů, a nezbytná „kráska“ pro přeživšího hrdinu kladného. To je přeci ale taková blbost..?! A zvlášť tady.

Šťastný konec

Už to vraždění. Pokud něčeho dosáhnete násilím, výsledek bude zase jen násilí.. na to Rowling zřejmě zapomněla poukázat. Tohle opominutí je však zcela v duchu patriarchátu, protože patriarchát by zanikl, kdyby zmizelo násilí. Proto všechny příběhy patriarchů končí vyvražděním strůjců zla. Musí končit, protože lidé by odmítali válčit, kdyby znali pravdu, nenechali by se propůjčit k násilí.

No, přeci když víte, že každé násilí způsobí někde křivdu a bolest, a že to v lidech časem dozraje a to násilí se bude opakovat, na což pravděpodobně doplatíte, dáte si přeci pozor, abyste tomu předešli, ne? Jiná věc je, když vás odmalička učí úspěšnou vraždu „nepřátel“ oslavovat jako vítězství a neúspěšnou zatracovat jako prohru.. musíte se stát vrahem, abyste způsobili Šťastný konec..

..pak třeba ten fakt, že bystrý a schopný člověk zachrání lidstvo před nebezpečím, ale pak musí dál žít mezi tupými ovce, které se většinou neprobudí, ani když o celém zásahu čtou v novinách a které si dál žijí svůj zbedněný „život“.. s krasavicí, která se na něj nalepila..

..Rowling dokonce nechá Pottera pro takovou společnost vyrobit hromadu dětí.. další ovečky.. ale co, spadl do rodiny, která vyznává sexuální orientaci „římský katolík“ (= žena se pravidelně plní semenem a jednou do roka z ní vypadne dítě, a to i když na ty děti nemáte čas ani peníze), takže s tím měl, blbec, počítat..

..a ta krasavice pro vraha.. která po skončení příběhu připraví hrdinu postupně o nervy, o děti, o majetek – jak už to tak krasavice dělávají (řízeny svými kraso-mateřemi, jejichž zhoubného vlivu se nelze zbavit žádnou slušnou cestou).. to je teprve Happy-end.

Útok na zrcadlo

Tolik patriarchální zvyklosti. Na druhou stranu, Potter Voldemorta vlastně nezabil, že? Voldemort se vlastně zabil sám.. jenže jak? To, co Rowling píše, je dost na pováženou. Je velice těžko říct, kde přesně je vydaný příběh překroucen.

Takhle, v magické literatuře lze nalézt zmínky o skutečných magických soubojích, kdy útočník zahynul čistě zpětným, zrcadlovým odrazem svého útoku. Ovšem to neznamená, že se napadený bránil!!!

To znamená, že napadený nepřijal realitu boje a byl natolik na výši, že se od něj útok skutečně odrazil. Říká se, že nejlepší obranou je útok – a přitom každá obrana je zároveň útokem. Je to akce, a má svou reakci. Takže jde vždycky o útok – jediný, kdo neútočí, je vždycky právě zrcadlo.

Vždyť to znáte i sami: k jakémukoliv přestřelce jsou vždycky potřeba dva. V momentě, kdy někoho zkusíte vyprovokovat a on se nechytí, nebo když do někoho rýpete a on na vás vůbec nereaguje, zůstane všechno vám – všechno, co jste mu chtěli způsobit, i všechno, co jste do něj zaměřili.

Všechno se tak obrátí proti vám. To se nestane, pokud se dotýčný jakkoliv zapojí, protože to právě už dojde k výměně, a výměnou je zrcadlení vyloučeno.

Je jediný způsob, jak se ostatním můžete stát zrcadlem, od kterého se jakýkoliv útok prostě odrazí: nebojovat. Nepřijmout boj, ale dál si tvořit svou realitu. To bohužel neznamená, že by vám nešlo ublížit (nicméně takhle hluboko se tady v zákonu karmy vrtat nemůžu.. rozebírám to v sekci „Lidé“, tady jen vysvětluji, čím je příběh Harryho Pottera zavádějící, a happy-end vyloženě vyhlaný.)

Vrah – nevrah

Poprvé Rowling zrcadlení zachovala – Voldemort zaútočil na dítě, které se naprosto nebránilo, a potřebnou výši mu zajistila matčina ochrana. Rowling to zachovala i podruhé, Voldemort opět zbavil těla jen sám sebe, nebo teda zbavil část své duše Harryho těla.

Proč to Rowling nezachovala i potřetí?

Potter útočil, místo aby se vzdal a umožnil tak zrcadlení. Snažil se Voldemorta odzbrojit, a dokonce se mu to podařilo. Což znamená, že Voldemortova kletba se neměla od čeho odrazit, protože Potter pro to nesplnil příslušné podmínky. Chápal bych, kdyby byla jen neúčinná, ale odraz zpátky? Co je to za hovadinu? Co tím chtěla Rowling říct?

Chtěla trochu polechtat základní pilíř patriarchátu a naznačit, že lze zavraždit zápornáka, aniž by se kladnák stal vrahem? Že by mohla existovat nová, lepší společnost, v níž se zlo poslušně vraždí samo?

Nebo zkomolila příběh jen kvůli tomu, že nechtěla milouška Harrouška učinit vrahem? No to je vcelku jedno, kladňák by stejně nesměl zaútočit.

Rowling si z nás prostě dělá srandu, a staví nás před otázku: Kdo je vrahem Lorda Voldemorta?

Že by autorka??? Nebo snad čtenářská obec???

A je Voldemort vůbec mrtev?

A co smrt?

No, nezbyvá než konstatovat, že už to není jako dřív. Dřív když chtěl být někdo kladným hrdinou, musel něco dokázat, pak ho museli zabít, a pak se jím teprve mohl stát!!! A musím dodat, že to většinou bylo v jeho vlastním zájmu. Nebo si myslíte, že není lepší umřít rychle, co nejdříve po splnění životního poslání?

Myslíte si snad, spolu s lékařskou komorou, že je lepší umírat pomalu, ležet na cizí posteli, dávat každý měsíc polovinu důchodu na léky a druhou na starobinec? Pochopím, proč si tohle myslí slečna lékařská komora.. ale proč si to myslíte vy? Jen proto, že vás to učili? Že vám vykládali, že delší život je lepší než kratší, a že naše lékařská věda dělá všechno proto, abyste ještě i na těch lůžkách vydrželi co nejdéle?

Myslíte si, že je lepší žít co nejdéle, i když život znamená vlastně jen tři hromady jídla denně, mezi tím nesmyslnou práci pro systém, večer skoro stejně absurdní povinnosti k partnerovi či rodině, a ve zbývajícím polovině života spánek? To si opravdu myslíte..? No dobrá, dobrá, vždyť já už nic neříkám.

Četl jsem kdysi kdesi kritiku čtenářů, že je v tom příběhu moc mrtvých. Já jsem se tedy nepídil po originálním znění (i když bych asi měl..?), nicméně bych řekl, že na sedmidílnou/sedmiletou ságu je to možná o něco méně, než se v životě umírá normálně. A na to, že šlo o válku, je to skoro směšné. Nebo ne..?

Venkoncem

Venkoncem mi příběh Harryho Pottera připomíná zase jen ty mateřské pohádky, které nezávisle na počtu mrtvých vždycky nesou jen sdělení: podívejte se, o co horší by to mohlo být, nebo čemu jste unikli, buďte rádi, že je to tak jak to je. Když to přeložím, znamená to „Ať přijde co přijde, držte hubu a krok, a čekejte spolu s ostatními na někoho, kdo to za vás vyřeší“. Tímto způsobem nás drží v bezmoci naše vlastní matky.

Pohádky jsou mateřský způsob, jakým jsou děti postupně vpravovány do reality dospělých. Mateřský proto, že to byly matky, kdo musel zvládat všechny děti, které jim muž nasekal a přitom nesměly zpochybnit jeho „otcovskou“ autoritu. Používaly tedy jiné, skryté druhy manipulace.

Od nejtělejšího věku od nich slýcháme malé a některé střední lži, abychom jim nekladli až takový odpor při výchově a postupně dorostli do lží velkých, jako je nadřazenost mužů, nadřazenost člověka tvorstvu, otročení a vraždění jménem spravedlnosti, milosrdenství atd.

I tato pohádka pro malé i velké obsahuje mnoho zavádějících, podprahových sdělení. Z toho však vyčnívají dva dost závažné pokyny: věřte v patriarchy, a hlaste se ke znamení kruhu (oka?) v trojúhelníku.

Že by to bylo ještě horší?

Ono totiž nezávisle na tom, komu, nebo jakým bytostem slouží jednotlivé díly, v posledním díle je jasně dáno, že celá Potterovo legrace má sloužit bytosti, která má ve znaku trojúhelník s vepsaným kruhem.

Tím se však z obyčejného vemlouvavého mateřského vypravování stává záležitost vážnější.. dost nebezpečná pro neopatrné čtenáře. Celou věc ovšem komplikuje ještě nezmíněná magická technika.

Horcruxy

Viteál je velmi zvláštní překlad slova horcrux, když základem je „vita“ neboli latinsky život. Už v tom slově je rozpor: život je něco dobrého, posvátného.. jak si s tím mám srovnat to, co horcrux označuje?

Takhle, já rozhodně nemám nic proti panu Medkovi a osobně jej považuji za opravdu dobrého překladatele. Překlad horcrux jako viteál je mi ale nepochopitelný. V celém svém názvosloví Rowling nemá nic nahodilého, všechna její jména mají shodné významy s tím, co nebo koho označují. Proč to měnit?

Když vezmeme kořeny slov horribilis – hrůza, děs, a crux jako zkráceninu crucifix – ukřižování, lze horcrux přeložit jako kříž na něco hrůzného, kříž hrůzy, jedním slovem pak třeba jako děskříž nebo děsukříž. Podle mě by to mnohem lépe vystihovalo hrůznou podstatu věci, tedy fixování vražnou utrženého kousku duše k nějakému předmětu, v němž bude od nynějška přezívat. Nebo ne? Nevím.. a používat budu ale horcrux.

Tzv. horcrux je předmět, do něž je zakletá nebo k němuž je přichycená část něčího života. A nemusí jít jen o předmět. Rowling si s tím Naginim nic nevymýšlí, skutečně je možné horcrux vytvořit i ze živého tvora, jehož je pak možné do značné míry ovládat, nebo dokonce zcela ovládnout.

A tady je jádro toho, na co chci upozornit. Rowling totiž o horcruxech hovoří tak, jako by to byla nějaká velmi

vzdálená záležitost, která se mezi normálními lidmi nemůže stát. A to je ale hodně daleko od pravdy.

Člověk horcruxem

Každý, naprosto každý živý člověk je horcruxem, a většinou dokonce několikanásobným. Rodiče ve svém potomku zavraždí jeho přirozenost a nahradí ji svými vlastními projekcemi. Systém v tom pak pokračuje.

Začínají pochopitelně matky, přeci jen se jedná o magii a ta je otcům cizí. Když to hodně zjednoduším, syny zamordují cca z poloviny, kdežto dcery úplně; druhá půlka syna patří manželovi, potažmo systému, dcera patří matce se vším všudy. To je to proslavené spojení matka-dcera.

Mimochodem, všimněte si, že se nikdy nemluví o spojení dcera-matka. Dcery samozřejmě poznají, když je matce špatně nebo se jí nedaří, ale nemohou ji ovládat. Je to tím, že dcera v matce nic nezabila a nevytvořila v ní svůj horcrux. Spojení dcera-matka je tedy prostá lidská empatie.

Matky svým zásahem naučí děti, jak se mají vzdát části sebe ve prospěch někoho jiného, takže do nich poté mohou vštěpovat své projekty i otcové, aniž by nutně potřebovali znalost, jak to provést. Vůči otcům se děti upravují samy, stejně jako posléze vůči tetám v jeslích, učitelům a nakonec zaměstnavatelům.

To že jsme horcruxem lze nejjednodušeji poznat podle toho, že z nás nemluvíme my, ale lidé, kteří se nám vnutili jako vzory. Máme cizí gesta, slova, názory, myšlenky, všechno. Někdy z nás dokonce mluví i příběhy – zapustí v nás kořeny, a projevují se z nás, ovšem, cokoliv z nás takhle mluví, žije ne ze své, ale z naší vlastní životní energie. Hle, wampýr.

Druhý pohled

Na druhý pohled je zřejmé, že v případě Pottera nejde jen tak o nějakou mateřskou pohádku, není to jen lež, která matkám usnadňuje výchovu.

Zprv Rowling odvádí pozornost od skutečných horcruxů běžného života. Je to podobné, jako když noviny každý den přinesou nějaké zprávy o zlu, které se děje dost daleko od nás – a nás to uklidní, protože tím právě vznikne dojem, že u nás je všechno v pořádku.

Co na to říct? Lidé nemají vědět pravdu, protože kdyby ji znali, nekupovali by si Věštce. Věstec je tu proto, aby se prodal, a lidé od toho, aby si ho pravidelně kupovali. To je byznys.

Přemýšlím nad tím, odkud Rowling vlastně zná tajemství tvorby horcruxů, které – ač sama už v té době byla matkou a nepochybně již začala s výrobou svého vlastního – označuje jako „magii nejtemnější“

Je z toho vidět vliv lidí a společností, ke kterým se Rowling chodila vzdělávat v „opravdové“ magii, že aby nepsala vyložené nesmysly. Pokud vím, navštěvovala různé, i polo-tajné společnosti, jejich lóže, představitele, atd. Mezi nimi zřejmě budou i společnosti, které se hlásí ke znamení již zmiňovanému, ke znamení trojúhelníku s vepsaným kruhem.

Zadruhé bude tedy spojitost mezi horcruxy a tímto znaméním. Já tedy nevím, kdo z vás si umí představit, co se bude dít, až se to znamení objeví i s jeho pravým vlastníkem.. no zkuste si uvědomit, že to znamení nesly vždycky firmy (nebo „mocní“ lidé), které otročily lidi a vysávaly jejich energii (ve formě peněz, výsledků práce, atd.).

Co asi budou dělat lidé, jejichž nitro jménem této značky vysál příběh Rowlingové a nahradil jej horcruxem, kterým je teď vysává a žije z jejich životní síly? Však sami víte, kolik lidí tím příběhem vyloženě žije.. že?

A to nejhorší?

A zatřetí, co je pro mě osobně to úplně nejhorší, Rowling totálně shodila mučení a vyvražďování žen nařčených z čarodějnictví. Hned po prvních odstavcích třetího dílu se vám v podvědomí usadí dojem, že při upalování čarodějnic vlastně o nic nešlo. Rowling tím kryje příšernou genocidu nositelé lidové moudrosti, genocidu, kterou organizovala katolická církev, aby se zbavila právě těch žen, které jediné dokázaly ulevit ostatním ženám od bolesti a nespravedlivostí, které jim patriarchát každodenně přináší.

Rowling tedy kryje tu nejbrutálnější podobu katolické církve.. přiznám se, že první mně napadla taková hloupost, že si to církev prostě objednala. No ale divte se mi.

To je přeci od Rowling taková rána pod pás – je to úplně stejné, jako ty vsuvky, co byly kdysi připsány do bible, aby církev neztratila moc. Myslím to, jak na mnoha místech Ježíš mluví o pravdě, lásce a svobodě, a vždycky to všechno hned popře výzvou k poslušnosti autorit.. což, když nespoleháte na kněží a věříte v pravdu, je vám jasné, že ve skutečnosti to Ježíš takhle nikdy neřekl, že to tam někdo dopsal.. a lehce si domyslíte, že to dotyčný udělal proto, aby neztratil moc.

Rowling tady ten podraz dokonce posadila na místo, které sice nikdo nepřeskočí, ale kde se nad tím také nikdo nepozastaví, protože spěchá zhltnout příběh, takže formule putuje rovnou do podvědomí, všem čtenářům bez rozdílu.

Tomu se říká „kudlou do zad“. A jelikož je Joanne Rowling ženskou autoritou, dá se čekat, že většina čtenářek

zaujme automaticky úplně stejný postoj, aniž by se nad tím jakkoliv pozastavily. Prodají své pokolení.. podle vzoru, který jim káže autorita.

Takhle přesně vypadá a funguje ženská zrada, přesně takhle jsou dnes a denně prodávány ženy patriarchátu.. ne muži, ale ženské autority jsou ty, kdo prodává ženy.

Závěrem

Zbavte se horcuxů?

Začněte žít svoje?

Vytvořte si svoje znamení?

To je dost těžké, a zrealizovat to úplně nejspíš vůbec nelze. Do značné míry to však možné je, a sám za sebe můžu říct, že zbavit se cizích značek a žít si svoje rozhodně stojí za to..

Většina lidí však nedokáže obejít ani bez značek oblečení, neumí existovat přímo, musí být neustále za něčím schováni, něčím kryti. Jejich projevy jsou na tom pochopitelně ještě daleko hůř.

Ale jak se to.. všichni jsme prošli výchovou.. všichni jsme nějak poznamenaní.. a když se chce.. Však zkuste, uvidíte. A nezapomeňte:

„Musíte být ustavičně ve střehu!“

BACHOVIC MOST

Most přes navždy je kniha Richarda Davida Bacha, a je to podle mě unikátní, univerzální a dokonalý recept na „spolu“.

Snad až na jeden detail, jeden háček v samotném slově recept, a na to, že většina lidí zná jen kratší, vykradenou verzi, která jako recept prostě nefunguje.

To vše jsem měl potřebu nějak okomentovat, do toho se mi pak vloudilo ještě pár doplňujících poznámek, a nakonec jsem se docela rozmudroval, abych tak řekl. Je toho tentokrát opět docela dost.

O receptech

Všichni víme, co je to recept. Je to zápis, podle kterého můžete po někom zopakovat postup, a dostat stejný nebo podobný výsledek. Obvykle recept obsahuje popis výsledného produktu, seznam ingrediencí, a instrukce, co s těmi ingrediencemi dělat. Méně obvyklé recepty provázejí podrobnější instrukce. Přirovnání k receptu tady užívám proto, že recept si můžete číst, můžete si představovat, jaký by byl výsledek, recept můžete i mluvit, můžete o něm básnit, na druhou stranu receptu nemusíte věřit, můžete ho zpochybňovat nebo naopak vyznávat, doporučovat i vnucovat, a to vše můžete dělat, aniž byste ho vyzkoušeli a věděli, o čem mluvíte.

Abyste ho vyzkoušeli, musíte recept vzít opravdově, rozhodnout se popsany výsledek získat a začít dělat. To teprve receptu dá smysl. A při tom děláním je klíčem opravdovost. I Most přes navždy je receptem jen tehdy, vezmete-li jej vážně a opravdově. Vzato neoprávně je to totiž jen sen, sen mnoha dívek i chlapců, který snem většinou zůstane. Nesplněným, a možná i ztraceným.

Většina dam se z toho snu při vybírání partnera probudí, a pak se dost diví, když si vyberou partnera podle stejného klíče jako jejich matky a vezmou si tím pádem stejného burana. Většina pánů zase nejenže vůbec nevystoupí zpoza svých hradeb, ale ještě z toho obviní svou družku a ostentativně zklamání dají přednost kamarádům, stejně jako to viděli u svého otce. (= přístup, kterému zde říkám buranství.)

Nic z toho však nebrání dívkám, aby nebraly vážně a zodpovědně každého chlapce, který jim tuto knihu věnuje, byť je to třeba sebevětší blb. Znam příkladně jednu slečnu, která takových výtisků shromáždila asi pět a stěžuje si, že ani jeden z těch pánů neměl s otevřeností a snahou někde vyrůst nic společného. Z toho plyne, že hlavním posláním této knihy je zřejmě být spolehlivou oblbovací/balící technikou.

Zkrácená verze máte proto, že se dozvíte jen některé ingredience a výsledek, to vše potvrzeno Bachovou strhující pravdivostí. Ta totiž zůstává. Tím se ale z receptu na opravdu kvalitní vztah stává zavádějící, zamilovaně-akční příběh, který se jako návod jenom tváří. Mnoho lidí, mnoho párů zkoušelo se podle toho zařídit, a naprostá většina na tom pohořela, protože zkrácená verze prostě neobsahuje to skutečné Bachovské know-how.

Právě tak ze zkrácené verze není dost dobře poznat, co jsou ingredience, co je práce, a co jsou opravdové výsledky, takže, pokud se chcete dozvědět, jak opravdu na ten vztah, musíte sáhnout po té obsažnější verzi, kde nejsou vynechány obrazy z Richardova nitra, a je dobře patrné, že opravdu nejde o žádnou faleš nebo snad podvod romantiky, ale o cílenou a leckdy hodně tvrdou práci na sobě, i to, jak ta práce zhruba vypadá.

Okolnosti

A co se týká knihy, je to práce hlavně pro muže! Normálně vychovaný muž je pro vztah, který má někam vyrůst, absolutně nepoužitelný. Ke společnému růstu je zapotřebí úplně opustit vliv rodičů, především matek, poněvadž lidské matky z nějakého důvodu neumí své děti pustit do života a nevrtat jim do něj. A zdaleka nejde jen o matky nebo jen o rodiče.

Není jednoduché vytvořit podmínky, ve kterých se oba partneři otevřou, protože do každého vztahu každý den ryje několik lidí – myšlenkami a emocemi, které se dozvíte nejčastěji v pohledech a v gestech „rejpalů“, někdy ve slovech, a občas dokonce i v činech.

Všichni vás chtějí mít neustále k dispozici, všichni vás chtějí neustále ovládat, kontrolovat. Chtějí k vám mít neustále přístup – což, běžný vztah něco takového naprosto vylučuje. To znamená, že nikomu nevyhovuje už to, že vůbec máte nějaký vztah, i když mít vztah je standart a je nutno vám to uznat. Za žádnou cenu nesmíte ovšem mít vztah šťastný, protože to standartem není, a nikdo vám to neuzná.

Kdo má šťastný vztah, nemá potřebu chodit jinam, nepotřebuje „kamarády“, ani „přítelkyně“. A to je pro lidi pohroma, protože pokud je „nepotřebujete“, nemají jak vás kontrolovat, nemají jistotu, že jim budete k dispozici, když si písknou. Proto vás kamarádi a přátelé neustále kontrolují, a je-li to potřeba, cíleně bourají vaše štěstí. Této kontrole slouží konvence a konvenční otázky, napříkladně „Jak se máš?“ – tazatelé chtějí vědět, jestli náhodou nejste šťastnější, než oni.

A vy nemáte šanci: na takovéto otázky nějakou odpověď dát musíte, a to je to, o co jim jde. Buď jim řeknete něco mezi „ujde to“ a „špatně“, a v tom případě jste si dost nadrobili, protože zaprvé cokoliv řeknete, hned se to začíná dít, a zadruhé riskujete doplňující otázkou typu „Jak to?“, tedy kontrolu hloubkovou. Opět je to konvence, a opět je nutné odpovědět.

A nebo řeknete pravdu, že se máte skvěle, a v tom okamžiku jste terčem myšlenek typu „Jak to?“, „Tak to teda ne!“, „Skončils!“ atd., kteréžto myšlenky tazatel maskuje „upřímným“ blahopřáním. Jedovatou myšlenku či pocit však máte v srdci, a za pár hodin, až jed uzraje, vyjede z vás vůči partnerovi. A nemůžete za to ani vy, ani on, a nevíte to (většinou) ani jeden.

Ať odpovíte cokoliv, vždycky poškodíte váš vztah, což, to je pravým účelem každé konvenční otázky. Řešením je hodně daleko se odstěhovat, další možností je pak tajně manželství, jak o něm zpívá Sting, že nejde překazit: Secret marriage never can be broken.

Tak všechny tyhle okolnosti vyřešili Richard a Leslie tajnou maringotkou, v úplné pustině.

Závazky

Četl jsem kdysi na nějakém fóru, že Bachovi v současné době nejsou spolu, nebo spolu přinejmenším nějakou dobu nebyli. Hned u toho byly docela legrační reakce, že to přece není možné, když toho spolu tolik prožili, a jaká je to škoda atd. Pisatelky si zřejmě myslely, že to Leslie s Richardem opravdu dobře uhrála, když toho s ním tolik zažila..

..totiž, ženy obecně si myslí, že k závazku dochází, když něco prožijete spolu – proto vyžadují společné zážitky a používají je ke svázání partnera, takže svým způsobem k jakémusi závazku opravdu dojde. Ženy tedy jako závazek berou stav, kdy je jim partner zavázán, a pisatelky si zřejmě myslely, že Leslie musela mít s takovým množstvím závazků Richarda připoutaného nejméně navěky.

Jako by nestačilo, že spolu Bachovi mnohokrát, v mnoha stech dokonalých chvílích skutečně přemostili ono navždy. Vždyť většině párů se to podaří sotva jednou, dvakrát. Pisatelky však pravděpodobně žijí v absolutním světě, kde je možné dosáhnout dokonalého stavu a setrvat v něm navždy. To se ovšem nám, co žijeme v relativní sféře, ve střídání protikladů, nemůže nikdy podařit.

Tady jsou vztahy tvořené jednotlivými chvílemi, které je možno dovést k vyjádření dokonalosti a lásky, dokonce v nich lze přemostit celý čas, nebo je také lze úplně minout. Všechno hezké i všechno zlé okamžitě pomíjí, hned jak to vytvoříte, takže vztah je potřeba tvořit neustále znovu a znovu. Navždy pak znamená miliardy jednotlivých chvil, a každá ta chvíle vlastně znamená jeden vztah, který dopadne podle toho, co všechno se právě změnilo a co jste se s tím právě rozhodli udělat.

Je mi jasné, že tomuhle nebudou chtít rozumět mladé dívky, které jsou svými matkami co nejdéle uměle drženy v neskutečné naivitě, v neuskutečnitelných snech příliš velkých slov, jako je právě navždy.

A čeho že tím matky dosáhnou? No přece toho, že dcera bude strašlivě zklamaná realitou, která nebude odpovídat tomu, co jí matka nakukala, a bude se neustále vracet za maminkou.

Pisatelky by si měly Most přes navždy přechíst pořádně, třeba by jim došlo, že Leslie šla na věc právě naopak, protože byla na rozdíl od pisatelek poučená o tom, že když použije společné zážitky ke svázání partnera, uhyne jim láska.

Leslie na rozdíl od pisatelek nepřemýšlela, jak na něj, ale jak s ním. To Leslie vytvořila atmosféru důvěry, právě tímto myšlením (a jednáním). To proto jí byl Richard schopen důvěřovat a proto jim vztah mohl vyjít.

Kromě toho, když si partneři všechno řeknou, je čas jít od sebe. Poznává se to tak, že se přestanete vzájemně přitahovat. S takovým člověkem pak nelze zůstat, protože byste nebyli pravdiví sami k sobě. Kdepak, když se taková partneři přestanou přitahovat, týden si děkují, rozloučí se, a odchází, plní vděčnosti za to, co bylo.

Další vlivy

Na druhou stranu, Most přes navždy při stavbě opravdu mohl utrpět trhlinu, která zapříčinila jeho pozdější pád. Všimněte si – právě v této knize – situace, kdy Leslie ve svém strachu z osamění nepustila Richarda z domu, když se potřeboval srovnat se změnou životního postoje, kterou prodělal v prvním období v maringotce.

Leslie však neprodělávala životní změnu. Leslie rovnou prožívala svůj sen. Nejspíš proto nerozpoznala Richardův stav, a přidržela ho u sebe, za pomoci hysterie, výčitek a vydírání. Jenomže, když se něčeho bojíme, přitahujeme to do svého života. To co bylo pro Leslie příležitostí vypořádat se se svým strachem, to ona nevyřešila, ale obešla.

Tímto opravdu mohla odsoudit jejich vztah k relativně násilnému rozchodu, protože nevyřešený strach ze samoty vždycky znamená, že nakonec zůstanete sami.

(I když, třeba to – zvlášť tihle dva – mezitím nějak vyřešili..?!)

Jenže, Richard tím navíc neuposlechl svého vnitřního popudu, který jej táhl do ústraní. Tím nedostal příležitost urovnat si v sobě věci v prostředí, které by mu vyhovovalo.

Tomuhle možná nebudou rozumět ženy. Většina žen je zvyklá srovnávat se s věcmi za běhu a pod tlakem, protože je osobně přizpůsobují matky, aniž by jim povolily být i jen na vteřinku vydechnout. Jakýkoliv odpor, vlastní myšlení, aktivitu či dokonce iniciativu v nich doslova udusí.

Na něco takového muži ale nejsou stavění. A když tohle žena použije na manžela, když žena donutí svého manžela, aby se s něčím srovnal jakoby pod jejím dohledem, je zle. Pro vztah to většinou znamená smrtelnou ránu.

Tím se muži partnerka změnil v matku. To je špatně, protože muž už jednu má, a k ženě jde proto, aby mu 1. zůstal maminkovský servis, aby 2. získal navíc sex, a aby 3. zmizely mateřské proslovy, kterých má po krk.

Pokud se mužovi partnerka změnil v matku, byť i sebenevinnější hloupostí, vztah tím většinou velmi utrpí. Muž neumí opustit matku úplně a úplně se navěsit na ženu. Neumí. A když jsem u toho, tak ani nemůže, protože pak by nemohl čerpat jistotu ze své matky, a nemohl by na svou ženu nemohl dělat ta buranská, patriarchální ramena, výraz mužské nadřazenosti nad ženami. Krom toho mu to nedovolí jeho matka.

Opustit matku a její diktát dokáže mnohem lehčeji žena než muž – navzdory všemu, co se o tom běžně soudí. Mnoho žen to také dělá: jsou to ty ženy s těmi o něco šťastnějšími vztahy. O mnoho ne, protože aby to skutečně fungovalo, musel by se vlivu své matky vzdát také muž, a toho je velmi těžké dosáhnout.

Je třeba si uvědomit, že muž je v průběhu výchovy připraven o všechny své „ženské“ stránky, a vztah k matce bývá jediným klíčem k celé polovině jeho bytosti. Tento vztah však bývá plný bolesti, dětské bolesti, již syna kontroluje jeho matka, a jen partnerka, kterou matka schvaluje, obdrží od ní část těchto „opratí“. Většina mužů je nikdy neuvidí – takové matky ještě nejsou, a partnerky..?

Rovnost

Znám jen dva způsoby, jak z takového stavu ven: poměrně velmi bolestivé sebepoznávání, a pak to, co zvolila Leslie, a co nám sděluje tahle knížka. Partnerka přiměje muže, aby se odevzdal vztahu a sama udělá totéž. To byla i Leslieina podmínka: Richard se jí musel odevzdat. Nebo jí.. Richard se odevzdal jí, ale ona toho nezneužila, nespoutala ho a výsledek byl ten, že se Richard odevzdal vztahu. Netuším, jestli to Leslie měla spočítané všechno, jestli věděla, že spoutaný druh ji nemůže nijak obohatit nebo jestli byla prostě jen natolik čestná.. nevím.

Tohle odevzdání je krok, který většina mužů „opomene“ udělat, většinou právě ze strachu opustit matku a ze strachu ze zneužití. Dlužno dodat, že pokud ho přece jen udělají, většina dam toho okamžitě zneužije a nechá jej na sobě zá-viset, aby si jeho svázáním vybudovala jistotu. V prvním případě láska nerozkvetne, v druhém hned umírá a nechává po sobě hodně, opravdu hodně moc bolesti.

Tady už se musí rozhodovat i dámy: buď oželí jistotu, a získají skutečnou lásku se vším, co k tomu patří, nebo poslechnou příklady a návody matek, báb a prachbáb, které mají vštípené jako „správný“ postup, a dostanou stejně zoufalý vztah i život, i když partnerem si budou zdánlivě jistější.

Leslie přiměla Richarda, aby se jí zavázal, což dělají všechny, a pak ho ale pustila, a udělala totéž, což, tohle už většina žen prostě neudělá.. ke škodě obou. Ženám se v tomto ovšem nelze vůbec divit – v našem nelidském systému samostatně vlastně neexistují, a mít vztah s mužem není nic jistého, protože ženy si je navzájem kradou.

Největší snahou žen je proto zavázat si partnera co nejdříve a co nejdůkladněji, bohužel, jakmile se vám něco

takového stane, můžete celý vztah zabalit. Aby to nebylo tak jednoduché, je velice snadné podlehnout sebeklamu a získat dojem, že ten druhý vám patří – Richardovi se to v průběhu života s Leslie stalo několikrát, a pokaždé to bolelo.

I k tomuhle přístupu jsou muži ještě náchylnější než ženy, protože náš systém ženy přímo řadí jako součástky náležející k nějakému muži. Patriarchát se samostatnými ženami vůbec nepočítá – žena je mužovým osobním otrokem a výrobcem jeho dětí. Takto je to zakotveno v našich mýtech, v pojetí světa i ve společenských pravidlech. Jediné, co se někde trochu změnilo, jsou zákony, a ani ty nejsou vždycky dodržovány.

Rovnost žen je zatím pořád ještě utopie – nikdo se zatím nenamáhal odvolat zrušný mýtus o Adamovi a Evě, který zařadil ženy jako osobní přívěšky mužů a ještě navíc je předem určil jako viníky, ať již se stane cokoliv. Stejně tak je ovšem rovnost žen vyloučena vyzdvihováním mateřství, což tu rovnost narušuje úplně stejným způsobem.

Zařídít rovnost ve vztahu – základní předpoklad pro proudění lásky – je tedy krok sám o sobě. Ten je nutno udělat, jinak vás vztah vyždíme. A i když rovnost zřídíte, může se vám vytratit, takže je nutné stav věcí hlídat, ovšem, každý sám sebe! Ne toho druhého!

Recepis vztažnosti

Vztah dvou lidí vzniká logicky jako dva mezilidské vztahy. Aby se ty dva vztahy staly jedním, je zapotřebí důvěra – je to důvěra, co spojuje dva vztahy/dva lidi v jeden celek. Kvalita vašeho vztahu přímo závisí na tom, nakolik jste, každý sám k sobě upřímní.

Důvěra ve vás vzniká, když je váš protějšek upřímný a pravdivý sám k sobě, a je k vám navíc otevřený, takže se průběžně dozvídáte jeho aktuální myšlenky i pocity, s tím že jeho pravdivost cítíte.

Tomu pocitu většinou říkáte, že dotyčný ve vás budí důvěru, což není pravda. Dotyčný nic nedělá. To vy cítíte jeho pravdivost, což je váš pocit. Za své pocity však každý zodpovídá sám: ze žádného svého pocitu nemůžete obviňovat někoho jiného, pokud nechcete zabít vztah, který s tím člověkem máte. To ostatně platí pro jakékoliv obviňování či výčitky.

Já vím, že vás matka učila, že vy jí „děláte“ radost a starost. No a co? To byla její volba. Váš vztah podle toho ostatně dopadl. Její vztah k vám se změnil na obviňující a osočující, váš vztah k ní se změnil na ukřivděný a uhýbající. Radost nula, láska v nedohlednu. Totéž se vám může přihodit (a pravděpodobně také mnohokrát přihodí) ve vztahu.

Je to hned, otázka pár vteřin, náprava ale bývá zpočátku dílo na mnoho hodin, ba i dní, ovšem, upřímná a otevřená práce na sobě, to samo o sobě již přináší radost a lásku, co teprve spolu-práce s milovaným člověkem. Je pravda, že hodně párů i při takové spolupráci došlo na úpornou snahu dosáhnout nějakých konkrétních výsledků, jako třeba vyrovnat se Bachovým. Tím se ocitáme u těch nejošemetnějších nástrah našich vztahů.

Předurčený výsledek. To je nástraha pro lidi, kteří si přečtou recept, a chtějí se najednou, nejlépe napoprve dopracovat nějakých, nejlépe konkrétních výsledků. Takoví lidé zákonitě pohoří; měli by si asi všimnout, že předurčených výsledků, tedy cílů, které si vytýčili, nedosahovali Bachovi nijak lehce. Měli by si všimnout, že jediným cílem Bachovic života v maringotce bylo zjistit, kam je to společné soužití dovede.

Jak si tedy vyložit Bachovic recept? Dalo by se to snad přirovnat k výletu do lesa, kdy jdete s někým po lesní cestě, a oba podle svých okamžitých impulsů zkoumáte jednotlivé odbočky, spolu i jednotlivě, a to všechno, co jste našli, sdílíte s tím druhým, povídáte si o tom, přemýšlíte, vznášíte nové impulsy atd. To je to.

Předurčit výsledek je pak jako stoupnout si na začátek cesty, a vnutit jí, kam vás dovede – zabijete tím všechno. Budete čekat, kdy už to bude, čímž zmatete své nitro a budete dostávat zmatené impulsy. Polovinu odboček přehlídnete, pohoda se vás zrovna také držet nebude a vaše sdílení se omezí jen na otázku „Už?“ a odpověď „Ještě ne“.

A to jsou ještě experti, kteří nejenže se dohodli, že dojdou tam co Bachovi, ale mezitím ještě určují i každé odbočce, kam je má dovést. Když už vás něco takového napadne, bude vás to asi dost omezovat.

Až na to přijdete a budete s takovými omezeními chtít skoncovat, přestaňte takové nápady říkat nahlas, a nechte se ovlivnit partnerem, který si žádná určující očekávání nevytvořil.

Ono největší síla páru je stejně především v udržování dobrého naladění. Tam kde jednotlivec na své cestě snadno propadne depresím a ztratí třeba měsíc, než se z nich vyhrabe, tam vás může partner podržet nebo jimi bezpečně provést..

Gravitace

Přirozená přitažlivost (mezilidská) funguje asi jako dva magnety, které se napřed přitáhnou, pak se však obrátí a odpudí se. Je úplně jedno, který z partnerů se kdy odvrátí, respektovat se musí oba, zcela bezvýhradně.

I to ženské svázání partnera znamená pokažený magnetismus – žena se snaží udržet partnera co nejbliž k sobě, muž se od ní logicky snaží dostat co nejdál, protože takovéhle jednostranné svázání – vydírání na základě společného zážitku – bývá velice nepříjemné. Stejně nesnesitelná situace ovšem vzniká při odvracení, když jeden odmítne toho druhého pustit.. kupříkladu ze žárlivosti.

Tohle už se pochopitelně týká i všech mužů, a bylo by to téma na celé knihy.. boj o moc mezi partnery, kdo z koho v milostných vztazích atd. Omezme se jen na poznámku, že kdykoliv je ve vztahu jeden táhnoucí a jeden tažený a neřeší se to otevřeným vyslovením všeho, co se ve vás děje, riskujete nejen vztah, ale i své zdraví, protože produkuje emoce, které vašemu tělu dávají dost zabrat.

Přitažení a odpuzení znamená dostat nápad, co s partnerem prožít, říct mu to, společně naplánovat a zrealizovat. Z toho dostanou dva lidé dva různé zážitky. Abyste to mohli zpracovat, musíte se od sebe navzájem oddělit, to jest odvrátit od partnera. Nastává fáze sdílení: partneri si sdělují, co kdo z nich prožil – dojmy, pocity, myšlenky, nové nápady.

Jelikož partneri jsou dva (aspoň většinou;), mají dohromady dvě pravdy o všem, co se stalo. A tady se dostáváme k poslednímu důležitému bodu, u něž se chci zastavit. My jsme vychováni tak, že existuje jen jedna pravda. A většina lidí jde do vztahu s tím, že to oni budou mít tu pravdu.

Pokud však chcete dělat skutečný vztah se skutečným růstem, nemůžete bojovat s partnerem, kdo bude mít tu pravdu. Naopak! Čeká vás rozšiřování vaší vlastní pravdy o pravdu partnerovu.

V tom je výhoda a síla společného růstu, protože z každého zážitku získáte ne jednu, ale dvě zkušenosti. Tyto dvě zkušenosti je pak potřeba sloučit v jednu: musíte najít způsob, jak vyvážit i ty nejextrémnější protiklady.

To se lze nejlépe naučit na příkladu rodičů: i oni se něčím přitáhli, to jest, v něčem jsou stejní, v něčem různí. Ve vás jsou zastoupeni oba dva, resp., jste z půlky matka a z půlky otec, a na vás je udělat z nich jedno.

To se dělá o hodně jednodušeji, když se vaši rodiče umí spolu za všech okolností domluvit. Tím nemyslím stav, kdy jeden vyhlásí svou pravdu a druhý ji odsouhlasí, ale právě otevřenou prezentaci a uznání pravd obou, a jejich následné spojení do většího obrazu.

Samozřejmě, děti, od kterých matka izolovala otce, nebo od kterých otec či systém izoloval matku (i to se ještě stává), nemají k jedné polovině sebe žádný klíč, a jejich prvá partnerství podle toho dopadají – jde jim úplně zaprvé o získání chybějícího rodiče, což je tlak, který se v partnerství nedá vydržet. Ještě hůř jsou na tom děti, kterým byl k tomu všemu dodán otčímat nebo macecha, protože ty klíče zdánlivě dostanou a většinu z nich nenapadne, že nejsou právě a že jim nejsou k ničemu.

Tohle povídání se netýká dětí, jejichž rodiče se rozvedli, ale dítě nebylo od nikoho izolováno a není ani štváno proti jednomu či druhému, zkrátka jde o děti, které mohou kdykoliv k oběma rodičům a oba rodiče mohou k nim. Budete se možná divit, ale i takoví rodiče se občas ještě najdou.

Takové děti mají svou jistotu, a moc si toho na ně nedovolí ani otčímat nebo macecha, naopak, od doplněného „rodiče“ dítě získá většinou ještě další poznání a klíče k jedné své polovině. Je to vlastně takový bonus. Dítě stejně nepotřebuje ani tak rodiče, jako hlavně lásku.

Zážitky vás mají osvobodit od všeho, co jste k nim potřebovali, od rodičů i od partnera. Teprve pak totiž k rodičům a k partnerovi pocítíte úctu a vděčnost za to, že vám zážitek umožnil, a tím teprve láska rozkvetne. Proto Leslie dovedla Richarda k vizi a k závazku, že využijí vzájemnou přitažlivost ke společnému růstu.

Z toho pak vznikaly společné zážitky, které je navzájem osvobozovaly, pokaždé znovu je k sobě něco přitáhlo, a pokaždé znovu se rozpojili a získali z toho zážitek, který spolu sdíleli. Proto tam láska neumírala, nýbrž rozkvétala – ono když jste oba plní vděčnosti svému partnerovi a vděčnost tedy naplňuje i váš vztah, jinak to být asi ani nemůže.

O BIBLI MUŽSKÉHO ŠOVINISMU

Bible mužského šovinismu je poměrně velmi zdařilou sbírkou mužských názorů, postřehů a zkušeností. Je to jakási obdoba ženských časopisů, s až podezřele mnoha identickými pro a proti. Pozitivní význam této „bible“ mohl být v tom, že velmi přesně popisuje skutečný pohled „typických“ mužů na ženy, podobně jako ženské časopisy popisují pohled „správných“ žen na muže.. Obě bere lidem lidství, a vnucuje jim nějaký paskvil jako žensství, a trochu jinou parodii jako mužství.

Toto dílo navíc poskytuje velmi přesný obrázek toho, jak matky vychovávají své syny, k čemu je vedou a k jak nepochopitelným konstrukcím muži dochází a berou podle toho své ženy, kamarádky i přítelkyně. Dílo postihuje ustálená ženská kolečka a mentální i pseudo-emoční reakce mužů, neboli co ta kolečka s muži dělají.

Podle mě by se mnoha a mnoha ženám (možná úplně většině) velmi rychle vyčistil život, kdyby připustily, že jejich muži (a vlastně i muži obecně) se na ně (i na ženy obecně) tak, jak je v knize popsáno, opravdu dívají. Pak by totiž byly schopné rozeznat i výjimky, a to ty opravdové, nejen ty, co jim jako výjimky zdají.

A i mužům by to mohlo pomoci se nad sebou zamyslet..

Mužský mluvčí

..autor totiž tvrdí, že popsal způsob, jakým se na ženy dívá gró mužské populace a o to že jde.. jako by nestačilo, že autor mluví jakoby za mužskou populaci obecně, a křivdu, kterou ženám způsobuje (a to způsobuje!), tak háže na všechny muže.

Měl bych ho asi volat ke zodpovědnosti, nicméně, raději dodám ženám a normálním mužům argumenty a lidský náhled. Jevíť se mi tato možnost býti mnohem zajímavější.. :)

Úplně zaprvé je nutno uvést, že mnoho, opravdu velmi mnoho pravdy je v bibli mužského šovinismu.. ani ne tak o ženách, jako spíš hlavně o mužích. Spousta věcí je neoddiskutovatelných, přesně vylíčených, a i velmi přesně zhodnocených. Reakce mužů na vylíčené „syndromy“ nejsou ani v nejmenším přetažené.

Spousty žen tyto pravdy berou jako nařčení a mají tendence se tomu bránit. Podle mě je to zbytečné. Není jednoduché doopravdy ublížit ženě, většina mužů to sama o sobě v podstatě nedokáže – nebyli to muži, kdo ženám vnutil systém lži stavěných jako pravdy, nebyli to muži, kdo ženám vnutil ublíženost jako správnou reakci na setkání s pravdou.

Jediné, co si z toho takové „nařčené“ ženy můžou vzít, je důkaz vlastní potrefenosti.. pokud to ovšem s tak hnusným materiálem dokáží. Ono to totiž vůbec není lehké, vybrat si z takového hnusu skutečné impulsy k osobnímu růstu a nenechat se otrávit tím zbytkem, i když už se takové ženy našly a tedy to nepochybně jde.

Kniha poskytuje jen zlomek pravd o ženách, kterým se ženy při sebeosvobodování budou muset postavit, a poskytuje je zcela bez soucítu (sou-cítění znamená schopnost cítit s někým nebo něčím, v tomto případě se ženami), a proto v podobě zcela nepřijatelné jak pro ženy, tak i pro citící muže. To proto není třeba se tomu jakkoliv bránit a vůbec je lepší najít si nějaké lidštější a pravdivější zrcadlo.

Stejně, když se to tak vezme, nebylo řečeno téměř nic podstatného, byly jen shrnuty obecné jevy, vlastně jen určití, souvislosti zbavené následky, a ty byly doprovozeny neúplnými nebo zcela vylhanými příčinami. Je ovšem možno se z toho poučit: ano, ženy se takto chovávají, ano, muži na to reagují takto a takto ... a to reagují..! Znamená to, že nemusíte jít příliš do sebe, abyste objevili nějaký problém, stačí si vzít bibli a jet jednu položku po druhé.

Já nepojedu jednu položku po druhé. Nechám vyjet jen ty, které mě nejvíc zhnusily, a bez nějakého strukturování.

Pán je lovec

Někde v prostředí popisuje autor sezení čtyř generací žen z rodu, v němž se už po staletí rodily pouze ženy. O otcích se v tom rodu po celá ta staletí mlčí a dokud jsou naživu, jsou bráni jako nutné zlo, pokud cokoliv vykonají – a to i velký čin, je to hodno zapomenutí. Do takového rodu se autor přiženil, odvedl svou práci – to jest zplodil dvě holčičky, a cítí se v něm přehlížen, zneuznán a možná bychom mohli říct i použít pro zachování čehosi, nad čím nemá žádnou kontrolu. Jo, a na tom sezení se dusí.

Já si nemůžu pomoci, ale čemu se ten člověk proboha diví? On sám na jiném místě toho svého elaborátu prohlašuje, že na ženy může být pohlíženo jako na lovnou zvěř. Tedy, ono vzhledem k tomu, že první impuls k seznámení dává vždycky žena, je tento pohled na ženy spíš nedostatkem informací, ale budiž, omylům se meze nekladou.

Co mi však nejde na rozum, jak si takové tvrzení může dovolit otec dvou holčiček – co jim řekne, až si to přečtou a zeptají se ho, co to má znamenat? Já třeba, kdybych měl vypustit z úst takovouhle hrubost, nedokázal bych se už nikdy podívat žádné ženě do očí. Ale to jsou jen detaily. Mnohem zajímavější důsledky se pokusím popsat dále.

Autor toto své tvrzení dokládá dojemným příběhem, jak dostal nějakou studentku, která se mu zalíbila díky nějaké tělesné křivce. Ta křivka mu však hned po koitu zevšedněla, jako u všech předchozích a on se náhle viděl být se svou partou někde v lese a snažil se té dívčiny střepat, na rozdíl od ní, která se s ním chtěla skutečně sblížit. On neměl to srdce jí říct pravdu.. že to všechno, čím ji naladil a navnadil atd., jen předstíral. Hle, lovec..

Z hlediska příčinnosti ta dívčina zřejmě také nechtěla opravdový vztah, jinak by si našla někoho, kdo má stejný zájem. Dost často však dívky i chtějí vážný vztah, i si najdou příslušného jedince, nicméně pak ještě zkouší, jestli by přeci jen nedostaly něco lepšího. Snaží se tedy něco ulovit, a tak se stávají kořistí lovců, které si přitáhnou právě svým loveckým naladěním.

Ostatně u mužů je to podobné. I muži, místo aby dali možnost a dost důvěry partnerce, aby se otevřela a začala ze sebe vydávat to lepší – což udělá automaticky každá, která uvidí perspektivní vztah –, i muži se snaží najít něco, co bude takhle lepší „už v základu“.

Vzorný manžel

Z hlediska příčinnosti je tu jedna otázka: jakou ženu si mohl najít muž, který má k ženám tento přístup?

On by snad chtěl vědomou a uznanou ženu, když sám si ani nevšiml, že mu partnerství přerostlo v manželství, že už má dvě děti a evidentně pořád žije v tom, že je ještě na lovu? Podle mě si našel tu nejlepší možnou partnerku, dokonalé

zrcadlo svého vztahu k druhému pohlaví.. přesný obraz absolutního nezájmu, doplněný jistou potřebou a následným použitím nějakého bližního k jejímu ukojení.

Čeho si na něm má jeho žena vážit, když jediné, čeho si váží on na ní je její vagina? Nebo váží.. to je asi silné slovo.. vagina je to jediné, co ho na ženách vůbec zajímá, protože jinak má všechno u kamarádů a lepší – to jsem si prosím nevymyslel, to je skutečně obrat z Knihy.

A zajímá ho to na ženách, ne na ženě. Je z toho strašně zřejmé, že nedal nikdy žádné ženě šanci, aby mu něco doopravdy darovala. Asi si vždycky urval kousek své slasti a její rozkoše pro své uspokojení, vlastně ukojení žádosti, pýchy a ješitnosti, a takto skvěle kondicionován, ba docela připraven do společnosti utíkal za kamarády.

Takhle to má vůči ženám mnoho a mnoho mužů. Mnoho mužů ještě neopustilo svou klukovskou partu, protože ta je přeci nadevše, a místo domů chodí do hospody. Je pravda, že mnoho mužů k tomu má dobré, ba velmi dobré důvody, ale pan autor z těch dobrých důvodů neuvedl ani jeden. Osobně si myslím, že je to tím, že pan autor se nikdy nenamáhal ženám porozumět.

Pana autora zřejmě nikdy nenapadlo, že ženy v této situaci nejsou samy od sebe a už vůbec ne dobrovolně, ale že je tam někdo dostal, a to s pomocí mužů a hrubé síly. Pana autora nenapadlo vyjít ženám vstříc a zjistit, co to jemu a jejich vztahu přinese. To mimo jiné znamená, že ještě nezjistil, co je to vztah dvou lidí různých pohlaví.

Místo toho autor ženy odsoudil, vyškrtl ze společnosti a krom osobních lovů na ně štvě ostatní muže, ba pořádá na ně i celé hony, například v podobě Bible mužského šovinismu. A co se lovu týká, ani mu nestačilo ulovit si jednu pro sebe, ale loví pro potěšení z lovu, vlastně „ze sportu“, a jeho požitek z té parodie na splnutí a celkový náhled na ženy tomu samozřejmě odpovídá.

Takovým tvorům ženy většinou říkají „ubožáci“, a já se obávám, že mají naprostou pravdu. Na druhou stranu, většina ženských snah také nevede k získání partnera, ale k ovládnutí někoho, koho by mohla předhodit matce jako argument vlastní způsobilosti získat a udržet si otroka..

Mužofil

Ženskou pozici bere autor jako výsledek tisíců let vývoje, který postavil ženy k plotnám a muže ke kulometům. Autor vůbec nevzal v potaz, že náš vývoj je fingován, míří neustále čistě proti lidem a jeho výsledky jsou čím dál horší zvrhlosti.

Ženy jsou z tohoto vývoje sice vyňaty, nebo aspoň donedávna byly, což znamená, že se jím nemohly honosit, a také s ním nemohly nic dělat. Nebyly to tedy ani ženy, kdo to všechno zneužil..? Tímto reaguji na autorovo stížnost na to, že ženy nenapáchaly žádná umělecká veledíla ani vědecké objevy.. jenže jak by mohly? V této společnosti? Snad skrz muže? Ano, to je pravda, a když jsou muži těmi pány tvorstva, proč to dopustili, co?

Řada žen k veledílům inspirovala nebo zavdala popud – což bylo ostatně to jediné, co tu měly ženy po dva tisíce let vůbec dovoleno, a co se týká docenění žen slavných mužů, má co dohánět celá naše civilizace: všichni děsně chválí třeba Einsteina, a přitom teorii relativity objevila spíš jeho žena, která byla ve fyzice nejméně stejně dobrá jako on. V každém případě kdyby se s ní Einstein nemohl o fyzice bavit, teorie by nebyla objevena.

Autor se ohání též Beethovenem, a to je zvláštní, že mu vůbec nedochází, jak moc si vlastně protirečí. Z Ludwiga udělal jeho otec ztřeštěnou výchovou takového morouse až podivína, kterého se ženy bály a který s nimi nemohl navázat žádný hlubší vztah. O to víc po nich toužil a jelikož jeho ventilem byla hudba, vznikla z této touhy neskutečná díla, jejichž jedním zásadním vrcholem je třeba devátá symfonie s Ódou na radost, a jiným, neméně zásadním vrcholem je Fidelio, opera, která je oslavou manželské věrnosti.

Jako, věřím, že pokud by v té době Beethoven dostal ženu, že by si jí fakt vážil a snažil se ten zhudebněný ideál opravdu naplnit. Takhle chodil do bordelů a zemřel na syfilis. To jsou fakta, která celou „bibli“ staví úplně na hlavu.

Spousta mužů zase byla geniální a obohatili lidstvo kdejakým objevem a veledílem, což nakonec stejně bylo všechno zneužito, nicméně kdyby ti mužové neměli ženy, které se staraly o všechno, co nepokrývala genialita jejich mužů.. no, takže o všechno, nebyly by tu ani ty objevy. A kdo ty ženy kdy ocenil? Nehledě na to, že spousta žen bylo geniálních také, a nesmělo se o tom ceknout, natož to ocenit.

Býval tu blog, na českém internetu, tématem byly právě ženy slavných mužů a jejich přínos pro lidstvo, a nechápal jsem, kolik z těch slavných mužů bylo slavnými jen díky svým ženám, ba kolikrát dokonce jen díky tomu, že ženy se slavnými stát nesměly. Bohužel, adresu jsem ztratil a blog nemůžu znovu nalézt; kdybyste ho náhodou potkali, prosím, písněte mi jeho adresu do vzkazu. Díky.

Nadřazenec

Jednou z hrůz, kterou autor předhazuje ženám, je jejich ochota nechat se doučovat nebo si nechat opravit něco v bytě nebo jakkoliv jinak se nechat dotovat, aniž by byly ochotné za to zaplatit, pokud možno svým tělem. Je zvláštní, že tohle autorovi vadí, a přitom mu nevadí naslibovat jakékoliv slečně cokoli, jen aby ji dostal, a až dostane to jediné,

co ho na ní doopravdy zajímá, poslat ji k šípku. I když pominu bezúčelnost a zoufalost jeho počínání, stejně nechápu, proč by ženy nemohly dělat totéž, když obecné postavení žen má k tomu zoufalství mnohem blíž?

Další hrůzou, tentokrát extrémní je autorova stížnost na „baculky“, že se pro muže neudrží v přijatelném stavu. Já nechápu, proč by to měly dělat, když pro muže bere autor jako skutečné partnery jeho partu, s tím, že žena se má starat o domácnost a o mužovy sexuální potřeby. Kdo se stará o ženu a její potřeby, ať už sexuální, nebo komunikační, o emocionální výměnu atd., nebylo nijak upřesněno.

Víte, já nesnáším dost dobře systém důvěrníc, matek, přítelkyní a vůbec veškerých ženských autorit. Rozebírám to jinde. Nicméně, já to nesnáším proto, že ženy tím strašně škodí: sobě, druhým ženám, a mužům, kteří se snaží se svou ženou vybudovat nějaký smysluplný vztah.

A naopak, právě tímto nahrávají ženy právě těm mužským šovinistům, kteří vychází z ženské poroby jako ze základního stavu, který je pro ně v pořádku, a jako reakci na veškeré ženské snahy se nějak zrovnoprávnit předhazují ženám jejich únik do ženského světa, který však je dodnes matriarchální a tudíž velmi podobně nelidský, jako celý patriarchát. Ženský svět vůbec nebere v potaz mužský prvek, tak jako se patriarchové (a šovinisti) zoufale snaží nebrat v potaz prvek ženský.

Tak nevím. Autor buď nepotkal termín rovnost v partnerství, nebo neporozuměl jeho obsahu, nebo co.. nevím.. každopádně pro mě je tento nadřazenecký způsob myšlení zrádnost. A strašná. Nehledě na to, že je to dílo homosexuálů, které díky svému původu dělá z lidí homosexuály: staví muže k mužům a proti ženám, a ženy k ženám, proti mužům.

Partnerství jako takové je však možné jen při zachování absolutní rovnosti, takže **vynález nadřazenosti** lidem ve skutečnosti **bere úplně veškeré šance na skutečné heterosexuální partnerství**. Proto je to pro mě zrádnost.

Humanista

Ženy i muži přitom stojí na straně systému, který tím pádem vede, no vede, vyhrává, a to nad lidskostí. Nedá se v tom žít. Dá se tu jen dokazovat.. např. jak jsem zdatný horolezec, nadaný pianista nebo třeba zručný řemeslník, přičemž to které dokázání je to, čím se tu lidé uspokojují. Celý patriarchát je čistě jen o dokazování, že na to či ono mám – schopnosti, nebo aspoň peníze.

Právě tak je patriarchát čistě o tom, že na to muži mají, jakože i bez žen. A to je přece taková lež, tak strašný, hnusný podvod – zotročit ženy, udělat z nich domácí zvířata, aby se pak jejich muži mohli chlubit společným peřím, to je hrůza. Ženy, které si za své otroctví dělají nárok na část majetku, potažmo příjmu od manžela, jsou přitom za mrchy. To celé se nazývá ovšem humanitou..

.. atd., atd., atd. K „dílu“ bych měl miliony dalších výhrad, jelikož spousta věcí je tu mezi řádky a v mužské verzi emocionality, akorát nemám chuť se v těch hnusech patlat. Stejně všechny stojí a padají s rozhodnutím být „chlapem“, nebo se stát člověkem, takže k nějakému rozebírání není v zásadě ani důvod.

Nebo jinak. Všechny nadřazenecké jevy, kecy i důvody padají s rozhodnutím být člověkem, až na to, že ty hlavní mi za vyličení a uvedení na nějakou normální míru stály, a to hlavně z důvodu toho, že mě to dílo pobouřilo, a pak také proto, že ženy se do uvedených rolí velmi často samy staví (resp. Necháávají se tam svými matkami postavit a odmítají s tím cokoliv dělat).. i když si pak na tu svou roli poměrně nevybíravými způsoby stěžují.

Mnoho žen například nechce být sexuálním objektem, nicméně dělají všechno pro to, aby byly sexy. Mnoho z nich bere tyto dva pojmy jako „to je něco jiného“. No, není. Bohužel, mnohým to dojde až poté, co je někdo znásilní. A abychom si hned po ránu nelhali, upřesněme rovnou, že znásilnění, to jsou dvě oběti. První obětí bývá muž, druhou většinou žena. Připomenu způsoby, jakými se stává obětí muž.

Umíte si, ženy, představit, co s muži asi tak dělají reklamy, které jsou plné přímých i skrytých sexuálních narážek? Umíte si představit, co s muži dělá každodenní život, když denně potkávají desítky žen, které se všechny zoufale snaží být sexy, to jest vzbudit ve svém okolí sexuální zájem, když navíc naprostá většina žen vůbec neovládá své signály a nabuzují všechno okolo i když se zrovna nesnaží o nic konkrétního? Dochází vám, že to všechno pro muže – a to pro každého – znamená spousty příslibů, které z jeho pohledu čekají na splnění?

Za takových okolností se nemůžete divit, že muži hromadně zkouší skoro všechno skoro na každou, jelikož vůbec neví čí jsou, a nelze se snad divit ani tomu, že se s žádnou nechtějí uvrtávat hlouběji, aby si tím totiž nezablokovali cestičku ke splnění ostatních příslibů.. bohužel, muži s tou svou vychvalovanou, ba protežovanou logikou zřejmě nemají jak dojít na to, že ty přísliby jsou fiktivní, že je to dílo vychcaného systému a zoufalých žen, které pevně věří, že nemají jinou volbu, než svádět všechno, co potkají..

..aby asi nepropásly toho „svého“ prince, co jim ho naslibovaly matky a pak je vydíraly tím, že je by určité žádný princ nechtěl, když jsou takové..?

Pán tvorstva

..no, je to tak, hodně si toho ženy dělají samy, hodně toho na ženách závisí, nicméně nebyly to ženy, kdo to tak zařídil.. a právě tak to nebyly ženy, kdo ženám zakázal porozumět tomu, že v patriarchátu jsou v každém ohledu samy proti sobě.. a především matky, potažmo báby proti dcerám.

To dcery nemohou dýchat, ani doma, ani ve vztahu.

A je to tak špatné, že většinou ženy nemohou dost dobře dýchat ani ve vztazích lesbických, jelikož ženská vztažnost je z 99% vztažností mateřskou a je typická agresivním vychováváním svého okolí, to jest, ženy na sebe navzájem dělají matky a poskytují si tedy navzájem krom sexuálních služeb především peskující hubu a účastné ucho, které však neslouží k čisté účasti, jak by se mnohým ženám mohlo snad zdát, ale především ke kontrole, jestli se ta druhá nemá lépe, jestli jsem na ni neztratila vliv atd. atd. atd.

Je to hnus.

To je podle mě i jediný skutečný význam Bible mužského šovinismu: odhaluje lidský hnus na nejzákladnější úrovni, na úrovni mužské nadvlády a ženské poroby. Je to ta nejprimitivnější úroveň, která vůbec nepočítá s matkami a s tím, že celá ženská poroba je jen fikce, která dává všechnu moc na světě ne mužům, ne ženám, ale tchyním, které si, šílenou mateřskou výchovou zatvrdlé až na kámen, profitují na válce pohlaví, kterou „pro ně“ laskavě zařizuje patriarchální systém.

To je důvod, proč matky systém podporují a nedají na něj dopustit. To je důvod, proč matky dodnes vytváří patriarchát s jeho zdánlivou nadřazeností mužů nad ženami.

Autorovi však vliv matek nevadí, skutečné problémy jej nezajímají, dokazovací společnost pánů tvorstva je podle něj v pořádku, autorovi jde čistě jen o to, že upozaděné ženy nehrají s muži fair-play podle jeho představ.

Já zase nevím, jak by to mohly asi dokázat a proč by to vůbec dělaly.

Homosexuál..

..aneb skutečné problémy (aneb resumé).

Muži nejsou páni tvorstva, a nemůžou určovat jiným tvorům pravidla, už z toho jednoduchého důvodu, že nelze dělit tvory na méněcenné a vícecenné. Muži to však dělají a stav přírody i lidstva podle toho vypadá.

Ženy se v tom samozřejmě účastní, být matkou nebo ženou pána tvorstva je „něco“, co se dává ostatním sežrat a to je zase výzva pro ostatní ženy a matky a muži jsou nenápadnými způsoby sedláni podobně jako závodní koně a poháněni do těch nejabsurdnějších končin lidského šílenství, ovšem na vlastní zodpovědnost a vlastní karmu, na rozdíl od těch žen.

Všichni páni tvorstva však budou nuceni připustit, že jediná funkční pravidla byla dána Přírodě jako celku, že byla dána od jejích skutečných Tvůrců, a že platí i pro lidi. A záleží jen na těch pánech, jak moc je to zjištění bude bolet.

Jak na tom však budou ženy, když ženy už kolik tisíc let nejednají na vlastní zodpovědnost a netvoří si karmu v této společnosti..?!

Kam se ženy propadnou jako živočišný druh, který přistoupil na vlastní nesvéprávnost a užívá si toho, jak se bez jakékoliv odpovědnosti, celým svým pseudoživotem veze na jiných tvorech?

A komu ženy propadnou při dělení lidstva, když umí samostatně jednat (co se veškerých závažnějších rozhodnutí týká) pouze v rozmezí toho, co by jim byla schválila matka a jsou tedy zcela neschopné samostatného života, a naopak jsou připraveny vyhovět i těm nejpřísnějším otrokářům v celém vesmíru..?!

K čemu se ženy odsuzují, když otrokářské pojetí života navíc samy potvrzují svým vlastním zacházením s muži, dětmi i ostatními ženami..?!

A když to řeknu adresněji:

Kde se vzala idea zbavit „lidskou“ civilizaci žen a kam se je ti homosexuálové chystají zahodit?

Proč jsou z mužů dělání nadřazení a bezcitné, úplně tupé nástroje homosexuálů?

Proč na tom ženy spolupracují a proč to matky navíc celé zařizují?

A máme ještě čas na nápravu?

A je vůbec možná?

O ŽENÁCH, KTERÉ BĚHALY S VLKY

Dostal jsem tip na knihu Clarissy Pinkoly Estés *Ženy, které běhaly s vlky*. Totiž, původně to byl dotaz, zda mám tuto knihu v seznamu oblíbených knih, což jsem neměl. A tak následovalo několik vcelku logických kroků:

1. našel jsem si *Ženy, které běhaly s vlky* v internetových knihkupectvích a prošel popisky a čtenářské reference.. a našel jsem samé superlativy
2. pak jsem při nejbližší příležitosti zašel do knihkupectví a knihu si prolistoval.. no, popravdě, můj pocit z této knihy byl velmi rozporuplný: bylo mi jasné, že jde o zcela ojedinělý počín, ovšem velmi mi neseděl způsob výkladu a ani celkové podání
3. nicméně jsem knihu okamžitě zadal k digitalizaci, což už je pár dní splněno a už jsem si ji i přečetl. No, a můj prvotní rozporuplný dojem byl zčásti potvrzen, a zčásti ne (jakože výsledek není zase až tak striktní, což mě poměrně mile překvapilo)

A ten dojem?

První dojmy

Na první pohled je kniha *Ženy, které běhaly s vlky* velkým, na této planetě skoro neskutečným počinem. Je to asi nejuplněnější soupis všeho, o co ženy přišly od nástupu patriarchátu.. a že ženy přišly skoro o všechno. Leckdo by si mohl pomyslet, že je to pokus ženám vrátit „to jejich“. Pomyslel jsem si to i já.

Soupis je pojat archetypálně, to jest jsou popsány pratytypy – ale jak to popsat..? Opět to pojmu jako body v určitém pořadí:

1. Zkuste si představit termín, kde bude obsaženo něco jako chování, ale i jednání, náznaky, gesta, držení těla, pohled atd. Nazvěme to celkovým vyjádřením toho kterého člověka.
2. A teď si uvědomte, že to celkové vyjádření musí z něčeho vycházet, čili v tom člověku musí něco být.. právě to něco, co je vyjadřováno.
3. Přitom je nutné si uvědomit i to, že většina lidí po celý život vyjadřuje jen to, co do nich natloukla výchova a vzdělání, takže jejich vyjádření NENÍ celkové, ani omylem. Je to právě jen chování, nebo jednání, nebo mluva, nebo náznak v řeči těla.. atd.
4. A do toho přijde nějaká paní Estés, a v několika příbězích ukazuje typy vyjádření, které znamenají celé typy oblastí, které v ženách spí začarovaným šipkovorůžkovým spánkem a jen málokdy se dostanou na povrch, a ještě jen v jistých povolených formách a spíš jen náznakově.
5. A konečně, když si to přečtete a budete si z jednotlivých typů vyjádření skládat obrázek skutečné ženy, jíž nebude skoro nic chybět, možná zjistíte, že jde o bytost, která nám všem tak strašně chybí.. právě tak ženám jako mužům. V ideálním případě si z toho vezmete všechno..

A v tom je právě ten první zásadní zádrhel. Co si z toho vezmete, když jste muž? A jak si to ospravedlníte? A jak se k tomu vůbec dostat? A když jsem u toho, co si z toho vezmete, když jste žena, která je v souladu s dobovými trendy a tedy logičtější, bezohlednější a vlastně i mužštější než muži?

Odkud vane uragán (resumé první)

Estés je diplomovanou psychoanalytičkou Jungovy psychologické školy International Association of Analytical Psychology v Curychu a ředitelkou C. G. Jung Center for Education and Research v USA. Její doktorát je z mezispolečenských studií a klinické psychologie.

Z toho nám vysvítá jedna závažná věc. Estés, i když se tváří, jakože je na straně žen, kope evidentně za patriarchát. Dělá to stejným způsobem jako matky, které se tváří, že jsou na vaší straně, a přitom vás upravují tak, abyste byli vzorně vychovaní a žádná sousedka jí nemohla nic vytknout. Přitom mluví o tom, že copak ony, jim by to bylo jedno, ale co by řekli sousedi, co učitelé a co babička. A odsekají z vás všechno, co přechuhuje. A že vás to bolí? Vždyť je to také bolelo, tak proč by to nemělo bolet vás?

Estés, stejně jako matky, uzurpuje jisté vlastnosti lidem a přikládá je výlučně ženám, a to i vlastnosti jako je síla, které v patriarchátu patří mužům. Pro mě je to veliké zadostiučinění, protože všechno, co jsem kdy sepsal o matriarchátu, se ukázalo být čistou pravdou, a je to pro mě i alarm, protože se opět ukazují tendence zřít co největší bariéry mezi pohlavími.

V průběhu věků a hlavně po druhé světové válce se velmi setřely umělé rozdíly mezi pohlavími a mocenský systém založený na nesmiřitelné válce pohlaví začal povážlivě kolísat, protože lidé si už zase uměli vážít maličkostí a dokázali být celé týdny šťastní, třeba jen z toho, že jsou, spolu. Trvalo desítky let, než se naši občané zase naučili obávat lidské blízkosti a obracet se se vším hezkým na systém.

Ženy, které běhaly s vlky, tak jak jsou, jsou dokonalým nástrojem amerických feministek, které jsou právě mužštější než muži a zařizují takové zrůdnosti jako soudní proces s dětmi, které se na zahrádce objaly a vzbudily tak veřejné pohoršení, ježto je byl zahlédl soused. Je to nástroj patriarchátu, nástroj, který pomáhá ukřižovat vše lidské.

A tentokrát je to nástroj velmi velmi nebezpečný, protože operuje s čistou pravdou, operuje se silami, které v lidech už celé věky spí a které tudíž nikdo neumí ovládat, a které se už samotnou formou probouzení směřují přímo proti lidem..

Kdo je společnost (argumenty první)

Konečně se dostávám k tomu, co muselo napadnout snad už každého: patriarchát je přece o tom, že ženy o mnoho přišly, ne? Tak proč by to neměly dostat zpátky?

Ano, to je přesné, je to pravda, a já jsem pro to, aby ženy všechno dostaly zpátky.. všechno, co jim patří.

Mám na vás otázku.

O čem byl matriarchát?

Víte, že mužům ženy nikdy nepřiznaly právo rozhodovat, ani právo vědět, ani cítit (což bylo – a je dosud – základem ženského vědění), ženy nikdy nepřiznaly mužům právo účastnit se společnosti? A když říkám nikdy, myslím tím „dosud“. Věděli jste, že kdyby matky nepřipravovaly své syny o emoce, generaci za generací, hned příští generace by nutně byla rovnou, emocionálně nesmírně bohatou mužsko-ženskou společností, protože cítící lidé se mezi sebou nemohou nedomluvit?

Jenže matky by pak neměly své potomky jen pro sebe, neměly by utajený „ženský“ svět jen pro sebe, nebyly by neomezenými vládkyněmi a navíc by se ještě mohlo zjistit, že to, v čem drží své potomky, je normální otroctví.

Dodnes slovo společnost znamená pro ženy zase jen ostatní ženy, a muži tam rozhodně nepatří. Dodnes ženy berou muže jako anomálii, která je díky nějaké kruté hříčce osudu nutná ke zplození dětí, která byla po dlouhou dobu nutná jako prostředník k čemukoliv.. s níž se musí o ty děti dělit, alespoň formálně, atd. atd.

Je to čistě anomálie, že když chce žena vládnout ostatním ženám, musí si podřídit dostatečně významného muže a činit tak skrze něj a riskovat, že nebude tak důsledný, jako by byla ona, nebo že třeba dokonce neuspěje.. ještě že už jsou ty rozvody.

No a tahle anomálie, neboli účast, vlastně vůbec přítomnost mužů ve společnosti je z pohledu žen na ústupu.. až na to, že ženy dnes nepoužívají ženství, ani to vnucené, natož původní, nepoužívají ani mateřství, a to opět ani původní, ani to dodané naším společenským systémem. Ženy vůči dětem používají otcovský postoj: vyprdnout dítě, co nejrychleji ho odstavit a ponechat napospas systému.

Ženy dnes propůjčují své pochvy a dělohy patriarchálnímu obcování systému se systémem, a co víc, nechaly z klitorisu udělat univerzální společenskou hračku, která je má jakože uspokojit, a odmítají vzít na vědomí, že ono uspokojit přitom znamená.. no doslova to znamená „zavřít jim hubu“. Omlouvám se, to se jinak říct nedá.

A koho dnes zajímá, že má žena duši?

Nebo, abych byl přesný, kdo si všiml, že se ženy své duše konečně vzdaly? A tentokrát samy, úplně dobrovolně?

A v čí prospěch? Ve prospěch poštěváčku? Nebo snad bodu G?

Vyloučení mužů (pohled druhý)

Estés je rozhodně dobrá vypravěčka. Když však vysvětluje ty jisté významy svých příběhů, kvůli kterým ty příběhy vypráví, mluví jazykem psychologů, přičemž její psychologie je velmi scholastická a její jazyk víc školský než lidský. A to by nebylo to nejhorší.

Ten jazyk nápadně připomíná takové ty rádobyodborné rádobypsychologické kecy v ženských časopisech a dost shazuje celkovou úroveň celé té práce. Ten jazyk je způsob, jak odradit od čtení většinu mužů, od nichž přitom ženy čekají porozumění. A není to jen jazyk.

Estés důsledně používá vyloučení mužů z takzvaných ženských věcí. Bere mužům pocity, empatii, intuici, schopnost jen tak být, schopnost souznění, bere mužům skoro všechny lidské vlastnosti, tak jak to dělají skoro všechny matky, když vychovávají své synáčky.. na rozdíl od dcerušek.

Když bych chtěl zjistit důsledky (no, jako z pohledu akce a reakce), dostanu se k první hrůzné otázce: co když je to tak záměrné? Neboli jaký je celkový záměr této práce? Je záměrem konečně osvobodit ženy, nebo je opět záměrem hýčkat ženské krivdy, opakovat a omílat jejich prokletí a donekonečna je stavět proti mužům, od nichž pak nemůže přijít žádná rozumná reakce?

Každá žena se jednou za čas pokusí zasvětit svého partnera do svého světa, a jelikož je všemi ostatními ženami proti mužům neustále štvána, dělá to způsobem, který je pro muže nepřijatelný a nutně pohoří. To ji vrátí k ostatním ženám, především k mamince, která jí to v průběhu výchovy zařídila, a vrátí ji to zásadně proti mužům.

Ženský svět (resumé druhé)

Estés na jednom místě mluví o tom, že jsou věci, které žádná žena nikdy neřekne nebo nedá najevo před muži. Mezi ty věci patří i jistý druh humoru, který Estés označuje za břišní, a celé druhy vnímání – bradavkami, pohlavím a i mluvením z vulvy. Estés o tom mluví, jako že takto je to v pořádku, jakoby ona věděla, že ženská uzavřenost je primární a že to tak má být.

Tím mě, který jsem měl za to, že dnešní ženská uzavřenost je z větší části dílem tvůrců patriarchátu, docela vyhodila z konceptu. Musel jsem se do uvedené problematiky ponořit mnohem hlouběji, ačkoliv to není nic příjemného, a musel jsem uznat, že má pravdu a že ženská uzavřenost je naopak z větší části dílem samotných žen, a celý přístup patriarchů to vlastně jen potvrdil.

Na jiném místě Estés mluví o dvojí povaze žen, vlastně o dvou bytostech v jednom těle, a rozkládá teorii o tom, jak nelehké je zvládání své vlastní dvojakosti.. což už leze ženám do análu a krmí je jejich vlastní sebelítostí, jak to dělávají matky, když chtějí, abyste „něco“ lépe přijali včetně jejich způsobu, jak se s „tím něčím“ vyrovnat. To matky chtějí skoro u všeho, protože pak vás mají nonstop pod kontrolou.

Pravda je taková, že žádná žena, která neprojde typickou mateřskou výchovou, nemá dvojakou povahu, nevede tudíž dvojí život a žije tedy jednoduše.. a tím i šťastně. Takových žen pár je – příkladně ty, které mají hodně bratrů nebo bratranců a tráví s nimi více času než pod matčíným dohledem. Naproti tomu dvojaká povaha postihla i spoustu mužů, např. mě, kteří tou typickou dívčí výchovou prošli.

Stojí za připomenutí, že ta druhá bytost v ženě (no a jako obvykle nejen v ženě) je matčina projekce ideální dcery, kterou dcera musí žít, přičemž ta první bytost je tou druhou zatlačována co možná až do úplného zapomnění. Zdvojení ženy se děje v tom nejtěplejším věku, a ty, které tomuto uniknou poznávají tzv. ženský svět mnohem později, mnohem přirozeněji, ne snad z debilizujících tajemných nárážek, ale z vlastní zkušenosti a do hloubky, do které je jim příjemno. Tyhle dámy tomu ženskému světu nepropadnou a dokáží jej velmi přirozeně sdílet. A je to paráda.

Sdílení je však evidentně něco, co Estés nezná, stejně jako tím pádem nemůže znát otevřený heterosexuální vztah. Zdá se, že právě díky ignoranci sdílení Estés nikdy nepřišla na to, že uzavírání ženského světa mužům a dvojakost žen spolu strašně úzce souvisí.

Víte, mně by ani nevadilo, že to nezná ona, ale nechápu, proč to zase znovu cpe ostatním, a ještě z pozice odbornice. To je hrozný podraz.. a hnus.

Separace žen (argumenty druhé)

A je to ještě mnohem horší: Estés o tom uzavírání mluví pochvalně, jako o něčem, co mají ženy a muži ne, čímž podporuje fikci ženské výlučnosti, na kterou již dojely celé generace žen. Naopak o ženské dvojí povaze mluví jako o neštěstí, které ženy bůhvíproč postihlo a jak se s tím musí těžce vyrovnávat, a bokem zase sděluje takové to „ach my ubohé ženy“ neboli propaguje stejně fiktivní ženskou bezmoc, jako by nestačilo, co dělá patriarchát sám o sobě.

Obojí je navíc přímým dovoláváním ženské soudržnosti – ona je Estés zřejmě i dost velký vampýr, že? Takhle vysávat lidi prostřednictvím literárního díla.. ale zpátky k té soudržnosti: ženská soudržnost je jedna z největších lží ze všech; ta právě udržuje ženy skoro na celé planetě v područí patriarchálních systémů, tím, že je drží v područí svých vlastních matek.

Jinak, jako vedlejší účinek bočních sdílení je tu důkaz, že ženy se s muži o nic nepodělily.. nechaly se ovládnout, vlastně podřadit, podobně jako v matriarchátu muži, ale nenechaly mužům své know-how, nechaly je naopak tápat a topit se v nelidských myšlenkových konstrukcích, i když první, kdo na to dojel byly vždycky ony samy.

Zákaz matičky však má přednost přede vším, a ženy radši celé životy trpí, než by zradily matičkovskou výchovu a žily spokojeně – protože když se žena s mužem podělí o to, co má, okamžitě se octne v ráji.. jak to, že?

Tak jednak tím, že zjistí, že má nějakou cenu a jakou – no, když máte co rozdávat, asi nejste úplně bezcenní, že ano, a to ani když vám rodiče tvrdí něco jiného. Zadruhé zjistí, že ze dvou životů je jeden, otevřený a nesmírně uspokojivý, protože když můžete dávat ven všechno, může se vám všechno i vracet a automaticky vzniká plný život.

A zatřetí: koho, ženy, chcete cítit svými bradavkami, na koho chcete mluvit svou vulvou, s kým se chcete smát až v podbřišku a uvolnit se natolik, že budete tím nejšťastnějším člověkem na světě? S matkou snad? S ostatními ženami? S tetou Sally?

Tak jo, já nic nenamítám.

Snad jen těm, kterým by nevadilo zbourat nějakou tu hranici a které by se takto chtěly cítit se svým vlastním partnerem, bych asi řekl: tak ten svůj svět před ním přestaňte schovávat. Začněte s otevíráním a začněte rozdáváním (pozor na vnucování), a reciproční povaha vesmíru vám zařídí zbytek.

Je tu však ještě jedna past na ženy, které by se chtěly otevřít a žít svůj život, se svým partnerem a sama za sebe, ne za ostatní ženy nebo za uzavřený ženský svět. Estés se o takových ženách zmiňuje, a to tak, že podporuje obě podoby té pasti.

Střet světů (pohled třetí)

Základem nepřijatelnosti ženského světa pro muže je fakt, že žena mluví o lidských vlastnostech jako o vlastnostech výlučně ženských, čímž jim je bere, a navíc předpokládá, že mužům to stejně nepůjde nikdy vysvětlit. To se projeví v odmítavém tónu, postoji i mluvě, a muže to spíš odrazuje, samo o sobě. Je to donekonečna opakované matčino

odmítání synova pohlaví, vlastně celého mužského světa.

Pokusím se o srovnání se situací opačnou. Když muž popíše ženě, co má z vysedávání v hospodě, co má ze své „party“, co ze sportu a co z toho dělání ramen na ostatní, žena ne že by mu nerozuměla, ale žena mu nevěří. Žena prostě nevěří, že mužův život nemá žádnou hloubku, a že ona sama pro něj vlastně nic neznamená..

..skoro žádná žena není ochotná přistoupit na fakt, že mužův život není vůbec životem, ale jen druhem emoční hniloby, kompenzované, nebo možná spíš maskované mentální hyperaktivitou, úplně zbavenou soucitu. V tom mají sice ženy pravdu, nicméně musím rovnou podotknout, že útěk k mamince také není to pravé.. ani k tetě Sally.

Naproti tomu muž je schopen pochopit, nebo aspoň přijmout, že žena cítí to a to a vede ji to k jiným postojům, názorům atd. Muž však nechápe, proč by se tomu měl podřizovat i jeho život, když on cítí jinak, a i ženě radí, aby si svůj život nečinila „zbytečně“ složitým. Tuhle radu myslí muži vážně, opravdově a upřímně, a mají ze svého pohledu i pravdu.. to neznamená nutně, že by ji měli doopravdy.. i když..?

Ten pohled bude zřetelnější, když se podíváme na druhé dějství, to jest, když žena nepochodí se svým návrhem normálně a snaží se jej prosadit. Dost často se muž totiž ohradí a pošle ženu s jejími emocemi do pryč. A žena se většinou hrozně diví, co se stalo..?!

Přitom to je přesně to, co dělala jeho matka jemu, když si dovolil zabývat se nějakým svým pocitem natolik, že ho v její přítomnosti dal najevo: poslala ho do pryč, a nádvkem se mu ještě vysmála nebo rovnou ztrestala a ještě na něj hodila zodpovědnost za její pocity a naopak ho přinutila podřídít jeho život jejím pocitům.

Manželka je pro muže matka, které se může ohradit a částečně jí to i vrátit.

A manželka je zároveň žena, jejíž matka podřizovala svým pocitům celou jejich domácnost, včetně toho, že ubíjela emoce své dcery a nahrazovala je svými, proto manželka teď zkouší totéž ve své rodině a proto je pro muže nepřijatelná, protože se mu mění v matku i tchyni zároveň.

Je to válka pohlaví v plné kráse. A proč to Estés podporuje?

Zbrojení (resumé třetí)

Estés do této šílené situace přichází s bajkami probouzejícími skryté a uspané síly. Ty síly jsou lidské, ale Estés je připisuje ženám. Zároveň přichází s pojmem ženská duše, kterému přiřazuje některé síly ženského těla, některé vlastnosti lidského ducha, a snad žádnou vlastnost skutečné lidské duše.

A ke všemu s tímhle zmatkem přichází vmlouvavým způsobem ženských autorit, který je charakteristický především bočním sdělením o ženské soudržnosti, a s tónem, který odpálkovává muže.. když se odpálkovat nechají.. a bere jim lidství v podobě původních lidských vlastností.

Pominu teď fakt, že ženská soudržnost již nějakých pět tisíciletí slouží proti ženám, pod názvem patriarchát, a uvedu pár z mnoha důsledků, které tato četba může mít:

- jisté ženy se stáhnou do sebe, utvoří energetický vír s pracovním názvem „ženská duše“, kterou vnutí dalším jistým ženám jako nové nebo staronové ženské náboženství a to celé poštvou proti mužům. Existuje velká pravděpodobnost, že tato egregora splyne s tím původním matriarchálním hnusem, který v ženách dosud přežívá, a pak, pokud se nestane nějaký zázrak, to může lidstvo v podstatě zabalit.
- jiné ženy se stáhnou do sebe, objeví žensství, rozvinou ho a zrealizují. Pokud přežijí, budou z nich nové bohyně, které to žensství dokáží vrátit lidstvu.. tedy nejen ženám. Je pravděpodobné, že dost dlouho budou stát skoro proti všem, a hlavně proti patriarchálním ženským autoritám s jejich veškerou mocí. V každém případě budou však mít veškerou podporu nejen mou a mně podobných, ale i samotné Země, našeho Slunce a mnohých vesmírných civilizací. A budou žít v lásce..
- je možné, že se některé ženy pokusí vrátit své objevené žensství jen ženám. Takové ženy bych rád upozornil na fakt, že dnes je ženská rivalita v tom největším rozkvětu za celou dobu trvání lidstva. V matriarchátu byla ženská rivalita drsná a krvavá, ale byla počestná a zjevná. Po celou dobu trvání patriarchátu byla ženská rivalita schovaná a potlačovaná a rozbujela se natolik, že řada žen nedokáže vnímat vůbec nic jiného.. a důsledky si spočtete sami :)
- tuto knihu čtou i muži. Část z nich se pravděpodobně nebude umět povznést nad to, že jim Estés bere, co je v nich lidského, a mohou zbytečně zahořknout. A hodně. A možná se budou mstít i svým partnerkám, jako by Estés byla jejich další matkou.

Podívejte se, Estés vytvořila něco dost dokonalého.. je to dokonalý nástroj, ale je prezentovaný jako zbraň. Tato kniha vrací lidem moc.. až na to, že Estés by ji vlastně vracela jen ženám, přes to, jak strašné mohou být důsledky další separace žen od mužů.

A nemyslete si, ona Estés moc dobře ví, jaké ty důsledky mohou být, až na to, že se zdá být myšlenkou té separace a i tím samotným faktem výsostně zaujata.. ba až posedlá.. a schopná tomu obětovat vše. I své čtenáře.

Štvavý příklad (argumenty poslední)

Vzhledem k tomu, že Estés je ženou, úspěšnou ženou, je pro mnoho žen také ženskou autoritou, neboli modelem vhodným ke slepému následování. Její vnímání přitom není ženské, a není ani lidské. Je patriarchální, a je i matriarchální. A teď co to znamená:

Estés je žena, která se baví tím, že není mužem a přece má v něčem navrch. Válkou pohlaví se baví a dává ženám zbraně..

..přesně jako většina lidských matek od začátku matriarchátu. Tak nevím.. dnes už by přeci mělo být vidět, kam nás to – coby společnost – dovedlo. Nebo ne? Máte dojem, že všechno je v pořádku? Že lidé žijí v souladu s kosmickými zákony, v neporušené přírodě a v harmonii s jejími cykly?

Abych řekl pravdu, já ten dojem nemám. Jenže Estés se chová, jako kdybych – coby muž – ani žádný dojem mít neměl. Pocity přece muži nemají..?! Miluju přírodu a cítím její rány. Jenže, jelikož jsem muž, tak je podle Estés vlastně necítím, protože to předpokládá empatii a soucit, a to muži nemají. A kdo ví, jak je to s tou láskou (k té přírodě). Vždyť muži přece chtějí jen jedno, ne?

Atd. V této pozici jsou dnes muži, stejně jako před mnoha tisíci lety. Nejsou bráni v potaz. A jelikož Estés je ženskou autoritou, lze předpokládat, že podle stejného klíče se k mužům bude chovat dalších několik stamilionů žen, zcela automaticky, protože bezvědomě řízeno jejím příkladem.

Tytéž ženy však budou velmi žehrat na nedostatek mužského porozumění. Většina to přitom přejme jako hotovou věc, bude se k mužům chovat ve smyslu „tomu stejně nebudeš nikdy rozumět, to už mi maminka říkala a vůbec jste všichni stejní“ – aniž by se pokusily tu oponu odhrnout a to porozumění aspoň zkusit. To vyplodí příslušnou reakci a porozumění se opravdu konat nebude.

Po několika takových pokusech – no ale to vlastně nejsou žádné pokusy o porozumění, že? To je jenom pro-forma, ve skutečnosti se ženy pouze ujistí, že měla maminka pravdu.. a pak z toho obviní muže.. bože to je hnus.. no tak jinak. Po několika takových „extempore“ opona zatvrdne v betonovou stěnu a už nikdy nepůjde rozhrnout, leda za použití násilí a v doprovodu opravdu velkých bolestí.

Pak takovým ženám opravdu nezbude než hlásat „muži jsou fuj, chtějí jenom jedno“ atd., protože skutečné porozumění už bude mimo jejich dosah. Čtete správně, porozumění bude mimo dosah takových žen, ne mimo dosah těch mužů. A jelikož ženy, smrtícím způsobem zmanipulované maminkami, přemýšlí v rozsahu „navždy“ a déle, většině z nich bude trvat mnoho životů, než z tohoto hnusu vybrednou.

Hle, ženská soudržnost..

Dobrozdání

No dobrozdání.. ale budiž.. Estés vytvořila nástroj, který za určitých okolností může hromadě lidí – tedy nejen ženám – pomoci na jejich cestě k *božství*.. nebo také, jinak řečeno, k *Lidství*. A já teď z těch okolností něco sepišu.

Tak předně je nutné nahradit slovo „žena“ slovem „člověk“.

Pak začíná kniha *Lidé, kteří běhali s vlky* dávat smysl. A to doopravdy.

A týká se to i pasáží, kde Estés naznačuje, že ženy něco vnímají ne srdcem, ani hlavou, ale vaječníky. Lidé, kteří se chtějí duchovně někam posunout, si tak jako tak musí uvědomit, že lidské tělo je ve své předloze jen jedno, a až ve fyzickém světě se dualizuje na mužské a ženské. No, trochu jsem to zjednodušil.. ale zkuste to nepochopit!

V předloze má totiž každý z nás jak vaječníky, tak i semeníky, takže ženy jsou schopné samy o sobě porozumět mužům až nadoraz, stejně jako jsou schopni do všech důsledků porozumět muži ženám. Jen to nesmí zkazit výchova, a především ta mateřská, která už desítky tisíc let dělá z lidí chlapečky NEBO holčičky, a zásadně nikdy LIDI. To je celý problém.. na který po těch tisíciletích bohužel plynule navazuje několik problémů dalších.. například patriarchát.

Lidské vnímání je vnímání, které vám určili jako mužské, plus vnímání, které vám určili jako ženské, plus vnímání, které vám zakázali úplně, a samozřejmě plus vše, co tato tři vnímání vytvoří dohromady. To je Lidské vnímání. Až tohle pochopíte, budete v půli cesty, a až to zrealizujete, budete bohy! A není možná jinak!

Velikou, no v podstatě naprosto neskutečnou možnost skýtají *Ženy, které běhaly s vlky* pro ženy, potažmo pro lidi, kteří si umínili vrátit ženám rovnost. Je tu neskutečný výčet všeho, co ženy ztratily.. a že ženy ztratily skoro všechno: jak to, co jim patřilo, tak i to ostatní..

Estés sice mezi tím nijak nerozlišuje a svou knihou bezostyšně tvrdí, že ženám patří všechno.. jak to, co ztratily, tak i to, co by mohli, nebo dokonce měli ztratit muži. Tím se bohužel její kniha ocitá na hranici, kde sousedí nejčernější magie s čistou zjevnou zvlí, to vše v nenápadném kabátku pár příběhů s několika vysvětlivkami..

..které operují s pojmy svobody, vědomí, lásky, radosti, pravdy.

Oprávněně?

Zrovnoprávnění?

Já jsem v každém případě pro žensko-mužské zrovnoprávnění. A jsou pro to i ženy?

Estés nikoliv. Estés požaduje po ženách, aby se ujal všeho, co jim přijde pod ruku, bez ohledu na to, co to přinese Stvoření, Lidstvu, a Přírodě a i jim samotným. Ženy prostě mají jakési nároky, a ty, Vesmíre, se z toho koukej posrat! A ty, Lidstvo, také! Pokud by snad něco nezotročeného zbývalo, tak *Repete!*

Ženy za celou dobu existence neudělaly žádný vstřícný krok. Jedna dvě ze sta, to ano, a pod tlakem či vyhrůzkami, ale ženy jako takové nikdy. Nejsou tu ony pro to, aby se něčemu podřídily. Všechno, co existuje, je tu pro ně, a pokud ne, běda tomu! To až muži našli způsob, jak ženy přitisknout, jejich vlastními argumenty, jejich vlastními patenty: na život, na děti, na lásku.. a beztak i těm mužům to našly jiné ženy..

.. patriarchové by však nikdy neměli potřebu ujímat se vlády, ani by se nenamáhalí upozadovat ženy, kdyby se ženy na sklonku matriarchátu nezvrhly a neřezaly mužům přirození ve snaze obhájit tvrzení, že to žena dává život, a mužů netřeba.. tvrzení, které ženy používaly k obhájení své vlády, v níž muži po mnoho tisíc let neměli žádné místo.

Mužům totiž nevadilo, že pro ně není místo ve společnosti (neboli mezi ženami). Mužům začalo vadit, když ženy tvrdily, že pro muže není místo na Zemi, a začaly je vyvražďovat a chovat uměle jako plemenné býky a obětní zvířata.

No je to tak. Matriarchát byl ve svých důsledcích mnohem krutější než celý patriarchát včetně hrůzy ženské obřízky. Ostatně, všichni, kdo proti ženské obřízce kdy pozvedli hlas, nenarazili ani tak u mužů, jako hlavně u matek, které v žádném případě nechtěly připustit, aby jejich dcery trpěly méně a žily jinak, než ony.

A ani všeobecně se muži ve zvrhlosti a krutosti nikdy nevyrovnali ženám, jak ukazují kupříkladu záznamy z koncentračních táborů, kde nejkrutější také nebyli nacisté, ale nacistky. A byly tam ženy, vedle nichž by takový doktor Mengele mohl klidně dělat židovského anděla strážného.

Totěž, jakože příslušná karmická reakce teď čeká ženy.

A budete se možná divit, já bych tomu rád zabránil.

Doslov

Víte, já mám rád lidi. Přes to všechno, co o lidech vím, je mám rád.

A pro ty, kdo to nepochopili: mám rád i ženy.. ano, i Estés.. přeci jen, ve více než čtvrtině textu jejích *Žen, které běhaly s vlkem* není ani stín čehokoliv nepříjemného vůči mužům. A **to je v jedné knize mnohem víc lidskosti, než dokáže většina současných žen, mateřskou výchovou zakletých ve skutečný kámen, vyprodukovat za celý život.**

Kdepak, paní Estés si velmi vážím. Tato paní se dokázala zabrat do skutečné problematiky a zapomenout na chvíli na křivdy, kterých se na ženách patriarchát dnes a denně dopouští.. i když ne zcela beztrestně, a vzhledem k tomu, co se dělo v matriarchátu, v žádném případě ne bezdůvodně.

Bohužel, čím víc o ženách vím, tím víc se jich bojím. A mám takovou otázku. Na ženy..

„Je to to, co opravdu chcete..?“

Asi ano, že? Jinak byste nekřísily stovky let spící schopnosti ve snaze získat ještě větší a ještě hrůznější nadvládu..

..nad kým že..?

ERBENŮV VODNÍK

Toto je doplňkový materiál pro lidi, kteří stejně jako já studují mateřský vliv. Jako každé nahlédnutí pod tabu mateřství je to extrémní hnus, doklad o používání černé magie k ovládnutí potomků. Na tuto analýzu se proto vztahuje následující podmínka užití:

Tyto stránky a informace na nich uvedené smíte použít výlučně pro vlastní osvobození neboli k poučení, kudy se sebou dál. S každým jiným účelem na sebe berete smrtelné karmické riziko!

Pokud budete číst dále, podmínku jste přijali!

Vztah s vodníkem

Vodník si najde lidskou nevěstu, ta s ním žije, má s ním dítě a ke svému údivu je šťastná a spokojená. Bohužel, její matka se nesmířila s tím, že jí vodník odvedl otrokyni a chce ji zpátky. Dcera by však nikdy zpátky nešla, kdyby věděla, o co jde, proto to na ni matka narafíci jinak: začne po dceři tesknit.

Tesknění je vydírání „milovaného“ člověka, je to výčitka, že nám, kteří ho přece tolik milujeme, není k dispozici. Vydírání je jinak emoční vražda, takže o milovaného člověka tu samozřejmě nejde, protože nikoho, koho skutečně milujete, nedokážete vydírat. Prostě to nejde.

Takže ve skutečnosti tu matka dělá jen divadlo, jak svou dceru miluje, aby zakryla cíl, kterým je získat nad ní

kontrolu a mít ji k dispozici. Dcera její tesknění cítí, což nade vši pochybnost znamená, že prošla výchovou, neboli matka už v ní udělala svůj horcux a může ji tedy ovládat.

(Mimochodem, všimli jste si někdy, jak málo žen se umí ubránit vydírání? Dochází vám, že se prostě jen ubránit nesmí, protože tím by je matky přestaly mít čím manipulovat?)

Matčino tesknění navíc dcera vnímá jako svůj stesk po matce a po její lásce, což zase znamená, že dcera už prošla i vymytím mozku a věří, že matka je ta hodná, laskavá a milující, a že se jí z paměti vytratily (nebo teda že zatlačila do podvědomí) vzpomínky na černou magii a šílené bolesti přizpůsobování.

A teskněním zmanipulovaná dcera uprosí vodníka, aby ji k matce pustil. Vodník ji evidentně skutečně miluje, takže i když tuší, jak věc skončí, nakonec ji k matce pustí. A přesně podle očekávání dceru matka nepustí zpátky. Dokonce ji oblbne tak, že dcera už zpátky ani nechce, a souhlasí s odstavením vodníka.

Vraždění vztahů

A tak matka zabila první dva vztahy, vztah dcery k jejímu muži a k jejímu dítěti. Hned poté by byla řada na vodníkovi. Vodníka však nevychovala lidská matka, takže vodník není tupý idealista jako normální muž. Vodník vidí, co se stalo, a ví, že je na něm řada.

Musí se srovnat se ztrátou ženy. Na tomto místě mu vypravěč (nebo že by vypravěčka?) vnucuje tradiční šovinistickou ješitnost a jeho činy připisuje vzteku nad tím, že nad ním tchyně vyžrála, že ho v jakémsi fiktivním zápase porazila. Nic není dále od pravdy.

Vodník si na ženu nedělal nárok. On s ní žil v lásce, kterou nedokázala popřít ani jeho žena, takže tam žádné vlastnění být nemohlo, páč při vlastnění láska okamžitě mizí. Proto je vyloučené, aby se s tchyní o ženu přetahoval. Ba ne, taková akce je tam jen jedna, je to akce tchyně, přičemž vodník nemůže klesnout na její úroveň, to by přestal být vodníkem a musel by se zařadit do koloběhu lidských inkarnací. Fuj!

Takže vodník je prostě jen nucen přijmout nový stav, přijmout zásah cizí moci, který jeho připravil o ženu, a jejich dítě o matku. Vodník několikrát svou ženu varuje, přeci jen ji má rád a ví, jak strašlivě si naběhla, když vlezla do pasti své matce, ale žena je od matky důkladně naočkovaná a nechce nic slyšet. Proto to vodník vzdá a situaci přijme tak, jak je.

Tímto přijetím zabila tchyně třetí vztah, vztah vodníka ke své ženě. Co však s dítětem? Vodník není normální muž neboli nepoučitelný debil, vodník ví, že na to dítě si tchyně velmi brousí zuby, ještě víc než na dceru. Vodník také ví, jak velice by se tchyni líbilo mít otroka s nadlidskými schopnostmi.

Hra o dítě

Vodník také ví, že ho – na rozdíl od lidských mužů – není jak vydírat ani vysávat, takže by ho tchyně od dítěte odstavila úplně, nenechala by ho k němu se přiblížit, stravit s ním nějaký čas, jako se to dělává, když chcete, aby muž své dítě živil, i když mu s ním nechcete dovolit žít a nemáte oficiálně nárok mu to zakázat.

Vodník ví i to, že tchyni je zcela jedno, že to dítě navždy připravila o jednoho z rodičů a zbavila ho tak možnosti porozumět jedné celé polovině sebe – že vlastně zaklela jeho život k doživotní polovičitosti.

A vodník ví i to, že rozhodnutí o tom, jakého charakteru bude doživotní neštěstí dítěte nechala tchyně na něm, a hodila tak na něj i zodpovědnost za svůj nelidský zásah. A vodník volí. Kolem jeho volby je však několik nejasností.. možná neúmyslných, ale spíš záměrných. Takže jak je to doopravdy?

Vodník na rozdíl od lidí ví, jaká hra se tu hraje. Bezmezně miluje dítě, které jeho lidská bába ve své mateřské chamtivosti bez milosti připravila o matku, a které jeho matka bez okolků vyměnila za tchyninu spokojenost. Vodník vůbec neuvažuje nad možností odevzdat dítě do jejích otročících spárů, protože ví, že matka, která se ho tak klidně vzdala, by ho před tchyní nechránila – naopak, dokazovala by jí na něm svou oddanost, jak to tak už lidské matky dělávají.

Vodník už uvažuje jen nad životem člověka, který by musel vyrůstat jako plod zavražděného vztahu, který by k celé polovině sebe neměl jediný klíč, kterému by tchyně vražedkyně mohla na dálku škodit jedovatými řečmi nebo i proklínáním, a konečně, kterého by mohla matka prostřednictvím „tesknění“ zmanipulovat a přimět k dobrovolnému odchodu do tchynina otroctví, protože přirozenou tendencí dítěte je zopakovat rozhodnutí svých rodičů, což by v tomto případě znamenalo odejít podle matčina příkladu za tesknící matkou.

Vyrovnění karmických závislostí

A vodník, než by riskoval zotročení dítěte, raději volí ukončit jeho život, který je tak jako tak zmařený, volí vrátit duši do reinkarnačního oběhu, aby si mohla vybrat jiné rodiče a zkusit to znovu. Nemůže však o tom rozhodovat sám, proto to všechno konzultuje s duší dítěte, která s ním – podle všeho – souhlasí. No kdyby nesouhlasila, nemohl by ji připravit o tělo.. takhle škodit dokází jen lidé, ne boží tvorové.. jen lidé mají možnost se rozhodnout „nebýt“ božím

tvorem.

Vodník rozmlouvá s duší dítěte, prosí ji za odpuštění, přeje jí mnoho štěstí, navede ji přímo do rukou andělů, aby ji v záhrobním světě, než se vzpamatuje, nikdo neuškodil, a když je všechno zařízeno a i dušička připravena na uvolnění, odtrhne hlavu od těla.

Zbývá poslední věc, je třeba donést ostatky dětského těla matce a tchyni. Jednak je to způsob, jak jim dát vědět, že přijal odchod ženy (smrt vztahu), a že se postaral o dítě. A jednak je to způsob, jak ochránit dítě před zlovolnými myšlenkami. Totiž, dokud je dítě naživu, dělá si na něj matka i tchyně i pratchyně (pokud ještě žije) neustále nárok, což může velice znepříjemnit život i v posmrtné dimenzi, a i v další inkarnaci.

A je jasné, že pokud by si ty dvě myslely, že je dítě naživu, neminul by jeden den, aby se ho nepokoušely přivolat. Proto jim vodník donese ostatky dítěte, aby se ho jednou provždy vzdaly a nedělaly mu další problémy. Tím je zároveň on sám uvolněn z karmického řetězení příčin a následků – vyrovnal všechno.

Mlčky se tady předpokládá, že to nebyly strigy nebo vyložené čarodějnice, protože ty by dítě, k němuž mají tak důvěrný klíč, jen tak nepustily ani na onom světě.. nehledě k tomu, že by je také mohlo napadnout použít jeho orgány k nějaké té černotě.

Tchyně ráno vyleze, ukazuje ukořistěné dceři dětské ostatky. To je veledůležitý okamžik, protože v tu chvíli by dceři mohlo dojít, co provedla a k čemu se nechala propůjčit, a také by mohla zjistit, ke komu se to přimknula. Jinými slovy, mohlo by jí dojít, že byla sprostě vyrvána z idylického života s milujícím manželem, že spolupracovala na vraždě vztahu a spoluzapříčinila i smrt jeho plodu, přičemž zbytek života se chystá dožít s vrahem, milovanou maminkou.

Zpracování dcery

To jí však dojít nesmí, tchyně tomu musí rychle předejít, proto dceru oslízne klasickým mateřským podrazem: „Vidíš, s jakým nelidou a kručím jsi to žila? A já jsem ti to říkala!“ A dcera poslušně přitaká, protože její svědomí je tím přelháno a ona se cítí být osvobozena.. od pravdy, výčitek svědomí.. vždyť vlastně za všechno může manžel.. to on je ten ne-tvor.. ne-člověk.

Pak tchyně mudruje: „Tak to vidíš, kam jsi to dopracovala. Muže nemáš, dítě ti zabil, jestli já jsem ti to neříkala..?! Ještě že jsem tě odtamtud dostala.. kdoví, jak bys skončila nakonec i ty..“, a pokud dcera přitaká, dodá hned zatepla: „...vždyť co bys dělala, kdybys mě neměla..?“

Když dcera nepřitaká hned, je potřeba počkat nebo to zamluvit a zopakovat to později, případně podotknout: „Co že jsi tak potichu? To vypadá jako když si mé pomoci nevážíš..?!“, případně jinak dceru „rozmluvit“. Na všechno, co dcera řekne, má každá matka připraveny tisíce argumentů, protože právě ty jí dávají nad dcerou kontrolu, takže se to celé čas od času opakuje.

Každá dcera je neustále přelhávána, cokoliv zažije, dostane k tomu komentář, který z ní vysaje energii toho zážitku, náhradou dostane návod, jak se k tomu postavit, doslova dostane „vysvětlení“, co ten zážitek znamenal. Lež prostě. Proto a jenom proto se dcery učí svěřovat maminkám a dalším takovým.. autoritám, aby bylo co napadnout, přelhat, eventuálně pochválit a především vysledovat, jestli se jí nevytrácí vliv a jestli dcera náhodou nežije něco vlastního..

V popisované chvíli je to trochu risk, ale tchyně potřebuje slyšet od dcery potvrzení, že se zachovala správně, když jí povraždila všechno, co měla a úplně zmařila celý život jí, muži i dítěti. Tchyně má totiž pochybnosti, a kdykoliv dcera zmlkne, tchyni napadne, že už to dceři všechno došlo a lekne se, že už to přišlo a bude volána ke zodpovědnosti.

Proto tchyně neustále mluví o tom, že dceru přece vysvobodila, a jak s ním mohla jenom žít a tak dále, až dcera konečně kapituluje a jen aby měla klid, přijme to celé jako hotovou věc. Nakonec, maminka měla vždycky pravdu, ne?

Vítězství nad lidskostí

Časem tchyně přidá: „Dobře že ho zabil, co bychom s ním dělaly, kdyby byl po něm?“ Dcera opět přitaká a netuší (nebo alespoň dělá, že neví), že to její matka ne a ne se rozloučit s představou dalšího otroka a ukecává sama sebe, že ho není škoda, ba že je dobře, že tu není.. a to jsem pominul tu hrůzu samotného vyjádření „co bychom s ním dělaly“, která dost jednoznačně ukazuje, že možnost nechat dítě žít vlastní život matky žádným způsobem neberou v potaz.

Dcera prostě jen přitaká a netuší, na co si zadělává.. že totiž v ní, vrstvičku po vrstvičce, roste strašlivá hora výčitek svědomí, ale ne za to, že spolupracovala na zničení tří šťastných životů. Dcera má výčitky za to, že maminku neposlechla hned, za to, že pochybovala o tom, že má maminka pravdu, za to, co bolesti mamince způsobila – i když ve skutečnosti to všechno udělala matka jí.

Říká se tomu podvržená, převrácená realita, a nejlépe to zvládají právě matky. Přitakáním se to od ní dcera učí, aby časem, až ona bude babou, mohla být také taková – je to vyzkoušené, funkční, do smrti nemusí nad ničím přemýšlet, o nic se starat, stačí poslouchat instinkty, resp. vestavěný příklad své matky.

Co k tomu dodat? E cosi fan tutte..?

Všechny asi ne, nicméně, soudě podle rozvodových statistik asi většina. V devadesáti procentech všech rozvodů je

v tom některá matka nebo její odkaz (horcrux), potažmo přítelkyně. Z toho 60% je to matka její, 40% jeho. Pouze deset procent rozvodů se děje proto, že ti dva spolu opravdu nejsou schopni žít, aniž by jim s tou neschopností někdo pomáhal, nicméně i tam se musí přihlížet k tomu, kdo je vychoval tak debilně, že si neuměli najít partnera.

Poučením, které z Erbenovy verze plyne, se tato pohádka se dostává mezi typické přelhávký o tom, jak u maminky je vždycky nejlíp, kterými matky dětem implantují svou nepostradatelnost, na kterou dojely již stovky generací, a na kterou teď dojíždí celé lidstvo.

V žádné vyspělejší civilizaci neplatí, že u maminky je nejlíp, protože tam se dobře ví, že každé bytosti je nejlépe v Lásce, s níž bytosti, které na své děti používají tak strašně hnusné praktiky, zcela jistě nemají vůbec nic společného.. a to nemají.. už sta a sta let.

P.S.: Už víte, kdo připravoval lidi o dušičky a ukládal si je do bezpečných prostor? A víte už, proč to dotyčné sváděly na vodníky, draky apod.?

ŽENSKÉ VYROVNÁNÍ

Před časem, když se objevila kniha C. P. Estés Ženy, které běhaly s vlky, napadlo mě, že tato knížka skýtá ohromné možnosti pro všechny, kdo se rozhodli vrátit ženám rovnost.

Rovnost žen je rozhodně velká věc, kdokoliv si ji kdy ve svém vztahu uspořádal, nikdy toho nelitoval. Osvobozená žena je úžasná bytost.. zvlášť když pak dokáže osvobodit také svého partnera..

No a já jsem vytvořil takový pokusný.. vlastně recept či co, a ten recept se právě v tuto chvíli začíná docela osvědčovat, takže ho tu dávám k dispozici.

(Totiž, ve skutečnosti účinky překonaly veškerá má očekávání, jenže to bylo u osůbky, která si o to sama řekla. Co se ostatních týká, je to určitá cesta, a tohle povídání je tu teď jako možnost zkusit, jestli bude fungovat i pro vás. Jakože podle zkušeností, které s navrhováním takových duchovních cest mám, by v tom neměl být žádný problém.)

Kdo jste tu rovnost zkoušeli zprovoznit, asi víte, že s jejím nastolením je trochu potíží. Chce to o věcech něco vědět a i trochu cítit, a také umět se domluvit, což zase předpokládá společné termíny (a to i jejich závažnost, nejen významy), plus buď trochu empatie nebo znalost problematiky, abychom dokázali to, o čem ten druhý mluví, nějak pojmout a abychom to měli kam zařadit. A znalost problematiky je možná ještě o něco lepší, protože ta k té empatii přímo vede a lépe se vám rozlišují pravé vjemy od planých dohadů.

Když jsem pak viděl, jak mnoho pomoci představují v tomto směru Ženy, které běhaly s vlky, vytipoval jsem si ještě další tři knížky, Russelův spisek Manželství a mravnost, Trevaniny Neviditelné ženy, a Morganovic Poselství od protinožců, z nichž každá něco řeší nebo aspoň poměrně věrně popisuje, a které dohromady mají dost neskutečný potenciál osvobodit ženy.. no vlastně i muže od soudobého otroctví, od nucených rolí našeho pohlavního rasismu.

Spojení těchto čtyř knih může v člověku navodit nebo dokonce i vyloženě vytvořit mentální, emoční, citové a i duchovní zázemí potřebné k vyrovnání ženského světa s mužským. Zázemí, ne know-how. Ty knihy vám neřeknou, co máte dělat a kam to povede, ale něco ve vás probudí, možná i spustí a dodají vám odvalu k prvním krůčkům. Heh, nakonec, od know-how je tu dirosloví :P

Čtyři knížky v heslech

Ženy, které běhaly s vlky Clarissy Pincoly Estés je mj. asi nejúplnějším soupisem všeho, o co ženy od matriarchátu přišly.

- Nemůžete vrátit ženě rovnost, dokud jí nevrátíte to, co dělá ženu ženou.. nebo abych byl přesný, co dělá ženu člověkem.

Neviditelné ženy Jacky Trevane je zase mj. soupis typů ublížení, kterých se ženám v té naší pseudo-společnosti dostává a které je dosud drží v područí systému.

- Nemůžete vrátit ženě rovnost, dokud jí nepřestanete nutit to, co ji dělá otrokem.

Manželství a mravnost Bertranda Russela je o tom, kde se vzaly ty strašné antiženské direktivy, jak se vyvíjelo jejich dodržování a kam to může vést.

- Nemůžete vrátit ženě rovnost, dokud si spolu nevyjasníte a nezrušíte mýty a nenapравíte historické křivdy.

Poselství od protinožců Marlo Morgan je o kmeni, který tu rovnost zrealizoval nejen mezi muži a ženami, ale i mezi jednotlivými lidskými činnostmi a nadáními.

- Nemůžete vrátit ženě rovnost, dokud jejímu přínosu nepřiznáte takovou váhu, aby sama sebe dokázala jako rovnou brát.

Jako doplňující četbu bych doporučil druhou knihu Marlo Morgan Poselství z věčnosti, která jde mnohem víc do hloubky a lidské poselství první knihy doplňuje poselstvím spirituálním. Právě tak si tu dovoluji upozornit na prvou

knihu Jacky Trevane Fatwa. Je to autorčin příběh z první ruky a řekl bych, že stojí za to.

Klíče k práci

Nejlépe asi na příkladu: Jedna milá.. řekněme kamarádka někde vyžbleptla, že jejím záměrem je zrovnoprávnit ženy. Říkám kamarádka, ale je to tak, že osobně se vůbec neznáme.. ale vím o ní, a vím kým je v neviditelných světech.. prostě v jiných dimenzích se známe docela dobře :)

Během pár týdnů tehdy obdržela CD s těmito čtyřmi (nebo šesti) knihami, teď nedávno se k tomu dostala a docela se do toho zabrala. Pokud vím, tak okolnosti předání cédéčka byly poněkud nejasné, myslím, že ani neví, na základě jakého výroku se k ní tyto knížky dostaly (a dokonce ani od koho původně jsou), takže ona ten materiál objevuje bez jakéhokoliv ovlivňování a předsudků.

To je na jednu stranu fajn, na druhou stranu toho dost zameškala, a i když se teď probouzí s velikou vehemencí, nemusí se probrat včas. A to je přitom dívka, která má potenciál vrátit ženám rovnost.. takhle, pokud dokáže zrovnoprávnit sama sebe, je veliká naděje, že to dokáže tím svým milým (a dost neodolatelným) způsobem zprostředkovat dalším. Masově..

..nojo, tahle dívčina není žádné béčko. Občas si říkám, jestli dokonce nepatří ke [Slunečnímu Trojlístku](#), nebo čtyřlístku nebo kolik jich vlastně je (nebo teprve bude?), jelikož má některé příbuzné schopnosti a řadu slunečních vlastností, jen nevnímá přednostně srdcem, ale spíš hlavou, což u ní znamená čistě jen to, že víc přemýšlí, než by zářila.. přemýšlí čistě ousnce a výsledky si stejně přebírá srdíčkem.

Zmínka o ní je tu jednak proto, že se něco ve vás může napojit na její vědomí a obdržet při práci na svém zrovnoprávnění velikou mentální podporu, a částečně i jako její vodítko, kdyby se ztratila, chtěla se najít a Božská Jednota ji sem nasměrovala.. jako už se to stalo mnohým jiným, že ano? :) A ten klíč?

Klíč je v tom zrovnoprávnit sebe, a to ať jste muž, nebo žena. Když se zrovnoprávní muž, nebude mu zatěžko přiznat stejná práva své ženě. Počítejte ale s tím, že jednodušší bude zrovnoprávnit ženy než muže, zvláště pokud ta žena není ještě matkou.

Druhým klíčem je soucit.. a to i s druhými.. a kniha Neviditelné ženy, což je pár příběhů žen, které si prošly nějakým utrpením, by vám s tím mohla hodně pomoci. A zase příkladem:

Právě ona kamarádka je doslovnou citací jednoho příběhu, a nemůže se v něm nenajít. To jí pomůže cítit se sebou, a až uzná, že utrpení není nevyhnutelný stav, až jí dojde, že je potřeba mluvit, ne mlčet, může se z toho začít dostávat. Pak automaticky dokáže cítit i s druhými.

Třetím klíčem je tedy “nenechávat důležité a bolestivé věci v sobě”!, a je to ten nejdůležitější.

Způsob práce

Způsob práce je nejjednodušší na světě. Poshánět si ty knížky, prolistovat si je a začíst se tam, kde vás to zaujme. Pokud je máte v elektronické podobě, můžete to otevřít a někam sjet, přečíst si co potřebujete a zase zavřít, nebo sjet jinam nebo cokoli chcete.

Když vás něco osloví, dovolte si to a pak se zasněte. Je velká pravděpodobnost, že se občas po přečtení nějakého kousku zasněte. A to je to.. to nejdůležitější. Dopřejte si to, i kdybyste měli usnout, a uvidíte, co se bude dít. Pokud můžu něco doporučit, zkuste to celé pozorovat.

Jde o to, abyste si pravdami z těch knih nějakým nedopatřením nenahradili pravdy své, zhroutil by se vám život. Zvláště nebezpečné jsou v tomto ohledu Ženy, které běhaly s vlky.. bohužel nic lepšího tu není. Ohledně Estésina díla si ale můžete přečíst [můj osobní rozbor](#), tam se dozvíte docela dobře, co a jak.

Zase jako ne že se máte bát, ale že si máte dávat pozor, a hlavně hodně snít.. ani k tomu nemusíte zavírat oči :)

Snění právě znamená, že jste se nechali oslovit, a teď si ve virtuální realitě, kde je možné všechno, zkoušíte, kam vás to či ono dovede. Máte dojem, že tento výrok vás povede k žensko-mužské rovnosti? Super, je tu třetí krok: nechte se inspirovat.. prostě ho vyzkoušejte.

A po každém pokusu se nezapomeňte zasnít a podívat se, jestli opravdu jste tam, kam jste chtěli dojít. Pokud ano, jste bohatší o funkční duchovní praktikum, pokud ne, jste bohatší o zkušenost, kudy ne. Obojí je stejně důležité, obojí je ohromně cenné.

Samozřejmě, musíte se, zvláště ženy, naučit cítit svoje rány, musíte přestat považovat příkoří za samozřejmost a trumfovat se s druhými, kdo trpěl víc. Víte proč? Museli byste se zatvrdit, abyste na něčí příběh řekli: “To nic není, to mně se stalo ...”, a to je přesný opak lidství. Používejte soucítění, a začněte s tím u sebe.

Pokročilejší metody

Pokud chcete tuto četbu využít krom popsaných účinků i ke skutečnému duchovnímu progresu.. nebo jak to říct..

pokud byste chtěli přidat tomu zrovnoprávnění ještě nějaký ten rozměr, jakože “když-už,-tak-už”, dejte si následující tipy :)

1. zkuste u všeho, co budete číst, zaměňovat slovo “žena” za slovo “muž”, eventuálně i naopak (a sledujte, co to s vámi udělá).
2. pro to všechno bych jako druhou fázi zkusil nahrazovat slova “ženy” a “muži” slovem “lidi”. (Připomínám, že u Estésina díla je to nutnost!)
3. a když si vzpomenete, mluvte ve středním rodu, ať už o sobě (já jsem udělalo), tak i o jiných.

K tomu prvnímu.. ona tahle metoda je sice dost brutální, ale je to nejrychlejší způsob, jak zjistit, že náš pohlavní rasismus nešetří vůbec nikoho, a že muži mají ta práva pošramocená stejně jako ženy, jen jiným způsobem. Nabízí se otázka, kdo tedy vlastně profituje na válce pohlaví..

Tím pádem to, co je ve skutečnosti potřeba, není ani tak zrovnoprávnit ženy jako hlavně vrátit lidem lidství, tedy ženství i mužství spojené v jedno.. vrátit všem lidem čest i důstojnost. A pište si, že celistvého člověka nikdy nenapadne zkracovat práva někomu druhému, tím méně vlastnímu partnerovi, a ta rovnost tam bude sama o sobě a bude se týkat i dětí i zvířat i všeho živého.

Ty druhé dva tipy, pokud je budete provozovat tím správným způsobem, dočkáte se nesmírné úlevy a na moment tak pocítíte, jak úžasné by se žilo (bylo) bez pohlavního rasismu. Pokud se úleva nedostaví, nic se neděje, zkuste se chvíli pozorovat a ten způsob pozměnit.

Někomu mohou fungovat jen vyřčené nahlas, někdo může mít problém myslet to (a cítit) opravdově atd. K tomu si dovolím zase připomenout zázrak zvaný vědomé snění. A to je snad už všechno.

Tak ať se daří :)

TAROT

Psal mi v průběhu doby několik dívek, že si koupily/dostaly tarot od nějaké Američanky, a neví si s ním rady. Pro mě zcela samozřejmě, ony však neví, co udělaly špatně. Nemají z toho radost, a ptají se. A ptají se nervózně..

Proč? Jak to? Jak tedy vybírat? Na co si dát pozor? Čemu má tarot vlastně sloužit? A dá se tomu celému věřit?

..a většinu odpovědí spíš nechťejí slyšet. Protože většinou se ptají pozdě. A někdy také už začaly hledat chybu v sobě. A obviňovat se. Atd. Tak jsem to sepsal. Všechno, co by se takovým dívkám mohlo hodit. (Chlapci mi kupodivu nikdy nepsali.. eh, našli se – aktualizováno po šesti letech :)

Věřu, moc špatně se odpovídá, když se vás ptá anonymní osůbka v nejistém stádiu puberty na nějakém konci sítě; ptá se sice poučeně – nepřímou otázkou, protože už ví, že přímé otázky nejsou slušné, ale chce přímou odpověď, protože už z principu nenávidí všechno, co byt i jen připomíná zbabělé vytáčky dospělých.

A většina takových osůbek je také odhodlána při prvních náznacích vytáček okamžitě zrušit kontakt. To není příjemné, takže se snažíte, ale.. někdy se opravdu nedá z jednoho dotazu odhadnout, kdo se ptá, co chce doopravdy slyšet, jakým bude rozumět termínům a když se seknu, jestli dostanu druhou šanci.

Předesílám, že ženy jsou důsledně vedeny pochybovat o tom, že nějaký muž bude mít pochopení pro jejich – tedy ženské – problémy, a na druhou stranu jsou vedeny ke slepému následování matčina příkladu, potažmo příkladu jakékoliv dostupné ženské autority. A tato „výchova“ je sice dost nelogická, zato je kolikrát hodně drastická. A nesmlouvavá. A hloupá.

Zcela v duchu této výchovy si naše dívka pořídí karty od americké odbornice (musí být dobrá a důležitá, když jí vyšly karty i u nás, s tím určitě neudělám chybu), nebo jí ty karty pořídí nějaká žena z rodiny (s identickým myšlenkovým pochodem), a nutně pohoří.

Rozčarovaná vlezle na nějaké fórum a zeptá se na to mě, přičemž mi dá třeba jen jednu jedinou šanci. Já vnímám, jak jí je a co se v ní děje, a mám samozřejmě snahu jí pomoci, ale.. 90% dívek mi to ani nechce dovolit a zkouší, jestli se s ní o tu „čest“ jí pomoci budu prát.. není ta vaše výchova fakt nějaká uhozená?

Představte si českou dívku, která navzdory této brutální výchově pořád ještě myslí, v rámci možností i docela samostatně.. tak v takové dívce se nejpozději na začátku puberty začnou projevovat vlastnosti jako empatie, telepatie (při zamilovanosti), a nádavkem se probouzejí dědičné ženské aspekty, jako hluboký smysl pro symboliku, obřadnost, věštění, širší pochopení života atd.

Tohle vše naši dívku nakonec přivede – zcela přirozeně – k tarotu. Proto si pořídí karty s výkladem, v cenové kategorii, kterou pokládá za přijatelnou, a většinou ani netuší, že ty peníze právě doslova zahodila. A proč?

Americké návody

Předně, žádného myslícího člověka nemůže uspokojit polopatistický návod pro Američany, zvláště když ten návod

psal také Američan – situace obecně zvaná "jednooký-mezi-slepými", nebo někdy také "slepí-vodí-slepé". To ostatně dostatečně ukázala spousta amerických příruček, jejichž polopatismus je pro normálního Čecha nejen téměř urážlivý, ale i dost zavádějící.

Pozitivní myšlení je úžasná věc: pravidlo je jasné: "Co myslíte, to jste, kontrolujte si myšlení a bude se vám kontrolovat život". Většinu Čechů k tomuto stačí dva tři tipy plus upozornění na asi dvě nástrahy, které to celé má. Bohužel, u nás se pozitivní myšlení prezentovalo se spoustou balastu, protože v amerických knihách.

Totíž, on to původně úplný balast není: ty jednotlivé návody, jak to pozitivní myšlení vlastně vůbec pojmout, to jsou pomůcky pro Američany, kteří si bez návodu nenajdou ani vlastní zadek. V Čechách však tyto pomůcky působí opačně, jako omezení. Asi nejlépe příkladem. Všichni znáte naše turistické značky, že?

Tak si představte turistické značení pro Američany: lesní pěšina se pokryje asfaltem, uprostřed něj se vyznačí čára, a po stranách budou nejen šipky, kterým směrem tento turistický pruh jde, ale i předznačené řápy, kam nejlépe položit nohu. To jsou přesně americké návody v českých zemích. A řeknu vám, že není nic žalostnějšího, než pohled na české ženy týrající se americkými návody na dobrou postavu, dobré zdraví, dobrý manželský život..

Luise L. Hay, výborná americká terapeutka a její Miluj svůj život je skvělým příkladem dokonalé americké věci, která nefunguje v Čechách.. až na pár výjimek, kterým nějakým nedopatřením přesné návody sednou. Američan funguje tak, že se naučí přesné návody s tím, že z jejich poctivého dodržování se po pár letech možná vyloupne princip.

Řekněme, že se tak stalo: princip se vyloupł a Američan najednou pochopil, o co jde. A cca jeden z milionu se občas odváží na takový princip spolehnout a zaimprovizovat – vybočit z původních návodů. Objeví tak nějakou další možnost (tedy i Američané občas něco vytvoří). Takový je způsob, jakým se Američané učí.

My se ale učíme rovnou v principech, a v jejich rámci rovnou tvoříme. Běžný český adolescent má cca tolik zkušeností, jako běžný americký důchodce. A přesně tohle v nás americké návody ubíjejí.. jako by nestačilo, co v této věci dělá naše vlastní společnost. Miluj svůj život od Luise L. Hay v Čechách splnilo ohromnou službu všem, kdo si přečetli hlavní myšlenku a obsah, tedy jednotlivé nadpisy. To je právě tak akorát to, co je potřeba.

Pak nelze nezmínit ten seznam nemocí a jejich psychických příčin, úplně na konci.. a ten je ale nedocenitelný. Kdo by si byl pomyslel, že se k nám dostane část moudrosti našich prapraprababiček prostřednictvím americké autorky? Těch prapraprababiček, co rozuměly přírodě i životu a co je katolíci vyvražдили coby čarodějnice? Já vím, ani o tohle tu teď nejde. Teď tu jde o to, že americké příručky jsou v Čechách zavádějící (a po hříchu degenerují obyvatelstvo).

Co je tarot

Ovšem tarot má být zrcadlo. Pravdivé, věrné zrcadlo vašeho života. Proto tam jsou všechny ty symboly, které vás bezpečně navedou na ty správné myšlenky. V tarotu proto není a nemá být místo pro zavádějící výklady. Nepovedený tarot není tak neškodný jako nepovedená učebnice pozitivního myšlení.

Každé slovo navíc je v tarotu jako šmouha přes zrcadlo: odpírá vám pravdu, kterou potřebujete zjistit, kvůli které si děláte výklad, a nutí vás nesmysly přímo do podvědomí.

To už je, milé dámy, zase lepší zeptat se "přítelkyně" nebo napsat si nějaké klasické, patriarchátem prověřené ženské autoritě do nějakého ženského časopisu, než si pořídit špatný tarot a snažit se zlepšit si život jeho prostřednictvím. Ona i ta přítelkyně vám občas řekne to co opravdu potřebujete slyšet. Tarot MÁ být univerzální!

Stejně jako zrcadlo musí být schopno odrazit všechno viditelné, i tarot musí být schopen odzrcadlit život kohokoliv z nás. Jsou taroty univerzální, které toto beze zbytku splňují, a jsou taroty specifikované. Totíž, najdou se občas mistři, kteří cítí, že si potřebují upravit symboliku, nebo používat jiné obrazy, které jim sedí více, nebo třeba proto, že jsou jednoduše specialisté v nějakém oboru, tedy si vytvoří vlastní tarot nebo vlastní verzi nějakého tarotu stávajícího.

To je případ třeba manželů Argoni – někde psali, že si vytvořili vlastní tarot: umím si představit, že při jejich specifikaci a vůbec způsobu života používají svou vlastní symboliku, a umím si představit, že se jejich tarot bude hodit všem, kdo se snaží jít v jejich stopách (teď si nejsem jistý, jestli ho vůbec vydali?). Bohužel jsem jejich tarot nikdy neviděl, všeobecně však platí, že specifický tarot může být zavádějící pro jinou než cílovou skupinu.

Do tohoto pytle by teoreticky mohl patřit i tarot zmíněné Američanky. Myslím si to hlavně proto, že původní cílovou skupinou budou nejspíše lidé, kteří potřebují návod i na zmačknutí knoflíku na pračce. (Položte prst bříškem na tlačítko přibližně doprostřed tohoto symbolu..) Slovy Američané.

V takovém případě však bude tento tarot na svém místě opravdu jen v Americe. Vyjde-li však takový tarot v Čechách, bude se nám vnucovat představa poněkud jiné kategorie výrobku, že? Z jiného pohledu je totiž tarot zboží jako každé jiné, takže pokud má někdo dojem, že na trhu je nějaká mezírka a nějaký ten tarot by se do ní vešel, není nad rychlou akci a dodání tarotu vlastního.

Oblíbeným trikem je smontování tří a více výkladů z toho, co dosavadní trh nabízí. Vyšší třída pak nabízí takový výklad s kartami z dílny Crowley-Harris, třída nižší dodává takové ty mazanice na příslušné či dokonce jen přibližné téma. Ty druhé jsou příznačné spíš pro odpad.

Takhle, já nemyslím mazanice, co se týká barev. Vůbec ne. Mám na mysli rozmazaný význam. Konkrétnost tvarů není absolutně podmínkou. Jedinou podmínkou je významově zcela jednoznačné vyzařování karty. Když někdo dokáže příslušnou symboliku vyjádřit abstrakcí, proč ne, že?

A čemu říkám odpad? Low-end říkám u tarotů takovým těm rádoby kompletům, kde jsou k "mazanicím" dodány poloprázdné nebo dokonce zcela chybějící výklady, spolu s výzvami typu: "Doplňte si sami. Jak na vás působí tato karta? No? A za tři měsíce zopakujte..".

Úloha tarotu

To už je skutečné znevážení významu tarotu jako zrcadla lidské duše. Kdo by chtěl zvědět, co takový tarot obnáší a jak hluboko jde k principům samotného vesmíru, jen aby nám mohl poskytnout opravdu dokonalé zrcadlo, nechť přijme odkaz na Crowleyho Knihu Thothovu, která toto všechno vysvětluje tak dobře, že jsem tomu chvílkami rozuměl i já.

Univerzální tarot funguje jako zrcadlo rovné a bez kazů. Vystačí s ním bez problémů naprostá většina lidí.

Specifické taroty fungují jako příkladně zrcadlo kosmetické, které se hodí na jeden účel a nebo jednomu druhu lidí, pro zbytek je však nepoužitelné, protože je zavádějící.

U tarotu dělaného nekvalifikovaně neboli jen na kšeft:

Vyšší třída – dobré karty s matoucím výkladem působí jako zrcadlo pošpiněné, bezúčelně zprohýbané či popraskané. Člověka to spíš znervózní – čekám že uvidím celou pravdu, a ono to jaksi nejde. Jde s ním pracovat, ale jen po kouskách. V nouzi asi dobré.

Nižší třída – matoucí karty s matoucím výkladem, to je jako zrcadlo beznadějně poničené. Něco se sice dozvíte, ale nevíte co to je, nakolik jde o pravdu a nakolik se vás to vůbec týká, to jest, nakolik to zrcadlo odráží právě vás. Používáte-li takový brak, hazardujete poněkud se svým nitrem. A když navíc víte, co od tarotu chcete a máte dojem, že jste to dostali.. Prostě, nebrat ani v nouzi!

Odpad aneb napište si, co si vyložíte, to je vyložený podvod. Zrcadlení odpadu by se asi nejlépe přirovnalo k malinkému rybníčku, který je sice zarostlý rákosím a žabincem, zato v něm vyschla voda. Neuvidíte samozřejmě nic, a to jediné, co vás mate, je nálepka vodní plocha, totiž tarot.

Tarot v naší pokrytecké společnosti nahrazuje pravdivou zpětnou vazbu. Třeba dneska se kolem mě v čuprmarketu asi desetkrát otočil chlapík, kterého zradila Rexona. Dlouhodobě. Ten svetr tím musel být vyloženě prolezlý. Jak na potvoru byl pán aktivní až běda, během pěti minut proběhl několikrát celou prodejnu, a než jsem se nadál, nebylo kam jít, abych si nepřipadal jak na jeho stopě.

Pánovi zřejmě nikdo neoznámil, že smrdí jako prase. To se totiž v naší společnosti nedělá. Jednak to není (asi?) slušné, a jednak, kdoví jak by to vzal, že? Co když je agresivní? Co když se bude chtít prát? Co když ztropí hysterickou scénu na celý market, jak jsem nevychovaný, a se*u se do cizích lidí?

Nikdo nechce mít nepříjemnosti a většina z nás není ochotna je jakkoliv riskovat. Výsledkem je ale společnost lží, pokrytectví a přetvářky. A dokud ponese naše společnost tuto kvalitu, dotud budeme potřebovat náhražky jako je tarot. Respektive, tarot by zmíněnému pánovi pravděpodobně také neoznámil, že zapáchá, ale upozornil by ho jednou kartou na fakt, že kolem něj vzniká napětí, a druhou, doplňující kartou by se zjistilo, že to napětí má nějaký vztah k jeho fyzické stránce. Rozumíte jak to funguje?

Vy si vyberete karty se symboly, které odpovídají tomu, čím se právě zabýváte ve vašem podvědomí. Pohled na kartu a příslušný výklad ve vás něco propojí, navede vaše vědomí potřebným směrem, a vytvoří tak optimální podmínky pro vynoření problému z podvědomí. Jinými slovy, dozvíte se pravdu.

Zneužití karet

Je tu spousta amatérských i profesionálních kartářů a kartářek, leckdo z nich fušuje nějakým způsobem i do magie, a drtivá většina z nich vám nadiktuje, co prožijete. Většina lidí se tomu neumí vůbec bránit a opravdu to pak prožijí a hlásají – to je dobrá kartářka, fakt to uhodla.

OMYL!

Smrtelně nebezpečný omyl. Ta kartářka vám jen zmanipulovala život, ať už tak nebo onak. A do toho jste nutně museli přejmout spoustu programů z jejího podvědomí, protože jinak by vám to nemohlo vyjít. A platí, že skryté prvky = magie, a skryté prostředky použité k ovládnutí ostatních je magie černá.

A kdo ví, čemu všemu vás taková kartářka dokáže zaprodat, aniž by si toho byla třeba vědomá? A čemu kartář? Chápejte, tohle není legrace. Může to být stejně vražedné jako horoskopy v novinách, a může to být ještě mnohem, mnohem horší. Horoskopy v novinách, zvláště ty týdně, jsou prostě jen zrádné programy do mozku.

Výklad karet je osobní, a hraje v něm roli jak způsoblost terapeuta, tak i jeho osobnost, a základní součástí té

způsobnosti musí být schopnost celou tu osobnost vypnout na celou dobu výkladu, a také na přivítání a rozloučení. Nic osobního nesmí ven, dokud člověk není zcela čistý, jinak hrozí ovlivnění.

A ovlivnění je přitom to, co k spoustu kartářů ke kartaření přímo táhne a vykládají karty proto, aby si ukojili potřebu vládnout. Věří na osud a hrají si na jeho pány, místo aby sloužili láskou a snažili se ostatním pomoci. A poznáte je právě podle toho, že vykládají nebo dokonce věští osud, a pak podle toho, že říkají, co vás čeká.. a to už bývá pozdě.

Stejně je to se čtením z ruky, z čajových lístků, z eneagramu nebo třeba z horoskopu, je to jedno, pro všechny výklady platí stejná pravidla: pomoci odhalit směr života, ukázat možná úskalí a pomoci najít řešení.

Kdo nezná aspoň jednu jedinou funkční cestu z jakéhokoliv problému, s nímž je možné se setkat, nebo nezná způsob, jak se k takové cestě dopracovat, neměl by dělat výklad, a to ani sobě, leda by měl k dispozici něco jako je právě Zieglerův tarot, kde je toto všechno dokonale ohlédáno a podchyceno.

Právě tak je dobré co nejlépe pochopit, jak který ten prostředek funguje, protože už to pochopení samo by mělo člověku ukázat, že osud jako takový v příčinném vesmíru neexistuje, že každý člověk má řízení života ve svých rukou, a že veškeré tyto prostředky mají za úkol jediné, pomoci se člověku s orientací ve svém nitru, ve svém životě..

..a především mu pomoci pochopit, že si ten život každý člověk řídí vytvářením akcí, na které dostává reakce, a že život každého člověka je dán ne osudem, ale tím, jaký k těm reakcím zaujme postoj. A celou dobu musí dbát na to, aby celé sezení bylo co možná konstruktivní.

Pozice terapeuta

Dobrý terapeut vám tedy nikdy nebude nic vnucovat a nikdy nevypustí z úst „čeká vás to a to“. Řekne: „Podívejte se, vy teď podle karet míříte tam a tam. Pokud tam nechcete, stačí si uvědomit, co to znamená a změnit to a to“. A probeře s vámi, jak to udělat, vysvětlí vám zákonitosti karmy a pomůže vám najít její nitky. Ve vás..

Úplně nejlepší kartáři však jen doplní funkci karet, pomáhají vám s naváděním vašeho vědomí k vaší vlastní pravdě, a na vaši pravdu vás nechají přijít samotné. Výhodou je, že všechno uslyšíte až od sebe, a pokud něco slyšíte od sebe, vždycky víte, že máte moc to změnit, a vždycky už v tom okamžiku také tušíte, jak to udělat. Tím pádem se nemůže stát, že by jakéhokoliv jeho slovo působilo jako věštba nebo dokonce kletba, a tím je vše čisté.

Proto nejraději používám Zieglerův tarot, protože jak samotné výklady, tak i způsoby výkladu jsou psány čistě a naprosto konstruktivně, při sebezkoumání nepotřebujete nic dalšího, a v pozici terapeuta stačí výklady přečíst, popřípadě pomoci dotyčnému se v sobě zorientovat. Takhle to můžete dělat i sami, bez jakéhokoliv rizika.

To, co k tomu potřebujete vědět, je že každý člověk má svůj svět. Znáte to, svět školníka není úplně stejný jako svět učitelky zeměpisu, i když jejich světy mají docela hodně společných rysů. Úplně jiný svět bude mít bankovní úředník, a zcela jinak bude vypadat svět zedníka, to vše v rámci našeho společného světa.

Každý sám si určuje pro svůj svět pravidla, pokud zrovna nesvolil, aby je někdo určil za něj. Třeba rodiče, ti mívají takové tendence určovat pravidla svým dětem.. a kolikrát i cizím. A děti k tomu buď svolí (podřídí se), nebo ne, a z toho bývá válka. Co je dobré pro vás, nemusí být dobré pro kohokoliv jiného. Pokud někomu vykládáte tarot, a nechcete mu strašlivě ublížit, necpěte mu vaše pravidla.

Při výkladu bývá člověk rozebraný, nepřiliš jistý, a je náchylný brát si každé slovo příšerně osobně. Nikdy nikoho také nesudte, nikdy nikoho nelitujte, a nikdy do nikoho nevrtejte, nevíte, co se může stát. Vrtání mají za úkol karty. Musíte být ale připraveni napovědět. Člověk si s něčím nemusí vědět rady, a celé vykládání na tom může ustrnout..

Abyste uspěli, musíte dotyčného sledovat: jednak empaticky – prociťovat, co se v něm asi děje, a jednak sledovat jeho vnější projevy, a především to, jestli to co říká dává smysl. Chraňte se jeho příběh prožívat, ztratili byste se. Všechno co řekne, všechno vám musí dávat smysl. Když si bude v něčem odporovat, jemně ho upozorněte, ale netrvejte na tom. A když mu něco nepůjde přes pysky, povzbuďte ho – všechno, co ze sebe dostane ven mu pomůže.

Jediné, čím můžete pomoci aktivně – a většina lidí potřebuje pomoci – je soucit a přijetí. Když s člověkem budete sou-cítit, posílíte nejen jeho, ale dodá to sílu i vám. A soucitem je dáno přijetí, a přijetí znamená důvěru nejen k vám, ale i důvěru v sebe a plodí odvahu udělat potřebná rozhodnutí.

A každé rozhodnutí přináší sílu potřebnou k jeho uskutečnění.. pak stačí udělat první krok :)

DÍL VI. – LIDÉ

POZNÁVÁNÍ LIDÍ V NEHMOTNÝCH DIMENZÍCH, TELEPATICKÁ KOMUNIKACE, SEBEOBRAHA PROTI KLETBÁM A WOODOO.

Tento díl obsahuje povídání o několika lidech, o těch inspirativních i o odstrašujících, které jsem na Zemi poznal, ať už osobně, nebo jinak, jací jsou v neviditelných světech, co je provází, jaké problémy řeší a jak, sem tam i nějaké ty radosti, a samozřejmě které příčiny je kam dovedly, a tedy jaký vliv má neviditelné dění na jejich život.

Jsou tu nejruznější příklady pro inspiraci i pro varování včetně příkladu mého vlastního, a jako obvykle i způsoby, jak se s tím kterým fenoménem vyrovnat. Opět je vše vyzkoušené a dokonale funkční.. a týká se to i kleteb, zaklínání i proklínání.

CESTA K LIDSTVÍ

Na začátku bylo slovo, a to slovo bylo matčino, a znamenalo něco v tom smyslu, jak je to hrozné, že jí nikdo nerozumí. Dovolím si předpokládat, že to v nějakém rozsahu znáte všichni a že víte, jak strašně to je otravné, takže si dovolím předpokládat i to, že pochopíte, že jsem se jednoho moc krásného dne prostě rozhodl, že já matce porozumím.

Asi jsem to neměl dělat, ale to jsem tenkrát nevěděl.

Chci říct, že mně se to podařilo.. a že už jsem si mnohokrát přál, aby se tak nestalo.. i když dnes jsem za to nakonec rád. Bylo třeba stovek regresí, abych se prodral na dosah k pravdě a zjistil, že je blokována.. že ji blokují snad všechny standartní zabezpečovací zaklínadla, jako je zapomnění, zákaz věci vidět, nejruznější strachy a kletba bolesti..

..také jsem zjistil, že magie, a zvláště černá magie existuje, a je dnes a denně v provozu..

..vždyť co toho člověk musí vydržet, než odhalí umístění a skutečný rozsah tabu mateřství? Kolik bolesti mě stálo jeho zlomení? A co bolesti mi přineslo objevování, co se pod takovým tabu všechno skrývá? A co ty celé dny, které jsem nemohl jíst ani spát, jen jsem se svíjel v bolestech, v příšerných fyzických bolestech, kdy tělo vydávalo jed, kterým mě matka napustila jen proto, abych byl poslušný synáček?

Jojo, ženská magie. O té bych mohl vyprávět. To jsou hodiny a hodiny utrpení, co dokáže jediná ženská myšlenka přivodit muži. A nenechte se mýlit tím, že nedošlo k žádnému obřadu. Žena se prostě cítila tak a tak a použila to a to. Ona ani neví, odkud to má, samozřejmě ani netuší, proč muž trpí.

Ona jenom ví, za co to muž trpí, a že je to tedy v pořádku. Ženská krutost je ostatně příslovečná (a soucit vylhaný). Ne že by ženy nemohly nebo neuměly sou-cítit, ale nepoužívají to vůči mužům. Muž je tu od toho, aby ženě zajistil, co si bude přát, bez řečí a bez pocitů. Ovšem, proč potom od mužů čekají porozumění? A čekají ho vůbec?

Ženský experiment

Ale nešlo jen o jed a o fyzické bolesti. Ve snaze porozumět ženám jsem si musel přivodit těžké mentální postihy – vlastně bariéry, paralyzovat myšlení a zatížit jej do té míry, abych dokázal přemýšlet – to jest aktivně žít na mentální úrovni – čistě jen za použití podpurné drogy, tj. cukru. I tak se, co se týká kvality, mé myšlení omezilo na pouhé spekulování nebo výběr ze známé nabídky.

Důsledky jsou ohromující:

- měl jsem neuvěřitelně jednoduchý, ale také neuvěřitelně nudný „život“
- ani tak jsem ten život nezvládal
- lapal jsem tipy, jak žít a jak se vyrovnat s nejbanálnějšími záležitostmi
- začal jsem mít různá přání, většinou nevyslovená a někdy i dost tajná a někdy dokonce hodně dobře maskovaná, a hrozně jsem se divil, že mi je lidé okolo mě neplní, měl jsem jim to za zlé a srážel jsem jim za to body v mém soukromém hodnocení, podle něž jsem se k nim pak choval
- měl jsem strašlivou tendenci vybrat si nějakou důležitou, hezkou ženu a řídit se podle ní
- měl jsem strašlivou tendenci shromáždit kolem sebe mladší / slabší ženy i dívky a dělat jim ženskou autoritu
- v rámci tendence dělat někomu ženskou autoritu, to jest závazný model chování, smýšlení, mluvení, cítění atd. jsem přestal kamkoliv chodit, cokoli vlastního tvořit, jenom jsem velmi okatě dával najevo, jak jsem pořádný, což se pochopitelně netýkalo ničeho, co zvenčí nebylo vidět.. což zase znamená, že cca třetina mého spekulování byla o tom, čeho si kdo u mě všiml, jak to zjistit, a jestli je to dobře, nebo ne, a samozřejmě, jak to kdyžtak podpořit nebo zaretušovat

- získal jsem zvláštní vztah k ženám – měl jsem šílenou potřebu je všechny předělat k obrazu svému, nebo teda k obrazu své matky.. jenže obraz své matky jsem bral automaticky za svůj.. i když to bude asi součást toho, když je člověk tou ženskou autoritou
- získal jsem hrozně srandovní vztah k mužům :-D koukal jsem, jakého která má, spekoval jsem, jak ho asi dostala (a u na pohled nevyrovnaných párů jestli je fakt tak dobrá a jestli by ji třeba nechtěl vyměnit)
- začal jsem přemýšlet striktně v párech. Ne v lidech, ne v osobnostech, ale v párech. A u každého muže, kterého jsem viděl samotného, mě napadalo, jestli by se o mne třeba nechtěl postarat, a hned potom jsem koukal, jestli by na to měl dost peněz
- s každou hezčí holkou jsem okamžitě začal zuřivě soutěžit, kdo od okolí dostane víc pozornosti
- začal jsem mít problém srdečně se zasmát. A vůbec jakékoliv projevy se odehrály hluboko ve mně, ale na povrch jsem dal právě jen to, co by matka považovala za přiměřené, přičemž jsem v duchu promýšlel argumenty, které jí „kdyžtak“ řeknu, až se to doví a já se budu muset hájit
- ať jsem dělal cokoliv, ke všemu mi běžel matčin komentář a návod, jak se teď zachovat. Když jsem ho respektoval, uštěpačně mi říkal: „Vidíš, jak ti to jde“, když jsem dělal po svém, proklínal mě jako neposlušného a pomstychtivě sliboval: „Počkej, však ty na to doplatíš“, což je ale vlastně také zaklínání

Takhle bych mohl pokračovat velmi velmi dlouho, ale nebudu, protože jsem na vlastní kůži zjistil, jak jsou ženy zoufalé, když muž mluví o sobě a ne o nich. I tak zbývá mnoho co dodat.

Experiment začal končit v okamžiku, kdy jsem se na nějakou holku „představil“ a začalo mi docházet, že je tu něco hrozně špatně. To „představil“ znamená něco ve smyslu udělat afektované „Achoooooj!“, rozzářit se do ruda, případně do zlatova a vyzářit na tu druhou sebe, něco jako „Jsem zde, tak bacha na mě!“.

Cizí myšlení

Experiment definitivně končím teď, protože.. no, přišel jsem na to, že ženy vůbec neblokují své myšlení v tom smyslu, jako muži blokují své citění, ženy blokují jen svůj přístup ke svému myšlení. Neblokují však už přístupy cizí.

(Tím jsem mimochodem dostal odpověď na otázku, jak je možné manipulovat ženské patriarchy – osoby citící ještě méně než muži, a zároveň také na otázku, jak je možné manipulovat normální ženy bezemočním článkem, tedy čistě racionálním textem bez bočního sdělení, který by na ně správně neměl mít nejmenší vliv.)

Ono to totiž znamená, že ženská mysl není nijak kontrolována, a může být neskutečně snadno ovládnuta zvenčí a použita klidně i přímo proti ženě, protože neustále zůstává plně funkční.

No a moje mysl, když jsem si k ní v rámci experimentu zablokoval přístup, mi začala dělat stejné naschvály jako kdysi matka, stejné podrazy jako kdysi otec, a začala mě dostávat zpátky do jejich zhoubného vlivu. Tedy, když jsem přestal svou mysl ovládat sám, převzaly velení programy z výchovy a napojily mě na diktát rodičů a některých autorit ze škol, kroužků atd.

A jelikož jsem tomuhle vlivu samozřejmě odolával, začaly se okolo mě dít prapodivné věci, které nelze nazvat jinak, než „očarování“. Slovy uhranutí. Výsledkem byl podivný rozchod s většinou lidí, které jsem měl okolo sebe, kolikrát i s mnoha lidmi najednou, až jsem zůstal skoro sám.

Mimoto přišly problémy v práci a začalo to vypadat na to, že i o ni přijdu.. a do toho mě neustále napadalo něco o návratu domů. Rodiče tomu bohatě napomáhali, najednou se třeba po půlroce klidu ozvali s otázkou kdy že to prej přijedu, jako kdyby to byla jasná a domluvená věc a jen se mělo upřesnit datum.

Vyházel jsem všechny věci, které jsem kdy od nich dostal – oni to samozřejmě cítili a mohli se pominout: asi týden mi volali, SMSkovali a mailovali jak pominutí.. víte co, oni nevěděli vlastně proč volají. Oni jen cítili, že se něco přerušilo a snažili se to obnovit. Pavoučci na pavučince. Snažili se týden, pak byl zase najednou klid, jako když utne.

O nějaký měsíc později jsem někde vyhrabal zapomenutou věc od matky – okamžitě samozřejmě letěla do koše, a hned další den mi matka volala: „Tak jsem si ti na tebe najednou vzpomněla! Jak se pořád máš?“

Cizí ovládání ale nepřestávalo, takže jsem docela intenzivně pátral a začaly se mi samy hlásit darované věci, které byly nadané nějakým druhem woodoo. Musím říct, že od doby, co jsem tohle všechno vyházel, můžu poprvé od dětství doopravdy dýchat.

Řekněme, že těch věcí bylo od padesáti lidí. Dva volali hned když jsem při té probírce na jejich „dárky“ narazil – a oba to byli kupodivu muži. Nebo tak muži. Jeden byl bývalý šéf, který energetickou manipulaci nejenže dokonale ovládá, on jí vyloženě žije, a jeden prostě jen dostal dívčí výchovu, podobně jako já. (Takových jsem měl kolem sebe docela dost.. vzhledem k tomu, že stejné přitahuje stejné.. někteří jsou dokonce gayové..)

Zbytek se ozýval až po vyhození: deset volalo týž nebo následující den, polovina se ozvala do týdne pár během cca měsíce, a ten zbytek napsal jenom něco k vánocům nebo tak. Je možné, že jeden nebo dva lidé se neozvali.

A teď: cca se čtyřiceti z těch padesáti jsem minimálně jeden, ale většinou dva i více roků neměl jakýkoliv kontakt. A nikdo se neozval kvůli něčemu konkrétnímu, všichni si prostě „jenom vzpomněli“. To je, co?

Dívčí výchova

Abych se vrátil k tématu, ovládání nepřestávalo, návrat „domů“ mě také neustále napadal, takže jsem podnikal nejrůznější kroky od okázalé ignorance až po komplexní magické ochrany, a jelikož se nic nezdálo být opravdu funkční, začínal jsem si docela zoufat – přeci jen, takhle se dlouho žít nedá.

Takže jsem poprosil o vedení a nezbytně nutnou pomoc, a došel jsem ke zjištění, že moje mysl, v zájmu experimentu „po žensku“ zablokovaná, vyjednala na základě nějakých pozůstatků výchovy přímé propojení s vědomím (a hlavně s podvědomím) mých rodičů, a brala předlohu pro můj život ne z mé představy o mém životě, ale z jejich představ, tuh, a snů.. to vše pro mě v podstatě nekontrolovatelně.

Je to něco jako kdybyste si vytvořili úžasný plakát vaší oblíbené kapely, a z tiskárny vám pořád lezl jen matčin „božský Karel“, navíc s poznámkou „To ti nepůjde, vzdej to, uznej že jsi nula a vrať se domů“.

Tak tohle se dnes a denně děje všem ženám s jejich životy. Představa taková, život makový.. a zcela neovladatelný.. tady totiž nepomáhají ani regrese a další nástroje na sebezkoumání, protože manipulace jde přímo do mysli, zcela mimo vědomí i podvědomí. Uvědomit si to můžete až zpětně, tedy až když už je beznadějně pozdě.

A mysl je v člověku to zařízení, které tvoří jeho život. Cokoliv projde myslí, aspiruje přímo na otištění ve hmotě. Velkou roli v tom samozřejmě hraje to, co máte naskládáno v podvědomí, ale zdaleka nejhorší se ale vede vašemu nitru, jelikož celé vaše nitro je neustále vysáváno malou skořápkou, v níž je ukryta část duše vaší matky. Horcrux prostě..

..z toho vyplývá, že jsem dostal ženskou výchovu. A hodně důkladnou, protože otec vyrůstal bez otce, pod diktátem matky a starších sester. Když někdo umí myslet, ale chová se přitom jako taky-matka, výsledkem je, že používá cokoliv a odůvodní si to jakkoliv. Myslím, že kdyby se konala soutěž v mateřské magii, otec by rozhodně nebyl poslední..

..takových otců pár je, to je bez debat, dokonce bych řekl, že jich je čím dál víc, což znamená mít dvě matky, a tedy zkřížení dvou vůlí k dosažení jednoho záměru, v tomto případě „výchovy“ dítěte, a při magickém podrobování, vyžírání a obsazování těla potomků to dostáváte ze dvou stran, ovšem, pokud jsou jednotní, máte to odevšad najednou.

Pak není úniku, a mně trvalo skoro deset let, než se mi podařilo zneprátnit je natolik, že se aspoň chvílemi prali mezi sebou a já měl jednou za čas klid. No, ale povedlo se, a od té doby jsem měl co pozorovat. Dvě matky, jedna v ženském, jedna v mužském těle spolu vedly válku pohlaví i ženskou revnivost najednou.

Vychovávaly mě i sebe navzájem, při tom se se mnou snažily spolčit, a když jsem se nedal, použily cokoliv, co jsem udělal, jako důkaz, že jsem na jejich straně, nebo (pokud šlo o něco „špatného“) jako doklad, že ta druhá má na mě špatný vliv. Většinu toho jsem zvrátit nedokázal, páč bych si něco nepěkného vykoledoval, ale proč o tom mluvím:

Dostal jsem základy všech bojů, které se v této společnosti mezi lidmi vedou, a bylo mi v tom tak strašně, že mi ani nezbylo nic jiného, než najít způsob, jak se z toho dostat. A tím jsem se dostal do perfektní výchozí pozice pro vytvoření dirosloví.. stačilo jít životem, koukat kolem sebe, ověřovat si, co a jak, a pak to vyhodnotit a dát k dispozici.

Býti holčičkou

Důsledky pro můj život byly ovšem dost hrozné, už proto, že u nás byla silnější matka, tedy, vůči mně. Bylo to tím, že ona chtěla holčičku, zatímco otcí to bylo jedno, resp. ne že by nechtěl holčičku, ale to, co se tu předkládá mužům jako mužství předpokládá zplazení syna, takže se docela lehce smířil se synem, co se pohlaví týká.

Matka bohužel ne. Nikdy se nesmířila s tím, že nemá holčičku a dělala ji ze mě tak nejvíc, jak to šlo. Otec tomu nijak nepřekážel, protože dostal také dívčí výchovu, jen z jiných důvodů, a v mnoha ohledech mě nechal matce napospas.

A matka byla velice důkladná. Za každý projev síly mě trestala jako dívku, která nemá nejmenší nárok něco takového ani jen naznačit, a za každý projev citu nebo pocitu mě deptala jako chlapce, který si zase nesmí dovolit jakoukoliv takovou „slabost“. Takže, nejenže jsem se nemohl nikam zařadit – mezi dívky jsem nepatřil fyzicky a mezi chlapce tím ostatním, nemohl jsem se ani bránit, když mě někdo napadl.

Sama ovšem používala cokoliv.. všechny druhy násilí: emoční, mentální, i fyzické, vyzkoušela si všechno, co kdy použila její matka (a nejspíš i její otec) na veškeré své děti (jichž nebylo právě málo), a vyzkoušela si to všechno na mně, jako bych byl nejen nejstarší dcerou, ale všemi těmi dětmi najednou, nebo co. Moje výsledné vychování odpovídalo nejpuritánštějším měřítkům – mohl bych se vdát prakticky do jakékoliv rodiny.. :D

Ale co, matka chtěla „mít“ „svoji“ holčičku, tak si ji vytvořila. Jenomže holčička, když doroste a podaří se jí vdát a má děti, holčička vytáhne tu skořáčku se svým ubitým „já“, vezme ji jako vzor, podle kterého ubije zase své děti. Pomstí se. A pomstu i s tou skořápkou vnutí svým dětem, když v nich zabije jejich „já“ a je v nich ten prázdný prostor.

Jenže, co jsem se svou skořápkou měl jako udělat já? Vytvořil jsem skořáčku podle matčina nevědomého návodu – ona vážně žila v tom, že má doma holčičku, která má z nějakého důvodu (boží trest?) nesprávné tělo, a zjevně nedomyslela to, že mi to tělo tak nějak znemožní stát se matkou. Nějak jí snad ani nevadilo, že nebudu mít komu se pomstít.. spíš jako by jí stačilo, že se pomstila ona. Takže co jsem měl dělat?

Měl jsem se oženit, nechat si „dát“ děti a těm tu zrudnost provést? Hádat a prát se s „manželkou“, kdo které dítě zavraždí a zakleje do něj své „já“? Svou skořápku? Měl jsem dopadnout jako můj otec, který také dostal nesmlouvavou ženskou výchovu a mstil se mi z druhé strany?

Vždyť to by stejně ani nešlo. Nikdy jsem nemohl navázat žádný vážnější vztah, protože ženám díky té šílené výchově rozumím úplně ve všem a v každém okamžiku vím, co na mě zkoušejí – a že ženy neustále něco zkoušejí – a vím to na rozdíl od nich, které si to většinou vůbec neuvědomují. To je stav samozřejmě na mašli, protože většině z nich se to nedá ani nijak říct a není jak se s nimi domluvit..

..i když to by nejspíš nešlo říct stejně, na většinu těch hnusů stejně nejsou v našem jazyce ani slova.. patriarchát necítil potřebu je popsat. Patriarchát kdysi zařadil ženy jako „provždy-vyřízené“, a tím to pro něj zhaslo: je na mužích, jak si zpacifikují „své“ domácnosti, manželky a ostatní domácí spotřebiče.

To znamená, že systému nevadilo, že křičí hop, dokud nepřeskočil, protože to „hop“ znamenalo otevřenou válku pohlaví, ne však na úrovni systému, ale na úrovni rodiny. Tím se lidé perou mezi sebou a systém z toho v klidu profituje. Systém se tak přestal prát se ženami a zajistil si dokonalou kontrolovatelnost všech lidí, kteří do jakékoliv rodiny patřili (skrz sousedy, zpovědi, a manželské hádky).

Střet světů

Právě tak, jako jsem se odmítl stát „matkou“, ve smyslu zavraždění „já“ a implantace horcuxu do svých dětí, právě tak jsem ovšem nebyl ochoten dělat ze sebe „muže“, i kdyby jen v očích potenciální partnerky, protože znám i mužskou ubohost.. a to i zvenčí. Ono když jste ve středu dvou polarit a nemůžete tam ani tam, stanete se nakonec pozorovatelem.

Vězte, že to je snad ještě horší, než být „mužem“, nebo „ženou“. Pak je vám totiž trapně za každého, a v každé situaci. Stydíte se za jakoukoliv ženu, protože to jste i vy, a stydíte se za jakéhokoliv muže, protože i to jste vy. Ale, jak říkám, je to dokonalá výchozí pozice pro odhalení matriarchálních i patriarchálních ovládacích dramát.

Oba rodiče byli dost hodně věřící, z toho matka celkem dost tupě, otec spíš vyčůraně, přičemž peklo, které spolu vytvořili mi docela jednoznačně ukázalo, kudy ne. Otec ale měl i docela slušný přehled o ostatních náboženstvích, věděl i o mysticích a dalších takových.. o mistrech. Něco občas pronesl, a měl i nějaké knížky..

..bylo jich pár, ale dobrých, a to, co jsem z toho pochopil bylo, že otec se nespokojil s biblí, ale že fakt hledal něco jiného, něco, co by dávalo smysl. Dneska vím, že to byl trochu jiný člověk, než jakým se vůči nám dělal, a také vím, že za celý život nedokázal zlomit svou výchovu.. dnes vím, že právě o to se snažil, a vím, že si v tom zabránil mou výchovou, protože nedokázal být „lepší“ než jeho rodiče, opakoval tím jejich chyby a celé to potvrdil.

Něco podobného by se dalo říct i o matce, také zkoušela být lepší matkou než byla ta její, ale nedokázala si připustit žádnou pochybnost, jak ohledně její výchovy, tak i ohledně bible, kde chtěla najít nějaký návod, nějaké to jak-na-to z „posvěceného“ zdroje. Nenašla samozřejmě nic, protože by právě musela umět pochybovat, a musela by si vyřešit rozpory, doslova proškrtat biblí od těch dopsaných, matoucích a lidstvo otročících nesmyslů.

Matka zůstala otrokem, poslušnost kázaná její matkou a biblí ji úplně zabila. Otec zůstal hledajícím, je pravda, že leccos našel, a nic nedokázal použít. Neodvážil se zpochybnit základy, na nichž stavěl svůj život, dokázal zpochybnit jen základy své víry, takže žil v dost šíleném rozporu, a ten se občas projevil strašnou krizí – osobnosti, i vztahů.

Knížky o mistrech a jogínech mě zaujaly, protože se z mého dětského pohledu jednalo o lidi, kteří mají celé to civilizační peklo na háku.. jsou si někde jinde, dělají jen to, co chtějí, a to co chtějí je přímý kontakt s bohem, u kterého jim je dobře. V každém případě, oni se zařídili podle toho, čemu věřili, což pro mě byla veliká inspirace.

Začal jsem ale stejně jako otec, pokračoval jsem v jeho stopách, aniž bych si to ovšem uvědomoval. Moc let jsem jen přemýšlel a hledal náznaky, v minulém režimu těch možností moc nebylo a otcových pár knížek jsem znal už nazpaměť. A bible mě vždycky odpuzovala, samé násilí, krev a zmar, kterému se říká milosrdenství boží. Fuj!

Padl komunismus, a najednou se vyrojilo toliká materiálu, že jsem se v tom ztratil, a to na dost dlouho. Přitom mi vadila naprostá nesrozumitelnost výrazů, technik i celkového pochopení duchovního světa. Každý autor to chápal jinak, nazýval jinak, a ještě s tím i jinak pracoval. Až na pár věcí, které měli všichni společné.

Než mi stihlo dojít, co to znamená, potkal jsem chlapíka, který se – aniž by to zřejmě tušil – stal mým prvním mistrem. Pár rozhovorů mi dost pomohlo se zorientovat, takovým dost zvláštním způsobem. Jednak to byl první člověk, který když se něco dozvěděl, hned se podle toho zařídil, přitom si byl vědom, že něco zkouší a očekával zkušenost. A podle zkušenosti si vyzkoušené nechal, nebo zahodil. Ale ne slepě..

..zadruhé dokázal odlišit podstatné od nepodstatného, a to na základě zkušenosti. Ze všech zkušeností si vyvozoval principy, ty principy si ověřoval a vychytával tak dlouho, až se na ně dokázal spolehnout.

Vesmírné zákony

Byl to tedy pro mě mistr, protože od málokoho jsem se naučil tolik, jako od něj, nicméně, ten člověk neměl povědomí o duchovnu, a pokud už projevoval o něco zájem, bylo to čistě pro praktické zlepšení života, což jsem si také

přejal, a u každého zlepšení ale přemýšlel výhradně nad tím, jak to zpeněžit, což už jsem nesdílel.

Jednak jsem v té době věřil, že duchovno a peníze se navzájem kazí, což je samozřejmě hloupost, ale kromě toho je mi ten žraločí přístup cizí. A pak, trocha zodpovědnosti do toho, a člověku dojde, že nemůže prodávat něco, o čem neví, že to stoprocentně bude fungovat všem, vždyť každý jsme jiný..

..i to byl omyl, ale ta bezplatnost poznání mi už zůstala. Omyl to byl proto, že vesmír je založen na určitých principech, které v něm důsledně fungují, a to i když si to člověk neuvědomuje.. což tím pádem znamená jen to, že s tím takový člověk nemůže počítat. A lidstvo skoro vypadá, že s vesmírnými zákony nijak nepočítá.

Vesmírné zákony jsem začal objevovat díky srovnávací studii různých náboženství, což u mě znamenalo do těch „biblí“ nahlédnout a oživit tak v sobě otcovo vědění. Nahlédl jsem i do kabaly, přirozeně, a tím to začalo.. někdo mi tu tvrdí, že vesmír má nějaký řád, který se řídí třemi principy a jakousi dualitou projeveného Bytí..? Zajímavé.. zajímavé..

A pak, zákon magnetismu, a zákon karmy. Zákon karmy jsem znal jen z toho matčiného „Co jsem komu udělala?“. A teď koukám, že co když má pravdu? Dnes vím, že neměla, ale jisté povědomí jsem o tom měl, a to povědomí bylo natolik zmatené, že mi ještě hodně dlouho trvalo, než jsem přišel na základní rozpor v nás lidech, totiž že neexistuje náhoda a že vše se dá ovlivnit.

V té době začaly u nás vycházet spisy Lobsanga Rampy, z čehož mě dostala kniha Třetí oko, a to na kolena. Strašně se mě dotklo, že je to tak vzácná schopnost, a že se dá ještě znásobit operací, kterou umí jenom v Tibetu. Lobsang přitom tvrdil, že se z jeho knih může naučit každý a cokoliv.. proto jsem si to všechno pročítal..

..ale vždyť tam dohromady nic neřekl? Mluvil sice dnešním jazykem o lidských schopnostech, ale jako o darech, které má on a ještě několik tibetských mnichů, protože jsou vyjímečné osoby..? Koupil jsem si několik knih, které slibovaly návody, a místo osvědčených a funkčních postupů se tam mluvilo jen o darech pro vyjímečné lidi.

Tehdy se ve mně probudila filozofie dirosloví :) Žádné sliby, žádné poplatky, srozumitelné a osvědčené návody, všechno k vyzkoušení, co vám bude fungovat si nechte, zbytek v klidu zahod'te, a pokud máte dojem, že vám něco z toho pomohlo, co vám brání pomáhat dál? Stejně to zákon karmy docela jasně určuje :)

Filozofie se sice probudila, ale k dirosloví samotnému byla ještě dlouhá cesta. Výhoda byla, že duchovno bylo tehdy ve velké módě, bavil jsem se s mnoha lidma, a postupně si skládal větší a větší obrázek. Nebylo v něm všechno pravdivé, to ani náhodou, leccos jsem musel časem zahodit, a první velký průlom znamenalo setkání s Bendou a Aštarem.

Bendismus si nechám na samostatnou kapitolu, a co je podstatné, otevřely se mi nové zdroje, obrovské a neskutečně otevřené. Člověk potkal spoustu pravdy, a ještě se naučil si ji ověřovat u nejrůznějších bytostí, které nejsou zajaté v lidských hrách na Zemi, a protože ty hry sledují, mají nadhled a umí i poradit. Záchrana..

..Hovory s Bohem s jednoduchými duchovními pravdami, nádhernými a hřejivými, Celestini v akčním příběhu, a Plejáďané, jak v knihách Barbary, tak i – a to hlavně – v mnoha a mnoha sděleních obyčejných lidí, kteří se setkávali a vyměňovali si je. A lidé, kteří nejen mluví, ale i žijí svou Pravdu.

A pak reiki a kineziologie, nástroje sebepoznání, práce s energií, čakrami, všechno prakticky, a s okamžitými výsledky.

Vznik dirosloví

U Bendů jsem našel mnohé z toho, co jsem hledal, mnohá poznání jsme si s několika lidma hned vyzkoušeli, a já jsem si připadal jako v ráji. Konečně. Po tolika letech hledání a zkoušení jsem mezi lidmi, kteří hledají společně, a co najdou se hned snaží zprovoznit. Vylouplo se nám tehdy mnoho poznání získaného duchovní praxí, a to poznání nám jednomu každému ohromně pomohlo v normálním životě.

Když člověk takto nabytým poznáním uvolní svůj život, jednak je jasné, že s tím je tak nepřestane, a jednak má tendenci se o to podělit. Býval jsem na různých fórech a pomáhal lidem s řešením problémů. S dětstvím, jaké jsem měl, to byl docela přirozený krok. Pomoc docela fungovala, podařilo se mi vychytat znění jednotlivých postřehů tak, že jim rozuměl kdokoliv, a zároveň jsem získal slušné povědomí o tom, co lidi trápí nejvíc a co nejčastěji řeší.

Časem pro mě začalo být neúnosné psát jednotlivcům pořád to samé, a že si to sepišu. A že si to dám na web, protože pak to člověk nemusí kopírovat, opravovat takové to, jak vám limit znaků ořeže „příspěvek“, ke všemu na každém fóru a vzkazníku jinak, a že tedy bude jednodušší poslat odkaz. Tak vznikalo dirosloví.

Sepisování pro web mělo jednu nespornou výhodu. Web znamená veřejnost, a člověka to donutí si ty poznámky a zápisky urovnat, zpřehlednit a utřídit. Aniž bych to byl tušil, utřídl jsem si zároveň celé své vědění, a tím že jsem to dal ze sebe ven, uvolnilo se mi ohromné místo v hlavě. Heh, a to tehdejší dirosloví znamenalo dnešní Základy v Duchovním stylu, spolu s několika cvičeními z různých knížek :)

Urovnané Základy v hlavě mě vedly k jinému druhu myšlení, a také k získání mnoha zkušeností. Takže jsem po nějakém čase opět pocítil potřebu to nějak urovnat a vypsát, a vzniklo Zdraví a Praktika.. moje vlastní adaptace Plejáďského „Základního cvičení“, a celé postupy k duchovnímu pozvednutí života a k duševní hygieně.

Samozřejmě jsem si průběžně studoval a testoval další materiály a poznání, přijal jsem si také dost sdělení, a naučil jsem se pracovat s Zieglerovým Tarotem. Ziegler má u každé karty krom samotného výkladu klíčová slova, odkaz, doporučení, otázku a afirmaci. Každá ta položka staví ten popis do jiného světla, a výsledné sdělení je obrovské.

A jednoho krásného dne přišla taková myšlenka, že co kdyby se tímto způsobem uspořádalo duchovní vědění do smysluplného celku? Mají ji na svědomí samozřejmě Plejád'ané, a mě to tenkrát ohromně nadchlo. Věděl jsem, jak mnoho lidí – včetně mě – denně zápasí s nesystematičností dostupného poznání, s nekomplexností jednotlivých zdrojů a s tím, že většina duchovních autorů se brodí duchovnem odděleným od běžného života, s praktičností „0“.

Myšlenka byla vzít si nejzákladnější jevy běžného života, věnovat jim pár slov, kde se odbourají nejobvyklejší mýty, a postavit je tipem, citátem, afirmací a komentářem do různých úhlů pohledu, s tím, že malé změny v myšlení jdou den za dnem, a dohromady způsobí změnu velkou.

Podmínkou byly minimální nároky jak časové, aby člověk mohl žít normálním životem, absolutní použitelnost každého poznání v běžném životě, aby to lidi neotráвило, a nulové náklady finanční, kromě pár korun za sešit na vypisování věcí z hlavy. Sešit je nutný, protože člověk doopravdy uvěří jen tomu, co slyší sám od sebe. A srozumitelnost.

Nu, vydali jsme Mistrovský kurz dirosloví, a co mám od různých lidí reference, vesměs si ho chválí. Při dokončování jsem se dozvěděl, že to mám nazvat jako První díl – vztah člověka k sobě samému, protože bude ještě díl druhý se zaměřením na vztah člověka k okolí. Do toho dílu jsem se ještě pustil, a pak jsem narazil. A na co?

Chybí prolnutí

Zjistil jsem tehdy, že buď napíšu kurzy dva – jeden pro ženy a druhý pro muže, a nebo se budu muset začít dále vzdělávat. Vybral jsem si to druhé. V průběhu mnoha měsíců a několika vztahů mi došlo, že v naší společnosti úplně chybí společný jmenovatel pro naše dvě pohlaví.. když tedy nepočítám děti neboli pohlaví třetí.

Opět jsem zvažoval, jestli napsat dva díly nebo se dále učit, a opět jsem vybral to druhé.. s vědomím, že to znamená prostě dostat se dostatečně hluboko. No, nestačilo. V celé známé duchovnosti, kterou nám poskytují patriarchální systémy víry, není způsob, jak duchovně spojit ženu a muže. Není. Totiž, to co se v naší civilizaci bere jako duchovnost vůbec nepočítá se ženami.. ne jako se samostatnými, svéprávnými bytostmi.

Mohlo mě napadnout, že když se ženami nepočítá systém, že se to nutně musí týkat i náboženství neboli uměle sjednoceného ducha lidstva, ale bohužel mě to nenapadlo, a jediný způsob zjišťování, který mi nakonec zbyl, bylo projít si peklem.. protože tam bylo zahozeno všechno, co se k tomu uměle sjednocenému duchu „nehodilo“.

Peklo je v našem patriarchátu jediné místo, kde může žena koexistovat v propojení s mužem i muž se ženou. Bohužel veškeré známé podoby tohoto propojení byly neúnavně proklínány (a jsou doted'). To znamená, že ani útěk do pekla není řešením, protože ani tam vás patriarchát nenechá existovat.

Jediný způsob by byl vrátit ženám místo ve společnosti, což by znamenalo zrušit patriarchát a zahojit po něm rány, a zároveň začít léčit rány starší a mnohem hlubší, které v naší společnosti zbyly z matriarchátu.. hezká idea, že? Jak moc je reálná?

Zdá se, že tady není ochota ani k jednomu – lidem se líbí, jak ostatní trpí a vzájemně si přitěžují a krmí se emočním odpadem, který z toho vzniká. Ukájejí se prostě. A na tom si založili civilizaci a v rámci té civilizace miliardy byznysů, jelikož to je způsob, jak do toho utrpení a přitěžování zahrnout i planetu a přírodu, abychom v tom neštěstí nebyli sami.

To je přeci to, co vždycky potěší..?

Mezitím jsem shromáždil poměrně dost poznatků o ženách, jak existují v naší společnosti, jak je to ničí a jak se jim to nelíbí, a vydal jsem Ženy v patriarchátu. Jako by to znamenalo splnění podmínek vstupního testu (jednak bezpodmínečné soucítění se ženami, a pak také způsob zacházení s nabytými informacemi), otevřely se mi úplně nové informační zdroje, zaplavily mě hnusem světa a já se začal topit.

A pak přišla záchrana: dívka, která mi zpřístupnila první ženské klíče k analýze současných žen a jejich života v téhle hrůze. Tahle dívka byla bytostí, kterou jsem neuměl charakterizovat, a s jejíž existencí jsem se neuměl vůbec vyrovnat. Musel jsem si vyvinout nové pojetí, sebe, lidství, života, musel jsem si vytvořit i nové názvosloví..

Musel jsem nahlédnout mnoho věcí, o nichž se nikdy nemluví, musel jsem si projít bolestí, o které jsem netušil, že je jí moje tělo schopno, musel jsem změnit od základu celou svou bytost, protože ve stavu, v němž jsem byl, byt' v sebeduchovnějším, bych tyto informace vůbec neunesl. A dostal jsem se k zajímavým otázkám:

Napadlo vás někdy, jak málo bylo žen, které dosáhly osvícení? A víte, že mezi nimi nebyly skoro žádné matky?

Všimli jste si někdy, že se ženami nepočítá nejen patriarchát a většina jeho oficiálních náboženství, ale že pro ně nemá tzv. svaté Slovo ani naprostá většina „Mistrů“?

Nebylo vám někdy divné, že kněží, mágové, čarodějové, alchymisté, ale i mystici a nesměli před svými výkony sexovat, a když už, tak rozhodně ne se ženou, zatímco čarodějky, vědky a kouzelnice zůstaly bez omezení?

Vidíte, a mě zase napadlo, že duchovnost, která neslouží oběma pohlavím stejně, není duchovnost, ale podvrh. A je z toho vidět, že právě dívčí výchova mi umožnila sepsat Duchovní styl i první díl Mistrovského kurzu „unisex“, nerozlišuje se tam mezi muži a ženami, postupy fungují všem bez rozdílu.

Strach Mistrů

Dále mě ty otázky dovedly ke zjištění, že ženy mají svou vlastní duchovnost, která je však zmanipulovaná a drží je dodnes v područí otcovládneho systému, a ještě pořád někdy i v područí jednotlivých mužů. To však ženám nebrání si na té duchovnosti trvat a vnučovat ji jako to jediné správné i svým nejbližším, a především samozřejmě dcerám.. dcerám, které matkám přímo zodpovídají za doslovné doručení vnučkám atd.

Metody vnučování jsou přitom drastické a hrozně bolestivé, a to znamená, že v naší společnosti se tak neustále ožívají rány matriarchátu. No a matriarchát, to už je odpověď. Trvalo mi hodně let, než jsem přišel na to, že to, čemu se u nás říká patriarchát, že je to globální vláda nad matkami, které svým matriarchátem zajišťují zbytek.

Při psaní druhého dílu kurzu jsem tedy narazil na tabu mateřství, a v dalších kapitolách povyprávím, za jakých okolností mi bylo jeho existenci (a dosah a další a další návaznosti) vůbec zjišťovat.

Předtím musím ale ještě připomenout, že matriarchát znamená vyvyšování mateřství, vyvyšování znamená upozadění ženství, a patriarchát znamená důsledné upozadění obojího. To vede k mnoha a mnoha problémům, z nichž ten největší je ztráta lidství založená na matriarchátem upozaděném a patriarchátem v podstatě ubitém ženství. Ubitém, a ještě přelhaném. Ženství se nám ze života vytratilo, což má dopad na planetu, která nám umírá.

A k její záchraně je tu mnoho lidí s různými posláním, a někteří i ve skupinách. Několik skupinek jsem takhle poznal, a čím víc jsem toho poznával, tím větší ve mně vznikl rozpor, daný dívčí výchovou. Na jednu stranu byl ze mě duchovní mistr, který prostřednictvím dirosloví dovedl k mistrovství pěkných pár lidí. A najednou jsem měl kruté dilema, jestli zůstat mistrem, nebo se stát člověkem.

Nikdy by mě nenapadlo, že to není totéž.. a přemýšlel jsem: jaký bude příští díl Mistrovského kurzu, o vztahu lidí k okolí? Bude to zahoezení žen, odepsání planety a hraní si na to, že jsem partnerem vesmíru? Budu učit další nešťastníky dívat se na všechno okolo nich tak neosobně, jak se na to dívá vesmír, můj milující partner? Mám učit další lidi hrát si na boha, s tím že být Člověkem je nedosažitelné a vůbec je to out? Mám dál dělat z lidí homosexuály?

(A Mistři v neviditelných světech nadšeně tleskají. To je mi podezřelé..)

A co kdybych nechal rozhodnout srdce? To srdce, které se mi po dlouhých a namáhavých bojích s patriarchálním světonázorem, mužskou tvrdostí, ženskou revnivostí a celkovou společenskou hysterií z čehokoliv odlišného podařilo nakonec zprovoznit? Co kdybych poslechl srdce, které mi umožňuje být zároveň na Zemi i ve vesmíru, sám sebou a přitom v Jednotě se vším?

Co prostě použít srdce, které mě nevede od lidí, ale k lidem, a to především k těm, kteří mi ho pomohli vyčistit od patriarchálních hnusů, což byly především ženy (a dívky), s nimiž Mistři tak neradi počítají?

(Co to nevidím? Mistři ode mne couvají, jako bych měl nějakou nakažlivou nemoc, obrací se a dávají se na útěk. Čehopak se asi bojí takový Mistr?)

Nebyly to náhodou ženy a dívky, kdo se ke mně neobrátily zády, ale mi pomohl, i když coby muž jsem pro ně oficiálním článkem patriarchální hierarchie, která je už mnoho staletí dusí a všechno ženské důsledně likviduje? Nebyla to Matka Země, kdo mě celou tu dobu živí, šatí a když jsem ji uvíznul v pekle poprosil o vyvedení, ujala se mě způsobem, který připomíná zachránění z jámy lvové? A nebyly jejími nástroji zase jen ženy a dívky, jelikož muži by se k něčemu takovému zřejmě nesnížili?

A já teď mám ženy nechat v té patriarchální hrůze? A když o tom mluvím, tak i v té matriarchální, co tu pořád ještě přežívá pod rouškou tabuizovaného mateřství a činí život absolutně nesnesitelným?

Uzavřít kruh

Nu, rozhodnutí padlo, nějak jsem se tím prokousal, i když to bylo hodně kruté období, charakterizované častou paralýzou mozku, dlouhotrvající neschopností žít atd., ale povedlo se, a druhý díl kurzu je také unisex, a dramata, která jsem průběžně odhalil, naplnila Neviditelný svět, který jsem nevěřil, že dokážu vůbec někdy vydat.

Jak druhý díl kurzu, tak i Neviditelný svět jsou obrovské šance pro všechny, kdo chtějí rychle zbourat výchovné iluze, bariéry mezi pohlavím i ve vztahu k dětem, pro všechny, kdo chtějí začít žít. V tuto chvíli je už hotová i nová, obsažnější a pro ženy přínosnější verze Žen v patriarchátu, jen ji vydat. Nenechal jsem v tom ženy..

..a dostal jsem se k Lidství. Jinak, abych uzavřel celou tuto anabázi, celé jedno moje životní období, odpověď na matčinu otázku, proč jí nikdo nerozumí tkví v tom, že ženy samy sobě nerozumí. Patriarchát jim nechal emoce, ale nenechal jim k těm emocím klíče, takže ženy sice cítí, ale neví k čemu jim to je, a neví si s tím ani rady.

Toto jim však nevaadí a na to si ve skutečnosti nestěžují, naopak to pokládají za znak ženské nadřazenosti: mají něco, co muži ne a co se na muže přitom dá krásně použít.. mají zbraň pro válku pohlaví.

Kdyby aspoň jediná z nich dokázala samostatně myslet, musí přijít na to, že i muži musí mít pocity, protože jinak by na ně nemohli reagovat, bylo by to jako kdybyste chtěli zachytit vůni síťkou na motýly. A hned další myšlenka by musela být „co se mužům stalo, že nemají pocity“, a pak už by zběžné pozorování nemohlo neodhalit příčinu, která leží v rodičovském ubíjení.

Nehledě na to, že jejich matky si s tím rady ví a pod jejich vedením se dívky se záhy naučí nosit své emoce (a s nimi bohužel i veškeré zážitky) mamince, kamarádce, tetě Sally a nebo prostě je nějak vyventilovat a zamořit s nimi okolí.

To je také to jediné, k čemu většina žen dokáže samostatně a dost spolehlivě používat své pocity: ke stěžování si na to, že jim nikdo nerozumí. To stěžování jim přináší pozornost od okolí a tudíž energii.. a zvláště když mohou odmítnout někoho, kdo se o to porozumění snaží, to jsou pro ně energetické hody.

Většina žen je s tímto stavem natolik spokojená, že jakékoliv porozumění vyloženě odmítají.. respektive neodmítají, protože i to je pozornost a tedy energie, ale stěžují si stále, a vy jim stále pomáháte a dobrovolně odevzdáváte energii, a stále bez výsledku. Pak se jednou vzbouříte a trváte na tom, aby si to vyřešila a nestěžovala si pořád, a to jste za hajzla a dozvíte se, že jí to nemáte řešit, a že všichni chlapi jsou stejní, pořád by něco řešili.

A také zjistíte, že chlapi by měli všechno hned vyřešené, a tak se to přece dělat nedá. Většina žen přitom opomene dodat, že když přijde s nějakým problémem muž, žena mu ho obratem ruky „vyřeší“ úplně stejně, stejně necitlivě, jako to dělávají mužové ženám (a matky dcerám, potažmo dětem vůbec), a jelikož mužovic je z jejího pohledu vyřešeno, začne ho trumfovat problémy svými, tak jak to viděla u své matky. Inu, válka pohlaví.

To celé začíná tak, že matka vede svou dceru k tomu, aby jí všechno přišla povyprávět. Dcerka přijde, povypráví zážitků, matka jí z něj vyžere energii, náhradou jí dá mateřské naučení, a pak už mluví jen o svých problémech. To se děje formou důvěrnosti, takže dcerka ani nedutá, vděčná za (domnělou) důvěru, a ukládá si to všechno do paměti.

A proč? No aby věděla, jakými problémy se ona bude dělat zajímavou, až doroste. Proto muži nemají nic řešit. Ona si své problémy vytváří, hýčká, opatruje už od dětství, aby měla co vyprávět, a vy jí je chcete sebrat. Jste vůbec normální? Její problémy jsou tu od toho, aby měla co vyprávět, kdyby se naskytlo nějaké to naslouchající ucho.

To, po čem ženy touží, je totiž naslouchání, protože když jim někdo naslouchá, připadají si jako zpátky, na kontrole doma u maminky.. potažmo u tatínka. Tatínek jim také jejich problémy neřešil a jen jim odevzdal pozornost, tak proč by to muži měli dělat jinak? Je to vysávání energie.. nic jiného v tom není.

Ono kdyby ženy skutečně tak moc toužily po porozumění, jak moc po něm volají.. myslíte si, že by za všechna ta století vážně nenašly žádný způsob, jak mužům sdělit věci tak, aby byly pochopeny? Že?

AŠTAROID & BENDISTI

Čím dál více lidí postupem času nahlíží, že měl Benda přeci jen v různých věcech pravdu, přičemž jako logický důsledek takového nahlédnutí se v nich vynořuje otázka, čeho všeho že se ta pravdivost týká, a jak to vlastně rozlišit. A tak klíčí touha zvědět víc.

To je ovšem vítaná příležitost projít si další fenomén, a pokusit se tímto jednoduchým způsobem uvést na pravou míru aspoň ty nejvíc zavádějící nesmysly, kterými jeho osobu i snažení obalil typický český černý humor, ruku v ruce s typickou českou malostí, závistí a snahou zdiskreditovat nepohodlné. A Benda je velmi nepohodlný.

Zdá se, že se ho lidé doopravdy bojí. To jeho nadšení. Ta neústupnost. Ta odvaha. Ty myšlenky. Ta fascinující pravdivost, ta božská neskromnost. A mluví o lásce. To musí být falešný prorok. Každý ví, že láska neexistuje. Že?

Nu, nakonec, proč ne. O tohle mi ani tak nejde.. nemám v úmyslu zabývat se pohodlností lidí, kteří se bojí změn.

Mě na strachu lidí z Ivoše Bendy zarazilo něco jiného. Lidé se totiž bojí Bendy úplně stejně, stejným způsobem, jako se Ivoš bojí Ještírků. Bojí se náказы. Bojí se naletět. Je to stejný strach – má úplně stejné parametry. Poměřeno zákonem příčinnosti, kvalita reakce ukazuje kvalitu příčiny.

A jak to dopadá? Lidé se bojí naletět Bendovi, proto většina z nich naletí státu a státní antiufologické propagandě (která se mimochodem v poslední době dost podezřele mění v propagandu pro-ufologickou). Nicméně, i tohle je každého věc, a ani o tohle mi nejde.

Mně jde hlavně asi o to, že se Ivoš díky své ještěrofóbii dostal na zcestí, což mnoho lidí cítí, a proto váhají a připravují se tak o drahocenný čas a zcela nedocenitelné informace. A další informace znamenají další možnosti, i pro váš život. A jde mi také o to, že mnoha lidem by se vedlo mnohem lépe, kdyby..

..víte, ono přes to, že u bendistů na dlouhou dobu zavládl strach a tendence uniknout z této planety, jako tomu bývá u sekt, což sektovitost se všeobecně pozná podle předpovídání konce světa, záchrany na vesmírných lodích nebo výzvami k hromadným sebevraždám – tedy k různým formám definitivního úniku z našeho slzavého údolí, přes to všechno pořád mluvíme o fenoménu, který nastartoval spousty lidí k jediné smysluplné činnosti tady na Zemi, to je k práci každého na sobě samém.

A kdo si dovolí vysmívat se někomu, kdo dělá to nejlepší, co umí, aby pozvedl úroveň svého vědomí, možná krutě narazí a hořce zapláče nad svým osudem, až se mu jeho odsuzování vrátí. Pořád platí, že každá akce zplodí adekvátní reakci. Není snad lepší prozkoumat, co nám kdo nabízí, eventuálně si vybrat, a nechat žít? A netouží náhodou většina lidí po tom, aby je ostatní, pokud už si je nevyberou, nechali na pokoji...? A tak proč s tím nezačít u sebe, že?

Kdo je Ivo Benda

Ivo Benda je člověk jako každý jiný. Poznal jsem ho právě v období, kdy odcházel ze zaměstnání, z mladoboleslavské škodovky s tím, že už se bude věnovat čistě jen práci pro vesmír, asi půl roku před vydáním prvního dílu Rozhovorů s poučením od mých přátel z vesmíru, cca rok před první velkou letákovou akcí.

Tenkrát Ivoš ještě ani nepoužíval své přijaté prostřední jméno, a ani zdaleka (a dokonce ani zblízka) nepůsobil dojmem člověka, který svým poněkud přezdobeným letáčkem popíchně celé Česko. Poznal jsem Ivoše v době, kdy se místním nadšencům podařilo zorganizovat první vesmírné přednášky v Praze, na kterých se objevilo a seznámilo spousta úžasných lidiček.

Byl jsem se na nich podívat, a byl jsem se podívat i na několik přednášek mimopražských, a v podstatě všude se dělo to samé: lidé se s úlevou téměř vesmírnou seznamovali s tvrzením, že mimozemšťané existují, a libovali si, že to konečně někdo řekl na plnou ústa, protože i když po své první přednášce většina lidí prohlásila, že to stejně věděli, nikdo si nebyl zase tak moc jistý, a rozhodně ne natolik, aby o vesmířanech mluvil veřejně a nahlas.

Ivoš je svou povahou ideální šířitel nových myšlenek. Tím chci říct, že byl skvěle vybaven nejen pro organizování přednášek, i pro to, jak na těch přednáškách naučil postupně stovky lidí hlásit se k tomu, co mají ve svých nitrech, dávat to ze sebe ven a sdílet to s ostatními, jak doslova vystřelil stovky lidí směr kineziologické sezení a kurs reiki a podnítil tak jejich první konkrétní kroky k vlastnímu duchovnímu rozvoji, o kterém většina z nich do té doby jen snila, v lepším případě mluvila.

To vše udělal vlastně jen mimochodem, aniž by se to dotklo jeho práce na úkolu, který si vytýčil. Pokud budeme předpokládat, že se sem každý z nás už rodí s nějakým konkrétním úmyslem něco způsobit, něčeho dosáhnout atd., pak bychom mohli o Bendovi říct, že tato část jeho úkolu dopadla nad očekávání dobře. Stovky lidí našly své nové nejbližší, ne snad na pofidérním a dusivém základě pokrevních příbuzností nebo školních a pracovních „kolektivů“, ale na základě skutečných duchovních zájmů, které v nich Ivoš svými idejemi probudil.. na cestě k osvobození.

Jako u spousty jiných, podobných záležitostí se i u tohoto fenoménu jádro zakládá na mnoha dobrých věcech. To je například upřímný zájem o Zemi, o nás lidi, o vývoj vědomí, o cokoli, co by tento vývoj mohlo obohatit a zrychlit, a zásadní záležitost – know-how, podle něž se každý naučí naprosto přirozeně a nenuceně komunikovat s bytostmi v jiném čase a prostoru (nebo přinejmenším se svým vlastním podvědomím), každý sám za sebe, přičemž každý, kdo se něco dozví to okamžitě zpřístupní ostatním. Tak tady před pár lety vzniklo snad první opravdové sdílení autentických, nijak nezkrasených informací.

K těm idejím

Stěžejní ovšem zůstává fakt samotné komunikace, která má díky celkovému zaměření výrazně láskyplný charakter, což je, jak víme, bezpečnostní pravidlo číslo jedna, naprosto neocenitelné zejména pro začátečníky. Lidé, kteří jezdili na přednášky, se nějakou dobu bez výrazu Láska ani neuprdli. Tohle mělo okamžitý dopad nejen na kvalitu jejich „příjmu“, ale také na kvalitu jejich životů, a potažmo na kvalitu života i jejich okolí. Ani pro můj vlastní začátek si neumím představit nic lepšího.

Z nadšené reakce českých lidí na prezentovaný láskyplný svět vesmířanů postupně vyklíčila prozatím největší Bendova idea: zaplavit lidstvo informacemi o jiném, lepším světě, který máme na dosah ruky. Abych to přeložil, mohli bychom říct, že si Ivoš umínil naplnit biblické proroctví o tom, že před tzv. koncem světa bude každý člověk varován.

A sami víte, že se mu to zdařilo.. jen reakce byla trochu jiná, než možná čekal. Koneckonců, oslovit republiku není totéž jako uspořádat sérii přednášek, to je asi jasné. A možná toho je víc. Ještě jednou: Ivo Benda je člověk jako každý jiný. Pokud se začal od ostatních odlišovat, je to tím, že si dovolil poznat nové myšlenky a dovolil těm myšlenkám proměnit jeho život. To je všeobecně vzato způsob, jak začít žít v lásce (k čemuž se ještě dostaneme).

Také už jsme si řekli, že Ivoš zorganizoval množství přednášek, na kterých se potkali lidé s podobným duchovním založením, a – pokud uznáme existenci cílených vtělení a plnění úkolů – se společnými úkoly. Pokud to neuznáme, mohli bychom náhradou říct, že se na jeho přednáškách potkali lidé, kteří našli mnoho radosti, když společně dělali něco „pro vesmír“ – jak se tenkrát říkalo, což je myšleno jako práce pro lepší svět pro nás všechny.

Jak víte, Ivoš se nespokojil s tímto efektem své činnosti, pojal záměr seznámit s přijatým Světlem (= informacemi) celou republiku, zvláště upozornit vládu a nádavkem ještě protlačit Aštaru do televize. Tento záměr Ivoš nakonec splnil, i když, pravda, Aštar v té televizi moc vidět nebyl. V každém případě jde o úkol v našich podmínkách docela nadlidský, a myslím si, že právě v době, kdy jej Ivoš přijal za svůj, pocítil potřebu přijmout také nadlidské jméno.

Dnes, kdy snad každý má nějakou tu zkušenost s nickem a jeho vlivem na vlastní projevy, asi nemusím vysvětlovat význam, který pro Ivoše mělo jmenné spříznění s hlavním vesmírným komunikátorem, byť i jen domnělým. Jméno Ivo Benda, jakkoliv není nic proti ničemu, přeci jen postrádá jakousi.. řečneme průraznost. Pokud šlo o povzbuzení a sílu k vytčenému úkolu, bylo jméno Aštar zvoleno velmi dobře.

Domýšlejíc ještě kousek dále bychom mohli říct, že jménem Aštar byl pojmenován určitý úkol. Úkol, který obnáší velkou ideu, celou jednu tvář.. vlastně identitu Ivo Bendy, spoustu práce, a nějakou reakci, a ještě asi i energetický štít coby psychickou přípravu na tu reakci.. to vše, vyjádřeno, shrnuto a podtrženo.. pardon, pojmenováno se totiž bude chovat jako samostatná, svébytná forma života, odvislá v našem časoprostoru od Ivo Bendy, a tudíž popsatelná jako jeho dítě.

Kdo máte děti, víte jaký problém s nimi je: chtějí se osamostatnit. A kdo máte rodiče, víte, že vás chtějí neustále ovládat.. kontrolovat.. manipulovat.. a že v tom nejsou jediní..

Magie jmen

Aby bylo jasno, ve vesmíru se jména používají jinak, než u nás.. jak aspoň říká Adamski, jeden z nejznámějších kontaktérů, ve své knize Uvnitř vesmírných lodí. Pro vesmířany, se kterými se setkal, musel nějaká jména vymyslet, aby o nich mohl psát a nemátl přitom čtenáře. Zdá se, že jméno je ve vesmíru jakýsi klíč k bytosti, kterou označuje.. ostatně u nás je to podobné, jen na nás tolik nepůsobí, když o nás někdo někde mluví.

Nebo jinak: možná si někteří citlivější lidé všimli rýpavých bolestí hlavy, když nad nimi někdo spekuluje, pálení žáhy, když vás někdo pomlouvá atd. Teď si vezměte, co posměšků a zlých, krutých poznámek se sneslo na Aštara po Bendových vystoupeních, po letákové akci atd.

A teď si to spočítejte: i my lidé na Zemi jsme už natolik poučení, že si citlivé informace prostě chráníme, jelikož zájem ostatních lidí bývá někdy nepříjemný, a většinou spíš vražedný.

Vesmířani, o kterých je řeč, jsou ještě mnohem citlivější než my, a také mnohem poučenější: opravdu se nedá čekat, že by nám komukoliv sdělili své pravé jméno a vystavili se tak riziku rozbití své integrity, takže, co se týká jmen vesmírných lidí, která jsou uveřejněna v Rozhovorech a na vesmírní.cz a kde všude, žádné jméno není platným pojmenováním vesmírné osoby, i když si to spousta „komunikujících“ myslí.

Je to o tom, že si můžete povídat s Plejou nebo třeba s Ptahem, můžete získat jejich malůvku plus báječné kosmické vědění, a nikdy nemusíte přijít na to, že je to podvrh a svého druhu nesmysl, až možná jednou narazíte na omezení plynoucí ze jména, pod kterým je vedete.

Rozhodně vyplatí něco zjistit o jménech, kterými se vám vesmířané (nebo vaše podvědomí) hlásí, a hodně o nich přemýšlet. Už hledání nějakých informací o Astarté mi přineslo hafof nejrozumnějších a kolikrát i zcela protichůdných tvrzení.. můžu jenom doporučit udělat to samé, a zopakovat s každým jménem, které v Rozhovorech najdete..

..ona ta „jejich“ jména nejspíš skutečně mají nějaké významy, nebo co.

Myslíte, že je to náhoda, když určité zdroje ztotožňují Aštara s Astarté? Ono je to tedy trochu složitější, jelikož samotnou Astarté různé prameny popisují jako různé bohyně, jednou jako bohyni podsvětí, jednou jako bohyni plodnosti, jindy jako řadovou čarodějnici starověku, ale našel jsem i zmínky, které Astarté řadí jako ženský protějšek boha slunce, to jest jako nejvyšší nám představenou a co do komunikace přímo dostupnou bytost, konkrétně ve variantách jmen Ištar, Astarté nebo Aštar. Jako záštitu pro svou činnost tedy Ivoš nezvolil žádné béčko.

Tak třeba jmenná varianta Astarté se mi osobně velice líbí, protože obsahuje slovo start, případně evokuje slovo na start, což je bez jakékoliv pochyby něco, co Benda svou činností způsobil mnoha, opravdu mnoha lidem. Včetně mě. Člověk se jenom diví, že v tom jméně není taky něco, co by naznačovalo významy jako infarktový stav, nakopnout, nebo gól.

Varianta s bohem slunce, pro tu mluví i samo jméno, zvlášť když ho rozepíšu „A Star“ (star = hvězda neboli slunce). Z názvu takto pojetého je dokonce patrné i to, že nejde o slunce naší sluneční soustavy, protože tomu bychom neříkali hvězda, ale Slunce. To by zase ukazovalo na pojetí Astarté jako nejvyšší nám dostupné bytosti, platné pro větší část našeho vesmíru. Nakonec, za hranice naší sluneční soustavy dohlédneme i pouhým okem.

Multidimenzionalita

Tady teď přišel čas představit si ideu multidimenzionality. Plejádané spolu s panem Šeranem praví, že lidské bytosti souběžně existují ve více dimenzích (existenčních rovinách), přičemž jedno „já“ v dimenzi vyšší může fungovat jako několik „já“ v dimenzi nižší.

Vzato z našeho pohledu, naše multidimenzionální já ve vyšších dimenzích jsou společná vždy pro několik lidí. O těch máme na té nejnižší úrovni tendenci říkat, že jsou jako druhé poloviny nás samých, na vyšší úrovni spojení přátelé a lidé duchovně spříznění atd. atd., až na úrovni nejvyšší je to veškeré Stvoření v jednom Stvořiteli, který za tohle všechno může. Prostě taková pyramida.

Idea multidimenzionality jde pochopitelně mnohem dál i hloub, než jsem tu byl naznačil, ale snad i to málo pomůže některým ukřivděným srovnat se s dojmem, že si Ivoš zabral Aštara pro sebe.

Nezabral. Neexistuje žádná vesmírná osoba, která by se jmenovala Aštar Šeran a byla velitelem veliké vesmírné flotily, čili zabrat si nebylo koho. Ostatně pokud by někdo takový kdy existoval, náš zájem by ho stejně dávno zničil.

Resp., pokud skutečně existuje nějaký velitel veliké vesmírné flotily sil Světa, který v rámci potrhleho lidského uctívání dostal přezdívku Aštar Šeran, nutí mne to s použitím praktické murphologie konstatovat, že té flotile nevelí Aštar Šeran, ale úplně jiný vesmířan téhož jména. Aštaroid!

Právě tak si Ivoš nezabral inkarnace Husa ani Komenského, to si jenom pomáhal snášet svůj úkol a z něj plynoucí úděl mimo společnost stojícího, vysmívaného a pronásledovaného. Prostě se v nich zhlédl a vzal jejich životy za své, což se nicméně hrubě nelíbilo i mnoha lidem, kteří docházeli na přednášky a brali ho jinak velmi dobře.

(Když Ivo tenkrát vyrukoval s tvrzením, že byl mimo jiné i upáleným Místrem Husem, obdržel od pražské sekce veselou přezdívku Smažák.)

Šeran (ač tohle sem už nepatří) je u anglicky píšících lidí Sheran, v překladu „Onautekla“. Když pomínu všechny ty veselejší významy, kdo je zase ta ona? Jde snad o Astarté, symbol bohyně Matky, nejvyšší instance matriarchátu, kterážto ustoupila Aštarovi, mužskému bohu Slunce?

Aštar ve smyslu Sluneční bůh by zase byl – když už – společné multidimenzionální já pro veškeré Stvoření, pro které on je Sluncem, tedy zdaleka ne jen pro Bendu. A dlužno podotknout, že Ivoš sám nikdy nevyklučoval svou spřízněnost s těmi, kdo se k Aštarovi hlásili jako ke svému multidimenzionálnímu já, naopak každého nově přihlášeného vítal jako skutečného bratra nebo sestru.

Dokonce pro jejich uklidnění prohlašoval, že Aštar v nějaké kolikátési dimenzi (Ivo to říkal přesně, jenže já si to nepamatuji) je bytost bez těla, světelná koule (Slunce?), která je coby multidimenzionální já opravdu společná mnoha lidem, ne-li přímo všem.

Pak dodal, že přídomek Aštar si ke svému jménu přidal po veliteli velké vesmírné flotily na stanici Share, Aštaru Šeranovi, který pochází z vysoké duchovní společnosti v dimenzi páté, jehož multidimenzionálním já je prý Ivoš také.

Vliv magnetismu

Zastavím se u toho, že Aštar působí ze stanice Share. Share je anglický výraz pro sdílení, dnes běžně používaný pro označení něčeho soukromého, co bylo učiněno společným. To by klidně mohlo ukazovat, že jde o symbolický název projektu, který má za úkol odhalit a zpřístupnit (a zprovoznit?) to, co mají pozemšťané společného s vesmířany.

Ideu, že jméno Aštar označuje i projekt vesmírní.cz se vším, co k tomu patří jako jistou formu života, jsem tady už také představil. No, a kdo si dá tu práci a bude přemýšlet a hledat další významy, určitě něco najde. Pro jistotu dodávám, že veškeré kombinování se jmény a jejich významy si v podstatě cucám z prstu, že si jen tak přemýšlím nahlas, teda mudruju. Nedělám z nich žádné závěry. Pokud se vám to nelíbí, nečtěte to.

Jak Ivoš přišel na kombinaci dvojité Aštar a kde vzal čísla Aštarových dimenzí, to samozřejmě netuším, nicméně je nutno vzít ohled na to, že Ivoš býval jedním z nejvýkonnějších příjemců a tudíž jedním z nejlépe informovaných lidí mezi námi. Pokud něco vypustí z úst, není radno to brát na lehkou váhu, podceňovat nebo snad ignorovat. Tím ale neříkám, že se vším, co Ivoš napsal, máte souhlasit nebo se s tím snad ztotožňovat.

Naopak, doporučuji co nejvíce pochybovat, samostatně přemýšlet a komunikovat, a veškeré nabrané informace velmi důkladně testovat. Vesmírný zákon magnetismu znamená, že stejně přitahuje stejné. Jaké bytosti si přitáhne lidstvo, které se honí za materiálem, s hrabivostí a kořistnictvím, bez úcty k nejzákladnějším hodnotám Života?

Lidstvo magnetizuje stejný typ bytostí, které Benda souhrnně nazývá Ještírky, a má z nich šílený strach, který bohužel distribuuje spolu s informacemi o možnosti života v lásce. Paradoxně právě řeči o lásce naplněné jedním Bendova strachu z vesmírné rodiny plazů přitáhly největší procento lidí. Hezké řečičky, hrůzné jednání, co vám to říká?

Nu, stejně přitahuje stejné. Pravdou je, že lidstvo rozhodně není v tom stavu, aby si svým vlastním vyzařováním přitáhlo bytosti povznášející, takové, které o lásce mluví a i to tak myslí a není v tom jed strachu. Takové bytosti jsou tu sice také.. samozřejmě tu jsou, ale z vlastní vůle a z vlastních důvodů.

Já pouze potvrzuji, že při komunikaci s bytostmi odjinud je skutečně na místě nejvyšší obezřetnost, a to především ve významu hlídání vašeho vlastního stavu. Buďte co nejlepší, tak láskyplní jak jen umíte, protože jen tím si přitáhnete bytost, která se vám nebude pokoušet ublížit.

Obezřetnost, ano.. ale ne strach. Jenže Ivoš lidi spíš straší, místo aby je prostě jen varoval a řekl, kudy ne. A strašení je manipulace. Je pravda, že to strašení na spoustu lidí zabralo a zvedlo návštěvnost na přednáškách.

Bohužel návštěvnost lidí, kteří se k Bendovi nepřišli vzdělat, ale schovat (prý před ještírkami), byla spíš na přítěž. Tito lidé na přednáškách jeví sklon k vytváření davu, přičemž ti čilejší z nich ten dav začali rovnou organizovat a budovat si v něm jakési pozice lídrů, z nichž si připadali chránění.

A tito skoro-lídři, aby měli co říkat „svým“ lidem, začali tlačit na Ivoše, aby pustil nějaké informace a aby zařídil nějaké zjevení mimozemšťanů jako důkaz jejich existence. Věřím, že tito rádoby-vůdci by si nesmírně užili své pozice, kdyby se tu nějaká ta nesmírná entita skutečně odprezentovala.. na jejich povel.. nicméně takhle to prostě nefunguje.

Rádio Aštar

Ze všech entit, s nimiž je možno komunikovat, se bendismus zakládá na jednom zástupci dobra, a jednom zástupci zla, na Plejád'anech, a Ještírcích, a na jejich vzájemném zápase. Tohle je dost matoucí, protože lidé mají tendence vidět v tom střet „dobra“ a „zla“ skoro tak zjednodušeně, jak nás to učí naše mytologie.

Dobro a zlo a jejich zápas je patriarchální hra, která se hraje pro pobavení.. no dobře, pro odvedení pozornosti lidstva. Scénář ovšem nepíše mimozemšťané, ten píše lidé. Inspirovaní, ale lidé. Herci, kteří jsou přinuceni ten scénář oživit, to také nejsou mimozemšťané. Zase jsou to lidé. Ti všichni jsou za svůj podraz placení zbytkem lidstva.

Lidé si tu show, která je oslepuje a brání jim vidět skutečnou realitu, sami platí. A jak rádi. Skoro každý takový má doma televizi, aby mohl zůstat v obraze, a někteří hodně slabí jedinci jich mají víc – nejspíš aby z obrazu náhodou nevypadli, když budou ve vedlejší pokoji. A chvála našemu současnému pánu bohu, Technickému Pokroku, že už pro nás vytvořil televize do kapes i do aut, a že se z naší umělé reality nemusíme vzdálit na dobu delší, než těch pár sekund, než přístroj naskočí.

Co se týká té inspirace, vlastně našeptávání, to vesmířani dělat mohou, což znamená, že to také dělají. Poslouchat našeptávání, vlastně inspiraci, to je něco, co bylo po tisíciletí hrubě zakazováno a dost krutě postihováno, a dodnes je bráno jako „špatné“ – špatné pro společnost. Ono kdyby každý naslouchal myšlenkám, které různé entity vysílají, mohl by každý zjistit, co s lidmi dělá církev (a dnes vláda), a jaká je vlastně pravda.

Ne, lidé neměli naslouchat vesmířanům, lidé měli naslouchat kněžím. Naslouchat vesmířanům byla kněžská práce. Proč, to je asi jasné: to co kněží zaslechli, bylo použito na ovládání lidí, a pokud bylo něco zveřejněno, bylo to pozměněno tak, aby se lidem nedostala do rukou moc nad sebou, protože tím by tu moc nad lidmi ztratila církev.

Doba se trochu změnila, církve nejsou jediným (a možná ani výchozím) manipulátem obyvatelstva, nicméně vládní techniky se zase až tolik nezměnily.. rozhodně nezmizel předpoklad, že lidem pravda nepatří, a že je nutno jim místo ní uspořádat nějaké hry (showbusiness, politika, nastrčené problémy a kriminalita vůbec).

Proto ani dnes není komunikace „prostých“ lidí s vesmířany vládám po chuti, a komunikující lidé jsou dost důsledně vysmíváni, přičemž ostatní obyvatelé, ke své vesmírné škodě, na tom vysmívání spolupracují. Vládou opět nemyslím politiky, ale ty, kdo píšou scénář.

Ivoš tomuto přístupu učinil skutečnou čáru přes rozpočet. Přes to, že byl veřejně vysmíván, ukázal veřejnosti, že ke své pravdě nejenže může každý, ukázal i to, jak přesně (a jak jednoduše) to udělat.

Restituce pravdy

Hravým, nenapadnutelným způsobem naučil komunikovat statisíce lidí.. totiž, osobně jich to naučil jen pár, ale Ivoš vytvořil regulérní.. no vlastně marketing, první skutečný marketing Světla, to jest způsob, jak přiblížit Světlo masám. Ukázal, že na Světle není nic okultního ani složitého, a vytvořil způsob, cestu, po níž jít a dosáhnout Světla může úplně každý člověk na Zemi. Bohužel, v kombinaci se strachem z ještěřů.

Ještírci, v bendismu zástupci „zla“, však podle lidských měřítek vůbec zlí nejsou. Jsou, a nejsou. Jsou dokonalým odrazem nás samých, našich hodnot i chování (i když my jsme zčásti výsledkem i jejich našeptávání). Stačí se však naplnit láskou a žádný z nich na vás nemůže.

Benda nicméně na zprávy o jejich existenci a působnosti zareagoval dost tradičně: navzdory tomu, co hlásal o lásce dostal strach (a strach = nepřítomnost lásky), kterému nakonec podlehl a ujel. Jeho hravost a vtip a hluboký smysl pro pravdu a rovnost (ve smyslu hesla „Stejné podmínky všem!“), kterými nakazil (v dobrém slova smyslu) půlku republiky, to vše se vytratilo a strach převládl ve všech jeho aktivitách.

Je to poznat i z jeho přijatých sdělení, které od určitého čísla nesou neklamné známky jeho strachu a neustálého, úmorného sebeujišťování, že on dělá dobře, že on je v pořádku a že jeho práce je platná a bude patřičně oceněna, kteroužto potřebu mívají jen lidé velmi nejistí. Z jeho sdělení mizí reálná náplň a objevují se jen čísla, která nikoho nezajímají a nikomu nic nepřinášejí, která totiž mají za úkol ujistit Ivoše o tom, že svůj úkol plní na 305 %. A tím to ale nekončí.

Ivoš, podle všeho doslova paralyzovaný strachem z infiltrace (no protože uhlídejte si myšlenky, která je odkud, že?), zavedl tzv. ověřování sdělení. To znamenalo, že když někdo něco zapíše, někdo jiný mu musí nezávisle ověřit, nakolik je to sdělení pravé, nakolik čistý je příjem.

A padaly verdikty. A verdikty padaly hloupé, a velmi kruté.. kruté k lidem, kteří se poctivě snažili spojit s vesmířany, přesně podle Bendových instrukcí, aby jim pak někdo povýšeně nebo dokonce blahosklonně oznámil, že správně přijali třeba jen třicet procent textu.

A nevěřili byste, tyto verdikty padaly třeba na základě toho, jak často (a jestli vůbec) se v textu vyskytlo slovo láska, a nakolik to o lásce bylo.. o lásce, jak si ji maloval Benda. To mj. znamenalo, že rychlejší jedinci, kteří nepotřebovali ono ponížené sebeujišťování o vlastní způsobilosti a hned na sobě začali pracovat, to jest probírat se svými negacemi a čistit si život, tihle neměli na uznání příjmu nejmenší šanci.

Ivoš zjevně patří k lidem, kteří uvěřili výchově a čistota pro ně znamená absenci špíny: abychom byli čistí, nesmí na nás být špína. To je přístup našich rodičů, kterým nás však nevedou k lásce, ale k nenávidění špíny, a také k tomu, že je jedno, co má člověk vevnitř, jen když na povrchu není ani smítko. Takto také byla prověřována sdělení: když v nich nebylo ani smítko, byla sdělení „v pořádku“. To tak samozřejmě není, a jediné, čemu se tím vzdalujeme, je pravda. A pravda je láska.. tedy do určité míry.

Ještírkov jak hurikán..

Pravda je stav rovnováhy, je to stav, kdy všechno je na svých místech. Všechno znamená pozitiva i negativa. Pozitiva i jejich negace na svých místech, v rovnováze, to je pravda. A když jsou navíc v dokonalém pochopení (nebo aspoň přijetí) účelu, to je láska.

Proto se všichni adepti všech mystických i okultních směrů vždycky učili předpokládat (a posléze i vidět) za vším Stvořením vyšší řád a smysl, protože tím se dostali do lásky a pravda (to jest umístění poznávaných jevů na příslušné pozice) jim tak byla stravitelnější.. nebolela tolik.

Problém veškerých církví a sekt byl v tom, že předdefinovaly pojmy dobra a zla, a zakázaly svým ovcím se tím zlem jakkoliv zabývat. A masy lidí si poslušně přejaly pojmy dobra a zla, rozmístily si všechno na předem zadané pozice v předem dodaném pochopení světa, a marně čekaly na lásku, kterou jim to mělo přinést.

Miliardy lidí se divily svému neklidu, pramenícímu z toho, že se octli v cizím světě, jehož původ ani zákonitosti neznaly. A kolik lidí z těchto ovcí zcela nepředloženě uvěřilo, že je to vše dovede na předem dodané místo určení, a celý život se udržovali takové, jaké je dodavatelé chtěli mít.

Právě tak nakonec i Benda nakonec předdefinoval dobro a zlo.. a nutno říct, že velmi naivně. A na základě těchto definic posuzoval, kdo jaký je a či sdělení kam přijdou. (Ano, to je podmíněné přijetí, tak jak ho známe od rodičů, učitelů a dalších manipulátorů.) Z otevřeného člověka, který s láskou, s vědomím, že vše má svůj božský účel přijímal všechny a všechno, z tohoto člověka se stal uzavřený, nedůvěřivý, až přestrašený jedinec. Strach je však to jediné, co skutečně ruší telepatické spojení s bytostmi lásky, proto se z Bendových sdělení vytratil obsah, a proto jeho ověřování příjmu jiných lidí bylo nejen zbytečné, ale navíc zavádějící.

Jako by tohle všechno nestačilo, Benda zpochybnil i tým hlavních „Plejádských“ autorek, Barbaru a Karen Marciniak a Teru Thomas a celou jejich druhou knihu „Země“ jen proto, že tam Plejád'ané naznačují pravdu o sobě a svých motivech nám pomáhat atd. Bendovi zřejmě přijde divné, že by i Plejád'ané mohli mít nějakou karmu, i když mu nikdy nepřišlo divné, že s námi mají tolik společného, že nám mají potřebu pomáhat.

Ivoš prostě bere vesmířany podle našich, pozemských měřítek dobra a zla, a to ještě podle těch idealizovaných.. podle toho, co se nám lidem jako dobro a zlo zdá (ano, mluvíme o rase, pro kterou je likvidace vlastního přirozeného prostředí natolik v pořádku, že se vysmívá a hází klacky pod nohy všem, kdo se s tím snaží něco dělat).

Asi bylo jednodušší zpochybnit Barbaru, než přiznat, že ujel.

Plejád'ané, kteří nás oslovili, tvrdí, že jsou jedna z verzí naší budoucnosti, a my se můžeme stát verzí jejich minulosti, v závislosti na tom, co si vybereme. Jelikož si nemůžeme vybrat, dokud nedostaneme možnost volby, tedy ještě nějakou jinou alternativu na výběr, dávají nám k dispozici svoje učení. Ovšem jaký zájem mají tito Plejád'ané na tom, abychom my tady měli informace, ke kterým bychom se sami dostávali jen velmi, velmi těžko, to necht' posoudit každý sám.

Do jejich knih Poslové úsvitu a Země, do naší dimenze promítnutých pomocí channelingu mohu „jen“ doporučit aspoň nahlédnout. Do té doby ovšem, věřte nebo nevěřte, nebo – úplně nejlépe – vyzkoušejte.

Tohle by vesmírní neřekli..

Média a čistý příjem. Ivoš nejspíš nevěděl, jak málo ze všech těch „komunikujících“ lidiček jich s vesmířany opravdu komunikovalo.. tedy tak, jak on to popisoval, jak si to oni představovali, a jak si my všichni běžně představujeme rozhovor dvou entit. Bylo by ale chybou se domnívat, že s vesmířany nemají ta sdělení nic společného. Všechny podněty přichází z vesmíru.. a je to ale naše podvědomí, kdo nám je překládá do srozumitelnosti.

Na místě ovšem není ani nedůvěra k Bendovi. Uvědomte si, že on naučil lidi obracet se s důvěrou a s láskou na vlastní podvědomí. A naučil je to bezchybně – nebyl nikdo, komu by to nešlo.

Chápete ten zázrak? Dochází vám, že po staletích, kdy se lidé báli své vlastní psyché natolik, že ji ochotně nechávali kontrolovat kněžím a psychiatrům, ji Ivoš několika prostými slovy těm lidem zase vrátí a oni si ji najednou, šťastní jako nikdy, spravují úplně sami..?

Komunikace, kterou Ivoš naučil ostatní, je o tom, že si člověk povídá se svým podvědomím, postupně si ho probírá a čistí. Při tom v sobě objevuje nové a nové vědění.. zapomenuté informace, ztracené knihy, a kolikrát i celé knihovny. Oživuje svou paměť.. své vědění.

Jaký to rozdíl: normální lidé sami sobě naprosto nedůvěřují, své nitro zahodili. Sebedůvěra pro ně znamená, že si tak dobře zažili pravidla společnosti, že se v ní cítí jistě. Nemají nic vlastního, a cokoliv nestandardního zatlačují do podvědomí, od něž se drží co nejdál, protože tam na ně a jejich pozornost čekají všechny ty věci, které nechápou, které je zneklidňují a kterých se bojí, ale které budou muset jednou vyřešit.

Naproti tomu, „komunikující“ je neustále v kontaktu se svým nitrem, se sebou samým, i když on sám si myslí, že je to Aštar. Obrací se na své nitro se vším, co ho napadne, proto skoro nikdy není zklamán.. i když si myslí, že to mu pomohli vesmírní.

A co je nejdůležitější, komunikující, díky neotřesitelné důvěře v lásku vesmírných lidí, je skutečně milující a má důkaz, že láska funguje, protože ji prožil. A sami víte, že když už něco jednou zažijete, není až takový problém to vytvořit znovu. A jako třešnička..

..jelikož to vše je směřováno někam do vesmíru, k nějakým vesmírným bytostem, jako vedlejší efekt sjednocení sebe se svým nitrem vzniká i skutečná komunikace se skutečnými, láskyplnými mimozemšťany.

Proto komunikující žijí v lásce se sebou i s vesmírnými.

Ještěrofóbie

Plejád'ané se nechali slyšet, že nám vypráví nějaké příběhy, a až je pochopíme, že nám budou vyprávět zase jiné příběhy. Plejád'ané jsou tak jediná entita, která otevřeně říká, že nás manipuluje, a postupně odhalují i důvody, proč tak činí, čili nám postupně umožňují tu jejich manipulaci prohlédnout. Jsou jedinou entitou, která nám dává k dispozici své vlastní know-how. To je pro mě osobně důvod jim věřit, nebo přinejmenším velmi důkladně vyzkoušet to, co navrhuje. Není to pro mě důvod osočit příjemce ze špatného příjmu, i když tahle možnost tu samozřejmě je.

Pozor! Pokud Benda varoval před infiltrací myšlenek, velmi dobře věděl, o čem mluví. Benda tyto informace měl šířit, a také šířil, a byl v tom velice dobrý, a jeho informace byly, zejména ze začátku, velmi kvalitní. Co Benda šířit neměl, byl ten strach z ještěřů. Benda ho šířil, a na to doplatil.. takže ne na informace, ale na strach.

Bohužel na to nedoplatil sám. Je jisté, že Ivoš nevěděl určité věci, aby mohl dělat to co dělal, a vykonat to, co vykonal. Tak jsou konečkonců vybaveni všichni. Ovšem to, že jeho vlastní strach mu zabránil – po tak úspěšném startu – své obzory rozšířit o další, neméně potřebná pochopení, to je více, než smutné.

Jak je možné, že si nevšiml snahy Plejád'anů o to, abychom si je přestali idealizovat, strkat je do pozice bohů a začali se s nimi místo toho opravdicky bratřit (a sestřít?) a především spolupracovat?

Stínu ve sklepech se budete bát tak dlouho, dokud nevezmete světlo a pořádně si ho neprohlédnete. Stín tím sice ze sklepa nezmizí, ale zmizí váš strach. Strach je akce, která k vám jako reakci přitahuje to, čeho se bojíte.

Bendův strach z ještěřů k němu přitáhl ještěřky, strach z infiltrace ke němu přitáhl infiltraci, a strach z infiltrace ještěřky k němu přitáhl infiltraci ještěřky, a to přes to, že byl neuvěřitelně dobře chráněn.. možná Plejád'any, a hlavně partnerkou. Ani partnerka ho však nemohla uchránit před tím, co zavíral v sobě samém, aby na jeho povrchu zářilo jen to nejčistší.

Když mluvím o té partnerce. Někdo se v té době někde dočetl nebo snad přijal, že by pozemšťané neměli navazovat nové vztahy, že až po evakuaci. No, nevěřili byste, jak neskutečně mnoho lidí se toho chytilo a začalo to hlásat dál. Pak jsem ještě zaslechl dodatek, že stávající neuspokojivé vztahy je samozřejmě možno ukončit, na nové ale raději počkat. A to už muselo být, když měl někdo potřebu „přijmout“ takový dodatek.

Dnes si můžeme jen domýšlet, že to nejspíš vzniklo z konkrétní rady v konkrétní situaci, kdy Plejád'ané někomu oznámili, že pokud chce dobře vybrat partnera, neměl by vybírat jen penisem nebo vagínou, ale že by měl zapojit i jiná, nejlépe vyšší energetická centra, tzv. čakry.

Čakry jsou zařízení, která převádí dění v jednotlivých dimenzích, na signály, kterým jsme schopní rozumět (a naopak). Příkladem, jedna čakra se stará o dekodování pocitů, jiná nám překládá city, jiná myšlenky, čímž se orientujeme v rovině emoční, srdeční a mentální. To jsou roviny, jejichž zapojení při výběru partnera může být velmi praktické, a vím o pár lidech, kterým Plejád'ané v rámci vývoje skutečně něco takového doporučili. Ale převést dobře míněné konkrétní doporučení na to, co by někdo „měl“, nebo dokonce „měli“ všichni, to je donebevolající hnus zákeřné manipulace.

Andulko sektářova..

Skoro to působí dojmem, že některý z oněch samozvaných vůdců (nebo svůdců?) někoho chtěl, a aby dotyčnému zamezil všechny ostatní a měl tak jistotu, že zůstane pro něj, vyhlásil takovéto pravidlo.

Říkáte, že by to pak musel zachovávat i sám? Ale nemusel. Už jste snad viděli revizora, který by si štípal lístky?

Nebo policistu, který ve službě dodržuje předepsanou rychlost? A zákonodárce, který by své zákony sám dodržoval? Možná znáte nějakou čestnou výjimku. Já tedy ne.

Tvůrci nebo vykonavatelé zákonů, regulí a nařízení je sami málokdy dodržují, protože oni vědí, kdo to vymyslel, pro koho to má platit, a hlavně pro koho to platit nemusí. Tohle v naší civilizaci platí skoro všude, skoro všude si manipulátoři se zákony a regulemi připadají jako něco více.

Skoro nikdo nebere „sebe“ jako „všechny“, a začíná to samozřejmě už výchovou. (Je snad mezi námi někdo, komu matka nikdy neřekla něco ve smyslu: „I kdyby tohle dělali úplně všichni, TY to rozhodně dělat NEBUDEŠ!!!“ ???) Samozvaní vůdci u Bendistů nebyli vůbec výjimkou. Brali informace u Bendy, a upravené je dávali dál: upravené tak, aby je ostatní uznali za své vůdce.

Na jednu stranu, tohle Benda kontrolovat nemohl a nelze mu to vyčítat. Na druhou stranu je jasné, že k tomu svou zaBenděností dal jasný, nepřehlédnutelný popud: rozšířil mezi lidi strach z ještírků. Pokud chcete s někým komunikovat a máte z něho strach, co uděláte? No vezmete si prostředníka. Kdo je prostředník? Prostředník je člověk, který stojí mezi vámi a tím, čeho se bojíte, který na sebe vezme nějaké to riziko, a to za vaše peníze nebo třeba za to, že ho uznáte za svého vůdce a necháte ho se sebou manipulovat. K tomuhle Ivoš vytvořil dokonalou příležitost, a je pravda, že hodně lidí se toho opravdu chytlo. A začali se organizovat.

(Hlavní potíž s prostředníky je pak ta, že se jich hrozně špatně zbavuje.)

A organizace zpětně ovlivnila Bendu, tak jako dítě zpětně ovlivňuje rodiče. A Benda se tomu nepostavil, naopak, začal svým bendistům „přijímat“ konce světa a báchorů o tom, jak svými modlitbami, meditacemi a rozšiřováním Rozhovorů jeden konec za druhým odvrátili. Toho už si samozřejmě všiml celý národ.. ono díky extrémně hnusné české povaze nebylo vůbec lze uvažovat, že by to Bendovi prošlo. Ostudaa..

Nevím, jak se zachovali samovůdce, protože to už jsem byl dávno pryč; můžu jenom předpokládat, že jako praví Češi nechali zodpovědnost na Ivovi a vyvíjeli na něj čím dál větší tlak, takže Ivoš začal nakonec produkovat skutečné nesmysly.. to je podle mě důvod, proč nakonec začal dokazovat, že mimozemšťané existují. A dokazování je vždycky začátek konce, to je to definitivní potvrzení, že jde o organizaci, přičemž pokud je ta organizace oficiální, říká se tomu církev, pokud ne, je to sekta.

Tak jako si Ivoš oškivil ještírky a kladl jim za vinu všechno zlé, právě tak si idealizoval Plejád'any a odmítl u nich vidět byť i jen náznak negace. Uctíváním však zařadil Plejád'any jako něco nedostupného a tím si k nim zavřel cestu. Zároveň svým strachem otevřel cestu ještírkům, takže nakonec sice uctíval Plejád'any, ale dělal, co mu řekli ještírci.

Právě tak ovšem dopadli i lidé, kteří si Bendův postoj zkopírovali a nastoupili v domněni, že jde o cestu k lásce. Vlastně se od jisté doby jiní lidé než notoričtí uctívači na jeho učení ani nemohli přihlásit.

Bendismus v Čechách

Absolutně stejným způsobem si idealizují a uctívají Bendu jako pozemského zástupce Plejád'anů, nezabývají se svými ani jeho negacemi a při tom dělají, co jim ještírci nebo třeba ti samozvaní vůdce řeknou. A někteří pro jistotu nedělají nic. Těmto lidem říkám bendisti.

Na tom celém je nejhorší, že Ivoš v jednom kroku vytvořil dokonalý nástroj sebepoznání, a v druhém kroku zakázal lidem ho používat: „Ano, komunikujte s mimozemšťany, ale nezabývejte se tím, co nosíte v sobě, abyste si k sobě nepřitáhli ještírky.“ (Neboli: „Bojte se ještírků.“)

„A jak se asi tak máme zbavit negací, co?“ „Jděte na kineziologii, naučte se reiki..“ (Dochází vám, že to je to samé, jako kdyby vám psycholog řekl, že on si s vámi má povídat o lásce, a s problémy ať navštívíte kartářku..?)

To je Ivošův začarovaný kruh. Nevyřešíte-li si svoje negace, budete si je přitahovat do života. Pokud do toho budete komunikovat s vesmířany, budou se vám ty negace neustále drát do vědomí, protože věci mají přirozenou tendenci se řešit, vlastně vyvíjet. Takže máte bojovat se svým nitrem, máte ho potlačovat.

Do toho jste slyšeli o ještírcích, že jsou tu a hledají skulinku, přičemž nikde nebylo řečeno, že na vás sami o sobě nemůžou, zato vám to říkal někdo, kdo se jich bál a vy jste ten jeho strach viděli. A pokud jste opravdu velmi dobří, nepřejali jste ten strach rovnou..

..jenže, jelikož nás tyhle věci nikdo neučil ovládat, většina to holt neuhlídala a už se bojí také a už připravují ještírkům cestu k ovlivnění a možná i k únosu. A k dovršení všeho, takoví lidé mívají navíc tendenci se sdružovat a bát se společně, což je ten nejlepší způsob, jak je na sebe pořádně upozornit, takže, jestli můžu něco doporučit, nedělejte to.

Není nic jednoduššího než dát se zase dohromady, i když tím bendistou už jste, nebo jste teprve někde na cestě se jím stát. Totéž ovšem platí pro většinu sekt, organizací nebo vlastně i pro život, jaký nám cpe naše společnost.. mimochodem, víte, že všechny sekty vznikají jako pokusy vytvořit nějakou lidštější alternativu a zbavit se závislosti na tom lhostejném, bídou a krutostí prolezlém odkazu našich předků?

Různých způsobů osvobození je plné dirosloví, a zde v dílu o lidech je ten nejúžasnější, totiž Sluneční Trojlístek. Nicméně, povídání o bendismu končím, čím jsem kdysi u Bendů začal, extrémně silnou magickou formulí, jež mě

raketovou rychlostí pronesla tisíci nástrahami mého vývoje, a v bezpečí dopravila až sem. Však ochutnejte:

„Prosím o (maximální) urychlení mého láskyplného vývoje.“

Říká se to nahlas, uprostřed pokoje, ale nejlépe na nějaké louce, protože s tímto požadavkem se člověk obrací na celý vesmír. Pak už stačí se pustit :)

TROJLÍSTKY A SLUNÍČKA

Na každém webu mám něco jako možnosti nápravy, pro to které konkrétní téma. Něco podobného by se dalo říct i o tomto úseku Neviditelného světa, jsou tu ty možnosti ale ve zcela nezvyklé podobě, a v docela ojedinělém rozsahu. A nejen proto, že se jedná i o moje finální nápravné prostředky, je k tomu i pár zvláštních důvodů:

1. krom jednotlivých lidských sluncí a krom skupinek, kterým říkám trojlístky máme na planetě i jejich kombinaci (oba termíny hned vysvětlím)
2. v zájmu všech lidí je obrátit vnímání do nefyzických říší, jelikož říše nefyzické jsou čistě předlohou pro ty fyzické a to dění tam je tedy určující pro dění zde na platformě masa, kostí a krve
3. v zájmu všech lidí, kteří jsou tu, aby pomáhali, je nejen to, aby se o nich ostatní dověděli, ale kolikrát i to, aby se to dozvěděli sami o sobě.. že umí léčit, že jejich přítomnost pomáhá, že jejich život inspiruje

Je tu paradoxně situace, kdy si mnoho lidských sluníček, stejně jako většina trojlístků vůbec neuvědomuje, že mají nějakou moc, schopnosti pomáhat, léčit, uzdravovat, že mají s těmito schopnostmi jisté záměry, nějaké poslání, ba možná i úkol, a že doba vyměřená k probuzení se již chýlí ke konci.

Jinými slovy, je čas se probouzet, a jelikož to zatím moc nefunguje, je na čase otevřít další možnost: vznést požadavek na uzdravení (neboli vytvořit poptávku, aby vznikla nabídka aspoň podtlakem). To může udělat každý sám, obrátit se na vesmír a říct: „jsem tu, necítím se dobře, koukej si mě uzdravit, nebo aspoň nakopnout a vést, ke zdraví, k lásce“.

Samozřejmě, nikoho ať ani nenapadá obracet se takto na vesmír bez té největší lásky a vášně a soucitu k Životu, Zemi a lidskému údělu, jaké je jen schopen. Ve vesmíru je spousta sil, které by vás rády nakoply a dovedly do klecí, které jsou již nějakou dobu připraveny pojmout hromady lidských otroků. Klidně použijte i nějakou bezpečnější formulaci ;)

Právě tak jako k vesmíru je možné obrátit se k Zemi, ke Slunci, ale i k řece, která teče vaším krajem, k hoře, kterou máte za barákem atd. A jelikož už teď je tu v lidské podobě spousta andělů, stejně jako spousta ztělesněných darů od nejrůznějších sil a bytostí z celého vesmíru včetně Matky Země, je tu docela nově i možnost obrátit se na ně.

Tři z nich tu představím jako samostatná, živoucí lidská Sluníčka a popíšu některé dary, které sem přinášejí a plnými hrstmi rozdávají. Slibuji si od toho, že tak získáte aspoň matnou představu o neomezených možnostech vědomí, o možnostech záchrany, lásky a uzdravení, a že až se na ten vesmír obrátíte, poznáte jeho odpověď.

Představím tu i „normální“ lidská Sluníčka, která nejsou zapojená do nějakých týmů krom toho největšího, tzv. světelného, a právě tak tu představím další tři dívky, ty z prvního trojlístku, který jsem zde na Zemi poznal, odhadl jejich společný potenciál a dal jim vědět, co a jak. A tak jsou tu možnosti nápravy tentokrát nejen pro čtenáře, ale i pro Sluníčka, Indiga, a pro všechny trojlístky, co jich v Čechách jenom je.

Trojlistkovitost

Trojlístek je můj pracovní název pro skupinku inkarnovaných duší, které mají nějaký společný záměr, a vybírají si vlastnosti a osobnostní profily, které ze všeho nejvíc budou dávat smysl právě v té skupince. Jinými slovy, zhmotňují se nám tu lidé, kteří se budou skvěle doplňovat, pokud se budou něčemu určitému společně věnovat.

Již několikrát jsem dostal příklad tří dívek, jejichž potenciálem, tak jak jsem je rozpoznal, je způsobit návrat ženství (a nevyvyšovaného mateřství) na tuto planetu. Dívky jsou tři, proto můj pracovní název je trojlístek.. ono i když různé skupinky s různým zaměřením mohou mít různý počet členů, ještě jsem nepotkal jinou skupinku než trojlístek.

Členů musí být ve skutečnosti vždycky o něco více, protože vždycky nejméně jeden z těch dotyčných v sobě musí mít velké vědění. Takový člověk bývá dost zranitelný, a jelikož je jiný než ostatní, bývá často také terčem. Tudíž potřebuje někoho, kdo je těžko překonatelný, kdo ho bude chránit, nedá na něj dopustit a umožní mu vždycky se k sobě utéct.. přinejmenším do doby, než se dotyčný naučí chránit sám. To se dotyčný ale nenaučí, dokud se nevyrovná se svým věděním, a se svým věděním se nesrovná, dokud ho nebude umět ze sebe bezpečně vyjevit.

Bezpečně znamená, že do určitých informací se dorůstá. Nevypělá nervová soustava neunesla tolik informace, a může se přetížit, popř. spálit. Takových lidí jsou plně blázince. Bezpečné vyjevení pak znamená to, že s informací přestanete jen tak koketovat, pustíte si ji z podvědomí do vědomí, a třeba vám jenom bolestí praská hlava, nebo na pár dní lehnete s ukrutnou slabostí, ale v zásadě to přežijete.. ve zdraví.

Samozřejmě jsou potřeba adekvátní rodiče. Trojlístek tedy krom tří lístků obnáší šest velmi specifických rodičů,

a ochránkyni pro nejzranitelnějšího člena. Krom toho většina trojlístků potřebuje stonek: něco, na čem je možno vyrůst. Tím myslím člověka, který rozpozná trojlístkový potenciál, a těm dotyčným jej ukáže, zvlášť pokud toho nejsou schopni sami.

Tak třeba potenciál vrátit na planetu ženství má v tuto chvíli asi tak čtyřicet tisíc trojlístků po celém světě. To je dost málo. Je pravda, že některé z nich o sobě vědí, některé i tuší, co a jak, některé dokonce už začaly se společnou prací, většina však zatím nerozpoznala jejich společný potenciál, ani se nepotkala s někým, kdo by jim pomohl jej uvidět.

Ochránkyně

No a tady je další ze zásadních významů Neviditelného světa, protože by ten stonek mohl když ne přímo nahradit, tedy určitě nastartovat jeho vytvoření. A kromě stonku většina trojlístků má nějakou ochránkyni. Ochránkyní se u trojlístků rozumí dívka, která si nikdy nic nenechá líbit, a která se s tímto potenciálem ujme nejzranitelnější členky.

Je asi jasné, proč to nebývá – a téměř ani nemůže být – muž. Přítomnost muže, který si hraje na ochránce je podpis patriarchátu, což je špatně samo o sobě. Další zlořád tkví v tom, že za ochranu si muž nechává platit, většinou sexem, v rámci svázání ve vztahu (často i vynuceném), a to znamená, že dívka žije nejen bez lásky, ale i bez hlubší emocionální výměny a ubíjí tak své nitro.

A aby vás muž mohl chránit, musíte žít, co vám řekne nebo schválí. Na tom je patriarchát vlastně založen, na tom, že ženy nesmí žít svoje. Pravdou je, že tohoto docela bezostyšně využily matky, a mají to jako neprůstřelný důvod, proč dcerám, neterím a vnučkám vyžít ze zážitků životní energii při tom prokletém „Svěť se mamince“. Proto vlastně matky patriarchát podporují: mají navrch nad dcerami, i když normálně by měly navrch dcery, a hodně, a mohou tak aspoň pro-forma pokračovat v matriarchátu, ukrytém pod patriarchálním hnusem a tabu mateřství.

V každém případě, přítomnost muže-ochránce znamená pro nejzranitelnější členky trojlístků spíš ohrožení než ochranu, protože plodí omezení, frustraci a výbuchy spoutávaného nitra a nahrává dívku zpátky matce, od které většina takových utíká co nejdál, protože tyto bytosti to všechno o matkách, co jsem kdy kde vypsál, podvědomě ví. Nakonec, většina těchto textů je výpisem z jejich podvědomí.

A krom toho žádný muž nedokáže ochránit ženu před ostatními ženami, co teprve dívku před dívkami, když dívky jsou synonymem krutosti? Dívky, které jsou povětšinou zamindrákovaným uzlíčkem mateřských pokynů, naučení a zákazů a cokoliv odlišného hystericky, bez nejmenší kapky soucitu drásají až do krve?

Je to tím, že dívky 1. si pamatují bezpráví z výchovy, 2. mají emoce a tu výchovu těžce nesou, a 3. se nemohou dočkat, až se budou moct někomu pomstít. $1 + 2 = 3$, no ne? To proto většina žen potřebuje „mít děti“. Potřebují prostě zrůdnost své výchovy někomu oplatit.

Šok, že? Ale tak to v tuto chvíli je. V každém případě, pokud potřebujete ochranu, řekněte si nějaké ženě, ne muži. Jen se na ni pak moc nedívejte.. není to pěkný pohled, když v sobě žena vybudí vztek a pomstychtivost a začne někoho deptat a vy najednou vidíte malou holku, která trpí pod matčiným (a dnes kolikrát už i pod otcovým) diktátem, jak se obrátí a dusá po mladším sourozenci. Opravdu to není nic na koukání.

Tohle všechno se samozřejmě netýká ochránek pro trojlístky. Ochránkyně pro trojlístky jsou naopak dívky, které rozpoznají něco nesmírně krásného a zranitelného a umíní si, že to budou chránit. Lásky a čisté úmysly jim dodají mnohem větší sílu, než by to dokázala i ta největší touha vybit si na někom křivdy od matičky, a to ještě jen tehdy, kdy je to potřeba. A jelikož i sebe dokáží ohradit proti jakémukoliv pokusu o ovládnutí, většinu času je netlačí vůbec nic a mohou zůstat milujícími.

Většinou to bývají dívky velmi hezké, protože musí mít hodně vysoké sebevědomí, a málo naplat, fyzický vzhled je pro ženy to úplně první. Občas se najde nějaká výjimka, která pod tíhou okolností přestane sledovat výzor ostatních, ale to je tak jedna z desítek tisíc. Tohle jsou hlavní rysy a schopnosti většiny dívek, které tu chrání nějakou zranitelnou bytost.

Sluníčkovitost

Před časem jsem psal o existenci lidských sluncí. Lidská slunce existují, pravá i dočasná, velká i menší, a každé z nich pomáhá svému bezprostřednímu okolí snášet ten humus, co na sebe lidé běžně dělají, přičemž sama Sluníčka se vyrábění humusu nijak výrazně neúčastní. Jsou tu, aby léčila.

Určitě, velmi příjemné vyzařování mají společně všechna Sluníčka, co jich na světě běhá – a běhá jich tu dost, protože mezi ně patří i téměř všechny malé děti, konkrétně ty, které ještě výchova (znásilnění) nepřipravila o půlku bytosti. Tohle vyzařování kolem nich vytváří jednak dobrou náladu, jednak jakousi naději na lepší svět pro všechny, a lidé v bezprostředním okolí pak mají tendence roztávat.

Pravé lidské Sluníčko je člověk, který vnímá, přemýšlí a jedná výhradně srdcem. Umí se dotýkat ostatních ještě jinak, než slovy nebo třeba očima, a v těch dotecích je – něco – uzdravujícího. Podotýkám, že nefyzický dotek, který svede něco takového, je způsob andělů.

V Přítomnosti lidských Sluníček se máte tendence cítit velmi příjemně, ba v méně lidském prostředí, které třeba máte problém rozdýchat, se citlivější jedinci vyloženě stahují do jejich blízkosti, posedět nebo i postát v jejich Přítomnosti. Velké P sem píšu proto, že v jejich blízkosti Přítomnost není jen slovo..

..jen slovo.. to je další taková věc: všeobecně, pokud mluví Sluníčka, nikdy to nejsou jen slova, i když to – občas – bývá sotva slyšet. Ono totiž pokud Sluníčko něco říká, je to pro většinu lidí zážitek, a bývá to právě takové tiché „splnutí ze rtů“, totiž ze rtů, ze srdce, že občas můžete mít pochybnosti, zda jste to vůbec zaslechli.

A když si připustíte, že jste něco zaslechli, zůstává vám rozum stát nad tím, jak opravdově mohou znít i ta nejobyčejnější slova. A zvlášť když jste schopní vidět energie, a zahlédli jste ten impuls, jak zlatá jiskra vylétla ze srdce, v krku se proměnila na zvukové pohlazení, kterému rty dodaly vlastně jen tvar.. a to tvar jemný, neagresivní.

To jsou některá rozpoznávací znamení, o dalších si povíme průběžně, až si budeme povídat o jednotlivých Sluníčkách, nicméně, měli byste mít na paměti, že ze všech těchto pravidel existují výjimky, a v některých případech není skoro možné Sluníčko rozeznat, protože existují Sluníčka, která sem přinášejí něco, co je potřeba chránit, a jsou za tím účelem maskována.

Některá mají dokonalé, velmi promyšlené mimikry, protože prochází napříč různými společenskými vrstvami, některá mají jen jednu masku, některá fungují zcela „bez stínítka“. Některá pak svítí neustále, některá k rozsvícení potřebují, aby se jim něco podařilo, některá jsou aktivní sama o sobě, některá potřebují záminku a „osvítí“ vás teprve, když ji dostanou.

Opravdu tedy není jednoduché Sluníčko rozeznat, pokud člověk není otevřeného srdce a nevnímá ostatní lidi v pořadí napřed nitro a pak teprve zevnějšek. Je to trochu podobné jako když chcete rozpoznat indigové dítě – pokud se necháte oslovit zevnějškem, nepoznáte většinou nic.

Rozeznávání navíc velmi ztěžuje existence Sluníček dočasných: to jsou lidé, kteří některých slunečních vlastností, hlavně vyzářování, nabývají jen za určitých okolností, např. při zamilování, ovšem pak jsou od těch pravých k nerozeznání.

Takže nejlepší (a také jediný zcela spolehlivý) způsob, jak rozpoznat lidské Sluníčko, bude zřejmě to, když se takovým Sluníčkem stanete sami. A k tomu tu máme – myslím si – unikátní příležitost, zvanou Sluneční Trojlístek.

První Sluníčko

Dívka, která mi kdysi zpřístupnila první ženské klíče k analýze současných žen a jejich života v téhle hrůze, byla bytostí, kterou jsem neuměl charakterizovat, a s jejíž existencí jsem se neuměl vůbec vyrovnat.

Zvláštní, velmi příjemné až léčivé vyzářování, klidný, neskutečně opravdový způsob vyjadřování, který však nebyl na úkor rozhodnosti a schopnosti se za sebe postavit a obhájit si svoje.. to vše zjemňovala jakási všeobecná milující dobrotivost.. a samotné její uvažování a rozhodování bylo tak čisté, že jsem tomu napřed vůbec nevěřil. Podezíral jsem ji, že se prostě od nějakých tří let nijak nezměnila..

Měli jsme několikaminutový rozhovor, několik otázek a odpovědí, a pak už jsme se nikdy neviděli. A ono to stačilo. Naprosto jsem nechápal, že dívka téměř dvacetiletá dokáže mluvit tak čistě a upřímně, jako mluvívaly některé extra hodné a svědomité dívky.. do těch sedmi osmi let.. až na to, že ty dívky tím krásným způsobem nemluví svou pravdu, ale rodičovské bulíky, a na to, že většina z nich právě tento způsob komunikace zahodí, když už jsou na ty bulíky „moc velké“.

Tohle bylo úplně něco jiného. Inteligentní člověk mi odpovídal na rozumem kladené otázky, a odpovídal na ně srdcem.. čistým a nepředstavitelně krásným. Nedověděl jsem se tenkrát odpovědi na otázky, které jsem kladl neznámé dívce, dostal jsem – více než náhradou – odpovědi na otázky, které již dlouho kladla celá moje bytost celému vesmíru. Pojmout ty odpovědi mi však trvalo více než pět let.

Dnes, v okamžiku dokončení se ptám: „Potkal jsem tenkrát svého Anděla?“

Setkat jsme se už nesetkali, rozhovor však mezi námi otevřel jakési spojení, kterým pak proudily informace. Napřed mi ovšem přišly klíče – jelikož jsem byl její bytostí vysloveně fascinován a tak nějak jsem nevěděl, co s tím – byl bych se s ní potřeboval znovu setkat a vyptat se důkladně, jak je možné, že tu v takovém věku existuje něco tak čistého, neboli vyzvědět, jak bych se k takové čistotě mohl dopracovat sám.

Tomu opětnému setkání stálo v cestě poměrně hodně překážek, a nebylo přitom vůbec jisté, že by se od ní povídáním něco dalo zjistit – připadlo mi dokonce, že je to dost nepravděpodobné. Člověk, který přijímá věci tak jak jsou toho o těch věcech moc nezjistí, a i kdyby zjistil, nebude to umět popsat.. tedy bude, ale ne pro člověka, který přichází odjinud. Bylo to zoufalé.

Myslím, že by se můj tehdejší stav dal popsat jako svého druhu nemoc, neboť jsem **nebyl** **mocen** absorbovat a začít dělat něco, co jsem jednou viděl. Neměl jsem to ani jak pochopit, kde přechází, odkud zahlédnout. Neměl jsem to čím uchopit. A stál jsem o to přitom tak hodně, že jsem si málem přivodil posedlost. A právě v okamžiku, kdy jsem usoudil, že k tomuto cíli žádná cesta prostě nevede, přišly od ní klíče – její klíče k její bytosti.

Neskutečný dar. A s použitím těch klíčů jsem se pomalinku dopracoval k cíli.. napřed k pochopení její bytosti, a pak k pochopení situace, v níž existuje

1. jako žena v této, tzv. otcovské společnosti
2. jako žena mezi ženami
3. jako žena pod mateřskou nadvládou

Jsou to tři různé stavy, jeden horší než druhý, a to jsem se ještě nezmínil o všudypřítomné válce pohlaví, která tomu všemu dává ještě další rozměr (a vymezuje, proč to píšu), rozměr falešných spojení, dívčích zrad a mužské bestiality.. a to i přesto, že tu bestialitu mnoho žen vyhledává a od mužů vyžaduje jako tzv. chlapství. BLE!!

Krom klíčů jsem ještě obdržel velké množství informací – když na mě padla otázka nebo jsem se v popisování ženského světa ztratil, musel jsem zalehnout, přepnout do alfy nebo usnout a probudit se s odpovědí. Velmi často byly odpovědi takového charakteru, že jsem tomu nevěřil a musel jsem si to prožít, a nebo aspoň někde zahlédnout na vlastní oči. A občas mi trvalo i několik měsíců, než jsem něco strávil a byl schopen vypsát.

To, v čem tu ženy žijí, je naprosto strašné. Pokud se tomu dá říkat život.

Já jsem rád, že to vím.

Chtěl bych za toto vědomí poděkovat, chtěl bych vzdát díky, čest a chválu dívce, která mi ho zpřístupnila.. jenže, dá se vůbec za něco takového poděkovat? Za takovou oběť? A za tak bezpříkladnou důvěru?

A jestli ano, jak?

Zhodnocení klíčů

Jediný opravdu účinný způsob, který jsem objevil, jsou pokročilé části dirosloví.. druhý díl Kurzu, druhá verze Žen v patriarchátu, a samozřejmě celý Neviditelný svět. To jsou spisy, které se zabývají duchovnem ne z pohledu duchovního mistrovství, které pro ženy není nic než nepovinné odbourání několika lží, ale z pohledu lidství, které jediné je pro ženy osvobozující.. z pohledu Pravdy o tom, co se děje.

Ukázalo se, že cokoliv napíšu, všechny ženy a dívky, se kterými jsem kdy byl v nějakém kontaktu to někde v sobě vnímají a to, čeho se jim tím dostává není nic menšího než uspořádané poznání a cesta ven. To je klíč k dění v Neviditelných světech – vše je propojeno, a čas neexistuje.

Poznání se tak už pouhým sepsáním, ne tak ještě vydáním sepsaného šíří všemi směry, nejen do kolektivního vědomí a duchovně spřízněným bytostem, ale i do všech pokrevních linií, do všech koutů času, toho jednoho mamutího „Ted“, a tím i mimo čas, k bytostem, které žijí mimo tento rozměr.

To jsou například Mayové, strážci času, Plejádáné, skokani v čase, Zahradníci Země, tvůrci celého organismu naší Přírody včetně Člověka, jejího správce, dostává se to zkrátka k bohům stvořitelům včetně Stvořitele Prvotního.

A to jsou jediné bytosti, které dokáží zvrátit patriarchální i matriarchální zavržení žen, resp. to zvrácení přiklepnout jako že lidstvo je schopno nejen samotného vývoje, ale také Lásky, Úcty a Soucitu. Lidstvo je schopno milovat svého protivníka, lidé jsou schopni spojit čest s důstojností, mužství se ženstvím, mateřství s otcovstvím.

A bylo tu mnoho a mnoho zaujetí proti pozemským ženám, jak mezi lidmi, tak mezi dalšími bytostmi. Co se lidí týká, proti ženám stáli především mužští homosexuálové, kterýmžto termínem však neoznačuji prosté homosexuály, kteří před matkou a jejím diktátem utekli do gay-společnosti. Tím označuji mužské homosexuálně orientované jedince, kteří se podílí na manipulaci lidstva neboli zastávají vedoucí pozice a vedou lidstvo do záhuby.

Proti ženám však nestáli jen mužští homosexuálové. Ještě nedávno proti ženám stála více než polovina celého našeho vesmíru, včetně mnoha bytostí, které zkonstruovaly Zahradu Země, živoucí knihovnu celého vesmíru, kde je (bylo) zahrnuto vše, co se v tomto vesmíru nalézá a uspořádáno do neskutečně vyváženého celku.

Lobsang Rampa ve svém „Poustevníkovi“ cituje hlavního biologa Zahradníků Země:

»Jsem proti tomu, abychom vůči těmto proviňujícím se bytostem plýtvali dalšími silami. Když se v minulosti některá z těchto ras ukázala neuspokojivá, tak byla vyhlazena a planeta znovu osídlena. Ušetřme si čas a námahu a vyhubme je dřív, nežli zamoří okolní vesmír.«

Admirál ho přerušil: *»A můžeš nám uvést nějaký konkrétní příklad. Čím jsou vinni?«*

»Zajisté,« odvětil zlostně biolog. *»Samice tohoto druhu jsou nedokonalé. Příčinou je jejich rozmnožovací mechanismus a ani jejich aura neodpovídá té předpokládané. Nedávno jsme odchytily jednu samici v oblasti, která se pokládá na této planetě za jednu z nejlepších. Když jsme jí odňali oděv spustila jakou dala se s námi do boje. A když jsme jí do těla vložili sondu k rozboru sekretů, začala se chovat hystericky a potom omdlela. Když posléze přišla znovu k sobě, spatřila některé moje asistenty a přišla z toho o rozum či co podobného vlastnila. Byli jsme nuceni ji utratit a celé dny naší práce tím přišly nazmar.«*

Za tyto vlastnosti si sám osobně žen vážím, pokud mají za co, jsou schopné bojovat, i když všichni ostatní danou

věc vzdají. Co však považuji za opravdu smutnou záležitost, ženy jsou ochotné bojovat za omezení a de-facto totální stupiditu svých matek proti bytostem, které sestrojily člověka a celou přírodu.

A spousta těch bytostí mlčky předpokládá, že jsme takoví, jak se běžně chováme, a že bez zasahování, kterého se však v souladu s vesmírným zákonem o nevměšování nedopustí, nevznikne šance na nápravu.

Plejádská Výzva

Nicméně, s Plejád'any se tu objevila i výzva, ať přezkoumáme své vztahy k bohům stvořitelům, a ať jim ukážeme, že nejsme bez emocí, bez citu a rozumu, že máme snahu tuto situaci zvrátit, a máme to udělat proto, že tito bohové od nás nejenže potřebují, ale i dychtivě očekávají své zrcadlo, protože se potřebují poučit ze svých výtvorů, tak jako všude ve vesmíru se rodiče učí od dětí.

Podle Plejád'anů je potřeba poskytnout stejnou možnost i našim rodičům hvězdným, protože leckterý z nich se v možnostech tvoření ztratil a zapomněl na to, že vesmír je Láska, a že jediné uspokojivé spojení se stvořením se děje prostřednictvím soucitu.. ne pomocí manipulace a násilného odsávání násilně vybuzených emocí.

Lidské tělo je podle Plejád'anů schopno neustále generovat Lásku i Soucit, a to v míře, které dosahuje málo těl vesmírných civilizací. Zároveň je život v Lásce a Soucitu jediným uspokojivým zapojením lidského těla do Života a do společenství Zahrady Země. To něco vypovídá i o zapojení Prvotního Stvořitele při vytváření Zahrady Země.

Plejád'ané naznačují, že tohoto zapojení si mnoho našich tvůrců vůbec nevšimlo, a je nutné jim to připomenout, a to prostřednictvím soucitu, který jediný jim umožní toto připomenutí přijmou a dojít pochopení, že jejich výtvor není jen výtvorem jejich, a že má větší cenu, než by si snad mohli myslet.

Máme cenu, kterou by mohli cítit, kdybychom jim k tomu dali příležitost osvobozením své emoční kapacity, to jest, když své emoce přestaneme zneužívat, házet po ostatních, obviňovat ostatní z toho, co cítíme, případně je tím vydírat. Opět je řešením soucit, který vede k pochopení a přijetí toho, co jsme.

Nikdo nás nedokáže přijmout, dokud se nepřijmeme sami, protože každá tvůrčí bytost ve vesmíru je ostatními bytostmi zrcadlena, a z toho poznává, kým je. Dokud se nezměníme, těžko si někdo všimne, že se umíme nejen vzájemně odsuzovat a potírat nepohodlné, ale že umíme žít i v Lásce a Soucitu.

To je z našeho pohledu začarovaný kruh, který vede ke strašné, mnohokrát prorokované a připomínané krizi. Ten kruh spočívá v zásadě nevměšování, kterou některé civilizace dodržují a některé ne. Mnohokrát jsem nadával stvořitelům, tak jako dítě nadává rodičům, že umožní zasahování zlovolných civilizací, a sami nezasáhnou. Kde je v tom rovnováha?

Ptal jsem se, dost našťavaně, jestli je nějaká šance je k nějaké akci vyprovokovat, a odpověď je asi taková, že nemůžou zasáhnout, dokud nebude lidstvo úplně na pokraji, což ale bylo už mnohokrát řečeno, a lidé na to hřeší. Lidé se nechtějí změnit, chtějí být změněni, a proto se snaží na ten pokraj tak vehementně dojít.

Na to odpovídám, že lidé už změněni byli, mimozemskými zásahy, tak proč by nemohlo dojít k nápravnému zásahu také zvenčí? Odpověď, pro mě zcela neuspokojivá, byla, že jsme ve vesmíru svobodné volby, která umožňuje určitý druh vývoje, založeném na poznávání vesmírných zákonů a jejich dobrovolném dodržování. Stupeň uvědomění a dodržování vesmírných zákonů je to, co dělá vyšší civilizaci vyšší civilizací, a jakékoliv porušení znamená krok zpět, a propad té které bytosti nebo i celé civilizace do nižších sfér.

Ale pro mě je toto jako když nějaký „zlý“ dospělý srazí dítě do vody, a jiný, „dobrý“ dospělý jej zase vytáhne. Také se dítěte neptá, jestli chce být vytaženo, také mu neříká, vezmi to jako příležitost a nauč se plavat, a nebude čekat, až se dítě začne topit, a teprve polomrtvé, na pokraji smrti ho bude teda jakože vytahovat.

Z jejich pohledu je to jako hra, kde se testuje a dokazuje, jak je kdo vyspělý. Říkají tomu hra Stvoření. Je pravda, že pár lidí prošlo.. ale vzhledem k tomu, jak je na tom většina, je asi něco špatně. A není to zásluhou lidí, ale mimozemských zásahů. Takže jsem žádal o zásah nápravný, vytvořil jsem nápravnou možnost i pro lidi, a jim je to, zdá se, málo.

Musíme asi sami, a máme k tomu Plejádskou výzvu.. [spustit tok soucitu](#).

Hvězdička

Na to jsem se dozvěděl, že tu pořád ještě zbývá druhá možnost, nechat ženy ženami, upnout se na patriarchální systémy víry, kde je prý vše, co je lidem potřeba, stačí si to vyhmátnout a zařídit se podle toho. Díky své dívčí výchově vím, že to pro ženy znamená nechat je napospas matkám a krutostem, které v lidech přežívají díky tomu, že patriarchát tyto hrůzy nevyřešil, ale zneužil a ještě zamotal. Tuhle možnost jsem celým svým životem zavrhl.

Ženy se tu účastní jako otrokyně, které rodí patriarchům děti a dělají z nich otroky, jejich vlastní matky je přesvědčují o tom, že jsou méněcenné a že musí tupě dělat, co se jim řekne, protože když budou dobrými otrokyněmi, nějakou cenu možná získají. Jejich „získanou“ cenu však potvrzují matky, ne patriarchální systémy víry. Ženy jsou proto bezmocné.

Když žena bere sama sebe jako méněcennou, jak se k ní asi bude chovat její muž? Který muž chce méněcennou

ženu? Žádný! Všichni chtějí žít hodnotný život, no ne? A přitom jsou, existují ženy, které nevnímají samy sebe jako méněcenné. Díky nim víme, že není chyba v mužích – alespoň ne v těch normálních.

Znám ženu, které je nějakých pětadvacet let, a na rozdíl od svých vrstevnic je citlivá a přemýšlivá, ani náznakem není zpupná a tak hnusně hrdá na to, že „už ví, vo čem to všechno je“, a nechová se jako že odteď tu všechno bude jen a jen pro ni. Právě tak nedělá „zkušenou“ na mladší dívky a vědomě nehraje žádné těžší hry na chlapy.

Představte si, že existuje holka, která nedělá podrazy. Těžké, že?

A tohle je dospělá ženská. Přitom je rozhodně hezká, i když trochu odtažitá – nicméně trocha odtažitosti je úplně nic ve srovnání s tím, co by se kolem ní dělo, kdyby svou vizáž, případně hlavu zneužívala, jako to dělá naprostá, drtivá většina ostatních.

A hezká nebývala vždycky – není to sice pověstné ošklivé káčátko, které nějakým záhadným dílem přírody zkrásnělo, je to krása, v níž je poznat čestný a v mnohém až nežensky pravdivý život. A když s ní budete mluvit otevřeně a ona se s vámi začne cítit bezpečně, otevře se také a pak uvidíte její nitro a najednou poznáte, kde má tato krása svůj původ.

Mluvil jsem s ní docela nedávno, a musím říct, že to byl po všech stránkách tak obohacující hovor, jaký se vám většinou nepodaří, pokud nemáte do toho hovoru muže a ženu, kteří se dobře znají, jsou velmi tolerantní – resp. ví, že se navzájem doplňují a v kritických místech NECHAJÍ MLUVIT toho druhého. A seženete takovou ženu.. a až ji seženete, pokuste se s ní najít takového muže.. si ho budete muset asi vytvořit.

Hvězda má několik bratrů, z toho někteří jsou o tolik starší, že ji dokázali uchránit i před matkou a většinou mateřského přizpůsobování. Je to první žena, kterou znám, která bez jakýchkoliv podmínek cítí s muži, má je vlastně (asi?) ráda a nehraje na ně žádné závažnější hry. Uvědoměle.

Pokud vím, měla nějakého velmi inteligentního a i praktického života znalého bratra, za kterým mohla přijít s čímkoliv a od něj se jí vždycky dostalo pravdivé odpovědi. I když ji odmrštil otec, a především i když ji odmítla matka a poskytla ji nějakou rodičovskou lež, případně na ni poštvála otce, vždycky se dozvěděla pravdu.

To jednoduše znamená, že z ní nikdo nedělal debila – což je hra, která jinak provází naprostou většinu dívek už od nejútlejšího dětství, a i když toho většinu dělají matky, v chorobném touze zajistit, že se dcera nikdy nebude mít lépe, přinejmenším ne dokud se napřed lépe nebude mít matka, skoro všechny dcery věří, že to je práce mužů a především vlastního otce.

Hvězdička je oslnujícím důkazem, že ženské „nemyšlení“ není – a nikdy nebyla – práce mužů, že jde o dílo matek. Dílo, které si některými bajkami – vlastně mýty – objednali od matek patriarchové, homosexuální vládci lidstva.. no, vlastně ono to v určité formě bylo už v matriarchátu.. takže i tohoto patriarchové prostě jen zneužili.

Ženy mimo jakoukoliv pochybnost mohou myslet i cítit zároveň, samostatně a dokonale. A když se jim podaří dohledat uspokojivé odpovědi na jejich otázky, dokáží se udržet ve svém srdci, myslet srdcem a rozumem si vysvětlit, co doopravdy cítí a proč tomu tak je.

Pak ženy nepotřebují autority, které jim přelžou prožitky, vysají z nich energii a nadiktují nefunkční návod, jak se k čemu postavit, což je přesně ten důvod, proč ženy obecně nejsou schopné skutečného progresu.. protože je prostě ostatní drží ve vyjetých koleích té nejzoufalejší rádobý-lidské průměrnosti, jen aby se náhodou nějaká žena nestala zajímavější a „lepší“, než ony.

Právě tak ženy nemusí pochybovat o své duši, o své suverenitě, a nemusí trpět pod nadvládou „otců“.. ale vysvětlíte jim to. Jen to zkuste, poznáte, zač je toho loket. Autority to v nich okamžitě zadusí, a vás umlátí tisíce let starými „argumenty“, na které již dojely stovky generací žen, ale ony z toho žijí, proto vy jim to kazit nebudete.

Že?

Jenže pak poznáte takovou Hvězdičku, a nejenže – zničehonic – uvidíte, kde je pravda, ale také si okamžitě připadáte jako v ráji.. a dost možná v něm i jste :)

Mazání dětí

Tohleto, vážení stvořitelé, je pro mě důkaz, že skočit do vody a vytáhnout topící se lidstvo není od věci. Není potřeba zahazovat ženy a upínat se na patriarchální systémy víry. Mimochodem, byli to patriarchové, kdo znemožnil ženám nápravu matriarchálních hrůz. Nebyly to ani ženy, ani muži. Byli to patriarchové..

..a patriarchální systémy víry šly ještě mnohem dál. Vyškrtly ženský prvek z veškerého dění na Zemi, a nechali jen ten matriarchální (ve smyslu zvrhlý mateřský), protože za ně dělal a dodnes dělá špinavou práci zotročení dětí už v prvních letech života. Patriarchům na Zemi stačilo jenom podchytit výsledky. Proto nepovolili ženám/matkám nápravu.

Právě patriarchové, svým vyškrtnutím ženství a veškerých ženských prvků a znemožněním nápravy matriarchálních křivd a praktik způsobili současný stav planety Země, který vnímám jako smrtelnou agónii. A já mám zavrhováním žen

pokračovat ve vyškrtnutí ženství, upnout se na patriarchální zrůdnost a nechat planetu dodělat a ještě se tvářit, že je to tak v pořádku?

Jako sorry, to neudělám!

Muži i ženy po nápravě touží. A co pro ni můžou nadělat, když jsou dnes a denně vystavováni zhoubným globálním vlivům, které působí skrze matriarchální přezítka a znemožňují jim mít cokoliv vlastního? Myšlenky, slova, emoce.. city.. A po čem posléze touží jejich děti? No po tomtéž.

Po čem toužíme my, vaše děti?

V tom citátu bylo něco o mazání neuspokojivých civilizací. Pro mě je to to samé, jako když matka vymaže své dítě jen proto, že nedělá to co matka předpokládá. U nás je toto jednání považováno za nelidské. Byly tu takové případy a nebylo jich málo. Ale u nás to bylo dáno krutými patriarchálními postihy za nedodržení „čistoty“ nebo standartu, ne pouhým uspokojením nebo neuspokojením matky. Ale i kdyby, odkud to ty matky můžou mít?

Pro mě je zcela jasné, kde pozemští lidé přišli na všechny ty nelidské praktiky, jako je hazard s genetikou, s rozbíjením atomů (čím mažete ty své civilizace?), kde lidé přišli na myšlenku vyvraždit všechno, co jim nevyhovuje.. děti prostě kopírují své rodiče, i když je neznají a nemají k nim přístup. To tak je.

Pokud děti kopírují své rodiče, čemu se na lidstvu divíte, když máme základ ve dvanácti nebo kolika vesmírných civilizacích, které jsou některé mírumilovné a některé už kolik miliard let zdokonalují techniky boje o moc? Čemu se divíte, když my si to po jejich zásadách nemáme jak dát dohromady?

Kdybyste se podívali na Prvotního Stvořitele, uvidíte Lásku, která neustále podporuje všechny zkušenosti, které jeho Stvoření vyhledávají. Prvotní Stvořitel se chová úplně jinak než vy. Má zodpovědnost a soucit. Jak by vám bylo, kdyby se rozhodl, že vás vymaže, protože si nevážíte toho, co jste vytvořili a radši „mažete“, než byste se poučili?

Ještě pořád se v nás nevidíte?

Chápu, lidstvo není příjemné zrcadlo, a bez vaší pomoci jen tak nebude.

* * *

Poslední, co nám zbývá, je oslovit Prvotního Stvořitele, a žádat o ochranu a pomoc Jeho, dovolávat se Jeho Lásky k Jeho Stvoření, a právě tak oslovit i Matku (nebo, chcete-li, Sestru) Zemi a Otce (Bratra) Slunce a dovolávat se jejich vzájemné Lásky, která dala vzniknout tomu vesmírnému drahokamu, úžasnému společenství, kterým Země a Příroda je.

To je to, co celým svým životem i celým diroslovím dělám.

* * *

Na své cestě jsem potkal několik dalších lidí, z nichž některé v tomto dílu Neviditelného světa ještě představím, než předám slovo lidem, bytostem, které začínají tam, kam já jsem se stěží – a ještě s jejich pomocí – vůbec dohrabal.

Obligátní upozornění

Upozorňuji, že podobnost se skutečnými živými osobami tu bude více než pravděpodobně úplně náhodná. Pokaváde by se však někdo v některé zde popsané „literární“ postavě vyložené zhlédl, důtklivě upozorňuji, že na planetě je mnoho lidí, kteří zde žádné duchovno, nápravu, trojlístky ani sluníčka nechtějí, a ti lidé mají často dost velkou moc na to, aby se vám velmi vyplatilo na sebe neupozorňovat..

DUCHAŘSKÝ TROJLÍSTEK

Na duchařském fóru.cz jsem vídal takový jeden nick, co mi přišel hned na první pohled povědomý.. proběhlo tak trochu déja-vu, a první, co mě napadlo, bylo „Holka, kdy ty se mi ozveš a s čím pak to bude?“. Ozvala se po pár měsících, a bylo to se strachem z duchů – že jich doma vídá skoro pořád několik, a že kvůli tomu nemůže usínat ve tmě..

..nebo tak něco. Už si to moc přesně nepamatuji, vím jen, že jsem ji nakonec odnavigoval do jakési pseudo-auto-regrese, během níž někde na úrovni hlubokého podvědomí něco zacvaklo na správné místo, aniž by si všimla, co to bylo.. to vše po velmi zmatené výměně mých mnohařádkových dotazů a jejích jednoslovných, popřípadě jednovětných odpovědí, z nichž nebylo vůbec poznat, ani co je to za člověka, ani nic dalšího. A rozhodně ne, co má vlastně za problém.

Za takových okolností se blbě pomáhá, a to, že se nakonec dostavil úspěch (přišel mi vzkaz o celých dvou větách „Zdá se že to zabralo. Usínám normálně.“), to mě docela dost překvapilo. Ji zřejmě také. Rozloučil jsem se s ní svým obvyklým přípisem, ať se nebojí kdykoliv s čímkoliv ozvat.

Z jejího jednání jsem nicméně neměl dobrý pocit, překypovala hranou servilitou, přeháněnou ad absurdum. Víím, že jsem si říkal, kdo ji asi tak trápí a vyžaduje od ní tak ponížené chování..? A taky si vzpomínám, že mě napadalo, kdy se mi ozve znovu, a s čím to bude tentokrát. Dočkal jsem se po více než roce.

Mezitím jsem skončil s fórováním, na svůj účet jsem se nenalogoval už hezkých pár měsíců, když mě zničehonic napadlo se tam podívat. Když mě totéž napadlo za týden, říkal jsem si – že by? No a když mě to za další dva týdny napadlo potřetí, rovnou jsem se přihlásil. A co nevidím, je tu nový, teda nový, je tu nepřechtený, měsíc starý vzkaz od uživatele s povědomým nickem, ve smyslu: „Říkal jsi, že můžu kdykoliv napsat, tak píšu. Ozvi se mi, jestli můžeš.“

Tak samozřejmě píšu, co se děje, jestli je to ještě aktuální, že jsem zde, a pro jistotu jsem si vyjel její poslední příspěvky, v nichž jsem se dočetl něco o děsivé návštěvě nějakého netypického ducha, který jí snad měl nějak vyhrožovat, nebo něco tak. Říkám si, že by neškodilo vědět, čemu všemu ta holka vlastně říká duch – protože tohle evidentně duch nebyl – a mířím na její profil a probírám se jejími přáteli.

A byli by tam adeпти, byli.. zbývá zjistit, který.. ee.. která z nich má tuto konkrétní projekci na svědomí, co tím sleduje, a pokud možno i kde se to naučila atd.

No, slečna se ozvala, popsala zvláštní návštěvu, dodala pár podrobností, a já už jsem věděl nejen to, že naprosto nejde o ducha, ale bylo úplně jasné, že jde buď o nějakou zákeřnou „kamarádku“, nebo o kamarádku, která něco zákeřného hostí. V každém případě průser, neznámých rozměrů.. na tu černotu se nedalo napojit, na tu holčinu v podstatě také ne.. teď kdo ji blokuje a čím..

(Konstatuji, že mám víc otázek než odpovědí, což je stav, kterému jsem již dost dávno odvykl. A také mě napadá, že pokud ta holka nepodnikne něco razantního se svou servilitou, přivede ji tato do hrobu ještě mnohem dříve, než ji stihne zlikvidovat ta kamarádka.)

..nakonec jsem jí napsal, že toho o ní budu holt potřebovat vědět víc, slečna odpovídá, že proti tomu nic nemá, ať se jen ptám, a začali jsme se – v rámci servilnosti a věkového rozdílu zvícího několik desetiletí – docela normálně bavit.

Terunka

Terunka je z rodiny, kde matka zahodila jejího otce a zůstala s ní sama, přestože nebyla schopná (nebo ochotná?) se o ni starat. Jediné okamžiky, kdy se o dcerku starala, nastávaly když od ní něco potřebovala (např. pozornost, tedy energii).

O svém pravém otci si Terunka myslí, že ji zahodil, že od ní utekl k jiné matce a jiné dceři, rozhodla se, že je to debil, a že ho nechce nikdy potkat. Hádejte, kdo jí to nakukal :) Teprve nedávno dostala Terunka rozum, a uvolila se potkat člověka, kterým sama z poloviny je.. z poloviny, ke které až donedávna měla jediný klíč: „Ten? Ten se na tebe vykašlal!“, poskytnutý laskavou mateří.

Přitom Terunka má zážitek z jakési plovárny, kde matka toho otce zahlédla a obrátila se i s dcerou na pubertácky afektovaný útěk, takže i Terunce by mělo být jasné, kdo před kým utíká, a kdo koho nechal ve štychu doopravdy. Ale přelhat něco takového je pro jakoukoliv matku hračka. A nejjednodušší je svést na toho „falešníka“ všechno, co udělala sama, takže popletená dcerka pak automaticky vidí všechno zlo, které matka vyprodukuje, jako dílo otce, potažmo očima, potažmo všech chlapů, protože ti jsou všichni stejní.

Chlapi samozřejmě nejsou všichni stejní. Je ale pravda, že vůči ženám jsou všichni dost podobní, protože je všechny vychovávaly matky, a naučily je čekat od žen to, to, to, to a to.

Právě tak ženy ani zdaleka nejsou všechny stejné, i když vůči mužům a ženám a dětem a zvířatům jsou všechny dost podobné, protože je všechny vychovávaly matky, a naučily je vůči ženám striktně dělat to, vůči mužům ono, vůči dětem t'ó, vůči zvířatům t'ó'ó, a zanic na světě neodhalovat, jaké jsou doopravdy, co mají doopravdy ve svých nitrech, protože jsou blbě, blbě a blbě a nebýt jejich matek a posléze ženských autorit, které jim neustále diktují každý krok, nebyly by vůbec nic.

Žádná dívka samozřejmě není blbá, dokud ji o tom její matka nepřesvědčí.. pardon, nevychová. Jenže skoro žádná dívka, která tou výchovou projde, to neví. Dívky prostě neví, že nejsou blbé, proto se jako blbé chovají, a neustále si nechávají diktovat, co udělat na muže, co na dítě, co na kolegyni a co na psa. No, je to škoda..

Po pár letech – řekněme po třech – k nim přibyl náhradní otec, díky kterému měla Terunka aspoň nějakou dobu skutečné zázemí.. dokud si nezačal všimát různých drobností a neodhalil hru, kterou s ním sehrála Terunkina matka: získala příjem, po čase další dceru (= příjem a mateřskou dovolenou), o kterou se také nestará, vlastně o nic se nestará, protože chůvu i výdělek dělá muž.

A ona nejenže si v klidu běhá za jinýma, ona si to ještě napsala na svůj profil.

Jelikož paní doma moc nebývá, je zbytku „rodiny“ vzácná, tedy je doma vítána. Není to ona, kdo zůstane doma a musí s těmi ostatními „nějak“ vyjít. Ne. Ona si vždycky přijede, nechá se přivítat, obletovat, přitom poštvě otce proti Terunce a Terunku proti otci, a zase spokojeně odjede.

Pozdě otčím zjistil, že je zamotaný jako pavoučí zámotek, rozkládán jejím jedem a pozvolna vysáván, a že vlastně slouží třem ženštinám (nooo.. totiž, nezapomínejme na tchyni) jako zdroj energie (především financí). A jelikož je to pro něj totálně iracionální a nesrozumitelné, není schopen se bránit a vlastně jen kope kolem sebe.

Myslím, že nikdy nepochopil, proč je pro Terunku tím špatným on, když on jediný se o ni kdy staral, a proč pro ni

není špatná matka, která za svoje zálety a flámy utrácí čas i peníze určené původně pro rodinu. Po nějaké době otčím Terunku odsunul na vedlejší kolej – musel, protože matka ji neustále používala proti němu.. jak už to tak bývá.

Terunce se nelíbí, že je mu na obtíž a chce mu přestat říkat tati, aby viděl, jak jí ubližuje, a zanic na světě si nechce přiznat, že kdyby se svou matkou nenechala používat a štvát proti němu, nikdy by se do ní nepouštěl, ba měla by v něm skvělou ochranu a mocného spojence. Muži totiž zřídka dělají něco bezdůvodně, jen proto, že mají nějaký pocit nebo co.

Na druhé straně, otčím také nemá rozum, jinak by si už dávno spočítal, která bije a zařídil se podle toho. Z toho jej snad omlouvá jen to, že je zajat v milostné hře, a nevidí, a neslyší..

No a tohle všechno je, co se Terunky týká, ideální prostředí pro důkladný únik. Nebudu vypočítávat její aktivity, podotknu jen, že je to dítko všestranně nadané a v rámci toho nadání i poměrně činné, a že většina těch různých činností v sobě nese známky úniku.

Měl bych asi také podotknout, že únik v tvůrčí činnosti nelze brát jako únik pasivní, protože tvůrčí činnost má nějaké výsledky, z nichž je poznat, co je dotyčný zač, tedy dotyčný má své vlastní zrcadlo. Terunka však nemá v těch svých tvořeních jen své pohnutky, na jeden specifický druh tvorby má „kamarádku“, která jí říká, co by měla teď vytvořit, a občas dokonce i jak.. Z toho vzniká zrcadlo, které není její, ač z nějakého důvodu ho Terunka jako svoje bere..

..no, jak to říct.. té kamarádce už skoro propadla..

..snad teď, po tomto ultradlouhém úvodu bude zřejmé, proč ji označím za *bývalé indigo*. Jako, indigo je to zcela jednoznačně, *bývalé* je stav, který se snad dá ještě změnit..

Sestry

Sestry také vyrůstaly bez otce, a pro jistotu i bez otčima. Ne že by jejich matka nechtěla přítele, podávala si dokonce inzeráty na nějaké seznamce, ale zřejmě se nikdo neuvolil, přinejmenším ne trvale. Dlužno dodat, že se nedivím, z těch inzerátů na mě číselně agrese a takové to.. jak to popsat..

..asi jako když vám někdo podává květinu, a když po ní natahujete ruku, máte dojem, že se na vás něco hrozného chystá, když ji chcete uchopit, cítíte že po vás něco extrémně hnusného natahuje pařát, a když ji přes to všechno chytnete, zarve se do vás tisíc prstů ocelové pěsti a trhá a drásá vás dokud to nezemdlí, ale spíš dokud nezemdlíte vy.

Nepřál bych nikomu dostat se téhle paní do spárů, ne snad pro to, co mi o ní řekly její inzeráty, nebo pro to, co mi pak o ní řekly její vlastní dcery, či pro to, co mi pak poslala z mailové schránky té mladší dcerky. Ne. Nikomu bych to nepřál pro to, že za tím, co jsem tu byl naznačil, cítím věci mnohem mnohem horší, s nimiž si zahrávala a jimž posléze propadla. To je ale až docela nedávná záležitost, teď bych se vrátil k tomu, že i tyto dívky vyrůstaly bez otce.

Otec od této paní utíkal tak dlouho, až ji to omrzelo a odstěhovala se i s dcerami do jiného bydlení. Zinulka, starší sestra, mi to jednou vyprávěla tak, že to táta byl ten špatný a že to máma zachránila dcery, když od něj utekla, protože to nemohla s ním vydržet. Možná si všimnete, jaký je v tom rozpor..

..on ten táta přece musel mít napřed nějaký důvod, proč od mámy utíkal, no ne? A tedy to, co máma udělala, je jenom kamufláž a snaha zachovat dekórum – první vůči dcerám a druhé vůči zbytku maloměsta nebo co to tam je. Nicméně, když jsem se tohle snažil vysvětlit Zinulce, vůbec jí to hlava nebrala.. měla od maminky naočkováno, neboli přelháno, a to velmi důkladně.

Zinulka sama svého otce proto nesnáší, vidí na něm samé hnidy, a pokud už s ním musí být, hledá na něm další. Ano, to ona je ta maminčina.. jenže v době, kdy jsme se k tomuhle dostali, Zinulka procházela situací, v níž nutně potřebovala zprovoznit něco, co má po otci, a ono to nešlo, protože jí právě některé věci hlava vůbec nebrala.

Halinka, mladší sestra, není ta maminčina, nikdy jí nebyla, nebyla proto ani naočkována, a se svým otcem si výborně rozumí. Halinka nikdy neměla ráda, když matka se Zinulkou pomlouvaly otce a navzájem se proti němu štvály, a nejenže se k nim nikdy nepřidávala, ale naopak na to konto ještě i brala matku s velikou rezervou, a co je důležité, nikdy nebrala matčinu verzi „útěku před zlým mužem“ za pravdivou nebo snad úplnou. Vůbec.

Působila na mě, jako by naopak ona jediná znala celou pravdu, nepřibarvenou, nepřikrášlenou a nepřelhanou žádným dospěláckým alibismem. Přisuzoval jsem to původně tomu, že ona jediná slyšela obě verze a že si z nich pravdu vybrala intuicí, akorát že na ní jsem posléze viděl tak mnoho pozitiv, až jsem sám sebe podezíral z nějaké zvláštní nekritičnosti.. což, to si v téhle funkci nemůžu žádným způsobem dovolit.

Uklidnil jsem se až později, když jsem poznal Halinčino zabezpečení a hlavně další trojlístky. Tehdy jsem objevil typ člověka, který nese obrovité vědění, má neskutečný smysl pro pravdu, stojí poněkud stranou společnosti a je krásným, opravdu krásným člověkem.

Zinulka

Starší sestra nese skoro všechny rysy starších sester. Ačkoli je nesmírně nadaná na kdeco, má v mnoha ohledech

veliký přehled a umí, opravdu umí jednat (korektně) s nejrůznějšími druhy lidí, k většině svého nadání se nijak nedostane a tudíž ho téměř nevyužije, jelikož v ní její mateř vytvořila vůči těmto schopnostem velkou bariéru.

Základem té bariéry je veliká důležitost, Zinulce bylo celou dobu vykládáno, jak ona je ta maminka, a cílem toho bylo, aby se zabývala ne sebou, ale matkou: jak matčiny schopnostmi a nadáními, tak i matčiny problémy a aby toho co nejvíce přebrala na sebe.

Stojí za zmínku, že Zinka se velmi kamarádí se staršími ženami a snaží se jim dělat důvěrnici, což se jí vzhledem k ohromným komunikačním dovednostem a důvěrné znalosti obecných hodnot ženského světa daří téměř stoprocentně. Zinka si tím nahrazuje svůj život, tak jak je zvyklá z domu, a když od ní matka nic nepotřebuje a není zrovna sdílná a Zinka se nemá čím nakrmit, jde prostě za nějakou tou matkou náhradní.

Zinulka se nasituovala do postoje oběti, už dlouho dobrovolně bere cizí „hříchy“, radosti i neštěstí na sebe, protože je dostává formou důvěrnosti, již si doplňuje ubitou důvěrou v sebe samou, a z těch cizích prožitků vybírá energii, která v nich ještě zbyla a těmito paběrky se energeticky živí neboli získává tolik potřebnou energii k osobnímu růstu. Jako odměnu za toto živoření dostává pochvalu typu „hodná holčička“, za kterou je Zinka ochotná dát všechno.. sebe, své nitro, veškerou svou energii a v podstatě obětovala celé své okolí a tím i celý život.

Celým svým životem, vši svou pozorností Zinulka krmí ženské vampýry a především samozřejmě vlastní matku. Za tím účelem od ní dostává určité pravomoci, za nimiž jsou ovšem schovány úkoly, které se nechce matce dělat, a dostává se jí potvrzení, že je dobrá, je přece ta maminka, za čímž zase stojí ono: „A nepřej si mě, jestli to a ono nebude neustále tak, abych byla spokojená“ (myšleno samozřejmě spokojená v té náladě, ve které si to přijdu zkontrolovat.. kdykoliv)..

..je to nelidské, je to zrůdné, ale funguje to a oklamaná Zinulka doopravdy věří tomu, že je pro matku důležitá, a i že to je něco pro ni dobrého. Dokonce věří i tomu, že to s ní matka všeobecně myslí dobře, a na základě toho všeho jí dělá absolutního otroka, a jen když matka vytáhne paty z domu, do nějaké míry jí přestane otročit a velice ji zastupuje, to jest dopřává si toho otročení druhou roli. Vyžaduje od ostatních pozornost neboli životní energii, kterou sama utratila za plytkou a bezobsažnou pochvalu nakrmených vampýrů.

Bohužel, právě proto, že matku zastupuje, nemá Zinulka moc velkou naději se z toho vyhrabat. Nikdo se nedokáže vyhrabat z manipulace, kterou jakýmkoliv způsobem provozuje sám. V průběhu našeho dopisování se Zinka několikrát zmínila, že v okamžiku, kdy jí bude osmnáct, zmizí z domu, a jednou dokonce odhalila, jakým způsobem se jí v tom matka snaží bránit. A to stojí za vypsání.

To mi jednou volala, uplakaná, že jí „maminka“ poručila vyřípat trávu před domem, a jelikož to nebylo v termínu, postihla ji následujícími způsoby: zakázala jí internet, poručila jí vyřípat trávu nejen před domem, ale i kolem něj (plus to všechno samozřejmě uklidit), zadala jí spousty dalších domácích prací, takže jí dohromady zabila úplně celý víkend až do noci, a to všechno s vědomím, že tam právě na ten víkend přijede Terunka a Zinka na ni nebude mít vůbec čas.

A protože se jí Zinulka přes tohle všechno nezdála být vydeptaná úplně, dodala k tomu laskavá mateř, že jak Zinulka v příštím měsíci pojede na tu brigádu, že jí všechny ty peníze zabaví. Tím dcerku zlomila, páč Zinulka v takovém případě nebude mít nejen na antikoncepci a věci poměrně důležité, ale ani na sebedrobnější útratu. Nebude mít nic. To znamená, že matka neustále vyžírání veškerou Zinčinu energii, ať už ji Zinka nabere kdekoliv, a v jakékoliv formě.

Když jsem Zinulce namítl – to by napadlo asi každého – že to matka třeba jen tak vyhrožuje, tak ze Zinky vypadlo to nejhorší, co jsem kdy slyšel, že totiž její matka všechny takové hrozby splní, ba že si užívá toho – doslova se krmí.. no krmí, ukájí se tím, jak se dcerka trápí, jak Zinka doufá, že tím trápením matku obměkčí, a jak se pak matka vyžívá ještě i v tom, že jí nepovolí, jak naopak udělá „dus!“ a tu kterou hrozbu vyplní a zdeptá ji úplně na prach. To je totiž pro matku něco jako třesnička na dortu.

A Zinka jí pak musí nějakou dobu.. no doslova líbat pozadí neboli věnovat několiknásobek energie oproti normálu, aby jí byla prominuta nějaká částčka trestu.. já nevím, kdo to znáte z vlastní zkušenosti, já to znám a je to absolutně strašné. Samozřejmě, toto v nějaké miniaturní míře musí dělat všechny matky, pokud mají dceru vůbec nějak vychovat a pokud jim nemá vyloženě přerůst přes hlavu, ovšem toto je hrůzný extrém, který volá ještě mnohem dál, než do nebe.

A právě tenkrát Zinulka přišla na to, že pokud ji matka od sebe prostě nevyhodí, nikdy se od ní nedostane, protože ji úplně ovládá. Prostě to nedokáže. Bohužel, pobrat některé rozpory a zprovoznit v sobě aspoň kousek otcova potenciálu a být schopná se matce postavit, nebo třeba odejít sama, to také nešlo.. snad jí to půjde aspoň časem.

Halinka

Halinka je zlatíčko, které neustále existuje a čile funguje v těch nejvyšších a nejušlechtilejších sférách lidské existence. Ať z lidského života zkouší cokoli (včetně pochopitelně drog a alkoholu), nepodařilo se jí zatím uzavřít své srdce a začít jednat zcela bez něj. Nutno zkonstatovat, že se drží naprosto skvěle, i když sama z toho takový dojem vůbec mít nemusí. Ba možná naopak.

Halinčina situace je totiž dost hrozná. Je to členka, jež v sobě nese veškeré vědění pro celý trojlístek, a má trochu potíže s jeho udržením, což znamená, že si občas vyzkouší, jaké to je, něco plácnout a nést následky: například být prohlášena za lhářku, nebo za blázna nebo za co.. to všechno lidmi, kteří jí nesahají ani po kotníky.

A teď: její ochránkyně se odstěhovala na druhý konec republiky, matka je bestie, která po obou dcerách pořád jenom dusá a staví je proti sobě, díky tomu mezi Halinkou a starší sestrou je příliš mnoho jedu, aby s ní šlo spolupracovat, a Terunka na ni kašle nebo jí dokonce ubližuje.. a to zčásti i vědomě.

A Halinka sama se začíná někde v sobě přiklánět k názoru, že tím bláznem opravdu je. Její stav vybízí k zamyšlení, jak dlouho to ještě asi tak vydrží..? Co takhle jí poslat trochu lásky? A nebo – ještě lépe – co takhle si ji vybrat jako cvičný objekt na „Tok soucitu“?

Což?

A nebojte se, že by se vám Halinka neodvděčila. Dále v textu je jisté místo, při jehož pročítání se může něco ve vás napojit na její vědomí a obdržet velkou mentální podporu, a také zahojení jistých zranění včetně vyčištění ran.

Před chvilíčkou, právě když jsem dopsal předešlý odstavec, napadlo mě pokusit se propojit vědomí Královny Štěbetky s vědomím Halinčiným, protože Královně se někdo dostal pod kůži, způsobil jí ránu čím dál bolestivější a neschopnou zahojení (nějaký jed?), a ještě jí prostřednictvím té rány vysával energii.

Je to už několik měsíců, a drahnou dobu jsem strávil meditujíc nad možnostmi, jak jí pomoci. Prohlašoval jsem záměry, konal rozhodnutí, bedlivě sledoval čistotu úmyslů, a pořád nic. Až teď přišla idea, tak samozřejmě, jako když si dělám kafe a prsknu tam lžičku cukru, a najednou bylo jasno:

Rozžal jsem pár svíček, jednu aby nás svým plamenem chránila, druhou aby nám svítila v neviditelných světech, jednu jen tak, a zapálil jsem tyčinku, aby svým kouřem chránila Královnu a její ránu, sedl jsem si do křesla mezi všechny ty svíčky a začal mluvit:

„Mám záměr propojit vědomí Štěbetky s vědomím Halinčiným, tak aby mohla Královna dojít uzdravení od rány, která ji vysává ...“

A úžasem jsem přestal mluvit, jelikož ono se to hned v tom okamžiku dělo, jako kdyby na to ty dušičky už léta netrpělivě čekaly a teď jim to bylo konečně umožněno a ony neměly ani tolik trpělivosti, aby počkaly na zformulování, a vrhly se do práce – jim zřejmě stačilo, že už na tom někdo pracuje. Bylo to něco asi jako když chcete hodit zrní slepicím a ony vám to vyzobou z ruky, ještě než to stačíte pustit.

Pak jsem s tím mluvením hned musel zase pokračovat, protože se proces zadrhl, a tak jsem zjistil zbrusu nový posřeh, že slova jsou to, co umožňuje něco udělat, slovy se vytváří prostor pro určité události.. i psanými, a hlavně mluvenými.

To nás ovšem staví před otázku, k čemu používáme svá slova a jestli máme – jako lidstvo – dost zodpovědnosti k tomu vůbec mluvit..?

Jinak to trvalo asi pět minut, Královna je zdravá a čilá jako už dlouho ne, dalo by se možná říct, že ožila a vrhla se do práce, která v tom předešlém stavu dost zadrhla. A Halinka byla královsky odměněna.. konečně.. heč! Samozřejmě, mě pak napadlo, propojit s Halinkou vědomí všech členek Slunečního Trojlístku.. a pak propojit je všechny dohromady..

Wlaštovka

..teď jsem chvíli řešil, jak nazvat Halinčinu stěhovavou ochránkyni.. vyřešil jsem to stěhovavým ptáčkem. Tak.

Wlaštovka je velmi hezká dívka s nepřekonatelným sebevědomím a nádherným, ušlechtilým nitrem, s nímž jsem měl tu čest prohodit internetem několik mailů, trochu zmatených, a velmi poučných.. aspoň tedy pro mě :)

Wlaštovka je ochránkyně téměř profesionální, nicméně jsou okamžiky, kdy potřebuje ochránit spíš sama. Naštěstí má bratra, který jí je ani ne tak oporou, jako citovým stabilizátorem, protože Wlaštovka je nesmírně emotivním človíčkem, přičemž všechny její emoce jsou tak silné, že by bez problému porazily vola. Trochu mě zajímalo, jak k tomu přišla.

Má utáplou maminku, takže jí ty emoce nemá kdo zakazovat, ba ani přelhávat (no, vychovávat), naopak si maminka užívá dcerčiny ochrany. Až potud je to zcela v pořádku. Méně v pořádku už je, že jí mateř čte poštu, a blokuje (mentálně, s použitím Wlaštovkiné vlastní síly) všechny lidi, kteří by si s Wlaštovkou mohli rozumět, a kteří by jí Wlaštovku mohli odvést. Wlaštovka proto musí žít s partnery, které jí matka povolí.. což, zatím jí to zřejmě nevádí, takže proč ne.

Já jsem Wlaštovku odvést sice nechtěl, ale provinil jsem se jinak: dovolil jsem si se přeptat, kdo že jí tu poštu čte, na což odpověděla ještě normálně, a hned v dalším psaní se v nějakém výroku objevila nelibost její matky, která mi tím potvrdila, že to čte ona, husa potrefená, a hned nato povážlivě zakolísala komunikace mezi mnou a Halinkou, jelikož někdo překroutil významy u několika slov a řekl Halince, že jsem „něco“ řekl.

Jenže Halinka je naprostý génius, ve svých třinácti (nebo kolik jí tenkrát bylo) letech nejenže – ač poštvána –

rozpoznala překroucení, Halinka zachovala klid a napsala mi, o co že jde, nechala si napsat původní verzi a pak to Wlaštovce vysvětlila. Na to, že ji poštvála nejlepší kamarádka, která je od ní o tři roky starší a Halinka k ní má neomezenou důvěru, mnohem větší než ke své vlastní matce mi to přijde docela jako zázrak..

..Halinky si prostě velice velice cením. Neznám druhého takového človíčka.

No, a já jsem tím zjistil, že Wlaštovka svou emoční nezkraceností chrání matku a dodává jí sílu, a zároveň ji matka absolutně řídí tím co si myslí a tím co cítí, a má ji neustále tam, kde ji chce mít. Je to neskutečné.. matka s dcerou mají jednu sílu, jednu mysl, jednu emoční kapacitu, to všechno ve strašlivé intenzitě. Obě dvě mají dlouhodobě rozjitřené vnímání – nevím jak máma, ale Wlaštovka díky tomu umí vidět duchy a možná i energie vůbec.

A teď, kdo je Halinka, že toto monstrum o dvou tělech a jednom životě bez problému vy-ignoruje, když něco cítí jinak? Jakou musí mít sílu, když si vedle takových energetických turbulencí bez problému jede svoje, klidně i proti jejich, když přitom ony jsou její jediné zastání? To je úplně nepochopitelné.

Jinak je z toho jasné, že Wlaštovka miluje Halinku a nedá na ni dopustit proto, že si Halinku zamilovala Wlaštovkina matka.. ta možná vycítila, že Halinka matku v podstatě nemá a tak se jí ujala, ovšem prostřednictvím Wlaštovky, která je tak jako tak nástrojem jejího přežívání. A tohle možná dává Wlaštovce tu neuvěřitelnou sílu: důvěra matky a vědomí, že musí žít za dva a chránit za tři.. a s bratrem za čtyři.

V každém případě je Wlaštovka jediným člověkem, jakého jsem kdy poznal, byť jsem ji nepoznal osobně, že mu jeho matka dala naprostou důvěru, a je to fakt poznat. Bohužel ta důvěra v tomto případě znamená nejenom starat se o matku, ale také žít až do matčiny smrti to, co si matka pomyslí.. mnohdy nic moc, no. Ale mohlo to být horší.. jakože časem asi i bude.

Na naší planetě už mizí ty správné podmínky pro žití cizích životů.

A co bude s Wlaštovkou, až zmizí úplně?

Trojlístkový potenciál

Terunka má velké zkušenosti s počestnou zjevnou manipulací. Od rodičů se jí dostává čisté zvůle, která není nijak maskována. Sestry naopak vyrůstají v líbezném prostředí, ovládané – když nepočítám matčiny výbuchy – skrytými způsoby zákeřné manipulace.

Jejich očistný proces je rozvržen takto: mezi Zinkou a Terkou, jakkoliv se mají velmi rády, je jisté napětí a co chvíli každá z nich na ty ostatní něco zkouší. Terunka zkouší zjevné manipulování, Zinulka skryté, tak jak to znají ze svých domovů, přičemž ani jedné to nemůže dost dobře vyjít.

Když něco zkouší Terunka, sestry se nechytají, protože to neznají a nejsou na to zvyklé.. a nebo se chytají přesopřilíš a už se to nedá pojmout jako jejich ovládání. Když něco zkouší Zinulka, nechytá se Terunka, protože to nezná, a nechytá se ani Halinka, protože to sice zná, ale je na to od sestry alergická.

Tím dochází k patovým situacím, které je možno využít k neskutečně rychlému progresu: za měsíc společné práce by tyto tři dívky dokázaly poznat veškeré nejběžnější ovládací manévry, což je cca 100 situací, a dostat se úplně z jejich moci. Všechny tři.

Tím by získaly jednak neskutečný léčitelský potenciál, a jednak pravdivost, která by jim umožnila prohlédnout tabu mateřství a odhalit prastaré problémy, které to lidské mateřství provází. No a po jejich rozřešení by měly být schopné nastolit – každá v sobě – čisté, původní ženství, a začít s jeho distribucí. To se pak projevuje např. jako zázračné uzdravování..

..totiž, léčit umí všechny tři dívky už teď, každá něco. Bohužel, Zinka se za léčení odměňuje tím, že si vůči vám zahraje na matku a zamotá si vás a vysává jako skutečný pavoučí wampýr (no, matka), Terka si vás „za odměnu“ napíchne jako skutečný upír, jen Halka prostě léčí, kudy chodí. Bohužel, nenechal jsem se ani zamotat, ani napíchnout, takže nevím, co léčí ty dvě starší – když už léčí – protože obě požadují „platbu“ předem. To je také důvod, proč samy nemohou přijmout jakoukoliv pomoc, a i kdyby to nějak dokázaly, nebude jim to fungovat. Je to škoda..

Způsob práce by byl asi tento: když se něco stane, zastaví se hovor, popíše se ostatním, co se stalo, vyvodí se resumé a slíbí se, každá sama sobě, že takto už ne. Vzhledem k tomu, že z každé situace dostanou tři náhledy, nemůže to trvat ani ten měsíc.. i když, cca týden může zabrat přicházení na způsoby, jak pracovat, jak si říkat nepříjemné věci a tak, to může být docela zdoluhavé a i bolestivé, ale pak to dozajista bude říčet.

Tři náhledy znamenají dostatek materiálu k tomu, aby bylo možno nalézt pravdu. Rozsoudí je Halinka, která má pravdu neustále na krajíčku.. neustále se jí z podvědomí tlačí do vědomí, a bude pro ni nesmírnou úlevou, když bude moci říkat, co v ní je, protože s každou vyřčenou věcí se jí uleví.. poleví ten šílený tlak vnitřního vědění. A jelikož se tím bude účastnit ve smysluplném procesu, uzdraví se jí tím i ty šílené rány od jejích spolužáků (patologických idiotů a notorických posměvačů posedlých ubližováním).

Aby Halince rozuměla starší sestra, bude zpočátku muset Terunka „překládat“. Tím pro ni vzniká příležitost pro jistý druh manipulace, na který sestry záhy přijdou a který se nutně musí odnaučit, aby mohla dospět k uzdravení svých ran..

upířích napíchnutí. To je Halinčina specialita – během zlomku sekundy vás dostane z moci jakéhokoliv upíra.. i když si nejsem vůbec jistý, jestli dokáže z moci upírů dostat i sebe. Dřív to neuměla určitě, ale možná, že dnes už ano. Snad..

Zlovůle a neochota

Totíž, na jednu stranu jsou tu funkční skupinky lidí, kteří se podle plánu poznali, spustili očištný proces, během kterého se jim odhalil jejich potenciál, který rovnou začali realizovat. Na druhou stranu, jsou lidé, kterým do jejich potenciálu strčíte nos, a oni se přesto budou raději věnovat například wampyrismu.

A někteří s vysáváním začnou u svých nejbližších.. a třeba právě u zbytku jejich trojlístku. A nevádí jim ani to, že se někdo k vysávání nesníží, nenapíchně dalšího člověka a raději to odnese sám, a že úplně vyšťavený skončí na JIP. No a co? Přece se kvůli nějaké kamarádce nebudu měnit? Klidně ji i odrovnám! Beztak jich mám nějak moc..

V našem případě se na JIP dostala právě ta nejzranitelnější, která v sobě právě chrání všechno vědění, které je k návratu ženství potřeba. Její matka toho okamžitě zneužila ke svéráznému „výchovnému“ prohlášení, že to Halinka asi neměla chodit k té známé, co je ve službách temnot, protože když tam přišla, d'ábel smrti se do ní zakousl a tím tu nemoc vyvolal..

..chápete tento mateřský reflex? Já tedy ne. Asi se chtěla taky nasosat? Nebo je – coby matka – tak něžná a tak slabá bytost, že musí počkat, až bude dítě něčím oslabené, aby ho mohla k něčemu přimět.. například odnaučit chodit k matčině bývalé kamarádce, se kterou ta matka už nedokáže vyjít? Proto ho nechá napospas komukoliv a pak ho dorazí takovým hnusem?

Ta paní je ozdobou duchařské komunity a tu kamarádku, co k ní Halinka nemá chodit, i když má v té rodině spolužáka, tak tu kamarádku odřízla i od té komunity, prohlášením, že je v moci temných sil či co. Kdyby ta paní měla rozum, tak musí poznat, že v moci temných sil jsou všichni lidé, jelikož na planetě Zemi je to tak jak to je. To jediné, o co se můžeme snažit, je zabudovat do té tmy trochu světla, nic víc.

Hrát si na to, že někdo je světlý a někdo tmavý je absolutně zhoubné. Úplně temných lidí na planetě sice možná několik je, ale to je tak všechno, a ti všichni takoví dohromady ani zdaleka nenadělají tolik zla, jako lidé, kteří jsou přesvědčení o tom že oni jsou celí světlí. A zvlášť ti z nich, co denně likvidují své děti mentálně, emocionálně, a kolikrát i fyzicky.

Všichni lidé jsou kombinací obého, a to, co tady těmito všemi projekty chceme zřídit, je aby podíl světla na planetě Zemi přesáhl 10 procent.. pokud možno deset procent v každém člověku. Lidstvo totiž záhy dostane na vybranou, kudy dále, a bylo by smutné, kdyby dostalo na výběr mezi špatným a špatným. Toto je úlohou všech lidských Sluncí, trojlístků a Mistrů, právě tak jako lidí komunikujících s mimozemšťany, Stvořiteli atd. atd.

Potíž je trochu v tom, že se dost léčitelů a Sluníček odmítá probudit. Tam přichází na řadu povzbuzení, upomínky, a také násilí.. prý už někde dostalo Sluníčko přes hubu, jiné zase pěstí, protože někdy jsou lidé zaseknutí v nějaké hře a pokud se neprobudil ten, kdo je měl probudit, musí je probrat někdo jiný.. dost často v hodině dvanácté.

Bere se to tak, že je lepší být znásilněn nebo skončit třeba na vozíčku, než se stát padlým andělem.

Přímé ohrožení

Zase, na druhou stranu, to předchází prohlášení nemá být omluvou pro násilí, ať už sebelépe míněné. Není na světě člověk, který by si své násilí nepotřeboval omluvit, tak jenom upozorňuji, že tento případ to není. Dvě rány padly na světě, příznačné je, že od neznámého člověka, v podstatě jakoby omylem, a vždycky ten postižený, posléze probuzený někde v sobě přiznal, že to nebylo v nepořádku.. ba naopak.

Jisté je, že Terunka, dokud s wampyrismem nepřestane, nebude schopná se z něj dostat ani sama, a pokud se ještě jednou dostane pod kůži Halince, jakože to občas dost tvrdě zkouší, je velká pravděpodobnost, že ji odrovná a přijde tak o jediného člověka, který ji z toho dokáže spolehlivě dostat.

Z toho je zřejmé, že to nedělá ani tak Terka sama jako spíš ta její zákeřná kamarádka, které už téměř propadla, a která Halinku nemůže vystát – strašlivě žárlí na všechny Teručiny kamarádky a jednu po druhé z jejího okolí odstraňuje.

Navíc v Halčině přítomnosti nelze Terunku vysávat, protože Halinčino podvědomí už několik let má přesný postup a veškeré vysávací kořinky, kdekoliv jakékoliv potká, okamžitě rozplétá, uvolňuje a vrací majiteli. A majitel pak musí provést nové napíchnutí.. což, bohužel, Terunka se nechce vzdát svého wampyrismu a je tedy proti tomu bezbranná.

Chudák Halinka.. dostávala to ze všech stran, a to jen a jen proto, že odmítla být stejně hnusná jako ostatní. A co to pro ni znamená?

Vzhledem k tomu, že na naší planetě jsou informace předmětem obrovského zájmu, který zatím vždycky končí jejich zneužitím za účelem získání větší moci, jsou veškeré informace pocházející z vyšších sfér zašifrovány v nitrech jednotlivých lidí, a chrání je mnoho zabezpečovacích mechanismů. Většina těchto mechanismů klade dost velké nároky na tělo nositele, a celý jeden druh zabezpečení znamená prostě jeho smrt.

Takže, když z vás takový lidský upír vysaje veškerou energii a začne hrozit možnost, že působením podtlaku začne lézt ven to vědění, které ven nesmí, dokud na to nebudete zralí, aby vám nespálilo nervovou soustavu, v takový moment jdete poměrně přímo „domů“.

Z hlediska ochrany informací, které v sobě nesete, je to jediná možnost. V některých blázincích mají metody, jak projít všechno, co v sobě dotyčný nese, zcela nezávisle na jeho vůli a stavu jeho duševního zdraví. A vzhledem k tomu, k čemu všemu jsou blázinci používány, je to jedno z míst, kam se opravdu dostat nesmíte. Vyjímkou jsou lidé, kteří se v blázinci naopak probudí. Ale to už je úplně jiné povídání :)

Aktivní ochrana

Abych skončil něčím konstruktivním, mám tu pár formulací pro Halinku.. ono by to asi bylo pro všechny členky.. ba možná pro všechny lidi..? Asi ano.. však si to – bude-li se vám to líbit – klidně přeupravte :)

1. Halince bych doporučil stoupnout si do pokoje, obrátit se na celý vesmír a pokud možno nahlas prohlásit:

*„Mám záměr poznat láskyplného člověka, s nímž bych mohla být sama sebou, v bezpečí a v lásce.
Mám záměr, aby ten člověk byl ke mně přiveden nebo já k němu, abychom se bezpečně poznali
a vytvořili oboustranně vyhovující vztah.“*

Upozorňuji, že ten vztah nemusí být zrovna milostný. Nevím, má-li Halinka partnera nebo ne a jestli nějakého vůbec chce, to o co jde je čistě získat pravdivé lidské zrcadlo, člověka, který by dokázal zrcadlit její nitro, s úctou a láskou, který se nebude cukat nebo snad vysmívat, když něčemu třeba nebude v tu chvíli rozumět.

Nemusí to být nutně kluk, páč takových ještě moc není, bohužel, aspoň v Čechách nejsou skoro žádní, ale najde-li se, bude to velká pomoc pro kolektivní mužskou duši při hledání cesty k té ženské. U Halinky je kompletní potenciál vytvořit svou otevřeností most mezi pohlavími.. Halinka má moc skoncovat s válkou pohlaví.

2. Pak bych viděl jako prospěšné obrátit se na Matku Zemi, a prohlásit:

*„Mám záměr vydat ze sebe své vědění, a prosím o bezpečné prostředí.
Prosím, velká Zemi, stůj při mně a pomáhej mi.“*

Tohle je v zásadě totéž co předtím, jen z druhé strany, přičemž se tím Halinka odevzdává Zemi, ve smyslu Bohyni, která dává život všemu a všem. Je to přímé odvolání k nejvyšší ženské instanci v celém vesmíru, s tím, že ta instance bude vědět mnohem lépe než Halinka a kdokoli z nás, jaké prostředí je pro ni opravdu bezpečné.

To, co by v prvním případě předpokládalo člověka, se tímto „ošetří“ pro případ, že by takový člověk v tu chvíli neexistoval. Pak se může najít zvíře, rostlina nebo třeba nějaké místo v přírodě, a ono to bude fungovat a Halinka nebude odkázaná na splnění nesplnitelných podmínek. Nicméně, pokud by tím prostředím mohl být druhý člověk, mělo by to asi něco do sebe, něco navíc. Proto to navrhuji dávat na druhé místo.

Jinak pocit bezpečí získáte už tím, že se té Zemi odevzdáte a necháte ji – tedy její vědomí – najít pro vás a vaše problémy božská řešení. Tomu pocitu se nic na světě nevyrovná.. všele doporučuji aspoň vyzkoušet :)

3. A do třetice bych udělal něco s tou izolovaností. Navrhuji stoupnout si před zrcadlo, obrátit se na sebe a prohlásit:

„I já jsem všichni.“

Tohle bych však doporučil všem, úplně všem lidem na celém světě. Prostě zahrnete sebe mezi všechny, a tím okamžitě vy-ignorujete všechna omezení typu „I kdyby tohle dělali úplně všichni, TY to rozhodně dělat NEBUDEŠ!!!“, čímž se vzdáváte veškerých omezení vztažených na vaši osobu, tím právě začnete místo rozdílů mezi lidmi hledat a vidět to, co máte společné a tím se okamžitě ze života v čemkoliv dostáváte do života v lásce.

Neexistuje silnější a rychlejší formule. Mentálně i pocitově to pocítíte hned. Může chvíli trvat, než se vám to dostane do života, ale tak co vám brání si to několikrát za den připomenout a posílit?

Abych se vrátil k Halince, to co může být pro ostatní ideál, pro Halinku už je dnes nutnost a otázka přežití. Rád bych jí řekl: „Halinko, milá, drahá Halinko. Přejí ti, aby sis uměla sama sebe vážít aspoň tak, jak si tě vážíme my, a aby ses uměla mít tak ráda, jako my tě máme rádi. Drž se a vzkvétej, budeme s tebou, pořád.“

Tak jsem to i řekl. Ale slyšela mne..?

CAUSA DUCHOSLOVÍ

Jak vyplývá z předchozí kapitoly, měl jsem možnost poznat (po písmenkách) tři velmi mladé (tehdy cca 13, 14, 15 let) a velmi nadějně – ba způsobilé duchařky, z toho dvě – navzdory věku – s praxí jako hrom, no, a já jsem dostal nápad, že by slečny mohly své know-how sepsat, přidat nějaké zkušenosti, třeba formou odborného blogu, a eventuálně si zavést vlastní fórum.. takové, kde se na lidi nemachruje, ale se jim pomáhá.

Slovo dalo slovo, založit na dirosloví.cz subdoménu a nainstalovat na ni redakční systém bylo otázkou chvilky, a už během pár hodin byl web nastavený včetně pracovního názvu (Duchosloví), funkcí, barev, a dokonce i loga, prostě jen naházet obsah a zpřístupnit veřejnosti.

Evidentně šlo o myšlenku, která sedla jak do správného času, tak i správným lidem. Bohužel, ten zásadní správný človíček má matku, která mu ukrutně závidí, že si rozvinul schopnosti, které ona u sebe nerozvinula (a nemá ho v této oblasti jak kontrolovat), a teď mu zakázala tvořit Duchosloví, protože zabývat se duchy je prý nebezpečné..

..tohle matka řekla, i když ví, že dcera s duchy už moc let neustále komunikuje, že je v tom dobrá a dost uznávaná, a navíc se chová jako dokonalý profesionál – jako by jí nebylo třináct, ale třicet, jako by měla za sebou dvacetiletý výcvik, a to jak v jednání s duchy, tak i v jednání s lidmi. A je to tak, Terunka v osobním kontaktu se staršími moc komunikovat neumí a jistí se servilitou, ale co se týká jejích zájmů, je to něco úplně jiného.

Terunka si to samozřejmě nechtěla nechat vzít, takže ji matka naoko nechala být, a zařídila se jinak. Jak jinak, na to jsem přicházel skoro rok, dcery mi v tom nějakou dobu statečně pomáhaly (to jsem se mimochodem dozvěděl neuvěřitelné věci o skutečné výchově dívek v Čechách), no a nakonec jsem – ještě s pomocí Plejád'anů – dal dohromady historii událostí.

Od začátku

Dcerku jsem oslovil původně jednu, a hned první zvláštní epizoda se odehrála, už když jsme s Terkou probírali ideu Duchosloví po ICQ. Znenadání se do mě něco opřelo, a snažilo se mi to vyrvat duši z těla. To tak nějak nešlo, ale paralýze a jakémusi rozežíravému hnusu jsem se v tu chvíli nebyl schopen bránit. Psal jsem to ještě Terunce, ta odpovídá, že netuší, co by to mohlo být, a pak jsem to musel ukončit.

Terunka si přála zainteresovat dvě své kamarádky, něco mi o nich řekla, něco jsem vypožadoval na jejich profilech, dával jsem si to nějak do souvislostí a najednou jsem zahlédl jejich společenství, jak funguje v neviditelných světech.. to byl vyloženě nádherný pohled, utěšující a nadějný.. inu, Trojlístek. Takže jsem na to Terunce kývl, samozřejmě, kdo by nepodpořil něco tak úžasného..?

Nu, dcery si vytvořily profily, ještě jsem jim tam spustil fórum, ať se mají kde domlouvat na obsahu, vždyť to stačí smazat, až bude web hotový.. jenže, sestry se ještě ani nezapojily, a už jsem cítil, že to někdo prolézá, s velikou nelibostí a záští.. chová se to jako zlovolný, záškodný červ. Ptám se na to Terunky, Terunka říká, že o ničem neví, že nikomu odkaz nedávala, takže jsem proběhl profily u sester, a všechno ukazovalo na jejich matku.

Procházím si její profil, říkám si, co je toto proboha za monstrum, vždyť je to regulérní striga, vždyť ta nelibost a zášť, přestože byla tak citelná je v tom celém jen kapička v moři, a ptám se na ni Terunky. Terunka zase: „Prosím tě, ta o tom ani neví, se o to nestará, to je sluníčko, hrozně milá ženská“, což mě poněkud zmátlo, protože já zase docela dobře poznám, když někdo o něčem ví.. zvlášť když se hlásí tak nepřehlédnutelným způsobem.

Ale než jsem stihl zareagovat, Terunka píše, že by mě potřebovala něco zeptat, a vypadlo z ní, že když jsem ten jeden večer cítil útok v průběhu ICQ konverzace, jestli by to mohlo být tím, že její matka zuřila a celou dobu jí nadávala a zakazovala účast na Duchosloví, až rozzuřila a poštvála na ni i otčíma a nadávali jí oba..

..a tak nějak mi docházelo, že ze všeho, co ten večer matka napáchala, obvinila mě a hodila to celé po mně, přímo prostřednictvím Terunky. To jsem šel do vývrtky, říkám si, kristapána, další monstrum, co je tohle jenom za lidi? Vždyť to vypadá jako další striga.. ony se snad spojují do větších rojů, nebo co?

Přemýšlel jsem, jestli by nebylo lepší vycouvat, ale to by znamenalo nechat dcery i s celým jejich potenciálem napospas.. chvíli jsem to zvažoval, pak jsem si ještě jednou proběhl všechny ty profily, a ubezpečil jsem se, že pohled v neviditelných světech nepatří k jiným lidem, což nepatřil: všechny dcery měly v té době čisté srdce, vůli pomáhat lidem, nebylo u nich žádné povyšování nebo snad machrování.. a jejich potenciál společný převyšoval všechno, co jsem do té doby kde viděl. Tak jsem se rozhodl popsat jim jejich společný potenciál a vyprovokovat trochu společný růst, s tím, že strigovitostí mateří se nebudu nijak zabývat, proč také, že?

Jenomže když jsem dcerkám psal, co a jak, ony +/- odpovídaly, a to co z nich lezlo o jejich matkách se nedá ani vypsát. Dá se to jen zběžně popsat, a i to je dost hrůza. Samozřejmě, dost dlouho jsem se chránil na to něco říct, podařilo se mi sice párkrát něco naznačit, ale reakce byly natolik nevyrovnané, od absolutního pochopení až k hysterii na hranicích šílenství, že jsem toho prostě nechal a jen sledoval uváděné techniky manipulace a učil se o tom, co je to být v patriarchátu dcerou.. na extréměch se toho člověk vždycky naučí nejvíc.

No, takže jsem dcerkám popisoval společný potenciál, učil se z reakcí, a snažil se rozjet Duchosloví.. jenže, ono to nešlo. Matka druhých dvou človíčků, Zinulky a Halinky je také duchařka. Je to ozdoba duchařské komunity, všichni ji znají jako zlatíčko, sluníčko atd. Ona si to velmi užívá, a snad už i sama věří, že je opravdu dobrá a kdovíco, i když svým dcerám nesahá ani po kotníky, ani jedné. V každém případě se bere jako známou a uznávanou duchařku.

Duchaři útočí

A tak ji ta první matka poštvála („To je ale ostuda, že to nabídlí takovým malým holkám a ne tobě, když ty jsi přitom taková vyhlášená duchařka“, pak přišlo „a že to těm holkám není blbý.. že ti to nenabídlí aspoň samy, copak neví co se sluší a patří“, a nakonec ono nezbytné „kdoví, co za tím vůbec je, že“).

Samozřejmě, mohl jsem to nabídnout i té matce, ale proč, když dcerky, jedna každá z nich obě ty matky mnohonásobně převyšovaly, a to nejen v duchařských schopnostech, ale hlavně i lidsky, vlastně v jakémkoliv možném ohledu.. a konverzace s dcerkami mi to později vyloženě potvrdila, stejně jako sled událostí.

Druhá matka zavrněla blahem a s gustem se nechala poštvat, má asi moc ráda anální horolezkyně, a pak, bez varování, společně použily na své vlastní dcery a na mne nějakou magii, z toho minimálně jedna to udělala vědomě, druhá napůl. Účinky toho zásahu jsou dost děsivé:

1. Duchosloví dopadlo hrozně. Spojeným mateřím se podařilo zabít ideu, kterou jsme tam zasadili, a během pár dní náš rodící se web působil dojmem měsíc staré mrtvoly. A naloguňte se do něčeho takového.

Samozřejmě, z našeho pohledu se zdálo, že nějak není chuť právě teď právě na duchosloví pracovat, a teprve když to trvalo déle než týden a všem zúčastněným zároveň, když přitom ze začátku šlo všechno jako po másle, začalo mi to být divné a podnikl jsem nezbytné kroky.. zjistit, vyhodnotit, popsat, a zformulovat.. a pak už se jen divit.

Opět s pomocí neviditelných přátel z Plejád se mi podařilo tu ideu ještě oživit, rozdýchat, a bohužel: problémy, které to provázely, stejně jako nový útok, tentokrát důkladný, ba vražedný, mi definitivně potvrdil cizí zlou vůli. Já jsem byl totiž naivní a nechtěl jsem věřit v magické útoky v tak brutální síle a šíleně zvrhlé radosti z destrukce.. a moci nad životy svých dcer.

2. Tři mladé, nadějně duchařky, které byly do té doby s duchama v kontaktu prakticky neustále, najednou půl roku nepotkaly žádného, ani jedna. Po půl roce jedné z nich tento blok nakrátko zmizel, a to té nejstarší, která zrovna něco chtěla po matce, a aby toho dosáhla, podrazila svou sestru v nějaké té sesterské záležitosti. Tím matce „prokázala“ svou loajalitu až do té míry, že se v matčině mysli mimoděk rozpustily i ty hradby, které se původně rozpouštět neměly. Tak jsme na to vlastně přišli.. najednou bylo jasné jak to, že se jedná o umělý blok, tak i to, odkud vítr vane.

Mimochodem, tahle holčina pak ten svůj podrázek dost drazě zaplatila, chudera. Možná byste řekli, že jí to patří, jenže to byste jí křivdili. Nebyla to ona, kdo u nich doma vytvořil pokrytecky láskyplnou atmosféru překrásných slov napuštěných prudkým emočním jedem, v níž se nedá ani nadechnout, ne tak pohnout. Ona si jen pomáhá, jak to vůbec jde, a naprosto nemůže za to, že jediný směr, kterým něco aspoň občas jde, je sejmut vlastní sestru. Inu, kde se dvě hádají, matka se směje..

3. Tři dívky a jeden dík, kteří pár týdnů naprosto nenuceně komunikovali, najednou půl roku komunikovat nemohli. Přesněji řečeno, občas mě napadlo některé z nich napsat, ale vždycky mě od toho něco odvedlo.

Jak se později ukázalo, slečny na tom byly podobně, a po většinu času nemohly komunikovat ani mezi sebou. A jen několikrát (!!!) za celou tu dobu mi přišlo divné, že naše komunikace ustala tak náhle, ale dokonce i od takových myšlenek mě vždycky něco odvedlo. Holky to samé. A teprve když se dvě z nich octly v kritickém duševním stavu, podařilo se jim nějak se propojit a zlomit blokuující kletbu. A ejhle, najednou jsme zase komunikovali, jako kdyby nás nikdo nikdy nepřerušil. To je, co?

Moc dlouho to samozřejmě nevydrželo. Matky na to přišly, a máme zase utrum, tedy, co se týká psaní. Ale v jednání matek nastal mírný pokrok: tentokrát jsem byl uvědoměn i já. Kromě opakování magických útoků paní číslo dvě vlezla své mladší dceři do mailu, a napsala mi, že ví o mé komunikaci s jejími dětmi, a že pokaváde jejich směrem pošlu ještě jeden email, předá to všechno policii. A na to, že použila dceřin email, se dokonce i podepsala: Máma Zinulky a Halinky.

Chtěl jsem jí napsat, že pokud se jí na naší komunikaci něco nelíbilo, proč mi to prostě nenapsala, nebo teda když sama normálně jednat neumí, proč to nevzkázala po dceři.. jenže, upřímně, proč bych jí to měl psát..? Když se do svých pětaticeti let nenaučila jednat, a vlastně ani podepsat, měl bych ji to snad učit..? A krom toho.. to co mi poslala.. no ale popořádku.

Magická výchova

Při prvním zákroku na mě jedna rozdurděná matka poslala krom toho obvinění nějakou černotu, přičemž se jí nějak podařilo zapojit i sílu manžela a navíc jako prostředníka použít dcerku, přímo v průběhu normální ICQ konverzace. To bylo hodně nepříjemné. Útok jsem nečekal, byl jsem zrovna dost otevřený, a schytl jsem toho docela dost. Vzpatování mi tenkrát trvalo snad celou noc.

Ono to od ní asi nebylo vědomé (nebo jsem si to tenkrát aspoň myslel), nicméně pokud ta paní má takovéhle schopnosti a neučí se je ovládat, ani když má doma stejně fungující dceru, na které denně vidí, co a jak, bude její karmický zpětný náraz asi dost obtížný.. zvlášť když své dceři přímo zakazuje učit se tyto schopnosti ovládat, místo aby se to sama učila s ní.

Možná si myslí, že když se vlastně neumí ovládat a když si spoustu svých úkonů vlastně ani neuvědomuje, že žádná karma třeba ani nevznikne..? Nevím.. ale pokud ano, velmi se plete. A dcera jde v jejích stopách a plynule se mění ve skutečnou hrozbu pro své okolí, protože odmítá se sebou pracovat, a začíná si užívat svého vlivu.. v patriarchátu neprokazatelného.

Z té dcery roste skutečná striga (čímž myslím ženu, která má potenciál vědmy, ale používá ho k destrukci a k vysávání okolí). Dokonce má jednu takovou už dospělou strigu za kamarádku. Tu kamarádku jí matka schválila, nejspíš proto, že je to stejný upír jako ona sama, akorát mnohem dokonalejší.. je to asi jako když amatér vzhlíží k mladému, nadějnému profesionálovi a nechá ho dělat do svých dětí, aby jednou byly také tak dobré.

Takže ta kamarádka coby striga-lektorka teď Terunku coby strigu-v-zácviku legálně, s nadšeným souhlasem Terunkině vlastní matky ovládá natolik, že ji jednou přiměla zahodit skoro celé své okolí, vlastně všechny lidi, kteří ji mají doopravdy rádi, a to aniž by si poslušná žákyně dokázala vůbec uvědomit, že jde o cizí vůli.

To se rozumí, že jsem ji v tom nenechal, na poslední chvíli se mi podařilo zabránit nejhoršímu a okolí se v rámci možností zase vrátilo, nicméně momentálně tam slečna míří znovu, a díky již zmíněnému mateřskému embargu ji v tom tentokrát nechat musím. No, co už.. jediné, co mě trochu uklidňuje, že tentokrát už ví, jak a kudy se z toho dostat, ale ne že by s tím nějak spěchala.

O půl roku později jsem při druhém antiduchařském zákroku roz dováděných mateří zaznamenal další cílený útok na svou osobu. Bylo to hrozně zvláštní, protože tentokrát jsem cítil jen to, že se někdo o něco snaží. Problémy ovšem nečekaně zaznamenal správce stránek (hlavní webmaster dirosloví), což, tohle byl pro mě šok.

Teoreticky samozřejmě je možné, že si „dámý“ na whois zjistily vlastníka domény, což je v zásadě člověk, na nějž je to psáno, zadaly jeho jméno do nějakého toho pentagramu, co jich je k dostání nepřeberné množství a jejichž autoři tak spolupracují na razantním řešení přelidnění naší planety, a spustily atak, bez ověření, o koho vlastně jde. Teoreticky, jasně, ale fakticky?

Ve vesmíru máme jisté síly, celé rasy sdružené do nějakých těch civilizací, a některé z nich přiznaly, že celou dobu lidmi manipulovaly prostřednictvím magie, která se masám distribuuje jako náboženství. Takový pentagram je schopen nepoučeného člověka doručit přímo do „pekla“, to jest do otroctví té které rase, která nám ten pentagram poskytla. Viz Faust a podobní. Přemýšlím, jestli je tohle vůbec možné?

Nevím.. nedaří se mi to ověřit.. asi se to dozvím za dalšího půl roku.. aha, spíš jenom nechci věřit v tak silnou a koncentrovanou zlobu lidí, kterým jsem nijak neublížil. Ale možná to není ani zloba, možná jde jen o takové to opojení až unešení vlastními emocemi, potažmo schopnostmi, čemuž obvykle říkáme rozjívěnost.

A ta ještě nikdy nepřinesla nic dobrého.

Potřeba srdce

Při rozjívěni totiž obyčejně umlká srdce, a začínají mluvit ty nejsprostší aspekty v člověku, které má naprostá většina z nás silou mocí potlačené. Člověk se tak stává hrozbou pro sebe i pro své vlastní okolí. Právě rozjívěnost hrozí propuknout při osvobozování žen ze zbytků patriarchální poroby, a pokud se tak opravdu stane, bude krev všude. V proudech.

Proto se to srdce všichni snažíme vzkřísit a zavést do běžného života, protože lidské srdce umí to osvobození zařídit také, a navíc k tomu přidává i pochopení, lásku a harmonii. Jsou tu Trojlístky, Sluníčka, ba i kdejaký Mistr.. a srdce mají i někteří duchaři.

Fakticky se mi podařilo vypátrat povahu jen jednoho z útoku: je to něco, čemu by se asi řeklo malované voodoo. Na někoho se soustředíte, něco při tom namalujete (automatickou kresbou), pak se soustředíte na destrukci dotyčného a vlastně jen malujete dál.. kresba bude „automatickým způsobem“ počmárána a obět' v bolestech, případně v potížích.

No, tak bolesti se nás sice netkly, ale jisté nepříjemnosti jsme si odnesli oba, a asi dva dny blblnul dirovací počítač, z čehož jeho majitel usoudil, že při nejbližším reinstalu Windows se tam dá také Linux a dirovat se bude na Linuxu, protože jako svobodný software třeba víc vydrží. No, bráno ze širšího pohledu a se značným odstupem, nevydržel, i když práce v něm je milá, měkoučká a nesmírně příjemná. Asi ze mě bude konvertér :)

Jinak ten papírek ještě někde je.. ještě působí.. ale už ne na nás. Na celé věci je nejhorší, že tu automatickou kresbu mohla nevědomky provést i některá z dcerek, když se kreslením snažila dostat z nálady, do níž ji uvrhla matka. Takže matka vás k něčemu dožene, ale karma vzniká vám, kolikrát i dost závažná, jen proto, že se z toho pokoušíte dostat.

Tohle mě přimělo zabývat se mateřským vlivem hlouběji i šířeji, než jsem byl zamýšlel. Výsledky jsou šílené, ohromující a zničující, jen nevím, jestli si je troufnu někdy uveřejnit. Zatím vám musí stačit náznaky.. stejně se většina lidí ještě nevyrovнала ani s hnusem patriarchální pseudo-společnosti, takže na matriarchální přežitky je zatím čas.

Malované voodoo sice není nijak zvlášť účinné, zvlášť když už o něm víte, a jeho působení se dá vcelku jednoduše odklonit do oblastí, kde si s ním poradí lépe, přesto již na světě napáchalo mnoho škod, přesněji řečeno, přispívá k tomu, jak lidstvo pomalu mění svět v neobyvatelné místo. Malované voodoo používají tři čtvrtiny žen, z toho nemalá

část pod rádoby okkultním názvem automatická kresba, tedy vědomě.

Dost dlouho jsem byl připraven věřit spíš tomu, že obě matere jsou v těchto směrech nadané a obdařené pozoruhodnou silou (a nejspíš i schopností použít sílu dcer, manželů atd.), a prostě se jen neumí ovládat.. a že jsem tedy obdržel sice velmi nepříjemnou, zato o to poučnější lekci z mateřské magie. BLE!

Jaká je pravděpodobnost takové neuvědomělosti?

Ale ano, ono na jednu stranu, tlak naší společnosti na lidi je strašlivý, a je zcela normální, že se v peplech probouzí síly, které nedovedou rozpoznat ani ovládat a že se tedy občas něco takového prostě uděje. Jen by se to takoví lidé měli asi učit ovládat. Urgentně! Neschopnost se ovládat, stejně jako neochota pro to něco udělat už je mimo význam pojmu svéprávnost. (Mimochoodem, rozvíjení těchto schopností a sil čeká všechny, úplně všechny lidi na celém světě, takže se máme na co těšit.)

Andělská maska

Na druhou stranu, podle toho, co mi líčila Zinulka, nejstarší z dcerek (16 let), tak právě tahle paní – její matere je sadistka i v běžném životě. Celé okolí ji sice má za anděla, ale to jen proto, že v sobě všechno dusí a vylévá si to až doma, na dcerách, které fyzicky, psychicky (mentálně i emočně) a v podstatě denně deptá. Mladší sestra dodává, že si to ta starší vždycky hned vyleje na ní, a že ona sama nemá kam, takže se naučila být terčem a teď se do ní ostatní trefují, kamkoliv přijde. Inu, tak to u sourozenců bývá, řeknete si možná. Ale..

..vezměte si, že ty holky jsou od malička zvyklé dostávat bití, jsou vedené být hromosvodem. A pak budou mít partnera, a silou svých očekávání si násilníka buď přímo vyberou, nebo ho z něj udělají. (A pokud ne ony, tak jejich matka stoprocentně! Však to odnesou dcery, tak co, že? Aspoň se budou vracet za matičkou a budou jí k dispozici.)

Takhle vzniká 50% domácího násilí. 50% trpících žen trpí proto, že tomu doma přivykly a neumí (a některé ani nechťejí) se toho zbavit. To mimochoodem znamená, že nějakých 30% mužů je k takovému násilí dohnáno. A sláva ženám, které si svůj podíl na vzniku násilí uvědomují a nedělají ze sebe nevinně trpící..

..ale ano, jsou takové. Jsou ženy, které nepotřebují andělskou přetvářku, a buď na sobě pracují a změní se, nebo si vyberou adekvátního partnera. Říkala mi jedna taková dívčina, že by mohla mít kluka, kterého má velice ráda, i on ji, ale že by s ním nemohla být, protože ona je potvora a provokatér a on by ji nedokázal vůbec praštit.. no praštit. Ona doslova řekla, že by jí nedokázal vůbec dát přes hubu. Ptám se, co takhle se změnit, a ona že ji to také napadlo, ale že na to už je stará. To mě docela porazila – mohla mít nějakých dvacet, dvaadvacet let :-D No ale měla v tom jasno, byla rozhodnutá, a to je samozřejmě nutno respektovat.

Dcerky, o kterých jsem mluvil, takové zřejmě nebudou, jelikož jejich matka jim dává příklad andělské přetvářky a pečlivě schovávaného násilí, kterému se dává průchod až doma, potají, na nevinných a bezbranných. To ta druhá matka tu svou dceru aspoň po většinu času ovládá čistou zjevnou zvůli, a teprve když nepomáhají zákazy, příkazy ani psychický nátlak či pošťvaný otec, teda otčím, teprve pak se naoko stáhne, jako že teda dobře, a teprve potom jí domluví pomocí magického útoku (nebo na to někoho zjedná). Ani jedna ovšem nenechá své dcery dýchat..

Jak vidno, v duchařské komunitě především urputně dupou po nových talentech, a pak.. pozor, duchařská perlička.. se navzájem straší jakýmsi ďáblem smrti. Když někdo nedělá, co chcete, nehraje vaše hry, označíte ho za nakaženého, a duchařská obec s ním nemluví.. mluví jen o něm (pomlouvají), že je „ve službách temnot“. To že se takové prohlášení rovná klatbě, to těmto „lidem“ zřejmě nevadí..

Sranda, že? Až na to, že naši duchaři to berou smrtelně vážně, a ta jedna matere to použila i na svou mladší dcerku (nejmladší z těch tří, měla tehdy asi 13 let?). Když tahle dcerka onemocněla a ocitla se na JIPce, matere zahlásila, že to asi neměla chodit k té známé, co je ve službách temnot, protože když tam přišla, ďábel smrti se do ní zakousl a tím tu nemoc vyvolal..

..dcerka se sice nedala.. víte, ona je opravdu hodně dobrá.. asi nejlepší, co znám.. ale i tak měla potřebu se mě na toho ďábla smrti přeptat. A že komunikuje otevřeně, měl jsem možnost procítit strašlivou hrůzu, kterou se na ni matka snaží pouštět, stejně jako matčino opojení z toho, že může někoho tak jednoduše a přitom tak účinně ovládat.

Ano, tak to je ta „paní“, co je v duchařské komunitě za anděla. Anděl, který straší ďáblem, je podvod, a – hnus. A tím to ještě zdaleka nekončí.

Sliz a jed

Jak už jsem řekl, paní vlezla dcerce do mailu. Vlastně použila tlačítko „Odpověď“, takže to, co přišlo, vypadalo úplně stejně jako kdyby něco psala dcerka. Až na ten obsah. Ještě nikdy jsem neviděl pohromadě tolik slizu, naditého takovým množstvím jedu, jako v tomto „mateřském“ sdělení. Přípis měl všehovšudy pár slov, v několika větách, co do významu dokonale neutrálních (prostě hlavně zachovat dekórum, vnější formu). Sliz z nich ovšem přetékal, tísnil se mezi řádky, mezi slovy, mezi písmeny, a z každického kousku slizu čpěl jed.

Takhle nějak podobně na mě působí lidé, kteří se nevejdou do žádných šatů, které nosí: všude přetéká tuk, z nějž čpí

jedovaté emoce vůči jejich tělu, kterým jsou dotčeni, ba uraženi: „Oni tak tlustí přece nejsou. Co si to na ně to jejich tělo jenom dovoluje?!“

Takoví lidé okatě kladou svému tělu za vinu, že je tlustší, než by správně mělo být a že oni jsou s ním velmi nespokojeni a tedy právě jen proto, vlastně za trest ho cpou do menších šatů. To je způsob, jak zničit své tělo. Ten dopis měl být způsob, jak zničit mě.. nebo přinejmenším to, co ze mě znaly dcerky.

Bráno průměrem, bylo to jako kdybych si s někým psal normální, papírové dopisy, což by se nelíbilo matce toho dotyčného, takže by mi poslala stejnou obálku, stejný papír se sdělením ve smyslu „Vašemu psaní s našimi dětmi je konec!“, posypaný arzenikem v prášku. Rozdíl je asi jen v tom, že emoční jed není tak lehké dokázat.

Tohle je po staletí používaný, osvědčený mateřský způsob, jak zajistit, že si dítě skutečně nebude psát s lidma, se kterými se matce nehodí, aby si psalo. Je to nejjistější, a nejpoužívanější způsob, jak dát ovládnutí jeho života mimo jeho dosah – postavit sebe mezi dítě a všechno ostatní (čemuž výrazně napomáhají i současné zákony).

Klasickým příkladem budiž to, když máte někde na webu profil, a matka si udělá také profil a dá si vás do přátel. Je to stejné, jako kdyby pro vás přišla před školu, stoupla si mezi vás a ostatní a hystericky na ně řvala: „Moje! Moje! Jenom moje!“. Jako by toho bylo málo, některým z vás je blbé nedat si na oplátku matku do přátel také. To potom je, jako kdybyste to „Moje! Moje! Jenom moje!“ křičeli s ní. Potíž je v tom, že na webu vám to tak nevádí.. dokonce to některým z vás nepřijde ani divné.

A tak se matkám uvolnilo další, tentokrát zcela neskutečné pole působnosti. Poznámky k „přátelům“, agitace na vzkaznících, komentářích a vývěskách, to skýtá možnosti opravdu veliké, i když nutno dodat, že zdaleka ne všechny matky mají tu drzost jeden den brutálně zmasakrovat dceru, a druhý den jí na vývěsku či do komentářů vložit obrázek andělíčka a napsat něco jako „Jsem ráda, že jsme si to konečně vyjasnily“, nebo třeba „Ještěže už je to za námi“, jako to vcelku pravidelně dělá paní, o které mluvím. No, paní..

Dopis, který jsem od ní dostal já, byl celý zaobalen do pouštění hrůzy typu „Odhalila jsem tě! Teď přijde tvá nejhorší noční můra!“. No, jenže já noční můry nevedu, takže zprvu jsem byl hlavně zmatený. Pravda, vyděsila mě možnost, že by klučina, který se mi stará o web, mail atd., měl mít kvůli tomuhle dírování ještě opletačky s nějakým orgánem, když má tuny práce i beze mě a práce na dírosloví zvládá vlastně jen když si odepře spánek. Abych řekl pravdu, docela jsem přemýšlel, jestli mi těch pár osvobozených dušiček za to stojí.

Na druhou stranu mi opravdu není jasné, co si od zainteresování orgánů slibovala „máma“, která straší své dcerky ďáblem smrti a denně je fyzicky i psychicky deptá až k slzám? Co si asi myslela, že by mi policisté řekli? Nejspíš by mi nabídl místo v nějaké zotavovně pro týrané děti – z dopisů je docela dobře patrné, že se mi naprosto korektním způsobem podařilo vrátit jedné z nich tolik sebevědomí, že se přestala cítit a chovat jako terč, a že jsem se snažil pomoci i ostatním, i když – podle všeho – už méně úspěšně.

Tohle mi prolétlo hlavou, když jsem obdržel onen slovnitý přípis, a pak, protože počítač začal vykazovat jisté známky narušenosti (no, blbnout), musel jsem rychle smazat mail z harddisku, a odpovědět z webmailu (mazání stažených mailů jsem pár dní předtím intuitivně nastavil na třídní zpoždění, takže to nebyl problém).

Kletby a stroje

Já nevím, do jaké míry znáte vliv obsahu na počítač. Spíš mám z lidí dojem, že se k počítači chovají v podobném duchu jako se říkávalo o papíru, že snese všechno. Ono to není pravda ani o tom papíru. Nevím kdo z vás někdy držel milostné psaníčko a všiml si, jak ten papír žhne. Trošku větší kontrola emocí by mohla způsobit klidně i vznícení, nakonec, někteří lidé to dokáží i jen myšlenkou, beze slov.

Mám poměrně bohaté zkušenosti s rozpadajícími se stroji. Stejně auto vydrží různým lidem různě dlouho, a záleží to nejen na tom, jak, ale i k čemu je používáno, kdo ho vlastní a kdo ho nejčastěji řídí, s jakými myšlenkami a pocity, a jaký to má celé účel. Když v práci na pár dní postoupím služební vůz někomu jinému, je to na něm potom poznat.

Postarší autí, v mých rukou zcela spolehlivá a co do chování jako nové má pak pár dní tendenci chovat se jako běžný postarší vehíkl zralý na generálku či odpis. Ale už po pár dnech je autíčko zase v pořádku, ve stavu, který mi vyhovuje natolik, že jsem si na vedení vydyndal zachování, na rozdíl od ostatních, kdo si vozy cíleně huntují, aby co nejdřív dostali nové a ještě „lepší“. Ale mám v tom i trochu štěstí, páč zrovna vozem nemusím firmu nijak „reprezentovat“.

S počítačem či notebookem je to stejné, jen si nejsem jistý, jak je to se servery – ono z toho serveru se to odesílá, přes něj to chodí, vždycky to tam v té či oné podobě existuje, a navíc se to ještě i nějakou dobu skladuje, že kvůlivá společenské bezpečnosti. Ale možná právě tohle způsobuje některé výpadky..? Heh, že by..? No, to nevím..

..v každém případě by bylo chybou se domnívat, že text/soubor nadaný kletbou nezanechá následky na úložišti, potažmo na celém přístroji. A tento mail byl tak hnusný, že ani já jsem nebyl schopný než umazat zbytky něčeho, na co ta paní „odpovídala“, napsat do předmětu OK, jako že беру na vědomí, a odeslat.

Což byla chyba. Školácká, a poměrně fatální. OK je i vyjádření souhlasu, a vlastně určitého postoje (vstřícného).

Tahle chyba je následkem toho, že se paní podařilo vzbudit ve mně pocit viny, že jsem nějak ohrozil webmastera, a to i když ho ohrozila ona. Čertví jak se jí to povedlo. Nebo to byla ta druhá?

Zadruhé součástí „dopisu“ bylo i oznámení, že má pravda je nic říkající, a že píšu o ničem. Nad tím se člověk jen pousměje, zvlášť když víte, kdože vám to píše. Až na to, že to paní nadala oním mateřským zničujícím přehledem, který v ten okamžik praví, že na světě není většího odborníka na moje psaní, než je ona, a pokud ona říká, že píšu o ničem, není možná jinak a musí to být pravda.

A zatřetí jsem na to sám kývl, svým „OK“. A ničeho z toho jsem si nevšiml, páč, světe div se, mi nebylo volno u žaludku, ba mi možná bylo docela nevolno a celkově šoufl. Asi nemám rád kletby a proklínání.

Takže jsem se více než půl roku nezmohl na žádné větší psaní, což na jednu stranu nebyl problém: dokončil jsem nějaká mudrování a načal nová, a jelikož mi ty matěře nějakou dobu nemohly přijít na jméno, což v jejich případě znamená, že průběžně proklínaly mě, resp. webmastera i celé dirosloví, museli jsme tak jako tak přednostně provést dvě násilné reorganizace serveru, doslova vynucené „mateřskými“ kletbami.

Zprv jsme museli odstranit redakční systém, protože začal blbnout, překopat strukturu, změnit vstupní design na jedno jediné okénko, a barvu písma na stupně šedi v bílém poli. Tím se zajistilo skoro nulové vyzářování vstupní strany, a i když zůstala její snadná zaměřitelnost v podobě jediného okénka, nijak to nevadilo, protože veškerý obsah se přesunul do subdomén a v tom okénku byl pouze jejich přehled a popisky.

Kletby a lidé

Při druhé změně jsme nasadili jiný redakční systém, i když jen na úvodní stranu, na kterou jsme též přestěhovali takové to, co tu provozuju jako výmluvu za blog. Vstupní design byl změněn na takřka bezokénkový – přehled obsahu s popiskami či perexy v téměř konstantním bílém poli bych nazval spíš jako absenci designu, ale zaměřitelnost je nula a o to mi šlo. Ani tohle sice ještě není moc šťastné řešení (už vzhledem k tomu, že „www“ je v numerologickém překladu „666“), ale je to určitý krok, přičemž mohou následovat další. No mohou, budou..

Na druhou stranu, až teď (jakože teď, když tohle píšu) mi začalo být divné, proč mi tak dlouho nejde práce na jistém webu, pro který mi zmíněné dcerky stály modelem, když přitom existují lidé, kteří na něj vyloženě čekají, no a tak jsem začal pomalinku přicházet na kletbu, kterou jsem přehlédl, a která mě v jistém slova smyslu dostala. Abych se z toho dostal, musel jsem jít velmi hluboko do podvědomí, do míst, kde jsem ještě nikdy nebyl, a vyřešit si nějaké kletby od své vlastní matky. Všechno zlé je k něčemu dobré :)

To webmaster dopadl mnohem hůř – musel na čas opustit všechno, úplně všechno a vypořádat se se svou matkou a s celým jejím odkazem. To, co mělo rozežrat mě, rozežralo část jeho života, a on si ji musel urychleně vytvořit znovu, i když tentokrát už nemohl stavět na odkazu své vlastní matky, protože to všechno bylo otráveno a vlastně použito proti němu, musel použít zbrusu nové díly, které si musel nově vytvořit.

Zato potkal fantastické lidi – jemu totiž nepomáhalo nic z toho, co jsem znal já, on, nebo jeden kamarád – Mistr Mistrů, my jsme jej dokázali vlastně jen podržet, aby neskončil úplně, takže nakonec jsme všichni tři poprosili o nezbytně nutnou pomoc, a přišla rada, aby se se vším všudy odevzdal Matce Zemi a nechal si ten život dát do pořádku přímo od ní.

To on uposlechl a výsledkem bylo, že jsme všichni tři.. no tři, těch zainteresovaných bylo nakonec několik desítek, čuměli – a to do slova a do písmene čuměli – na zázračné.. hernajs, jak to říct..? – no zmrtvýchvstání.. jinak se to nazvat asi nedá. Vrcholem pomoci od Matky Země bylo setkání s člověkem, který nás v průběhu svého neuvěřitelného vyprávění napojil na Sluneční Trojlístek, samozřejmě, aniž by to věděl. A Sluneční Trojlístek boduje. Dostali jsme mimo jiné důkaz, že kdokoliv se obrátí na Matku Zemi, nemůže neuspět, a to přes to, co jsme jí způsobili.

Jinak vyšly najevo strašné věci. Kletby těchto „matek“ byly posledními událostmi tohoto druhu ve webmasterově životě, posledními z dlouhé řady prokletí – ono jelikož jde o velmi schopného a čínorodého maníka, leckdo se snažil stát se jeho exkluzivním vlastníkem a řada lidí, tedy většinou žen, to zkusila právě zaklínáním, a pak proklínáním, když se nedal. Pak jsme zase nechápali, kolik toho může vydržet člověk, který si na nic nehraje a hledí si svého..

..zkrátka, dostali jsme školení o kletbách, proklínání a zaklínání, o tom, jak se jednotlivé vlivy doplňují, sčítají nebo i násobí, a jak je zase vydělit, odečíst a pokud možno vůbec eliminovat. K tomu bych asi jenom podotknul, že proti většině matek, potažmo proti průměrné české výchově by zřejmě nějaký „Zaklínač“ neměl sebemenší naději.

Naučit jsme se naučili všichni, moře věcí, nejvíc samozřejmě webmaster, protože kdo hodně dá, byť nedobrovolně, hodně dostane. A on se teď dostal k takovému pochopení neviditelných vlivů, jaké by mu mohla závidět a učit se od něj naprostá většina „Mistrů“, a zároveň k takovému soucitu a trpělivosti s bližními, že třeba tarot teď vykládá mnohem líp než já.. tak nějak lidštěji :)

Slabé zabezpečení

Musel jsem opět dát za pravdu Plejád'anům, kteří mě už před mnoha lety, kdy se dirosloví teprve zakládalo, ještě na

iglu.cz, přiměli k vytvoření a zachovávání určitých bezpečnostních opatření: někomu svěřit stránky, někomu jinému mail (samozřejmě jen správu!, ne obsah) a chodit úřadovat k nim, na jejich počítače, a pak za žádnou cenu nevztahovat slovo „dir“ a „dirosloví“ na sebe, a samozřejmě nikde neventilovat dirovic identitu, protože to by pak bylo celé snažení zbytečné.

(Jsou totiž experti, kteří dokáží potřebné údaje vyčíst z hlav lidí, kteří vás znají, a pro které by pak nebyl problém se na vás zaměřit, takže je potřeba chodit dirovat na cizí počítače, k lidem, kteří vám to umožní, aniž by z vás tahali, jak se jmenujete, kde pracujete atd., a spokojí se v tomto směru vlastně jen s vaším „nickem“, a kterým jako odměna bude stačit, když je zbavíte strachů, bolestí, pomůžete jim s nějakou životní situací a tak.)

Smysl toho je asi jasný..? V momentě, kdy se někomu nelíbíte natolik, že vás nějak napadne (energeticky), se jeho útok rozplizne do tří směrů, přičemž hlavní nálož dopadne mezi tři body, které odesílatel předpokládá, že vedou přímo na jednu hlavu.. což, jsou případy, kdy se odesílatel mylí.

Mezi tři body, ne na ně.. toho by se dosáhlo tím, že by správa mailu i stránek byla u lidí, kteří s jejich obsahem nebudou mít vlastně nic společného, a třetí bod, tj. samotné slovo „dir“ nebo „dirosloví“ stačí, když nebudu nijak vztahovat na sebe.. což bylo o to jednodušší, že já nejsem ani autor, jen kanál. Totiž, 90% dirosloví je zachyceno channelingem. Když mě tak někdo osloví ve vzkazu nebo v mailu, prosím, není problém na to slyšet, ale sám na sebe to nevztáhnou.. vždyť, co je to „dir“? To je možná nějaká slovní hříčka.. možná ani to ne.

Samozřejmě, já jsem byl líný mít stránky a mail u dvou různých lidí a docházet na dvě adresy, takže jsem obojí svěřil jednomu člověku. Je pravda, že dost dlouho to stačilo. Až teď se ukázalo, že to není dostatečná ochrana.. a to ani ne tak pro mě, jako pro webmastera (což by mě v životě nenapadlo).

Takže jsem přemýšlel, co mám dělat, aby se něco podobného už nemohlo opakovat, a nakonec jsem zrušil mail.. jen jsem dokončil nějaká načatá písmenkování, a schránka byla – s díky za službu – poručena milosrdenství Velkého Serveru a propuštěna do Věčných maiLovišť.

Také jsem čistě reflexivně přestal na všechno, co říkám, používat ich-formu, takže například už ne „nainstaloval jsem“, ale „pan správce stránek nainstaloval“, což je sice pro většinu lidí zbytečné vyrušení a pro mě pěkná otrava, ale měl jsem dojem, že to třeba napomůže prevenci.. než mi došlo, že bába, která denně k slzám deptá vlastní dcery, se asi těžko bude ohlížet na to, co způsobí jinému nevinnému, kterého ani nezná. Tak jsem s tím zase přestal.

Možná se někdo podiví, proč to tak odhaluji. Inu, říkám to jako příklad, který se leckomu může hodit, a dovolil jsem si to jen a jen proto, že v tuto chvíli je již hotové nové zabezpečení, které ovšem prozrazovat nebudu. Prozradím jen jednu jeho část, a to, že dirování je z nějakých 95% – 99% u konce (tedy se hrnu, co se dirování týká, do důchodu), přičemž v tomto směru zabezpečovat není co, a jakkolivěk v jiných směrech je to prozatím jinak, o tom až na Nové Zemi.

Matky ve zbrani

Je vidět, že matky když bojují, hrají na jistotu: používají komplexní blokády, snaží se zasáhnout na mnoha místech současně, míří na jistotu do míst, kde předpokládají, že vás při výchově deptala vaše matka a kde to tedy bude nejvíce bolet, s tím, že většinou všechno, ale skoro vždycky nejméně jedno z toho vyjde.

To znamená, že vás klidně i zabijí (a nejen vás, že?), ale přinejmenším paralyzují – a je jim jedno, jak dopadnete, protože buď nebudete vůbec a ony si řeknou, jak splnily mateřskou povinnost a uchránily své vlastnictví od cizích vlivů, nebo neumřete, a ony si sice neoddechnou, ale zato mají nad kým se povyšovat a připadat si „na výši“. Řada matek to druhé vyložení upřednostňuje, i když možná je to pouhá znouzectnost – takové to že když se budu snažit někoho zničit a nepovede se mi to, budu pak aspoň dělat, že jsem to právě tak chtěl.

Většina takto postižených si napříště velmi rozmyslí, než se zastane jejich dětí, takže vlastně i takto uchránily své vlastnictví (což znamená krom dětí i jejich partnery a a jejich děti všechno, co potomci vytvoří). A takto se rozmyslí například i učitelé ve školách, kteří jsou věrní svému povolání a opravdu se snaží chránit své svěřence, ti mívají často pocit, že bojují s větrnými mlýny, takže pokud máte smůlu na učitele, kteří jsou apatičtí k tomu, co se s vašimi dětmi děje, bude v tom nějaký útok nějaké nekritické matky, chránící své „vlastnictví“. Nenechte se mýlit tím, když matka k takovému útoku použije svého muže.. ale vlastně natolik naivní lidi tu snad ani nepředpokládám :P

Tyhle útoky nefungují v podstatě jen na ty, kterým matka zavčas a bez náhrady umřela, jinak na ně reagují v podstatě všichni lidé. U mě toho sice nevyšlo až tolik, ale to jen proto, že mám za ta léta osvobozování se z vlivu výchovy přeci jen už jakousi průpravu, a že intervenci matek jsem navíc očekával.. ba dalo by se říct, že jsem o všem věděl dopředu.. a to cca dva dny.

Podle Plejád'anů byl zásah matek i v celkovém plánu: tyhle tři dívčiny mají společný úkol, k němuž je nutné dokonale porozumět problémům, které dnes provázejí mateřství, a v rámci přípravy (vlastně jako vrchol vzdělání) musí dostat do rukou konečný, konkrétní důkaz o mateřské zvůli, důkaz o tom, že matky s konečnou platností NEJSOU „ty hodné“, tedy musí přijít jejich matky a něco v tom smyslu udělat.

A jelikož jsem v nějakém dopise u něčeho uváděl svůj osobní příklad a pravdivě jsem popsal něco z toho, co mi moje matka v rámci výchovy provedla, obdržel jsem od matek navíc mentální vzkaz, že člověk, který tak nehezky (čti pravdivě) mluví o své mamince, nemůže být dobrý (čti ovladatelný, tedy z pohledu jiných matek čti „přijatelný“), proto je nemyslitelné, aby komunikoval s „jejich“ „děťmi“.

Tohle jsem tedy věděl dopředu, a bylo proto životně důležité, abych si na dcerky udělal dost času a abych jim stihl sdělit vše potřebné, což se mi – pokud vím – podařilo: každá ví všechno, co ke své roli v trojlístku vědět potřebuje. Vlastně stačí, aby spolu začaly pracovat a ideu Trojlístku tím oživily.

Mezitím byla veškerá spojení mezi mnou a holkama přesunuta do vyšší části Neviditelného světa, kam mohou pouze přející lidé, a kam už z principu nemohou tyto (a samozřejmě nejen tyto) matky, a nemají jak zablokovat komunikaci (emoční, citovou i mentální telepatii) po těchto spojích vedenou.

Co však matky udělat mohou, je držet dcery v tak nízkých vibracích, aby se na vyšší světy nedokázaly vůbec naladit. Obě matěře se o to ze všech sil snaží: Halinku (tu nejmladší) sice cítím skoro pořád, ale prostřední (Terunku) jen velmi zřídka, zřejmě jen když jí nebezpečně teče do bot a vzepře se jak své matce, tak i té stejně destruktivní kamarádce, a Zinulka, ta nejstarší je v podstatě bez šance. Ona je ta maminka, a za tuto nebyvalou čest platí úplnou ztrátou všeho svého.

Rozřešení

V každém případě, zachytil jsem na jedné straně obviňující myšlenky o tom, jak jsem dcerky opustil, a na druhé vítězoslavné mentální bleky o tom, jak se mnou matky hezky zametly. Využiju proto této příležitosti a odpovím vám:

Jak málo toho víte o lidském srdci, jeho lásce a věrnosti. Jak málo dokážete při svém stylu „života“ připustit, že někdo může mít čisté úmysly. Přitom každému musí být jasné, že kdybych čisté úmysly neměl, nikdy bych se k dcerkám nedostal, páč jsou dokonale chráněné (nebo přinejmenším byly, dokud to matky celé nezahladily).

A vy tři lístky, jak málo toho víte o dirovi, přestože jsme si psali a vy jste musely vidět, co a jak. A ještě k tomu mi budete vyčítat, že jsem vás opustil? A není to spíš tak, že jste na základě jistých mateřských výbrků opustily vy mně? Vy mně jste přece psát mohly, a krom toho jste se kdykoliv mohly obrátit na moje vědomí a komunikovat s ním jako s běžným duchem – to vše bylo pro vás zařízeno.. a je dodnes.

Já jsem, pořád, a to i pro vás. A nejen já: vás totiž neopustil vůbec nikdo.. kromě vás samotných. Vy jste opustily sebe a nechaly jste se proti sobě postavit.. myšleno každá proti sobě samotné, jakoby proti mně, a přitom proti vám samotným. Hádejte kým..

A konečně i těm zpupným matkám bych mohl něco utrousit: jak málo toho víte o zákonu karmy.. a o věcech, s nimiž jste si zahrávaly.

(To prosím není výhrůžka.. to je pouhé konstatování.)

Měl bych se na vás vykašlat, ale nejsem svině, takže tu je pro vás aspoň jedno vodítko: já jsem vaše embargo důsledně zachoval. To, na co vaše děti v tuto chvíli dojíždí, je čisté vaše vlastní „péče“, a ony si to dost důkladně uvědomují.. mnohem lépe, než to v tuto chvíli dokážete vy.

Je velká pravděpodobnost, že se osvobodí – mají k tomu vše, co potřebují.. a to i beze mne. Mohl bych asi v tuto chvíli říct, vašemu orání s vašimi dětmi je konec, ale myslím, že bude mnohem zajímavější, když vám to řeknou samy. V každém případě je velmi pravděpodobné, že neodejdou bez zúctování.. a ani na tom nemám žádný podíl.

Podíl.. dokonce ani věci, které jste poslaly na dirosloví, na mne, na webmastera atd., vám nebudou účtovány (pokud si na nich nebudete trvat), protože jsme se s vyššími místy dohodli, že od vás žádné zadostiučinění nepotřebujeme. To proto jsem schopný prohlásit, že nic z toho, co vás čeká – a to čeká – není moje práce.

Já jen říkám, co vidím.. jako jsem to nakonec dělal vždycky.

SLUNEČNÍ TROJLÍSTEK

Zcela nedávno jsem se doslechl o existenci trojlístku složeného ze samých lidských sluníček (což musí vypadat asi jako souhvězdí?). Tato Sluníčka neznám osobně, což nijak nevádí, protože jejich vyzařování má některé vlastnosti, které míchají jak prostorem, tak i časem(!), a to, co sem přináší, také není ničím omezeno..

..na rozdíl od trojlístků, které sem přináší tolik chybějící ženství, členky Slunečního Trojlístku sem vnáší celistvé, neporušené lidství (mužství + ženství v jednom těle i duchu), každá jedinečně, a každá dokonale, a jdou tak ještě mnohem dál.. i beze všech mistrovských kurzů ;)

Spoustu darů jsem od nich dostal, už když mi o nich vyprávěli, a jelikož ty dary znamenaly pro mnoho mých bolístek uzdravení, zázračné uzdravení, chci nyní totéž umožnit i vám, prostřednictvím tohoto spisku. Ano, tento spisek je velmi speciální :)

Bohužel, nemůžu na ně říct všechno, co bych chtěl, protože řada jejich vlastností je velmi úzce – až doslovně – spjata s jejich jmény, a jména sem neuvedu: nechci je ohrozit. Nicméně, to co na ně říct můžu, je tak fantastické a je toho tolik.. všechna tato Sluníčka fungují ve všech hlavních rovinách (mentální, emoční, fyzické, a i na úrovni čistého Bytí), na všech rovinách jsou velmi komunikativní, a co se týká rozdávaní darů, jež dostala do vínku, všechna jsou striktně odevzdávací, což znamená, že se jim musíte odevzdat, abyste to, čím vás obdarovala, mohli přijmout. Jen člověk, který dokáže dát sebe, dokáže dát i lásku, a jen člověk, který lásku dokáže dát ji dokáže také přijmout.

Jde o vědomý akt – váš, ne jejich. A udělat to může každý. Pozor na čistotu úmyslů: spoje, po kterých můžete dosáhnout kontaktu s takovým vědomím, jsou vedeny cestičkami, kam se nic zlého nedostane, a při nečistých úmyslech byste mohli zkontaktovat „něco“, co se jako Sluníčko jenom tváří, a.. no, buďte ujištěni, že byste toho mohli dost dlouho litovat.. a to i v kosmickém měřítku.

Nejlepší asi bude spojit to s četbou. Tento spisek je psán tak, že každý z vás se může při četbě úplně přirozeně zkontaktovat s vědomím Sluníčka, o kterém právě čtete, každý z vás se mu může stejně přirozeně odevzdat a nechat se jím obdarovat nebo inspirovat nebo třeba jen pohladit.. po duši.

Nezapomeňte uctít jejich dary tím, že je přijmete, a pošlete jim na oplátku trochu lásky jako uznání, co to pro vás znamená. A klidně té lásky může být i více – čím víc pošlete, tím víc se vám jí vrátí.. aspoň nezapomenete, že to vše děláte pro sebe. To je, nakonec, i známkou těch nejčistších úmyslů, že?

Upozornění

Musel jsem se po určité době, jak tak už hezkých pár měsíců sleduji neuvěřitelný fenomén Slunečního Trojlístku, vrátit a dopsat jak tyto řádky, tak i jednu kapitolu.. nemohl jsem si nevšimnout jistých zábran, které se těmto dívkám stavěly do cesty.. resp. někdo jim je stavěl do cesty, doslova házel klacky pod nohy, a to i z řad čtenářů dirosloví.

Podnikl jsem proto určitá opatření, a mám povinnost vás varovat. Pokud jste se kdy tímto spiskem pročítali, ještě na staré adrese, velmi doporučuji pročíst si přednostně kapitolu **S odstupem času**, a pokud jste tu poprvé, ze stejných důvodů velmi doporučuji tu kapitolu nevynechat. Dost lidí má některá vražedná schémata čistě jen v podvědomí, čímž nemají možnost je ovládat, a bude dobré, když se do toho podvědomí dostane i potenciální reakce na případné zneužití, protože to podvědomí si pak dá na příslušná schémata pozor.. vyvarujete se tak obtíží.

Hlavně se za nic nesuďte, výchovou jsme prošli všichni, jen si prostě dejte pozor, a pokud z vás vyjede nějaká negace, je to dáno konfrontací s mnohem čistším vědomím, je to v pořádku – věci se tak hlásí k vyřešení, které pak doporučuji neodkládat. I já jsem v sobě pořád ještě něco takového měl, také jsem si musel vyřešit nějaké podvědomé nápiniky, takže vím mooc dobře, o čem mluvím. Bohužel jsou tu ještě i „lidé“, kteří škodí vědomě..

..no, je to tak. Přístup některých rádoby lidí mě donutil stanovit následující **podmínku užití**:

Tyto stránky a informace na nich uvedené smíte použít výlučně pro vlastní osvobození neboli k poučení, kudy se sebou dál. S každým jiným účelem, a především s jakoukoliv negací vůči Sluníčkům na sebe berete smrtelné karmické riziko! Pro lidi vědomě škodící to ale platí i zpětně, a aby se předešlo jakýmkoliv nespravedlnostem, řídí to sama Země, celé to gigantické vědomí.

Právě tak je mi upozornit na to, že všechno, co je v tomto spisku řečeno, se týká období, které je již minulostí. Sluníčka se nám dále vyvíjí, jdou si po svých cestičkách, občas pravda i po cizích, takže poměr účasti toho uzdravujícího vědomí v jejich životech se tím pádem trochu mění.

Povaha jejich vědomí však dokonale umožnila tento spisek psán jako most do času, kdy to funguje tak přesně, jako je to psáno, takže jsem toho s jejich svolením využil, jen to teď předesílám, rovnou zdůrazňuji a v kritických místech ještě připomínám, a to právě pro 100% funkčnost, a tedy i pro bezpečnost, jak vaši, tak i jejich.

Dar lidství

Když už je tu taková podmínka, co vlastně můžete získat? No, věřte nebo nevěřte, je toho hodně, a rozhodně se to vyplácí. Tato Sluníčka sem přináší lidství, tvoří v týmu, a díky tomu mají záběr opravdu hodně široký. Abych vám to trochu přiblížil, začnu také trochu zešíroka. Totiž, co je to vlastně lidství?

Lidství, to je rovnocenné mužství i ženství spojené a rozvíjené v jednom člověku. Je to čest i důstojnost. Orton (Borupská duchovní škola) praví: „U vás má muž svou čest. Proto spáchal mnohé špatné skutky. Žena má svou důstojnost. Zapomněla však na svou čest. U nás má muž čest i důstojnost. Proto se nedopouští špatných skutků, aby svou čest bránil. A protože si i naše ženy zachovaly čest a svou důstojnost, pochopíte, jací přesně jsme.“

Umíte si představit, jaká nekonečná radost musí být u Ortonů heterosexuální partnerství, když nejsou stavění muži k mužům a proti ženám a ženy k ženám, proti mužům? Když ženy nedělají podrazy a muži nemusí utíkat do hospod, aby měli chvilku klid od vysávajícího vyptávání, našeptávání a peskování? Když muži neobviňují ze svých neúspěchů ženy a nedávají jim sežrat hnus nadřazenosti a netýrají je necitelností a duchaprázdným hovadstvím? Když lidé nejsou majetkem svých matek a mohou se svobodně dát komukoliv a žít a sdílet s ním úplně cokoliv?

A lidství je i velická duchovnost. Neomezená. Asi tak 100% kapacity mozku to může zapojit. Před pár lety jsem však zjistil, že veškerá dostupná duchovnost je v naší civilizaci jen mužská a nepočítá se ženami, které sice mají duchovnost svou, utajenou a obecně vzato neznámou, která je však přes veškeré utajování zmanipulovaná a drží je v područí matek, a prostřednictvím matek i v područí patriarchálního systému.

Hádal jsem se tehdy v neviditelných světech (a i sám v sobě) několik let jak s Mistry, tak i s matkami a dalšími ženskými autoritami, souhrnně vzato se všemi, kdo na ženském zotročení trvají, protože na tom zotročení mají založené ty své pozice, kvůli kterým den co den prodávají ženy patriarchům, a kteří raději ty ženy úplně odepíší, než by o ty své pozice přišli.

A hádal jsem se s nimi proto, že já prostě nejsem protivá ženám.. nikdy jsem nebyl.. vždycky jsem se snažil zůstat člověkem.. chovat se lidsky.. jenže, uchovejte si lidství v nelidské civilizaci. Měli mi velmi za zlé to, že jsem odmítl možnost nechat ženy padnout, pro ně tak pohodlnou a výnosnou, napadali mě a snažili se mi znemožnit jakoukoliv činnost, která by k osvobození žen mohla vést. A dost dlouho se jim to i dařilo..

..dokud jsem nepotkal Sluneční Trojlístek, bytosti, které sem to lidství přináší, které jej zosobňují, dýchají a rozdávají. Nevím, jak to ty dívky dokázaly, a i způsob jejich fungování je natolik neobvyklý, že to musím v tomto bodě přerušit a představím vám nejprve jednotlivé členky tak, jak jsem je v jednom neuvěřitelném vyprávění a pak důkladným studiem v neviditelných světech poznal.

Poslední věc, než se pustím do představování: blíží se nám v té naší civilizaci nějaké změny, resp. už jsou v plném proudu, a všichni lidé na planetě Zemi budou muset učinit jistou volbu, přihlásit se k některé z možností, které nám ty změny přinesou. Každý se nakonec bude muset někam zařadit. Z tohoto pohledu, samotný fakt, že tu něco tak fantastického a nadějného smím vůbec uvést, je do značné míry dán mou vlastní volbou a postojem z ní vyplývajícím:

Postavil jsem se za ženy v patriarchátu, postavil jsem se za Indiga, Sluníčka a vtělené dary nejrůznějších civilizací, postavil jsem se za Slunce i za Zemi, postavil jsem se za ideu zachování Zahrady Země jako Živoucí knihovny tohoto vesmíru, a to včetně Člověka, jejího uzdraveného správce. Postavil jsem se za Lidství.

I vy časem budete muset učinit svou volbu, a i vy se můžete nějakým způsobem přihlásit k lidství. A stejně jako já to lidství můžete napřed ochutnat, přímo zde, prostřednictvím tohoto spisku, *nezávazně uzdravujícího mostu vědomí*.

Štěbetka

Prvnímu Sluníčku bych dal jméno Štěbetka. Je to človíček, který neustále mluví, a – kdokoli se bojí zvuků, nebojte se Štěbetky, protože její mluvení NEBOLÍ! Štěbetka mluví neustále ze srdce, a má pravděpodobně nejlépe zkombinované ego s duší, které jsem kdy potkal.. byť jsem ji nepotkal fyzicky.

Štěbetka podle všeho ještě nikdy neopustila čtvrtou čakru, ještě nikdy neřekla slovo jinak, než srdcem. Nikdy se nezabývala druhými, a má proto srdce úžasně čisté, a to obě polohy: citovou i egovou. City jsou jazykem duše, což duše se ozývá v srdci. Srdce je také sídlem „já“, sídlem původního lidského ega. Je to centrum lidské individuality.

Abyste náhodou Štěbetku nepochopili špatně, upřesním, že individualita není v naší společnosti vítána. Společnost sice po ní volá, ale až u těch, kdo se nechali oklestit a tu individualitu projevují jen v tom určitém, doporučeném, ba až konformním rozmezí. Kdo tu individualitu projevuje víc a nebo mimo rozmezí, je nazýván sobcem. Sobcem ostatně „lidé“ nazývají každého, kdo nedělá právě to, co oni zrovna chtějí.

Štěbetka však není ani konformní, ani se nezdá, že by kdy byla nazvána sobcem, nebo v sobě aspoň nenese tu úpornou snahu jím nebýt, typickou pro většinu lidí. Nevznášá na druhé žádné nároky, a právě tak se nechová jako něčí hračka.. což je skoro neuvěřitelné.

Vypadá to, že se tu vyskytlo původní, zcela přirozené lidské „JÁ“, v neomylně dívčí, téměř nenapadnutelné podobě. Tím neomylně dívčí nemyslím tělo nebo vnější tvary, ale vyzařování, tou nenapadnutelnou podobou myslím JÁ, které nezasahuje do ostatních a nefunguje na něčí úkor, a které tudíž nikdo nemá potřebu napadat.

To označuje člověka, v jehož Přítomnosti dokáží i ostatní být mnohem více sami sebou, mnohem přirozenější – což tohle samo o sobě by ještě nemusela být taková výhra, nicméně, protože se jedná o velmi ušlechtilého člověka, vedle nějž málokoho dokáže napadnout nějaká zhovadilost, dalo by se říct, že v její Přítomnosti se v každém hlásí ke slovu jeho lepší já. To „v každém“ je velmi zajímavé.

Viděl jsem pár jejích fotografií vystavených na netu: Štěbetka má docela členitý obličejík, na první pohled moc hezký, a ještě víc zajímavý. Jednotlivé rysy jsou dost výrazné a proto možná také víc zajímavé než to, čemu máme ve zvyku říkat hezké.. upozorňuji, že slovem „hezký“ neoznačuji umělohmotné masky na předních stranách časopisů..

..vše je u Štěbetky prodchnuto krásou srdce, krásou, která když má člověk krásné a harmonické nitro, z toho nitra prosvítá a veškeré tvary prozařuje a činí krásnými, skorem andělskými, a navíc něžností, kterou dokáží takto vyzařovat výlučně lidé, kteří si na druhého nedělají žádné nároky. Andělé prostě..

Obličejík jako celek je proto ještě mnohem víc krásný než zajímavý, což už je co říct, protože zajímavého je tam dost a dost. Je srovnatelný s určitým oslovením.. a to s oslovením univerzálním, protože všeobecně ve mně budí dojem

mnoha obličejů v jednom. Je možné se na něj podívat z různých úhlů a vidět různé lidi, nebo možná spíše jednoho člověka v průběhu celého lidského věku a hlavně v průběhu mnoha různých zkušeností, který však přes všechno, co prožil nezapomněl, co to je být dítětem.. čistým, a nevinným.

Snad každý si v tom obličejíku může najít své pro a své proti, resp. podle mě je Štěbetka schopná oslovit už svým vzezřením úplně každého, jednak pro vlastnosti již vyjmenované, a jednak proto, že v jejím obličejí úplně chybí ten nejobdivivější rys, tak příznačný pro naši civilizaci a téměř všechny lidské obličeje, rys člověka, který soudí a odsuzuje. Člověka..

Absence tohoto rysu je však příznačná pro všechna Sluníčka, pravá i dočasná, protože veškerá Sluníčka používají přednostně srdce, ne rozum. Sluníčka rozlišují dobré od zlého svým srdcem, a rozum používají výlučně jen k podepření a k vysvětlení toho, co si tím srdcem vybraly.. což je nakonec i původní zapojení.

Žádné Sluníčko proto nepotřebuje posuzovat, protože vybírá mnohem jednoznačněji a uspokojivěji, než by to kdy dokázal rozum s jeho věčnými pochybnostmi a téměř neomezenými možnostmi převrácení „dobrého“ a „zlého“.

Právě tak žádné Sluníčko nepotřebuje soudit a tím méně odsuzovat, protože Sluníčka díky absenci těch krutých rozumových pochybností nejsou tak nejistá jako ostatní, nejsou závislá na srovnání s někým „špatným“, aby si fiktivním rozdílem potvrdila, že jsou dobrá.

Většinou si lidé uvědomí, že jsou dobří, až když najdou někoho, kdo dobrý „není“ a začnou se dobrými cítit až oproti tomu – vlastně ve srovnání s tím, kdo dobrý není. Potíž je v tom, že jednak musíte dokázat, že ten druhý je špatný, a jednak musíte dokázat, že jste opravdu lepší, přičemž obojí vám musí někdo potvrdit. Proto se většina lidí dovolává většiny, a proto se té většině musí většina lidí zcela podřídit. Vedlejší účinek toho všeho je fakt, že pro samé dokazování něčí špatnosti a své dobroty nemá většina lidí čas žít.

Tohle všechno u Sluníček odpadá. Sluníčka jsou do neuvěřitelné míry sama sebou a nepotřebují nikomu dokazovat, co je nebo není špatné. A nepotřebují to dokazovat ani sobě. Nenesou pochybnosti a skoro nic je nedrží v minulosti nebo v obavách o budoucnost, takže jsou „tady a teď“ mnohem častěji, než si většina lidí umí vůbec představit.

Štěbetka, když na věc přijde, toho zatím moc nerozdává (v době spisování), což je myšleno v poměru k tomu, co by rozdávát mohla neboli k celému jejímu potenciálu. Tohle absolutně neznamená, že by nám neměla co dát, je to přesně naopak.. pokud se jí odevzdáte, nebudete rozhodně litovat, i když to, co se s vámi stane, je jen mlhavý, matný příslib do budoucna.. když nepočítám otevřenou náruč plnou lásky, kterou má Štěbetka pro každého příchozího.

V každém případě dostanete možnost si uvědomit její vnímání, prohlédnout si svět jejímá očima, jejím srdcem. Neznám nic lepšího na probuzení vlastního Slunečného Srdečního potenciálu. Také uvidíte, jak jednoduché ve skutečnosti je vidět ve všem a v každém něco dobrého a vlastní božský účel, atd. atd. Však to zkuste sami.

Zkuste a uvidíte zřetelné světy, které jste nikdy neviděli, které jste v lepším případě cítili či tušili. Pokud se rozhodnete stát se také lidským Sluníčkem, pak vás Štěbetka sama předá dalším.. protože to ona, resp. její vědomí vždycky celý proces řídí, a k ní se to vždycky zase vrací.. a ty světy budete vidět čím dál zřetelněji, až jednoho dne v nich úplně přirozeně začnete pobývat.. vedle ní.. a dalších takových bytůstek.

Ještě popíšu část svého osobního dojmu, když jsem se nechal oslovit Štěbetčíným vzezřením.

Úplně zaprvé mi připadalo, že stojí tak trochu vedle sebe. To dělají lidé, kteří mají velkého ducha a tak veliké schopnosti, že se okolí cítí být jimi ohroženo. Pokud je to normální člověk, většinou si to užívá a pouští na ostatní hrůzu, pokud je to člověk milující, jako např. Štěbetka, stáhne se trochu ze sebe samotného a udržuje se v takovém stavu, aby se ostatní nebáli a dalo se s nimi žít v lásce nebo aspoň plus minus v harmonii.

Toto rozhodnutí se děje nejčastěji v druhém až třetím roce života, čili ve vyloženě dětském věku. Je příznačné, že na to takový člověk časem zapomene a zvykne si brát tu ořezanou verzi jako svoje pravé já a tím k té odříznuté části své původnímu bytosti ztratí přístup. Dost často se stává, že si to rozhodnutí takový člověk neuvědomí, ani když dospívá a potřeboval by poznat celé své já a vůbec svůj potenciál.

Nejlépe je to vidět na tom, jak většina lidí degeneruje z člověka na chlapečka nebo holčičku, a už po pár letech jim možnost projevovat něco, co je vyhrazeno pro opačné pohlaví, vůbec nepřijde na mysl, a v období puberty už nedokáží vytvořit zážitek celistvosti jinak, než když si svůj život někým doplní. Není výjimkou, že pak takový člověk provede chybné sebeurčení. U Štěbetky se to zdá být na vlásku.. ona se ze sebe stáhla opravdu hodně, a zdá se, že k sobě nemůže (v době psaní) najít přístup. To se samozřejmě může změnit, no, ale už aby to bylo.

Zadruhé na mě Štěbetka působí dojmem platformy pro veškerý život. Ne fyzicky, pochopitelně, i když i některé její fyzické znaky odpovídají připravenosti zrcadlit veškerenstvo, ale především když koukám na její multidimenzionální bytost, na tu podstatu, kterou si Štěbetka sama v sobě zatím nepřipustila (myšleno do doby psaní tohoto spisku). To je vám pohled.

Platformy jsou tu dvě, jedna Zemská, druhá Sluneční. Štěbetka ovšem zrcadlí obě, přičemž se zdá, že doma je ve Sluneční. I když.. původně na mě působila, že tak nějak by mohla vypadat Země, kdyby na sebe vzala lidskou podobu. Je pravda, že většina Sluníček nepůsobí tak úplně zemsky, i když k Zemi mívají velmi blízko..

..tak jinak. Jak vlastně vzniká lidské Sluníčko? Je to Sluneční erupce, která dovolí Zemi nechat vyrůst něco čistého a krásného, aby bylo jasné, že ne technika a opalovací krémy, ale příroda je to ono, co jediné stojí za to chránit, ctít a milovat? Je lidské Sluníčko živoucím plodem symbiózy Slunce a Země, tak jak by mohl fungovat vlastně každý? Nevím.. Štěbetka tak skoro vypadá.

No, tak jsem vypsal první vrstvu svého dojmu, a už je vidět lépe. Štěbetka je skutečně nejen Sluneční, je i Zemská, je to jistá verze naší Země, které Slunce dovolilo vystoupit na povrch a zúčastnit se lidské společnosti, pravděpodobně s nějakým konkrétním účelem.

A ten účel? Když bych se vrátil k tomu, že Štěbetčino vzezření je vlastně univerzálním oslovením, řekl bych teď, po tom, co jsem spatřil, že Štěbetka je jakousi otázkou. Když bych se tu otázku pokusil dát do slov, řekl bych asi:

„Co vám lidem vlastně vadí na ženství? Co vám vadí na vašich tělech, pro jejichž dokonalost nemáte ani slova? A co vám vadí na Matce Zemi a Otci Slunci, kteří vám dali život? Proč prohlašujete hmotu za špatnou, zatímco ducha, který ji z dokonalých důvodů stvořil, vězníte v jakýchsi naukách, které vyvyšujete ad absurdum?“

Štěbetka je tedy živoucí otázkou, kterou Slunce skrze Zemi položilo lidem. Musím zavčas poznamenat, že v té otázce není ani nejmenší náznak výčitky, není položena přísně ani útočně a nevyžaduje se žádná odpověď. Přesto tu je, dala nám ji sama Země, s tím, že kdo se nechá dotázat a najde odpověď, najde zároveň cestu z toho nejhoršího.

Odpověď.. víme, že odpověď v sobě nese každá otázka. Také víme, že když je otázka dobře položená, zodpoví se sama. V tomto případě to platí doslova: Štěbetka je úžasnou odpovědí na jednu z nejpálčivějších otázek lidstva. Teď už je asi jasné, co sem Štěbetka přináší, co rozdává, čímž jsme rozřešili jeden z účelů jejího života.

Upozorňuji, že tohle všechno jsou moje subjektivní dojmy, moje vidění jednoho nádherného Člověka. Štěbetka je pro mě zcela jednoznačně Královnou, kterou jsme tak dlouho postrádali, Královnou, která dokáže každému pomoci najít osobní, živoucí vztah se Zemí, naší Matkou. A to možná nepůjde lidem, kteří si nepřiznají, jak moc jim v naší společnosti chybí ženství.. ale možná, že pod jejím vedením ano. Kdo ví?

Co však ze Štěbetky zůstane, převálcuje-li ji život a ona úplně ztratí přístup ke svému vymístěnému já?

Obávám se, že by z ní zbyla kromobyčejně ukecaná holka s neodbytným pocitem, že něco velmi důležitého ztratila, že nemůže objevit smysl života, a že jediné, co je jisté, je marnost..? A bude se to snažit dohnat mimo sebe, a zabředne do „lidských“ her..? Jak ji toho jenom uchránit?

Je možné, že si tím bude muset projít, potom však, co udělat pro to, aby v tom nemusela zůstat?

Dášeňka

Jako druhé Sluníčko bych tu představil Dášeňku. Dášeňka mi byla popsána jako nápadně hezká dívka se sklonem oslovovat lidi kolem sebe a každého osloveného zahrnout něčím, co se vymyká jakémukoliv popisu, pročež mějte trpělivost, pokusím se tu popsat nepopsatelné, protože to opět stojí za to.

Zprvė, jak už jsem upozorňoval, i Dášeňka je Sluníčkem striktně odevzdávacím, takže pokud jste „zahrnutí“ (možná spíš „obdarování“?), máte možnost dar nepřijmout, přičemž se můžete rozhodnout třeba za půl roku, že jí to teda uvěříte a dar přijmete, a ono to zafunguje. To je již proklamovaná nezávislost časová.

Zadruhé nemusíte Dášeňku vůbec znát osobně, abyste mohli být obdarováni, to jest nemusíte s ní ani chvíličku sdílet stejný prostor: stačí, když o ní víte a něco ve vašem vědomí se na ni napojí. Většina lidí si to vůbec nemusí ani uvědomit, nebo kolikrát ani nemůže, protože do míst, kudy tyto věci proudí, nemá většina lidí vědomý přístup. To je nezávislost prostorová, a když o tom tak přemýšlím, i dispoziční.

Když už jsem u toho, píšu to proto, abyste se o těchto Sluníčkách dozvěděli, protože něco ve vás se pak může probudit a zařídit vše potřebné. Mimoto je to skvělá inspirace pro vaši mysl a i představivost: představte si, že krom přečtení tohoto textu je pro vás stát se pravým lidským Sluníčkem otázkou definování a prohlášení záměru.. vlastně se stačí nechat inspirovat.. to je to, jak se vás Královna ujme a provede celým procesem.

Mám záměr stát se pravým Lidským Sluníčkem..? Což..?

Vzato kol a kolem, je Dášeňka tak trochu jako pejsek, či možná ještě spíš jako štěně, které se přidruží k jakémukoliv kolemjdoucímu (v rámci smečky), během pár kroků na něj udělá „ňaf“, obdrží nějakou odpověď, a to už je záminka dotyčného obdarovat: „ňaf-ňaf“ (čímž chci říct, že většinu darů Dášeňka rozdává coby energii přidruženou k nějakým slovům.. a tedy naprosto netuším, jak to, že to funguje i mimo fyzickou rovinu). Vzápětí se přidruží ke kolemjdoucímu, který jde opačným směrem a obdaruje jeho. Pak zas a zas, dokud jí buď nedojdou kolemjdoucí, nebo volný čas, nebo ji něco / někdo nezaujme na delší dobu.

Když je Dášeňka oslovena, vylítne opět podobně jako štěně, které bylo dlouhou dobu necháno samo sobě a teď si ho někdo všiml, a opět je to bráno jako záminka vás obdarovat. Víte, ona je doopravdy jako štěně, pročež jsem ji pro účely tohoto spisku pojmenoval podle Čapkovy knížky Dášeňka čili život štěněte.

Dášeňka obdarovává neuvěřitelnými dary, což je v první řadě radost a láska – těmi vás zahrnuje ve zvláštních, těžko

popsatelných vlnách, něco jako mentální nebo emocionální pohazení v nezvyklé síle, a jako jediné Sluníčko, ale v podstatě i jediný člověk, kterého znám, umí pohladit i pohledem tak, že je to zřetelně, téměř fyzicky cítit. Bohužel jsem to nezažil osobně, takže k tomu nejsem schopen říct nic bližšího, nicméně, píšu to sem, protože mě tahle zmínka velmi inspirovala, tak chci umožnit totéž vám.. vlňte, hlad'te, milujte :)

Jednou z takových vln je zřejmě něco jako ono proslavené vaginální olíznutí, akorát že neprobíhá při sexu a nemohou si to tudíž šovinističtí samci ani jejich sexuologové vykládat jako spontánní fyzický projev spokojenosti partnerky s jejich sexuálním výkonem, s tím nejhorším strašákem dnešní doby, naopak je to nefyzický výraz nejvyšší lásky a oddanosti.. nefyzický, i když cítit bývá téměř fyzicky, a samozřejmě se to ani zdaleka netýká jen mužů.

Stojí za to se zamyslet, čemu, popř. komu je Dášeňka takhle oddaná? Ona to Dášeňka totiž dělá téměř na potkání (aspoň v době psaní).. na počkání.. možná jde o projev jejího uznání, že si někdo všiml jí samotné, její bytosti, ocenil, co umí a nějakým způsobem to vyjádřil.. ale možná také, že ne. Spíš ne.. je to, jak už jsem řekl, velmi hezká dívka, a těžko se někdo bude při takových mikrovýměnách soustředit na její nitro, natož aby ho stihl ocenit.

Dost reakcí na ni bylo dokonce vysloveně negativních. Člověk by brečel a brečel, když Dášeňka v zápalu obdarovávání použije nějaký obrat, který tak úplně nepřísluší jejímu postavení, a její nějaký nadřízený ji odkáže do jemu pohodlnějších mezi výrazy jako „drzá opice“, „žába, co mi furt něco odmlouvá“, nebo dokonce „příliš dovolená koketa“, podle toho, co Dášeňka právě použila.

Je pravda, že Dášeňce je úplně jedno, co použije (jde o stav v době psaní spisku), Dášeňce se v srdíčku narodí impuls, který ji vystřelí směrem k činu, a Dášeňce to ještě ani nedošlo a už ho realizuje. Je pravda, že občas mohla použít slova nebo obraty nebo téma, které se v danou chvíli mohou vymykát společenským zvyklostem, jenže proč všichni pořád vidí jenom konvence a soudnost? Proč nikdo nevidí, odkud jde impuls a CO VE SKUTEČNOSTI PŘINÁŠÍ?

Člověk by brečel, protože Dášeňka, když ji někdo odmrští, neumí jinak a zkusí to znovu. Desetkrát vás potká, desetkrát se vás pokusí obdarovat. Je to zakódováno v její bytosti. A někteří bližní desetkrát za sebou pokrčí rameny nebo ji dokonce seknou, protože neví, co si s tím mají počít, ale přijmout to prostě nepřijmou.. asi to není dostatečně důstojné.. našim šovinistům, a zřejmě ani našim šovinistkám.

Není to tak dávno, co Dášeňku vyštípali z nějaké stálejší brigády. Jednoduše jí položili nesplnitelné podmínky a nechali ji odejít. Paní a páni tvorstva vedle sebe zřejmě nesnesou hezkou živoucí dívku, která má vlastní život, názory, srdce, a která jedná nekontrolovatelně, protože jedná právě z toho srdce. To že nic bezpečnějšího než lidské srdce neexistuje se zřejmě nebere v potaz.

Páni tvorstva jsou tu od toho, aby to tvorstvo kontrolovali, a něco takového jako lidské srdce tu nemá co dělat, i kdyby bylo sebestylejší. Paní tvorstva jsou tu pak proto, aby kontrolovaly svá teritoria. Nemohou dopustit, aby jim v revíru někdo nekontrolovatelně rozdával radost ze života, kterou ony obvykle poskytují jen za odměnu a po troškách.. prostě s ní kupčí, a kterým nepůjdou „kšefty“, když totéž, jen mnohem čistší a hojnější rozdává dívka atraktivnější, ne-li i fyzicky hezčí, než ony.

A to jsem zatím pominul, že řadě lidí se zřejmě i líbí, jak zoufale si tahle dívka nabíhá a oni ji prostě pořád utírají. To se jim nepochybně vrátí, nicméně co když tohle Sluníčko ubijí dřív, než rozdané rány dopadnou zpět a oni s tím (snad) přestanou?

Vždyť sami určitě víte, jak to chutná, když vyvíjíte nějakou snahu a někdo druhý vás bojkotuje, místo aby vás přijal, případně vám za to ještě vynadá. Jak dlouho vydržíte zkoušet, jestli vás už přijmou, nebo jestli vás zase nepochopí, zase nevezmou v potaz impuls ze srdce, neuvidí milující snahu rozdat trochu radosti, jenom vám vytknou, že máte špatně tkaničku? Za jak dlouho rezignujete? Vydrží vám to dvacet let? Zhruba tolik by totiž Dášeňce mělo být, a zatím pořád ještě rozdává nevšední dary nevšedním, zaprdlým bližním. Tohle mi přijde jako nadlidský výkon, a tak nějak si myslím, že v tomto směru nemá lidské učitele.

Dášeňka v této době osvědčuje vyložené psí chování, resp. chování ne – to by ji velmi rychle přešlo, tak to nazvěme psím založením.. samozřejmě ne vrozeným, ale odkoukaným. Mám informace o tom, že Dášeňka má doma psy, nevím ale jaké, kolik, a nevím ani odkdy, takže je velmi těžko říct, jestli opravdu mohla nachytat pejsčí přirozenost ve své domácí smečce.

Berme to zatím jako pracovní hypotézu, a pojďme dál. Co se stane, když Dášeňku převálcuje život? Odhaduji, že by z ní byla tuctová hezká holka se sklonem utíkat z lidské společnosti, která ji tak necitelně odsouvala a kopala do ruky se srdcem na dlani, a mohla by se na tom útěku propadnout do cizího světa, jelikož si bude říkat, lidi jsou hnusní a já mezi nimi nechci být..

O jaký svět by v tomto případě šlo, je asi jasné, Dášeňka by se propadla do světa psů, což je velice, velice nepříjemné, protože odtamtud se špatně navrací.. bez cizí pomoci to většinou nejde, a ta pomoc se tak trochu podobá exorcismu. Jednu kamarádku jsme z něčeho podobného kdysi dostali, a ta se učila znovu mluvit.

Jak tomu zabránit? Jak zařídit, aby Dášeňka nerezignovala a fungovala dál a dál jako Sluníčko rozdávající radost,

lásku, štěstí, léčící ba uzdravující lidskou lhotejnost i rány, které ta lhotejnost způsobí? Jak zařídit, aby Dášeňka i nadále nosila lidem vítězství nad vlastními stíny, tedy, mimo jiné?

To je totiž přesně to, co přinesla Dášeňka mně, hned napoprvé. V průběhu mnohaletého sebepoznávání a práce na sobě jsem vychytil hezkou řádku strachů a zlovyků, po nichž však někde ve mně zůstaly skelety nejrůznějších tvarů. Prázdné sice, ale přeci jen děsivé, a hlavně neustále se připomínající. To je to, jak už postě řešíte nějaký problém, který je sice dávno vyřešený, ale pořád jakoby trvá a vymezuje vaše reakce a tím i vaši zkušenost a zabraňuje vám tím posunout se doopravdy dál.

Když jsem pak slyšel o Dášeňce a o tom, co umí, tak v okamžiku, kdy jsem se na ni naladil a poprosil její vědomí o spojení, přejel mě od hlavy až k patě nádherný pocit, něco jako by mě pohladila veliká, hřejivá a přitom jemná dlaň, tak jako dobrácky, a všechny ty skelety ze mě shrnula. Asi jako když na podzim pohladíte Zemi po trávě a shrnete všechny listy a větvičky.

Nepamatuju se, že bych se kdy předtím tak úžasně nadechl, jako po téhle úlevě, tak láskyplně zařízené. To bylo prosím uzdravení bez nároku na honorář, dar bez možnosti jí nějak poděkovat nebo se jí dokonce revanšovat. Přitom bych velice stál o obojí, což se snad snad obojí splní, jen přijdu na to, jak.. ale třeba to spustí tento text.. doufám..

Kromě rozpouštění mentálních bariér, které tolika lidem brání prožít cokoliv hezkého a podnětného, Dášeňka umí hojit i jakákoliv emocionální zranění, lehčí uzdravuje hned, na potkání, závažnější, u těch je to složitější, je k tomu zapotřebí spoluúčasti toho zraněného, protože taková zranění si nepřivodíte jen tak nějakým omylem, ale vědomou akcí.

Pak je na vás srovnat se s reakcí, nicméně i tady Dášeňka funguje úplně neskutečným způsobem. Její pohlazení vám tu ránu vyčistí, zahojí, co jde, a tím vám dodá nejen impuls, ale i to nejdůležitější, naději k uzdravení. Tato dívka je prostě moře.. moře radosti a oceán lásky.

V tuto chvíli už můžeme odhadnout odpověď na otázku, komu nebo čemu Dášeňka je celou tu dobu natolik oddaná, že rozdává radost, lásku i uzdravení, i když dost často sklízela jen nepochopení, nevděk a cizotu. Dášeňka je zřejmě úplně oddaná sobě, svému srdci, a svému úkolu, který si tady na Zemi vytýčila.

Ten úkol bych viděl jako „překonávat.. no, rozpouštět lidskou lhotejnost, pomáhat lidem uzdravovat její následky, přinášet propojení s přírodou jako prevenci, aby se do té lhotejnosti zase neupadlo, a konečně vědomé propojení neviditelných světů (v nichž tak fantasticky komunikuje a pomáhá) s tím viditelným jako řešení všech krizí do budoucna“.

To poslední se ostatně týká všech zde popsaných Sluníček a i jejich ochránkyně. Všechny mají udivující rozhled v ne fyzických dimenzích – jediné, co jim vlastně nejde, je všeobecná zvrácenost dění v této společnosti.. to jak nelidsky lidé v té naší civilizaci myslí, plánují a bohužel i jednají.

Tím myslím přesně tu nadřazenou logiku, která není nijak kontrolovaná – ani citem, ani emocemi, ani prostou snahou o vyrovnání strašlivého technologického náskoku naší civilizace před schopnostmi s těmi technologiemi zacházet. S touhleto vražednou logikou mají Sluníčka docela problém.

Vltávka

Poslední Sluníčko, které vám dnes představím, nazvu Vltavou. Je to jméno opět velmi symbolické, a opět jen z malé části naznačuje, čím Vltava pro své okolí i pro všechny lidi na celém světě je. Pokusím se to opět nějak vy-slovit, jakkoliv je to úkol vcelku beznadějný..

Víte, já bych ji nejraději nazval Amazonkou.. jenže, Amazonka je jméno zavánějící bojovností a nejtvrďšími znaky (ve smyslu projevy) matriarchátu, a to ještě hlavně toho pozdního období, které bylo prolezlé zneužitím a krutostí. Pravda je samozřejmě úplně někde jinde, nicméně v dnešním významu prostě nelze použít takové jméno..

..napadla mě ještě Česká Amazonka, a to je teprve průser. Češky jsou proslulé svou bezohledností a svrchovaností tchyně nad jakýmkoliv životním soupeřníkem, ale i vlastně nad jakýmkoliv aspektem života její dcery. A pokud nefunguje tchyně, funguje přítelkyně nebo jakýkoliv ženský časopis, z nichž většina hlásá nesmysly o mužské ubohosti.

A nejde o to, že ta mužská ubohost tu není – protože je(!) – jde mnohem spíš o to, že původkyněmi mužské ubohosti, ale i té ženské jsou z 90% lidské matky, které výchovou staví muže a ženy proti sobě, aby pak mohly profitovat na výsledné válce pohlaví. Kdepak, z Čech by kromě Vltavy byla možná asi jen Orlice.

Orlice má také mnoho pramenů, které se na nějaký čas spojují ve dvou zásadních podobách – Divoké a Tiché, než se slejí v jednu vyrovnanou řeku. Toto je vůbec nejvýstižnější popis téhle osůbky tak, jak mi byla popsána a jak ji v éteru vnímám já. Proč ji tedy zvu Vltavou, že? Zvlášť když Vltava má těch základních podob mnohem více, je to vyložene královská řeka a odpovídala by tak mnohem více Štěbetce, než komukoliv jinému. Pokusím se to nějak osvětlit.

Zkuste si představit, že Amazonka, královna řek, ve smyslu dárce života – skutečný dárce skutečného života – má své české já. Je to řeka, která si jen tak plyne, je plná emocí, jelikož jde o vodu, a je v nejužším styku se Zemí.. jejíž představitelka, v tomto případě Štěbetka, o tom mimochodem nic moc neví (v době psaní spisku).. tedy na vědomé úrovni.

To vám jsou tak záhadné, nemožné spleť vztahy, v nichž všechno určuje všechno. Je to ženská hierarchie se vším všudy.. vlastně ne, tyto vztahy neobsahují to vražedné vylučování v zájmu vlastního postupu – to je to, co Sluníčka odlišuje od ostatních „lidí“, a především od ostatních žen.

Vím kupříkladu o situaci, kdy Štěbetka něco vyhrála. V normální situaci by se všude, vlastně ve všech ostatních zvedla vlna odporu. Ve chvíli, kdy „vyhrála“ Štěbetka, všichni to respektovali, to jest, všichni měli radost. Patrně v tom nebylo takové to „vyhrála, na rozdíl od vás“.. jak si to tak lidé dávávají sežrat.

Navíc Štěbetka, aby přesto učinila zadost jakési konvenci.. vlastně povinnosti.. nebo bůhvíčemu, několikrát nahlas prohlásila: „Jé já jsem vyhrála..?“, pokaždé s větší autorizací, až se do->pocitovala do té správné nálady a byla schopná přetékat štěstím a po lidsku poděkovat, jak se to pro slušnou dívku sluší a patří, to jest odevzdat svou energii za domnělý dar.. (no, pokud něco dostanete a chce se od vás něco za to, např. vděčnost, nejde o dar, že?).

..jenže u Štěbetky, i když v sobě vybudí pocit uměle, jde přesto o pravdu, ne o uměle vybuděný pocit. Kdo ví, jak to dělá.. v každém případě to její „přetékat štěstím“ znamená naplnit štěstím všechny lidi okolo.. a radostí atd. Aha, tak to dělá tím, že to opravdu naplní, naplní to něčím, co sem přináší, a to pak rozdává. Hle, Královna..

Nejbližší příbuzná Štěbetky, Vltávka, neodevzdává jen tak energii za domnělé dary. Vlastně vůbec toho moc nerozdává (což je ale opět myšleno, že tomu tak bylo v době psaní spisku, a to ještě čistě jen ve srovnání s tím, kolik by toho rozdávát mohla), kromě záření, které je blízké tomu slunečnímu.

Víte, pro planetu je Slunce způsob, jak existovat, stejně jako pro elektron je to jádro atomu. Pro Štěbetku je Vltávka způsob, jak se projevit, stejně jako Štěbetka je způsob, jakým může Vltávka existovat.

Tohle není legrace. Jsou to možná legračně znějící přesmyčky a přirovnání, která však stačí vzít opravdově, aby dostaly smysl, hluboký, a nádherný. Je to způsob, jak nahlédnout tato dvě Sluníčka v jejich plné velikosti. Totiž, třeba Štěbetka je neskutečný univerzál, Sluníčkům je Galaxií, planetám je Sluncem, řekám Planetou, lidským Sluníčkům Královnou..

..o tom, že mi Štěbetka přijde být Královnou jsem už mluvil. Pro jistotu zde připomenu princip služby, neboli co to kralování znamená. Jde o to, že normální člověk slouží pouze sám sobě. Starosta slouží obci, kníže knížectví, král celé zemi. Můžeme jít dál až k Bohu – nebo k Bohyni – která slouží všem. To je princip služby, jak funguje v celém vesmíru, a který naše společnost tak zprznila.

A Vltávka je jeden z mnoha způsobů, kterými Štěbetka slouží, to jest kraluje, čili by se dalo říct, že zatímco v tomto konkrétním zapojení Štěbetka je všezpůsobná, Vltávka je naopak velmi úzce specializovaná. Nejzásadnější zlato, které svým životem a dechem rozdává ostatním, je skryto v jejím lůně, přesněji řečeno v její děloze.

Je to nepředstavitelný dar, co vám může zprostředkovat tato dívka, nepřiliš útlá, ale také ne příliš robustně stavěná. Je velmi hezká, ale ne nápadně.. ne, Vltava rozhodně není nápadná (co se vizáže týká). I tak její vyzařování budí rozruch, který se mnoho lidí pokoušelo přičíst různým vlastnostem, kterými Vltávka oplývá – což oplývá.. tak například je neustále v dobré náladě.. nicméně to co se kolem ní děje nelze přičíst žádné známé lidské vlastnosti.. aspoň mi to tak přijde.

A krom Slunečního záření je z ní cítit i síla.. mentální, emocionální i fyzická.. to je možná to neobvyklé.. cítit takhle zřetelně sílu z člověka milujícího a jednajícího výhradně srdcem. Pokud vím, věnovala se Vltávka nějakému ženskému kolektivnímu (no, jako vícečlennému) sportu, přičemž zřejmě žila se svou spoluhráčkou. Tato kombinace už dost dlouhou dobu není nijak neobvyklá, a osvědčila se jako nejefektivnější způsob, jak rychle a do hloubky poznat ženskou sílu a její nejrůznější projevy. Bylo mi řečeno, že Vltávka i od pohledu tak trochu vypadá (no, vypadala), jako by svou sílu hodně zdržovala, ba až hromadila, a tak nějak si myslím, že se tím docela připravuje na věci budoucí.

Co může čekat takovou Vltávku? Začneme tím, co už rozdává: v její Přítomnosti v každém z ostatních něco zapadne na to správné místo, a každý je najednou zcela svým vlastním zdrojem a žije svůj vlastní život, což by mohlo znamenat, že Vltávka krom této samotné schopnosti dokáže dodat i sílu žít si svoje, nebo přinejmenším ukázat, že to jde a jak je to úžasné a krásné a – inspirováníhodné. Dalo by se možná říct, že jsou lidé ve Vltávčině okolí inspirováni a žijí sami za sebe, přičemž když jim na to schází síly, Vltávka je podpoří i silou.

Kdo si toho všimne a má zájem nastolit tento stav trvale, není problém, Vltávka mu něco vezme a něco dá: vezme život, který je u většiny lidí nedobrovolně spjatý s matkou, a udělá to, co měla udělat ta která matka, to jest odevzdá matce, co jest matčino, a dítěti, co jest dítěte. Ona totiž téměř každá matka drží „své“ děti ve své děloze, v místě, kde se obvykle zaháčkává duše do nově vznikajícího těla. Téměř každá matka ovládaná matriarchátem i patriarchátem si to zaháčkování kouskem svého já uvědomí, a tu duši si přidrží, a jen když je dítě – i dospělé – hodným otrokem, jen tehdy mu trochu povolí.. vždycky na chvíli.

To je to, čím jsou matky schopné celoživotně ovládat „své“ děti a dokazovat jim i celému světu, že děti patří matce. To je to, čím matky dokazují, že to žena dává život – tím, že ho naopak nedají a drží děti na opratích, přikurtované k děloze, ačkoliv na to nemají žádné právo. Nikdo nemá právo omezovat Bytí, nikdo nemá právo přivlastňovat si jiné lidi, tím méně děti, u nichž je to totální zneužití jejich důvěry a bezmoci.

A to nemluvím o tom, že dítě je pro rodiče způsob, jak žít v cizím těle, a dost často i svým tělem jet na jeho pohon. Většinou je to spojené s poslušností: je třeba dítě trochu vyšťavit, aby když jím chceme žít (neboli při výchově) nekladlo takový odpor, a většina rodičů to ráda spojí s tím, že tu vyšťavenou energii zhltnou sami.

A jelikož většinou mají děti pod palcem spíš matky, dnes už zase nějakou dobu i oficiálně, jsou to matky, kdo většinou vysává své vlastní dítě.. prostřednictvím stejného spojení, jako je ono přidržení, s pomocí několika praktik navíc. Je samozřejmé, že se děti chtějí utrhnout – a pak matky říkají, že dítě zlobí.. nechce se nechat vysávat.

Naprostá většina dětí časem rezignuje a už se k matce i přes všechny teror hlásí i samy, jen aby mohly aspoň z nepatrné části ochutnat svobodu. A kolik lidí vyznává takové to „maminka je ta hodná“ a „o mamince se mluví jen hezky“ atd. atd. a myslí to doopravdy, ačkoliv většinou právě jejich matka z nich udělala tu lidskou trosku, poddajného otroka našeho odporného systému, kterým většina lidí je.

Nu, a Vltávka je bytost, která tuto zřůdnost umí napravovat.. během pár sekund odpojí vaši nedobrovolnou kotvu i matčin sosák a vrátí vám váš život. Umí to pochopitelně i na dálku, resp., jelikož se zatím nejedná o vědomou činnost, umí to zatím jen na dálku, a to aniž by vás znala, a opět aniž by potřebovala být i jen slovo díky.

Vltávka je pro mne velmi vznešená bytost. To proto jsem zvolil nejvznešenější jméno, jaké v Čechách znám.

No a to už se dostáváme k jednomu z důvodů, proč Vltávka zkoumá a schraňuje ženskou sílu. Pokud dokáže vyvést z mateřských spárů potomka tak dokonale, že ho matka přestane mít jak / čím vysávat a vůbec ovládat, bude se muset bránit mnoha a mnoha útokům.. vědomým i nevědomým, zjevným i skrytým neboli magickým, protože žádná matka se žádného zdroje jen tak snadno nevzdá.

Samozřejmě, Vltávka není vůči magii vůbec bezbranná. Vltávka toho umí mnohem víc, než jen napravovat mateřské věznění potomků – to je vlastně jen špička ledovce. Už jsme si řekli, že Vltávka má dvě základní podoby, Divokou a Tichou. Tyto dvě podoby dohromady dávají vyrovnanou mladou ženu – vědmu. Až na to, že vědmou je Vltávka zatím spíš nevědomě, má vlastně jen ten potenciál a zčásti jej i používá, ale vůbec o tom – většinou – neví. Vědma nevědma.

Vltávka v těchto dvou podobách zná a ztělesňuje dvě podoby ženství – divoké, silné a nezávislé, a pak také přijímající, milující a odevzdané. Obojí je v jedinečném souladu s rozvinutými stránkami tzv. mužskými, a v tom všem není ani stín agresivity či útočnosti, což je poznat i z toho, že dokáže svou vlastní agresivitu projevoval hravě a zcela přirozeně, zejména když se „štěkají“ (nebo snad někdy i „kočkují“?) s Dášeňkou.

Vltávka je čistá, představuje celou jednu úroveň čistého ženství včetně čistého, úplně přirozeného mateřství, a to do hloubky, kam ji zatím neumím následovat – resp., abych si takovýmto veřejným prohlášením neuložil nějaké omezení, jde o hloubku, kam jsem ji až dosud neuměl následovat.. To by mohlo znamenat, že by její dispozice měly stačit většině lidí, přičemž její potenciál samozřejmě těmto dispozicím odpovídá.

Jen to neuvědomění bude zřejmě potřeba napravit. Ale možná že Vltávka půjde.. vlastně poplyne spolu se ženstvím obecným, že si bude sebe a svůj potenciál uvědomovat tak jak si jej budou postupně uvědomovat ženy. Možná.. jenže pak se právě může lehce stát, že i ji převálcuje život, jelikož nebude znát svou vlastní cenu a své vlastní možnosti.

Jak ji jenom pojistit..? A pokud si tím potřebuje projít, jak ji podepřít, aby se neztratila..?

Perlička

Perla, ochránkyně Slunečního Trojlístku, beze zbytku splňuje všechny „náležitosti“ ochránkyň pro trojlístky: je velmi hezká, velmi bystrá a když jde o to si nenechat něco líbit, i velmi hbitá. Perlička to všechno umí. Ale nepoužívá. A nebo jen velmi málo. Nepoužívá ani svou krásu, ani svou sílu, ani k doplnění sebevědomí, ani k ničemu jinému (opět, v době, kdy toto píše). Je to trochu záhada, opět, a opět stojí za rozmotání.

Perla, vzhledem k tomu, že Sluneční Trojlístek není trojlístkem obyčejným, také není ochránkyní obyčejnou. Jednak by neměla skoro co na práci, protože být Sluníčkem už samo o sobě znamená ochranu nad ochrany. A jednak.. ale jak to říct? Perla je v podstatě čtvrté Sluníčko v tomto trojlístku, nebo byla by, kdyby neobtěžovala své já ve prospěch ostatních. Má kompletní Sluníčkový potenciál, má vyzařování jako málokdo, je milá, příjemná, velice hezká, a není to Sluníčko. Má vlastně jen ten potenciál. Co jí chybí k tomu být Sluníčkem je vědomí sebe, neboli sebevědomí.

Už jsem říkal, že si Perla sebevědomí nedoplňuje ani krásou, ani ničím jiným. Ted' to řeknu o krůček dál: Perla si své sebevědomí dokonce cíleně destruuje. Má na to dokonce takový jeden způsob, docela vymakaný, který se tu pokusím popsat.

Představte si, že za vámi přijde hezká, příjemná dívka, pronese nějakou úplně neškodnou poznámku – úplně jakoukoliv, úplně dokonale vám nahraje na nějakou příjemnou nebo i veselou odpověď, a tu z ní něco vyjede, něčím se vás dotkne a ve vás se něco vzepne, a místo slovního pohlazení z vás vylítne hnusná, ale totálně hnusná poznámka, která to něco, čím se vás Perla dotkla, zabije.

Takhle mi to bylo popsáno, téměř doslova. V tom člověku, který mi tu situaci popisoval jsem tu situaci i viděl, ale nepodařilo se mi „uvidět“.. no, zaostřit na to, čím se Perla ostatních dotýká. Ale možná to není ani podstatné, aspoň pro tuto chvíli. Pro tuto chvíli stačí vědět, že Perlička se naučila chovat jako terč, který si sám říká o zásahy.

Toto dělávají lidé, kteří mají doma napětí, které nemohou snést, a které se naučili uvolňovat na vlastní náklady. Bohužel, jako u většiny z nich, i u Perly toto chování již dávno přešlo do podvědomí, stalo se automatickým a jako takové už dávno přerostlo únosnou mez. Proč se chovat jako hromosvod za bezmračného, zcela čirého dne?

Samozřejmě, Perla z toho také něco má. Když totiž schytá hnusnou poznámku, bolestně se usměje a dál se s vámi baví, jakoby se nic nestalo, nicméně, ve vás dřepí pocit viny, a tím vás může ovládat.. když by bylo potřeba. Skoro jako by naše Perlička měla ruský původ.. u našich bratrů to takhle řeší každá druhá.. spíš dvě ze tří. A podle fotky, kterou má na nějakém profilu, by tomu tak klidně být i mohlo.. noo.. že by?

Ruské ženy dosud umí tu odevzdanost, srdeční i jinou, umí svou roli v patriarchátu, umí jednat s burany a hrát vůči nim tu něžnou, odevzdanou a milující bytost, která bohužel dává smysl jen v páru s buranem. Takhle, já nemyslím burany, co se týká inteligence, ale burany, co se týká mezilidských, a především mužsko-ženských vztahů. Žena v těchto vztazích vyvažuje obě mužovy polohy a vytváří stabilní prostředí, to vše zcela na svůj vrub.

Klíčem je to „vyvažování“ a Perla je v tom Mistr.

Nicméně, ještě než se s tímto klíčem dostanu k příslušnému zámku, podotknu, že za těchto okolností bylo zcela v pořádku, že si ženy-matky zabraly děti pod svou pravomoc a chránily je před hrozivými výkyvy mužských nálad. Znamenalo to, že zatímco muž je společnosti zodpovědný za vše, co vzejde z jeho rodiny, žena se zodpovídá muži ze všeho, co udělá ona i „jeho“ děti. Patriarchát je opravdu hnus. Hrozný.

Nicméně dnes už je patriarchát na ústupu, a je záhodno zabývat se dalšími, pod patriarchálním slizem ukrytými jevy, což je především ad absurdum přerostlá pavoučí forma mateřství. Ženy si v průběhu věků navykly mít děti pod 1touch kontrolou a zcela na svou zodpovědnost, zvykly si na to, že jim děti patří a k otcům se kolikrát ani samy moc nehlásí, až na to, že když se okovy patriarchů začaly uvolňovat a přestal být důvod pro mateřské věznění potomků, ženy v něm přesto pokračují, úplně automaticky opakují vše, co kdy viděly u svých matek.

A jelikož proti tomu už protestují i potomci, kteří v takové době už nemají důvod vyhledávat mateřskou ochranu, začaly ženy, svázané závazným modelem matky používat čím dál silnější prostředky na jejich uvěznění, a jelikož ty prostředky nemohly být zjevné, musely se vyhrabat nějaké skryté. Většina z nich patří do černé magie.

Podle tohoto popisu by se mohlo zdát, že ochranu potřebuje spíš Perla než že by sama někoho chránila. Ono vůbec dost často, když takhle vyličím něčí problém, se ostatním zdá, že se jedná o člověka skrz naskrz špatného. A někdy si tak připadá i ten dotyčný, zvlášť když je kontakt písemný a já nemůžu podřídit svá slova a tempo jeho aktuálnímu stavu.

Takovéto srážení sebe na základě mých slov, která přitom mají mít osvobozující účinek, má své kořeny v mateřské výchově: abyste byli „maminčiným děťátkem“, nesmí na vás být nic, ani chlup, natož nějaká „napadnutelná“ vlastnost, což znamená, že vás matka průběžně testuje, a jakmile něco „odhalí“, udělá z vás to nejšpatnější dítě pod sluncem a tím pocitem vás umlátí.

Časem se naučíte umlátit se sami, protože se vám nějakou dobu zdá, že od sebe to tolik nebolí, a tím začnete být „vychovaní“. Jedním následkem je, že když udělá podobné odhalení někdo jiný, reagujete úplně stejně, protože si myslíte, že tohle se od vás chce, a ještě o něco později už jen proto, že už jste tomu tak zvyklí.. jste zvyklí srážet sebe, místo abyste řekli: „Aha, no super, tak tudy už ne!“

Totéž by si v tuto chvíli mohla říct Perla..

..kdybych ji mohl oslovit, asi bych se jí zeptal, jestli už náhodou nepřišel čas tuto hru odložit a začít vědomě rozvíjet sluníčkový potenciál, začít si vědomě vytvářet své vlastní já, třeba podle nenapadnutelného vzoru Štěbetky? Vždyť podle Štěbetky a jejího úžasného, božsky nenuceného ega jsem si poopravil i já to svoje. Představte si člověka, který řekne „já“ a vy nemáte pocit, že vám tím něco bere.. představte si ego, které pohládí..

A co bych odpověděl, pokud by se Perla bála, že když se dá do pořádku ztratí schopnost vyvažovat ostatní Sluníčka?

Řekl bych asi: „Jen to, Perličko, zkus. Uvidíš, že ztratit něco, na čem jsi dvacet let stavěla svoje přežívání, vůbec není jednoduché.. nehledě k tomu, že je to navíc i zbytečné. Každý se sem rodí s určitým osobnostním profilem a vybírá si za tím účelem rodiče i okolí. Je to proto, aby v určitém stavu dosáhl dospělosti a měl z čeho vycházet s dalším vývojem. A vývoj je mimo jiné i zkoušení slepých uliček, takže je tak jako tak nutné mít kam se vrátit.“

Perla je dnes dospělá – nejen oficiálně, ale i skutečně. Její potenciál, díky neskutečně zvládnutému „vyvažování“, je „stabilizovat veškerá lidská Sluníčka na celém světě“. A že je co vyvažovat. Každé Sluníčko je nějakým způsobem napadnutelné – musí být, jinak by se nemohlo na Zemi s takovými vlastnostmi ani dostat, ne tak se na ní udržet..

Perla sama sice nepotřebuje vyvažovat, i když Sluníčkem nepochybně je: má ten potenciál celý a má i co rozdávat. To vše je v éteru jasně vidět. Jediné, co tam vidět není, je někdo, kdo by ty poklady rozdával. Když člověk nemá „já“, nemůže světu nic dát, i kdyby sebevíc chtěl. Jako kdyby Slunce chtělo svítit a chyběla mu ta koule žhavých plynů, to já, od něj ten který paprsek může vyjít. Dar od člověka, který nemá „já“ je to samé jako dar od anonymního dárce.

Perla tedy nepotřebuje vyvažovat proto, že nemá co. Napřed by Perla potřebovala najít ztracené „já“. A dokud Perla neobjeví, neuzná a nezprovozní své „já“, bude to vždycky jen perla. A co je perla? Jestli to není cizí, ba nežádoucí předmět v těle ústřice, které jej obalí svými výměšky, aby něco jejího stálo mezi ní a vetřelcem?

Naše Perla přitom původně není vetřelcem, jen se tak k ní někdo choval, tak dlouho, až to vzala jako fakt. Od té doby se tak chová, nechává se obalovat různými cizími výměšky, a mně přijde, že jsem ji pro účely tohoto povídání nemohl pojmenovat případněji.. leda jejím pravým jménem, které je ještě mnohem přesnější, akorát že postihuje navíc oblasti jejího života, které sem tak nějak nepatří.

Perla prostě vzala svoje já jako něco, co je ostatním nesmírně protivné, i když to bylo protivné v podstatě jen jednomu jedinému člověku. Proto své já rozdělila na dvě části: jednu, tu hlavní někam vymístila, někam daleko, aby se do ní nemohl nikdo trefovat, a druhou, nepatrnou občas podstrkuje ostatním. A jelikož to podstrkuje s tím, že je to všem protivné, je to skutečně všem protivné a skutečně na to sklízí vražedné poznámky.

Čím skutečně nahradila své já, neboli co Perlička žije, je – zdá se – snůška nějakých nesmyslů o sobě, které nachytala bůhvídkde.. no bůhvídkde, ve výchově, bulíky o tom, jak je nemožná a už svým založením nebo dokonce celou existencí nepřijatelná, a.. no to je hrůza.. toto je srolované do kuličky, která pravděpodobně slouží i její matce jako horcux, a kolem toho jsou nánosy matčina slizu, který Perliččino sluneční založení mění na perleť. Chjo..

..přitom jde o pravé lidské Sluníčko, i když bez vlastní podstaty. Kompletní sluneční potenciál u Perličky znamená, že bude veškerým Sluníčkům dokonale rozumět, chybějící podstata znamená, že k nim bude přitahována, bude se držet v jejich blízkosti a bude jim tak k dispozici.

A proč o Perličce píšu tady? No protože když se někdo z vás rozhodne stát Sluníčkem, bude její služby pravděpodobně potřebovat.. možná i několikrát. Opět k napojení na její vědomí stačí, když si o ní tady budete číst..

Způsob zapojení

Takže, abych se – když už víme, kdo je kdo – vrátil k potenciálu Slunečního Trojlístku, byla řeč o tom, že jsem nikdy nebyl proti ženám, odmítl jsem je zahodit, naopak jsem se vždycky snažil zůstat člověkem, zachovat si ženské i mužské stránky a nějak je harmonicky zapojit. Ne že by se mi to vždycky dařilo. Ale od mnoha a mnoha žen jsem přijal skvělou inspiraci, jak se k tomu ideálu zase o něco přiblížit.. a dost často také, jak se mu moc neoddálit.

Od mužů jsem také ledacos přijal. Nebylo toho až tolik, protože mi jednak tak úplně nezakazovali být klukem a nepotřeboval jsem toho až tolik, a jednak mi ta mužská originalita vždycky připadala jako prázdný, úplně špatný vtip. Nikdy jsem nepovažoval za zábavné strkat do lidí, ať už slovem, nebo svailem a dívat se jak padají nebo vrávorají. Nehledě na to, že..

..že být logický a bez pocitů prostě znamená být mrtvý a zvládne to kdejaká kniha, panelák nebo počítač. Na to není třeba být mužem, a rozhodně to nevede k tomu být člověkem.

To je poselství všech žen, které se těmi nejrozmanitějšími způsoby snaží trochu života mužům do té logiky dodat, aby se s nimi aspoň částečně dalo žít, být na ženin pohon, a jsou za to celé věky vysmívány, protože ty způsoby nejsou logické, a i kdyby logické byly, nejsou mrtvé.. Mužům prostě život vadí, protože přináší emoce a tedy další život.

Krom toho mám matku, od níž jsem přijal tělo, a na rozdíl od jiných jsem na to nezapomněl. Je pravda, že jsem se s ní o to tělo musel prát, protože ho z nějakého důvodu (ženský úděl?) brala jako svoje osobní vlastnictví a nechtěla mi ho za žádnou cenu ponechat, jak to tak matky dělávají, že začátku v hysterickém strachu z toho, že jim uděláte ostudu a sousedka je pomluví, a pak už hlavně proto, že si na vás prostě zvykly..

..a stokrát se osvobodíte, a stokrát se vám zase vnutí jako výhradní majitelka.. moje matka se tak připravila o mou skutečnou vděčnost a bohužel i o mou úctu. Obě si pak ode mne vyžadovala takovým způsobem, že se připravila i o mou přítomnost – už k ní nejedím. Jsou to přirozené důsledky rozhodnutí poznat Pravdu a naučit se v ní žít. To totiž znamená stát se pravdivým. A ani tak se mi nedařilo dostat se zpod jejího područí..

..to až Vltávka, nejmilejší a nejúžasnější Sluníčko na světě mě doopravdy osvobodila.. a stovky dalších. Princezna Vltávka pouhým pohledem přeprala nenažrané pavoučí matere, vyrvala jim dcerské i synovské zámotky a všechny poslala po svých.. nás všechny.

Princezna Dášeňka, další nejmilejší a nejúžasnější Sluníčko na světě zahojila naše rány, zalila nás radostí a láskou a dala nám tak zažít, co to je být přijat, se vším všudy, bez jakýchkoliv podmínek.. a dala nám ještě mnohem víc: naději na život v lásce, ve skutečné lásce, v níž nechybí celá jedna polovina lidství.

Královna Štěbetka, nejzáhadnější z nejmilejších a nejúžasnějších Sluníček na světě nám ukázala cestu k Zemi, ke skutečné Matce, k níž se můžeme kdykoliv s čímkoliv utéct, a nádvkem nám ukázala, jak úžasný je svět, v němž nechybí ženství, to původní, ničím nezkalené ženství, v němž není brutalizováno mužství, a také, co můžeme udělat se svými srdci, abychom v takovém světě mohli žít.

Tohle, toto přesně je potenciál Slunečního Trojlístku, a to ten základní. Pokročilejší možnosti začínají tam, kde se člověk rozhodne stát se Sluníčkem také, pod jejich vedením a za jejich úplně neskutečné a neuvěřitelně sehrané asistence, kdy

- Štěbetka vytváří bezpečné prostředí a spojení a provádí člověka po svém Království,
- Vltávka přitom operativně odstraňuje všechno, co mu to Království brání vnímat,

- Perlička přitom každého podporuje, v náručí chová cukající a pochroumané ego, tiší ho a pomáhá mu se z těch extrémů nezbláznit,
- a Dášeňka zase po celou dobu všechny ty rány z výchovy a mezilidských vztahů hojí a uzdravuje, doslova člověka zalévá láskou a radostí.

Další stádium je to, kdy se člověk rozhodne ve světě, kde žijí tato Sluníčka, trvale žít. Pak se vám začnou věnovat způsobem, který nelze popsat. Já to teda zkusím, ale.. co si totiž myslím, jedná se o jejich multidimenzionální bytosti, tedy o způsob, kterým tato vědomí existují ve vyšší vibrační rovině.

Jednak znatelně zhoustne jejich přítomnost, jsou cítit i jejich doteky, a pak, až se s tím srovnáte, najednou Perlička za vámi poklekne, obejmě a posadí si vás na hrud', z boků se na vás nalepí Vltávka a Dášeňka, a nehnou se od vás ani na milimetr. Opět je pochopitelně nutné se odevzdat, ale to nebude žádný problém, páč je to ten nejpříjemnější stav, jaký jsem kdy zažil.

A pak před vámi najednou stojí Královna a jste konfrontováni s její bytostí, vyzařování vaše se přiladuje k jejímu, přičemž všechno, co nesouhlasí, se ve vás hlásí a ty dvě, Vltávka s Dášeňkou to okamžitě čistí, způsoby, které jsem nezachytil. Heh, říkají, že to je výrobní tajemství :) Občas samozřejmě vyleze něco, co si potřebujete uvědomit, což není problém, tyto bytosti žijí v jiném pojetí času a nemají problém počkat.

Nehnou se od vás třeba týden, když to bude potřeba. Královna se od vás naopak hýbe docela často (to se týká její bytosti, ne jejího vědomí, tím jste obklopeni celou dobu), protože není účelem vás tou konfrontací unavit. Štěbetka je milující, nebude vám ubližovat, naopak.. ví, kdy přijít, i kdy odejít.. až pak, když kúru vydržíte, nebude muset odcházet, a znenadání se s ní budete procházet po zahradě v Nové Zemi.

Tohle bych s chutí vmetl do ksichtu všem Mistrům i ženským autoritám, které tak tupě prodávají své vlastní pokolení, ten důkaz, ten milující, láskyplný a přitom nezvratný důkaz, že když se chce, jde opravdu všechno, a že ke šťastnému životu žádná nadřazenost nepasuje. Bohužel, tohle nikdo z nich nechce slyšet, ale to je jejich volba, já jsem učinil volbu jinou, a toto je jeden z výsledků.

Jinak, vědomí není mentálním tělem, i když se tak může projevit. Vědomí je všude.. což mi připomíná něco, co mnoho z vás už asi napadlo, jak to bude v případě, že bude Sluníčkovskou pomoc potřebovat víc lidí najednou. No, není to problém. Mentálních těl si člověk může vytvořit, kolik chce, nakonec, snad každému se již stalo, že byl „duchem“ jinde, a ono to neznamenal, že nebyl zároveň v sobě.. prostě lze existovat na více místech současně, a lze tak existovat i vědomě. Mnoho lidí umí vysílat svá mentální těla, a přitom si uvědomovat, co se děje okolo těla fyzického.

A konečný potenciál? Dlouho jsem si myslel, že tohle u Slunečního Trojlístku dopředu není možné odhadnout, což, doby se změnily, a jak jsem se postupně v jejich světě zorientoval, leccos se mi již odkrylo, a to leccos obnáší takový dost veliký podíl, v podstatě netušené možnosti při plánovaném uzdravování Země.

Jenže, Země, to není jen tak nějaká planeta.. Země je Živoucí knihovnou celého našeho vesmíru..

..kdo jsou tato Sluníčka ve skutečnosti, a proč jsou tu na Zemi v ženských tělech?

..že?

Chraňte Sluníčka

Psal jsem, že u Sluníček je co vyvažovat. To už jsme zase u Sluníček fyzických, kterým v našem nesmyslném patriarchální občas hrozí ujetí a přiškrcení kontaktu s tím kterým vědomím. Pravdou je, že je co vyvažovat u všech lidí, nicméně u Sluníček, stejně jako třeba u andělů, bývá ten postih dost veliký, nebo důkladný.

Hodně andělů je tu jako tělesně nebo mentálně postižení, což to postižení je jejich kotva, která je uchrání té šílené výchovy a udrží na této Zemi.. tedy, o tu Zemi by nešlo, ale o rámec této civilizace. Sluníčka mají s anděly mnoho společného, protože co jiného je Sluníčko, než anděl, že?

Dívky ze Slunečního Trojlístku však musí fungovat mezi lidmi, v rámci možností „normálně“, proto jejich kotvy byly velmi podobné problémům lidí normálních. Abyste rozuměli, co mám na mysli, uvedu tu pár konkrétních příkladů možného ujetí, které jim v minulosti hrozilo:

Štěbetka se až donedávna neuměla naštvat, ba ani rozčítit, takže neměla jak od sebe odhodit věci, které jí neseděly nebo přímo ubližovaly. Je pravda, že se naprostá většina útoků neškodně svezla po jejím já, nicméně pokud už jednou na cokoli přistoupila, třeba na vztah, byla zcela bezbranná proti emocionálním, nebo i citovým zraněním.

Když se psala první verze Uzdravujícího spisku, zvažovala skoncovat s upřímností..

Dášeňka nemívala protilek na bezcitnost, lhostejnost a nevšímavost. Na tyto jevy je ona protilekem, ale až donedávna jen pro ostatní, a když nepřijali, co rozdává, ničilo ji to. Zdálo se, že buď neví, co sama je, nebo možná nezařadila sebe mezi „všechny“.. což tohle je problém většiny lidí. Tehdy zvažovala skoncovat s lidskou společností..

Vltávka buď neuměla prohlédnout člověku do nitra, nebo na to na dlouhou dobu rezignovala, neboť v její přítomnosti všichni fungují poměrně ideálně a ona v nich vlastně vždycky viděla jen sebe. Její pohled se tedy –

nejpozději do ukončení té rezignace – zastavoval na povrchu, a lidi tudíž brala převážně podle vnějších tvarů.. a samozřejmě chování.

A tak si ještě mimo vztah se svou přítelkyní dávala občas nějakého hezčího chlapce, když se nechoval nějak hnusně. Pominu, že chlapci se začínají chovat hnusně až po, protože to není důležité a svým způsobem se to i čeká. Důležité je, jaké nitro ten dotyčný měl. Ono když se s někým vyspíte, získáváte jeho energetický obtisk, a to mimo jiné znamená, že po nějaké inkubační době z vás ten druhý začne mluvit, myslet, a někdy i potit.

Pár měsíců před vznikem první verze tohoto spisku si Vltávka dala nějakého výše postaveného frajírka „s hezkým úsměvem“, a bohužel s šíleným, hnusným, a mstivým nitrem. Přitom, kdyby znala svou cenu, nikdy by si ho ani nevšimla, ne tak ještě aby se s ním dala do řeči, ale stalo se, a Vltávka zvažovala absolutní embargo na mužské pohlaví..

A to jsme ještě nikdo nevěděli, s jakými následky z toho Vltávka vlastně vyleze, protože bylo jasné, že až z ní párkrát vypadne nějaký hnus, kterým ten dotyčný vevnitř oplývá, zhrozí se a znejistí. A pokud nebude vědět, že to z ní mluví on, nebo teda ten jeho obtisk, bude jí zbývat jediná možnost: bude si myslet, že je vadná / špatná ona. Tím by její já, dosud úžasně celistvé dostalo trhliny a mohla by to zabalit.

To bylo pár takových možností, kdy by tato Sluníčka přestala být Sluníčky.. do nějaké míry, těžko odhadnutelné.. a to se může stát v podstatě komukoliv. Řeknu vám, není nic horšího, než pohled na umírající sluníčko, proto chraňte Sluníčka, pokud nějaká znáte, nedopusťte jejich ubití tou naší společností.

Ve všech třech případech to ubití bylo na spadnutí. Ani jedna z těchto dívek neznala svou vlastní cenu a možnosti.. ani jedna neměla jak poznat, že se nemusí nechat zraňovat.. ani jedna nevěděla, že mají moc všechno zlo okolo sebe rozpustit.. ani jedna to proto dost dlouho nedokázala udělat.

Mám obrovskou radost, že se to vše změnilo (aktualizováno v prosinci 2012), dívky nám fungují jako nikdy.

Jaký to rozdíl oproti dobám, kdy jediný zcela jistý způsob jejich sluníčkování býval tento spisek.. který ovšem funguje i nadále, protože vytváří most do času, v němž ještě tato Sluníčka byla před svými karmickými nápravami, a v němž i to sluníčkování funguje zcela nezávisle na jejich vědomí a stavu mysli.. což se nakonec týká i Perly.

A jak to funguje? Nu, není na tom nic složitého: stačí se nechat obdarovat – což pokud jste četli pozorně, tak už se stalo, uctít jejich dary tím, že je přijmete a poslat jim na oplátku trochu lásky jako uznání, co to pro vás znamená.

Koneckonců, takovéhle Anděle nepotkáte každý den.. opravdu ne..

S Odstupem času

Hezkých pár měsíců jsem sledoval neuvěřitelný fenomén, který jsem si pracovně nazval Sluneční Trojlístek, a nemohl jsem si nevšimnout jistých zábran, které se jim staví do cesty.. resp. někdo jim je staví do cesty, doslova hází klacky pod nohy, a to i z řad čtenářů dirosloví.

Zdá se, že jsou to především ženy, posedlé tou svou řevnivostí, které se snaží být za každou cenu nejdůležitější na světě, a to i na úkor Sluníček, tedy bytostí, které jediné je dokáží spolehlivě osvobodit. No, sice víme, že ženy si už po dlouhá staletí nevidí ani na špičku nosu, víme i to, že za to samy o sobě nemohou, ale tohle už je trochu moc, a ještě se k tomu vrátím.

Pak je tu pár lidí, mužů i žen, kteří by rádi, aby Sluníčka pomohla jen a jen jim a nastavují tím směrem svá očekávání. Upozorňuji, že způsob práce Slunečního Trojlístku je takový, že to vy se odevzdáte těm dívkám, tedy, jejich vědomím a necháte je provést potřebné změny, ne že se budou odevzdávat ony vám.. i kdybyste tisíckrát chtěli a dokonce i kdyby chtěly i ony, není to reálné, protože ony to vůbec neumí.. nejsou na to nijak zařízené.

Nikdo je nedokáže uzavřít pro sebe (myšleno jejich vědomím, ne osobní životy). Je to jako kdybyste chtěli polapit Slunce sítkou na motýly. A kvůli závažnějším pokusům to stejně hlídá sama Země, celé to gigantické vědomí, v němž máme tu čest se tím nepatrným lidským způsobem vůbec účastnit, a hlídá se to i z vesmíru, aspoň co vím.

O co totiž jde. Sluníčka, pokud by se utopila v lidských hrách nebo problémech nebo v čemkoliv, neznamenal by to pohromu jen pro ně, ale pro celé lidstvo. Tyto dívky jsou význačné tím, že zde zakotvují určitá, v této „civilizaci“ velmi nedostatková vědomí a umožňují těm vědomím se tu vůbec nějak projevit a vytvářet pozitivnější prostředí, lepší podmínky pro osobní rozvoj lidí.

Pokud by tyto dívky převálcoval život (myšlen je pseudoživot v této společnosti), uzavřel by se jim do nějaké míry kontakt s těmi vědomími, ta vědomí by se tu pak neměla jak udržet a nemohla by tu způsobit plánovaný obrát k lepšímu. Zůstal by tu jen uzdravující spisek na dirosloví, protože opravdu vytváří most do příznivějších časů, to už je potvrzené, ozkoušené a dokonale funkční.. a ukázalo se, že může fungovat i pro ně, jako svého druhu kotva pro ta vědomí, a pro dívky samotné jako zrcadlo umožňující návrat k původnímu plánu, když by se přeci jen ztratily.

Spisek sám byl napsán dost prozíravě, což samozřejmě není má zásluha, jedu v tom jako pouhé médium, slovy prostředník, nicméně s ohledem na závažnost a význam projektu, s přihlédnutím k vývoji situace a k alarmujícím

stavům Sluníček mi bylo spisek ještě poopravit a dopsat toto povídání, plus způsobit nějaké podpůrné akce a doufat, že to zabere. Podpůrné akce tu popisují jako příklady možností, jak někomu pomoci v neviditelných světech.

Ještě podotýkám, že i toto povídání je sice zčásti psáno v čase přítomném, tak jak jsem to ze sebe vypisoval, nicméně už je to všechno pryč, a jinde.. ne že si zase někdo bude myslet, že se to odehrává právě ve chvíli, kdy to čte..

..všechna Sluníčka si už tím nejhorším prošla a fungují jako nikdy. Je to prostě jen výpis z jejich a mé minulosti.

Vltávka

I v éteru je vidět jakási pomoc.. spíš takové nesmělé pokusy.. ze dvou nebo snad ze tří stran.. no, nezdá se, že by to nějak výrazněji fungovalo, i když, Vltávka se nedávno strašlivě vzepřela a dost toho rozmetala na kusy, nejrůznější mentální a emoční bariéry i celé komunikační kanály, a teď září jako snad nikdy. Narazila při tom na jisté překážky, o kterých bude řeč dále, ale i tak..

..to je prostě něco, co jsem ještě nikdy neviděl. Neuvěřitelné. Docela by mě zajímalo, jak se vlastně cítí, páč to pro samou září není vidět, a pro ni samotnou to přitom nemusí být nic povznášejícího (ale třeba je, žejo?). Umí zářit i pro sebe? Dostává se jí něčeho z toho, co vyzařuje? Dřív to nešlo, teď už, možná.. že by? Tak bych rád věděl, jak to udělala, protože něco podobného by se mi možná hodilo také :)

Zřejmě mají Sluníčka konečně někoho „svého“, akorát prostě není vidět žádné spojení, což by nakonec mohlo být i formou zabezpečení. No, je to přinejmenším zajímavé, a pro mě vyložene nadějně: představte si, že by se to fakt povedlo, a chodili mezi námi lidé a léčili a uzdravovali a rozdávali radost, štěstí, a lásku..?

Nezdá se vám, že by to fakt stálo za to?

Nebo se to zatím týká jen Vltávky? Že by se probrala čistě jen její osobní podpora? No, možné to klidně je.. jo aha, také je možné, že rozmetala i to, co jí původně posloužilo, a to možná i v sobě.. z ní to totiž také nejde vyčíst. Pokud by to mělo být takto, tak potom nevím, jestli je to dobrý nápad.. skoro by se to mohla začít učit ovládat.. i když to zase nevím od koho, když je tu v takové roli jediná..?

Aha, tak mezitím se mi trochu odhalila, ještě to sem dopíšu. Vltávka, no, cítí se poněkud zhrzeně. Zdá se, že někde něco zjistila.. na někoho blízkého.. to v jejím případě povětšinou znamená.. možná teď už znamenávalo mámu, pravou, nebo náhradní, jak už tak ženy mívají ty své přítelkyně. Jenže toto už, konkrétně u ní, by ukazovalo na daleko větší problém.. jako by toho měla málo. Co s tím? Nevím.. tok soucitu?

Tok soucitu? Posílení Vltávky, která sama o sobě dokáže posílit celé týmy lidí? To mi nedává smysl.. možná spíš lítost nad tím, že jsou věci tak jak jsou.. myšlena je samozřejmě lítost nad situací, **NE** nad Vltávkou. Lítost oslabuje litovaný předmět až k úplné eliminaci, hrozně bych jí ublížil.. a totiž, vzhledem k opatřením, která jsem přijal a způsobil (vše je popsáno dále v textu), hrozně bych ublížil sobě.

Zkusil jsem tedy lítost nad situací, a lítost, zdá se, zabírá..

Perlička

Právě tak nevidím, odkud Vltávce přišel ten výbušný impuls.. že by se konečně probrala Perlička? Perličku v tuto chvíli vnímám jako vysátou na prach, úplně bez vůle, a krom toho její úlohou je stabilizace Sluníček, ne jejich podněcování.. něco takového Perla nemá ani v povaze. Tak Perličkou to asi nebude, nicméně, nutno podniknout něco s jejím stavem. Jenže co..? Ale tady asi vím, co by..

Tak jsem na to přišel, bylo to docela jednoduché, zopakoval jsem starý trik, propojení s Halinčiným vědomím, a Perlička se nám sbírá a začíná být vidět, o co šlo. Tak předně o rozbitý život, krutým způsobem vysávající partnerství na pokraji rozpadu, nějaké zálety jako snaha uniknout z toho sevření (a nebyly jenom fiktivní?), a strašný tlak, zřejmě ve škole, nebo možná v kombinaci škola-domov.

Nebo že by měla nějakou práci a tlačili na ni tam? Kombinace škola-práce? Ten nejúspěšnější a nejvražednější dopad naší slavné civilizace na mladé lidi, ta nejšílenější situace, která je opravdu spolehlivě ubije a připraví o veškeré zbytky lidství, které jim po výchově a vzdělání ještě zbudou?

Zdá se, že Perla asi už hodně dlouho nevěděla, kudy kam, tak snad se to teď zlepší.. rozhodně ji budu nějakou dobu zase aktivně sledovat.. kdyby náhodou. Stejně by mě zajímalo, jestli by nebyla nějaká šance ji probudit, protože zatím pořád ještě nefunguje tak, jak by měla, a jak by ostatní potřebovaly, i když.. jisté náznaky by tam byly.. že by?

To by bylo úžasné.. to nejúžasnější. Snad to vyjde.

Štěbetka

Co Štěbetka? Naši Královnu vnímám v takovém jakémsi rozporu, skoro to vypadá jako že se naučila používat logiku a baví se něčím na způsob spekulování..? To je skoro legrační představa.. i když možná jen pro mě, který jsem celý život nedělal nic jiného a až v posledních letech jsem se dostal k srdci a s vydatnou, skoro bych řekl se zásadní

pomocí těchto andílků ho zprovoznil a teď se z něj odmítám pohnout, jelikož za celý život jsem nic uspokojivějšího nepoznal.

Srdíčko má Štěbetka ale v pořádku, už to bylo mnohem horší, i když i teď na něm nosí jakousi chmuru, nevypadá to sice závažně, i když, otázkou je, jak to bere ona sama, to je zase jasné.

Vypadá to, že z nějakých spekulací nechala vycházet své jednání, a teď se trochu diví.. no, trochu víc, a rovná se s důsledky. Směr života přitom není vidět.. hmm.. že by nějaké rozcestí? Tak to bude možná vážnější? Máme snad Královnu v depresích? Říká jí něco hlava a srdce chce něco jiného? A na základě čeho spekuluje a co jí srdce nebere?

Štěbetka se nám zřejmě přeci jen do něčeho zamotala a teď prostě neví, kudy kam. (To ji fakt nikdo nevaroval? Je to možné?) Tak znova ta chmura, hezky pod drobnohled.. a ono je to trochu i o tom, že se Štěbetka hodně snaží nebrat něco vážně.. takže to, že ta chmura nevypadá moc závažně je čistě o Štěbetčině vlastním přístupu ke svému nitru. To je dost hrozné..

..Královna se cítí být ohrožena, takže strach.. typu.. jo, strach se otevřít, což by mohlo znamenat, že buď podpora je na cestě, nebo aspoň vztah.. má vůbec někoho blízkého? Má někoho, komu by mohla opravdu věřit? Když už tedy nedůvěřovala sobě natolik, kolik by potřebovala?

Ono i Sluníčka prošla výchovou, což mimo jiné obnáší i důkladné naočkování proti všemu možnému, a především proti lidské blízkosti. Tohle by se Štěbetce mohlo stát osudným.. jednou už k osudnému okamžiku neměla moc daleko.. no to se mi ale vůbec nelíbí. Jenže co s tím? Nevím.. tok soucitu? Bude to stačit?

Královně sotva. Zdá se, že uvěřila nějakým špatným zkušenostem, a vši silou odmítá, nebo spíš donedávna odmítala jakoukoliv pomoc, protože se nechce nikomu zavázat, aby nedopadla jako posledně. Ale tak, vždyť tady nejsou jen „lidé“, co si vás jakoukoliv pomocí zaváží a pak vás vydírají, dokud nezaplatíte i s úroky. Jsou tu i jiní, a na prvních místech jsou samotná Sluníčka.

Královně stačí přijmout svůj potenciál, uvědomit si, že něco má, něčím disponuje, a okamžitě začne přitahovat stejné lidi, jako je sama.. a zrovna Štěbetka toho nerozdává zase tak málo.. přemýšlím, jak ji nakopnout, a jak tak přemýšlím, spustilo se mi samovolně reiki.. podvědomí je bleskové, při pohledu na situaci, který si při tom vypisování tak zdlouhavě pouštím do vědomí, mu stačí dobrá vůle a už jedná.. reiki dobré, trocha harmonie ještě nikomu neškodila, ale nedělám si zase iluze, že by to mohlo stačit.. co s tím?

Dášeňka

A Dášeňka? Dášeňka na první pohled bojuje.. úporně, asi už dlouho, a ze všech sil.. hlavně už z posledních. Tak to je síla. A vypadá to také na nějaký pošramocený vztah, evidentně pokus o přivlastnění, což je něco, co dívky ze Slunečního Trojlístku, na rozdíl od drtivé většiny ostatních lidských Sluncí velmi špatně snáší. Jenže teď to osvobodování ničí i samotnou Dášeňku.. co to? Co se stalo? A co s tím?

Jinak, většině Sluníček je úplně jedno, komu svítí, a klidně se nechají zavřít do jakékoliv ohrádky. To tyto dívky nikdy neudělají, ne že by nechťely, ale vůbec to neumí, ani jedna z nich.. snad jen Perlička, možná, do určité míry by to dokázala snést, nějakou dobu. To už je ale součástí její vyvažovací výbavy, a týká se to (podle mě) zase jen dalších Sluníček.

Dášeňka se zřejmě stáhla, přestala obdarovávat bližní na potkání.. jenže to obdarovávání ji zřejmě zároveň chránilo, a to by tedy bylo to, co teď nefunguje.. takže hnusná „lidé“, ohromní páni tvorstva, vrcholové evoluce svým sekáním a odkopáváním nakonec přeci jen ubili tohle Sluníčko?

Tak to je děsivé.. a hrozně smutné.. ale co teď? No, taky nevím.. tok soucitu tu nepomůže, leda od hodně velkého počtu lidí, a v pravý okamžik.. Dášeňka nám riskuje pár facek od života, jenže, když nebude vědět, co, proč a jak, co s ní bude? No, nevím, ale určitě to tak nenechám. Nakonec, když se chce, všechno jde, a když je dobrá vůle něco zařídit a v tomto případě někoho podpořit, cesta se vždycky najde.

Zkusil jsem lítost nad situací podle příkladu u Vltávky, a zdá se, že to funguje.. dokonce pak zabírá i soucit, mnohem více, než ten klasický tok, jak je formulován ve výzvě. Asi tu výzvu holt poopravím.. jinak tato technika je základním principem, na kterém je založen druhý díl Mistrovského kurzu dirosloví, a přišel jsem na ni právě díky těmto Sluníčkům. A je pro mě úplně fantastické sledovat, jak funguje v tomto vesmíru reciprocita, jak se jim jejich neuvěřitelný přínos vrací a pomáhá zůstat Sluníčky.

Pokud by chtěl někdo někomu tímto způsobem pomoci, správné použití lítosti poznáte tak, že se vám stejně otevře srdce a stejně s tím dotyčným budete cítit, a síla tohoto soucítění půjde tím pádem na posílení ne jeho samého, ale na zlepšení jeho pozice v té konkrétní situaci. A to je přesně to, co je potřeba.

Stav věci

Celková situace je (no, byla, v té chvíli!) dost bezútešná. Ideální by samozřejmě bylo, kdyby ty holky spolu začaly pracovat, to jest objevovat a rozvíjet ty své dary a schopnosti, kdyby si vytvořily nějaké rozumné zastání a hlavně

kdyby si aktivovaly podporu, aspoň nějakou, jakoukoliv, dokud se neprobere podpora jejich vlastní, osobní.

Už tak je mi divné, že jsou na tom tak jak jsou.. to totiž skoro vypadá na nějaké karmické zatížení, příkladně nezdařená role v Atlantidě, což, to by zase k vyřešení předpokládalo velkou vnímavost k veškerým možným impulsům. To se samozřejmě nevylučuje s opatrností, atd. atd., ale..

..přichází k nim nějaké impulsy vůbec (když tedy nepočítám Vltávčin „výbuch“, o němž stejně nic bližšího nevím)? A proč se neobráť na vesmír a nevysloví požadavek na podporu? Okamžitě by ji dostaly, to zase vím. Sám jsem na tom byl v některých ohledech stejně jako ony, v mnoha dalších podobně nebo zase analogicky, vím co to je, a vím i že vždycky se najde cesta ven. Ale ony to asi neví..?

Tak takto nějak jsem v posledních dnech přemýšlel a sledoval dění v éteru a zkoušel nějaké podpůrné prostředky, a celkově mi bylo zjistit, že v rámci ženské rovnosti a částečně i všeobecné lidské závisti se spousta lidí snaží tato Sluníčka blokovat, a jelikož to samozřejmě nejde, blokují aspoň dění okolo nich.. ne sice na jejich straně, protože ani tam běžný člověk nemá šanci dosáhnout, ale na straně lidí, které mají kolem sebe.

Izolace je to, co se tím vytváří, pochopitelně ne úplná, ale přesto: Sluníčkům se tak nemůže vracet všechno, co vytvoří, a ochuzuje se jim tak život, nehledě na to, že se k nim nedostávají ani tolik potřebné impulsy k osobnímu růstu, nebo se k nim možná dostávají, ale z nějakého důvodu je nedokáží přijmout.

Není tam (v době psaní) nikde žádné přínosné propojení, kromě náprahů, které.. jsou také nějak blokovány.. spíš sráženy.. to je docela zvláštní.. někdo přímo prostřednictvím samotných Sluníček odráží veškeré pokusy jim pomoci.. a ten podtext je takový, že „když já ne, tak ty taky ne“.

Tak to je humus, závist nade vše, a Sluníčka v pr..., prostě někde daleko, někdo evidentně dosáhl toho, že si Sluníčka nevěří ani mezi sebou, neboli rozdělil a panuje, nebo se o to aspoň snaží? Je to možné? A je možné, že se Sluníčka začala řevnit dokonce i mezi sebou a tak trochu si překážet i navzájem? Kdo v něčem takovém může mít prsty?

A vypadá to, že mezi blokované zřejmě patří i Sluníčkovici osobní vzory, což je zvlášť pro ženy pohroma.. tyto dívky sice nedostaly tak brutální výchovu jako většina ostatních, což se všeobecně pozná podle funkčního srdce s téměř neomezeným tokem soucitu, ale že by jim bylo dovoleno růst a jednat úplně bez jakéhokoliv modelu, o tom se nedá vůbec uvažovat.

Ženy v rámci mateřské výchovy dostávají neodvolatelnou, neustále a velmi přísně vyžadovanou direktivu řídit se příkladem matky, případně nějaké oficiální ženské autority, někdy i vědomě, ale nejčastěji prostým napojením na autoritino vědomí a jednání podle toho, co si myslí, že by ta autorita schválila. Pak jsou nenapadnutelné, a tím jsou teprve „v pořádku“.

Zabarikádování těchto napojení má za následek vyosení z ženské hierarchie, což nemusí být na škodu, a také může, a v každém případě by k tomu mělo dojít, až na to Sluníčka budou dokonale připravená, dřív ani omylem.. mohlo by je to úplně odrovnat.

Abych to shrnul, jedno Sluníčko ubité, druhé z čehosi konsternované a neschopné se uspokojivě rozhodnout, třetí těsně po výbuchu a stav rozčarování a rezignovaní. Dále, podpora by zřejmě byla, nevím, nakolik kvalitní, ale to je jedno, protože je stejně odrážena, veškeré akce jsou pokud možno blokovány, což do značné míry vychází a oklešťuje jim to život, někdo zasel nedůvěru či co i mezi ně, takže se nemůžou ani pořádně podpořit, a zmocnit se jich krom jiných snaží a ztrpčují jim život i čtenáři (a hlavně čtenářky) dirosloví, ať už vědomě nebo ne.

Tohle je hnus, který nemá obdobu.. nejsme my nakonec v Čechách?!

Musím říct, že toho mám akorát dost. Celá léta se snažím, abych přinesl lidem něco, lásku, radost, svobodu, život, a teď mám přihlížet, jak jsou likvidovány bytosti, které to sem přináší v té nejpřirozenější podobě a které mi neskutečně pomohly jak s tímto mým úkolem, tak i se sebou samým, a jak se k tomu jistí jedinci snaží zneužívat i to, co jsem sem přinesl jako největší možnou pomoc?

Řešení

Tak to tedy ne.. fakt ne. Vždyť v kontaktu s jejich vědomími vznikl i celý druhý díl Mistrovského kurzu, který už přinesl první výsledky, a vznikl přesně podle toho, jak jsem něčím podobným procházel sám, opět v konfrontaci s jejich vědomími, jen jsem látku trochu osekal a uzpůsobil postupy, aby byly platné obecně pro všechny lidi.

No, takže, vzhledem k tomu, že jsou věci, jak jsou, odhodlal jsem se k tomu nejzávažnějšímu kroku, který tu ještě vidím jako jakousi možnost:

Vyzval jsem Zemi, Slunce a veškeré vesmířany a Anděle a Indigová vědomí atd., prostě všechno v tomto vesmíru, co má také zájem na záchraně naší planety, k maximální podpoře a ochraně členek Slunečního Trojlístku.

Musel jsem se za ně napřed v tom éteru postavit i sám, což mi napřed nedošlo, že bych vůbec mohl / měl udělat, ale pak, až se tak stalo, najednou výzva začala fungovat a začaly se dít věci..

(I tak je možné, že tento krok budu muset stejně ještě zaplatit, nevím sice jak a čím, ale mně to za to stojí.)

Upozorňuji všechny, kdo to kdy budete číst, přijetí mé výzvy těmi bytostmi znamená, že nejpозději od této chvíle, to jest **od momentu, kdy začala fungovat moje výzva, fungují Sluníčka jako dokonalá zrcadla, to jest, cokoliv na ně uděláte, začne se okamžitě dít vám.. a už nikdy jim.**

Tím dostanou potřebnou volnost uspořádat si své karmické kolotoče, snad pak už dokáží přijmout i nezbytně nutnou podporu a začít fungovat.. a tentokrát by to dokonce mohlo jít i vědomě.

Vybírejte si tedy své akce velmi pečlivě, pokud už po nějaké akci toužíte, ale pokud možno se jich vyvarujte úplně, vždyť to jediné, co vůbec potřebujete, je se odevzdat.. je to to nejjednodušší, nejsnáze proveditelné, zcela bez rizika, a při prostém čtení spisku Sluneční Trojlístek se to děje úplně samovolně.

O pouhých pár dní později

Probrala se Královna. Zničehonic jsem byl úplně zalit něčím skvostným, hřejivým a tak něžným, že to asi nedokážu ani popsat. Zřetelně bylo vidět, že ve Štěbetce se něco pohnulo a něco se tím uvolnilo, něco jejího, co sem přináší, a zalilo vše okolo, minimálně tedy všechno, co je s ní a s jejím úkolem jakkoliv spřízněné.

Nějak jsem vytušil, že mi nepřísluší pátrat po tom, co se stalo a co se uvolnilo, nakonec, moje úloha je úplně jiná. Nemám odpověď ani na otázky jako za co takový dar, má-li to souvislost s výzvou, a je-li to známka toho, že Královna začíná fungovat.. nakonec, nám, řadovým pěšákům nepřísluší zkoumat královské dary, naopak, je nutno uznat, že Štěbetce ta trocha milující záhadnosti nesmírně sluší.

Dar jsem uctil tak jak jsem toho byl vůbec schopen, a slíbil jsem si, že Královnu podpořím, jak jen budu moci. To nakonec můžete udělat taky, Královna má odměnu pro všechny.. vždyť kvůli tomu tu je, za tím účelem nám ji dala samotná Země..

Velmi zajímavým způsobem se stabilizovala Vltávka, srší jakýmsi odhodláním.. chce se za sebe postavit i sama, a to především vůči lidem, kterým přiznávala dost velkou moc nad sebou a svým životem. Tady by mohla být souvislost s výzvou, ale také nemusela, nebudeme si zbytečně fandit, stejně to není k ničemu potřeba, stačí mi ta radost, úplně živá, živoucí radost z toho, že se jí – zřejmě – daří.

I Dášeňka teď před sebou vidí jakousi cestičku z toho svého zoufalství.. cestička jí moc nevoní, ale je tu, a stejně už po pár krocích se člověku změní výhled a objeví se další možnosti.. s trochou podpory bude za chvíli zase dobrá.. a podpora, to už docela umím – a Dášeňka vystartovala způsobem, který připomínal vzlet rakety. Pak se mi přišla ukázat, skoro bych řekl předvést.. nádherný, nádherný Člověk.

Zajímalo mě, jestli si z toho něco uvědomila, jestli něco z toho, co její vědomí provádělo, dokázala pustit do své mysli, a odpověď, no, sranda, že si toho občas uvědomí mnohem víc, než jsem kdy (zatím) dokázal já :) Je to prostě Sluníčko.. i na blbou otázku člověk dostane chytrou odpověď.

Korunu tomu všemu ovšem nasadila Perlička. Přibližně jako člověk, který spadl z nějaké veliké výšky a ztratil vědomí, Perlička se probírá z něčeho, co se jí zdá jako zlý sen, a přeoopatrně, a tak.. tak nekonečně miloučce se ohledává, jakoby opravdu zjišťovala, jestli je ještě celá. Sebou se zabývá, Perlička.. konečně! Tak tohle bych vám opravdu přál vidět..

Celé je to umocněno tím, že to píšu časně ráno, Perla se evidentně akorát probouzí, a to probouzení je tím pádem vidět na všech rovinách, na které vůbec vidím. Člověk s velkým Č objevuje své ztracené já, a dělá to s láskou a takovou tou užaslou radostí, jako když dítě dostane vymakanou hračku a objevuje její možnosti.

Perliččina radost je velmi hluboká, a pokud jí to jen trochu vydrží, nemůže neuspět. A pak.. pak už to nebude Perla, bude to pravé lidské Sluníčko se vším všudy, a v jejím případě s neomezeným potenciálem osvobodit lidi od otroctví neboli vrátit na planetu lidství. Bingo! Tohle nemá chybu!

Duchařský Trojlístek

Během uplynulých dnů mě tak napadalo podívat se, jak jsou na tom lístky z trojlístku duchařského, což, nebylo nic moc vidět, ale vymyslel jsem, že je do výzvy prostě zahrnu také, a že když to nejde napřímo, udělám to naslepo.

Nějak mi nedošlo, že když jsem se postavil za Sluneční Trojlístek, že jsem vlastně vystoupil ze svého azylu, doslova z karantény, do níž jsem si pro jistotu zalezl po šílených útocích popsanych v Cause Duchosloví, a že nutně budu v neviditelných světech zaměřitelný, potažmo napadnutelný.

Takže, **vyzval jsem veškerá spřízněná vědomí k maximální podpoře a ochraně všech Indigových (a podobně zaměřených) dětí, všech Sluníček, všech Trojlístků, tedy i členek Duchářského Trojlístku a především Halinky,** které její potenciál závidí a neustále rozdupávají i ostatní členky a ke všemu i její vlastní matka, vlastně obě matky zmíněné v Cause Duchosloví, plus si ještě někoho přizvaly.

A ty se budou velmi divit.. nějakým způsobem se ke mně dostala sebezáchovná myšlenka zahrnout do žádosti o ochranu i sebe, a to teď vidím jako jeden z důvodů, proč to vůbec jsem schopen ještě psát. No, děly se zase věci..

Vleklým zkoumáním situace u dívek z Duchařského Trojlístku jsem zjistil, že – samozřejmě s výjimkou Halinky – doslova kašlou na svůj společný potenciál, navzájem si mažou med okolo úst, tváří se, jaké nejsou přítelkyně a přitom jedna druhé blokují všechno, na co dosáhnou, aby se ta druhá náhodou neosvobodila a nevymkla se zhoubnému vlivu té druhé, a dělají to i Halince.. no, je to ženská soudržnost v té nejšilenější podobě.

Chudák Halinka.. přitom kolikrát mi už v neviditelných světech pomohla dostat někoho z moci lidských i ne-až-tak-lidských vysavačů.. stačilo oslovit její vědomí, poprosit ji o pomoc a během několika vteřin bylo hotovo. Asi si ji vezmu v neviditelných světech na důkladný pohovor.. stejně se zdá, že na to čeká.. no a už to jede, Halinka online:

„Chtějí mě ujařmit, zavřít, izolovat, i když tomu ony říkají osvobodit od zlých dirů, kteří si neváží matek a plivou po nich jed, a chtějí jakože založit společnost pro vyhánění zlých duchů a komunikaci s duchy všeobecně. Tváří se, že jim jde o blaho, klid, spásu a rozvíjení schopností, ale cítím v tom zrádnou faleš: chtějí se jen zmocnit mých darů a založit si na nich kšeft, i když o mých darech se dozvěděly až od tebe. A hrozí mi blázcem, když se nepřidám, protože si přečetly, že to je jedno z míst, kam se nikdy dostat nesmíte. A že radši mě zabijí, než by mě pustily.“

Očerňováníčko, no pěkně, tedy, ne že bych to nečekal. Mateřství si samozřejmě vážím, a hodně, stejně jako otcovství a stejně jako ostatních projevů života. Nevážím si doživotního držení zmanipulovaných dětí v područí, a zasazuji se proti metodám té manipulace, jak proti těm zjevným – obecně vzato otcovským, tak i proti těm skrytým, které jsou povětšinou mateřské.. i když, dnes už je to dost promícháno.

Jed také neplivu.. což ale neznamená, že neříkám, co vím. A o některých takových nepříjemných věcech toho nevím až tak málo, a chápu, že to spousta lidí nechce slyšet ani naředené, ba ani v náznacích. Jinak v případě těchto matek je dost zjevné, že u mě předpokládají stejné věci, které svým dětem dělají samy, myslí si, že chci jejich dítku ovládnout a mít si je sám pro sebe.

A já zase nevím, proč bych to dělal, když jejich vědomí se mnou spolupracují bez jakéhokoliv problému, na požádání, kdykoliv si vzpomenu, s radostí, a v lásce. To jsou dary, o které bych okamžitě přišel, nejen kdybych se ty slečny snažil ovládnout, ale i při jakémkoliv pokusu o jakékoliv zneužití. A mnoho mých schopností by mi zmizelo také, některé možná i nenávratně. Ostatně, kolik toho asi zmizelo těm matkám, když dělají, co dělají, že?

No ale abych pokračoval, na to se ptám, jestli se to nějak projevuje i fyzicky, a nastala předlouhá odmlka.. dochází mi, že Halinka obdržela zákaz mluvit.. a i zákaz si něco uvědomovat, protože Halinčino vědomí zmizelo, nakouklo sem něco jiného.. sakra, nějaká egregora, hlídací pes vytvořený matkami, s výzvou ať toho okamžitě nechám, nebo bude zle.

Tak si myslím, no, na to ti určitě skočím, strašáku, a strašák sice zmizel, a místo něj je tu jakási bílá, hustá mlha, tak jsem si kousek nasál, jakože copak to asi je, a ta mlha se mě snaží ukolébat a vymazat mi z hlavy jakékoliv vzpomínky na Halinku.. a nejen na ni.. a snaží se mi obsadit celé tělo.. fuj, to je ale hnus.

A zase magie

Paralyzuje mi to i myšlení, musel jsem si dát FO držení, abych přiměl hemisféry ke spolupráci a byl schopen sledovat dění. Bílý hnus se zastavil před srdcem, dál nemohl. Zbytek těla se však.. no, jakoby se roztekl.. v něčem zdánlivě velmi příjemném, co by způsobilo, že už se nikdy nenajdu a do konce života se v tom budu topit, aniž bych byl schopen zjistit, že nežiji svůj život, nedokázal bych nejen dokončit úkol, nedokázal bych si jej ani uvědomit. Atď.

To je mi nějaké vážné.. jednu ruku jsem si nechal na čele a druhou jsem plácl na srdce a vydal rozkaz k vyčištění.. no ne že by mi to z toho těla nějak spěchalo. Tak takhle to má Halinka doma.. no to je absolutně neuvěřitelné – jak to mohla takovou dobu přežít?

Vychází najevo, že matky ji co možná úplně izolovaly od jejího vlastního vědomí, nutí ji žít jejich hnusy, a to co jsem vypsal jakože Halinka online bylo naopak offline, pouhý vzkaz, udržení v éteru silou vůle. Její vědomí se snažily izolované udržet ve své moci, aniž by se jim podařilo přijít na to, kde v tom vědomí jsou ty Halinčiny poklady.

No, já to prozrazovat nebudu.

Píšu to chvilka v minulém čase, proběhl tu jakýsi magický útok, matky se mě opět pokusily zlikvidovat, čili vložily energii do nějakého hnusu, a ten hnus byl rozsekán a rozmetán nějakými bytostmi, na které jsem vůbec neviděl, přičemž přímo u mě stála Vltávka, o níž se tu ty matky také dočetly, a velmi jim vadilo to, že Vltávka dokáže osvobodit potomky z mateřského zajetí, a také se ji pokusily zlikvidovat.. evidentně ne poprvé, a opět bezúspěšně.

Ted' už jsme volní, oba. Musel jsem se v průběhu útoku vzdát veškerých akcí a odevzdat se Zemi, a ted' jsem to zopakoval, protože v průběhu vypisování zjišťuji, že jsem nás mohl odevzdat oba, vlastně všechny, všechny, kdo s tím souhlasí. A souhlasí celý Sluneční Trojlístek, který se toho všeho samozřejmě účastní, a celou dobu mě podporuje. Praví, že je nemyslitelné, aby se nepostavily za člověka, který je podporuje a má vlastně stejný cíl. Nu, to je milé.. a tak nějak neocenitelné.. ted' jsem vůbec nevěděl, co s tím, tak mě to dojalo.

A souhlasí s tím i Halinka. Ta se znovu objevila, ale úplně jinak než normálně, objevila se jako takový viditelnější duch, a bylo zřetelně vidět, jak je zamotaná do jakýchsi příslibů, naučení a zákazů, prostě zakletá, jak se v tom nemůže pohnout a jak má na srdíčku hadici od mateřského vysavače a jak je vyšťavována a deptána až do zemdlení.

Ted' se jí věnuje celý Sluneční Trojlístek, v místech, kam moc nevidím, aha, trochu se stydí, že se nechala používat proti mně (jako kdyby to snad mohla ovlivnit), tak ji uklidňuji, že s ní žádný problém nemám.. no, počítám, že do rána bude v pořádku. Totiž, ten bílý hnus byl rozmetán takovým způsobem, že jej matky už nikdy nebudou mít k dispozici.

To znamená, že vymazávání myšlenek tímto způsobem už nehrozí, a celkově tyto konkrétní matere přišly o celou polovinu toho, co by eventuálně mohly použít, a to o tu zásadní. Dcerky se zřejmě začnou probouzet., což toto je úplně fantastické! Ještě jsme sice všichni dost rozklepaní, ale takovou vlnu úlevy nelze necítit.

Ted' jsou zase čištěny potvůrky, které na mě matky poslaly skryté v té mlze, které měly za úkol znefunkčnit mi druhou čakru a zablokovat veškeré vztažnosti k druhým lidem, protože tím by tyto matky dostaly jistotu, že jejich dcerky se se mnou nedokáží zkontaktovat. Jejich ubíjení jejich dětí totiž nic nesmí stát v cestě, nikdo nesmí dcerkám dávat naději, pomáhat jim to snášet a už vůbec jim nikdo nesmí říkat pravdu.

Osudné omyly

Matky totiž původně čekaly, že budu správný dospělý a že se s nimi spolčím proti dcerám, že dcery nechám udělat Duchosloví, a že až to bude hotové, ta jedna tam přijde, dcery vyhodí, celé to ovládne a bude si ze sebe dělat duchařskou hvězdu – za tím účelem dokonce matky zablokovaly dcerám duchařské schopnosti, aby v podstatě nezbyla žádná jiná možnost. Jenže to je úplně vedle.

Jednak, komunikace s dcerkami byla velkou školou pro mě, bylo to nachystáno a domluveno už před naším narozením. Učil jsem se o mateřských praktikách, a zároveň jsem se učil komunikovat rovně s vyložené mladými lidmi, což pro dospělého není žádný med, většina dospělých se tváří v tvář nevinnosti bez toho svého přezírání a despektu neumí vůbec obejít. Pak jim však mladí lidé nikdy nedokáží věřit.

O mladých lidech mluvím záměrně, protože kdybych je bral jako děti, asi bych tu rovnou komunikaci nezvládl.. ani tak to pro mě nebylo nic jednoduchého, jsem tu už nějakou tu desítku let, a s „děťmi“ jsem nikdy komunikovat nepotřeboval, ani dospělácky, natož rovně. Jenže ted' je to, jak říkají Plejád'ané, jedna z mála možností, jak se bez pohromy dostat přes nadcházející období.. otevřít se Sluníčkům a Indigům a podobným, a nechat se jimi vést.

A za druhé se v této roli nemůžu s nikým spolčovat, už vůbec se nemůžu stavět proti někomu, okamžitě bych přišel o všechno možné. Můžu se postavit za někoho, můžu podpořit něčí postavení a pomoci plnit úlohu, pokud s tím dotýčný souhlasí, a můžu to udělat jen na úrovních, na kterých s tím souhlasí.

Ty matere to nemají v hlavě v pořádku, pokud si myslí, že budu proti někomu válčit.. dokládají tím jen svou absolutní neznalost nejzákladnějších pravidel neviditelných světů. A v tomto stavu provozují magii, a podle toho to s nimi dopadá.. už dávno jsem si všiml, že jejich touha ubližovat se rovná posedlosti, což, to se jim nakonec splnilo, a něco ve smyslu posedlosti si skutečně přivodily.

Dokonce, abych nějak pomohl dcerkám, snažil jsem se jednu z nich těch potvor zbavit, aspoň na dálku, ale úspěšnost byla mizivá, protože na těch hlavních larvách si ta mateř urputně lpěla, jakože je právě to něco, co ji dělá vyjímečnou a pomáhá jí to být slavnou a známou duchařkou, držet vrch nad dcerami atd.

Jak jsem kdysi hlásil, že si s něčím zahrávala a posléze tomu propadla, to je přesně ono. Ale propadly tomu nakonec obě, akorát, když jsem viděl, že v tom jedou dobrovolně a že na tom trvají, už jsem se o nic nepokoušel, nemám na to právo. Jen jsem je ještě varoval, právě tou větičkou, ale stejně bezúspěšně.. měly z toho jenom dotčenost a zlovůli.

A ted' mají utrum.

Halinka

Za těchto dramatických okolností jsem zjistil, že mezi Sluníčka, která nejsou nikde zapojená nám začíná patřit i Halinka z Duchařského Trojlístku, ačkoliv je původně jeho jádrem. Totiž, magické útoky se totiž po několik dní opakovaly, pokaždé jiným způsobem, s jinými „zbraněmi“, a vyšlo najevo, že Halinčino okolí se z ní snažilo za každou cenu udělat padlého Anděla.

Mám ted' povinnost upozornit na příslušných místech, tedy i zde, že byla přijata striktní a velmi účinná opatření k její maximální podpoře a ochraně, a že si krutě naběhne každý, kdo by jí chtěl zkrivit i ten proslulý vlásek na hlavě.

Halinka je velkým darem Zemi a lidstvu vůbec, některé její schopnosti jsem popisoval i zde, a každý si mohl spočítat, že takový člověk nezůstane bez podpory a příslušné ochrany. Bohužel se tak nestalo, našli se „lidé“, kteří zneužívali svého, potažmo jejího postavení a vědomě jí ubližovali, přestože se jim dostalo mnoha varování.

Píšu to v minulém čase, protože už Halince dále ubližovat nemůžou, nicméně některé z nich to pořád ještě zkouší a nechápou, proč jim to nejde. Halinka je volná! Může si dělat, cokoliv chce. Takže, jim popřejeme, aby ve vlastním zájmu použili aspoň trochu rozumu, a Halinka..

.. Halinka byla s konečnou platností zbavena zátěže před zrozením předsevzaté účasti v Duchařském Trojlístku, který tímto končí, aniž splnil svou úlohu. Já sám jsem jim před pár lety ohlásil, co a jak, předal jsem jim veškeré nutné informace, tedy jsem splnil svou úlohu, přes hrůzné chování jejich matek.

Ukončení Duchařského Trojlístku

Jak starší sestra, tak Terunka, což je brutální výchovou zmasakrované Indigové dítě, nepodpořily Halinku ani v nejmenším, kromě podrazů neudělaly v rámci společného úkolu vůbec nic, naopak, snažily se Halinku zneužívat stejně jako jejich matky, které to celé spískaly a připravily tak sobě, a bohužel i těm dvěma, které se nechaly proti Halince postavit, strašnou karmickou zátěž.

Toto je vyjádření Plejád'anů, sám o tom nic bližšího nevím, krom toho, že Indiga jsou děti s vysokým potenciálem vědomí, a to vědomí poskytují právě Plejád'ané, modří vesmířani. Zdá se, že tuto akci vymohli s ohledem na rostoucí zvůli matek a jedné Terunčiny „kamarádky“, aby Terunku uchránili nejhoršího. Tak snad se to povede.. ale nevím, co to „povede“ bude všechno znamenat.

Další jejich vyjádření se týká Halinky, která měla dobrou vůli a nebylo jí umožněno tu vůli uplatnit, naopak bylo znásilněno její vědomí a zneužíváno k podlým účelům. Ani o tom nevím nic moc bližšího, až na těch pár použití proti mně, vím jen dodatek, že Halince bude umožněno splnit svůj cíl jinak, s jinými lidmi a v trochu jiných okolnostech.. to umožněno ale také nevím, co znamená.

..v každém případě, Halinku bych rád vyzval, ať se vědomě připojí ke Slunečnímu Trojlístku, srdcem svým k srdcím jejich., což, v neviditelných světech je to již hotové, jen si to uvědomit, aby mohla potřebnou podporu čerpat vědomě. Stejně je to jejich sestra.. i ony ji vnímají jako nádhernou, hřejivou, a milovánímhodnou bytost, úplně stejně, jako je – každou z nich – v éteru vnímám já.

Ukončení Duchařského Trojlístku není nezbytně definitivní, dívky se můžou rozhodnout tu ideu oživit, osvobodit se z mateřských spárů a zrealizovat, a v takovém případě dostanou veškerou možnou pomoc, kterou dostat lze.

Zázračné věci

Nu, bylo mi zjistit, čemu že se to Vltávka vzepřela a co že to rozmetala na kusy, teď už na hadry, a bylo mi to zjistit při plném vědomí. Matky se jí pokusily otrávit ženství, především vztah s její vlastní matkou a i s matkami náhradními, a to stejným způsobem jako kdysi webmasterovi, což nás staví před otázku, jestli je vůbec možné, že nepoznají základní rozdíly mezi mužem a ženou?

Samozřejmě, nedotkly se Vltávky ani z jedné desetiny.. totiž, jí samotné vůbec, jen některých žen v jejím okolí, a ty se to Vltávce pokusily nějak vnutit, a dost si naběhly. Něco podobného totiž na Vltávku zkoušívá i její matka, pochopitelně ne tak, jako tyto zpustlé fúrie, dělá to spíš jako očkování, aby ji pak něco takového nezkosilo. Matka dobrá.. úžasná.. ví, co a jak.. jen víc takových.

No a co se týká těch rozdílů mezi muži a ženami, nefungovalo to matkám i proto, že Vltávka si je jistá sebou jako ženou (taky aby ne, že?), a na to ty proklínající mateře, skutečné strigy nemají jak dosáhnout, potřebovaly by k ní klíče, a to by musely být úplně jinými bytostmi, aby Vltávčiny klíče byt' i jen zahlédly.

I tak je Vltávka raněná.. myslím, že jejího čist'ouňkatého vědomí se velmi dotýká samotné zjištění, čeho všeho jsou ženy schopné, dotklo se jí to až nesnesitelně, teď přichází o iluze, což ji rozčiluje a provokuje, sice ne zbytečně: Vltávka se tím sbírá se ke svému úkolu, jehož plněním se zřejmě bude uzdravovat, ale přeci jen je tento způsob probuzení dost brutální. Je to hnus.. v každém případě, mé vědomí a veškerá možná podpora je jí zcela k dispozici.. neustále.

A teď, proč patlám na web takové hnusy? Patlám to sem proto, že právě před chvílíčkou jsem obdržel vyrozumění, že to vše, co jsem si ze sebe vypsal bych měl také zveřejnit, bez cenzury a větších úprav tak, jak je to vypsáno, protože je to vypsáno přesně tak, jak jsem na to přicházel, je to velmi poučné, a pro další život mnohých člobrdů zřejmě nezbytné.

Argument jsem dostal takový, že všichni lidé by měli počítat s tím, že probouzení schopností, kterými disponují.. no, disponovaly tyto mateře, čeká mnoho a mnoho lidí, z nichž skoro nikdo s nimi neumí zacházet, a magické útoky pak budou nějakou dobu na denním pořádku, a nikde přitom není k dostání srozumitelný a konstruktivní návod, co s tím.

Zároveň, všichni lidé svou neznalostí umožňují ostatním posílat na ně vražedné kletby, doslova se od těchto násilníků nechávají zabalit a odeslat do otroctví vesmírných ras, které lidstvu laskavě přenechaly zbraně. Proto a jen proto mi bylo umožněno sledovat, jak dokonale funguje výzva k podpoře našich Sluníček.. jsou tu bytosti, které se za nás umí postavit, jen se jim to musí nějak umožnit, a na mě bylo zjistit jak, abych to mohl dát vědět ostatním.

Jak vidno, brutální pokus o čistku dopadl tak, jako to jinak běžně chodí v přírodě: všechno, co bují nesprávným směrem, se nakonec zahubí samo a žádná lidská zvůle to nemůže změnit. Rozdíl mezi lidmi a přírodou je ten, že příroda je odevzdána sama o sobě, odevzdána vyššímu účelu, který zatím bohužel zahrnuje i bolestné zkušenosti z toho, jak se lidstvo učí zacházet se svou svobodou.

Odevzdání sice neznamená nutně přežití, aspoň vzhledem k tomu, jak v našich rukou dopadá příroda, neznamená ani stoprocentní uchránění od otroctví, jelikož na otroctví jsme si založili „civilizaci“, znamená to však, že vám nikdo neuloupí duši a nepoužije vaše tělo bez jejího vědomí, jako se to již mnohým lidem stalo.

Aktivní ochrana

I odevzdání však může uchránit od otroctví a zabezpečit přežití, a to v závislosti na tom, nakolik lpíte na této civilizaci a jejích hodnotách, což toto má v rukou každý sám. Jako nástroj osvobození je tu krom mnoha duchovních škol nejrůznějších autorů i náš Mistrovský kurz. To znamená, že bezmocní nejste, a pro svou ochranu můžete něco podnikat. To teprve může vyprovokovat pomoc (ve smyslu pomoc, ne ve smyslu udělat za vás).

A z vlastní zkušenosti můžu potvrdit, že pomoc se vždycky najde.. vždycky. A v tuto chvíli sem připojuji i svůj způsob, vytvořený ve spolupráci s neviditelnými bytostmi, a i se Zemí, Sluncem i Stvořitelem, jejichž vedení jsem se odevzdal a kteří mě těmito věcmi provedli.

Samotný způsob, jak se nežádoucím neviditelným vlivům ubránit, je již několikrát osvědčený a nyní potvrzený:

Nedělat žádnou akci a neprodleně se odevzdat Zemi, s veškerou Láskou a Úctou, již jste v tu chvíli schopní.

To vám umožní stát se zrcadlem, i když nemáte potřebné magické vzdělání, sílu a dovednosti, a většina jakýchkoliv útoků se od vás prostě odrazí. Jediné, co vás ještě i pak může zasáhnout je to, co potřebujete vyřešit, a i takové záležitosti pak dostanete ve snesitelné míře, a zbavíte se jich zcela jednoduše, čistě jen v závislosti na své ochotě se učit a růst, což je přístup, který i ty nejhorší kletby může proměnit v požehnání, ve skutečný impuls k duchovnímu růstu.

Duchovní růst pak doporučuji neodkládat, naopak, nechte se oslovit nějakou cestou a začněte v klidu pracovat, tím tlak kletby poleví a tím budete moci k tomu, co potřebujete vyřešit. Duchovních cest jsou stovky, i na dírosloví jsou k duchovnímu růstu všechny potřebné postupy, troufám si říct, že jsou tu ty nejjednodušší, což ale neznamená, že nutně budou fungovat každému. Vyberte si prostě svou a vybírejte srdcem, nemůžete minout :)

Věci výrazně napomůže, když se všeobecně postavíte za Sluneční Trojlístek, za Zemi, Slunce a vše, co má zájem na zachování Zahrady Země, Živoucí knihovny tohoto vesmíru, protože to těmito bytostem umožní postavit se všeobecně za vás, a plnit tak úkol, který si předsevzaly. Bez vaší vůle, vlastně bez svolení však mohou jen trpně přihlížet.

Můžu zodpovědně říct, že akt odevzdání i akt postavení se za Modrou planetu rozhodně stojí za to.. odměnou vám bude nejen nefyzická podpora, kamkoliv se vrátíte, ale i nekonečná sounáležitost s Životem, Pravdou a Láskou, z níž je vytvořen náš vesmír, Jednota s veškerým Bytím. Tam začíná vzájemnost, kterou jsem až donedávna nikde mezi lidmi nezažil, a pro kterou náš jazyk snad nemá ani slova.

A samozřejmě, nejlepší ochranou je stát se lidským Sluníčkem.. podstoupit celý proces v nepřetržitém kontaktu s vědomím Královny a jejích Princezen. To jsou ty bytosti, milovaná Sluníčka, která začínají tam, kam já jsem se taktak dohrabal, a kterým já sám tímto (krom všeho, co jsem se tu naučil a vypsál) předávám také slovo, se vším všudy.

Odevzdat se těmto vědomím je nejdokonalejší způsob, jak se člověk může naučit milovat sebe tím nejčistším způsobem, vlastně od nich odkoukáte jejich přístup k sobě a začnete tak k sobě přistupovat i sami. A to je právě to, co vám zaručí takovou změnu osobního magnetismu, že budete přitahovat jen opravdu milující lidi.. a nejen lidi :)

DÍL VII. – CESTA

POHYB ČLOVĚKA I ZEMĚ ČASEM A PROSTOREM, ZÁKONITOSTI A NÁSTRAHY, TVŮRCI A ŠKŮDCI.

Poslední díl Neviditelného světa pojednává o pozici Země a jejích obyvatel mezi ostatními obyvateli našeho vesmíru. Úhel pohledu je asi takový, že každá bytost má v rozměru zvaném čas nějakou cestu. Té cestě říkáme poněkud nepřesně život, někdy také úplně nesmyslně osud, a cílem tohoto dílu je poukázat na nejhrubší rozpory (a jejich důsledky) mezi naším chápáním a skutečnou funkcí životního procesu, protože naše chápání je velmi špatné, a vede nás přímo do otroctví jistých vesmírných ras.

Jelikož nemám vlastní fyzické zkušenosti s obyvateli jiných planet, pracuji zde s nejrůznějšími citáty lidí, kteří je mají nebo o nich ví, přičemž výběr citátů a komentáře mají na svědomí Plejád'ané, Indigoví vesmířané.

Striktně zde předpokládám lidi, kteří si přečetli jak [Růst člověka](#), tak i [Ženy v patriarchátu](#), a kteří si přečetli předchozí díly Neviditelného světa a chtějí vědět i ten zbytek.

SVOBODA VOLBY

Příliš mnoho lidí pořád ještě věří v předem daný a neměnný osud. To je ale taková hloupost.. stojí za tím víra v tzv. boží vůli, a je to největší zlo, kterého se na lidstvu dopustily a s vaším svolením dosud dopouští veškeré vaše církve, včetně té mateřské.

Kde to ty církve vzaly? A čeho tím dosáhly? A jak?

Ke zodpovězení těchto otázek je nutné se zamyslet, čím nástroj jsou církve, a čím cíl jako lidstvo jsme.

Začněme s tím cílem. Lidstvo v tuto chvíli není svým cílem, jelikož většinu kroků podnikáte přímo proti sobě. Tím pádem není ani cílem civilizací založených na Lásce a Harmonii, protože to by vám znemožnilo takové kroky podnikat.

Ba ne, jste prozatím cílem civilizací založených na mocenské nadvládě a více či méně viditelné manipulaci. Vaše dnešní společnost je jejich dokonalým obrazem. To samo o sobě dokazuje pravdivost tvrzení, že člověk byl stvořen k obrazu bohů, potažmo k obrazu Božímu.

Nikde bohužel nemáte řečeno, že jste byli stvořeni k obrazu všech bohů, nejen těch násilných. Všechny vaše systémy víry však počítají jen a jen s nimi. A teď, čím je to dáno?

Je to dáno vaší volbou. Život v časoprostoru obnáší impulsy v různých časových bodech, které vám nabízí určité možnosti, a z těch si volíte to, co vám nejvíce vyhovuje. Co si zvolíte, to většinou prožijete, ať vám to sedí nebo ne..

..přítom svobodu volby máte v každém zlomku vašich vteřin. Nebyli jste stvořeni jako dobytek, který si neumí pomoci, ale, zdá se, že jste se o tom nechali přesvědčit, takže většina z vás bez odporu zrealizuje i ty nejhorší zkušenosti. A mnoho z vás i opakovaně.

Cítíte se pak být hříčkou osudu, obětí okolností, vaše snažení se omezí na vytváření jistoty, a to odporuje povaze Života natolik, že vám to zamezí žít v Lásce. Tím jsou do značné míry dány mantinely vašich rozhodnutí.

Rozhodnutí, která zrealizujete (a vy si dost často neumíte pomoci a slepě realizujete i ty nejzlobnější podněty), vyplodí zkušenost, a k té zkušenosti zaujímáte nějaký postoj. Ten postoj je vaše nové já.

Vliv církvi

Je to já obohacené o další zkušenost, v ideálním případě by bylo poučené, tedy progresivní. Dělaliby vývoj. Vývoj však evidentně neděláte, lidstvo jako takové zatím pořád ještě degeneruje, a to z těchto příčin:

1. Pokud se má zrealizované rozhodnutí proměnit ve zkušenost, je nutné ten který zážitek přijmout jako svou realizaci svého rozhodnutí. Vy však vytváříte hodnoty, za které se natolik stydíte, že je schováváte, a to i sami před sebou. Nejste si jistí, zda jste udělali „dobrou věc“, zda se vám to či ono „povedlo“, zda vás s tím či oním ostatní přijmou, a ke svým výtvarům se co možná neznáte. Pak také nemáte žádné skutečné zkušenosti.. a také žádný život.
2. Většina voleb není vašich, většina rozhodnutí také ne, kromě rozhodnutí vyhovět silnějším. Z toho vyjdou prožitky typu něco-uděláno-pro-někoho, a k těm se také neznáte – jako byste se za své zotročení styděli a snažili se ho maskovat. Představujete si, že za takový prožitek nenesete zodpovědnost, i když ji nesete, a dokud si ji nepřiznáte, kruh zkušenosti nedokážete uzavřít.
3. V tomto stavu nemáte k čemu zaujmout postoj, a většina z vás tím pádem nemá čím nahradit postoj, který vám nadiktovala výchova a vzdělání. Tím se také udržujete v moci vašich otrokářů, matek a systému, a právě

tak si trváte na své polovičatosti, na osekání vaší bytosti v netvůrčí a produktivní lidský dobytek, které to vaše osobní zotročení umožňuje.. popravdě, nedovolí vám to vidět nic jiného.

Většina z vás si tak po celý život jen a jenom potvrzuje, že lži, kterými vás napustila výchova a vzdělání jsou tou správnou pravdou pro vás a váš život, který tím pádem není váš. Pak jej nemůžete ovládat, a nebude vám fungovat žádná duchovní cesta – a že jich máte opravdu hodně -, protože bez vyzkoušení nelze dosáhnout vůbec ničeho.

Bývaly doby, kdy lidé věděli, proč žijí, čeho chtějí ve svém životě dosáhnout, a svým myšlením, mluvením a konáním si pro to vytvářeli okolnosti, které jim to umožnily. Pak získali své prožitky, pocítili spokojenost své duše, a byli šťastní a plní života a tím i lásky. Byli mnohatisíckrát živější než vy, páni a matky tvorstva.

První, kdo to znásilnil, byly vaše matky, které určité prožitky vyhradily pouze pro ženy, některé jen pro matky, a většinu jen pro matky rodů. Jak to udělaly? Tím, že zakázaly ostatním vytvářet okolnosti, které by jim umožnily to či ono prožít, a pak tím, že nakázaly ostatním vytvářet okolnosti, které jsou pro ně „vhodné“, a donutily je tak vytvářet jiné prožitky, než měli v plánu.

Matky dovedly obyvatelstvo k jiným, zavádějícím zkušenostem, a pak říkaly: „To bohyně, ona to tak chce“. Totéž matky dělají dodnes, jen nemluví o bohyni, a místo toho říkají: „To je ten dnešní svět“.

No, co byste chtěli? Alibismus, přetvářka a vzájemné obelhávání-se žen je pověstné i u vás.

Totéž udělali kněží církví mužského boha, a v mezioddobí totéž dělali veškerí kněží všech kultů všech bohů, polobohů a co jste tu všechno měli. Za každý počín jakéhokoliv člověka byl kněžím dosazen boží záměr, čili, když to přeložíme, kněží se tímto jednoduchým způsobem zmocnili všech činů všech lidí, a použili je k upevnění postavení svého boha a samozřejmě své pozice ve vládě nad lidmi. Tedy černá magie nejhrubšího zrna, jak u matek, tak u mužských církví.

To všechno sice ještě nevysvětluje vaši pozici mezi současnými civilizacemi, ale už je to docela slušné zázemí pro pochopení skutečných problémů. A těch není málo.

Víra v osud

Lidstvo se naučilo na „nepovedené“ výtvořky krčit rameny a svádět všechno zlé i dobré na jakéhosi boha, aniž by si byť i jen někdo z vás a jen na okamžik připustil, že plníte krom cizích rozmarů (ženských) také cizí vůli (mužských homosexuálů a tchyní), a váš život nebude nikdy životem, dokud se tomu nepostavíte.

Nikdy nebudete smět mezi vývojově vyšší bytosti do vyšších dimenzí, dokud se sami za sebe nepostavíte svému vlastnímu zotročení. A nejde o to „Tohle ještě ano a tohle už ne“. Alibistická česká vyčůranost vám už nepomůže, leda do výraznějšího otroctví. Jde o komplexní přemístění vašich životů do sféry svobody a lásky.

Musíte přestat otročit, abyste mohli najít cestu z otroctví. To je problém, protože naprostá, úplně drtivá většina z vás si své vlastní zotročení něčím – nebo někým – kompenzuje, právě ve snaze vytvořit si „jistotu“. Ale..

..jistota plynoucí z dostatku otroků..? Zbláznil jste se..?

Tudy prostě cesta nevede, musíte jinak.

Musíte se zbavit víry v osud, musíte si projít vaše životy, milník po milníku, u milníků najít rozhodnutí, která k těm milníkům vedla, vysledovat mentální přípravu i problémy, které těm rozhodnutím předcházely, a pak si uvědomit, že to vše je vaše práce, od A až do Zet.

Ve vašem životě může být jen to, co v něm dopustíte!

Proto říkáme, že vaše výchova je mrzačící ukrutnost a že vy jste co do živoucnosti úplně mrtvolý, protože se vezete na cizích rozhodnutích, v rozmezí tzv. dobra, které vám někdo předdefinoval jako správné, a to vše vás udržuje v úplně mrtvolných dimenzích.

Chápejte, jako Správci Živoucí knihovny máte mnoho možností, jak se k čemukoliv postavit. Ale to je v tuto chvíli zároveň vaší zhoubou, pokud nedostanete aspoň tolik rozumu, abyste vzkřísili svá srdce a nechali si – jejich prostřednictvím – dát do pořádku život. Váš život!

Vaše schopnosti byly buď poničeny, nebo použity proti vám. A jedna z nich je, že dokážete vyjít vstříc jakémukoliv tvorů, jenž od vás něco potřebuje, a dát mu to ve formě, v níž to bude schopen přijmout a vstřebat. Studovalo vás tolik bytostí, že je to o vás všeobecně známo i v jiných vesmírech, a právě tohle je základem vašeho zneužití.

Vy to víte, a říkáte, že člověk je schopen na všem najít něco krásného. Ale proč hledat něco krásného na svém vlastním otroctví, proč potvrzovat nalezené „krásno“ vlastním přístupem a proč říkat, že „ten život“ vlastně není až tak špatný, to už opomíjíte, a když, tak říkáte: „Jj, takový je život“, tedy slova, kterými si to ještě hájíte.

Musíme vás upozornit, že se dopouštíte strašné křivdy na Životu, tak strašné, že se vám její náprava nemusí podařit po stovky dalších vtělení. Může se vám stát, že si uvědomíte více než unesete.. jenže pak můžete skončit v blázinci, a nebo také zemřít bolestí.

Ale v další inkarnaci se do téhož musíte ponořit znovu.. tak dlouho a tolikrát, dokud neobstojíte. To je zákon karmy.

Pojem zodpovědnosti

Podívejte se, vám o odpovědnosti řekli mnohé, a nic z toho není pravda. Učili vás zodpovídat se rodičům, jako by to byli bohové, učili vás zodpovědnosti vůči učitelům, vychovatelům, státu a dalším lidem, a to všechno je úplně vedle. Strašně moc vedle.

Ke všemu muži byli učeni zodpovědnosti vůči patriarchálním autoritám, což jsou krom nadřazených i matky, které však používají svou výlučnost na vše okolo, tedy i na synovu ženu, a neustále se snaží zastrčit drápek kamkoliv, kam lze jakkoliv dosáhnout. A neštítí se ničeho.

Ženy se zodpovídají svým mužům za vše, co udělají samy i děti, což je strašná zástěrka, protože prostřednictvím mužů jsou za to vše odpovědné systému, ovšem neoficiálně jsou bez odvolání zodpovědné svým matkám, a to v první řadě za to, že ze všeho, co celá rodina kdy vytvoří dostane matka svá procenta. A výši musí žena uhodnout, a ve své rodině musí matčin „desátek“ zajistit. Jinak by totiž nebyla hodná holčička.

Co se týká zodpovědnosti za vlastní jednání, ženy se bez mužů neobejdou.. nemají jak. Není na světě jiná síla, která k tomu může ženě dopomoci, než je milující partner, osvobozený od pohlavního rasismu, který ve skutečnosti na vaší planetě znamená všechno mužům a jejich prostřednictvím systému a „mamince“, a neoficiálně (a mnohem intenzivněji) všechno ženám a jejich „maminkám“.

Muži se bez žen také neobejdou, nicméně, zatímco všechno, co muž ve vašem „patriarchátu“ potřebuje k uvědomění své zodpovědnosti za své jednání a svůj život, to vše může dostat od kterékoliv ženy (nebo i dívky), žena potřebuje skutečně milujícího partnera.

Je to dáno strašnou ženskou chamtivostí a orientací na materiální (a i jiné) zajištění, ze kterého ke všemu ona ani nikdo z rodiny nic nemá, protože to přece patří její „mamince“, ovšem jejím „posvátným“ prostřednictvím, a to plodí ve vašich vztazích tak strašná zvěrstva a takový tlak na muže, že jen tak nějaký „sběratel“ či „mileneček“ to prostě nemá šanci vydržet.

To musí být opravdu milující partner.. a od opravdu milujících partnerů se všechny české ženy snaží dostat co nejdál. Jsou totiž přinejmenším „k pomilování“, ale většinou i k opravdu vážnému a perspektivnímu vztahu, a co by na to maminka řekla..? (No co asi: „On je pro tebe někdo důležitější, než já? No tak to nejsi moje holčička, zabijeme tě a odneseme cikánům!“)

..jak už jsme řekli, ženy, které nepřestanou své rodiny zneužívat, se budou velmi, velmi divit.. místo aby se divily jejich matky. Mužů s ženskou výchovou se ovšem týká totéž. Všichni, kdo přistoupili na primární zodpovědnost své matce mají ve vaší společnosti brutální problém, který se bez pomoci milujícího partnera či partnerky vyřešit nedá.

Milující partner

I ve vašich zemích jsou milující partnerky.. až na několik vyjímek sice nejsou českého původu, ale jsou. Už hodně českých mužů přišlo na to, že je jim lépe s Ruskou, než s Češkou. Proč to? Neplete se jim do života tchyně, a jelikož i ruské ženy jsou docela kouzelnice, nemají ani matky těch mužů moc velkou šanci zbořit synáčkům vztah.

Pro tohle mám dokonce i jasný příklad jednoho podnikatele, kterému se začalo doopravdy dařit, až když vyměnil českou partnerku za ruskou. Nikdo ho nesrážel, nevyčítal, nenosil vztah do ženské hierarchie, domácnost fungovala – měl neustálou podporu a důvěru partnerky. Ve všem. To naprosto neznamenal, že by si jeho žena nepovídala s ostatními ženami ve své komunitě, to znamená jen to, že jim to s těmi slovy nedávala k snědku.

Tedy nenechala vyžít jejich vztah. Jeho úspěch nedal spát českým ženám, a to až do té míry, že ho jedna svedla a všeho toho „bohatsví“ se zmocnila. Ne nadlouho. Celý ten vztah okamžitě vyžrala její matka, a co nedokázala vyžrat, všechno otrávila. Stihla to za tři měsíce. Podnikatel měl naštěstí dost rozumu, uprosil svou bývalou partnerku, aby se k ní směl vrátit, a udělal to ještě před úplným krachem, takže podruhé nezačínal z úplné nuly.

Spousta vašich bezdomovců by se bezdomovci nikdy nestala, kdyby měli milující partnerku, a ne v ženském těle zamaskovaný český robot na vysávání energie všeho druhu.

Hmm.. Plejáděné vždycky poznamenají něco, při čem člověka zamrazí a tuhne krev v žilách. Připomnělo mi to pár článků o bezdomovcích, kde si naši novináři dali tu práci zjistit, co za tím stavem u koho stojí. A zjistili, že mnozí jsou jen podnikatelé, kterým „to nevyšlo“, mnozí jsou velmi inteligentní, mají kolikrát i vysoké školy atd., mnozí přišli o práci a nedokázali sehnat jinou..

..všechny tyto případy mají společné jedno: nikdo z nich neměl skutečné zázemí. Místo zázemí měli divadelní hru vašeho „partnerství“, které je vysálo a odkoplo. Zničený vztah způsobil zničený život, a ty zničené životy teď ničí celou vaši společnost. Místo abyste se vyvíjeli, degenerujete, a jednotlivé degenerované součástky i celé složky už vám odumírají.. podobně jako fyzické tělo může postihnout otrava krve, vaši společnost postihla otrava energie.

České ženy se přitom chovají, jako by soutěžily o to, která toho takto zničí víc. Vůbec jim nedochází, že tímto nedemolují patriarchální systém, ale vztahy a životy své a svých „nejbližších“, a že naopak tímto přístupem dávají za pravdu systému, který je na ničení všeho lidského založen, a matkám, které jim cíleně brání ve štěstí..

..aby je pak svými slizy mohly „tahat z problémů“, do kterých je postupně uvrtaly, a aby nebylo pochyb, komu „jejich dcerušky“ patří, komu „vděčí za život“. Je to systém „zničit život danajskými dary a pak zachraňovat.. dalšími danajskými dary“, čímž se život „oběti“ udrží v rozmezí zničení a matčiny nadvlády.

Ruské ženy si až na několik vyjímek nenechají ničit své vztahy ani životy. Když se o to někdo pokusí, je odkázán do patřičných mezí. České ženy však až na několik vyjímek v takových situacích prohlásí: „To všechno ti muži“, a ochotně se nechají použít ke zboření čehokoliv, a ještě se svým mužům vysmívají.

Když si pročtete vaše pověsti, zjistíte, že váš někdejší mocný a hrdý národ byl mocným a hrdým proto, že muži a ženy drželi při sobě.. tedy ne při matkách, které je proti sobě štvou, a už vůbec ne při cizích kulturách..

Ztracené dědictví

Už celé věky se vás cizí kultury snaží rozpustit, a až dosud jste na tom nikdy nespolupracovali.. váš skutečný pád přišel až dnes. My to vidíme tak, že slovanství nikde neutrpělo tolik jako v Čechách, a spolu se slovanstvím ve vás utrpělo dědictví civilizací mnohem starších a dokonalejších, co do živoucnosti mnohem životaschopnějších a celkově lidsějších. K těm civilizacím se ještě dostaneme.

Čeština má spolu se srbštinou nejbližší k sanskrtu. To ukazuje, že nejméně jeden z vašich kořenů je v Indii, i když vaše národní pověsti začínají oddělením od svárlivých národů na území dnešního Srbska a Chorvatska a hledání „země zaslíbené“ na severu. Proč ne na jihu? Protože z jihu jste z nějakých důvodů přišli, a nedávalo vám smysl se vracet. Tehdejší starší vašich kmenů to věděli.

V Indii bývaly bílé a hnědé kmeny už v době, které říkáte starověk, tak jako dnes jsou u vás pozůstatky kočovných hnědých kmenů, které taktéž přichází z Indie. Proč jste je vyřadili na okraj společnosti? No protože vám ukazují, o co jste přišli. Nenávidíte je, protože vám ukazují pravdu.

Nejraději byste je vyvraždili, a ve svém státě máte několik skupin lidí, které se o to snaží. A lidi z těch skupin sice navenek odsuzujete, ale vevnitř jim držíte palce, většina z vás. Ale, národy mají své vlastní cesty, a ty cesty občas znamenají smíšení. Volání vašeho národa po pomoci a záchraně k vám přivádí bytosti, které vám mohou pomoci, i vás zachránit.

Ztracené kořeny k vám přivedly obrovské množství lidí nejen z Indie, ale i z Ruska, Ukrajiny, Polska a především Slovenska. Ti lidé své kořeny neztratili, a jednak vám jdou příkladem, jak se zase najít, a k tomu se s vámi ještě přirozeně dělí o kořeny své, přináší vám plody svých kultur, a vy to všechno odmítáte a děláte si z nich otroky. Chcete být zachráněni západem, který vám však – v současném stavu – pomoci nemůže. Není jak.

Váš svatý Václav jedinečným způsobem integroval oba proudy příchodního křesťanství, cyrilometodějský i keltsko-irský, a totéž byste mohli dělat vy. Ale vy uctíváte jiný západ, západ ovládaný obchodníky, západ zmrzačeného ducha, technických vymožeností a nejnělidštějších praktik hospodářského otroctví, kterému říkáte demokracie.

Bylo mnohokrát poukázáno na to, že právě v Čechách se narodí nový mesiáš. Jste proto cílem mnoha a mnoha kampaní, které mají za úkol ho vyhledat a zneškodnit, ale pokud možno úplně zamezit jeho narození.

Skoro nikde není demokracie zakrýváním tak šíleného diktátu, jako je tomu u vás. Jste sledováni všichni a všude, a veškeré výsledky jsou neustále vyhodnocovány a výsledky jsou používány proti vám, s každodenní permanencí, a to prostřednictvím vašich žen a především jejich matek.

A vy jste na to skočili, za vše české se poslušně stydíte, taháte si do životů cizozemské nesmysly, a to, čeho jste tím dosáhli je úplné odříznutí od vašich vlastních kořenů. Nechali jste se použít k uvržení češství do pekla nebo navést k sebevraždě, říkejte tomu, jak chcete.

Podstatné je, že plán vyšel a vy dnes nejste Češi.. a bohužel už ani Slované.

Český mesiáš

Když pomíneme nesmyslnost čekání na mesiáše, který všechno vyřeší za vás, jaký mesiáš by se asi mohl narodit v zemi, jejíž obyvatelé se vzdali úplně všech svých kořenů a dělají ze sebe (masově) bezduché loutky pekelného marketingu dnešního západu?

Jak by se mezi vámi mohl narodit někdo, kdo by dokázal vymést kupčičky z chrámu, když ke kupčení s čímkoliv vás vedou vaše vlastní matky a ty nejsprostší (nejúspěšnější) kupčičky uctívá celý váš národ jako národní hrdiny?

Pravda je taková, že k rozkrádání vlastní země mlčíte, tedy je to pro vás v pořádku. Zastupitele, kteří to umožňují, volíte stále znovu, stále znovu se necháváte vašimi médii zmanipulovat a zformovat do tupé masy. V hospodě i na internetu pokrytecky nadáváte na politické dění, rány, které vaši tuneláři způsobili národu svádíte na tupost svých spoluobčanů, a přitom je v jednom každém z vás toužebné přání urvat také něco.. něco výrazného.

A proč? No protože podle toho, co vás vaše matky učí, byste se pak stali také takovým národním hrdinou..

..vzpomeňte si, že pozemské ženy jsou posedlé důležitostí, a že za účelem získání důležitosti je dovoleno vše.

Vzpomeňte si, že ženám to vštěpují jejich matky, protože se ta důležitost zařizuje především pro ně. A vzpomeňte si i na doby, kdy vašemu národu tento přístup pomohl přežít útlak sousedních národů.

Máte? A chcete vědět, proč vám vaše matky tento přístup vštěpují i dnes?

Vaše matky vám tento přístup vštěpují proto, že jim dává nad vámi tu největší moc. Mohou vás vydírat.. a zvlášť zeťové jsou u vás úplně namydlení, pokud nenakradou tolik, aby „její dcera“ se měla tak dobře, jak se určitě má žena tamtoho tuneláře, což, jak víme, znamená, že se jiná tchyně zmocnila mnohem větších statků než ona.

Vy jste si v Čechách namlouvali, že mesiáš se musí narodit u vás, protože jste po kolik staletí nevyvolali žádný válečný konflikt, protože jste ve vašich očích duchovní národ s velkou tradicí a světově proslulou kulturou, a že vás samet to jenom potvrdil. Ale něco podobného si namlouvá každý národ a pravda je tak jako tak úplně jinde.

Válečné konflikty jste vyvolali neviditelnými způsoby, a v neviditelných světech. Jste národem mágů a čarodějů, vědem a hlavně čarodějnic, a to je také celá vaše duchovnost.. ženská a mateřská magie v tisících podob, provozovaná skrz cokoli, kohokoli, a v jakékoli míře zneužití. Vzdali jste se sice slovanských bohů a obětí, ale to vás nejenže nezastavilo, vás to ani nezpomalilo.

Veškeré ušlechtilé lidi jste zabili nebo vyhnali, ať tak či onak, takže ano, vaše kultura je světově proslulá.. její nositelé jsou v zahraničí, nebo si v zahraničí získali úctu, a pak jste je teprve uznali, a to ještě ne jako lidi, ale jen jako prázdný pojem. Všechno, co pro vás má nějakou cenu, pochází ze zahraničí.. lze se divit, že i váš samet byl ze zahraničí vyprojektován i financován?

Ale vy z toho děláte vaši národní zásluhu a očekáváte za to mesiáše. Jste normální?

Úroveň vědomí

Už jsme řekli, že příchod mesiáše je příchodem Vědomí. Očista ohněm je ten výraz, který vás mátl, a dokonce ani podezřele mnoha mystikům nedošlo, co to znamená. Znamená to duchovní očistu na úrovni vědomí, tedy v neviditelných světech. A co se děje ve vašich neviditelných světech? To se dozvíte pohledem na několik zajímavostí vašeho života:

Vaše dívky a ženy se mazlí s čínskými plyšáky a spí s nimi, a to už od toho nejútlejšího věku. Vaši chlapci i muži se mazlí s čínskými hračkami technickými, většina z nich s nimi sice tak úplně nespí, nicméně: většina z vás v nějaké té čínské hračce žije (potažmo v korejské, vietnamské, japonské atd.).

Tím ožívujete cizího ducha a implantujete si jej do svých životů. Perete se dokonce mezi sebou o to, kdo si toho naimplantuje víc, protože si pak vaše ženy i vy sami připadáte „lepší“ než ti ostatní. V rámci toho už se i někteří vaši muži dali na čínské plyšáky, a většina vašich žen žije ve svém čínském počítači. Nosíte čínské oblečení a jíte čínská jídla, mnohdy i tam, kde to nevidíte.

No a není to snad dokonalé naplnění jednoho starého proroctví? Východ se zvedne a zaplaví západ.. co vám to říká? A pokud se takto chováte na úrovni neviditelného dění, co si asi můžete připravovat na úrovni dění viditelného, když všechno neviditelné je jen předlohou, která aspiruje na fyzickou realizaci..?

„Velká válka (Harmagedon), která dosud neměla v dějinách této planety obdobu, bude pouze bledým obrazem zpusťování, kterého se nepřítel v duchovním smyslu dopustí na Otcových dětech.“

Pán v knize Giorgia Dibitonta Andělé v hvězdných lodích

Zpusťování v neviditelných sférách je u vás strašné, a i kdybyste měli tisíce let k dispozici, což nemáte, bez cizí pomoci se nedostanete ani z toho nejhoršího.

Cizí pomoc sice máte, ale, pokud jste naladěni na drancování Země a plníte si domovy co největším počtem výrobků z materiálů, které byly Zemi vyrvány násilím, od koho dokážete takovou pomoc přijmout? Opakujeme, že ne všichni pomocníci jsou vedeni záměrem pomoci vám do lásky.

Právě tak je nám zopakovat, že pomoc je od slova pomáhat. Nikdo nebude dělat něco za vás, a pokud ano, nebude to pomoc, ale ublížení. A co také jiného by to mohlo být, než karmická reakce na nesčetná znásilnění, kterých se denně dopouštíte na sobě, ostatních, i na samotné Zemi?

Po celé věky je vám v mnoha a mnoha zdrojích vysvětlováno, připomínáno a zdůrazňováno, že myšlenky jsou základní tvůrčí silou, slova jsou nepřesným, ale mnohem mocnějším prostředkem, jak ty myšlenky oživit a spustit jejich realizaci, a činy..

..činy jsou neodvolatelné. Přesto však, pokud se nad sebou a nad svým jednáním zamyslíte a zjistíte, že to či ono ve skutečnosti nechcete a proto se dobrovolně odvrátíte od činění zla ještě předtím, než přijde reakce, je dáno, že reakce chodit nemusí, protože účelu – tj. vaší zkušenosti – již bylo dosaženo.

Projekce v hmotě

Vztaženo na vaši dnešní situaci, pokud se dobrovolně odvrátíte od drancování Země a začnete s nápravou, třeba i jen po těch nejmenších krůčcích, dostane se vám pomoci, o jaké se nikomu z vás nikdy nesnilo. Ta pomoc je tu pro vás připravena už celé věky, ale vy jste ji (až na několik mikrovýjímek) vůbec neumožnili, a vaši tzv. mocní ji dokonce cíleně znemožňují.

To vás však neomlouvá. Vy pomoc buď dopustíte, nebo ne, a to soukromě, ve svých vlastních životech. To má svůj dopad, protože všechno, co dopouštíte ve svých životech, dopouštíte i v globálu. A z toho všeho, co si vůbec můžete vybrat, vy dopouštíte téměř výlučně jen nejrůznější druhy násilí na všem živém.

Pamatujte, že na faktu, že jde o násilí se nic nezmění, i když svá násilí maskujete sebevíc.. jako mateřskou „lásku“, jako otcovskou přísnost, jako ochranu pro děti.. to jsou masky, které v globálu nabírají podob „pro blaho lidstva“, „policii proti kriminalitě“, a „v zájmu přežití lidské rasy“. To jsou všechno jen a jen masky násilí.. vyjmenovali jsme jich jen několik, a přesto se za nimi skrývá tolik utrpení..

„Nikdy,“ řekl Rafael s důrazem, „nepoužijeme násilí. Násilí přináší vždy jenom násilí, nenávisť přináší nenávisť a smrt přináší smrt. Naše zbraně jsou – láska, rozumnost, moudrost a trpělivost. Přesto jsme v takové míře aktivní, že to přesahuje všechny vaše představy. Nikdy nedovolíme, aby se zlo dostalo do vesmíru, tam, kde vládne harmonie, životní síla a láska.“

Giorgio Dibitonto, Andělé v hvězdných lodích

A co vy? Jak největší pitomci papouškujete po vašich mocných, že to vaše násilí dopustil bůh.

Obviňujete boha z vašich činů, a „jeho konání“ nazýváte osudem.

Je to strašná křivda, již se tímto hrůzně alibistickým jednáním dopouštíte, a to nejen na skutečném Otci, ale i na celém Jeho Stvoření. Tím pádem se stejné, jestli ne ještě horší křivdy dopouštíte i na skutečné Matce, která je toho Stvoření dokonalým nástrojem, která to Stvoření totiž umožňuje.

Tento váš stav je dán vírou v osud, ta víra byla umožněna kolektivním zahazením zodpovědnosti za vaše životy a konání, a to celé znamená, že vaše volba nejenže není svobodná, není ani vaše. Vy jste však na ni přistoupili, protože vám to umožňuje se pohodlně vézt, a tím jsou z vás pohyblivé mrtvolky, protože prostě nežijete.

To je to, čeho vaše církve dosáhly. Celými životy živíte cizí bytosti. Zároveň je tedy zodpovězeno, kde to ty církve vzaly, a zbývá zodpovědět, jak. A jelikož první takto infiltrovanou církví jsou vaše matky, ještě v dobách matriarchátu, je nutné začít tam.

Když se podíváte, jak přemýšlí židé, pověření kdysi vedením národů, uvidíte, že při šíření své civilizace upřednostňovali oplodnění nežidovských žen židovskými muži, před opačnou situací. Odkud si myslíte, že to židé mají?

Stimulace vývoje

Odpradáva byl vývoj lidského vědomí stimulován, a jedním ze způsobů stimulace byl ten, že vybraný jedinec z vyšší civilizace oplodní vybranou pozemšťanku. Tento způsob se používá po celém vesmíru a sám o sobě je v naprostém pořádku. Vyšší civilizace se taktéž dělí o svůj genetický potenciál, a to když se vybraná žena z vyšší civilizace nechá oplodnit vybraným pozemšťanem, přičemž dítě zanechá na Zemi.

Od této metody se na Zemi na dlouhé věky upustilo, ze dvou hlavních příčin, které zřetelně doložila Vanessa Dargomm ve své regresní zpovědi nazvané Horský štít:

1. takto darované děti se často stávaly obětí únosu, a kmen, kterému bylo takové dítě darováno byl téměř vždycky vyhlazen

Dítě je na světě. Je to malý tvor a ona se na něj dívá pohledem, který neznám. Vpíjí se do jeho tváře a není ochotna je dát z ruky. Jsem hluboce raněn ... Až k lodi přišla s dítětem v náručí a tam jej – s pro mě neznámým výrazem – předala do rukou jeho otce ... Ale co se to děje s ní? Proč je najednou tak uzavřená, proč její pohled směřuje do jednoho místa a na můj dotaz, co s ní je, reaguje jen smutným úsměvem? A pak mě jednou požádala, že se chce vrátit. Že chce vidět dítě, které přivedla na svět ... její netrpělivost rostla každým okamžikem. Přistáli jsme na známých souřadnicích. Okolí neodpovídalo tomu, co jsme znali, ale stáli jsme skutečně tam, kde jsme to měli znát. Krajina však byla pustá, vyprahlá, vypadala jako spálená a život se do ní teprve pozvolna vracel.

2. mnoho žen z vyšších civilizací uvízlo ve strašné karmě pozemských žen

... spoutala mou duši dokonale a nedovolila mi, abych se zhluboka nadechla. Držela mě tady miliony pozemských let a já jsem zapomněla na to, kdo jsem. A to všechno jenom proto, že jsem v těle pozemšťana chtěla žít naplno. Ne jen pár měsíců, ale celý jeden lidský život! Jen jeden! Chtěla jsem držet v náručí malý růžový uzlík, který jsem přivedla na svět, chtěla jsem se dívat na první krůčky

maličkého stvoření, chtěla jsem slyšet první slova z mrňavých úst určených jenom mně. Chtěla jsem být bohatší o vlastní zkušenost, o vlastní prožitek. Jenomže pak už nešlo říct: končím.

Nejenže nešlo říct, že končí, ale zamotání téhle konkrétní ženy postihlo i jejího partnera, s nímž byli spolu po celé věky. Uvázli oba, na miliony let, a za tu dobu na nesčetné množství inkarnací. A je příznačné, že jako poslední lekce k Vanesse přišlo vyrovnání s lidským mateřstvím.. a v té době už to nebyl ten nejpálčivější problém:

... Ale pravda leží někde jinde. Neměla (dcera) být pro mě dárkem. Člověk nikdy nemůže být dárkem. Měla být poučením. Ona mi svým chováním, svým přístupem k věcem ukázala, že je víc pozemšťan než já. Ona byla na toto připravována. Já ne. Ona věděla, do čeho se pouští a proč se tady hodlá zrozovat. My jsme jen měli jí a jí podobným zajistit těla a pak jsme se zase měli vrátit domů. Když se na to teď dívám, možná že se skutečně kruh uzavírá.

Pozemské mateřství

Už jsme předeslali, že vaše ženy budou mít plné ruce práce samy se sebou, a bez pomoci opravdu milujících partnerů nemají téměř žádnou šanci.. a v čem?

V něčem, co si drtivá většina z nich ještě nikdy nepřipustila. V objevení a rozvinutí vlastního života a na vlastní odpovědnost. Jsou zvyklé být matčinou (ale nejen matčinou) hračkou, a vzniklé mindráky si v rámci celospolečenského alibismu hojit na svých dětech.. nakonec, i na cizích. A na svých mužích atd.

Pokud však tomuto nedokázaly odolat ani ženy vyšších civilizací, kde je chyba? Kde v ženském těle se bere tak nesmírná touha vlastnit zrozený život a mít si jej pro sebe? Kde se bere mateřský reflex postavit sebe mezi dítě a všechno ostatní a zamezit mu v samostatném životě?

Jak je možné, že žena, která byla na mnohem vyšším vývojovém stupni a neměla ubitého ducha a přiškrcený kontakt s duší, ujela stejným způsobem jako většina žen od počátku lidstva?

Když se vrátím k hlavnímu biologovi Zahradníků Země (kniha Poustevník Lobsanga Rampy):

Samice tohoto druhu jsou nedokonalé. Příčinou je jejich rozmnožovací mechanismus a ani jejich aura neodpovídá té předpokládané.

Tedy chybička v konstrukci lidského těla? To mi nepřijde jako reálné. Mnoho vyšších civilizací také používá lidská těla, nebo aspoň lidským podobná. Zvláštní však je, že i australský kmen Opravdových lidí, jakkoliv dokázali vyřešit téměř vše k obecnému blahu, rezignovali na fenomén tchyně:

Podaly dítě jeho otci, po jehož boku seděli dva starší, vedoucí kmene. Babička se na to dívala, ale dávala si pozor, aby nepohlédla otcí do očí. Během eónů času se zjistilo, že je lepší, když tchyně a zeť nemají přímý kontakt očima. Teď to bylo zákonem kmene.

Marlo Morgan, Poselství z věčnosti

Tady se ukazuje způsob, jímž globální vědomí vaší „civilizace“ ovlivňuje ostatní tvory na planetě a i v celém vesmíru. Je to stěžejní a ještě se k tomu vrátíme. Také jsme v předchozím dílu nakousli zhoubný zájem vesmířanů o lidské dcery. Vysvětlili jsme, proč nebyl až takový zájem o muže, a zbývá objasnit, proč ne o matky.

Co myslíte, kde se vzala vaše víra v poskvrnění ženské čistoty souloží a tedy i mateřstvím?

Odpověď je krutá, a poznáte ji ze svého vědeckého zkoumání pokusných tvorů. Když zvíře použijete k pokusu, jeho tělo se změní, a k ničemu jinému už se vám nehodí a musí zemřít. Pěstujete miliony živočichů proto, abyste je zneužili a pak zabili. A to se netýká jen pokusů vaší pavědy, ale také zvířat a rostlin jako potravy.. modifikujete jejich genetickou strukturu, abyste si mohli výsledné produkty patentovat a ovládnout s nimi trh, atd. atd.

To všechno vám umožňuje Matka Země, a jsou to její dary, s nimiž tak zrůdně nakládáte.

Pokusná stanice

Kde jste však vzali tak nelidský přístup ke zvířené vlastní planety? A jakou si myslíte, že si chystáte karmu? A jak vás napadlo chovat se tak i ke svým vlastním ženám? A kam si myslíte, že s tímto přístupem dojdete? K čemu jste se to přihlásili? Dovedli jste matriarchální zneužití Bohyně Matky do fyzické podoby, že?

Toto všechno spolu velmi úzce souvisí. Už jsme řekli, že pozemské ženy byly a jsou pro mnoho civilizací také takovými pokusnými tvory. Když to řekneme o kousek dál, prostřednictvím vašich žen – a tedy především těch oplođených – jste takovými pokusnými tvory úplně všichni, někteří přímo, zbytek nepřímo.

To, co od jistých vesmířanů bylo stimulací vašeho vývoje, od jiných vesmířanů bylo a dosud je jeho zamezením. Je to doslova stimulování degenerace. A protože celistvé lidi vaší prvotní podoby nebylo lze tímto způsobem jakkoliv ovlivnit, vedly se o vaši planetu dlouhé a vyčerpávající boje, které skončily vašim ovládnutím.

Projekt živé knihovny vypadal natolik lákavě, že ho někteří chtěli vlastnit. Během historie Země došlo ke kosmickým válkám o vlastnictví planety. Napadlo vás někdy, kdo vlastní Zemi? Je to obrovský kus nemovitého majetku. Myslíte, že může ve vesmíru zůstat bez majitele?

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

O vaši planetě jsme se vyjadřovali jako o Živoucí knihovně tohoto vesmíru, s názvem Zahrada Země. Ten název není náhodný, vyjadřuje většinu toho, čím vaše Země je. Zbytek si naznačíme citátem:

Země je jenom velkým, dokonalým počítačem, který byl sestaven proto, aby našel odpověď na otázku, týkající se smyslu života.

Tohle by alespoň částečně vysvětlovalo to, proč je o Zemi tak eminentní zájem jiných humanoidních druhů. Protože tak, jak to dělá dnes běžně pozemský člověk a používá počítač pro svá data, tak i ta entita, která Zemi vytvořila, použila Zemi jako místo uložení všech informací. Z jejich vyhodnocování pak mohla odpovědět na otázku, jaký je vlastně smysl života.

Tak po tomhle vždycky ti cizí tvorové toužili! Chtěli získat přístup k vědomostem, které byly a jsou uloženy v každické buňce pocházející ze Země. I když mnohdy ne ve vědomé formě, ale byly tu. A to bylo rozhodující. Najít heslo, které umožní přístup k dalším složkám uloženým v paměti, nemůže být až tak nepřekonatelný problém.

Vanessa Dargom, Horský štít

Můžete se tedy vymlouvat, můžete si donekonečna namlouvat, že váš přístup je jen obrazem přístupu vašich vesmírných vlastníků. Planeta však byla svěřena vám. Vy jste správci Živoucí knihovny. Nemuseli jste se smířit s novými vlastníky, nemuseli jste zvolit alibistické pohodlí, které vám dává víra v osud.

A kromě toho, ve vesmíru svobodné volby platí zákon karmy. Co bylo akcí, která vedla k ovládnutí planety?

Prvotní resumé

Máme za sebou letný úvod do problematiky tohoto dílu Neviditelného světa. Je nezbytně nutné, abyste si před dalším čtením uvědomili, že všechny uvedené jevy můžete mít v rukou, teď hned, pokud se vzdáte své sice pohodlné, leč nesmírně tupé a nepředstavitelně nebezpečné víry v osud, přijmete zodpovědnost za své jednání a začnete žít.

Máte moc to vše zvrátit – vše, co jsme si zatím popsali, i vše, co si ještě popíšeme. Řekneme si i jak to zvrátit. Prozatím si uvědomte to nejzákladnější: nebyli jste stvořeni jako dobytek, ale jako bytosti, které dokáží spravovat Zahradu Zemi a zprostředkovávat informace v ní obsažené návštěvníkům z vesmíru, o kterých máte tisíce záznamů ve starých eposech, o nichž si myslíte, že jsou dílem bujné fantazie „primitivních předků“.

Jako skokani v čase známe vaše předky, a můžeme vás ujistit, že ve vaší historii není větších primitivů, než jste vy, kteří jste se bez odporu nechali odříznout od všech svých kořenů. Z čeho chcete vycházet, nadřazenci? Z čeho chcete čerpat, když ne z odkazu vašich předků?

Z čeho ostatně čerpají svou moc vaše matky?

Vaše matky se nikdy nenechaly odříznout od vědění svých předkyň. Nechaly si ho jen zošklivit a zprotivit, zatlačily jej do podvědomí, a z toho podvědomí jim to vyjíždí a dokazuje, že mají navrch, tak navrch, jako by žádný patriarchát nikdy neexistoval.

Chápete?

Moc vašich matek je téměř absolutní. To bohužel nemění nic na faktu, že jsou nástrojem vaší degenerace, a svou jistotu čerpají z toho, že přece ony jsou těmi, které si mimozemští ničitelé vybrali! To přece jasně znamená, že jsou něco extra. Že si je vybrali k oplodnění a k podvržení falešné genetické struktury, okleštěné o většinu šroubovic, to přece není důležité. Důležité jsou jen ony.

Po vesmírných válkách, o kterých se také můžete dočíst ve všech starých eposech, nezvítězilo Světlo a Země byla pro mnoho civilizací ztracena. Poté proběhly mimozemské zásahy, které původního Člověka zlomily, a lidské dcery-matky, v implantované chorobné touze být tou nej- nej- nej- krávou na Zemi nevědomě zařídily zbytek, to jest udržení lidstva v dezolátním stavu a v neschopnosti se jakkoliv vyvinout. Vaše patriarchální systémy víry tudíž měly a dodnes mají na co navázat.

Matky se opravdu za celou tu dobu nepohnuly ani o píd'.

Primárním nástrojem vašich mocných je v této věci vaše víra v osud. Základním principem tohoto vesmíru je však svobodná volba, proto vaším základním problémem je, že jste kývli na to, že někdo bude volit za vás, a kývli jste na to tak důsledně, že to většina z vás do smrti nedokázala ani zpochybnit, natož se tomu vzepřít..

..a dokonce tak důsledně, že všechny lidi, anděle i Anděle, kteří vám přišli připomenout, že vše je neustále ve vašich

rukou jste zesměšnil, vyhostili ze společnosti nebo zabili. Asi se vám moc a moc líbí být nástrojem zla..

..ale, součástí principu svobodné volby je zákon karmy, a ta přijde za vámi. Chápete?

ŘEKA ČASU

Tuto kapitolu věnujeme nabourání jistých omezení ve vašem pojetí času, a vyjimečně začneme klíčem:

Čas je v trojrozměrné realitě velmi zavádějící a mnohem pružnější, než si uvědomujete. Umožňuje současný posun do jiných realit pomocí natahování, kroucení, ohýbání a stáčení. Narodili jste se na Zemi, abyste změnili běh historie tak, že se přesunete z budoucnosti do minulosti. Tímto způsobem přetváříte minulost. Jste semenáčkem změny. ... Stále přetváříte minulost, protože na ni vzpomínáte v nostalgických podrobnostech a přenášíte je do přítomnosti.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Toto je klíč. Vaši mocní neustále překrucují minulost, která se jim nehodí, a na základě překroucené minulosti vám ukazují budoucnost, které se máte buď bát, aby vás mohli jejím jménem omezovat (chránit), nebo po ní máte toužit, aby vám ji mohli prodat (zprostředkovat).

Vaši mocní to mají od matek, jako od druhu, který v překrucování zjevných skutečností dosáhl mistrovství už dávno předtím, než se objevila samotná existence otcovství, a vy na to vašim mocným reagujete proto, že všichni máte překrucování skutečnosti jako regulérní prostředek zachování cti.. a i vy to máte od matek.

No, a pokud dokážete dopustit takové použití proti sobě, co vám brání pracovat s vlastnostmi času pro sebe? Každá změna v přítomnosti mění i vaši minulost, to jest, prohlubuje a nebo napravuje karmu. Chápete?

Velké plus při této práci znamená, když vycházíte z pravdy, a pravda je to, co vám pomáháme odhalit.

Psaní historie

Před časem jsem psal, že informace byly na naší Zemi vždycky předmětem obrovského zájmu, který nemíval vždy tak úplně nevinné důvody a prozatím skoro vždycky končil jejich zneužitím. V současné verzi lidstva je to zneužívání ještě striktnější a také zřetelnější.

Utajované informace jako základ moci nad ostatními, co vám to říká? Předchozí kapitola ukazuje jeden z důvodů, proč by tomu tak mohlo být, teď se podíváme na další. Totiž, co je to vlastně moc nad ostatními? Vždyť je to lež.. v zóně svobodné volby to není a ani nemůže být nic jiného než hra. Je na každém tvoru, jestli se ji rozhodne hrát.. jestli se např. narodí do té které verze lidstva, jestli si na tom ujede, nebo se tomu naopak postaví..

..pro lidi, kteří se tomu staví, je tu vždy pomoc, eventuálně záchrana. To už vám ukázalo mnoho jednotlivců i celých národů, popravdě, odešly ze Země i celé civilizace, poté, co splnily svůj úkol.

Příkladně Mayové! Co o nich však víte pravdivého? Nic, že? Nechali jste se přelhat. Považujete je, Strážce času, za geniální matematiky, ale abyste nepřišli o pocit pánů tvorstva, připsujete jim hrůzné obětní obřady, a jejich inteligenci jinak sražíte k nule, protože podle vás neznali pluh. Ó, vy hloupí, namyšlení a nepoučitelní lidé..

..myslíte si, že je jen jeden způsob vytváření civilizace, a to ten váš. A to ani nevíte, kde jste ho vzali.

Ne každá civilizace, která se na Zemi vyskytla, byla tak primitivní a násilně založená jako vy v dnešní podobě. Znásilnit Zemi, aby na určitých místech vydávala vámi zaseté nesmysly, které jsou bez dalšího zpracování často nepoživatelné.. jak vám za těchto okolností zprostředkovat myšlenku, že když děláte to, co opravdu dělat chcete, stačí vám jako potrava trochu ovoce, které neznásilněná Země vydává v mnohem větší hojnosti, než byste při stonásobném osídlení potřebovali k vytvoření globálního blahobytu..?

Jenže vy jste otroci, žijete v popření sebe, žijete ve strachu, proto vám trocha ovoce nestačí, hrabete všechno, na co dosáhnete, a tím se blahobytu vzdalujete. A vzdálili jste se natolik, že bída – tělesná, duchovní i duševní, stejně jako chudoba emoční a mentální je pro vás přirozeným stavem. Ale ve skutečnosti je to smrt.. utopení ve lži.

Všechno, co máte o starých civilizacích k dispozici, jsou lži, na základě těch lží je máte za primitivy, což je další lež, a na té stavíte své pánotvorství, což je přesně ta lež, na kterou teď všichni dojíždíte i s celou Přírodou a Planetou Zemí. Nejsou lži to, co vám ty civilizace zanechaly, ale to, co jste si o nich nechali nakecat.

Všechno, co vydáváte za důkazy necivilizovanosti vašich předků jsou jen důkazy vaší slepoty. A vaše slepota dosáhla té míry, že si vaši vládci s vámi mohou dělat úplně cokoliv.. a proč? Protože vaši vládci to všechno vědí. Znají celou historii tak jak byla, všechny mimozemské zásahy, všechna zneužití od těch lidských až po ty z vesmíru, mají v rukou celý plán vaší degenerace a vy jim ho, nadřazenci, ochotně plníte.

Historie je u vás to, co se lidem vykládá, že bylo, a co se používá k vysvětlování přítomnosti a k navrhování budoucnosti. Zároveň se vám vaši mocní, stejně jako vaše matky, snaží vši mocí zabránit, abyste objevili pravdu..

o sobě, o svém původu, o svých schopnostech a moci, a především o vašem skutečném poslání.

Rozměr času

Tady je druhý význam kletby „Nečti v té tmě, zkazíš si oči“. Pokud se takto oslepujete vzájemně, vašim vládcům to na jiné úrovni umožňuje oslepit vás, protože už na to „správně“ reagujete. Nemohou tomu odolat ani vaše matky, protože právě oslepování používají na vás. Poslušně vidíte to, co chtějí, abyste viděli, a poslušně se nedíváte do tmy, abyste nezahlédli to, co před vámi schovávají.

A toho není málo.

Je mnoho věcí a faktů, které takto nevidíte, i když i vám by mělo být jasné (už z letmého pohledu na vaši civilizaci), že existuje spousta poznání, které je neustále používáno proti vám.. s vašim více či méně nadšeným souhlasem a na váš vlastní pohon. Vám to snad ani nevadí..? A kde jste tak brutální tupost vzali?

Byla vám dodána.. s vašimi výdobytky, vymoženostmi, o kterých vám řekli, že se bez nich moderní člověk neobejde. Vymoženosti se týkají myšlenek (moderní myšlení), slov (moderní řečičky) a i konání (různé kodexy moderního člověka). Kořen slova „moderní“ dost zřetelně ukazuje manipulaci prostřednictvím módy. A čím vynález je móda? A kdo módu ovládá dnes? Že?

No, a přišel čas si říct, že i celá móda vám byla dodána. Možná, že původně nebyla móda úplně špatným vynálezem. Možná byla součástí stimulů vašeho vývoje.. rodili se u vás lidé, kteří byli výše a vy jste je následovali a oni vás vedli výše. Se zneužitím mimozemských inseminací vás však takoví lidé začali sražet níže, a vy je stále následujete. To opravdu neznáte nic jiného?

Uvědomte si, že JSOU I JINÉ MOŽNOSTI, a uvědomte si to srdcem, jinak vás další čtení může hodně bolet.

Především NEMUSÍTE slepě následovat vaše modely.. z vašeho pohledu vaše mocné.. a to jsou jen loutky vašich skutečných vůdců. I z toho důvodu je lépe číst srdcem, protože co se týká rozumu, máte krom předsudků také spousty dalších (a kolikrát i horších) zábran, takže se vám pravda bude lépe rozlišovat srdcem. Krom toho bude snesitelnější.

První, co musíte vědět, že **všechny civilizace**, o kterých jste se doslechli, resp. které aspoň názvem prosáklý do vašich rozměrů (**Lemurie, Atlantida atd.**), existovaly nebo **ještě existují, stejně jako řada civilizací, o nichž jste se ještě nedoslechli**. Jak mohou „ještě“ existovat, že?

To, čemu říkáte čas, je jeden váš rozměr, ten, o kterém toho víte úplně nejméně, a co se podstatných věcí týká, nevíte nic. Kdybyste věděli aspoň něco, nehráli byste si na pány tvorstva, naopak, rozplynuli byste se v úžasu nad nekonečnou inteligencí, která Hru Stvoření umožňuje a iniciuje, a nad nekonečnými možnostmi, které poskytuje.

Žasli byste nad milující odevzdaností a péčí Ženského principu a z druhé strany nad stejně milujícím a pečujícím principem Mužským, nad dokonalostí jejich prolnutí v Plodu, který nazýváte Stvořením, a který se v projevené podobě ohlašuje navazujícími principy Mateřským a Otcovským.

To prolnutí je jediným okamžikem, který se ovšem v rozměru tzv. času větví, a umožňuje naplnění principu svobodné volby mezi různými alternativami. To znamená, že **čas není lineární**, i když se tak může někomu jevit.

Úžas a hmota

Už mnohokrát jsme prohlásili, že vaše věda je úplně mimo mísu, vychází z bodů, které neodpovídají pravdě. Jedním z těch bodů je i linearita času, tak jak je vám předkládána. K poznání paralelních realit a souběžných vesmírů jste se dopracovali až při sledování „nestandardního“ chování určitých částic v atomu.. izolovaném či zcela rozbitém. Aby však vaši vědci mohli přijít na to, co to doopravdy znamená, museli by opravit výchozí bod a začít znovu. A udělali to? Neudělali nic.

I tento přístup vašich vědců je dán lineárním pojetím času. Myslíte si, že se vám podaří vtěsnat vesmír do vaší vědy. Je pravda, že vašim vládcům se to s vámi lidmi docela podařilo, žijete své životy v mezích toho, co pro vás „objevili“ jejich „vědci“, a to ještě se ty objevy pohybují jen v rozmezí několika lží antických „myslitelů“.

Paralelní světy však můžete vidět i bez rozbíjení atomů, stačí se trochu uvolnit, a podívat se na váš vlastní život svým srdcem, sledovat, jaké jste dostali volby, jaké jste udělali rozhodnutí, a kam vás to přivedlo. A když takto sledujete svou příčinnou linii a trošičku zbystříte, uvidíte u každé volby jemná vlákénka k jiným rozhodnutím.

A když se v tomto bodě poddáte zvědavosti, trochu se zasníte a dovolíte si ta jiná rozhodnutí sledovat, uvidíte, že každé to rozhodnutí „někdo“ udělal, každou odbočkou někdo prošel, a ten někdo jste také vy. Na základě takové zkušenosti se můžete vzdát lineárního pojetí času tak, aby vás nepletlo, a v ten moment můžete navázat se všemi svými „já“ kontakt a učit se od nich.

Je nezbytné to udělat s veškerou Láskou a Úctou, které jste v tu chvíli schopni, jinak se zaprvé nedokážete naladit na svá „já“ vývojově vyšší, a mohli byste se dostat vlastně jen do oblastí říše strachu, a zadruhé byste mohli v nějaké takové realitě uvíznout, a bez srdce se dá cesta zpátky najít jen velmi obtížně.. a vzhledem k tomu, jaký má většina z vás k sobě samému odpor (odpozorovaný přístup rodičů) je to téměř nemožné.

Všechno je jen energie, více nebo méně zhuštěná. I hmota je jen energie. Energie se projevuje v atomech jako víření částic okolo jader. Stejně tak ovšem víří planety kolem sluncí. A to jsou všechno jen hmotné projevy Bytí, energie oživené nějakým záměrem. Záměr vychází z myšlenky. Myšlenka je zhuštění energie a její vytvarování za nějakým účelem. To co je na nejjemnější úrovni čistou energií se zahuštěním promítá do dalších dimenzí.

Stavební materiál se různí podle typu vesmíru a samozřejmě i existenční dimenze, ale všeobecně jde o zmagnetizování takových částic, které svou povahou to zhuštění umožní a tu kterou myšlenku v té které dimenzi ztvární. Hustota hmoty je velká a znamená to, že atomy jsou velmi blízko u sebe.. vzato z pohledu vašich smyslů, které důsledně otupujete „výchovou“, se výsledné „předměty“ mohou zdát jako pevné.

Nic není dále od pravdy. Předměty jsou právě jen zhuštěnou energií, realizací nějaké myšlenky neboli projevením, doslova otiskem myšlenky ve fyzické dimenzi. Pokud cokoliv existuje v hmotě, existuje to zákonitě i ve všech dimenzích řidších, protože všechno pochází z té nejřidší, z čistého Bytí.. stejně jako vy a cokoliv co z hmotného světa znáte. Dimenze nelze přeskakovat, a hmotná dimenze je ta nejhustší.

Toto se snažte pochopit, a snažte se to pochopit srdcem. Pochopení poznáte podle toho, že se vás zmocní nesmírný úžas. Pokud si ten úžas dovolíte a necháte své srdce, aby se v něm rozplynulo, jste na půl cesty k tomu začít vědět.

Linie času

Je pravda, že obraz reality zprostředkovaný vašimi smysly může být velmi matoucí. Staří a všichni mystici všech směrů to věděli. Většina z nich proto pokládala hmotu za špatnou, a tím se ztratili. Hmota je tu z dokonalých důvodů, a jako taková je dokonalá. Není špatná.. špatný je jen váš odpor k ní, k fyzickému projevu Stvoření.

Je samozřejmě pravdou, že hmota je pouhá iluze, stejně jako myšlenky. Obojí se v příslušné dimenzi může zdát být reálným, přičemž jiné dimenze se pak mohou jevit méně reálnými. Vám se tak většinou jeví rovina mentální, protože jste vychovaní v tom, že reálné je jen to, na co si můžete sáhnout. Ve vaší výchově nemáte obsaženou mentální rovinu, proto vám uniká, že máte i mentální ruce, nohy, zrak, hmat, čich i sluch.

Mentální smysly nejsou takové jako fyzické, jsou neomezené, a to vás možná mate. Mentální nohy jsou zájem.. donesou vás kamkoliv. Ne sice fyzicky, cestuje jen vaše vědomí, pro které ovšem neplatí žádná fyzická omezení. Můžete v jakoukoliv chvíli kamkoliv si vzpomenete, po celém vesmíru, a láskyplní jedinci i po celém kosmu.

A mentálně můžete cestovat i po celém času, stejně dokonale jako se můžete ve svém vědomí ocitnout i úplně mimo čas a přehlédnout dění očima starýma miliardy let. Klíčem k tomuto cestování je multidimenzionalita. Pokud všechno existuje napřed na úrovni čistého Bytí, pak tam existujete i vy. Chcete-li důkaz, zastavte se a uvědomte si, co právě děláte. Okamžitě si uvědomíte i Bytí, jedno velké JSEM.

Pak můžete sledovat, jak se z čistého Bytí individualizuje vaše forma mentální. Uvědomíte si myšlenkovou rovinu a svou existenci v této dimenzi. Totéž můžete zkusit s astrálem a s rovinou emoční, funguje to všude. Kamkoliv můžete odkudkoliv a kdykoliv. Doporučujeme však každý výlet začít uvědoměním úrovně Bytí, protože úroveň čistého Bytí je úrovní čisté Lásky, v níž tímto způsobem vědomě zakotvíte.

Takové zakotvení znamená, že na výlet vyrazíte z Lásky a do Lásky se vám bude lépe vracet. Je to jakési plus pro vaši bezpečnost, protože velmi snížíte riziko, že se v některém z vyšších světů ztratíte.

Totéž pak platí pro cestování časem i mimo čas. Už jsme řekli, že časové linie se odvíjí od každého rozhodnutí, před kterým jste kdy stáli, a vedou k vašim alternativním JÁ, do vašich alternativních světů, nebo, chcete-li, do možných realit vašeho života, které jste svými rozhodnutími pominuli.

Pominutí nějaké možnosti je pro vás alfou i omegou vytváření vlastního života, a mnohá rozhodnutí jsou pro vás velmi frustrující, protože kolikrát volíte jen mezi dvojím zlem. A jak poznáte, která cesta je správná? A jak se na ni kdyžtak dostat?

Inu, sledováním linií času.

Předivo časových linií je velmi tenoučké pro lidi, kteří jako realitu berou hmotu. I proto je lepší začít cestu uvědoměním úrovně Bytí. Z této úrovně se i časové linie jeví jako pevné cesty, širší nebo užší, schůdnější i krkolomné. Způsob, jak se po stezničkách času pohybovat nazýváte sněním, více či méně vědomým sněním.

Časové zámky

Pro civilizace, které žijí v lineárním pojetí času se tento rozměr často jeví jako řeka. Použijeme proto přirovnání k řece. No, já ještě upozorňuji, že jiný průměr plus mnoho přínosných postřehů a poznání lze najít v jedinečném zážitku manželů Bachových, popsáném v knize Jediný (autor Richard David Bach), a právě tak rozhodně stojí za přečtení knihy Zloděj Času z cyklu Úžasná Zeměplocha Terryho Pratchetta.

Klíčem pro pochopení času jako řeky je život kapky. Nakolik si v řece kapka uvědomuje, že je kapkou? A nakolik vnímá, že je i řekou? A nakolik si řeka uvědomuje jednotlivé kapky? Chápete?

Vesmír je jen jediný. Přesto je jsou vesmírů miliardy. Chvilé je jedna jediná. Přesto jsou chvíle miliardy miliard.

Okamžik je také jen jeden, a přitom je jich nekonečné množství.

Vy se potýkáte s bezvýznamností vašeho života. Nu dobrá, tak se na to podívejme. Svět máte každý svůj, a každý váš svět se skládá z nejméně sedmera světů prostupujících dimenze od Bytí až k hmotě. Prostřednictvím světů určujete, co budete prožívat vy, a vymezujete zároveň i některé možnosti vašeho okolí.. jaké od vás dostanou ostatní lidé zrcadlo, když vás potkají, neboli co jim setkání s vámi umožní prožít. I to je akce s reakcí.

Tím, jak si přizpůsobíte svůj svět, ovlivňujete vesmír, v němž se právě nalézáte, každý z vás, protože je to vesmír, který sám sebe přetváří podle toho, jakou kdo učiníte volbu, jaké pojmete záměry, jaké zkušenosti a zážitky si způsobíte a jaký k nim zaujmete postoj. Zážitek však můžete vytvořit pouze a výlučně na základě vztahů, musíte vztáhnout sebe vůči někomu nebo něčemu, abyste mohli prožít to, co jste si prožít usmysleli.

Z toho vyplývá, že vše je důležité, a hlavně vše je propojeno, jinak byste nemohli prožít nic – nemělo by na vás co zareagovat a zůstali byste bez zrcadla, a tím i bez zkušenosti. Získávání zkušenosti je ale účelem Stvoření, čímž je provázanost všeho živého jasně dána. Připusťte si významnost svých tužeb, voleb a rozhodnutí, pomůže vám to najít ztracenou zodpovědnost za svůj život, myšlení, mluvení, jednání i cítění.

Vaše životy jsou dány vašimi rozhodnutími, jste zrcadleni ostatními bytostmi a zároveň zrcadlíte vy je. Proto platí, že jste stejně důležití jako všechno ostatní a vaše životy jsou stejně významné jako životy ostatního tvorstva, neboť právě všechno přítomné tvorstvo vytváří svými životy vesmír takový, jaký v tom okamžiku je.

Jmenujeme to životním procesem, a vy toho nejste pány, ale součástí!

Všechno ovlivňuje všechno. Dimenze se ovlivňují navzájem, všechny bytosti v celém vesmíru se ovlivňují navzájem, a co ještě někteří nevíte, je existence různých časových proudů v rámci jedné řeky. Jako když na vodních tocích stavíte zdymadla a přehrady a vodní elektrárny nebo mlýny, vždycky jde o oddělení určité části toku za nějakým účelem.

I tyto proudy se vzájemně ovlivňují, a na vaší planetě existují v tuto chvíli stovky civilizací v různých časových proudech. Pro oddělení časových proudů jsou k dispozici různá zařízení, podobně jako u vodních toků, a to, co teď potřebujete pochopit jsou stavidla časových zámek, která dosud oddělovala jednotlivé proudy času na vaší planetě, a která se teď zvedají, takže dochází k míšení všeho, co se v kterém pásmu dělo.

Nové volby

Míšení civilizací ve společné časové řece je to, před čím stojíte, co už se začalo dít, a co může kdykoliv nabrat obrátky. Když se zvedne tisíc stavidel naráz, vznikne něco na způsob potopy, a voda si v jednotlivých proudech hledá cestičky, kudy dál. Proud se však mísí, pokojně nebo násilně, a každá kapka dostává volbu, kam se přidat. Tak i vy dostáváte nové a nové možnosti a z nich si volíte, kam se vydáte dál.

Už jsme řekli, že civilizací jsou tu tisíce. Můžete si připadat jako řeka, která dospěla k moři. Kéž byste si z kapek řek vzali příklad té nejčistší integrace. Každá sladkovodní kapka nabere postupně novou kvalitu. Vzhledem k tomu, s čím vším jste a ještě budete konfrontováni, je na vás, abyste si dovolili nabrat novou kvalitu, a to tu duchovní.

Nemusíte nabírat novou kvalitu, i v mořích existují samostatné proudy „jiné“ vody, ale z našeho pohledu je nesmysl setrávat v proudu, který ničí sebe i planetu, živoří v otrokářském systému, na který nedá dopustit a spěchá s ním do vesmíru. Zvedání časových zámek pro vás znamená možnosti nahlédnout ty další civilizace a UČIT SE OD NICH! Stejně tak se učí ostatní civilizace od vás.. nebo mají aspoň tu možnost.

Máte legendy o zničených civilizacích, prosáklo k vám povědomí o civilizacích Shambhaly, civilizacích Yettiů, víl, podzemních „pekelníků“, podmořských delfínů a velryb, které jsou v méně hmotné dimenzi ve spojení s mořskými lidmi a dalšími bytostmi na té úrovni žijícími a na té úrovni jsou mnohem inteligentnější než vy.

Přinejmenším si nehrají na pány tvorstva, a jsou připraveni převzít správu Živoucí knihovny, která pod jejich správou zase rozkvetne. Oni vědí, jak to udělat. Intelligence vyšších sfér se u delfínů už stovky let dostává i do jejich mozků fyzických, to znamená, že jsou schopni snít a vytvářet vědomou realitu podobně jako lidé, jen je ta realita bez násilí, je to snění o životě v lásce a úctě.

Jinými slovy jsou součástí Přírody a sní o tzv. Utopii, kterou vy jste zavrhlí a věnujete se válčení, hrozbám a likvidaci všeho božského i lidského. Utopie však existují, i na vaší planetě je několik civilizací, které v nich žijí, a mnoho kmenů vašeho časového proudu v nich žilo také, než jste je vyvražдили.

Všechno je propojeno, a i ve vaší civilizaci se může pást vlk vedle beránka, když skončujete se strachem, hněvem, nenávistí a násilím. I veškerá zvířena vaší planety je jen obrazem vašeho správcovství, vždycky. Není ani možné, aby tomu bylo jinak. Dodnes jsou na vaší planetě místa, kde se zvířata, ptáci ani ryby lidí nebojí, přátelsky se přijdou seznámit, očichat a vzdát úctu Správci, o kterou jste na většině území přišli a všechno před vámi utíká.

I rostliny uhýbají vašim dotekům, nakolik jen mohou, protože vraždíte, vraždíte a vraždíte všechno co vám přijde pod ruku, vraždíte zcela bezohledně a kolikrát jen pro zábavu. To z vás potom čpí, všechny živé bytosti to cítí a páchne jim to, podobně jako vám smrdí vaši nadřizení, velitelé, vlády, policie a soudy, s tím rozdílem, že zvířata jsou pravdivá

a nebudou se k vám modlit, lísat ani pochlebovat, s výjimkou některých zvířat domácích.

Zvířata domácí jsou vaším nejbližším zrcadlem, jsou dokladem toho, jak ovlivňuje vaše aura a kolektivní vědomí Přírodu, a zároveň dokládají, jak na toto zrcadlení reagujete, neboli jak svými negacemi ovlivňujete sami sebe. Podobně ovšem ovlivňujete dění v celé Přírodě a na celé Zemi, a na to si trochu posvítíme, protože pak budete lépe chápat, jak ovlivňujete vedlejší časové proudy, jakými způsoby se vám to vrací, a s čím je vám v budoucnu počítat.

Kolektivní vědomí

Začneme tím, že muže přirovnáváte ke psům a ženy ke kočkám. My říkáme: ale tak to nikdy nebylo! Začalo to až v období, kdy se mateřská společnost zvrhla v matriarchát. Kočky jako živočišný druh se uvolily toto dění zrcadlit. Kdyby se uvolili psi, netvořili by od té doby smečky, byli by sami za sebe, hráli by jen a jen na sebe, dráždili by všechno ostatní svou nepřístupností a všechno živé by jim a jejich mláďatům sloužilo za hračku, která je omrzí, až když zemře. Kdyby se uvolili psi, neříkali byste dnes psi a kočky, ale kocouři a feny. Chápete?

Všechny rozpory máte ve svých slovech, jen kdybyste si jich chtěli všimnout. Vaše označení mužů a žen za psy a kočky je potvrzení matriarchální a patriarchální hry a celé války pohlaví, s tím, že přirovnání značně pokulhává, protože kočky a psi nikdy neválčí proti vlastním mláďatům. Nikdy. Tuto zrůdnost děláte jen vy.

I my jsme použili přirovnání ke zvířatům, že dokáží svá mláďata seřezat, aniž by je tím ovšem zneužila. To se ale týká čistě faktu, že vaše civilizace postupně přešla na bázi strachu, místo bezpečí vytváříte ohrožení, abyste mohli profitovat na „ochranných“ prostředcích, a základní bezpečnostní návyky je pak někdy potřeba podpořit i násilím.

V Utopiích však nic takového neexistuje, a znovu opakujeme, že některé pozemské civilizace na této bázi fungují, a to ve všech časových proudech, tedy i ve vašem (aspoň donedávna). Kdyby tu takové civilizace nebyly, vaše kolektivní vědomí by planetu dávno roztrhalo. Vyvažují vaše působení stejně jako Austrálie vyvažuje ostatní kontinenty.

Odkud si myslíte, že mají zvířata tendence brát si nějaké území za své a značkovat si jej? No od vás, jsou věrným zrcadlem vašeho „vlastnění“ kousků Země. Domorodé kmeny, které jste označili za primitivní, nic takového nedělali a vaše přesvědčení, že je možné vlastnit Zemi, která vás živí a šatí je uváděla v úžas. Zhrozili se vašeho přístupu. Ani to vám nic neřeklo. Domorodé kmeny měli svá teritoria rozdělená podle toho, jak velké území byli schopni spravovat, jak velkému území dokázali poskytnout láskyplnou a oddanou péči.

Jistěže mnoho kmenů zapomnělo, o co jde, množili se bez ohledu na následky, tak jako to děláte dnes vy, spravované území je nemohlo uživit a činili pokusy zmocnit se území dalších. Původně však všechny kmeny věděly, o co jde, protože oddaná správa planety je do vás zabudována, a přestože vy na tyto pohyby kašlete, ostatní tvorstvo je tomuto zřízení plně oddáno a jednotlivé druhy vám nastavují zrcadlo včetně cesty ven.

Uctíváte Darwina a ukazujete si na opicích, jak některé druhy jsou matriarchální a jiné patriarchální. Máte to za důkaz Darwinova výmyslu. Ale opice na sebe jen přijaly úkol zrcadlit vaše neduhy, a to ještě ne všechny druhy. Pro některé živočišné druhy je zrcadlení současné lidské činnosti natolik nepřírozené, že by jim to znemožnilo i holou existenci, místo toho vám jdou zase příkladem a ukazují vám různé harmonické způsoby soužití.

Extra poselství pro vás mají paviáni, ukazují vám svým vřeštěním, jak příjemné je přírodě vaše bezobsažné mluvení a dohadování, které nedává žádný smysl. Paviání vřeštění ovšem smysl dává, stejně jako kvákání žab a bzučení hmyzu, ale vy jim nerozumíte, neslyšíte v těchto projevech symfonii Stvoření, proto je to pro vás nepříjemný kravál a toto pochopení posvátných jevů a projevů Života je vaším zrcadlem. Musíte přestat zneužívat dar řeči a vytváření zvuků, abyste mohli rozumět bytostem, které to zneužívat neumí.

Zrcadlení lidstva

Paviáni vám ukazují i poselství holých zadků, které mají všechny bytosti, které drancují vlastní planetu, místo aby si braly jen to, co jim sama dává a žily v blahobytu. Ukazují vám také, jak nesmyslné je prát se mezi sebou o všechno, co Zemi vyrve, a myslet si, že si takto nahrabaným „bohatstvím“ ten holý zadek zakryjete. Na paviánech můžete vidět, jak moc jste v tom vedle.. že ten holý zadek září víc a víc, a že je čím dál holejší.

A všechny boží bytosti bez výjimky vám ukazují přirozenost sexu, mateřství a otcovství. Vy je však máte za „neslušné“. Tím máte za neslušného jak vašeho mužského boha, tak ženskou bohyni, a právě tak máte za neslušného jak skutečného Otce Stvořitele, tak i skutečnou Bohyni Matku, včetně všech jejich projevů a zosobnění, tedy včetně Stvoření na všech úrovních. Je to ta největší křivda, jíž se můžete dopustit.

Nejhorší v této záležitosti je, když se vztah lásky mezi mužem a ženou stane hříchem libovolného druhu. To se rovná obviňování Boha z hříchu. Je to rouhání nejhoršího druhu. Je to totéž, jako vysmívat se narozenému dítěti. Je to jako vysmívat se každé živé věci. Skutečně je to to nejhorší, co lidé mohou udělat. Pravá láska je něco velkého. Pravá láska je cíl, kterého bude dosaženo. Ten, kdo je schopen dát sám sebe, je schopen dát i lásku. Dát se a prodat se není totéž.

Orton, Poselství lidstvu (Borupská duchovní škola I.)

Podobně vám nastavovaly zrcadlo i domorodé kmeny žijící v souladu se Zemí a jejími cykly. Vaše zacházení s těmito klenoty je dílem vpravdě pekelným: co nedokázali pobít vaši misionáři na jedné úrovni, pobili vaši vojáci fyzicky.. a to jsou jen dva druhy vašich vrahů. Máte těch druhů mnohem víc, a v některých ohledech jste vrahy všichni, např. když denně tiše dopouštíte, aby celé národy vymíraly hladem, stejně jako když dopouštíte výchovné křivdy a násilí na jakýchkoliv dětech a když mlčíte ke křivdám a násilí na členech vaší vlastní společnosti..

Zpočátku neexistovali žádní nezodpovědní lidé. Někteří byli obdařeni neutuchající energií, jiní byli celý život líní, ale každý zodpovídal sám za sebe. Zpočátku byla důležitá čest. Lidé nosili ozdoby cti. Každý mohl vytvořit nádhernou ozdobu, ale nikdo nenapodoboval to, co nosil někdo jiný.

Od té doby co přišli Evropané a přinutili kmeny, aby se rozprchly, nová generace, která se narodila ve městech, už nepovažovala zodpovědnost a čest za součást své kultury. Bílý muž je učil, že všechno, za čím stáli, je špatné, hloupé a zlé. Bylo samozřejmé, že jen málo z bývalých hodnot mohlo přežít takové ponižování srdce a ducha.

Marlo Morgan, Poselství z věčnosti

Pro civilizace a národy, které s vámi sdílí stejný prostor (a některé i čas), není většina vaší činnosti žádným přínosem, protože dosud předvádíte model civilizace, která se časem sama zničí. Mohli by si z vás vzít záporný příklad, nicméně takových civilizací už tu několik bylo, takže váš příklad je zbytečný a jako takový není žádoucí. V tom máte ovšem svobodnou volbu, kterou vám někdo svobodně doporučil a vy jste na ni svobodně kývli.

Býti zrcadlem

Od doby, kdy vám kdosi z vesmíru přinesl znalosti o atomech a jejich štěpení a o možnostech zneužívání tohoto konkrétního poznání jste ostatním pozemským civilizacím opravdovou hrozbou, stejně jako jste hrozbou okolnímu vesmíru. V tomto už vám žádná souběžně existující civilizace nemůže být zrcadlem, které byste dokázali nějak vnímat, proto máte zrcadlo přicházející z vesmíru, bohužel ne všichni, protože vaši mocní vám ho tají a vy na tom tajemí spolupracujete.

Vesmírné zrcadlo je látkou jiné kapitoly, v tomto místě je nám připomenout, že pokud kmen Opravdových Lidí v Austrálii měl vyřešené téměř vše, jedna z věcí, na které rezinovali byla role tchyně („*Během eónů času se zjistilo, že je lepší, když tchyně a zeť nemají přímý kontakt očima. Teď to bylo zákonem kmene.*“), a hned druhou bylo uzavření ženských věcí mužům, ovšem s tím, že vina za oddělení se hodí na muže:

Existují mužské záležitosti a ženské záležitosti. Není to proto, že by jeden byl lepší a druhý horší, náš duch je stejný, ale těla se liší. Ženy se neúčastní mužských záležitostí a nemluví o nich. Nevíme ani docela přesně, jaké jsou. Myslím si, že muži si vždycky přáli, aby byli těsněji svázáni s dáváním nového života, a tohle nesplněné přání je spojuje v jejich tak zvaných mužských záležitostech. Je to jejich způsob, jak se oddělovat ve společnosti, která je jinak sjednocená. A tak se ženy zabývají ženskými záležitostmi, které dobře znám. Odpovídáme za to, že mladým dívkám vysvětlíme, co se děje s jejich těly, když dospívají, poučíme je, jak se mají v této době chovat, a řekneme jim, jak nádherné a mimořádné jsou každý měsíc dny, které umožňují nový život. Rození dětí je ženská záležitost. Muži nejsou u toho, když lákáme děti, aby vyšly ven a podívaly se na svět, který si zvolily navštívit. Klademe velký důraz na moudrost a rady babiček.

Rady babiček, které nesmí pohlédnout zeťovi do očí, aby se předešlo problémům, vyloučení přítomnosti mužů u porodu, ačkoliv porod je věc lidská a každého se týká stejně.. snad krom dětí ze zkumavek.. tohle docela jasně vyznačuje, odkud mají muži touhu mít také něco svého neboli kde to začalo doopravdy. Ale vypravěčka uzavírání žen zmiňuje jako reakci na „mužské věci“. A bude to ještě zřetelnější, když se na ty mužské věci podíváme:

Všichni chlapci projdou obřadem zasvěcení někdy mezi devátým a dvanáctým rokem. Každý potřebuje k tomu, aby vyrostl, pomoc, a náš obřad obřízky nám ji poskytuje. Aby se z chlapce stal muž, nařízne se mu bez umrtvení penis tupým kamenným nožem od rozkroku až k otvoru močové trubice, a on přitom nesmí projevit bolest. Mladík se pak musí vydat sám do pouště, vystrašený a krvácející, aby dokázal, že je schopen přežít.

Oproti naprosté přirozenosti porodu jsou tyto „mužské věci“ něčím téměř absurdním, a dokladují, že muži si začali vymýšlet něco svého až v momentě, kdy byli z lidských věcí ženami vyřazení. A tento postih prosím nalézáme u jedné z nejdokonalejších civilizací, které na Zemi kdy byly.. australští domorodci procházeli „zkouškou přežívání“ padesát tisíc let, a celou historii dodnes mají na stěnách svých jeskyní.

Už jsme řekli, že vlastnické nároky pozemských matek jsou nejstarší a nejbolestivější emocionální ránou celé vaší verze lidstva. Pokud jmenovaný kmen tento problém nedokázal vyřešit a musel ho obejít, znamená to pro nás jeden z mála zjevných dokladů o tom, jakým způsobem ovlivňuje vaše kolektivní vědomí všechno živé.

Podprahové dění

Už jsme popsali, jak v Evropě podprahově reagujete na dění v Americe, jak na dění v Africe a jak na dění v Asii.

Ukázali jsme, že když Američané popustili výrobu do Číny, začali jste se mazlit s čínskými plyšáky a hrát si s čínskými hračkami, nosit čínské oblečení a jíst čínské jídlo.

Nyní je možnost vidět, jak obecný přístup matek ovlivňuje i ty nejvyspělejší civilizace vaší planety, civilizace, které se nikdy nevzdály Přírodě a naopak o ni všemožně pečovaly a nechaly ji za celých padesát tisíc let absolutně nedotčenou. Toto je jejich zásada:

Nemluvně patří matce. Dítě celému kmeni. Mládež učitelům. Nevěsta manželovi. Matka své rodině. A babička všem lidem.

Uvedená zásada si odporuje už v tom, že dítě nemůže patřit matce, protože ve skutečnosti je to matka, kdo patří dítěti.. a patří dítěti, ne rodině, a není zmíněno, že dítěti patří i otec. Když to takto opravíme, je to už jen pohříchu zavádějící recitace vesmírného zákona (principu) hierarchie. Zavádějící proto, že se služba prezentuje jako vlastnictví, a to ještě jen z pohledu žen, jako by ty ženy byly něco jiného.

Zákon hierarchie říká, že „silnější pomáhá slabším“ (Orton, Poselství lidstvu), a v takovém případě nemůže všem lidem nepatřit i děd, a už vůbec není možné, aby dítě patřilo kmeni a nevěsta manželovi. Toto ženské moudro kmene Karúnů ozřejmuje i skutečný důvod, proč si muži museli vynalézt „mužské věci“:

... máme ceremoniál, kde se každá matka musí rozloučit se svým synem. Je to dojemná záležitost, protože chlapec obejmě matku na rozloučenou a za několik dní se vrátí v jeho těle muž.

Proč se se synem nemusí rozloučit otec? Že by na něm nelpěl? Že?

Na rozdíl od tohoto ženského moudra a jeho rozporů však byla praxe v kmeni Karúnů mnohem lidštější:

... naše mírumilovnost je z velké části způsobená výchovou dětí. Nejsou tu žádné nechtěné děti. Celá staletí už užíváme bylinu, kterou žvýká muž i žena a která zabraňuje početí. Naše plánované rodičovství je úplně jiné, protože je ovládá dosud nezrozená duše. Když si duch přeje vstoupit do školy lidských zkušeností, vyjví to. Celá naše komunita pak čeká na to, až se objeví. Všechny ostatní děti v kmeni se stanou jeho sourozenci, všechny ženy jsou jeho druhými matkami a všichni muži jeho druhými otci. Naše děti nikdy nepostrádají lásku a pozornost. Dodáváme jim sebedůvěru a vážíme si jich. Děti pijí z prsu až do věku tří nebo čtyř let a o radost z kojení se dělí více žen.

Takhle přesně to má vypadat, a proto přesně říkáme, že šlo o jednu z nejdokonalejších civilizací, kterou kdy tato planeta hostila. Vyřešili všechny problémy, které vyřešit šly, a problémy, které jste jim vecpali prostřednictvím kolektivního vědomí a které tím pádem nemohli vyřešit, dokázali aspoň obejít, protože jejich cílem bylo žít v Lásce a v Jednotě, a na rozdíl od vás pro to něco udělali. Tak je to.

Božská Jednota

Abyste tomu rozuměli, zkuste si zodpovědět otázky, kde ve vašich světech lze nalézt radost z kojení? Kde u vás je skutečná komunita? Kde jsou všechny děti navzájem sourozenci, všichni otcové otci a všechny matky matkami? Skutečnými matkami? – a tím nemyslíme stav, kdy se matka stane patriarchálním bachařem, který si pod rouškou starání o dítě hýčká a hojí matriarchální mindráky.

Máte na planetě skoro čtyři miliardy žen, a až na několik vyjímek všechny věří, že děti patří matce a jsou tu od toho, aby ji uspokojily. Pak se nelze divit, že tato víra válkuje všechno ostatní a ovlivňuje i mnohem vyspělejší bytosti, které se tak sice nechovají, ale přesto to hlásí jako ženské moudro. Nelze se divit, že i ty nejvyspělejší ženy na planetě před muži uzavírají aspoň něco, protože mají dojem, že je to jinak roztrhá.

Ale do budoucna nic takového nebude možné, a je na vás, abyste to co nejrychleji zahodili. Uvědomte si, že bránit muži v přítomnosti u porodu je stejné, jako kdyby Matka Země bránila Otcí Slunci, který v ní probouzí život, aby zahlédl klubání rostlinky na svět. Můžeme vás ujistit, že Matka Země nic takového nedělá, naopak, je ráda, že Otec Slunce rostlinku podporuje, a její snahou je to co nejdokonaleji umožnit.

Právě tak si Matka Země nemyslí, že patříte jí, když si vás přece udělala, poskytla vám tělo, které živí a šatí. Přijala vaše duše a dává vám všechno, co potřebujete k získání zamýšlených zkušeností. Pro Matku Zemi je to závazek, který ovšem plní, a plní ho s Láskou.

Proč to neděláte stejně? A když už to tak dělat nechcete, proč přijímáte děti? Vždyť musíte vidět, jak to vypadá! Nechtěných dětí máte plné sirotčince, odložených dětí plné školky a další ústavy. Lásku nemáte vůbec.. kde byste ji také mohli vzít? Ale, co potom chcete vašim dětem dát? S čím plníte posvátný závazek rodičovství? Chápete?

Klíč, který vám Karúnové ve svých poselstvích předali, je ve víře v Božskou Jednotu:

Misionáři učili, že Ježíš je syn boží. Náš nejstarší bratr. Božská Jednota v lidské podobě. Uctívají ho více než cokoli jiného. Božská Jednota přišla na zem před mnoha lety aby se lidé dozvěděli, jak žít a na co zapomněli. Ježíš nepřišel k Opravdovým Lidem. Mohl k nám sice přijít, byli jsme tady celou dobu, ale jeho poselství nebylo určené pro nás, protože my jsme nezapomněli. My jsme už dávno žili v jeho pravdě. Pro nás Božská Jednota není

věc. Mutanti dají příliš na formu a nejsou schopni přijmout nic, co je neviditelné a bez tvaru. Bůh, Ježíš nebo Jednota pro nás není podstata, která by obklopovala věci nebo byla v nich – je to vše!

K tomuto vyjádření nemáme jedinou výhradu, můžeme to jen potvrdit, včetně toho, že se vám, hrdým, nesmírně civilizovaným jedincům, pánům všeho tvorstva, dostalo označení „Mutanti“. A to přesně jste. A ten klíč je v tom, že zatímco vy věříte a ve svých životech realizujete separaci, zavržení žen a boha, který je jen mužů, Karúnové věřili v Božskou Jednotu a realizovali Jednotu. Proto dokázali veškeré problémy uspokojivě vyřešit.

Dodnes je ve vašem časovém proudu na různých místech planety několik zbývajících Opravdových Lidí z kmenů, které nezapomněly, o co jde, ovšem většina z nich přistoupila na dobrovolný celibát až k úplnému vymření, protože už před třiceti lety věděli, že jejich děti nebudou mít kde svobodně žít.

A co děláte vy? Nové a nové otroky bez ohledu na to, že jim krom umírající planety a strašných křivd vaší civilizace nemáte co odkázat.

Sít' chvílí

Karúnové nejsou jedinou civilizací, která po splnění úkolu dobrovolně odešla, a je jednou z těch, po kterých na Zemi krom jeskynních maleb nezbylo nic. To bylo ovšem součástí úkolu, který tady plnili, nakolik to při tom vašem roztahování se a zabírání půdy bylo vůbec možné, jiné civilizace měly úkoly jiné, a zbylo toho tu po nich dost. Skoro s ničím si nevíte rady.. k čemuž se ještě dostaneme.

Takovou civilizací byli i Mayové, a už jsme řekli, že Mayové jsou Strážci času. Obešli celou Zemi, a na příslušná místa umístili časové zámky, které se v určitém časovém bodě zvednou. Zámky jsou částečně z kamene, částečně z kostí, krve a prachu, je jich mnoho druhů a na každý ten druh něco ve vás i v Zemi celou tu dobu reaguje.

Kromě zámků jsou tu i časové brány, a o těch už i víte, že vedou do realit, kde čas plyne jinak. Občas do nich někdo vstoupí, pobude jeden den, ale vrátí se za rok, nebo i za sto let. Jsou i větší úseky, ale ty případy zaznamenané nemáte. Menší úseky jsou také, ale většinou ne fyzicky, jen ve vaší mysli. To by vám mělo leccos napovědět.. přinejmenším to, že do těch delších úseků se můžete vypravit také jen pomocí mysli.

Abyste mohli dění v pomalejších realitách vnímat jen myslí, musíte chápat, že vaše tělo zůstává v jednom tempu, a mysl se pohybuje v druhém. Mnoho z vás vnímá jiné reality včetně těch paralelních (které jdou ovšem tempem stejným nebo podobným) jako pouhé záblesky. Říkáte tomu déja-vu, za předpokladu, že si toho vůbec všimnete. Jindy se zase zasníte, jste jinde a „čumíte do blba“.

Vášim úkolem je si to snění nejen dopřát, ale také naučit se v tom pohybovat, čili, když to přeložíme, máte se naučit cestovat časem, vědomě, pomocí mysli, a to hned ze dvou důvodů: budete nutně potřebovat znát svá alternativní já, abyste se mohli jejich příkladem inspirovat nebo se poučit z jejich chyb, a k tomuto vám stačí sledovat svým vědomím vláček jednatlivých rozhodnutí. To zaprvé.

Zadruhé, až se časové zámky zvednou a čas se (z vašeho pohledu) rozleje do šíře a bude najednou obsahovat statisíce jevů, na které vás nikdo nepřipravil, jak se v něm budete orientovat? A jak pohybovat? Jak se vyhnete obtížím? Jak se zařadíte tam, kde vám to bude nejvíce vyhovovat?

A co když linearita času zmizí úplně? Co když se octnete úplně mimo čas? Co když se pak ponoříte do nějaké chvíle a nebudete vědět, jak z ní zase ven? Co když vás vaše násilně orientované myšlení zavleče přímo doprostřed nějaké bitvy? Co když si nevpomenete na svou podstatu, a uvíznete někde v třicetileté válce?

Co musíte vědět, řeka času je jen iluze, je to jen velmi omezený způsob, jak čas nahlížet. Čas je mnohem spíš moře než řeka. Vesmír jsou – co se týká času – jednotlivé chvíle, z nichž si vybíráte a stavíte z nich, z jednotlivých chvílí, ke kterým jednotlivými rozhodnutími směřujete, ke kterým si chystáte potřebné okolnosti, které si pak „prožijete“, své životy.

Linearita znamená, že si ty chvíle chystáte v čase, který vaší civilizací protéká jako řeka, s níž se časem vezete. Pohyb od jedné chvíle k druhé je to, čemu říkáte čas. To je hodně zneužitelné, protože v takovém pojetí času se přímo počítá s vnějšími okolnostmi, které k vám „připlují“ (vy říkáte, že se jich dožijete), a když se tímto stavem necháte ukolébat – jakože jsou způsoby, jak vás ukolébat – lehce se stane, že vám vaše chvíle někdo vymyslí, zařídí a prodá. Oč lepší by mohlo být vytvářet si své chvíle sami? Bez katalogu a omezení?

Nu, budete mít spoustu příležitostí se to rychle naučit.

VESMÍRNÉ ZRCADLO

V předešlé kapitole jsme se dostali k tomu, že na Zemi není v tuto chvíli civilizace, která by vaše konání dokázala zrcadlit – hazardujete s genetikou i s rozbíjením atomů, všechno dostupné poznání používáte k upevnění mocenských struktur, a vzhledem ke smrtonosnosti vašich dnešních zbraní a k hovadské ignoranci vašich vědců jste už mnoho let neustále na půl cesty k sebezničení. A jsou i další problémy:

Nejnebezpečnější je růst státní moci a kontrola obyvatelstva dokonce i v demokratických zemích. Soukromí občanů je narušováno pod záminkou boje proti terorismu a obchodování s drogami. Finanční transakce jsou omezovány a internet je monitorován. Dalším krokem bude zrušení peněz a přechod ke společnosti kontrolované centralizovanými státními orgány.

Tento vývoj k bezduché centrální kontrole ve virtuálním technologickém světě vzdáleném od přirozených procesů vede nutně ke katastrofě. Něco podobného se již několikrát stalo v naší prehistorii. A mohlo by se to opakovat, tentokrát v mnohem větším rozsahu.

James Redfield, Tajemství Shambhaly

Zákon přitažlivosti

V souladu s vesmírným zákonem magnetismu jste si do své reality přitáhli civilizace, které jsou také na cestě k zániku, a které jsou technologicky mnohonásobně vyspělejší než vy. V současné době vám pomáhají naplnit vaši karmu, karmu bezohledných dobyvatelů a ničitelů všeho odlišného a nepohodlného, karmu silnějších, kteří potírají slabší, karmu rasy, která sama sebe cíleně degeneruje a neustále zkouší, co všechno by šlo ještě zničit.

Vaše karma je hrozná, a civilizace, které jste si svou činností přitáhli, vám ji dokáží dokonale naplnit, celou, beze zbytku. K tomu sice potřebují váš souhlas, ale vaše vlády jim ten souhlas udělily:

Během roku 1954 přistála rasa velkonosých, šedých mimozemšťanů, kteří kroužili kolem Země, a to na základně Holloman Airforce. Bylo dosaženo zásadního ujednání. Tato rasa se identifikovala jako rasa pocházející z Rudé planety ze souhvězdí Orionu. Tvrdili, že jejich planeta umírá a v nejbližší budoucnosti na ní již nebudou moci žít.

Jejich planeta umírá.. co vám to říká? Stejně vždycky přitahuje stejné! Pamatujte na to. A teď dál! Vaše vlády jednají za vás, ale na to, že vás vlastně zastupují, jednají úplně bez vás..

V úmluvě byla podmínka, že se mimozemšťané nebudou vměšovat do našich záležitostí a my zase do jejich. My utajíme jejich přítomnost na této Zemi a oni nám předají nové technologie a pomohou nám v našem vědeckém rozvoji. Dohodlo se rovněž, že budou vystavěny podzemní základny pro používání touto rasou mimozemšťanů a dvě základny pro společné používání. Výměna technologií se měla odehrávat právě na těchto společně zřízených podzemních základnách. Základny určené pro mimozemšťany byly vybudovány pod indiánskými rezervacemi v Utahu, Coloradu, Novém Mexiku a Arizoně.

Nejdůležitějším výsledkem studie o mimozemšťanech bylo, že se veřejnost nesmí nic dovědět, neboť by to vedlo s největší pravděpodobností ke zhroucení národního hospodářství, všech struktur náboženství a k celosvětové panice, která by mohla vyústit v anarchii. Proto se vše drželo dále v přísném utajení. Jestliže se veřejnost nesměla nic dovědět, muselo to být rovněž utajeno kongresu ...

..a především jednají o vás..

Bude jim umožněn odvoz určitého počtu lidí k lékařskému pozorování pod podmínkou, že tito lidé neutrpí žádnou škodu, budou vráceni na svá původní místa a na nic si nevzpomenou.

..ovšem za vaše peníze:

Vojenský úřad Bílého domu zorganizoval a zřídil tajný fond mnoha milionů dolarů. Prostředky do něho přicházely z kongresu pod záminkou zřízení a udržování tajných zařízení pro prezidenta v případě války s krycím názvem: „Nouzové ubytování pro prezidenta“. Tyto peníze byly použity k výstavbě 75 podzemních základen.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Čestné jednání

Nakolik je vaše jednání čestné? A nakolik čestné je jednání lidí, které si volíte jako své zastupitele? Je v tom přímá úměra, že? Tak se podívejme, co ukazuje vaše zrcadlo:

V roce 1955 bylo zřejmé, že mimozemšťané Eisenhowera přelstili a porušili ujednání. Na mnohých místech USA se objevovaly zohavené mrtvoly lidí a zvířat. Vzniklo podezření, že mimozemšťané neuzavřeli nějakou stálou a platnou dohodu o svém kontaktu s lidmi a pod záštitou MJ 12, která jim povolila odvázet lidi této země k vlastním pokusům, svou kompetenci překračovali. Vznikly obavy, že odvezení lidé se již nikdy nevrátí.

Co myslíte, sedí čestnost civilizací, které vám poskytují zrcadlo, k čestnosti vás a vašich vůdců? Podle nás ještě ani zdaleka ne. Jste mnohem horší, a toto zrcadlení je ve skutečnosti jen svrchní vrstva. Jejich vláda funguje, jak má, nepodráží své voliče a nevyměňuje je za nové a lepší technologie. Tato rasa má ke svému jednání přesné důvody, a bez vašeho souhlasu by to tak jako tak dělat nemohla. Opravdu jste na tom mnohem hůře.

Uvědomte si, že jejich kontrakt s Eisenhowerem není první. Je jen jedním z posledních v dlouhé řadě kontraktů s veškerými vašimi vládami předchozími. Není ani úplně poslední:

Objevilo se rovněž podezření, že spolupracují se SSSR. Toto podezření se pak potvrdilo.

Před jakýmkoliv kontaktem této rasy s jakoukoliv lidskou vládou všech dob byla ta vláda vždycky varována. A jak se všechny vaše vlády zachovaly? Cca v tomto duchu:

Mezitím navázala jiná rasa mimozemšťanů, podobných lidem, kontakt s vládou USA. Tato skupina mimozemšťanů nás varovala před mimozemšťany, kteří kroužili kolem rovníku, a nabídla nám pomoc pro náš duchovní vývoj. Jako podmínku spolupráce od nás žádali zastavení výroby nukleárních zbraní a jejich zničení. Odmítli výměnu technologických zkušeností s poukazem na to, že jsme duchovně nevyspělí a že nejsme schopni zacházet s technologiemi, které jsme měli už tehdy k dispozici. Tvrdili, že vědí, že technologii, kterou by nám předali, bychom používali jenom k tomu, abychom se navzájem vyhubili. Tato rasa mimozemšťanů uvedla, že jsme na cestě k sebezničení; museli jsme vyslechnout, že je třeba přestat se vzájemně vraždit, znečišťovat Zemi, znásilňovat přírodní zdroje Země a naučit se žít v souladu.

Tyto podmínky se setkaly z naší strany s nejvyšší nedůvěrou, obzvláště požadavek zničení nukleárních zbraní. Věřilo se, že splnění této podmínky by nás učinilo bezbrannými vůči mimozemšťanům. Nemohli jsme použít žádných zkušeností z dějin, které by nám mohly pomoci při rozhodování. Nukleární odzbrojení nebylo považováno za prospěšné pro USA, a tak tato nabídka byla zamítnuta.

Milton William Cooper, Mimoszemšťané v pozadí vlády USA

Rozumíte tomu? Raději moc, než cokoli jiného, a za jakoukoliv cenu.. už v tuto chvíli by vám měly být nápadné jisté shody ve vaší historii, jak u nejrůznějších vlád, tak i u jednotlivců.. kde vládnoucí vrstvy braly svou moc?

Mocenská hra

Ozřejmili jsme si, že skutečná čestnost se vás netýká, pro moc uděláte cokoli:

Úřad pro koordinaci směrnic (OPC) byl ustanoven k provádění rozšířeného programu tajných aktivit. NSC 10 a NSC 10/2 legalizovaly ilegální a mimozákonné praktiky a postupy, pokud budou přijatelné pro vedoucí činitele Národní bezpečnosti. Následky se projeví okamžitě.

Jmenovaná vláda zaútočila na mimozemšťany ve snaze uchránit si suverenitu své moci nad světem:

Po několika vzdušných soubojích mezi leteckými silami USA a mimozemskými letouny bylo jasné, že na jejich zbraně nestačíme ... protože však naše zbraně byly proti zbraním mimozemšťanů prakticky neúčinné, rozhodlo se MJ 12 setrvat s nimi v dobrých vztazích, a to do doby, než se nám podaří vyvinout takovou technologii, která by nám pomohla postavit se proti nim vojensky.

Vaše jednání je vskutku odporné. A to jsme pořád ještě na úplném začátku, neboť moc je věc jedna, a peníze na tu moc věc druhá:

Mocní rozhodli, že jednou z možností financování těchto staveb, mimozemských a jiných „černých projektů“ je získáváním peněz z prodeje drog.

A tato druhá věc souvisí s věcí třetí, která je nepochybně strašnější než všechno předešlé povídání dohromady:

V roce 1957 špičkoví vědci došli k závěru, že ke konci tohoto století se Země sama zničí nárůstem obyvatelstva a ničením a vykořisťováním životního prostředí, pokud se nám nedostane pomoci od Boha a mimozemšťanů. Na tajný rozkaz prezidenta Eisenhowera ... „Jason Schollars“ potvrdili výsledky zkoumání vědců a sestavili tři návrhy, které byly nazvány Alternativa 1, 2 a 3.

V Alternativě 1 by měly nukleární zbraně vytvořit díry ve stratosféře, kterými by měly jako komínem odtáhnout všechny jedovaté zplodiny z atmosféry i nezdravé oteplení klimatu. Ale těmito možnostem se nepřikládalo mnoho důvěry ...

Ve 2. alternativě měla být vybudována síť podzemních měst, spojených tunely, kde by byl umístěn výběr nositelů kultury a význačných povolání, aby tak byla zachována lidská rasa. Zbytek lidstva měl být ponechán na povrchu Země svému osudu.

Ve 3. alternativě mělo být malé skupině lidí umožněno za pomoci mimozemské a konvenční technologie opustit Zemi a vybudovat kosmické kolonie. Nemohu ani vyvrátit ani popřít tvrzení o lidských otrocích, kteří měli být nasazeni v rámci tohoto plánu jako dělníci. Mezitím mělo dojít na Zemi k nasazení smrtících mikrobů, aby se získal čas a zmenšil počet obyvatel. AIDS je jedním z výsledků tohoto plánu a jsou připraveny ještě další. USA a SSSR odmítly společně alternativu 1, ale nařídily ihned realizovat alternativy 2 a 3.

„Čištění“ lidstva

Takže, když to shrneme, vaše vlády vám prodají drogy, protože potřebují černé peníze. Zároveň vaše vlády zavírají drogové dealery a jdou po lidech, kteří si ty drogy koupí. Co vám to říká?

Protože redukce obyvatelstva Země byla pokládána za důležitou, bylo rozhodnuto, že v zájmu lidstva bude nutno lidskou společnost zbavit nežádoucích elementů.

Milton William Cooper, Mimoszemšťané v pozadí vlády USA

Je vám to jasnější? Vaše vlády spustily programovou čistku obyvatelstva, mj. i prostřednictvím drog, s tím že se k prodeji a užívání drog budou hlásit určití lidé. Takoví lidé si podle vlád život v „lidské společnosti“ nezaslouží, vyselektují se sami svým zájmem o drogy, zároveň na sebe jako na nežádoucí také upozorní, a navíc si své „vyčištění“ sami zaplatí, ať už tím, že poslouží buď distribucí drog, nebo jejich koupí ke konzumaci.

Také drogy patří mezi něco, co vynáší neskutečné peníze. Přestože existují zákony na jejich potírání, musí je dodržovat jenom ti, kteří stojí nejnižší na společenském žebříčku. Lidé se na těchto omamných látkách stávají závislými a jsou ochotni pro ně udělat cokoli. Stávají se levnými nástroji bez vůle a morálky, které donášejí na ostatní, špehují a klidně i vraždí na objednávku.

Vanessa Dargom, Horský štít

Popsané důsledky vaše vlády zneužívají k dalším, ještě mnohem podlejší účelům:

Po mnoho let jsou do USA importovány drogy a jsou prodávány zejména chudým a méněcenným lidem. Byly sestaveny sociální programy na pomoc menšinám k vytvoření závislého a neproduktivního elementu v naší společnosti. Pak se tento sociální program zredukoval, aby se tak dala zelená rozšíření kriminálních živlů, jejichž počet nebyl v padesátých a šedesátých letech ještě tak velký.

Tajná vláda si pro potřebu těchto kriminálních živlů vyžádala výrobu a dovoz velmi efektivních zbraní. To mělo vyvolat pocit nejistoty a donutit americkou veřejnost k dobrovolnému zavedení zákona proti těmto zbraním. Aby poštvala veřejnost proti těmto zbraním, střílela CIA v rámci plánu Orion za pomoci duševně chorých pod vlivem drog a hypnózy dokonce nevinné děti na školních dvorech. Plán probíhal dobře a vedl k žádoucím výsledkům. Tento plán musí být zastaven.

Milton William Cooper, Mimoszemšťané v pozadí vlády USA

Nu, sami víte, že plán nejenže zastaven nebyl, ale pro velký úspěch už byl mnohokrát zopakován, kdykoliv (a kdekoli) se vašim vládcům zdálo, že je obyvatelstvo příliš „v pohodě“ a přestává potřebovat vládu. Kromě toho, celý tento plán není ve vaší historii ničím novým..

Lidské oběti

Čištění pomocí AIDS zase znamená především likvidaci Afričanů (v některých oblastech jsou až čtyři z pěti HIV pozitivní), potažmo všech lidí, kteří se nebojí volného sexu a neutráci za pornografii, antikoncepci atd. Tito lidé nejsou pro vládu ziskovými, zároveň neplní vládní program sterilizace lidstva, a tudíž na Zemi nemají co dělat.

Krom lidí unášených mimoszemšťany, které vaše vlády po celou dobu obětovaly pro získání moci a technologií k ovládnutí lidstva, jsou tu ještě oběti jiné, lidé, kteří se nějak zapletli do pekelného soukolí vládních praktik:

Ministr obrany James Forrestal počal proti tomuto utajování vznášet námitky ... později bylo uveřejněno, že se Forrestal nervově zhroutil a byl hospitalizován v nemocnici Bethesda Marině. Toto opatření bylo učiněno ze strachu, že by Forrestal počal opět hovořit, a proto musel být izolován a zdiskreditován. V časných ranních hodinách 22. května 1949 mu agenti CIA uvázali kolem krku prostěradlo, jeden konec upevnili v místnosti a Forrestalla vyhodili z okna. Prostěradlo se roztrhlo, Forrestal se zřítíl a zabil se. Byl tak první obětí tohoto státem nařízeného zaretušování.

Jedna z potíží vás lidí je v tom, že si myslíte, že vám vládne vláda, vámi volení zastupitelé, a že to které rozhodnutí dělal ten, kdo to rozhodnutí propaguje. Kdykoliv potom dojde k nějakému odhalení, stačí vám, že je potrestána figurka, a skuteční zločinci se vám chechtají přímo do tváře.

V určitém časovém bodě se podařilo prezidentu Kennedymu odhalit pravdu ohledně prodeje drog, prováděného za souhlasu USA a SSSR, i pravdu o mimoszemšťanech. Informoval MJ o svém úmyslu seznámit v následujícím roce veřejnost s přítomností mimoszemšťanů. Nebyl členem CFR a nic nevěděl o Alternativě 2 a 3. Jejich operace byly internacionálně sřeženy a byly řízeny komitétem nazvaným Komitét prováděcích směrnic. Tímto komitétem bylo jeho zavraždění nařízeno a bylo provedeno agentem MJ 12 v Dallasu. Prezident Kennedy byl během střelby

z různých míst zastřelen tajným agentem, který tehdy řídil Kennedyho auto. To je zcela zřetelně vidět na filmu.

Všichni očití svědkové, kteří se nacházeli v blízkosti Kennedyho auta a viděli, jak William Greer Kennedyho zabil, byli sami během následujících dvou let zavražděni. Vyšetřovací komise vraždy Kennedyho — to byla fraška, neboť v této vyšetřovací komisi převládali členové CFR. Jejich snaha zmást americkou veřejnost měla plný úspěch. Mnoho dalších vlastenců, kteří se v následujících letech pokoušeli odhalit tajemství mimozemšťanů, bylo rovněž zavražděno.

Milton William Cooper, Mimoszemšťané v pozadí vlády USA

Třetí alternativa

Alternativa 3 byla hrůzným, nelidským usnesením. Toto usnesení bylo a je nadále realizováno:

... prezident Kennedy po svém zvolení vyzval Spojené státy, aby učinily vše pro to, aby USA jako první vyslaly člověka na Měsíc. Třebaže byl jeho plán dobře míněn, umožnil odpovědným lidem, aby pro jejich temné účely byly uvolněny obrovské sumy peněz a vlastní projekt vesmírných letů byl veřejnosti utajován. Stejný program probíhal v té době též v SSSR. Když Kennedy pronášel svou inaugurační řeč, existovaly již na Měsíci ruské a americké základny.

Byli jsme obelháni o pravém charakteru i přírodě Měsíce a planet Marsu a Venuše a rovněž tak o stavu technologie, kterou v dnešní době vlastníme. Dne 22. května 1962 přistála na Marsu sonda bez posádky, která potvrdila existenci životního prostředí, umožňujícího lidský život.

Zanedlouho potom bylo započato s výstavbou kolonie na Marsu. Dnes je tam možno najít města, která obývají vybraní a vyvolení lidé různých kultur a povolání z různých zemí. Ve skutečnosti jsme byli a nadále jsme úzkými spojenci SSSR, aby tak ve jménu národní obrany mohly být získávány peníze na tajné projekty.

O třetí alternativě u vás vyšla kniha, na jejímž základě byl natočen film, a i když byla tato díla zmanipulována a leckterá pravda byla zmírněna, mnoho pravdy zůstalo. Mnozí vaši spisovatelé byli ve skutečnosti velcí vizionáři:

Alternativa 3 je skutečnou realitou a nikoliv jen Science Fiction. Mnozí astronauti Apollo byli touto zkušeností hluboce otřeseni a jejich život a jejich pozdější výpovědi jsou reflexem rozsahu těchto zkušeností a také vlivu mlčení, které jim bylo nařízeno pod hrozbou trestu smrti, která pak byla opisována výrazem „nutnost“. Jeden astronaut nicméně hovořil s britskými producenty, kteří natočili film o Alternativě 3 a potvrdil pravdivost všech vznesených obvinění.

Milton William Cooper, Mimoszemšťané v pozadí vlády USA

Totéž můžeme potvrdit i my. Na související otázky, to jest kdo vybírá „nositele kultury a význačných povolání“, podle jakých klíčů je vybírá a co k tomu vybírání používá, už si můžete odpovědět i sami. Poznamenáme jen, že v naprosté většině zemí dnes není nikdo, kdo by nebyl neustále sledován. Někde má vláda mimozemské technologie, někde pozemské, někde stačí sousedi, ale toto sledování se u vás praktikuje už tisíce let. Nedivte se proto, až časem někdy zjistíte, do jaké dokonalosti bylo dotaženo.

Vaše Národní bezpečnostní agentura monitoruje internet. Myslíte, že my to neděláme? Vy a tahle sekta mně nikdy neuniknete. Jak si myslíte, že jsme byli schopni sledovat vás v tomhle počasí? Mám nahrané vaše mozkové vlny. Všechny státy se snaží zdokonalit přístroje, které identifikují mozkové vlny, zejména vlny spojené s negativním nebo protistátním cítěním.

James Redfield, Tajemství Shambhaly

Tajná vláda

Dosud jsme se zabývali napojením této civilizace na jednu vládu. To napojení bylo posléze distribuováno, a pro vás s katastrofickými důsledky:

Po události v Roswellu informoval Truman nejen naše spojence, ale také Sovětský svaz o vývoji mimozemského problému. Mezinárodní utajování těchto skutečností narazilo na největší potíže. Bylo rozhodnuto zřídit zvláštní skupinu, která by střežila koordinaci mezinárodních snah k zachování tajemství a k ochraně vlád před zveřejněním těchto věcí tiskem. Výsledkem bylo vytvoření tajné společnosti, která byla nazvána „Bilderberger“. Z Bilderbergeru vzešla tajná světová vláda, která dnes vše řídí a střeží a jejíž členové se scházejí jednou ročně na různých místech světa. Spojené národy tehdy byly a jsou dodnes pouhou mezinárodní fraškou.

Milton William Cooper, Mimoszemšťané v pozadí vlády USA

Tedy, byla vytvořena tajná, v podstatě celosvětová vláda. A pravda je taková, že ve skutečnosti vám opravdu

vládnou tajné organizace prostřednictvím vámi volených figurek:

Jedná se o jakousi vládu nad vládami. Samozřejmě není ustanovená. Je tajná a velmi dobře skrytá před zraky ostatních. I když si to mnozí vládní činitelé vůbec neuvědomují, je tady někdo, kdo s nimi pěkně manipuluje a posouvá s nimi jako s figurkami na šachovnici.

A těm už nejde ani tak o peníze, jako spíš o to, že vychutnávají ten nekonečný pocit vlády nad touto Zemí. Jsou to oni, kdo určují, jaké technologie vypustí do světa, co se bude vyrábět a používat. Už před padesáti lety se vědělo, že spalovací motory jsou beznadějně zastaralé. A přesto se používají dodnes. Kdyby se totiž nahradily benzín a nafta levnější a ekologicky čistší energií, zničilo by to naftařské koncerny, které jsou nejbohatšími doly na peníze.

Vanessa Dargom, Horský štít

Vaše volby nejsou ovšem vaše, volíte to, co vám nadiktují vaše sdělovací prostředky.. a ty mají v manipulaci větší možnosti a větší praxi, než si většina z vás dokáže představit. Ve vašich zemích jste to zažili docela nedávno..

Komunikační technologie dosáhla takového stupně, že hromadné sdělovací prostředky mají neuvěřitelný vliv. Propagují-li jen zájmy korporací a zkorumpovaných politiků, mohou vytvářet deformovanou a nepřírozenou realitu. Se vzrůstající mocí ohromných korporací se tento problém bude jen zhoršovat.

James Redfield, Tajemství Shambhaly

..a přímému napojení na organizaci Bilderbergeru jste unikli jen o vlásek. Kolik z vás si toho všimlo?

Sdělovací prostředky

Vaše média pro vás opravdu vytváří úplně jinou realitu, v níž není místo pro nic pravdivého:

Všechno, co nám vysoké kruhy vládních úředníků podsunují, jsou jenom „homeopatické“ informace, natolik zředěné, že se skutečnou věcí už nemají nic společného. Jsou tady jenom proto, aby lidem zavřely pusy a odvedly jejich pozornost na jiný problém. Není žádoucí, aby se lidé dozvěděli pravdu. Podkopalo by to systém všech vlád na celém světě. A ti, kteří stojí tak vysoko, si to nemohou dovolit. Přišli by o pocit moci. O pocit, že vládnou celému světu a že oni jsou ti vyvolení.

Vanessa Dargom, Horský štít

Média jsou základními nástroji vaší současné tyranie. A kdo ovládá média?

MJ 12 připravilo nouzový plán, který má každého, kdo se přiblíží k pravdě, od ní odvést a zdiskreditovat. Plán byl nazván Majestic 12. Byl realizován zveřejněním údajně pravých dokumentů Eisenhowera, které připravili Moor, Schander a Friedman. Tento dokument je falsifikát. Udává sériové číslo prezidentských rozkazů 092447, tedy číslo série, která neexistuje a také v dohledné době existovat nebude.

Plán dosáhl toho, že v následujících letech byly zastaveny všechny rešerše. To vyústilo v neúčinnou činnost, totiž pátrání po informacích, které neexistovaly. Vývrcholilo to promrháním peněžních fondů na výzkum UFO, které Friedman obdržel. Tak byly při hledání tohoto fantomu promarněny tisíce a tisíce hodin studia a práce. Jestliže byste snad začali pochybovat o schopnosti Tajné vlády vnutit vám písmeno X jako U, pak byste měli své mínění zrevidovat.

Média fungují vašim vládcům naprosto dokonale, a měli byste vědět, kam to má vést:

Inscenátoři uvedených akcí využili vlny kriminality, která v dnešní době panuje, aby americkou veřejnost přesvědčili, že stadium anarchie v našich velkých městech dosáhlo vrcholu. Toto téma se omílalo denně v rozhlase, televizi i ve všech novinách v důrazných argumentacích. Až bude veřejné mínění dostatečně zpracováno, začne se tvrdit, že na území USA pronikla teroristická skupina vybavená atomovou zbraní, která chce tuto zbraň nechat explodovat v našich městech. Vláda pak bude donucena zrušit Ústavu a vyhlásit výjimečný stav. Potom mimozemšťané vytvoří armádu zmanipulovaných lidí a lidí žijících mimo společenský pořádek, a zavře je do koncentračních táborů, které jsou již v zemi připraveny.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Toto je scénář, na který jste již byli mnohokrát upozorňováni, pojem „orwellovské reality“ je znám vcelku obecně, a přesto se neustále řídíte tím, co vám doporučují „médiá“, elektroničtí prostředníci vašeho otroctví a úpadku. Sledujete drby, pomluvy a lži, a pak se divíte, když jednou za čas zjistíte, v čem to vlastně žijete.

Předané technologie

Ted', když jsme se konečně letmo obeznámili s vaším vládním zřízením a mocí médií, můžeme se podívat kousek

dál. Jaké jsou totiž výsledky spolupráce s mimozemšťany? Pro co trpělo a zemřelo tolik tisíc lidí jen v posledních padesáti letech? Co tropí vaše vlády za vašimi zády a za vaše peníze?

Jakmile počala technologická výměna s mimozemšťany, dostala se nám do rukou technologie, která předčí naše nejodvážnější sny. Byl vypracován projekt „Redlight“ (Rudé světlo) a byly zahájeny přípravy na zkušební lety s mimozemskými letouny. V Groom Lake, Nevada, bylo na území, kde se zkoušely nové zbraně, vystavěno supertajné zařízení.

Létající stroj s názvem „Aurora“ se nachází v území 51 a jsou s ním pořádány pravidelné lety do vesmíru. Jedná se o jednostupňovou raketu TAV (Trans Atmospheric Vehicle). Může se vznést ze startovací dráhy dlouhé 12 km, stoupat na vysokou oběžnou dráhu Země a zase přistát na původní dráze.

V současné době vlastníme jeden létající objekt na atomový pohon, podobný mimozemskému, který je přechováván v oblasti 4 v Nevadě. Naši piloti již v tomto létajícím objektu podnikli meziplanetární lety a navštívili v něm Měsíc, Mars a další planety.

Takové aktivity jsou ovšem pozorovatelné, a jen těžko by unikly pozornosti tisku a občanů:

Další projekt s krycím názvem „Snowbird“ (Ledňáček) měl za úkol vysvětlovat nežádoucí pozorování UFO klamným tvrzením, že jsou to letouny leteckých sil USA s červenou září. Pro tento účel bylo vyrobeno několik letounů za použití konvenční technologie a bylo podniknuto několik letů pro uspokojení tisku. Projekt Snowbird byl použit k zdiskreditování nepopíratelných pozorování UFO. Byl velmi úspěšný a díky tomu zpráv o spatření UFO v tisku stále ubývalo.

Letouny, které z vašich daní někdo vyrobí a předvede jen proto, abyste nestrkali nos do skutečné problematiky? Kolik stojí takový letoun? Jeho testování? A kolik z vás by mělo peníze jen na jeho samotné předvedení? Kromě několika magnátů nikdo, že? Ale někdo si to umí zařídit:

Oficiální program vesmírných letů je opět fraškou, v jejímž rámci jsou na něj doslova vyhazovány obrovské sumy peněz.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Máme za to, že těchto několik nahlédnutí do zákulisí vašich světů vám pomůže udělat si základní představu o obrovském potenciálu, který jako lidstvo máte, a kterého jste se hromadně vzdali ve prospěch několika „mocných“, jejichž moc však plyne právě jen z toho, že vy jste se své moci vzdali.

Genetický hazard

Všechno, co jsme dosud probrali, jsou proti skutečným problémům pouhé hrátky.. nějaká vláda si hraje s nějakými možnostmi, které jí tupost jejích voličů umožní a ke kterým ji ta tupost téměř vybízí. Zbytek už tak veselý není:

Nemilou okolností bylo, že mimozemšťané začali používat lidi a zvířata jako zdroj pro různé enzymy, hormony a krev, a rovněž i pro různé genetické pokusy. Mimozemšťané vysvětlovali, že je to nutné pro jejich přežití. Prohlašovali, že jejich genetická struktura je tak narušena, že se nemohou dále rozmnožovat. Tvrdili, že jestliže se jejich genetická struktura nezlepší, jejich rasa přestane existovat.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Tady začíná jít do tuhého. Mimozemšťané nastavují zrcadlo vaší bezbožné vědě:

Dnes například někteří lidé ve vnějších civilizacích začínají geneticky upravovat obilniny. Dělají to hlavně proto, aby nové odrůdy mohli patentovat a tím ovládnout trh.

Totéž se děje ve farmaceutickém průmyslu. Některé druhy léčivých bylin, které jsou dnes dostupné všem lidem zdarma, se geneticky upravují, aby se daly prodávat. Tyto manipulace mohou mít nepříznivý vliv na lidské zdraví. Totéž se týká ozařovaného jídla, chlórů a dalších chemikálií, kterých se užívá k čištění vody, nemluvě o syntetických drogách.

James Redfield, Tajemství Shambhaly

Totéž ovšem děláte se zvířaty a s lidmi, ale nejen prostřednictvím zmanipulovaných rostlin, které používáte jako stravu a léky a krmení pro zvířata. Děláte genetické pokusy přímo na zvířatech i lidech. O zvířatech si myslíte, že vám jako pánům tvorstva patří, namlouváte si, že vaše věda je svatější než Život, a o lidech? Používáte nemocné i zdravé, svobodné i vězně, válečné zajatce i vlastní občany. Vykrádáte spermiabanky, oplodňujete uloupené ženy a děláte pokusy i na embryích a miminech.

Je to strašlivý, smrtelný hazard, který se netýká jen hrůzného zneužívání Života, ale také neméně hrůzná karmy:

V roce 1969 došlo v podzemní laboratoři „Dulce“ ke konfrontaci mezi našimi vědci a mimozemšťany. Mimozemšťané při ní unesli několik našich vědců jako rukojmí. Pro jejich vysvobození byly nasazeny týmy Delta, ale pozemské zbraně byly proti mimozemšťanům neúčinné. Při této akci zahynulo 66 našich lidí. Nejméně na dva roky byly všechny společné projekty přerušeny. Nakonec však došlo k urovnání a byla obnovena spolupráce, která existuje dodnes.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Urovnání bylo ovšem dáno čistě jen tím, že tehdy vás tito mimozemšťané ještě potřebovali. Co bude následovat, až vás potřebovat nebudou, si můžete spočítat sami.

Cíle mimozemšťanů

Také si uvědomte, že jsme se dosud zabývali jen jednou mimozemskou civilizací a jejím napojením na jednu vládu. Bud'te ujištěni, že je takových civilizací víc, podobně jako je u vás více mocenských struktur, společností a organizací, a že mají ty civilizace rozdílné zájmy, které jim vaše vlastní organizace a mocenské struktury pomáhají naplňovat, a většina z nich i většina vás samotných přitom více či méně vědomě podporuje i civilizaci již zmíněnou. Je to velmi rozsáhlé spiknutí, a trvá již tisíce let:

... o vlivu cizích entit na náš genetický potenciál. Nebyl to jenom jeden zásah do genetiky lidstva ... řeč byla o malých šedivých tvorech, se šikmými tmavými očima ... Šedivci. Rasa genetických inženýrů. Bezemoční tvorové, kteří k nám přistupují jako ke zvířatům. Myslím, že tady na Zemi působí už hezkých pár tisíc let a sledují nás stejně jako my laboratorní myši. Kdysi měli co do činění s Gizežany. Měli mezi sebou nějakou úmluvu o spolupráci, ale jak dalece ještě platí, to nevím. Podle toho, co jsem slyšela, operují tady jednotlivé skupiny šedivců bez nějakého pevnějšího velení.

Gizežané jsou mimozemská entita, která navštívila naši Zemi a někdy v padesátých letech uzavřela smlouvu s vládou USA. Bylo jim poskytnuto nějaké území výměnou za některé jejich technologie. Jsou vysocí asi kolem dvou metrů, mají modravě šedou pleť a výrazné velké tmavé oči. Také tvar jejich nosu a lebky se poněkud odlišuje od našeho ideálu. Gizežané mají o Zemi eminentní zájem. Planeta, na které žijí, bude brzy zničena. Slunce jejich slunečního systému se rozpíná natolik, že jejich domovskou planetu brzy spálí. Také už nejsou schopni reprodukce. Vymírají. A aby se zachránili, hledají způsob, jak znovu umožnit vlastní rozmnožování.

My se jim zdáme jako vhodný materiál, o to vhodnější, že žijeme na něčem, co by se jim docela dobře hodilo jako nový domov. Když uvážíte, že Zemi obývají z jejich hlediska primitivní tvorové, kteří jsou ochotni se sami zničit zbraněmi, které jim dají do rukou, pak šikovná politika této rasy může vést k tomu, že získají ten nejceněnější dar, o jakém se jim možná ani nesnilo.

Šedivci se tady vyskytují jako jakási výzkumná skupina. Tvoří novou rasu, která je kombinací pozemského člověka a nich. Také studují náš emoční vklad. Emoce jsou totiž to, co jim i Gizežanům chybí. Používají telepatickou komunikaci jako způsob ovládnutí lidí. Vsugerují jim, co potřebují a pak pozorují, jak na to lidé reagují.

Vanessa Dargomm, Horský štít

Tohle je zcela dokonalé shrnutí všeho, oč jde. Šedivci i Gizežané jsou dokonalým odrazem vaší činnosti, až na dva zásadní rozdíly:

1. tyto bytosti na rozdíl od vás nemají emoce a tudíž nemají jak poznat, co ve skutečnosti dělají
2. na rozdíl od vás vymírají a snaží se zachránit, zatímco vy se cíleně hubíte, sami sebe

Proto říkáme, že vy jste mnohem horší..

Cíle lidstva

Cíle lidstva jsou definovány, plánovány a prosazovány prostřednictvím vámi volených zastupitelů, které v nepochopitelné důvěřivosti necháváte udělat úplně cokoliv, se sebou i s planetou:

Dokumenty, do kterých jsem měl možnost nahlédnout, hovoří o 40 lidech, kteří byli připoutáni k přístrojům, jejichž účel jsem až do dnešního dne nepochopil. Tajná vláda doufá, že mimozemšťané jsou schopni vytvořit ze zmrzačených lidí armádu, která by podle potřeby byla aktivována a nasazena proti nám, proti nám všem. Tito lidé jsou uměle zbaveni vůle, jejich mozky jsou poškozené a jsou vlastně pouhými automaty, vykonávajícími vůli těch, kteří jimi vládnou. A takto zmrzačených lidí je již velké množství. V budoucnu nesmíme zapomínat, že nemáme žádné účinné prostředky, které bychom proti nim mohli použít. A ptám se, jakou cenu má technologie, kterou nám předali?

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Tato otázka je víc než na místě. Nenaučili jste se za celá tisíciletí nic jiného, než vynalézat za účelem získání moci, za účelem účinnějšího zabíjení nepohodlných a účinnější manipulaci přeživších. Není nic, co byste nedokázali zneužít. Svým dětem berete hračky, které jsou pro ně nebezpečné, a sami se derete o technologie, které jsou nebezpečné všem lidem, celé planetě i okolnímu vesmíru.

V tuto chvíli dokonce útočíte na samotnou podstatu člověka a Přírody, a vzhledem k tomu, koho jste si v této snaze vybrali za spojence, je velmi pravděpodobné, že se vám to podaří.

... snažíte se měnit biochemickou strukturu samotného života. Nebudete-li opatrní, vaše genetické inženýrství způsobí největší katastrofu všech dob. Vyrábíte léky, které nahrazují přirozené obranné látky ve vašem těle, a tím posilujete viry, které jsou tak odolné, že nakonec vyhladí celé lidstvo.

Neale Donald Walsch, Hovory s Bohem

Vyhazení lidstva je také konečným cílem obou mimozemských ras, na které jsme tu zběžně poukázali, takže pokud se opravdu hodně rychle nezměníte, nebudete!, a tomu má podle vašich vlád předcházet toto:

Všechna média, rozhlas, televize a noviny, síť komputerů budou v tomto případě zabaveny a zestátněny. Kdo bude klást odpor, bude zatčen a usmrčen. Již v roce 1984 prováděla vláda a armáda generální zkoušky těchto operací pod krycím názvem REX 84 a zkoušky proběhly úspěšně.

Až nastanou výše uvedené události, převezmou stínová vláda nebo mimozemšťané svrchovanou moc nad lidmi. Naše svoboda má být navždy ztracena a máme žít až do konce života jako otroci. Musíme procitnout, a to okamžitě.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Nu, z našeho pohledu k tomu není co dodat, jen si to v příštích kapitolách ještě prohloubíme..

INCUBUS A SUCCUBY

Poněkud strašidelný název uvádí další poněkud strašidelnou kapitolu, což nás opět staví před dilema, jak vám to podat, abyste se uvedenými fakty nestrašili a dokázali je použít k poučení a ideálně i ke změnění minulosti, kterou si v této kapitole probereme. Musíte vědět, co měníte! Způsoby změny minulosti jsou látkou dalších kapitol.

Incubus a succuby jsou mnohatisíciletou realitou. Lžete si do kapsy, když prohlašujete, že kontakty tohoto druhu jsou jen výplody něčí představivosti nebo dokonce pouhopouhé touhy po slávě a senzaci.

Abychom to upřesnili, touha po senzaci a slávě vskutku stála za mnohými těmito kontakty, ovšem jako příčina konkrétního zážitku, nikoli jako příčina výmyslu. Našlo se ovšem pár podvodníků, kteří tvrdili, že oni „také“ byli uneseni, a to na reálnosti těch ostatních nic nemění. Právě tak doporučujeme vaši pozornost fakt, že většina postižených potom svou touhu po slávě velice rychle přehodnotila.

Postižených.. tohle není pravé slovo, protože postih ve vašich očích je často něco, co jakoby nemůžete ovlivnit. Opak je pravdou. Postih je návratem karmy, uzavřením kruhu, kdy se k vám vrací to, co jste vytvořili, ať už vědomě či nikoliv. Je to reakce na vaši akci, přesná a dokonalá, a ještě i tu lze dokonale ovlivnit.. pokud ji přijmete jako svůj výtvor.

Incubus a succuby jsou v tuto chvíli holá realita, a sotva vám pomůže zavírat před ní oči. Strachem ji také jen posílíte, ba dokonce umožňujete, aby se vás tato realita dotkla. Nic takového není zapotřebí, a na vás je, pokud dostanete strach, uvědomit si ten strach, pozorovat jej, sledovat jeho kořeny, najít příčiny (obvykle leží v pocitech bezmoci a v pocitu, že jste obětí „osudu“), a dovolit si toho strachu rozpuštění.. od-puštění od své osoby.

Už při pouhém pozorování se většina strachů rozpouští úplně mimovolně, takže tento návod není ničím novým, jen prostě u strachů větších či hlouběji zakořeněných je potřeba tomu procesu trochu pomoci. Je to stejné jako u fobií nebo u strachů, které jste použili na někoho sami (což znamená potvrzenou hru).

Succuby jsou bytosti v ženském těle, které navštěvují muže (a snad i lesbické ženy) a souloží s nimi. Incubové jsou zase bytosti s mužskými těly, které navštěvují ženy (a snad i gaye) a souloží s nimi. Pravá podstata těchto bytostí může být lidská a nemusí.. jakože většinou není. Často je to jen materializace představ dotyčného, mnohdy ta materializace není ani úplná, a motivy toho jednání jsou zřídka kdy nevinné.

Velmi často jsou succuby i incubové jen v masce člověka, stává se též, že mimozemšťané k tomuto účelu teleportují uloupeného a zhypnotizovaného muže či ženu s tělem plným nejrůznějších senzorů, jejichž údaje pak používají pro svůj výzkum, přičemž nemalá část těchto mužů má geneticky upravené semeno a ženy modifikovaná vajíčka, popř. menstruační krev.

U těch materializovaných představ jde zase o to, že – jako například Faust – se někdo tím či oním způsobem upíše

tomu či onomu vládci, užívá si nějakou dobu a pak ovšem zaplatí. Užívání samo je monitorované a používané pro výzkum, při placení tělo propadá otroctví té které rasy, a co se děje s duší snad nechtějte ani vědět.

Podvědomé úpisy

Ve skutečnosti vám o Faustovi vykládají proto, že v mnoha z vás pak podvědomí zařídí vše potřebné, po nějakou dobu vám vše padá do klína a pak je najednou všechno jinak. Z téhož důvodu vám ostatně vykládají o ukřižovaném Ježíšovi a spoustě dalších mučedníků.. to je oblíbená past na vaše podvědomí.

Největší pastí je v tomto ohledu Starý zákon, kde je vše podstatné vynecháno, a to, co zbylo, prošlo trojím kódováním, takže, pokud nestudujete hebrejštinu a nečtete originální svitky, zaprodává vás každý pátý verš něčemu dost hroznému.. několika různým vlivům, z nichž každý si na váš život, tělo i duši dělá stoprocentní nárok.

Co se týká incubu a succub, i ve Starém zákoně je spousta zmínek o umělém oplodnění, o návštěvách „andělů“ či jiných „poslů božích“ u pozemských žen, a ty zmínky už obrovské množství lidí doručily přímo do jistých laboratoří jistých mimozemských entit.

Tím nechceme říct, že se v některých případech nejednalo o skutečné Anděle, tím chceme říct, že pokud si – a zvláště ženy – nedáte pozor na to, co se vám při takových zmínkách objevuje v podvědomí, můžete velmi krutě naletět a ještě mnohem déle litovat.

Kolik žen by tak moc chtělo být Marií, porodit opravdovou pecku a být tou nejdůležitější „...“ pro x dalších tisíciletí? Skoro všechny, že?

Tak se zamyslete, kdo vám vnucuje bibli a co za tím stojí. Zamyslete se nad motivy své touhy porodit něco extra. A konečně, podívejte se na všechny ty ženy před vámi, které si týmiž nebo podobnými touhami zadělaly na únos a umělá oplodnění a další nelidské genetické experimenty. Chápete, že tu něco smrdí?

Chceme říct, že pokud budete uctívat bibli a boha tak, jak vám to vnutili, pokud budete – byť i jen v nejhlubším podvědomí – očekávat „oplodnění duchem“ jen proto, že závidíte Marii její slávu a s tou vaší zpupností máte za to, že byste určitě byly stejně dobré, ne-li lepší, a konečně pokud nemilujete skutečného Boha Otce v každickém Jeho projevu, v každém živém tvorů a především ve vlastním muži, nemůžete si do svého života nic takového přitáhnout..

..můžete si ovšem – tak jako už mnohé z vás – přitáhnout realitu obdobnou, přesně odpovídající vašemu rozpoložení ve chvíli zadání a všem motivům, z nichž to zadání vyšlo, tedy to v naprosté většině případů rozhodně nebude Božské dítě.. bylo by to dítě vašich bohů, těch, co vám nastrčili bibli, války, hlad, násilí a hlavně strach.

Většina incubů se na vaší planetě realizovala kvůli chorobné ženské touze po té největší možné důležitosti, kvůli opovrhování svým mužem atd., což, jak už víme, je všechno dílem vašich matek. Paradoxně je dílem matek i většina realizací succub, ať už přímo – že matka vzbudí v muži dojem, že si zaslouží lepší ženu, nebo nepřímou, kdy si žena v důsledku mateřské výchovy kompenzuje chybějící důležitost na svém muži (např. v podobě povinného odstrkování v rámci patentu na lásku) a on si „to své“ hledá jinde.

Pouhé jedno procento takových návštěv vzniklo bez přispění mateřské nákazy, a do tohoto procenta patří i veškeré návštěvy skutečných Andělů, to jest zplozování vývojově vyšších jedinců za účelem pozvednutí lidstva.

Drama uspokojení

Jak s tím přesně souvisí mateřská činnost uvidíte, když se podíváte na spokojenost mužů. Touhou mužů je dostat co nejvíce žen, které, neovládajíc své signály, nabuzují vše okolo ve snaze získat cizí služby za pouhý příslib, přičemž se kryjí za ženskou nedotknutelností. Většina succub se pak odehrává na astrální úrovni, protože většina mužů časem získá pocit, že tu či onu „dostat“ prostě nemohou. Zbývá jim snít o tom, jaké by to bylo, a to při onanii nebo s manželkou.

Ženy zase mají za to, že toho či onoho dostat mohou, mužská nedotknutelnost je u vás utopii a navíc je všechno povoleno. Většina incubů se proto děje fyzicky. Ani ženy však nejsou spokojené, protože nic z toho nedělají pro sebe a naprostou většinou z toho ani nic nemají (ovšem kromě následků), protože všechno vyzerou jejich matky. Ženy se pak trápí otázkami, jestli pro to či ono udělaly dost, a jelikož jim samým nikdy nic nezbude, pocit uspokojení nemůže zákonitě přijít, i kdyby dostaly na kolena celý vesmír.

Spokojené nejsou však ani matky, protože neustále kontrolují, jestli jim dcera a syn odevzdává dostatečný podíl, až na několik výjimek, kde syn i dcera odevzdají tchyni všechno, což ale znamená, že druhá tchyně „utře“.. buď je mrtvá, a nebo je aspoň „příliš“ daleko na to, aby mohla vznášet nějaké nároky a kontrolovat jejich dodávky.

Doslechl jsem se o případu, kdy muž (ovšemže už bez matky) zavedl ve „své“ rodině heslo „pravdu má žena a za všechno můžu já“, čímž dal všechny trumfy tchyni do rukou, a tím teprve se tchyně uklidnila, přestala to rozvrátat, a teď už vždycky jen čeká na ten pravý okamžik, kdy se čeho nerušeně zmocní.

České tchyně tedy evidentně uspokojí pouze oficiální vyhlášení, že smějí parazitovat kdykoliv, na čemkoliv, a do jakékoliv míry. Podmínkou je tedy úplné vyřazení jedné tchyně ze hry, úplné vyřazení svobodné vůle „manželů“, a to ještě muž musí vydělávat tolik, aby tchyně měla čeho se zmocňovat, a na to všechno musí bezpodmínečně přistoupit

i děti. Jaký vztah budou mít děti k „babičce“, jaký k rodičům, a co budou vyžadovat od svých partnerů, se nechci ani domýšlet.

Vaše manželské i partnerské souložení je tohoto dění přesným obrazem, proto u vás žena dělá drahoty, aby mohla na sex přistoupit či nikoliv, popř. za jakých podmínek, a když už přistoupí, zaváže si tím muže a muž to musí splatit. Mimoto se žena ještě krmí jeho energií, dělá si soupisku „dojmů“, kterými nakrmí „přítelkyni“, a ještě při tom všem hledá něco, co by mohla předhodit matce. A toho nebývá málo.

Naproti tomu muž bere sex jako vybití energie, jediné, které (pro něj) končí chvilíčkou slasti. Ve skutečnosti to pro něj chvilíčkou slasti nekončí, a to muž nepozná, protože to by mu řekly jediné jeho emoce, a energie emocí je to hlavní, čeho se muž sexem zbavuje. Sex je pro muže způsob, jak si nechat vysát z emocí energii a nahradit ji podsunutým dojmem přijetí a partnerčiny „spokojenosti“.

To je důvod, proč ženy raději předstírají orgasmus a dodělat se jdou jinam. Muž je svým vybitím nakrmí, a ony se s ním nemusí o nic podělit. Zbytky své energie muž obvykle použije na své vlastní přelhání: ženě stačí nasadit masku spokojenosti, a on má dojem, že ji uspokojil.. jako v dětství uspokojoval jinými výkony „maminku“.

Váš sex je tím pádem ve většině případů rituálem černé magie, a tomu také odpovídají jak samotné pojmy incubu a succuby, tak i strašná rozšířenost těch pojmů realizace.

Astrální sex

Astrální sex se říká masturbaci, již se více či méně aktivně zúčastňuje ještě nějaká jiná, ne zcela fyzická bytost. To je dost potíží. Jednak se vašeho sexování – jakéhokoli – zúčastňují stovky dalších bytostí, vždycky, a jednak je to ve skutečnosti naopak: to vy se svým sexováním zúčastňujete sexování bytostí ve vyšších nebo také v nižších sférách, a to proto, že vaše sexualita ve většině případů není vaše.

Masturbace není žádnou výjimkou, právě naopak, při masturbaci některé z těch bytostí můžete vnímat, a většina z vás také „něco“ vnímá. Onanujete a myslíte přitom na partnera, máte mnohdy dojem, že je s vámi, a ono to není pravda.. je s vámi něco, co se jako partner jenom tváří, co z vás sosá sexuální sílu a zbytky nevinnosti.

Vaše sexuální síla, stejně jako nevinnost a další projevy Života jsou velmi oblíbené krmivo mnoha a mnoha druhů bytostí, které skrze vás mohou dosahovat prožitků a poznání, kterých by jinak nikdy nedosáhly. A samozřejmě se jim přitom dostává potravy.. energie, o kterou přijdete, a která se vám jen tak nevrátí.

Kdybyste si toto dění uvědomovali, mohla by to být z vašeho pohledu investice, mohli byste vyslat energii vědomě a získat poznání, buď výměnou, nebo prostým sledováním, co se s tou energií děje dále, ale vám stačí přivést k chvilíčce slasti své tělo, a zbytek opomíjíte. To je přesně příležitost pro neviditelné wampýry.

Pokud sexujete s partnerem a myslíte na někoho jiného – což 90% z vás běžně dělá – děje se totéž, a neviditelní wampýři odsávají i všechno, co partnerovi dáte, a tím i kousky vašich vztahů. Tím se ze sexuální výměny stává sexuální otroctví, protože většině z vás kromě vzpomínky na okamžik slasti nezbude vůbec nic.

Otroctví plodí otroctví, většina z vás to někde v sobě vnímá, a místo abyste se dali do pořádku, hojíte se na partnerovi.. takže se navzájem snažíte urvat z partnera, co se dá, a tím celou tuto hru potvrzujete. Tím se postupně zamotáte do násilné karmy (kruhu), a většina z vás už nikdy nenajde cestu ven.

Zamotanější jsou opět ženy, už z toho důvodu, že máte přelháno: ženy se tváří, že dávají, zatímco programově berou, a muži se tváří, že uspokojují ženu, zatímco uspokojují sebe, a to ještě čistě jen tím, že ventilují „přebytečnou“ energii, o kterou přijdou a už se jim nevrátí. Touto lží musíte při osvobozování začít.

To, co sexováním vytvoříte společně, ať je to jakkoliv hezké a příjemné, všeho se zmocňuje žena, aby měla co roznášet po ženské hierarchii, a to zmocňování je syndrom oněch „pět minut po“. Tak je to z vašeho pohledu, protože při svém stavu sexuálních otroků nemůžete vnímat všechno, což znamená, že ani žena se nemůže zmocnit úplně všeho, nicméně jsou spousty bytostí, které to rády zvládnou za ni.

Karmicky vzato k tomu svým přístupem dáváte souhlas, takže není jiné cesty než skoncovat se lží, kterou se vzájemně otročíte. Pak budete schopni vidět víc a víc a postupně budete schopni získat a obhájit ztracenou suverenitu. Ztracenou suverenitou myslíme ztracenou suverenitu.. většině z vás z ní nezbylo vůbec nic.

Nečekejte proto, že se to podaří hned, jen si dejte záměr skoncovat se sexuálním otroctvím, získat a obhájit ztracenou suverenitu a nechte se tím záměrem vést. To znamená přijmout v rámci tohoto záměru první rozhodnutí a udělat první krok. Základní nástrahy si v této kapitole probereme.

Posednutí a splnutí

Vaše zoufalství vám umožňuje, co se týká astrálního života, dva druhy kontaktů: posednutí a splnutí. Jsou to dva druhy parazitní existence, jedna aktivní, druhá pasivní. Posednutí je otrokářská pozice, daná vašim jednáním s vašimi blízkými i se sebou, jde o aktivní řízení vašeho života nějakou astrální formou.

Ta forma může být jedna, zvlášť u lidí poslušných své výchovy, ale častěji je jich víc, protože většina z vás není

svých rodičů poslušná úplně ve všem, a u některých z vás ta forma z výchovy není ani hlavní, řídící. Takoví lidé s tím mohou mít o něco více práce, protože výchovná forma se z posednutí může změnit na splnutí.

Výchovná forma je původně představa vašich rodičů o vašem životě, která je vám postupně vnucena a na jejímž základě vás rodiče nutí žít váš život. Tím tu formu aktivizujete, a místo aby vaše prožitky naplnily vás, naplňujete jimi tu formu, někteří až do smrti, a tím ji živíte. Časem ji vykrmíte natolik, že se do vás vůbec nic jiného nevejde.

Řada lidí se s touto formou postupně ztotožní, myslíte si „To jsem já“, a mezi lidmi si ji hájíte slovy „Nemůžu si pomoci, už jsem prostě takový..“. Je to lež, protože nejenže nejste takoví, vy nejste vůbec.. vůbec neexistujete. Vaše já bylo zatlačeno, ztotožnili jste se s rodičovskou egregorou, necháváte ji řídit váš „život“, který tím pádem není životem.. je to tupá produkce vnucených „hodnot“, realizace povelů zvenčí. Zoufalství prostě..

Vzhledem k tomu, že stejné přitahuje stejné a na astrálních plánech existují nespočetná kvanta nejružnějších bytostí, z nichž jen nevalná část disponuje fyzickým tělem a zbytek nemá v tomto směru žádná omezení, na každém z vás dřepí stovky, ne-li tisíce larev a egregor a živí se energií, které se s tak patetickou poslušností zbavujete.

Všechny tyto bytosti se vás snaží řídit, ne všechny na to mají potřebné vybavení (to jest vaši připravenost z výchovy), a celá jedna skupina bytostí s vámi prostě splyne a veze se na vás. Klíčem k jejich odhalení jsou vaše zvyky a „chutě“.. což dostat na něco chuť je ve vašem podání ve většině případů čistě jen druh návyku.

Ze všeho, co Život nabízí opakujete stále dokola několik úkonů s „jistým“ výsledkem, na které pravidelně „dostáváte chuť“. Asi vás teď nepřekvapí, že ono „dostání chuti“ znamená, že se ve vás pohnula larva nebo že se připomenula eggregora. Dokonce už by vás nemělo překvapit ani to, že larvy i eggregory jsou jen něčím prostředníkem, vždycky. A konečně by vás nemuselo překvapit, že tím někým jsou většinou „rodiče“.

A teď si uvědomte, že rodiče máte na všech rovinách existence. Bytosti, které člověka stvořily jsou také – do jisté míry – vašimi rodiči. A bytosti, které vás v určitém časovém bodě po vašem vytvoření ovládly, jsou z toho všeho vašimi rodiči nejbližšími a jsou tím prvním, s čím se musíte vyrovnat, tedy, po vašich rodičích fyzických.

To dohromady znamená, že vaše posednutí má několik úrovní, a chcete-li se uzdravit (a vy se musíte uzdravit), musíte těmi úrovněmi projít.. pokud možno bez většího zaplétání, bez dalších uvíznutí, a s tak velkým nadhledem, abyste netvořili další karmické vazby. Máte vytvořit od-puštění jedovaté reality od svých životů a myslí.

Astrální pláň

Na astrálních plánech se děje vše, co se snaží otisknout v hmotě. Posednutí a splnutí je jen malá část toho dění, a to ještě ta nejubožejší. Astrální pláň jsou stejně velké, jak velký je vesmír, jsou ale jinak organizované. Na astrálních plánech jsou celé civilizace, včetně civilizací, které obývají Zemi, a na rozdíl od časových oddělení třírozměrného prostoru jsou odděleny stupněm lásky a pochopení. Svůj ke svému.

Krajina astrálních plání se mění podle toho, jaké jsou bytosti, které ji obývají, a tuto krajinu si vybíráte způsobem, kterým žijete na Zemi. Zařídili jste si dům se zahradou? Nebo žijete v chatrči na poušti? Vážíte si svého – byť i sebechudšího – obydlí, pečujete o ně a vytváříte harmonické prostředí? Nebo se za své bydlení stydíte, necháváte je chátrat a zahnít s tím, že hmota je špatná a pozemské „starosti“ zavrženíhodné?

Je to důležité, protože tak budete žít i po smrti. Je to pravý opak toho, co vás učili.. nenávidět pozemské statky, milovat jakéhosi boha a těšit se chmurnou vidinou posmrtné radosti u trůnu boha, jehož jménem jste vyvraždili, co se dalo, včetně všeho lidského, co zbylo přeživším. Tyto představy jsou zcestné a vedou vás do pekla..

..resp. díky těmto představám vytváříte na Zemi peklo, které po smrti mnoho z vás cyklicky opakuje na příslušných územích astrálních plání. Lidé milující a pečující, harmoničtí a zvědaví naleznou přirozeně odpovídající prostředí, stejně jako lidé ubití negacemi a dalšími jedy, produkující na Zemi peklo toxicity.

Sami víte, ke které skupině se řadíte a naším záměrem je dát vám dostatek informací, které by vám pomohly nalézt cestu ke své vlastní vnitřní harmonii, k láskyplnému životu. V ideálním případě vytvoříte na Zemi ráj, a to vám zaručí ráj i po smrti. Ptejte se sami sebe, chcete-li ještě věřit církvím, které vám za vytvoření pekla na Zemi slibují ráj po smrti, aniž by jim samotným kolikrát docházelo, že přelhávají samotný zákon karmy.

Na astrálních plánech je prostor pro všechno. Vaším úkolem, pokud se uzdravíte, je také očistit příslušná místa od forem, které jste dřívějším jednáním znečistili. Tento úkol je gigantický, z vašeho dnešního pohledu se může zdát nesplnitelným, a to je právě jen zdání. V každém případě je to úkol stěžejní, neboť vše v astrálu neustále přímo aspiruje na fyzickou realizaci. A tu může spustit kdokoli, pouhým záměrem.

Klíčem k životu v relativní sféře jsou vztahy.. mimo vztahy tu nelze žít, a proto jsou vztahy posvátné. Vztahy jsou formy života, které umožňují i realizují zrcadlení dvou jedinečných bytostí, které každá vůči té druhé vztáhly sebe sama. Vztah je forma vzniklá prolnutím těchto vztažení, a různé vztahy vznikají a zanikají. To je v pořádku.

Ne všechny vztahy zanikají úplně, a to je dáno nečistotou, která jim znemožní se rozpustit. V tomto směru máte čištění nejvíce, málokdo z vás má uzavřenou aspoň polovinu vztahů, mezi vámi je běžné nechávat nenávisti, křivdy, zášti a další jedy v sobě i v ostatních, necháváte nejružnější zranění bez povšimnutí, říkáte „To je život“ nebo ještě hůř „Život

je boj“, a podle toho to s vámi dopadá.

Tato zranění v astrální rovině znečišťují vaše vlastní formy, a i když neuspokojivý vztah ukončíte, znečištěná forma vztahu zůstává a uvězněná energie se neustále připomíná a dožaduje se uvolnění.. odpuštění. To je karma. Abyste však mohli odpustit, musíte pochopit! To vám také zatajili a tuto zradu musíte pochopit jako první.

Vězni hněvu

Miliony, ba miliardy lidí se snažily odpouštět svým nepřátelům i svým přátelům, jak to bible káže a ono to nešlo. Ale jak by to mohlo jít, když nikdo z těch lidí vůbec netušil, o co ve skutečnosti jde? Většina nevěděla ani co vlastně odpouští, natož aby věděla, jak to udělat. Plnili jen biblický příkaz, zatímco hněv z ublížení, vztek i výslednou nenávist potlačovali a jak nejpitomější papoušci mleli něco o odpouštění.

Hněv je jeden z nejprudších jedů, a vy jste hněvu plní, všichni. Hněvu jsou plné vaše lásky i vaše nenávisti. Není mezi vámi nikdo, kdo by nebyl zraněn něčím hněvem, a jen velmi málo z vás jej neprodukuje dál.. až se zorientujete na astrální rovině, uvidíte, jak těžké to je a proč..

..až budete schopní vidět dění v astrálu, uvidíte, že člověk, na kterého se hněvate, je svým způsobem vězněm ve vašem energetickém poli. Toto věznění produkuje zase jeho hněv, a většina takto postižených si rychle najde někoho, komu dát svůj hněv pocítit. Tím uvězní dalšího tvora a situace se opakuje.

Dnes je téměř nemožné říct, kde nitky vašich hněvů začínají a kde končí, jestli někde končí a jestli je cesta ven. Právě tak těžké je odhadnout, kdo z vás kolik lidí takto vězní, a kolika lidí jste vězni sami. Nezbyvá než vyzvat vás, abyste si v tom začali dělat pořádek a osvobozovali od hněvu sebe i druhé.

Vášim systémem bylo provinění a trest. Většina z vás utrpěla mnohá příkoří a v souladu se svou vírou máte tendenci trestat. Většinu příkoří vám však způsobili rodiče, na které „nemůžete“, neboť jste v průběhu výchovy povinně kývli na jejich nedotknutelnost. Rodiče tudíž nelze ani potrestat. A co teď s hněvem a touhou trestat?

Nezbývá než si najít někoho, na kom si to vybit. Za tím účelem posuzujete a soudíte ostatní, hledáte na nich „hnidy“, což je pro většinu z vás všechno, co by se vašim rodičům nelíbilo, a co se po výchově povinně nelíbí vám. Tím je dáno, že odsuzujete a trestáte všechno odlišné, aniž by vás to ovšem mohlo ukojit, protože skuteční viníci zůstávají stále bez trestu, a navíc se proti vám obrací i všichni, na kterých se snažíte zhojit.

A protože většina z vás se nejkrutěji a nejdůsledněji hojí na svých dětech, jsou to vaše děti, které se nejdůsledněji obrací proti vám. Vaše děti jsou vaše poslední šance, jak prohlédnout, vy však raději propadáte vzteku, nenávisti a zášti a s pomocí těchto jedů likvidujete jak ty děti, tak i svou poslední šanci.

Z toho plyne, že pokud máte děti, musíte s osvobozováním začít u nich, doslova je musíte zbavit vašich jedů, uvolnit je z vašeho energetického pole a pustit je i s celými životy na svobodu. Pak jsou teprve na řadě rodiče – nikdy nedokážete odpustit rodičům, dokud neuvolníte vlastní děti, protože nebudete moct dojít potřebného pochopení, takového, aby se poškozené, polomrtvé formy vašich vztahů vyčistily a rozpustily.

To je nejrychlejší způsob, nicméně, s čištěním můžete začít i u vztahů s přáteli, nepřáteli i s partnery, protože vy si k sobě už po stovky zraněných generací stejně vybíráte jen další rodiče, resp. lidi, kteří vám ty rodiče něčím připomínají.. podobou, hodnotovým systémem, a především podobnými zraněními.

Škola incestu

Incest je tím pádem to, co neustále děláte ve všech oblastech života. Vyhýbáte se možná incestu pokrevních vztahů, a co je krev? Krev je nositelkou energie. Stejně přitahuje stejné, a když se přitáhnou protipóly, je zle. Partneři mají různá zranění, která neustále způsobují ostatním, a v takových vztazích trpíte dvojnásob, místo abyste se dvojnásob učili a kvetli a uzdravovali se.

Klíč je v tom, že se snažíte zranění způsobovat, nesnažíte se je hojit, proto u vás provozujete incest ve všech podobách kromě fyzické. Pak ovšem mezi vašimi těly vzniká strašný rozpor, který vás ničí a vydává napospas neviditelným i viditelným wampýrům všech existenčních rovin.

Pokud se zranění snažíte způsobovat, je jasné, že potřebujete člověka buď stejně postiženého, nebo protipól. U člověka stejně postiženého prohlubujete jeho zranění až k úplné destrukci, u protipólů vás – podobně jako u vašich dětí – dráždí jejich nepoznamenanost, která vás nenechá v klidu a je důvodem vašich útoků..

..vychováváte ostatní, místo abyste uzdravili sebe.. to je celý problém. Dejte si záměr uzdravit sebe a zařekněte se, že nebudete rýt do ostatních lidí. To je vaše jediná šance. Tím se můžete vyhnout problémům, které sebou to rytí nese, tím teprve dostanete možnosti si uvědomit, že ostatní lidé jsou vaše zrcadlo. A jaký smysl má rytí do zrcadla? Zrcadlo pak nebude zrcadlem, že? Ale z čeho se pak budete učit? O sobě? O životě?

Jsou to rodiče, kdo destruuje zrcadlo, které jim nastavují děti. Děti časem „posedne“ touha po pomstě, a ta roste s nimi.. celá vaše civilizace je jedinou obrovskou touhou po pomstě, je to základ, na němž vaši „společnost“ budujete. Kam s tímto přístupem chcete asi tak dojít?

Incest je tu v tom, že vaši rodiče se k vám dětem chovají jako k partnerům, ryjí do všeho odlišného. Dřív či později vás donutí jejich svět realizovat ve vašem životě, a jediné, co vás děti odlišuje od jejich partnerů je právě absence fyzického sexu. O to víc po něm toužíte, protože to vám, rozbitým zrcadlům, jediné „chybí“.

Pak se snažíte dokonat zhoubné dílo sami, snažíte se dokončit svou vlastní zkázu, a podle toho si vybíráte partnery, kteří vám to umožní. To znamená, že fyzicky sice máte „partnera“, aniž byste ho ovšem vůbec viděli, ve svých partnerech vidíte jenom rodiče a své křivdy. Tím pádem nesexujete s partnerem, i kdybyste tisíckrát chtěli, sexujete jen s vlastními rodiči, a tím se udržujete v jejich moci a navíc jim tím posíláte energii!

Vaše „nevěra“ je o tom, že jeden z páru potká někoho, kdo mu chybějícího rodiče připomíná víc než stávající partner. A protože jste vedeni otrocky příslušet k rodičům, táhne vás to neustále k člověku, který vám je připomene nejvíc. U žen je to ještě mnohem silnější, proto ženy nejsou až tolik fixované na vnější vzhled jako muži, ženy jsou mnohem víc přitahovány konkrétními mindráky, které přitahovaly jejich matky.

To celé znamená, že neustále spíte s vlastními rodiči, a to je jediná „pomsta“, na kterou jste se zmožili.. dostali jste „je“.. i když ve skutečnosti jste jenom použili nějakého člověka, který vám rodiče připomínal, k tomu nejzvrácenějšímu sebeukojení. Totéž se týká vašich masturbací a astrálních projekcí, ať myslíte na jakékoliv tělo, vždycky to děláte s vaším rodičem, který se tou vámi odeslanou energií krmí. A týká se to i gayů a leseb.

Řetěz wampýrů

Z toho plyne, že základními wampýry vašeho života jsou vaši rodiče, z toho pro muže bez odvolání matka, a pro ženy částečně otec a bez odvolání matka.. je nutné si uvědomit, že zatímco muži prostě jen touží po matce, jako to viděli u svého otce a ukáží se na všem, co jim přijde pod ruku, ženy striktně kopírují závazný příklad matky a vše, co tímto způsobem dostanou jí beze zbytku odevzdávají.

Přišel čas si říct, že pokud přítelkyně je jen další matka, na neviditelných úrovních to opět znamená, že žena krmící přítelkyni vašimi společnými zážitky opět krmí jen a jenom vlastní matku: to jest, před přítelkyní vyřkne slova, která před matkou vyřknout nemůže nebo nechce, ale energie zážitku jde převážnou většinou matce.

To znamená, že většina vašich partnerství znamená divadelní představení s cizím fyzickým tělem, a skutečným partnerem je pro naprostou většinu z vás vaše matka. Proto vás nemůže žádné partnerství uspokojit, protože podmínkou partnerství je rovnost a jeho účelem je sdílení života s člověkem, který vám ten život dokáže zrcadlit, a matka je vám i vašim vztahům nadřazená a život s ní nesdílíte, nýbrž jí ho odevzdáváte.

To je vaše partnerství: absolutní sexuální otroctví, neviditelný a navíc dokonale maskovaný incest s vlastní matkou. Sexualita je životní síla a sexuální otroctví znamená totální odevzdání vašich životů do cizích rukou, přičemž většina z vás si nikdy neuvědomila, že ty ruce jsou matčiny a odebírají váš život tisíci způsoby..

..všimli jste si někdy, že matky jsou připravené na všechno? S čímkoliv přijdete, všeho se ujmou, na všechno mají odpověď, kterou vydávají za pravdu a podle které vy se máte neprodleně zachovat, všechno vyžerou a nenechají nikdy nic, protože jste tak malí, nezkušení a hloupí a ještě by se mohlo stát, že nakrmíte někoho jiného..

..a napadlo vás někdy, komu slouží matky? Kam jde to, co vy té matce odevzdáte? Kam jde vaše životní síla a celý život? Dokážete si vůbec představit, o jak obrovská kvanta energie jde? Chcete-li to zjistit, podívejte se na energetický potenciál vašich batolat a srovnajte je s potenciálem vašich čtyřicátníků.. uvidíte, že proti batolatům jsou tyto lidské půlky na úplné nule. A tomu vy říkáte „být na vrcholu sil“..

..veškerá skutečná síla z vás přitom byla vysáta. Vysávají vás matky, prostřednictvím larev, kterým vás v průběhu výchovy zaprodaly, ale je naprosto nutné si uvědomit, že kdyby tato síla matkám zůstala, nemohl by u vás vzniknout patriarchát. To znamená, že síla teče dál, matky si jen svou magií zařídily, že poteče přes ně a ony budou nadosmrť mít čím se krmít. A pro tuto zrůdnou „obživu“ jim stojí za to zbavit vás vašeho života.

Právě tak stojí za zmínku, že když matka zemře, vaše síla stejně proudí pryč. A kampak asi? No k bytostem, jejichž nástrojem vaše matka byla, a jejichž přísavky vám implantovala. Většina astrálních larev plní roli přísavek, a jelikož vám je implantovala matka, která se krmila vaší energií a ony jsou do jisté míry jejími vlastními výtvary, je jasné, že ponesou stejnou kvalitu a budou se vaší protékající energií také krmít. Některé až k prasknutí.

Právě tak jako larvy jsou i matky jen jedním článkem řetězu, na jehož jednom konci jste vy, a na druhém jeho vlastník.. autor této vysávací technologie, jejímiž jste po matčině výchově bezduchými a slepými nástroji.

Sexuální magie

Sexuální magie jsou magické praktiky operující se sexualitou, životní silou, a to prostřednictvím sexu. Vzhledem k tomu, že energií uvolňovanou při sexu nedisponujete vy, ale vaše matky, málokdy dokážete provozovat sexuální magii s vlastní sexualitou, a musíte si pořizovat jiné zdroje. To je jeden problém, a to ještě ne nejhorší.. resp., tento problém je nejhorší, když jako zdroj použijete vaše děti. To se bohužel týká všech matek.

Ženy běžně používají sexuální magii v podobě nalákání muže, vybuzení a vyžrání jeho energie a zneužití jeho

zážitku k jeho svázání a zotročení. Veškerý výtěžek jde ovšem jejich matkám, dříve či později.

Mnoho z vás používá sexuální magii při masturbaci, jako více či méně vědomé ovlivňování vašich objektů, což jsou ale ve většině případů zase jen obrazy vašich rodičů a energie jde tím pádem opět vašim matkám.

Spousta mužů dnes už nemá emoce zatřesené úplně a k sexuální magii nemají až tak daleko, a svým semenem si značkují ženy použité k souloži. Značky, které utržili od jejich matek se tím přenášejí na další lidi, a to bez výjimky, protože jejich touha po těch ženách je tak jako tak pouze převlečenou touhou po matce.

Málokterý muž dokáže značkovat používané ženy vlastními značkami, tak jako to běžně dělají všechny ženy se všemi lidmi i věcmi, které používají ony. Bývají to muži z rodin, kde není dcera, a kde se matka nezdrží a sdílí svou magii se synem. To pro syna ovšem znamená destrukci osobnosti, kterou vydrží sotva jeden z tisíce.

Značkování vlastními značkami do jisté míry dokáží muži ze zvláštní sorty mágů, kteří provozují sexuální magii pomocí tradovaných rituálů. A těch rituálů není málo, a jsou podle konečného účelu rozdělené do několika typů, přičemž ani v jednom o žádné značkování nejde, to je jen hloupý vedlejší produkt, a zmiňujeme to jen pro lepší pochopení skutečných problémů rozdělení a válčení vašich dvou až tří pohlaví. (Děti se to dotkne vždycky.)

Máte na planetě mnoho tajných společností, a některé z nich používají k získání či upevnění moci a dalších cílů tajné rituály starých mystérií plodnosti. Jde v nich o to, že se použijí ženy i muži k hromadné souloži se společným vyvrcholením, které v neuvěřitelné síle proniká všemi dimenzemi a oživuje a posiluje zvolený záměr.

Tyto praktiky provozovaly i některé odnože vašich církví, a je to strašné zneužití sexuality, protože se tím Bohyně zaklíná do té nejtemnější podoby, do podoby moci nad Otcovým Stvořením, které skrze ni vzniká. Všimněte si, jak moc se to podobá mateřským praktikám vedoucím k vlastnění a ovládnutí potomků, kteří měli to neštěstí a vznikli skrze ně, a uvidíte, kde se tyto rituály vzaly, resp. kde některá tato mystéria nabrala tak hrůznou podobu..

..některé rity ovšem za účelem zneužití Bohyně už vznikly, jako např. matriarchální obřezávání vzpurných dcer, mužské oběti na sklonku matriarchátu, násilné odblaňování panen v některých kultech, pronajímání dcer pocestným stejně jako různé formy prostituce, porno, násilné vyřezávání dětí z děloh atd..

V pornu je vám vštěpován „správný“ průběh soulože, násilný přístup k sexu zbaveného jak morálky (přirozené i patriarchální), tak i lásky, je to ideální zdroj energie pro magické operace: účelem je sběr energie lidí onanujících či kopulujících při sledování porna a při zkoušení nabytých „znalostí“. Prostituce či live sex shows jsou o tom též.. určité ženy opět sbírají „přebytečnou“ mužskou energii, jenomže ve velkém..

Každé dítě má dost energie určené k tomu protlačit se na svět, a jeho vyříznutí z dělohy tu energii uvolní..

Zneužití Bohyně

Je toho mnoho, čím zneužíváte Bohyni, a původ toho všeho je v matriarchální vládě matek nad dcerami, a jejich prostřednictvím nad vším okolím. Patriarchové pak globálně vládnou matkám a používají při tom identické praktiky.. což používat musí, protože jinak by matky na to ovládnutí nemohly reagovat.

Je to patent na lásku, co donutí většinu lidí toužit po matce a po spojení s ní. Tato touha ve většině z vás přetrvává do smrti a všechnu energii z veškerého vašeho sexuování vždycky odvádí k matce, pokud si tu dětskou touhu neuvědomíte a neskoncujete s ní. Pak můžete skoncovat i s larvami a jejich našeptáváním.

Většina vašich larev jsou značky (horcruxy) vaší matky. Našeptávání larev je způsob, kterým vás matka ovládá.. ten hlavní, ne ovšem jediný. Protože jde o vaši životní sílu, která k matce neustále proudí, můžete si být jisti, že matka neustále ví, co přesně děláte. Některé si to i uvědomují, resp. čas od času si to uvědomí každá, ale celkové drama vašeho ovládnutí řídí její podvědomí, až na ženy, které v těchto spisech jmenujeme strigami.

Několik příkladů strig jsme si ukázali v dílu „Lidé“, a kdybyste dokázali sledovat dvě starší články Ducharského trojlístku a jejich matky, viděli byste, jak se pouhým duplikováním matčina příkladu mění nadaná vědma na strigu, vědomě zneužívající a vysávající všechno, co jí přijde pod ruku.

Viděli byste také proud zneužívání, jak jako dálkové ovládnutí ovlivňuje wampýrový oběti, a bylo by vám jasné, že pokud chce někdo někoho ovlivnit na dálku, musí velmi dobře vědět, co dotyčný právě dělá. Na lidech, kteří škodí vědomě, je to vždycky dokonale poznat. Viděli byste také, jak jednoduché je vytvořit bez vědomí dotyčných egregoru (astrální společenství s nějakým účelem), která podpoří larvy, když selhávají, případně vytvoří nové.

Dokonce se jedné z matek popsanych v „Cause Duchosloví“ podařilo zmocnit patentu na lásku jiné matky, a teď ovládá nic netušící oběť sama. Jedinými známými bytostmi, které těmto vlivům a pokusům dokonale odolávají, jsou dívky ze Slunečního trojlístku, mezi nimiž byla bez jejich vědomí vytvořena také egregora, ovšem s jiným posláním.. s posláním, které odpovídá účelu jejich zrození v tomto společenství.

Proběhlo mnoho pokusů zmíněných matek s cílem zmocnit se této egregory a podřídit ji a jejím prostřednictvím i Sluníčka jejich plánům, je typické, že k tomu použily Halinku, nejmladší členku (bývalou), a že se k tomu snažily zneužít její vyšší schopnosti, které se jí zároveň snažily blokovat, aby se nemohla vymanit z jejich moci.

Když to nezabralo (jak by také mohlo, že?), vytvořily extra egregoru, která to měla pomocí hrubé síly zařídit za ně, ale jelikož do té egregory opět zařadily Halinku, jejíž vědomí na tyhle zručnosti nikdy nepřistoupí, egregora se jim při každém ataku roztrhala a musely ji pořád obnovovat. Opravdu, jsou úplně mimo mísu.. vůbec nepochopily, že Halinka pro jejich jakékoliv snahy není vůbec použitelná, a zaklínaly ji do té egregory pořád znovu.

Abychom se vrátili k tématu, matky ví, když sexujete, stejně jako když cokoliv tvoříte, takže ví, kolik energie jim máte odevzdat. Ve vás se to projevuje jako pocit viny, že „maminku“ zanedbáváte, a tím pocitem jí tu energii automaticky odesíláte. Právě tak dobře vám však dokáže tu kterou činnost překazit.. podle toho, jestli chtějí energii vaší spokojenosti nebo zklamání. U sexu je to nejčastěji v tom, že ženu rozbolí hlava, nebo aspoň nezvlhne, případně má odpor k partnerovi, mužům selhává erekce a oškliví si ženu. Inu, to nic, to jenom maminka, ta hodná..

Horcruxy patriarchů

V tomto bodě musíme učinit určité shrnutí. Ozřejmili jsme si několik základních skutečností:

1. rodiče se vám uzavírají, proto po nich toužíte
2. energie vašeho toužení jde k vašim rodičům, kteří se tím krmí
3. incest je pak základním módem vašeho sexování
4. sexování je zástěrkou pro krmení rodičů vaší energií

Pomineme teď fakt, že naprosté většiny odeslané energie se dřív či později zmocní matky, a podíváme se na výsledek. A výsledkem je ten, že prostřednictvím sexu jste všichni používáni jako vykonavatelé rodičovského vysávání energie. Jste jejich živými prostředky, a takovým živým prostředkům říkáme incubové a succuby.

Téměř každý muž je z tohoto pohledu incubem, až na ty, kteří mezi gayi dělají „mamku“, a právě tak skoro všechny ženy jsou succubami, s výjimkou těch, které v lesbických párech dělají „tatku“.

A to má své důsledky!

Už jsme řekli, že patriarchové při globální nadvládě nad matkami používají identické praktiky jako matky, protože to je to, co matkám jejich zvlášť potvrdí jako správnou, co matkám v podstatě nedovolí ani vybočit, a co je donutí na ty patriarchální ovládací manévry příslušně reagovat. Patriarchům to také umožní ovlivňovat výsledky.

Patriarchálním patentem na lásku jsou vaše náboženství: odpírají vám lásku, uzavírají vám přístup ke skutečnému Bohu Otcí, a lásku, ke které vás slibují dovést a po které toužíte, vám odročili až na pobyt v nebi, do kterého přijdete po smrti, pokud ovšem celý život budete poslušně dělat, co vám řeknou, a pokud vás tam „bůh“ pustí.

Víme o matkách, které tuto hru prokoukly, a nevíme o žádných, které by s tím – byť i jen samy za sebe – dokázaly skoncovat. Matriarchát, který ve vašich ženách přežívá, je přeci mnohem důležitější než nějaká katastrofa, ke které lidstvo s tímto přístupem spěje, že ano?

Patriarchálními horcruxy, které sbírají vaši sexuální energii jsou veškeré vám známé pojmy ctnosti i neřesti, hříchu i nevinnosti, protože nesou jiné významy a ty významy jsou pro vás závazné. Právě tak sem patří i veškeré podoby vulgarizace ženství a mužství, zvrácený přístup k pohlavním orgánům, spermiím, vajíčkům a menstruační krvi, tedy ke všemu, co umožňuje stvořit nový život, propaganda o nebezpečnosti porodu a nechráněné soulože.

Dalšími horcruxy je tím pádem všechno, co umožňuje „bezpečný“ sex, to jest veškeré antikoncepční prostředky kromě žvýkání bylin, které si sami natrháte, porno či erotika, kterou mimochodem máte už i téměř ve všech filmech, veškeré podoby virtuálního sexu a samozřejmě i reklamy, z nichž většina má sexuální podtext.

Neskutečné množství vaší sexuální energie odvádí systém vibrátory a podobné pomůcky pro ženy, stejně jako umělé vagíny a nafukovací panny pro muže.. krátce, vaše sexualita je dokonale obšancována ze všech stran, kradou vám ji matky i patriarchové po neuvěřitelných kvantech.

Pak se nemůžete divit, že nemáte sílu žít, natož se změnit..

Láska a Soucit

Řešením této situace je MILOVAT a SOUCÍTIT!

Láska a Soucit představují to jediné, co vám nikdo nedokáže ukrást, co vám může dodat dostatek energie i poznání, co vás dokáže zbavit všeho zla, závislosti i hněvu, co vám i vašemu okolí dokáže zahojit všechny rány, a konečně co vám může pomoci najít vlastní život.

Láska a Soucit však zároveň představují to jediné, co nikdo z vás zásadně nevytváří, protože v dětství jste všichni získali dojem, že tohle se od vás neočekává a není důvod to vytvářet.

V dětství jste všichni získali dojem, že to jediné, kvůli čemu jste tady je energie, která se získává násilím, a vaší jedinou starostí je hodně jíst, abyste – až vás přijdou sejmut – měli té energie dostatek. Nemůžete své rodiče, vychovatele, učitele a šéfy nechávat o hladu. Jídlo ostatně rvete ze Země také násilím, a akce se rovná reakci, takže už když tu energii z jídla dostáváte, nemůže být pochyb o tom, jak o ni přijdete.

Ovšemže se při tom počítá s tím, že vám to bude vadit, že se časem naučíte také krást energii, že se z vás stanou násilníci, a že se tak dobře zařadíte do společnosti, která je na násilí založena. Když se to násilí budete učit, budete trestáni, což vás opět připraví o energii, a to je model, na který si zvyknete a v jehož rozmezí zůstanete do smrti.

V průběhu trestání se kromě toho naučíte konvence, v jejichž rozmezí je násilí „v pořádku“, čímž začnete být v pořádku také, a pak už budete trestat jen ty, kdo násilí projevují mimo ty konvence, protože ti v pořádku určitě nejsou. V té době vám už Láska ani Soucit nepřijdou vůbec na mysl, popravdě, většina z vás už nebude vůbec vědět, co to vlastně je. A tam začíná skutečná pohroma.

Láskou začnete nazývat stav, kdy strašně visíte na někom, jehož energie vám chutná a kterého o ni připravujete opět násilím, nemluvě o tom, že se ho dalším násilím snažíte připoutat k sobě, abyste o ten zdroj nepřišli, a ještě jiným násilím mu zamezujete styk s ostatními lidmi, aby vám z něj nikdo nic nevyžral.. kromě jeho matky ovšem.

Soucitem pak nazýváte lítost, jelikož lítostí coby speciálním druhem násilí dokážete člověka na energetické úrovni úplně odrovnat a nakrmit se jako nikdy, a zároveň ho na sobě učiníte mnohem závislejší a krom energie pro sebe získáte i jeho moc nad jím samým. Zmocníte se ho kolikrát se vším všudy, a z toho bývá válka, neboť většina lidí má matku, která takové zmocnění nese s velikou nelibostí a snaží se to zvrátit.

To je, panečku, civilizace. Samý wampýr, vysávající všechno, na co dosáhne a co lze svázat, co se svázat nedá, vysáváte aspoň jednorázově, tedy upířsky, děláte to ve všech myslitelných vztazích a při každé příležitosti, a to jak mezi sebou, tak i na vlastní děti. Ze sebe i z vlastních dětí děláte zombie, a jelikož se to všechno týká životní síly neboli sexuality, zneužíváte k tomu všemu i sex, a tím se řadíte, sami sebe, k incubům a succubům.

V příští kapitole se proto podíváme na incuby a succuby, které vám poskytuje vaše vesmírné zrcadlo.

KRIZE SEXUALITY

Succuby jsou vynálezem matriarchátu, v tom smyslu, že se žena zmocní mužova semene (a mnohdy i muže), a když je z toho dítě, automaticky patří jí a jejím prostřednictvím bábě, totiž matce rodu. Incubus musel být v těch dobách výlučně mimozemského původu, protože v matriarchátu nebylo vůbec myslitelné, že by se něčeho ženského zmocnil muž. Dnes to máte ostatně podobné, jenom většina žen vůbec neví, co že to před muži ukrývá.

Jelikož žádná akce nemůže zůstat bez reakce, protože na jiné možnosti tento vesmír není vůbec zařízen, začali se ponejprv objevovat incubové. Ženy svým neuváženým přístupem vyprovokovaly mimozemšťany k mnohým znásilněním, a to i z řad příslušníků civilizací, které jinak striktně dodržovaly zákaz pářit se s domorodci na méně vyvinutých planetách, což by těžko bylo možné bez jejich akce.

Dr. Evans zaznamenal, co mu vyprávěli Dzopové: „Obyčeje a instrukce výpravy zapovídaly všem členům intimně se stýkat s primitivními tvory.“ Ale právě tento zákaz kapitána dráždil. Přistál se šedesáti muži na naší planetě. Potom se stala hrozná věc: „Muži z expedice se na ně (pozemské ženy, pozn: aut.) vrhli nazí a využívali je ke svému vlastnímu potěšení, dokud je to neznudilo. Pak nechali většinu žen zase běžet, ale asi deset z nich jako ukázkové exempláře zabili. Potom kosmická loď zase odstartovala.“ Tak údajně vznikl člověk – jako výsledek kolektivního masového znásilnění.

Škoda, že líčení nezahrnuje postoj báb, které se tím pádem zmocnily „nadpozemského“ potomstva:

Báje Dzopů dále vyprávějí, že „bohové“ ze Siria se opět vrátili domů. Když tam dorazili, „byla podnícena zvědavost vědců. Ti totiž zjistili, že muži ze Siria se s nejvyšší pravděpodobností postarali na Zemi o potomstvo.“ Civilizace ze Siria vypravila na Zemi druhou výpravu. V roce 1014 pozemského letopočtu dorazila na Zemi druhá výprava ze Siria. „Třetí planeta se změnila téměř k nepoznání. Na zeměkouli vznikla zámožná města, většinou rozdělená na dvě velké části. V jedné žili boháči v luxusních palácích, ve druhé pak přežívali nemajetní v ubohých chatrčích. Často spolu bojovaly mohutné armády. Muži se navzájem stříleli, probodávali, oslepovali a kastrovali, to vše ve jménu svého panovníka nebo vznešených cílů, na které přísahali. Ale i v době míru vojáci loupili, kořistili a znásilňovali. U lidí se projevovala velká odvaha, věrnost a oddanost, ale zároveň také ošklivá zrůdnost. Chytří lidé věnovali veškerou svou inteligenci a sílu utlačování jiných a majetkovému chtíči.“

Walter-Jörg Langbein, Záhadné syndromy

Je vcelku evidentní, že druhá výprava ze Siria už na Zemi přistála v období patriarchátu. Zvláště však doporučujeme vaši pozornost fakt, že se muži navzájem kastrovali. Kdepak na to asi přišli? Kdopak jim to poradil, a proč?

Kastrování mužů

Matriarchální kastrování mužů byl mimo jiné způsob, jak zamezit, aby stejného muže „dostala ještě nějaká jiná“. Vzpomeňte si teď, jak ničivé účinky má vaše mateřská výchova na naše Indigové děti, a jak se jimi přitom jejich „matky“ mezi ostatními matkami vytahují. Myslíte, že to tehdy bylo jiné?

My to vidíme tak, že po hromadném porodu hromadně znásilněných žen se čerstvé matky (a jejich matky a báby) pominuly úplně stejně jako v dnešní době. A jak musela zapůsobit vláda tehdejších matek na děti „bohů“? Úplně stejně ničivě jako dnes, nicméně, rodily se „božské“ nejen dcery, ale i synové.

Co s takovou situací v matriarchátu, kdy muži nebyli vůbec bráni v potaz? A co s takovými syny?

Představte si situaci, kdy zemřela nejstarší bába, matka znásilněného rodu. Všechny její dcery se v tom okamžiku staly matkami jejich rodů, absolutními vládkyněmi. Jejich postavení se lišilo podle počtu a kvality potomstva. Děti „bohů“ byly přitom mnohem inteligentnější, nadanější i aktivnější. Neměl to v nich sice kdo probudit, natož rozvíjet, nicméně v rámci diktátu matky rodu to bylo zřetelně poznat.

Bylo obvyklé, že po smrti matky rodu se její dcery porvou o to, která bude její zástupkyní, a jakkoliv se zpočátku rvaly samy, časem se začaly rvát prostřednictvím svých rodů. Výsledkem byly neustálé řezy mezi ženskými klaney, a jejich prvořadým cílem bylo co největší poškození soupeřky na všem, co v jejím klanu za něco stálo.

Synové „bohů“ byli hned na druhém místě, ale na rozdíl od dcer nebyli hned vražděni, byli vítězkami zajímáni, použiti k oplodnění a pak hned vykastrováni, aby je nemohla použít žádná jiná. Několik nejchytřejších si ale „syny bohů“ začalo chovat jako plemenné býky a nechaly je „obdělávat“ kromě sebe i všechny dcery.

Často měli tito mužové větší ochranu, než všichni ostatní dohromady, a teprve když celý rod padl, poslední žena z ochranky zabila i jeho, aby znemožnila jeho použití v jiném rodu. Odtud se odvíjí váš fenomén „prominentního muže“, kterého se snaží všechny ženy získat, a tento fenomén se časem změnil v „čekání na prince“, když si muži posléze vybojovali postavení s možností si partnerku vybojovat (= zaplatit) nebo také odmítnout.

Rozšířenost matriarchálního succubství vám dokladují mnohé záznamy o dopadu příslušné karmy:

Podobná událost je uvedena i ve starožidovské Knize Henochově. Podle ní se spojilo dvě stě nebeských strážců, sestoupilo na Zemi a přepadlo ženy. Doslova se zde uvádí: „A byli s nimi všichni ostatní a brali si ženy; každý si pro sebe vybral jednu a začali k nim vcházet a spát s nimi... A ony počaly...“

Walter-Jörg Langbein, *Záhadné syndromy*

Takových záznamů máte tisíce, a ze všech koutů světa.. a dlužno podotknout, že na pozdějším, patriarchálním zacházení mužů se ženami se tyto scény podepsaly. S příchodem „bohů“ začali muži získávat na důležitosti, a to vedlo k vyhrocení matriarchálních mocenských praktik do těch nejabsurdnějších podob.

Přírodní zákon

Z předchozích údajů vyplývá, že jednou z podob zákona karmy je i ono „cokoliv bují nesprávným směrem se nakonec zahubí samo“. Vaše matky by byly dovedly lidstvo do záhuby už tenkrát, kdyby se muži nevzbouřili a neujali se vlády. Mužům se ovšem dostalo pomoci, a to pomoci zásadní, kdy v souladu s vesmírným zákonem hierarchie „silný pomáhá slabšímu“ obletěli planetu jiní „bohové“ a učili lidi. Bohů bylo několik, každý z nich založil několik civilizačních větví na různých místech planety. Dali lidstvu písmo, jazyk, a základní poznatky.

Létající objekt řídil Jahve-Seth-Sirius, který projevoval velmi živý zájem o politické dění v Izraeli a Egyptě.

Walter-Jörg Langbein, *Záhadné syndromy*

Většina těchto poznatků byla ovšem mnohem dál než je vaše současná věda. To musíte pochopit, chcete-li se dostat dál. Musí to dojít každému jednotlivci, který nechce skončit ve spárech vesmírných otrokářů. Musí vám to dorazit až do morku kostí: tudy už ne! A teď, proč?

Téměř všichni tito bohové se po splnění mise vraceli domů, a slibovali lidem, že se vrátí. Na nejrůznějších místech planety lidé očekávali návrat boha. Místo toho se dostavila bílá rasa, nepatrně vyspělejší technicky, a strašně zaostalá duchovně. Každý domorodec věděl o duchu, duši i těle mnohem víc pravdy než vy.

Domorodci vítali bílého muže. Mysleli si, že se vrátil bůh.. a bílý bůh vraždil, a vyvraždil skoro vše. Napadlo vás někdy, jak strašnou karmu jako bílá rasa máte? Připustili jste si někdy, že toto a jenom toto je vaše dědictví? Chápete, že vaše „civilizace“ vyrostla výlučně na samých křivdách a nepřetržitém násilí?

Vy si možná myslíte, jak toto všechno je minulost a s vámi to nemá nic společného, a to jste na strašném omylu. Vaše minulost jste vy, nikdo jiný. Zrůdnost vaší minulosti můžete smazat jen tak, že všechno včetně vlády odevzdáte domorodým kmenům, a budete na ně pracovat a dávat jim jídlo a všechno, co máte, dokud nezískají zpět svou suverenitu a dokud se neobnoví jejich vlastní kultura.

Musíte je zkrátka zbavit své nadvlády a nechat jim kromě původních území i naprostou svobodu žít tak, jak žít chtějí, a musíte jim pomoci najít a zprovoznit jejich vlastní kořeny, protože o to všechno jste je připravili. Karmicky vzato jste tím potvrdili ztrátu kořenů vlastních, slovanských i dalších, a svou příslušnost k „jednomu bohu“, který nesnese uctívání cizích božstev a pronásleduje všechno odlišné, a to i vašim prostřednictvím.

Budete se muset zbavit dojmu, že to vy ne.. to vaši předci. Uvědomte si, že bez rozpaků žijete z toho, co vaši předci

vyvraždili, a ruku na srdce, když by oni nevyvraždili všechno, co nesouhlasí, udělali byste to vy.. vždyť dodnes trváte na tom, že odlišnosti musí zmizet nejen ve vaší společnosti, ale z celé planety. Opravdu jste stejní jako oni. Všechno na Zemi se musí podřídit zrůdnosti bílé rasy, i když váš pocit nadřazenosti pramení jen z toho, že si nějakí domorodci kdysi spletli bílé dobyvatele s „bohy“.

Karma „vítězů“

Jste hrozné zrůdy.. a je nutné dodat, že ne všichni domorodci se na bohy těšili a udržovali jejich památku s láskou a vděčností. Byla na vaší planetě „božstva“, která napáchala hrozné škody, ovšem vy, páni tvorstva, jste je v mnohém předčili.. ve většině zrůdností ani ta „božstva“ nebyla tak zrůdná jako vy.. přinejmenším nelikvidovala vlastní rasu, natož planetu, a už vůbec ne po celých živočišných či rostlinných družích a barvách pleti.

Jistá božstva likvidovala vás, a můžete si spočítat, že jste se svým přístupem ochotně stali jejich nástroji.. přičemž jejich výskyt na Zemi by těžko byl možný, kdybyste k tomu nezadali příčinu, svým chováním, myšlením, jednáním.. stejně přitahuje stejné a každá akce má svou reakci.

Pravda je taková, že když jeden prohraje, všichni ztrácejí. To je přesně karma vítězů, a to je také přesný důvod vašeho současného úpadku, a naším úkolem v této kapitole je probrat několik projevů tohoto úpadku z různých období.. dalo by se říct možná z jednotlivých fází, kterými jste jako druh prošli.

Všechno dění na vaší planetě je v rukou kněží. A nemylte se, kněží je mnoho druhů.. ve vaší dnešní fázi jsou to nejružnější úředníci, a vždycky jde o to, že se nějaká skupina lidí pokouší ovládat ostatní, co nejjednodušeji, a také co nejúčinněji, přičemž to ovládání má vždycky nějaký účel. Jejich ovládání má za úkol využít vaši životní energii, tedy sexualitu, za účelem dosažení jejich cílů, případně cílů jejich nadřazených čili vládců.

Všelijací prohnání domorodci, čipernější než ostatní, se prohlásili za kněze a začali se vydávat za »mluvčí bohů«. Ti však byli přespříliš zaujati svými orgiemi, než aby si toho vůbec všimli.

Lobsang Rampa, Poustevník

Tohle o vás hodně vypovídá. Leckterý váš „bůh“ si vás sice všímá a ovládání vychází přímo od něj, ale v mnoha případech jste loutky v rukou jeho kněží čili úředníků (typicky bůh „demokracie“), kteří se s ním podělili o moc:

Kněží byli zoufalí ze zničení posvátné archy úmluvy a obávali se lidového povstání. Očekávali, že obyvatelstvo okamžitě zpochybní jejich autoritu, pokud se ukáže, že dosavadní vládnoucí vrstva už nevlastní mocnou archu, jež byla navíc nejposvátnějším kultovním předmětem. Šalamoun tyto stížnosti a nářky chvíli poslouchal a potom rozkázal, že je zapotřebí tento ostudný a trapný případ před nic netušícím lidem udržet v tajnosti. Prosté masy musí být udržovány v přesvědčení, že kopie archy je ve skutečnosti originál. Tak je to doslova uvedeno v 62. kapitole eposu Kebra Negest. Stejná literární památka potvrzuje, že kněží na tuto falešnou hru přistoupili. Byli ochotni uctívat raději nepravou archu, než přijít o zaměstnání.

Walter-Jörg Langbein, Záhadné syndromy

Toto všechno jste si dochovali dodnes. Budiž vám to varováním, s jak starými a stovkami generací zažitými jevy se dnes perete. V ideálním případě si připustíte obrovský rozsah úkolu, který jste svým zrozením na sebe vzali.

Návštěvy „bohů“

Máme za to, že výsledky karmy vítězů jsou dnes zřetelnější, než kdy jindy: prohráli jste všechno, úplně všechno. Je čas se vzpamatovat.. a je toho času dost málo, a v souvislosti s tím, že jste si ještě nevšimli, jakými způsoby jste dnes a denně manipulováni a prozření vám také nějaký čas zabere, nemáte čas skoro žádný.

Vaši bohové se totiž vracejí..

Lidstvo se pravděpodobně nachází v možná nejdůležitější fázi svého mnohatisíciletého vývoje. Božští astronauté se vrátili. Hrozí nám globální Sodoma a Gomora?

Karl E. Kohlenberg

..a vracejí se periodicky. V různých obdobích máte zmínky o mimozemských návštěvách, hrozivých i láskyplných, od jedněch jste obdrželi nejružnější technologie, jimiž se vzájemně ničíte, a od druhých mnohá poselství o tom, jak dopadnete, budete-li v tom pokračovat. Je to tak už celé věky, a vy se pořád tváříte, jako že nevíte, co se po vás chce.

Odvoláváte se na své kněží, vymlouvaje se, že vás manipulují, kněží se odvolávají na vás, že jste tupé stádo a jako taková jste ještě větším nebezpečím na svobodě než pod zámek otroctví. Kněží vám argumentují, že když zrušíte otroctví, nastane anarchie, vy to po nich však papouškujete a argumentujete si tím i sami.

Tím se pod výroky kněží podepisujete, protože je to pro vás pohodlnější, nemusíte se změnit, a skutečně se – s patetickou poslušností kněžské kontroly myslí – měníte v tupé stádo. Celá tisíciletí jste svými kněžími testováni, co

všechno si necháte líbit, a v současné době jste na nejlepší cestě propadnout vašim kněžím úplně vším..

..a jejich prostřednictvím velkému bratrovi. A komu slouží velký bratr? Váš velký bratr je pouhou dětskou hrou, nepatrný miniaturní bratříček proti tomu, co se na vás chystá.. či spíše co si na sebe tímto přístupem chystáte. Většina z vás sice nemůže dopadnout tak strašně jako vaši „mocní“, kteří vás do tohoto stavu dovedli, ale přesto, pokud si nedáte pozor, budete celé věky litovat, že jste se narodili.

Paradoxně si vaši vládci myslí, že po nastavení vesmírného zrcadla budou nad vámi ve stejné pozici jako nyní, a to se strašně mýlí a měli by se probudit. Neexistuje ve vesmíru žádná bytost, která by schvalovala zrazování vlastní rasy, natož aby někomu takovému důvěřovala. Ani Gizežané, ani Šedivci nejsou žádnou výjimkou.

Vás mají vaše vlády dovést ke globálnímu otroctví prostřednictvím centralizované, elektronicky kontrolované vlády, a až vás tam dovedou, máte být předáni – mimozemšťané převezmou svrchovanou vládu nad zotročeným lidstvem, které bude jejich pracovní silou realizující jejich projekty. Hle, pracovní zařazení nového typu.

Kdo bude otroctví odmítat, bude zabit a jeho tělo poslouží na orgány, nebo bude použit pro genetické pokusy a zemře, až už nebude použitelný k něčemu jinému. I to je karma „vítězů“.

Posedlost genetiků

Co však stihne vaše „vůdce“? To je vaším jazykem těžko popsatelné.. vzpomeňte si, jak vynalézavě trestali olympští „bohové“ lidské „nepřátele“.. a olympští bohové byli cítícími bytostmi, svedenými zlovolným naštěptáváním jiných entit. Rasy, které jste si přitáhli ke zdánlivé spolupráci jsou bezemoční tvorové, a ve vesmíru prosluli jako Mistři Genetiky. To by vám mělo leccos napovědět..

Se souhlasem vlád jsou dnes a denně celé zástupy lidí používány pro genetické pokusy mimozemšťanů. To je následek karmy, která vám vznikla díky testování poznatků vaší pavědy na živých tvorech. A kdo řídí vaši vědu? Komu vaše věda ve skutečnosti slouží? Chápete?

Poslední kapkou jsou vědecké poznatky a technologie, které jste získali výměnou od Gizežanů. Není v tomto vesmíru nic zvrhlejšího. Nezapomínejte, že žádná rasa ve vesmíru nemůže být vázána žádnou smlouvou s tvory, kteří jakkoliv podvádí svůj vlastní rod, natož při podvodech v měřítku, jaké předvádí vaši mocní.

Vaši mimozemští „spolupracovníci“ vám poskytli způsoby, jak vás postupně sterilizovat. Vaše sterilizace probíhá už dlouho, a z větší části prostřednictvím stravy.. chemická hnojiva a genetické manipulace vám dodávají umělohmotnou stravu a sterilizují a geneticky manipulují kromě vás i samotnou Zemi.

Vzpomeňte si, že Gizežané chtějí vaši, vám svěřenou planetu jako svůj nový domov, a uvědomte si, že vás vaše strava nejen sterilizuje a manipuluje s vašimi geny, ale – logicky – nutně vás časem ze Země úplně vykoření.. to vše s požehnáním, ba dokonce na přání vašich vládců. Vaše snaha jim v tom vyjít vstříc je velmi hloupá.

Vy, posedlí hrabáním, abyste měli více než soused, hrabete a hrabete, poslušně si plníte domovy množstvím vymožeností, které vám dodávají pocit pánů tvorstva, které vás zároveň ukolébávají, zároveň vás postupně zbavují schopností obstát v Přírodě, a kromě toho jsou navrženy tak, aby už pouhou přítomností rušily vaše přirozené frekvence, tedy vás zbavují i veškerých možností vlastního myšlení a citění.

V tomto stavu se nemůžete divit, že jste přehlédli nejzrůdnější součást toho všeho, prostý fakt, že za vaším „komfortem“ je kromě strašné zrady skryto ještě utrpení statisíců unášených lidí, bezmocné přihlížejících genetickým pokusům, které jsou na nich – se souhlasem vašich vlád – páčány.

Toto všechno platíte ze svých daní, daně odvádíte vůdcům, které jste si zvolili. Tím se jejich karma přesouvá na vás, a jim se tvoří karma další, ještě spleťtější, a ještě zrůdnější.

Od momentu, kdy se vaši vládci chytli na vějičku Gizežanů, a začali s mánií genetických pokusů, jste si přivodili jako druh takovou karmu, že mimozemšťané ani nikdo další už nepotřebuje od žádné vlády jakékoliv potvrzení (srov.: *V roce 1955 bylo zřejmé, že mimozemšťané Eisenhowera přelstili a porušili ujednání. Na mnohých místech USA se objevovaly zohavené mrtvoly lidí a zvířat. Vzniklo podezření, že mimozemšťané neuzavřeli nějakou stálou a platnou dohodu o svém kontaktu s lidmi ...*).

Vaši vládci kašlou na nějakou karmu, a vykládají si její dopad jako své „přelstění“. Ubohé oběti. I toto jste jim svými daněmi zaplatili a „schválili“. Líbí? Máte rádi svou víru v osud?

Destrukce Člověka

Musíte si uvědomit, že vy, jako druh, jste byli vytvořeni. A nejen vy. Stovky civilizací daly k dispozici vzorky své DNA, své fyzické tvary a nejrůznější formy a kódy vědomí, zkrátka všechno, čím chtěly být v Knihovně Zemi zastoupeny. Mistři genetiky, jiní, než jsou Šedivci, spolupracovníci vašich současných „spolupracovníků“, vytvořili neskutečné dílo, kde to vše je dokonale propojeno a vyváženo v harmonickém celku.

Všechno v Živoucí knihovně je zároveň určitým způsobem zakotveno v Člověku, v původním správci Živoucí knihovny. Původní Člověk měl schopnost nahlížet všechny tvory a jejich možnosti, kvality i poslání z dvanácti různých

úrovni vědomí, a to všechno byl schopen také sdělit jakémukoliv návštěvníku, který měl příslušné „heslo“: čím láskyplnější bylo vyzařování návštěvníka, tím vyšších úrovní informace mohl dosáhnout.

Země byla intergalaktickým střediskem výměny informací, ale vaše ovládnutí tomu učinilo přítrž. Z dvanácti šroubovic vám zbyly dvě, čili to nejnужnější potřebné k přežití a k rozmnožování, zbytek zůstal sice v buňkách, ale ve stavu zpřetrhaného a zpřeházeného vedení, a rozhodně bez jakékoliv možnosti využití. Tím byla zajištěna vaše povolnost a ovladatelnost, a vašim novým „bohům“ se otevřely možnosti vašeho ovládnutí a – zkoumání.

Za vaše hlavní rodiče lze počítat nějakých dvanáct různých civilizací plus jednu, tzv. třináctou komnatu, což je odkaz vesmírné rodiny Plazů, Mistrů genetiky, kteří to vše uspořádali. Jejich odkaz se ve vašich tělech projevuje jako tzv. hadí síla, mimo jiné, a hadí síla vám dává absolutní moc nad sebou, včetně vašeho uvědomění té moci. A co víc, hadí síla vás spojuje s nimi, s vašimi tvůrci. Jejich schopnosti jsou i vašimi schopnostmi..

..včetně genetického Mistrovství. Už chápete? Po destrukci vaší DNA vám zmizely stovky nejrozličnějších schopností a nadání, a vy musíte chápat, proč po nich prahnete, musíte si přiznat, že původně jste mnohem víc, než vám říkají a než jste schopni si představit, a musíte pochopit, že způsob, kterým se snažíte o jejich znovunabytí, je zhoubný a vede vás přímo do pekla.. vede vás k tomu, že z vesmíru úplně zmizíte!

Lidstvo je dítětem celého tohoto vesmíru, a pamatujte, že děti vždycky ovlivňují své rodiče. Váš zánik sice neznamená nutně zánik Zahrady Země, ale způsob, který jste zvolili k tomu zániku bezpečně vede. Vy se musíte vzpamatovat, stejně jako jsme se v průběhu věků museli vzpamatovat my, v jistých časech (a generacích) vaši ničitelé a v jiných zase vaši průvodci.

Vaše destrukce, spolupříčiněná před třemi sty tisíci lety vašeho času některými z našich předků, ve vaší dnešní době dosahuje svého vrcholu. Příliš mnoho z vás si dokonce myslí, že to je pro lidstvo přesně ten správný cíl.. shodou okolností si to myslí většina vašich vládců, a vy jim k tomu svou tupostí dáváte moře důvodů.

Musíte se vzpamatovat. Vaši Gizehští spolupracovníci vám dávají úžasné genetické technologie, objednané u Šedivců pro vás, přímo na míru. Buďte ujištěni, že vám samotným mohou jejich takto dodané technologie přinést jen zkázu, a jimi zprostředkované vědění vám dokonale zamezí cokoli s tím udělat.. a nejen to..

..nedostanete od nich ani nejmenší šanci něco zjistit, dokud nebude pro lidstvo beznadějně pozdě.

Úloha sexu

Sexualita je obecně vzato životní síla a sex je obecně způsob, jak tuto sílu vyjádřit. Sexualita je síla tvořivá, takže sex není jediný způsob, jak ji vyjádřit, i když nepochybně je sex zároveň i mocným tvůrčím prostředkem:

Bohové stvořitelé vzali a učinili sami sebe a živilí své světy ze sebe. V Egyptě existuje historka o bohu, který masturboval a vytvořil svět. Bůh vzal sám sebe a vytvořil ze sebe malé identity, aby mohl být v tom, co stvořil, nikoli vně.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

To už brousíme do sexuální magie, spousta z vás dělá něco podobného, aniž by to tušila, v dobrém i ve zlém, a pár lidí si pomocí masturbace nabíjí své projekty životní silou, a hodně lidí za podobnými účely vysává sílu i z partnera, prostřednictvím sexu.. např. většina žen.

Co se týká sexu, je to také nejdokonalejší způsob, jak sdílet sebe, případně sdělit partnerovi něco ze sebe. Vaším partnerem ovšem může být jakákoliv živá forma (ano, život je ve všem, v té či oné formě). Vaší původní úlohou v Živoucí knihovně bylo zprostředkování informací ze všech dostupných úrovní Bytí.

Byli jste schopni porozumět řeči motýlů i kopretin, brouků i kamenů, a vyjádřit to způsobem, kterému rozuměl tazatel, ať už byl z jakéhokoli koutu vesmíru. Byli jste schopni zprostředkovat jakékoliv informace, které Knihovna Země obsahovala, komukoliv, kdo si řekl.

S drastickým omezením vaší DNA na pouhé dvě šroubovice jste o toto všechno přišli, funkční vám zůstaly jen první dvě čakry (rozmnožování a přežití), vnímání zbylých deseti bylo odpojeno, takže nebylo těžké vás posléze přesvědčit, že sex je dobrý jen na děláni dětí a jinak je úplně špatný.

Z toho bohužel vychází i váš názor na succuby a incuby, a z tohoto názoru vyplývají vaše očekávání při astrálním, mentálním, duchovním i duševním sexu. Jaké bytosti si takovými očekáváním můžete asi přitáhnout?

Otec Serclier, kazatel Henry a Jakub Sprenger vypravují, že viděli často „čarodějnice, jak ležící na zemi, souložily s Dáblem, břichem jsou obráceny vzhůru, s tělem, zmitajícím se v hnusném úkonu.“ Nad jejich těly se vznášel smrdutý oblak, podobající se muži, když se však na něj přítomní vrhli, bodali noži jen do prázdna. Dábel však neexistuje, totiž neexistuje jako samostatná bytost. Je-li totiž chtivý lůna, v němž by našel rozkoš, stává se inkubem, chtěje se pozdvihnouti až k lidství prostřednictvím mužského údu — mění se v sukubu.

Jules Bois, Satanova církev

Sex, a hnusný úkon? Smrdutý oblak? To je zahnilé vnímání církevních otců, homosexuálů, kteří by nikdy nepřipustili, že žena může souložit s andělem, a že forma pro jejich oči ohyzdná může skrývat krásné a harmonické nitro. Druhá věc je ta, že díky vašim obecným očekáváním měli kněží většinou pravdu..

Astrální síly

Incubové a succuby jsou tedy nástroje na získávání cizí životní síly prostřednictvím sexu, a při sexu, jak už víme, navíc dochází ke splynutí dvou bytostí, a v každé z těch bytostí zůstane energetický obtisk protějšku. Ten z vás po nějaké době začne mluvit, myslet nebo i potit, konat atd., zkrátka do nějaké míry bude žít vámi, čímž si nutně přivodíte příslušné zkušenosti a poznáte dotyčného svým nitrem, z vlastní zkušenosti.

Něco podobného se děje i při sexu astrálním, až na to, že si většina z vás vůbec neuvědomuje mnohem vyšší realitu světa astrálního vůči světu fyzickému, neuvědomujete si, že když něco pustíte do své mysli, jakoukoliv – i tu nejzlobnější představu, že se to v tom okamžiku děje. Pokud něco myslíte, je to! To je klíč.

Jste zodpovědní za to, co myslíte, jaké myšlenky si vpustíte do svého osobního času, protože to je váš život v rovině mentální, a tam vzniká váš život celkový. Rozpory mezi těmito sférami vám nepomohou, to jest, když se přetváříte, abyste vypadali jinak, než jak myslíte, nejste pravdiví a poltí se vám život.

Incubus a succubus přidávají sexu ještě další význam, což je opět jistý druh woodoo, a opět je toto woodoo zneužíváno jako značka, horcrux, která vysává energii oběti a zároveň ji řídí. Těmto značkám se na astrální úrovni říká larvy, a jelikož většina z vás touží po svých rodičích a podle svých tuh si vybíráte partnery, kteří vám je připomínají, je dáno, že většina toho, co prostřednictvím sexu urvete z partnera, proudí k vašim rodičům.

Woodoo je to tedy velmi rozsáhlé a dost komplexní, a za dobu trvání lidstva nabralo mnoha a mnoha podob, jednu horší než druhou. Máloco v současném vesmíru je schopno vaši zvrhlost odrážet, být vám zrcadlem, a to všechno už tu máte, celé věky. To, co odzrcadlit nejde vás – pokud se co nejrychleji nevzpamatujete – nutně přivede k různým událostem, které vám ukáží, kdo opravdu jste. Na hraně takové katastrofy jste už celá desetiletí.

Nás teď zajímají některé výstřelky minulosti, o nichž se musíte dozvědět aspoň minimum, protože tím a jedině tím dostanete možnost pochopit, co vás celou tu dobu ovlivňuje a jak, a tím teprve dostanete možnost se s tím vypořádat. Vypořádání s problémem či překážkou je jediný způsob, jak pokračovat v Cestě.

Tyto astrální síly jsou tak drážděny pohlavním chťičem, že se spokojují i s kobyly. Vše je jim dobré, aby se ukojily. Démonograf a historik Guaccius píše: Jsou-li klisny poddajné ďábelskému útoku, jsou zahrnovány laskáním a ďábel splétá jejich srst v tisíce krásných pletenců, odporují-li však, zachází s nimi hrubě, bije je, přivolá na ně ozhřívku a zabíjí je.

Jules Bois, Satanova církev

Pohlavním chťičem byli drážděni především kněží. Astrální bytosti se živily pohlavním vzrušením a dalšími emocemi, mentálními představami atd., a především se snažily prostřednictvím sexu s pozemšťankou něčeho dopátrat. To zaprvé. Zadruhé bychom nepodezírali ďábla ze zkrášlování klisen, stejně tak bychom nepodezírali astrální bytosti z bití zvířat a zabíjení.. tyto záležitosti provozovaly – a dodnes provozují – úplně jiné entity, a naprosto se to netýká jen klisen, týká se to všeho, na co vaši šediví „bohové“ dosáhnou. Ale nejen oni.

Křížení druhů

Obskurní manželství mezi zemí a oplzlostí přineslo někdy i plody. Starý věk mu přisuzoval vznik oblud, které zabíjel, zatím co někteří národové jim prokazovali úctu jako živoucím zázrakům.

Jules Bois, Satanova církev

Tady přitahuje. Genetický potenciál shromážděný v Živoucí knihovně přitáhl na Zem nespočet výzkumných výprav, z nichž některé se tu na nějakou dobu i zabydlely, a výsledky jejich pokusů dlouhou dobu běhaly po Zemi. Všechny výtvořby byly uctívány (vešly do mytologie, textů i obrazů), a právě tak byly i zabíjeny (obětovány), a v Egyptě navíc mumifikovány.

Opět to nemělo nic společného s astrálem, resp. astrální bytosti na fyzické Zemi vyráběly křížence ve svých fyzických tělech, a nejméně polovina kříženců vznikala bez zapojení pozemských žen. Mnoho genetických pokusů nemělo nic společného ani s ďáblem:

Bohové stvořitelé mísili jeden druh s jiným, aby zjistili, co mohou vytvořit. Nezapomeňte, že rozuměli genetice a že všechny věci byly stvořeny manifestací a použitím životní síly a pochopením, jak životní síly fungují. Pochopit, jak veliký to byl projekt, je v tuto chvíli nad vaše možnosti.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Tady se ukazuje důvod, proč bohové stvořitelé mohou provozovat genetická kouzla bez jakéhokoliv rizika, a proč vaše experimenty hraničí se šílenstvím a vedou nutně ke katastrofě. Jednak bohové ví, co dělají, zatímco vy nevíte nic.. rozhodně ne nic podstatného, a druhak bohové počítají se životní silou, čili se sexualitou, což je pro vaše vědce, pracující zásadně s mrtvými vzorky, velká neznámá (a pro většinu navíc i něco opravdu neslušného).

Vaši vědci evidentně vycházejí – ať si o tom oni sami myslí cokoli – z názorů starých církevních páprků, z nichž sice postupně slevují, ale jen do té míry, kterou se jim podaří prokázat. Totéž ostatně ukazuje i jejich neochota vzít v potaz nové či staronové objevy, a zuřivé boje proti všem inovátorům.

Předčasný porod byl dlouho považován za následek ďábelské soulože. Popisy sabatu vyprávějí o lepkavých a beztvarych plodech, podobných červům a hnusně páchnoucích, jež za tance z čarodějnic vypadávaly. Děti, které bylo tak těžko nositi jako výčitky, děti, vysušující i životem nejvíce naplněný klín, děti mrazivého semene neznámé oběti.

Jules Bois, Satanova církev

Tohle už je daleko vážnější. Za ďábelskou aktivitu bylo sice považováno úplně všechno okolo sexu, ale nejrůznější obludy vycházející z lůn pozemšťanek jsou realitou nejtvrďší z nejtvrďších. Pro vaše vědce však nic takového neexistuje, že? Aspoň oficiálně..

Důležité ženy

Ženy, v rámci karmy pohlaví totálně zneužívajícího život byly zneužívány po celé věky k těm nejpodlejšímu účelům. Často si to ovšem jako zneužívání ani nebraly.. naopak, stavěly si něm své důležitosti:

Profesor doktor James E. Harris se intenzivně zabýval mumii kněžky Makare. Způsob přebalu jejího těla připouštěl domněnku, že kněžka zemřela na následky porodu, protože dítě, které bylo rovněž zabalené, leželo v sarkofágu vedle matčina těla. Malý uzlíček byl ze všech stran velice pečlivě zrentgenován. Ohromení, které pak nastalo, bylo nepopsatelné. Z domnělého novorozence se nevyklubalo nic jiného než pavíán se psí hlavou a neobvykle velkou mozkovnou!

Budiž nám dovoleno se otázat, jestli tato žena – jako kněžka boha Amona – skutečně přivedla na svět tuhle malou příšerku. Nikoli nadarmo dává Herodotos neustále průchod své nevoli nad úchylnými sexuálními praktikami egyptských kněží. V 2. knize, kapitole 46 tvrdí, že egyptští sochaři zobrazovali boha Pana „s kozí hlavou a kozíma nohama“. „Je mi trapné vysvětlovat, proč ho zobrazovali právě tímto způsobem.“ O několik řádek dál nijak neskrývá své rozhořčení v poznámce: „Před očima všech se pářil kozel se ženou.“ I Diodoros Sicilský napsal, že původ uctívání zvířat musí „zůstat utajen“.

Po ukázce z Egypta ukázka z Peru:

Ať vezmete Olméky, Maye nebo Aztéky, neustále se na chrámových stěnách a v kodexech vynořují hrůzní netvorové, vzniklí zkřížením zvířete a člověka. Peruánští archeologové našli neporušený hrob jednoho velekněze kmene Moche. Na měděném metrovém žezle byla umělecky zobrazena žena souložící s křížencem, napůl kocourem, napůl plazem.

Erich von Däniken, Oči sfingy

A ještě jedna z Kréty:

Poseidonovi se nějak podařilo přimět ženu krále Minoa, aby se zamilovala do býka – děsivá představa. Králova žena pochopitelně nemohla dát svou perverzní lásku veřejně najevo. Proto pověřila jednoho geniálního mechanika, který na Krétě žil, aby jí vyrobil umělou krávu. Technik se jmenoval Daidalos a zkonstruoval tak perfektní krávu, že si do ní královna mohla lehnout a pohledný býk si nevšiml, s kým má ve skutečnosti tu čest. Krávu oplodnil a brzy nato pocítila královna velké bolesti v břiše. Porodila – no, co asi? – kreaturu s lidským tělem a s hlavou býka. A protože tato dáma byla manželkou krále Minoa, nazvali netvora Minotaurem.

Erich von Däniken, Ve jménu Dia

Ne všechny ženy si významnou souloží ve starověku hojily svou důležitost, a zdaleka ne všechny k tomu dostaly příležitost. Bohapustá technologie, na kterou jste již také přišli, není už miliony let ničím novým.

Umělé oplodnění

Otec Valladier, zpovědník Marie Medicejské vysvětluje způsob satanského oplodnění a praví: Satan může odnít spícímu muži látku, nutnou k oplodnění a vložit ji v ženu ve způsobu nočních přeludů. Může též jistě podivuhodným způsobem – aniž by porušil znak panenství – přenést semeno do panny, která je přijme a otěhotní, aniž by věděla jak. Legenda praví, že tak bude počat Antikrist.

Jules Bois, *Satanova církev*

I ve středověku tedy staří „věděli“, nicméně jejich vysvětlení jsou poplatná středověké mužské vědě (církevní), která si všechno dostupné vykládala po svém (ale aspoň neprolašovali, že zjevné jevy neexistují). To, že v podobných praktikách viděli dílo ďábla a předzvěst proti Krista (k němuž se dostaneme v příští kapitole), je jen autorizovaným výsměchem veškerému vašemu církevnictví, neboť takto byl nepochybně počat i Ježíš.

Dnešní podoba.. no, co asi znamená výrok, že „tu operují jednotlivé skupiny Šedivců bez pevnějšího velení“?

... regál, vysoký asi 2,40 metru, ze čtyř nebo pěti oddílů nad sebou, na každé polici osm až deset skleněných nádob. V každé z nich byla umístěna malá bytost. Všechny působily podivně zdeformovaným dojmem a měly neúměrně velké hlavy na malých tělech.. nešlo o neživé předměty z umělé hmoty – zde se jednalo o živé bytosti z masa a krve, příšerné výtvary mimozemšťanů. Catherina otěhotněla. Mimozemšťané ji uměle oplodnili.

Nahá byla dopravena do nitra obrovské kosmické lodě. Viděla stovky operačních stolů a přibližně na každém třetím ležel nějaký člověk. Nesčetní mimozemšťané vyšetřovali asi sto žen a dvě stě mužů. Používali přitom nejrozmanitější nástroje. „Velká kovová věc“ jí byla vsunuta do vagíny a zasouvána stále hlouběji. Catherina pocítila stud a bolest. „Krájí to ve mně. Cítím to. Už to má. Něco vytahuje, je to nějaký chomáč.“ Byl to plod! Mělo to podivně šikmé oči mimozemšťanů. Začala svým únosům spílat, což oni nebyli podle všeho schopni pochopit. „Měla bys být na sebe hrdá!“

Na co hrdá? Snad na to, že je druhou Evou, pramáti nového, druhého Stvoření?

„Zatraceně, proč mi ničíte život!“ zajímala se.

„My ho přece neničíme!“ zaslechla. „Už si na to nikdy nevzpomeneš!“

Catherina se zoufale bránila, když cítila, jak jí chtějí z paměti vymazat vzpomínky na to, co se jí stalo. Mimozemšťanům se skutečně podařilo, že zapomněla. Vzpomínky se vynořily až v hypnóze. Vzpomínky na to, že ji unesli mimozemšťané, že ji oplodnili a asi za tři měsíce jí zase plod odebrali.

Walter-Jörg Langbein, *Záhadné syndromy*

Genetický výzkum

Stvoření nového inteligentního druhu se neobejde bez dlouhé řady testů. Díky vašim vládám jste se stali pokusnými králíky, pod podmínkou, že oni si nechají technologie, zatímco vám bude vymazána paměť:

- Neznámí tvorové ji i se synem zavlékli na palubu kosmické lodě. Malí šediví cizinci podrobili ženu zahanbujícímu, a navíc velmi bolestnému vaginálnímu vyšetření. V jedné místnosti spatřila postavu připomínající člověka, jak se vznášá ve velké nádobě, naplněné nějakou načervenalou tekutinou.

- Pak se zjistí, že chybí čas. Často se vyskytuje ztráta orientace a zmatenost. Někdy mají unesení lidé rudé značky, řezy nebo vpichy po jehle. Později je pronásledují velmi rušivé sny. V hypnóze pak unesení muži upozorňují, že jim byl odebrán vzorek semene, ženy hovoří o vaginálních vyšetřeních. Většinou jsou odebrány vzorky tělesné tkáně z nohou, boků, zad nebo jiných částí těla.

- Díval se na mě jako na žábu, kterou vzápětí začne pitvat. Ale oni se mě ani nezeptali, jestli to se mnou vůbec smějí provádět! Pravděpodobně mi odebírali tkáň z dělohy, děložního krčku nebo vejcovodu.

A mimoto se to netýká jen lidí.. Šedivci zuřivě experimentují se vším, co se hýbe..

...dva tvorové „nevysokého vzrůstu“ odnášejí tele. Podivné bytosti měřily 1,50 až 1,60 metru a měly šikmé oči. Svědek „zpanikařil a utekl“. Odvážil se vrátit až později a našel tam strašlivě zohavené tele. S chirurgickou dokonalostí mělo odříznutá kopýtko i lebku. Nebohé tele bylo staženo a zbaveno žeber. Stažená kůže ležela u zdechlíny – s perverzní pořádkumilovností dokonale složená.

..leckdy zaživa..

Měla jsem dojem, že těm tvorům, kteří prováděli operační zásahy, záleželo na tom, aby zvíře při oněch strašlivých procedurách žilo, aby mu pořád tlouklo srdce.

..a oběti určené pro dlouhodobé sledování si ovšem značkují:

Vědec skutečně došel k závěru, že zmasakrovaná zvířata byla předem označena, avšak značku je vidět pouze pod ultrafialovým světlem... šlo o směs kovových a organických látek, která asi po měsíci – nikdo nedokázal stanovit důvod – ztratila svou svítivost...

Walter-Jörg Langbein, *Záhadné syndromy*

Co vám to, páni tvorstva, říká? Opravdu ještě trváte na genetických pokusech, když víte, kdo vám je poradil, a proč? Trváte na sterilizaci lidstva, a na příslušnosti ke značkám a značkovým příběhům, když už víte, co to může všechno znamenat?

Možnosti obrany

Proti těmto „návštěvníkům“ máte čtyři možnosti obrany. Nenechat se unést:

Malí, drobní, s velkými hlavami a tmavýma očima. Naslibovaly lidem hory doly a pak je jednoduše využily jako zdroj genetického materiálu a energie. A lidé šli jako ovce. Kdo se jim hodil, byl použit, kdo ne, byl zabit. Ben se dokázal ubránit, ale ne silou svých paží. Byla to nejspíš vnitřní síla a víra ve vlastní možnosti. Nedal nic na jejich sliby a nezašel se jejich zastrašování. Dost možná, že i o tom to je. Podmaňují si lidi, kteří jsou labilní a lehce se přizpůsobují. Lidé bez vůle a vlastního myšlení. Ti jsou pak snadnou kořistí pro tyto neviditelné tyraný.

Nezlomnost ducha:

Přišla do nějaké místnosti, podobné laboratořím v nemocnici. Byla totálně bez vůle a přání. Přistoupil k nim muž v bílém a ona ucítila bodnutí v levém rameni. Probrala se na lůžku v oblečení, které jí nepatřilo. Bílá košile a bílé kalhoty. Bylo jí silně proti srsti jen tak pasivně ležet a nečinně přihlížet. Pokoušela se vstát. Zase ucítila bodnutí v levém rameni a na chvíli ztratila vědomí. Netrvalo to asi dlouho, protože když je znovu otevřela oči, zachytila udivený pohled onoho muže. Byl zjevně překvapen tím, že znovu nabyla vědomí. Ovládat fyzické tělo nebylo snadné, protože nejspíš působila látka, kterou jí píchli. Ale přesto protestovala a s odevzdaným ležením to nemělo nic společného. Bránila se zuby nehty. Myslela jen na jediné: musí pryč. Zápasila sama se sebou i s těmi, kteří omezili její svobodu a nedávali jí velkou naději na to, že bude zase tím, čím bývala. A v tomto vyčerpávajícím zápase ještě stačila zachytit slova, která byla těsně vedle ní pronesena: „Třetí ne, ta by ji zabila“.

Vanessa Dargom, Horský štít

Použit kouzlo iluze:

Takže sebereš svou energii a vcítíš se do toho, co je správné pro veškerý život. Pokud je to možné, je nejlepší stát s nohama rozkročenýma, s rukama spuštěnýma podél těla a s dlaněmi otevřenými, čelem k útočníkovi. Pak si musíš představit jiskřící světlo, duchovní energii, která vychází ze země, vniká ti do chodidel a do nohou a naplňuje celé tvé tělo. Každá buňka tvého těla se naplní touto dokonalostí. Vyšleš ji ven, namíříš ji proti agresorovi. Když bezpodmínečně přijmeš toho člověka a miluješ ho bez ohledu na okolnosti, probudí se nehlubší rovina jeho vědomí. Vznikne konflikt mezi vědomím jeho ducha, který zná pravdu, a omezeným pozemským vědomím jeho mysli, jež se domnívá, že je schopen vraždy. Iluze vznikne v oku pozorovatele. Ochrání tě, když budeš věřit, že žádnou ochranu nepotřebuješ.

Marlo Morgan, Poselství z věčnosti

A posledním je prevence.. vyčistit si myšlení i život, myslet a konat s Láskou a Úctou, a zařídit si takový magnetismus, že žádné agresory nepotkáte, a když, tak nevzbudíte jejich pozornost.

EXPERIMENT ZEMĚ

Nastal čas povědět si něco málo o vzniku, existenčním účelu a vývoji planety Země, která vám, kteří jste za tím účelem byli vytvořeni, byla svěřena do správy. Žádáme vás, abyste před dalším čtením upustili s konečnou platností od nesmyslné představy, že jste pány tvorstva, protože je načase postavit vás před fakt, že vaše civilizace ještě dosud nepochopila ani zblá z toho, co znaly a používaly civilizace před vámi. A to tak je!

Až bude dost lidí schopno číst klíče zaseté minulými civilizacemi, lidstvo pochopí klíče Země k harmonickému kosmickému životu. Egypťané, Inkové, obyvatelé Bali, Řekové, Tibetané, Sumerové, Indiáni, Mayové, australští domorodci a mnozí, mnozí další původní obyvatelé přispěli klíči porozumění, všichni ukazující na nebesa. Kdyby dnešní lidé dokázali číst kroky a klíče, které tyto kultury zanechaly, mohli by zase osvobodit Zemi a vlastnit ji.

Každá kultura nějakým způsobem otevřela Živoucí knihovnu a byla schopna prostoupit svou civilizaci životem nabitým hvězdným spojením. Každá byla tvořivě jedinečná, všechny zanechaly jako dílek skládky tajemnou psychickou stopu v paměti vašich buněk.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Hvězdným spojením je ovšem nabita i vaše současná civilizace, a o tom spojení už bylo řečeno dost na to, abyste chápali, že pro vás nejenže nemá žádný skutečný přínos, ale že je vám navíc hrozbou.. kterou svou tupostí umožňujete bezuzdně realizovat.

Živoucí knihovna

Planeta Země, jak jsme již řekli, je Živoucí zahradou tohoto vesmíru, Zahradou Eden. To neznamená, že by takovou zahradou byla Země vždycky, původně tu byl jen Plán. Právě tak to ovšem neznamená, že Země nebyla stvořena. Něco bylo stvořeno, něco bylo dodáno odjinud, z již existujícího, vše podle platných zákonů tohoto vesmíru, a hotový výtvar planety Země byl v souladu s těmito zákony nechán přirozenému vývoji.

Právě tak nelze říct, že by Zahrada Země neměla svůj účel. Ve vesmíru není mnoho účelově vytvořených objektů, až na původní účel celého Stvoření zrcadlit svého Stvořitele, ale Země k nim dozajista patří.

Vžila se do myšlení těch, kteří stáli na počátku vzniku modré planety. Byla jenom vědomím, které pouhou myšlenkou tvořilo to, po čem to toužilo. Nebyla tu sama. Byla energetickým polem, které se prolínalo s jinými, jí podobnými, které měly stejný zájem či úkol jako ona. Každíčká částička hmoty jejího „těla“ si byla vědoma toho, že musí splnit daný úkol. Nepotřebovala s ostatními žádnou konkrétní domluvu k tomu, aby bylo všem jasné, že to mohou zjistit nejlépe tak, že si k tomu vytvoří potřebný objekt – planetku, na které potom budou pozorovat život a zkoumat vše, co s ním souvisí.

Prolétaly již stvořeným hmotným vesmírem a hledaly pro ni vhodný stavební materiál, který by byl kompatibilní s prostředím, do kterého bude zasazen. Jistě, mohly použít vlastní sílu myšlenek a představivosti a vytvořit něco takového. Ale bylo to zbytečné, neboť to, po čem pátraly, už bylo stvořeno. Jen bylo najít nutné místo, kam byl daný materiál uložen. Nepřipadalo jim to složité ani zdoluhavé. Dokonce to nepovažovaly ani za ztrátu času.

Něco takového tady přece neexistovalo! A pohybovat se po tak rozlehlém prostoru bylo otázkou okamžiku. Do „oka“ jim padlo trojhvězdi, které budou později lidé ze Země nazývat Sírius A, B a C. Jako nejvhodnější jim připadala hmota ze Síria B. Bylo rozhodnuto, že právě on poskytne svou část k tomu, aby z ní vytvořili novou oběžnici. Nejdřív vytvořily pevné jádro budoucího satelitu modrého Slunce. Jeho tvrdý povrch bude chránit krystal, který bude sloužit jako energetický zdroj planety.

Slupka jádra byla tak tvrdá, že ani „vyspělá“ pozemská věda nedokázala s určitostí říct, jak je možné, že při tak vysokých teplotách a obrovském tlaku zůstal obal jádra celistvý a neporušen. Odporovalo to všem zákonitostem vědy 21. století, ale odpověď se človíčkům najít nepodařilo. A nikdy nepodaří. Bylo to totiž „výrobní tajemství“ jeho tvůrců a ti si vyhrazovali právo na jeho uchování.

Pak s trochou fantazie vytvořili zemskou kůru, kontinent, moře a atmosféru. Všechny tyto části se staly sběrači dat a údajů, které budou vstřebávat po celou dobu své existence.

Vanessa Dargom, Horský štít

Zahradníci Země

Tady je na místě si připomenout, že život se odehrává v různých rovinách, a tatáž situace na různých rovinách existence vypadá přeci jenom úplně jinak, zvláště z pohledu z roviny fyzické. Podívejme se na rovinu o něco nižší, než je dimenze původních Plánovačů. Osévači světů, kteří oseli i Zemi, nám také poskytl svůj náhled.

»Tento děj miliónkrát zrychlíme,« řekl hlas. Hvězdy se začaly rytmicky pohybovat kolem nějakého neviditelného středu. Z jedné strany se do obrazu náhle vřítla obrovská kometa s plamenným chvostem, směřující k onomu neviděnému temnému středu. Proletěla obrazem a za sebou jako by táhla další planety. Nakonec se srazila s tím chladným mrtvým světem uprostřed galaxie. Okolní světy vychýlené zvýšenou gravitační silou ze své předurčené dráhy, byly vmeteny do směru srážky. V okamžiku, kdy se kometa srazila s mrtvým světem, celý vesmír jako by vzplál. Prudké víry rozžhavené hmoty se řítily vesmírem. Hořící plyny pohlcovaly světy kolem. Celý vesmír, jak jsem ho z obrazovky před sebou viděl, se změnil v masu jasně zářících plynů, které zuřivě žhnuly.

Pozvolna ta intenzivní záře, pronikající celým vesmírem, slábla. Nakonec zbyla jen centrální žhavá hmota obklopená menšími planoucimi hmotami. Její úlomky byly vyvrhovány do prostoru, jak ohromná hlavní masa vibrovala a zmítala se v agónii nového vzplanutí. »Tady během několika minut vidíš proces, jenž ve skutečnosti trval milióny let. Teď obraz změníme.« Mé zorné pole bylo vymezeno plochou obrazovky a to, co jsem nyní spatřil, byl sluneční systém jakoby odplouvající, takže mi připadalo, jako bych se na něj díval zdálky. Zářivost hlavního slunce se ztlumila, ač byla stále ještě nadměrně ostrá. Okolní světy stále rudě žhnuly, jak kroužily a putovaly po nových oběžných drahách. Při zvýšené rychlosti, s níž jsem děj pozoroval, vypadal celý vesmír jako ve vířivém pohybu, až se mě zmocnila závrať.

Lobsang Rampa, Poustevník

Totéž dění na vyšší vibrační rovině:

Nic neponechali náhodě. Všechno předem pečlivě naplánovali a určili směr a trasu vývoje tohoto jedinečného

exempláře. Její přesun na místo určení byl doprovázen „malou“ změnou v dosavadním uspořádání planet vybraného slunečního systému, nacházejícího se na okraji jedné z mnoho galaxií. Tahle však byla poněkud vzdálena všem ostatním a tudíž nehrozilo, že by případný neúspěch tohoto pokusu ohrozil práci jiných tvůrců.

Vanessa Dargom, Horský štít

Účel experimentu

Zahrada Země je účelový experiment, umožňující odpověď na jistou otázku:

Už na samém počátku bylo jasné, že délka trvání tohoto modravého skvostu je omezená. Proto byl vytvořen další exemplář, který se měl, až vyprší doba Země, stát jejím přímým pokračovatelem. Ale ten už bude přesunut na jinou úroveň a do nepatrně odlišných podmínek. Jeho úkol byl ale tentýž. Zanalyzovat údaje získané z trojrozměrné Země a začlenit je k těm, které budou získány na nové planetě.

A aby bylo možné čerpat z různých zdrojů, bylo postupně dodáváno na Zemi nepřeberné množství vzorků z rostlinné a živočišné říše snad ze všech koutů vesmíru. Mohly se tady rozvíjet směrem, který byl pro ně tím nejvhodnějším.

Každá částice hmoty nasávala informace a předávala je dál, do středu tohoto výtvaru. Bylo zcela lhostejné, kde se nacházely. Zda pod povrchem, na jeho vnější straně, či pod hladinou vod. Tady v pevné slupce jádra se shromažďovalo vše, co se za dobu jejího trvání tady událo. A nebylo toho málo.

Informace, které neustále poskytuje každá pozemská buňka, jejich sběr a ukládání na nedotknutelném místě.. co vám to říká?

Všetečnost pozemšťanů, jak dobře předpokládali, bude nakonec stejně velká, jako jejich nadutost. A kdyby se jim podařilo odhalit některá tajemství, jenom by to urychlilo jejich ničivé výpady do ostatních galaxií.

Z dnešního pohledu se zdá, že v tom měli Plánovatelé hodně pravdy, nicméně je nutné si přiznat, že jak s nadutostí, tak i s všetečností vám pomohla nejedna vnější civilizace, včetně našich vlastních předků. I mnohé vnější civilizace posedla všetečnost, která nezdědka sklouzla k násilí.

Již mnoho set tisíc let trvá na vaší planetě zhoubná honba za informacemi, které jsou zakódované v pozemských buňkách. Nejedna vymírající civilizace se zde pídí po tajemství života, které – evidentně – je zde zakódováno také, a jen nemnoho civilizací dospělo k poznání, že tajemství Života je Lásky, a tudíž se takového tajemství nelze dopátrat ničím, co z Lásky nevychází, a v žádném případě k tomuto poznání nelze dojít násilím.

Již na samém počátku bytí této planety také určili dobu její existence. Snad budou tři a půl miliardy pozemských let stačit k tomu, aby alespoň částečně mohli odpovědět na otázku smyslu bytí.

Vanessa Dargom, Horský štít

Smysl Bytí.. je možné, že to Vanessa pochopila správně, a to ukazuje, jak totéž dění v různých dimenzích může znamenat nejen rozdílné vjemy a technologie, ale také jisté rozdíly v definování a dosahování cíle.

Různé rozměry

Zájem cizích entit o data ze Země vypadá v různých rovinách existence různě. Pohled Plánovačů:

To co vytvořili, bylo skutečně dílem mistrů. Už z dálky zářila jako nejjasnější klenot a svým leskem přitahovala pozornost. Jen málokdy tvůrci přímo zasahovali do činnosti svého drahokamu, ale teď prostě nebylo zbylí. Cestičku k němu si totiž našlo až příliš mnoho ziskuchtivých tvorečků, kteří po ní toužili.

Vanessa Dargom, Horský štít

Pohled Zahradníků:

Říše byla mocná, ale nečekaně se objevili násilníci z jiného vesmíru, kteří se pokusili naše državy uchvátit. Byli humanoidního původu a na hlavě měli rohovité výrůstky vyčnívající z oblasti skrání. Měli i ocas. Tito lidé se vyznačovali neobyčejně konfliktní povahou a válčení jim bylo sportem i zaměstnáním. Vtrhli na černých lodích do tohoto vesmíru a plenili světy, které jsme krátce před tím oseli. V kosmu se rozpoutaly zkázonosné bitvy. Byly zpuštěny celé planety a jiné zas vybuchly v plamenech a kouři a jejich suť se toulá vesmírem dodnes jako pás asteroidů. Světy doposud úrodné přišly o atmosféru a všechno co tam žilo, zahynulo. Jistá planeta vrazila do jiné a odhodila ji proti zeměkouli. Ta se otřásla, poskočila a byla vržena na novou oběžnou dráhu, která pozemský den prodloužila. Srážce předcházely gigantické elektrické výboje, které přesakovaly mezi oběma planetami. Nebesa opět vzplála a mnoho pozemšťanů přišlo o život. Strašlivá povodeň se přelila přes pevniny a soucitní Zahradníci přispěchali se svými archami ve snaze nalodit lidi i zvířata a dopravit je do bezpečí vyšších oblastí.

To později vedlo ke vzniku nepravdivých legend po celé zeměkouli. Hvězdnou válku jsme ale vyhráli. Síly říše zlovolné vetřelce porazily a mnoho jich zajaly.

Vladař nájezdníků — princ Satan, prosil o smilování a tvrdil, že může lid říše mnohému naučit, a že za všech okolností už bude usilovat jenom o dobro druhých. Jeho život i životy některých jeho pobočníků byly tedy ušetřeny. Po určitém období stráveném v zajetí vyjádřil dychtivou snahu spolupracovat na obnově planet slunečního systému, který tak zneuctil. Admirálové a generálové říše — jako bytosti dobré vůle — nepředpokládali u druhých proradnost a zlé úmysly. Na nabídku přistoupili a zadali principi Satanovi a jeho pobočníkům úkoly, které měl plnit pod dohledem lidí říše.

Satanova civilizace samozřejmě není jedinou dobovačnou entitou, a jejich zájem původně nemířil přímo k Zemi. Přesto si k ní našli cestu a napáchali tu mnoho zla, z čehož samotným nájezdem byl to nejmenší:

»Olympští bohové!« poznamenal hlas sarkastickým tónem. »Takzvaní bohové, kteří tomuto mladému světu přivodili tolik těžkých zkoušek a strázní. Tito lidé, kteří mezi sebou měli již zmíněného prince Satana, se přistěhovali na Zem, ale střed říše byl daleko. Nuda a Satanovo našeptávání svedlo na scestí tyto mladé muže a ženy, kterým byla Zem svěřena, aby tu nabyli zkušeností.«

Lobsang Rampa, Poustevník

Satanovo dílo

Jméno Satana vás provází dlouhou, předlouhou dobu, a stejně tak i jeho činnost. Jeho rasa, které říkáte „čerti“, z vašeho dění také zcela nevymizela, a stala se ústředním motivem vašich náboženství. Vaše náboženství jsou z větší části Satanovým dílem, jsou založená na strašení věřících „čerty“ a jejich vůdcem, a na fiktivní ochraně před tímto „nebezpečím“. Podívejme se na tu ochranu:

Byl jsem posunut do další scény. Objevila se v ní skupina Zahradníků, neboli »bohů«. Horus, Osiris, Anubis, Isis a mnoho jiných. I tady se děly orgie. I zde byl v akci bývalý Satanův pobočník a snažil se podřývat veškeré úsilí vytvářet dobro na této maličké planetě. I tady se nevyhnutelně vyskytovali kněží a spisovali své nekonečné a překroucené legendy. Některým se podařilo vetřít se do přízně »bohů« a získat tak pro jejich vlastní dobro vědění domorodcům jinak nedostupné. Tito domorodci ustavili tajné společenství s cílem zmocnit se co největšího množství zapovězených informací a posléze násilím svrhnout vládu Zahradníků.

Někteří domorodí kněží, kteří Zahradníkům zcizili určité nástroje, nebyli posléze schopni s nimi zacházet, a rozpoutali po celé Zemi strašlivé pohromy, v jejichž důsledku zahynula spousta lidí a utrpěla tím i úroda. Některí Zahradníci, které princ Satan ovládl, založili v Sodomě a Gomoře hlavní města hříchu. Jakýkoliv druh neřesti nebo zvrhlosti tam byl považován za ctnost. Pán říše Satana vážně varoval, aby v nepravostech ustal a odešel, ale ten se tomu jen usmíval. Některí — ti nejušlechtilější obyvatelé oněch měst byli proto upozorněni, aby se vzdálili; ve stanoveném čase proletěla nad městy hříchu osamocená loď a svrhla dolů malý balíček. Obě města zmizela v dýmu a plamenech. Ke chvějící se obloze začaly stoupat ohromné mraky hřibovitého tvaru, zatímco dole nezůstala než spoušť — kamenná suť, roztavené skály a nepředstavitelné trosky lidských příbytků. Celá oblast svítila do noci zlověstnou nachovou září. Vyhlazení unikl jenom málokdo.

V důsledku této »změny kurzu« bylo též rozhodnuto odvolat veškeré Zahradníky z této planety a navazovat s domorodci žádné kontakty — zabývat se jimi pouze na dálku jako pouhými vzorky. Hlídkové čluny se měly dál pohybovat v atmosféře a planeta i její obyvatelstvo zůstat pod dohledem, ale bez jakéhokoliv oficiálního kontaktu. Namísto toho bylo stanoveno opřít se o určité domorodce zvláštním způsobem připravené, které lze rozmístit tak, aby k nim vhodné lidé vždy našli cestu. Příkladem takového člověka je muž, který později vešel ve známost pod jménem Mojžíš. Ze Země byla odebrána vhodná domorodkyně a oplodněna semenem určitých rysů.

Lobsang Rampa, Poustevník

To je v tuto chvíli celá vaše ochrana. Kněží vás chránit nebudou, protože jsou spolu se svými překroucenými spisy vesměs Satanovými nástroji. Zahradníci obdrželi zákaz se k vám přibližovat, takže ti vás také chránit nebudou. Ty z vás, kteří od nich byli zvláštním způsobem připraveni vám pomoci, vy sami buď zabíjíte nebo zesměšňujete a vylučujete je ze „společnosti“.. a to vám nebrání čekat na návrat Krista, který to za vás všechno vyřeší..?

Jakým právem očekáváte Pána? Chápete? A kromě toho, Jeho návrat vám vůbec nemusel slíbit On.. že?

Hvězdné války

Zápisů o hvězdných válkách máte plné všechny staré eposy. Zahradníci prostřednictvím jejich poslů sdělují:

V dějinách světa je to pokaždé tak, vždy se najdou domorodci, kteří zaznamenají události nikoliv tak, jak proběhnou, ale tak, aby zvětšili svoji prestiž a moc. Většina legend nevystihuje ani zdaleka běh událostí, jak se

skutečně staly.

Lobsang Rampa, Poustevník

To je zcela jednoznačné, a ještě se k tomu vrátíme. Tato mince má ovšem mnoho podob, jednou z nich je i vaše „mužská věda“, která prezentuje své nelidské výsledky přesně tak, aby posílila svou prestiž a moc, a kromě mnoha podob má ta mince i svou druhou stranu: cokoliv nezapadá do prestižního výkladu, neexistuje.

Někdy máme dojem, že jediným člověkem, který v této věci není úplně slepý je Erich von Däniken. To tak sice není, ale dost často to tak vypadá. Nemůžeme se mnohdy ztotožňovat s jeho vývody, ani se způsobem myšlení, ale je to pro nás člověk, který přestal s informacemi jen tak koketovat, pustil si je do vědomí, a hledá!

A proč to neděláte vy?

O hvězdných válkách vašich „bohů“ máte poměrně hodně zpráv, létají v oblacích, mluví z oblaků, přistávají na Zemi v ohnivých sloupech a strašném kraválu, s týmiž efekty z ní zase odlétají a jejich bydliště je na nebesích. Při současném stavu vaší techniky, co je na tom tak těžké pochopit? Staří věděli mnohem víc, než víte vy..

..starým byla jasná existence Boha Otce a Bohyně Matky. Žili v Přírodě a bylo jim jasné, že ani Otec, ani Matka si své Stvoření nenárokují, naopak, kromě absolutní Svobody dávají všem tvorům všechno, co potřebují ke svým životům. Ve vašich náboženstvích však tradujete násilného Boha, který drtí své nepřátele a trvá na tom, že uctíván bude jen a pouze on, protože na rozdíl od vás sídlí na nebesích.

Staří tušili pravdu. Nikdy se k ní sice tak úplně nedostali, ale tušili, že skutečný Bůh Otec nesídlí na nebesích, nýbrž v srdcích všeho živého, a že ten, koho máte uctívat a kořit se mu je jen prázdná, násilnický a vlastnický založená tělesná schránka bez duše, srdce a soucitu, která je naneštěstí vybavená technologií, na niž nestačíte.

Když si pročtete staré eposy, zjistíte mnoho překvapivých skutečností, z nichž ta nejzásadnější je, že se občas objevil jiný „bůh“, který vyprovokoval konflikt, přičemž někdy prohrál a vaši předci dál uctívali toho prvního, a někdy vyhrál a byl uctíván jen a jen on, nový šampión. Z toho by vám dnes už mělo být jasné, že o skutečného Boha Otce nešlo ani omylem, jenomže vy si to nepřectete a Dänikenovi a podobným se vysmíváte.

Vaše náboženství jsou jasným důkazem, kdo vám je dal – vlastnictví a patent na jedinou „pravdu“ z nich jen číší, a to naprosto neodpovídá Bohu Otci, a naopak to zřetelně ukazuje na někoho, kdo si hraje na vlastníka „lidstva“ i celé planety Země. Praktiky vašich církví to celé potvrzují, stejně jako vaše dnešní věda a váš obecný přístup k Zemi a k Životu. Mělo by vám být jasné, kdo ve skutečnosti vyhrál hvězdné války..

..síly Světla to rozhodně nebyly.

Ztracené civilizace

Tohle je velice zajímavé. Zahradníci nám referují o svém osévání Země:

Z říše se vydala další expedice. Tentokrát přinášela na tuto planetu první humanoidy. Vylodila podivné bytosti nachové barvy. Ženy měly osm prsou a všichni lidé hlavu posazenou přímo na ramenou, takže když chtěli pohlédnout do strany, museli pootočit celým tělem. Neznali oheň ani zbraně, a přesto byli neustále ve sporu. Ale strážci nebyli spokojeni, protože tyhle bytosti byly úplně bezduché, nedokázaly se o sebe postarat a nevykazovaly žádné vývojové pokroky. Bylo rozhodnuto celou tu rasu vyhladit. Na Zemi dopadla morová nákaza a veškeré humanoidy vyhubila.

Z oblohy se snesla další archa přivážející odlišnou zvěřenu a úplně jiné humanoidy. Byli vysazeni po celé Zemi. Různé formy života se ustálily a rozkvetla mohutná civilizace. Zahradníci Země navštěvovali město za městem. Někteří z nich však vstoupili se svými lidskými svěřenci do vztahu příliš důvěrného, lépe řečeno se svěřenkyněmi. Jeden zlovolný kněz lidské rasy přesvědčil nádhernou ženu, aby jednoho ze Zahradníků svedla a přiměla ho prozradit zakázaná tajemství. Žena se potom zmocnila určitých zbraní, které měl tento muž na starost. Obratem je měl kněz u sebe.

Někteří zaprodaní členové kněžské kasty vyrobili atomové zbraně po vzoru oné ukradené. Bylo zosnováno spiknutí. Někteří Zahradníci byli pozváni do chrámu na oslavy díkůvzdání. Tady na posvátné půdě je ale otrávil a odcizili jim výstroj. Hromadně byli napadeni i ostatní Zahradníci. Za bitvy jeden kněz odpálil atomový pohon kosmické lodi, která právě přistála. Zachvěl se celý svět a velký světadíl Atlantidy se propadl do vln. Celé roky se Země v důsledku atomového výbuchu otřásala a chvěla. Záření bylo silné a vyděšené zbytky lidstva od té doby plodily potomstvo poněkud odlišné. Slunce zůstávalo skryto za nízkými rudými mraky.

Po velmi dlouhé době se mudrci rozhodli k Zemi přece jen vyslat další expedici, aby dopravila novou rasu do své zneuctěné zahrady. Ohromná archa plná lidí, zvířat a rostlin se vydala na cestu přes odlehlé oblasti vesmíru. Ve srovnání s její rozměrností vypadali lidé, kteří z ní proudili, jako úplně malíci mravenečci, kteří žijí v písku. Vyloděvala se obrovská zvířata a davy nových lidí. Uplynula staletí a člověk stále ještě nebyl schopen rozdělat si oheň, ani zhotovit z kamene prosté nástroje. Mezi mudrci proběhla řada porad, až rozhodli, že rasu zušlechťí tak,

že se k ní přidá určité množství humanoidů o něco inteligentnějších, kteří už umějí rozdělat oheň a zacházet s pazourkem.

Obyvatelstvo po válkách se Satanem zešílelo z toho všeho, co prožilo. Byla sem proto dopravena nová rasa ze vzdálených planet, kde ještě žili nějakí další lidé. Znovu začal člověk budovat jakousi civilizaci. Tentokrát se ale choval velmi bojovně a pronásledoval každého, kdo byl slabší.

Lobsang Rampa, Poustevník

Plejádská verze

Pronásledování slabších, to už je základ naší dnešní nespolečnosti. Je tu jistý rozpor, ke kterému jsem se v tomto dílu konečně dopracoval, a který už mnoho z vás musel napadnout také. V celém dirosloví neustále zmiňuji nádheru původního Člověka, a samotní Zahradníci Země o ničem takovém nemluví.. kde se stala chyba?

V jednom galaktickém systému byl vytvořen plán vyprojektovat Zemi jako intergalaktické středisko výměny informací. Nastal čilý ruch, aby byly na této planetě vytvořeny jednotlivé reprezentace ze všech galaxií. Někteří z bohů stvořitelů byli mistry genetiky. Prostřednictvím svých hierarchií dokázali vázat molekuly dohromady – zakódované molekuly identity, frekvence a elektrického náboje, aby stvořili život. Mnohé inteligentní civilizace daly svou DNA, aby získaly reprezentace svých kódů na této planetě. Mistři genetici pak navrhli různé druhy, některé lidské, některé zvířecí, tím, že si pohrávali s různými varietami DNA, jimiž přispěly jednotlivé civilizace, aby se Země stala touto burzou informací, centrem světla, živoucí knihovnou. Plán výstavby Země byl vskutku velkolepý.

Původní plánovatelé Země byli členy Světelné rodiny, bytosti, které pracovaly s aspektem vědomí nazývaným světlem; a spojené s ním. Světlo je informace. Světelná rodina navrhla místo, kam budou jednotlivé galaxie ukládat své informace, kde se budou moci všichni dělit o své specifické informace. Země se měla stát kosmickou knihovnou, místem nevyčísitelné krásy, kde se bude experimentovat s tím, jak ukládat informace prostřednictvím frekvencí a genetických procesů.

Mimo strukturu času může 100 000 let proběhnout v úseku, který se uvnitř časové struktury, jak ji známe, rovná jednomu roku. Tito bohové stvořitelé neexistovali v čase, jak ho známe. Pár set tisíc či milión let pro ně bylo ničím.

V existenci byly vyvolány různé energie. Již před 500 000 lety se na Zemi objevil biologický druh zvaný člověk, který vytvořil vysoce vyspělé civilizace. Nemluvíme tu o civilizacích, které nazýváte Lemurií nebo Atlantidou, pro nás jsou tyto civilizace moderní. Hovoříme o civilizacích, které jsou pradávnné, o civilizacích, které jsou pohřbeny pod ledovým příkrovem jižního kontinentu, Antarktidy.

Projekt živé knihovny byl nakonec vybojován. Vypadal natolik lákavě, že ho někteří chtěli vlastnit. Během historie Země došlo ke kosmickým válkám o vlastnictví planety. Docházelo k šarvátkám a Země se stala místem duality. Někteří bohové stvořitelé, kteří měli právo, dělat si co chtějí – protože Země je zónou svobodné vůle -, přišli a ovládli ji, asi před 300 000 lety – v období, které byste z historického hlediska nazvali počátkem lidské civilizace. Ve skutečnosti to však byl začátek pozdější fáze, fáze moderního lidstva.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Stíny Zahradníků

Když došlo ke zmíněné místní válce, jistá skupina entit ve vesmíru bojovala a vyhrála území Země. Noví vlastníci nechtěli, aby domorodé druhy – lidé – byli informováni; co se stalo. Nevědomý druh bude snadněji ovladatelný. Proto je světlo informace a temnota je nedostatek informace. Tyto entity vyhnaly světlo a Země se stala jejich územím. Nedává vám to nyní novou představu o světle? Vyskytla se tu silná radioaktivita a nukleární akce a většina Země byla rozervána. Původní druhy, lidská stvoření, prošly obdobím naprosté zkázy a byly rozprášeny.

Noví bohové stvořitelé, kteří byli novými vlastníky, byli rovněž mistry genetiky. Uměli stvořit život a zdejší území chtěli z jistých důvodů. Území jsou tvořena a držena jistými energiemi z mnoha důvodů, z nichž jedním je skutečnost, že vše, co existuje, má vědomí. Vědomí neustále komunikuje. Elektromagnetická energie vědomí může být jistým způsobem ovlivněna, aby vibrovala tak, aby vytvořila zdroje potravy. Tak jako jablka mohou být vypěstována a snědena mnoha způsoby, různými způsoby může být připraveno a stráveno i vědomí.

Některé entity v průběhu své vlastní evoluce začaly zjišťovat, že když tvoří život a vdechují mu vědomí prostřednictvím modulování frekvencí forem vědomí, mohou se takto sytit, mohou si udržet vládu nad věcmi.

Noví vlastníci planety měli jiné chutě a jiné záliby než původní vlastníci. Živili se chaosem a strachem. Ty je sytily, stimulovaly a udržovaly je u moci. Tito noví vlastníci, kteří přišli před 300 000 lety, jsou ony velkolepé bytosti, o nichž se hovoří v Bibli, na babylónských a sumerských tabulkách a v různých textech po celém světě. Přišli na Zemi a pozměnili lidský biologický druh. Pozměnili vaši DNA, abyste vysílali jen frekvence v jistém omezeném pásmu, která je může sytit a udržet je u moci.

Původní člověk byl nádherná bytost, jehož dvanáct řetězců DNA sem darovali různé inteligentní civilizace. Když přišli noví vlastníci, pracovali ve svých laboratořích a vytvořili novou verzi člověka s odlišnou DNA – s dvojitou šroubovicí neboli se dvěma řetězci DNA. Vzali původní DNA lidského druhu a zničili ji. Původní vzorec DNA byl v lidských buňkách zachován, zůstal však nefunkční, byl rozštěpen a odpojen.

V lidských buňkách jsou světelně zakódována vlákna, jemné pápěří energie, které nese informace. Když toto chmýří funguje spojitě jako kabel – jako optická vlákna -, vytváří šroubovici vaší DNA. Když jste byli geneticky upraveni, zůstala vám jen dvojitá šroubovice. Vše, co nebylo potřebné k přežití, a vše, co by vás informovalo, bylo odpojeno. Byla vám ponechána jen dvojitá šroubovice, která vás měla uzavřít v kontrolovatelných a ovladatelných frekvencích.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Dílo a Stvořitelé

Nu, tolik Plejád'ané ke zřejmým rozporům v chápání našeho původu. Když už jsem u toho, Plejád'ané mě namísto úmorného diktování nechali zpracovávat tyto materiály, aby bylo jasné, že pravdu zde máme, máme ji už dlouho a v mnoha různých zdrojích. Chtěli nám tím ukázat, co všechno bychom věděli, kdybychom uměli číst, dívat se a přemýšlet. Je podle nich s podivem, že jsme na těch pár komentářů, které mi k tomu poznamenávají, nepřišli sami.

Co se týká Zahradníků Země, jedna věc je jasná: pracují evidentně s okleštěnou verzí člověka o dvou šroubovicích, a ještě se diví, že se nevyvíjí sám a že jej musí k vývoji stimulovat. Tím pro mě není pochyb, kam je zařadit, a o to víc bych si přál poznat původní Plánovatele.

To ale není nic nemožného, všichni původní Plánovatelé si přejí být vámi nalezeni a poznáni, stejně jako si Prvotní Stvořitel přeje být svým Stvořením nalezen a uznán:

Prvotní stvořitel říkal: „Dám vám dar ze sebe. Běžte a dávejte ze sebe velkoryse tak, aby vše, co v tomto vesmíru stvoříte, chápalo svou podstatu jako mou identitu.“

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Toto je naprosto klíčové vyjádření. I vy všichni jste tvůrci, ať o tom víte nebo ne. Chápete však svou tvůrčí podstatu jako identitu Prvotního Stvořitele? Někteří z vás snad, do nějaké míry, a i to je dáno spíš odkazem původních Plánovatelů, který ve vás žije, a přístupem některých vašich Tvůrců, kteří takto přesně Tvoří.

Totéž ovšem mohli dělat i Zahradníci Země. A proč to nedělají (pokud to opravdu nedělají)?

Kromě toho má každá vaše buňka, každá částice Stvoření svůj vlastní intimní vztah s Prvotním Stvořitelem, což je přesně to, o co jste se nechali připravit, když jste kývli na to, že „potřebujete“ prostředníka. A prostředník, to už je zneužití.. nechali jste se zneužívat. To, co (možná) potřebujete, jsou průvodci a učitelé.

Do nějaké míry tuto funkci může plnit dirosloví a naše i některé další knihy, a ty správné vnější průvodce a učitele poznáte tak, že vás neustále vedou k průvodcům a učitelům vašim osobním, vnitřním, které najdete ve svých nitrech. Pomoc zvnějšku tkví převážně v bourání iluzí, v nabízení pravdivějších pohledů, v upozorňování na další a hlubší souvislosti, v předkládání jiných možných řešení, a konečně v nejrůznějších podnětech.

Hmm.. tohle Plejádské dobrozdání ohledně dirosloví je dost překvapující.. aspoň pro mě. Původně jsem měl v úmyslu dát k dispozici jednoduchou a srozumitelnou duchovní školu plus pár textů, které by posloužily jako můstek k Plejádským knihám, které jsem pokládal za nejdůležitější a nejsrozumitelnější dostupné materiály, na nichž mi vadila jen složitost vyjádření a tedy příliš malá srozumitelnost.

Pravda, dirosloví se od těch dob rozrostlo opravdu hodně.. můžu zodpovědně říct, že kdybych tušil, jak se to zvrhne a co všechno to bude nakonec obnášet, rozhodně bych se do toho nepouštěl. Nic, zdá se, že už se stalo, přínos pro mě samého je neskutečně veliký.. už samotná tvůrčí činnost znamená jakousi mikroučast na zmíněném daru Prvotního Stvořitele, co teprve ten obsah a to všechno, co jsem se díky tomu dozvěděl..

..nezbývá než doufat, že to – coby veřejný počín – bude k něčemu dobré i té veřejnosti, to jest vám.

Tvůrčí hierarchie

Spousta lidí věří v jediného Boha Tvůrce. Tato představa je dílem vašich systémů víry, a stejně jako ty systémy se nezakládá na pravdě, a jedním z výsledků je, že se považujete za bezmocné hříčky nebo i oběti jakéhosi „osudu“. Plán

je plán, a existenci Plánu i jednotlivých plánů můžeme potvrdit.. na rozdíl od osudu.

Nedávno jsme s jedním človíčkem diskutovali o tom, co vlastně stojí za tím vším. A dostali jsme se až ke Stvořiteli. Velmi se divil tomu, že není jenom jeden. Nebyl příliš ochoten připustit, že by jich bylo víc. Vzala jsem hodně velký papír a kreslila: doprostřed kolečko – jako Prvotního Stvořitele. Kolem něj jsem pak domalovala pět o něco menších, které představovaly jeho prodlouženou ruku, to znamená „jenom“ Stvořitele. Nezáleží na tom, kolik jich je, důležité je to, že jsou. Může jich být dvanáct, sto nebo i víc. Já jsem se seznámila s pěti a ty jsem nakreslila. No a pak jsem mu řekla, že jeden z nich je ten náš, který vytvořil to, v čem se nyní nacházíme. Ale že nepracoval sám a že si také vytvořil pomocné síly, které my označujeme jako Centrální rasu. Ovšem těch sto čtyřicet čtyři tisíc koleček se mi nechtělo kreslit. Uznej, byla by to blbost.

Lidé si totiž vůbec nedokáží představit, jak je život kolem nás členitý a vrstvený. Náboženství značně pokrývalo jejich pohled na svět a na život vůbec. Všechno je podle nich dílo jednoho dokonalého starce, který prostě kývne prstem a potrestá je za jejich neposlušnost. Nechápou, že i ten jeden jediný si určitě vytvořil další pomocné síly na to, aby mu pomohly v realizaci jeho plánu. A pak probíhá další a další členění na menší a menší jednotky a úrovně, které přenášejí informace k původnímu zdroji.

No, a to, na co chceme a ze všech sil se snažíme upozornit je fakt, že jednou z těch menších jednotek a úrovní jste i vy. Jste Tvůrci, a ať chcete nebo nechcete, nemůžete ne-tvořit. Tvoříte neustále, ať si to uvědomujete nebo ne, ať jste s tím srozuměni nebo ne, a všemu, co vytvoříte jste rodiči neboli děláte si karmu neboli tvoříte si život.

Ty to chápeš, ale co ti ostatní? Těm se hrozně těžko vysvětluje, že jsou i jiné vesmíry, jiní Stvořitelé a že každý z těch vesmírů je založen na jiném principu. Dovedeš si představit, že by dva tvůrci vytvořili totožné dílo? To přece nejde! I když dostanou stejné věci k dispozici a mají stejné podmínky, výsledek vždy odpovídá vnitřnímu rozpoložení každého z nich.

Vanessa Dargom, Horský štít

I vy jste tvůrci, ale většina z vás se nechala narvat do tvůrčího stejnokroje společenských norem a „lidského“ standartu, a vytváříte všichni stejné nesmysly. Všichni se snažíte nevyčnívat, všichni se snažíte být průměrní, což j v rozporu s vaší jedinečností, a to vás nutí dát jí průchod, a i ten ze všech sil držíte v mezích průměrnosti.

Ani v tom by nebyl problém, kdyby vaše průměrnost nedrážela planetu, přírodu i vlastní rasu.

Budoucnost Země

Přítomnost, kterou je při lineárním pojetí času dána budoucnost, vyrůstá z minulosti.

A jeden, dva nebo tři z těch sto čtyřiceti čtyř tisíc dostali za úkol najít odpověď na nám už známou otázku. Byl jim dán k dispozici kousek vesmíru, vzali pár přátel a vytvořili tenhle klenot.

Tenhle klenot se ovšem stal terčem nejrůznějších zájmů, které Původním Plánovatelům přinesly nejednu horkou chvíli, a mnoha z nich i nečekané uvíznutí a spoutání duší pozemskou karmou.

Pak jim nezbyvalo nic jiného, než sestoupit níž, převzít na to vhodná těla a zasáhnout přímo v dané oblasti. Ale ne vždy to bylo tak jednoduché. Zvláště v poslední době, kdy byl nápor z druhé strany existenčního řetězce natolik silný, že se zdálo, že budou předčasně zničeny všechny doposud získané údaje. A to nikdo z těch, kteří se podíleli na vytvoření Země, nemohl dopustit.

Samozřejmě, že se počítalo i s účastí „druhé strany“ na tomto experimentu, neboť bez ní by údaje nebyly celistvé. Ale její vliv byl teď natolik silný, že hrozilo předčasné ukončení experimentu.

Budoucnost je tvořena postojem, který tvůrce (tedy mimo jiné i každý člověk) zaujímá k přítomnosti. Budoucnost planety je tedy dána převládajícím postojem v jejím kolektivním vědomí. A ve vědomí pozemšťanů je bohužel planeta Země mrtvou hmotou.. a to je ten nejvražednější dopad slavné „mužské“ vědy pánů a matek tvorstva, kteří se jejím prostřednictvím postavili „na druhou stranu“, s veškerou brutalitou, již jste schopni.

Ani zásahy jeho tvůrců, kteří na sebe brali podobu lidských tvorů, nebyly žádným přínosem a hard disk Země potřeboval stále častěji energetickou pomoc zvenčí, aby nezkolaboval úplně a předčasně. Jeho konstruktéři však nemohli připustit, aby byly zničeny informace, které se tu postupně ukládaly tři a půl miliardy let. Ještě potřebovali nějaký čas na jeho udržení.

Udržení je správné slovo.. nejlepší možné.. dokonale vysvětluje všechno, oč nám i ostatním jde:

A pak, až bude splněn časový plán, budou data z trojrozměrné Země přesunuta do nového hard disku pěti rozměrného a dokonalejšího biologického počítače v jiné dimenzi. Ten pak nejenom zpracuje již získané údaje, ale propojí je z těmi, které budou získávány v průběhu dalších více než sedmi miliard let.

Vanessa Dargom, Horský štít

Zbývá už jen dodat, že přesun je dán, byl plánován už dávno předtím, než se Původní Plánovatelé vydali hledat vhodný materiál pro planetu Zemi, a do značné míry záleží na vás, obyvatelích a dosud neodvolaných správcích Živoucí knihovny, jak bude ten přesun vypadat..

..bude to konec světa housenky, jejíž mistr nazývá motýlem, nebo konec světa násilně způsobený zotročeným, úplně zaslepeným „správcem“?

HRA STVOŘENÍ

Bylo vám mnohokrát a z mnoha stran doporučeno, abyste se učili od těch nejmenších dětí.. ne starších, než čtyřletých. Právě tak byste se mohli učit od Indigových dětí, Sluníček a dalších takových bytostí jakéhokoliv věku, kdybyste je ovšem nechali dýchat a žít to, co žít chtějí.

Co se tedy máte naučit?

Všimněte si, že ty nejmenší děti jsou v jedné chvíli tím, v druhé oním, v třetí támhle tím atd. atd. Sřídají chvíle rychleji než dokážete lusknout prsty. Přitom jsou neustále nádherně opravdové, a neustále jsou samy sebou, je to hra bez posuzování, strachu a hanby.

A co z toho umíte vy? Nic! Vůbec nic. To je to, co se máte naučit, a v této tečce, poslední kapitole Neviditelného světa se budeme snažit vám ukázat, co všechno to obnáší, neboli co všechno takový jeden nenápadný odstaveček znamená.

A znamená toho hodně. Neomezené dispozice časové, tvůrčí, prostorové, dokonalá komunikace i rozhled ve všech dimenzích, absolutní pravdivost atd. atd., opravdu je co dělat, a klíčem je v tuto chvíli čas.. přesněji jeho nedostatek, neboli čas nejvyšší, a navíc nepochopení, z něž plyne tíseň.

Vy zapomínáte, že jde o hru, a berete vaše chvíle smrtelně vážně. Smrtelně znamená, že mimo ty chvíle nežijete vůbec. Vaše představy toho, co chcete prožít, jsou tak rafinované, tak obtížně dosažitelné, že jen nachystání okolností vám trvá celé dny, týdny nebo i roky.

Další éony trvá, než se uvolíte, že je všechno dostatečně připraveno a můžete si tu chvíli vlastně dát. Po tu dobu také nežijete, a když, tak rozhodně ne v přítomnosti.. žijete ve chvíli, kterou si tak složitě chystáte, ale většinou živoříte v pouhé představě o té chvíli.

A když ta chvíle konečně nastane, místo abyste si ji aspoň prožili, kontrolujete, jestli všechny okolnosti odpovídají vašim představám, a to podstatné, o co jste se tímto způsobem nechali připravit je váš život. Byl..

..a k témuž přístupu časem donutíte své děti. U všeho, co by chtěly prožít a mají tu smůlu, že vás k tomu potřebují je neustále odkazujete slovy: „Počkej, až ...“. Děti si na čekání zvyknou a v dospělosti už nedokáží nic prožít „jen tak“, natož něco zrealizovat bez čekání, a už vůbec nedokáží prožít něco opravdově. Budou po většinu života mrtvé, stejně jako vy.

Než se pustíme do analýzy finálních odhalení a sestavení návrhů na nápravu ve slíbené hodině dvanácté, musíme vás ještě – některé – trochu vyvést z míry.. musíme se prohlásit, abyste věděli, s kým máte v těchto materiálech co do činění.. pomůže vám to nevěřit slepě a – jak doufáme – přiměje vás to jednat samy za sebe.

Jakkoliv se naše civilizace vyvinula, což se všeobecně pozná právě na vztazích k dětem, před půlmilionem pozemských roků se vaši předkové do jisté míry stali dětmi našich předků, a ti vám rozhodně dobrými rodiči nebyli. Takže následuje pravda o tom, co nás přimělo vám v této době pomáhat.

Plejádský zásah

Já už jsem to tu v různých místech naznačoval, tady je zřejmě nutné říct věci natvrdo:

... ti bílí lidé, kteří se občas objevují společně s těmi malými šedivými příšerkami ... neříkám, že všude, ale v mnoha případech se jedná o Plejádany. Jsou to rasy, o kterých se hodně mluvilo a které svého času kontaktovaly dost lidí tady na Zemi.

Myslel jsem si, že je to jenom jedna rasa a navíc se o nich se mluvilo jako o našich bratrech, o někom, kdo nám přišel pomoci a kdo se snaží dostat nás z tohoto bláta.

To jistě. Možná bychom se do toho bláta nedostali, kdyby se o to v minulosti nepřičinili. Třeba jejich pomoc není zas až tak nezištná. Uvědomuji si, že kdyby byla Země zničena, nebo tady došlo k nějaké velké nekontrolovatelné destrukci, budou oni tím, kdo to schytá z první ruky. Proto se nejspíš vrátili sem a nám se zdá, že nám pomáhají. A pak – není to jenom jedna civilizace.

Tohle sice ani zdaleka není přesné, je to ale dostatečně výstižné k pochopení většího obrazu. Podívejme se na

použitou technologii:

Je to virus. Přináší lidem zkázu. Činí z nich zvířata bez zábran a morálky. Na vícero místech, na území velkém asi 100 km² byly vypuštěny sondy, ze kterých vypadly světle zelené granule. Jejich povrch na vzduchu zoxidoval a umožnil tak postupné uvolňování viru do vzduchu. Vir napadá určitou část nervové soustavy. Ne celý organismus. Usazuje se především v hypotalamu a blokuje přísun informací k ostatním částem mozku. Z lidí se postupně stávají tvorové horší než divoká zvěř. Není nic, před čím by se zastavili. Ani příslušníci vlastního rodu si před nimi nemohou být jisti. Nenapadá všechny lidi. Jen přirozená imunita mu může zabránit v tom, aby se šířil organismem. I ti, kteří jej vytvořili, musí být chráněni speciálními obleky, aby se nenakazili.

Vir je výsledkem spolupráce dvou ras. Ti jedni vypadají jako lidé. Jsou od nich k nerozeznání. Ti druzí jsou malí, drobní, mají široké černé oči a lehce našedlou kůži. Tento vir byl vyvinut speciálně pro pozemšťany. Je určen k ovládnutí. V lidském těle zmutuje a vytvoří něco, co splyne s genetickou výbavou každého jednotlivce. Člověk pak není sám sebou. Zastavuje se mu možnost spojovat se s vlastní duchovní podstatou, ztrácí půdu pod nohama, je nejistý a stává se velmi snadno ovlivnitelným.

Vanessa Dargom, Horský štít

Důsledky jsou zřetelné, popravdě, čím dál zřetelnější, a použitá technologie je nadále používána proti vám. Jste neustále práškování různými preparáty, a vaše statistické agentury mají spousty práce, aby stihly vyhodnotit jednotlivé projekty. Utajené „viry“ máte ve stravě, v pití, v knihách, filmech.. všude. Pomocí přísad do krmení se testují i vaše domácí zvířata.. zjišťuje se práh agresivity a možnost nasazení „mazlíčků“ proti lidem. A proč asi?

Plejádká karma

O projekt Živoucí knihovny na Zemi se nakonec bojovalo. Při rozbrojích jistá skupina entit bojovala v kosmu a ovládla Zemi. Noví vlastníci chtěli, aby původní pozemské druhy zůstaly nevyvinuté a neinformované, a tedy i snadněji ovladatelné. Původní druh člověka zasáhla velká zkáza a jeho DNA byla oslabena.

Představte si Zemi jako velkou říši nacházející se ve značné vzdálenosti od vás. Možná v božské vládoucí rodině měli problémy s dětmi, a tak jim rodiče řekli: „Jděte dolů na Zem a chvíli si tam hrejte.“ Bohové si přitom neuvědomili, že to, co uvádějí do pohybu, jim v budoucnosti způsobí starosti. Když si děti bohů začaly hrát se zlatem a genetikou – a s krví, hrájíce si s mocí žen – neměly představu, co dělají.

Bohové si nyní uvědomují, že máme na Plejádách dilema. Je zde tyranie, která byla uvolněna na Zemi a vrátila se k nám. Věděli jste, že to my jsme způsobili tyranii, že my jsme vás zbavili dědictví zcela funkční DNA o dvanácti vláknech? Nebuďte naivní, pokud jde o Plejádany včetně nás. Proč si myslíte, že vykonáváme takovou napravnou činnost na vaší planetě? Přemýšlejte o tom, že vás možná potřebujeme pro další fázi našeho vývoje. Jestliže chceme růst, musíme napravit minulost, s níž jsme spojeni.

Naši předkové dopustili na vaší planetě zmatek a současně vám pomáhali s mnoha, mnoha změnami. Plejádané vás tak ovlivnili dvěma způsoby. Záznamy o vlivu ukazují, že plejádské energie byly na Zemi v oblibě a účtě, proto většina kultur na vaší planetě nepocituje vůči Plejádám negativní city. Ale musíme přiznat, že ve vzdálené minulosti plejádské energie manipulovaly s genetickou linií lidských bytostí a byly spojeny s plazy. Musíme se postarat o nápravu. To je důvod naší návštěvy.

Při zkoumání, proč máme na Plejádách takový velký zmatek, jsme pátrali v budoucnosti a ukázalo se, že se náš systém bez vaší pomoci nikam nedostane. Jinými slovy, nemůžeme se dále vyvíjet jako tvůrci, dokud nevěnujeme všechny své schopnosti a práva všemu, co jsme vytvořili. To je naše dilema. Proto čekáme, až objevíte vlastní zkušenosti ze své činnosti tvůrců. Jakmile to uděláte, vydáte soubor vzorců. I když dosáhnete velmi vysokého stupně vývoje, možná nikdy těmto vzorcům neporozumíte – alespoň dlouho ne.

Jíní mohou získat vzorce od vás a výměnou zažijete stavy extáze, změn vědomí nebo možná cest do jiných světů. Snad si ani neuvědomujete, že když to děláte, vyzařujete tyto vzorce a další, kdo vzorce budou potřebovat, je použijí k vytváření kopií životů nebo k opětovnému zavedení zničených systémů. Až se tyto kódy informací nebo vzorců začnou používat, budete svobodní, protože kódy vědomí obsahují písně vaší vlastní svobody zpívané jako frekvence a vysílané z buněk vašeho těla.

Barbara Marciniak, Země

Příchod antiKrista

Tak, teď víme, kdo je kdo, a o co jde, slíbili jsme se zmínit o protikristovi. Antikrist byl pochopitelně vašimi nynějšími „přáteli“ plánován, trochu se zřejmě opozdil (a ještě nevíme, z jakého důvodu), a to neznamená, že definitivně nepříjde. Šedivci už nejednou navrhli „nadčlověka“.. naposledy pro Hitlera..

„Nový člověk žije mezi námi! Je tady!“ zvolal Hitler triumfálním tónem. „Stačí vám to? Prozradím vám jedno tajemství. Viděl jsem nového člověka. Je nebojácný a krutý. Měl jsem před ním strach.“

„Když pronášel tato slova,“ dodává Rauschning, „třásl se Hitler extatickým vzrušením.“

Jacques Bergier & Louis Pauwels, Jitro kouzelníků

..nicméně na jeho nasazení tenkrát také nedošlo, Hitler zřejmě nestihl přinést Gizežanům dostatečnou židovskou oběť, a oni mu nemohli být nápomocni úplně ve všem. Karma je karma, a obětismus je tak jako tak předplacenou, násilně vyvolanou reakcí, která po zaplacení vyplodí původně zamyšlenou akci.

Nejsme si jistí, co selhalo tentokrát, a jak dlouho tato situace vydrží. Dost možná ještě nejste v požadovaném stavu zotročení, ale až do této chvíle antiKrist nevystoupil na scénu, natož aby provedl objednané změny. Stojí v tomto ohledu za zmínku, kdo vám opravdu dodal vašem náboženství:

Dospělo se k závěru, že mimozemšťané za pomoci tajných společností, čarodějnictví, magie a okultismu i za pomoci církví používali určitý počet lidí k pokusům. Když byli konfrontováni s uvedenými výsledky šetření, potvrdili jejich pravdivost. Vždy stáli za všemi zlými událostmi a manipulovali lidskou rasou náboženstvím, satanismem, čarodějnictvím, magií a okultismem.

A co by pro vás mělo být opravdu podnětné, je reakce Gizežanů na dotazy vašich vlád na konec světa:

Dále vysvětlili, že umí putovat v čase a že předpověděné události by se mohly skutečně stát. Pozdější použití mimozemské technologie jak v USA tak v SSSR toto proroctví postupně potvrdilo.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Tohle jednoznačně znamená, že vaše tajné vlády mají jisté možnosti cestovat časem, což jim umožňuje zasít v libovolném bodě minulosti semena činů, které vás – z vašeho pohledu – náhle dostihnou a změní ze vteřiny na vteřinu celou vaši realitu. A právě tak mohou určitým počínům zabránit.

Tohle se může vyvinout ve vaše největší ohrožení, a proto zde tolik místa věnujeme pochopení času. Jedna z vašich ztracených schopností je i cestování časem pomocí mysli, a pokládáme za velmi dobrý nápad si tu schopnost zprovoznit. Zatím se sice – pokud víme – nic závažného nestalo, protože Gizežané velmi nedůvěřují vašim vládám, a nemají chuť jim umožnit cesty časem bez dozoru.. ale co když se nějak domluví? Že?

Kontrola mysli

Řekli jsme, že cesty časem jsou jen jednou z mnoha a mnoha schopností, o které jste přišli. Nicméně, to je pořád vyjádření, které ve vás z nějakého důvodu vzbuzuje pocit, že jste obětí, a to je postoj, který vám totálně znemožňuje vzít věci za své, a když věci vezmete za své, splníte první a jedinou podmínku ke změně.

Co máte vzít za své? Je tu situace, kdy lidská rasa byla ovládnuta, je to ale už půl milionu let. Miliardy zrození uběhly od té doby, a každé zrození je aktem svobodné volby každé duše, která přijme tělo.

Je na vás, abyste přestali tupě předpokládat, že si vaše duše libuje v masochismu, a že se vtělí, abyste se nechali svými rodiči vychovat a trpěli až do smrti následky jejich výchovy. Každé dítě má jasnou představu, co by na životě svých rodičů změnilo, a na vás je si tu představu vybavit a potřebné věci opravdu změnit.

Tím dostanete do rukou důkaz o své způsobilosti žít a měnit se, a z toho už můžete vycházet.. resp. z toho musíte vycházet, protože to, proti čemu stojíte, je kontrola mysli. Nikdo vás neučil vaši mysl ovládat, naopak, učili vás, co si máte myslet, a že všechno, co do toho nezapadá, máte ignorovat.

To má moře důsledků, a abyste si ty důsledky dokázali spočítat, musíte vědět, že mysl je ta promítačka, která obtiskuje neviditelné světy do toho viditelného. Cokoliv pustíte do mysli, použítte do života.. sny, myšlenky, proroctví, příběhy, báje, mýty, písně, zvuky, emoce, situace.. všechno, co potkáte, měníte v realitu svého života tím, že to necháte projít vaší myslí.

Jsou dvě jednoduché direktivy, které stačí dodržovat, abyste se naučili ovládat svou mysl:

1. základ je v tom, že myšlenky se nemusí myslet.. dají se pozorovat. Tímto musíte začít, a toto musíte mít – nějakou dobu – neustále na paměti, aby vám to přešlo pod kůži
2. musíte snít, vědomě snít, a při tom snění si musíte vybírat, co snít budete, a co ne. Tím se naučíte vybírat svou příští realitu na astrální úrovni.

Ideálně se na nějaký čas stáhnete do pozice pozorovatele, necháte dobíhat neaktuálnější karmu, budete se snažit odhalit vaše akce, které k té či oné reakci vedly, a ke všem budete zaujímat kladný postoj, to jest přijetí všeho dění vašeho života jako svého výtvoru. To je nepředstavitelně důležité, protože tím a právě tím získáte nad děním ve svém životě kontrolu, a to přímo tam, kde ten život vzniká.

Život není boj, ani neměnný osud, je to proces, kdy zadáte příčinu a dostanete následek, ke kterému, když ho

přijmete jako svůj výtvar, můžete zaujmout postoj. Tím se uzavře kruh, a získáte zkušenost, přičemž váš postoj je vaše nové já. Pokud má být vaše nové já kladné, musíte nutně zaujmout kladný postoj.

Dokud nevíte, co přesně chcete, zadáte prostě příčinu ve své mysli a obdržíte následek na mentální úrovni. To je ze začátku trochu nezvyklé, pro některé téměř nemožné, proto navrhuje používat vědomé snění.

Astrální modelování

Vědomé snění je vlastně pobyt v astrálu, a astrál je „země nekonečných možností“. Účelem pobytu v astrálu je modelování situací, s tím, že okamžitě vidíte, kam která situace vede, a okamžitě také vidíte, co je potřeba změnit, aby vám výsledná realita vyhovovala.

Až vykouzlíte realitu, která vám vyhovuje, stačí dát příčinnou představu do slov a a do hmoty – začít ji zahušťovat zvukem (klidně i písní) a realizovat fyzicky.. obtisknout příčinu v hmotě.

Obtisk v hmotě je váš základní kámen úrazu. Vy si myslíte, že hmota je skutečná. Pravda je taková, že hmota je ze všech úrovní nejméně skutečná, nejméně přizpůsobivá a nejméně přesná. Jen uvažte, kolik nepřesností vznikne už v okamžiku, kdy se jasnou, krystalicky čistou představu či myšlenku snažíte vyjádřit slovy.. že?

Hmota je ještě mnohem těžkopádnější než slova, a to, co musíte pochopit, že ta těžkopádnost naprosto dokonale odpovídá účelu hmoty. Hmotná rovina je tu pro to, aby si nejrůznější bytosti mohly – pokud po tom touží – vyzkoušet ty nejhrubší a nejdusivější myšlenky.. myšlenky, které by vás na jemnějších úrovních roztrhaly.

Roztrhání se tu a tam stane, ale ve vesmíru svobodné vůle je účelem života získat zkušenost, a vesmír je na všechny druhy zkušenosti dokonale zařízen. Takže to, co musíte nutně pochopit je fakt, že **hmotná rovina slouží ve skutečnosti jako hrubé znázornění, a pro získání zkušenosti nemá nejmenší smysl se patlat s detaily!**

Všechny děti to vědí, a proto jsou nejšťastnější s nejjednoduššími hračkami. Jejich hry probíhají ve vyšších rovinách, především v astrálu, jejich fantazie není rušena žádným detailem, a v hmotné rovině si veškeré dění vyšších rovin pouze znázorňují, a to ještě jen v těch nejhrubších obrysech.

Kousek dřeva dítěti poslouží jako princ, jako kovboj, panenka i vláček. Je to v dokonalém souladu s tím, čemu slouží jejich tělo: v různých hrách má různé role i poslání, a z každé role i poslání má dítě naprosto suverénní a plnohodnotný zážitek, který obratem a bez jakýchkoliv předsudků mění v zkušenost.

Toto se musíte naučit, abyste dokázali porozumět dětem. Děti žijí v rádech vteřin!, protože žijí především ve vyšších rovinách, na vyšší úrovni, a teprve na úrovni pozemského dění si to všechno znázorňují s veselostí, hravostí a lehkostí, která je pro všechny vyšší roviny charakteristická.. tak to je, a toho potřebujete dosáhnout.

Vy se prostě musíte naučit žít v astrálu, a ve fyzické rovině si to jen znázorňovat. V astrálu ovšem poznáte, zač je toho loket, poznáte, co to je krmit děti představami násilí a zaprodávat je larvám a egregarám. Tím ale také poznáte, co je podstatné, a co ne, a přestanete lpět na fyzických detailech. A o to jde.

Urputný boj s hmotou, který vaše civilizace podstupuje ve snaze mít detailně vyvedené i ty nejničivější myšlenky a představy, to je důvod, proč podstatnou část svého života nežijete.. pachtíte se v úplně nesmyslných projektech, zapomínáte, že jde o hru a zkušenost, a podle toho to s vámi dopadá.

Vaše civilizace už to tak má dlouho, a snahu mít víc a lepších detailů než soused už máte zakořeněnou velmi, velmi hluboko. Snaha po hmotných detailech vás zabíjí, zatímco vaše děti žijí.

Technologický rozvoj

Vy, páni tvorstva, jste nesmírně hrdí na svůj technologický pokrok. Spíš než hrdost je to pýcha, protože vás to zaslepuje, a to do té míry, že nevidíte, co se za tím skrývá.

Techniky jsou ve vaší „civilizaci“ dva druhy. Jeden druh slouží lidem, a ten většina z vás vůbec nezná, protože si jej syslí pro sebe malá skupinka vašich vládců. Druhý slouží proti lidem, ten znáte velmi důvěrně, a na ten jste opravdu pyšní.. na techniku, která vás zotročuje.

Vaše dopravní prostředky jsou tu proto, abyste „mohli“ do práce a z práce. Vyrábíte je v pracovním zařazení, což znamená nucené práce pro společnost, tedy otroctví. Vaše výtvarnictví v kuchyni slouží k přípravě jídla, které vám dodá energii, kterou však potřebujete jen proto, abyste mohli takovou nucenou práci vykonávat.

Vaše těla jsou navržena tak, že energii z jídla dospělý jedinec nepotřebuje skoro vůbec, je to něco navíc, a potřebujete ji proto, že v dospělosti musíte něco navíc vydávat.. něco, co byste normálně (to jest v normální společnosti) vůbec nevydávali, protože je to nepřírozené a to v normální společnosti znamená nepřijatelné.

Časem se moje fyzická síla neuvěřitelně rozvinula. Nejedla jsem nic k snídani ani k obědu a místo toho jsem se živila pohledem kolem sebe. Pozorovala jsem ješterčí závody, hmyz, který se před námi naparoval, objevovala jsem obrazy utajené v kamenech a na obloze.

A o to přesně jde. Vaše děti, pokud mají v jídle jen trochu volnosti, to dělají úplně stejně. Kousnou si téměř do všeho, co se jim nabízí (pokud se jim to nevnučuje), jídlo odloží a hrají si dál. **Navykání na tři hromady jídla denně je proti Přírodě**, a dovede vás to k totální závislosti na pracovním zařazení.. musíte mít na jídlo, a načerpanou energii musíte někde vydat, to je váš výsledný návyk.

Pracovní zařazení máte velmi promyšleně rozděleno do oborů, které si někdy „smíte“ vybrat podle zájmů, a ti, co si vybrat nemohou, závidí těm, co mohou a nevidí nic jiného, ti co mohou, jsou zcela pohlceni výsledky a také nevidí nic jiného. Je to tudíž past, která vám brání dívat se kolem sebe, a i když se díváte, nedokážete vidět.

Co byste měli vidět? No, je toho dost.. popravdě je toho tolik, že nevíme, kde začít. Ve stati o technologickém pokroku budiž řečeno, že vesmír jsou miliardy miliard jednotlivých dokonalých chvilí, a každá ta chvíle je už hotová, jinak byste si neměli z čeho vybírat a vesmír.. totiž časový rozměr vesmíru by neplnil svůj účel.

To znamená, že veškeré myslitelné technologie už dávno někde jsou, tudíž není potřeba žádné vyvíjet, je potřeba žít a žít a žít, a to na té úrovni, na kterou jste se rozhodli narodit, a snažit se získat ty zkušenosti, kvůli kterým jste se rozhodli narodit. Máte vyvíjet sebe, své vědomí, ne technologie. Účelem je zkvalitnit své žití do té míry, že vám budou vyšší úrovně moc zpřístupnit své technologie bez obav ze zneužití. O to jde..

Poznání v oblasti fyziky, chemie a matematiky, které lidstvo získá, mu bude dáno duchovně. Všechno bude dáno Námi.

Orton, Poselství lidstvu I.

Kvalita života

Co se týká vašich duší, kvalita života na planetě Zemi je to, co jste se svým zrozením rozhodli zlepšit. Nejste tu proto, abyste se ve výchově nechali o duši připravit, pak tupě absolvovali výcvik a pracovní zařazení, které vysaje život i z vašeho fyzického těla, a skončili jako absolutní troska v podobě vašich důchodců, kteří neví, co je špatně a likvidují a dusí všechno, co se jim nepozdává.. přinejmenším všechno nové.

Na zkvalitnění života na Zemi má každá duše svůj individuální plán. Vaše výchova vás však od duše oddělí, čímž k tomu plánu ztratíte přístup, a zbudou jen nejasná čhtění a nezřetelné touhy, které se nezřídka spojí s touhami rodičů, vychovatelů, šéfů atd. Ty touhy musíte oživit a začít naplňovat.

Jakmile začnete realizovat své touhy, začne se vám diferencovat, co je vaše a co ne. Je na vás, co se rozhodnete všechno naplnit, ideálně dáte přednost svým touhám před těmi nabalenými, realizací svých tuh se přiblížíte své duši a objevíte svůj plán. Mnohé přitom budete muset zahodit.. mnohé.. tím se vám ale uvolní život, protože se osvobodí vaše mysl. To má dalekosáhlý význam.

Jednak se vám automaticky budou zpřístupňovat a aktivovat zahájející schopnosti, kterých vůbec není málo, a jednak, čistší mysl produkuje věrnější realitu, a produkuje ji s mnohem větší účinností, protože se její síla netřísťí v mnoha různorodých, kolikrát i zcela protichůdných myšlenkách.. když navážeme na příklad s promítačkou, ten rozdíl je v tom, jestli promítáte sto obrázků najednou, nebo je zredukujete třeba na pět.. chápete to?

Všechno, co potřebujete k vyčištění svých myslí a k rozvinutí nejzákladnějších schopností najdete v Duchovním stylu, případně si můžete dát Mistrovský kurz, a tady je na místě vrátit se k vašemu plánu. Plány jednotlivých duší jsou vždycky součástí Plánů větších, komplexnějších. Co vám to (v prostředí duality dobra a zla) říká?

Ideálně zjistíte, že vždycky existují plány v rámci plánů, přičemž vše nutně počítá se svobodou volby. V rámci plánu je možné uspět i selhat, a to potvrzují vaše pocity uspokojení nebo zmaru z výsledků vaší vlastní tvůrčí činnosti. U osudu by však bylo možné jen pasivně čekat, až se naplní, což je něco, co vám prostřednictvím vašich vládců podsouvají jisté entity a zařizují si tak svou nadvládu a vaši trpnou realizaci jejich plánů..

..bohužel, na to něco valná většina z vás přikývla. Tato vaše svobodná volba tvoří váš život v cizích intencích, a to je hlavní důvod, proč vás váš vlastní život produkuje pocity nenaplnění a zmaru. Jste v rozporu se Stvořením, s rolí stvořitelů, která vám byla Prvotním Stvořitelem dána, a tím jste v rozporu s Universem a samotným Životem.

Zmatek, který jste vytvořili vyplývá zaprvé z toho, že i jako druh jste byli vytvořeni za nějakým účelem, to jest v rámci nějakého plánu. Součástí tvorby v rámci jakéhokoliv plánu v tomto vesmíru musí však být opět absolutní svoboda volby všech výtvořů, které nesou tvůrčí potenciál. To se tím pádem týká všech dětí..

To je první, základní paradox, střet protikladů, které vy sami musíte vyvážit tak, aby vám váš vámi vytvářený život přinášel uspokojení. Volbu, kterou jste si naplánovali, poznáte podle pocitu, že jste na svém místě, tam kde chcete být. Znamená to, že jste v souladu. Když v nějaké části svého plánu uspějete, pocítíte spokojenost duše.. pocit nekonečného naplnění a Jednoty.

Karma rozkolu

Druhý paradox vyplývá z toho, že jste se v průběhu dětství nechali svobodně připravit o svou svobodnou volbu, a ještě jste propůjčili své životy a životní sílu plánům, které vás dovedly tam, kde dnes jste. Tento rozkol ve vaší vlastní podstatě byl dán kdysi dávno genetickou úpravou, nicméně byl tím dán mnohem větší prostor tzv. zlu.

Docházelo k šarvátkám a Země se stala místem duality.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Musíte vědět, že civilizace žijící v lásce je velice, velice choulostivá. Na každou planetu, kde civilizace již učinila základní volbu zřít se zla, se mohou zrodit pouze duše od určitého stupně pochopení kosmických zákonů výše. Kdyby se mezi zrozující duše prodrala duše méně vyspělá, to jest s duchem podléhajícím nevyřešené karmě, způsobila by okamžitě rozkol.

Vaše civilizace tuto volbu dosud neučinila, ale zároveň není ani jisté, jestli je to vůbec ve vašem plánu. Vy jste totiž – v souladu s povahou Experimentu Země – civilizací smíšenou.

Jednotlivci ovšem tuto volbu učinit mohou, resp. každý z vás se bude muset někam zařadit, a rozkol, na kterém jsme se podíleli, je nutné do nějaké minimální úrovně napravit. Minimální úroveň znamená cca deset procent zcela probuzených jedinců, nebo deset procent dobra v každém člověku. Většina z vás se pohybuje mezi jedním a třemi procenty dobra, zbytek máte pohlcen násilím, hněvem a zlobou.

Deset procent dobra znamená, že se zlo udrží v jakýchsi mezích, a Experiment Země vydá své ovoce. Napadlo vás někdy, jak moc je tzv. zlo důležité? Všimli jste si někdy hry světla a stínu? Zahlédli jste někdy, jak temnota definuje světlo, ohraničuje jej a dává mu tvar? Prolnutí světla s temnotou ve vztazích mezi téměř sedmi miliardami různých lidí vytváří ohromný obraz, světelný, stále se měnící vzor.

Nemůžeme se pohybovat, protože vy se nemůžete pohybovat. Vy se nemůžete pohybovat, protože jsme vám zabránili vyvíjet se, když jsme vás geneticky přestavěli. Učinili jsme to proto, abyste neměli schopnosti, které máme my, a nemohli se nás zmocnit. Nyní – o půl milionu let později – jsme se ocitli v kritické situaci. Víme, že jsme udělali obrovskou chybu, pokud šlo skutečně o chybu.

Barbara Marciniak, Země

Pokud šlo skutečně o chybu.. tohle je nutno chápat v hodně širokém kontextu celkového projektu Živoucí knihovny. Výskyt „zla“ chybou není, protože zlo má v experimentu evidentně své místo. Naše materiály nemají za úkol brojit proti zlu.. a to musíte pochopit. Zlo není naší chybou, ani nikoho jiného.

Naši chybou, které velmi litujeme, je bránění vám ve vašem vývoji. Proto říkáme, že naši předkové vám rozhodně nebyli dobrými rodiči, a protože ani vy svým dětem nejste dobrými rodiči, je tohle celé lekcí obrovskou, interdimenzionální a multiplanetární, ba možná celovesmírnou lekcí v rodičovství. Už chápete?

Přístup Andělů

Dokonalý přístup si ukážeme na dalším citátu. Jde o shromáždění na jiné planetě, konané v rámci poselství lidstvu, jehož se zúčastnili poslové ze Země a kde mluvil Pán a Paní:

Obličej tohoto muže vyzařoval nepopsatelnou krásu a majestát. Ona krásná žena po jeho boku byla jeho dokonalým protějškem. Její přitažlivost a krása byly strhující. Zcela uchvátila naše srdce, takže přetékala líbeznými pocity.

„Já jsem ten dobrý pastýř,“ řekl zvučným hlasem, „a znám svoje pozemské ovce a ony znají mne, tak jako znám já Otce a Otec mne.“

Všichni jsme mu pozorně naslouchali.

„Pro svoje ovečky na Zemi jsem obětoval život,“ řekl způsobem, který okamžitě našel cestu k našemu srdci. „Obdržel jsem od svého Otce moc dát svůj život a znovu jej obdržet nazpět. Toto byl úkol, který mi byl uložen mým Otcem.“

Giorgio Dibitonto, Andělé v hvězdných lodích

Abyste rozuměli, co to znamená, vzpomeňte si, že Ježíšovo ukřižování nebylo pravdivé:

Mimozemšťané nám ukázali hologram, který vydávali za skutečné ukřižování Krista.

Milton William Cooper, Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Protože jsme na to v těchto materiálech upozorňovali, musíme to také uvést na pravou míru, resp. je to pro nás

příležitost říct k tomu své. Jednak je to způsob, kterým se děje válka příběhů..

...je to plán výboru Pomazaných přijít na planetu, šířit světlo čili informace a ukázat lidem, co všechno lidské tělo dokáže. A pak tu jsou bytosti, které řekly: „Co s tím uděláme? Je to vesmír svobodné vůle, můžeme si dělat, co chceme.“ A tak vytvořily holografickou projekci Kristova ukřižování, aby vyvolali strach a další emoce a posunuli tak vědomí směrem, který původně vůbec nebyl plánován. To znamená, že ve vesmíru svobodné vůle je možné, zejména v oblasti portálů, aby jedna skupina bohů přepadla příběh někoho jiného a vsunula do něj svou vlastní verzi. V tu dobu to možná neovlivní mnoho lidí, dopad holografické projekce se však projeví za čas.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

..a jednak, co to vlastně udělali Andělé a Kristus?

Dokonalé rodičovství

Výbor Pomazaných je prodlouženou rukou Otce. Do nějaké míry distribuují Jeho vůli, a do nějaké ji také ztělesňují. Záměrně nemluvíme moc srozumitelně, toto musíte vycítit a pochopit srdcem.. už i tato slova jsou zavádějící, ale nezbývá než riskovat..

My jsme cherubíni, o kterých je řeč v Písmu. Přímo od Boha jsme byli dosazeni jako strážci Edenu. Od pradávna úspěšně vzdorujeme svodům zla. Jsme stvořeními s jistými omezeními a vždy a za všech okolností se musíme plně spoléhat na svého Stvořitele, který nás stvořil tak, abychom byli svobodní a mohli mít svou důstojnost. Ctíme jeho zákony a víme, že jeho láska otvírá nekonečné cesty k věčnému životu. Nikdy nedovolíme pozemšťanům přístup k neposkvrněným vesmírným prostorům Edenu, dokud se z představitelů moci zla opět nestanou představitelé universální lásky.

Giorgio Dibitonto, Andělé v hvězdných lodích

Představte si bytosti s takovým vědomím, že odpradáva vzdorují svodům zla. Všechny živé tvory berou jako své bratry a sestry, vše živé je pro ně dítětem Božského Otce.

Máte? Pak uvažte, že vesmír sám sebe neustále přetváří tak, aby každá tvůrčí bytost měla své zrcadlo, protože každá tvůrčí bytost je v konečném důsledku prodloužením Prvotního Stvořitele. Připomínáme:

Prvotní stvořitel říkal: „Dám vám dar ze sebe. Běžte a dávejte ze sebe velkoryse tak, aby vše, co v tomto vesmíru stvoříte, chápalo svou podstatu jako mou identitu.“

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Tyto bytosti tudíž zcela bezvýhradně respektují každé rozhodnutí každé tvůrčí bytosti jako vůli Božského Otce, jako součást Otcova Plánu, a úkol, který na sebe v tomto Plánu vzaly, je opravdu gigantický. Mnohé, co bylo v tomto vesmíru stvořeno, neví o své identitě Prvotního Stvořitele nic..

..ztracený syn se to jmenuje ve vašich mýtech, a znamená to všechny z vás, kdo nevíte ani to, že jste tvůrčí bytosti, natož abyste ve svém tvůrčivství rozpoznali identitu Prvotního Stvořitele. Úkolem těchto Andělů je přivést všechny zbloudilé ovce k uvědomění této identity.. a nemylte se, mezi ty ovce patří i stvořitelé vesmírů..

V každém případě, dokonalé rodičovství spočívá podle nás v tom, že za každou událostí předpokládáme vyšší účel v rámci Otcova Plánu a jako takovou ji vezmeme za svou. To je mimochodem také jediný možný způsob, jak lze jakoukoliv událost ovlivnit. Skrývá se v tom strašná nástraha, kdy si někdo výraz „vzít za své“ vyloží jako „zmocnit se“, a „ovlivnit“ jako „ovládnout“. Toto je pro vaše rodičovství typické a musíte s tím přestat.

Pravý význam je přijmout stav, jak je, ať už je jakýkoliv, a vést každého tvůrce k uvědomění a k vědomému naplňování záměru Prvotního Stvořitele, ke zodpovědnosti vůči Jemu, sobě i k výtvorům (a ty zodpovědnosti se liší), a to vše aniž by se jakkoliv narušila jeho svoboda volby a další kosmické zákony. Jinými slovy..

Otcova Láska

..jinými slovy, dokonalé rodičovství znamená vést děti k tomu, aby si uvědomily Otcovu Lásku. To je u vás problém, protože vaši otcové jsou „ti zlí“.. jednak je k tomu vychovávají jejich matky, a jednak se vaše matky označují za „ty hodné“, a to, co v tom zásadně není vyřčeno, je „na rozdíl od něj“.

Jak potom máte rozpoznat Lásku, kterou Prvotní Stvořitel chová ke svému Stvoření, když ke všemu i Jeho znáte jako zruďného, krvežíznivého boha, prchlivého vládce nad svými „osudy“? A jak to máte předložit dětem, když sami o tom nevíte nic? Jak máte žít v Otcově Lásce, když jediná posvátná láska je pro vás ta mateřská, která z vás dělá otrocky, a když vlastní fyzické otce berete jako lásky neschopné?

Jak chcete milovat děti, když sami jste milováni nebyli, jak chcete brát různé stavy za své, když místo přijetí se vám vždycky dostalo odsouzení, jak chcete změnit stav, když ho nedokážete přijmout, tak jak je.. a kde vlastně chcete

skončit? S tímto přístupem? Se svým strachem? Se svým násilným bohem?

Nedá se nic dělat. Musíte začít u sebe, a to tak, že

1. přestanete posuzovat, soudit a odsuzovat
2. začnete pozorovat, a u všeho budete předpokládat Božský účel
3. osvobodíte své blízké od vašeho hněvu, nenávisti a zášti, čímž dostanete možnost osvobodit sebe
4. skončujete s veškerým nepřátelstvím, protože to je stejně jen důsledek vašeho nepochopení Plánu
5. uvědomíte si, že to vy jste zodpovědní za vše, co ve vašem životě kdy bylo
6. přestanete obviňovat druhé a vůbec si zrušíte pojem viny
7. začnete si kontrolovat myšlenky a ovládat mysl
8. prostřednictvím vědomého snění se budete rozhodovat, co do mysli pustíte
9. uvědomíte si, že tvoříte svůj život, tedy jste tvůrci, a tvořivost je dar Prvotního Stvořitele
10. uvědomíte si, že Stvořitel jste vy, je to vaše podstata, a ta podstata se jmenuje Láska

Musíte vědět, že Stvořitel je jen jeden, a že je, existuje ve všech věcech, v celém Stvoření. To nutně znamená, že původem všech věcí je Jednota, a k Jednotě vede Láska. Láska je síla, která oživuje vesmír. Stvořitelova Láska je tak velká, že i „zlu“ povoluje mít vlastní podstatu, či identitu, povoluje všem bytostem vlastní vůli až do bodu, který byl ovšem určen, a kterým je sebezničení.

...dětem, které se vzeprou Otcově lásce, nebude dovoleno překročit jisté hranice. Jenom v dobrém nestanovil Otec žádné meze pro cesty, po kterých všechny děti dobré vůle budou k němu vedeny.

Giorgio Dibitonto, Andělé v hvězdných lodích

A tak je na vás, abyste přestali s vírou v osud, která není přirozená a vede vás do záhuby, abyste se podívali kolem sebe a začali vidět božskou svobodu všeho stvoření, a svobodu volby všech tvůrčích bytostí v celém vesmíru. To vás přivede k poznání, že vesmír, kde je dovoleno vše, skýtá obrovské možnosti poučení, a ty jsou směrem k dobru neomezené, a směrem ke zlu vymezené bodem, kdy se bytost natolik ponoří do zla, že se úplně oddělí od vlastní podstaty, jíž je Láska a Dobro Stvořitele, a tím se, sama sebe, zničí. A to je to, co vám teď hrozí.

Konce světa

Rádi bychom vás ještě ujistili, že konce světa, mnohokrát prorokované a připomínané, skutečně existují jako reality, chvíle, které si můžete jako kolektivní vědomí skutečně zvolit. Všechny ty konce se již staly, a jsme rádi, že vám můžeme poblahopřát, že jste si v této vývojové větvi VYBRALI NĚCO JINÉHO:

Vypadá to, jako by se k nám blížila Nibiru. Planeta, která navštívila náš sluneční systém už tolikrát předtím a vždycky napáchala spoustu škod. Byla tehdy zničena téměř celá lidská populace. Ale sama vidíš, jak jsou lidé odolní. Ani tak obrovská pohroma jim nezabrání v tom, aby se během několika málo staletí nestali zase největší zhoubou této planety. Stačí jim pár míst na přežití a když se podmínky ustálí, pak se zase rozmnožují jako myši.

Podívej, na internetu byly zveřejněny fotografie, zachycující neznámou planetu. Jsou z dubna roku 2002. Lze z nich odhadnout i rychlost. Pohybuje se velmi rychle, ale její dráhu prý nelze přesně určit. To by odpovídalo tomu, co jsi mi řekla. Jde nejspíš o planetu, která je používána jako loď. Neletí zcela chaoticky, ale pohybuje se po trase, která je alespoň zčásti předem určena...

Již mnohokrát se vaše Země oddělila od svých verzí, tak jako vy se při jednotlivých rozhodnutích oddělujete od vašich dalších já, která v paralelní realitách udělala jinou volbu. Někdy jsou tato oddělení pozorovatelná pouhým okem, příkladně jedné, teď již paralelní reality konce vašeho světa si všimlo mnoho milionů lidí.. a šlo tenkrát o tu verzi, kdy si svým magnetismem přitáhnete náraz obrovské komety.

Vězte, že čištění magnetismu vašeho kolektivního vědomí vždycky zařizovalo několik tisíc z vás, modlitbami, meditacemi, tokem soucitu, reikováním planety a kdečím, a na to navazovala odpovídající pomoc z vesmíru.. akce nemůže zůstat bez reakce, a reakce nemůže přijít bez odpovídající akce.

A co dělali ostatní „lidé“? Vysmívali se svým zachráncům, napadali je a vylučovali ze „společnosti“.

Nemáme bohužel přiléhavých slov pro vaši zrůdnost.

Buďte si vědomi toho, že vaše tzv. civilizace neustále vytváří jednu takovouto křivdu za druhou, a že pokud k tomu mlčíte, podepisujete se pod to.

Uvědomte si, že jste výsledkem své vlastní, pečlivě hájené neznalosti a do nebe volající ignorance.. a že takové volání nezůstane bez odpovědi, na to můžete vzít jed.

Právě tak si buďte vědomi toho, že dokud svůj přístup nezměníte, nenapравíte tyto křivdy a nevyčistíte strašná poranění vaší kolektivní duše, nebezpečí násilného konce světa trvá.. zatím se mění jen jeho forma.

Je to na vás..

Realita Utopie

Výsledky přepadení příběhu Pomazaných, které opravdu ovlivnily všechny lidi na planetě, vzali Andělé za své, a neustále prosí Otce, aby vás ušetřil hrozného dopadu karmy, kterou dosud vytváříte, a zároveň dělají všechno možné pro to, abyste prohlédli a ustali v činění zla, poněvadž jste mimo vši pochybnost na té hranici.

Pro případ předvídané konfrontace je připraven i plán záchrany pro všechny, kdo v životě cíleně pěstují dobro:

Viděli jsme nesčetné množství mužů, žen a dětí, kteří byli vyzvednuti ze Země a přijati na paluby hvězdných lodí, které byly v obrovských množstvích shromážděny ve vzdušném prostoru Země, nacházející se ve stavu chaosu. Všichni, kteří byli zachráněni, měli stejné poznávací znamení – jejich těla vyzařovala stejné světlo, které vycházelo i z hvězdných lodí.

Giorgio Dibitonto, Andělé v hvězdných lodích

Pěstování dobra je o to jednodušší, že ve vesmíru již všechno existuje, a vy si z toho jen volíte. Vaše vázání na hmotu a detaily vám však umožňuje vykonat pouhých několik voleb za celý život, a na to již nemáte čas. Čas je klíčové slovo, a už když věříte, že čas nemáte, stresujete svá těla, natož teď, kdy se časové zámky zvedly a stávající časové struktury se hroutí. Pro zvládání stresu je klíčem vědomé vytváření harmonie:

Všichni se navzájem potřebujete. Je nezbytně nutné, abyste pracovali v souladu. Pokud nebudete pracovat v souladu, budete zas a znovu tvořit Atlantidy a všechny další destrukce. Harmonie je nutná.

Barbara Marciniak, Poslové úsvitu

Vesmír jsou miliardy miliard jednotlivých chvil, které již existují a vy z nich volíte. Na vaší volbě závisí, co si vpustíte do svého času, do svého života, a to je do značné míry dáno stupněm vaší harmonie ve chvíli, kdy volíte.

Do souladu se nejrychleji dostanete, když se rozhodnete vědomě naplňovat plán vaší duše a odevzdáte se jejímu vedení. Stejně tak se můžete odevzdat vedení Matky Země a Otce Slunce, stejně jako vedení Andělů, Indigových dětí, Sluníček atd., to jsou všechno bytosti, jejichž plány jsou součástí Plánu Prvotního Stvořitele, který zahrnuje i plán váš, plán vaší duše. Vaše svobodná volba v souladu s plánem vaší duše vás k Němu bezpečně dovede.

Vědomé snění tudíž věnujte snaze najít harmonická řešení vašich neuspokojujících chvil, a vězte, že neklíčovější vlastností času je možnost změnit svou realitu ze vteřiny na vteřinu, protože vše již existuje a stačí si vybrat.

Pro výběr vaší nové reality kolektivní doporučujeme zvážit, že Experiment Země počítá s účastí „druhé strany“, a že tím pádem není tak úplně ve vašem zájmu vyhnat zlo úplně. Řešení zná každé malé dítě, a „dospělí“ je bohužel zavrhlí jako nereálné.. řešení se jmenuje Utopie, civilizace takové Lásky a Soucitu, že nechává otevřený portál pro temnotu a nepřetržitě pracuje na jejím uzdravení a transmutaci.

To je způsob Andělů. Přemýšlejte o něm.

DUCHOVNÍ INTERPRETACE REALITY

DIROSLOVÍ.CZ